

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Acc 7286

UNIVER

G. F. Becker

J. Roulez

Acc. 7286

SCHOLIA
IN
ÆLII ARISTIDIS SOPHISTÆ
ORATIONES
PANATHENAICAM ET PLATONICAS.

Plurima ex parte nunc primum ex Codd. Mscr.

edidit

Guilielmus Frommel,

Prorector Pædagogii Pforzhemiensis.

FRANCOFURTI AD MØENUM
SUMPTIBUS ET TYPIS HENR. LUD. BRØNNERI
1826.

P R A E F A T I O.

Plures abierunt anni, ex quo Creuzerus V. D., cum etiam nunc inter spatia seminarii philologici versarer, publico meis verbis nomen dedit (vid. Melet. I, p. 98), me ubi ejus rei copia facta fuisset, de Aristide edendo aliquando cogitaturum esse. Susceperam enim hanc provinciam, morte mihi heu nimis matura dilectissimo Fr. X. Werfero Monacensi erepto, quem, dum erat inter vivos, intima mihi amicitia conjunctum habebam, Silenum eum ex Alcibiadis more dicere solitus, quippe cujus candidos mores atque summam liberalium artium cognitionem invida natura facie parum venusta veluti dehonestare studuisset; nunc, ubi mortem naturae debitam obiens ad coelites transmigravit, manet mihi dolor distractae amicitiae, cui me plura debiturum fuisse meo jure confido. Noster hic dolor, nostrum vulnus. Atque Werferus, priusquam se Heidelbergam litteris ibi Creuzero duce vacaturus conferret, ex Codd. Monacc. descripserat scholia, quae multis partibus auxit ex Cod. Schellershemiano, ab Illustrissimo ejus possessore cum ipso communicato, Aristidem emendatum, notis suis itemque scholiis illustratum editurus. Quae quando in posterum differre et temporis iniquitate coactus et plura etiam conquirendi generoso incitatus studio ad omnia alia se dedit, in usum Creuzeri, quem unâ tanquam parentem summa

pietate colebamus, suum apographum descripsit, raris hinc inde additis emendationibus vel conjecturis, quas suo quamque loco memoratas invenies. Jam ubi tristissimus ille nuntius ad nos allatus est, Werferum e vita decessisse, Creuzerus Codicem Schell. Monacio, quo loco ὁ μάκαρ suis temporibus erat defunctus, Heidelbergam remitti jussit, remissum mihi tradidit, ut negotium a Werfero tantum non affectum conficerem. Addidit his amplissimus Vir pro sua in juvenes litterarum studiosos liberalitate Apographi Monacensis exemplar, itemque excerpta ex Cod. Leidensi, in quo ipsi, cum Leidae esset, multo plura quam in editis legi D. Wyttenbachius affirmans apographum ejus Codicis ad excerpendum permisit; casu denique secundo Aristidis exemplar ed. Jebb., quo usus Valckenarius ad oram ex eodem Leidensi Mscr. scholia edita vel emendavit vel locupletavit, in Creuzeri manus pervererat. Quibus opibus instructum etsi Werferum scholia, quae mendosissime multoque segniore cura, quam par erat, edita queruntur Hemsterh. ad Plut. p. 206. et Koen. ad Greg. Cor. p. 735. ed. Schaeef., longe politiora editurum fuisse, satis mihi persuasum haberem, oblatum tamen munus nolui recusare.

Collectis igitur ex Photio scholiis et quaecunque in Palatino Nro. 129 indagare potui satis quidem illis tenuibus, sed tamen iis, quae non spernenda crederem, protinus doctorum virorum, Abreschii, Valckenarii, Wyttenbachii, et qui hos aetate antecesserunt, D. Erasmi, F. Ursini, L. Holstenii, H. Valesii, quos scholiis ineditis usos ex parte Fabricius Bibl. gr. jam edocuerat, opera pervolvere institui. Ex qua lectione quid lucri fecerim, huc adponam.

Desiderius Erasmus, cum Venetae esset, a viris doctis secum communicatos habuit plurimorum auctorum Codd. Mscr., in his *totum Aristidem cum scholiis* (cf. Adag. chil. II, cent. 1, pag. 360.), quae minime contemnenda duxit, (I, 6, p. 209). Nonnulla

ex his scholiis eadem esse vel cum editis vel cum ineditis, ubi huic rei locus erit, lectorem monebo.

Fulvius Ursinus, hunc scholiasten mscr., quem vetusti nomine ornat, (ad poet. lyr. p. 307.), apud se fuisse testatur (p. 302), ex Cod. Vaticano forte excerptum, quos Vaticanos perlustrasse et scholia inde descripsisse profitetur p. 318, ubi egregium schol. platon.

Lucas Holstenius item ex Vaticano excerptis, quae prodidit ad Steph. s. v. Σάϊς p. 277. Quo cum scholion ineditum in Panathenaicam orationem edidisset, addit in calce: Cod. mscr. Vatic. 1415. Dolet autem hunc doctissimum Virum plura addere neglexisse, cum opportunitas ejus rei plus semel adfuisset, v. gr. p. 280 de Samothracum gente. Morte abreptus postea forte additurus erat.

Henricus Valesius ad Harp. p. 71. unde sua habuerit, nescio; differunt et a Leid. et a Mon. et Schellersh. Hoc unum subiit mirari, cur vir doctus unicum tantummodo scholion ediderit, cum pluribus edendis honesta data esset occasio, v. gr. de προνοία p. 101., de Ἀθηνᾶ προνοία p. 161., de μεταστάσει p. 174., de Erechthei filiarum voluntaria morte p. 190., de incursione ab Eumolpo cum Thracibus in agros Atticos facta p. 261., ubi vel Euripidem testem facit; de filiabus Leo nostrum pag. 302 laudat, pluribus de his puellis exponens, Scholio non memorato. Quodsi igitur ab uno illo de Demophonte scholio discesseris, nil praeterea Valesium in promptu habuisse suspicor.

Leo Allatius, qui in libello de Patria Homeri inedita nonnulla publici juris ex scholiis in Aristidem fecit, Palatinis forte Codicibus haec debuit, quos in suum usum se pervolvisse profitetur p. 249. Habuit autem vir doctus nonnulla, quae neque in Leid. neque Mon. neque bomb. inveniuntur, sed nullius pretii ea existimavit p. 211. Nescio, an eundem Codicem Mscr. et Lu-

cas Holstenius et Leo Allatius tractaverint. Utrique patebant immensae Vaticani copiae. Inter Palatinos, postea Vaticanos, Codd. Msscriptos cum egregiis scholiis fuisse, patet vel ex brevi Sylburgii recensione v. gr. nro. 29. 52. (qui Codex, forma fol., praeter Apollodorum et Achillem Tatium, in Aristidis orationes scholia continet) go.

Memoratur praeterea in *J. Hertelii* introd. in theatrum comicorum scholiastes in Aristidem ineditus inter fontes, unde comicorum fragmina collegit vir doctus; quatenam autem inde servaverit, nusquam legere memini. Suspicebam autem, fragmentum Eupolidis de Pericle dici, quod publicavit Des. Erasm. III. 4, p. 732, quodque in theatrum pag. 298, nro. 6. retulit Hertelius. Desiderius autem ex schol. inedito ad Aristid. Periclem loco ab ipso laudato depromsisse videtur, licet in scholiis quoque ad Aristophanem reperiatur.

J. G. Graevius, scholia ad Aristidem habuit inedita, vid. Harl. ad Fabr. B. Gr. t. VI, p. 33.

J. A. Bosius, ad Nep. Milt. VII scholiasten in Aristidem memorat.

Inedita praeterea habuerunt scholia *Schottus* in paroem. ὁ Κρης τὴν θάλασσαν et Καδμεία νίκη. *Politianus* Observ. c. 91. *Rutgersius* Var. lect. I, 9. *Salmas. de Us.* p. 464. Vide *Abreschii* epistolam ad J. J. Reiskium datam in ejus vita ab ipso conscripta p. 203.

Arnold. Drakenborchius, habuit Codicem Aristidis, cui inerant scholia inedita in Panathen. et orat. pro Quatuorviris. Is autem Cod. postea ex publica librorum Drakenb. distractione ad *P. Burmannum priorem* pervenit, Vita J. J. Reiskii p. 197. Pluribus autem annis ante (1725) Drakenborchius *L. Abreschio* hunc codicem ad apographum scholiorum inde conficiendum concesserat, cf. ibid. p. 201 seq. ubi Scholion de Saite, Aegypti urbe, cum Reiskio communicavit Abreschius.

L. Abreschio, praeter apographum, ex Cod. Drakenborchii confectum suppetebat collatio scholiorum tam ad totam orat. Platon. I, quam ad II, verum ad hanc tantum ad pag. 172. ed. Jebb., quam collationem d'Orville instituendam curaverat et cum Abreschio communicaverat, Vita Reiskii pag. 202 et 205. Ex his vel Reiskio, ut supra demonstravimus, vel Valckenario nonnulla ad publicandum concessit (vid. ad Phoeniss. vrs. 81), vel ipse ad Aristaen. in add. p. 33 et ad Thom. Mag. p. 114 publicavit. Reiskius cum Zwollae cum Abreschio esset ex Hollandia decedens, hunc scholiasten inspexerat, Vita J. J. Reiskii p. 40.

J. J. Reiskius, ex duobus Cod. Bavaricis, quorum usum comitati Andreae Fel. Oefelii debuit, scholia in Panath. collegerat, V. R. p. 120. 639. et 649, quorum alterum mirum in modum cum Cod. Drakenb. convenire, vid. p. 204. Praeterea obtulit ipsi *Gerh. Meermannus* duos Cod. Aristidis seculi XVI, in quibus Dav. Ruhnkenius et lectiones bonae notae et scholia inedita inesse possessori confirmavit, V. R. p. 627. 629. Hos ex bibliotheca Claromontana ad se pervenisse ait Meermannus l. l. In iis autem, quae post Bergeri decessum ad Meermannum pervenerunt, forte scholia erant, p. 127. Inde J. J. Reiskius tria scholiorum volumina in forma quadruplicata collegerat, p. 172, quae nunc Havniae servantur.

L. C. Valckenarius, Codicem, qui Abreschii humanitate ipsi innotuerat, cum Leidam se contulisset, a P. Burmanno II (Harles. ad Fabr. B. G. t. VI, p. 33) mutuatum accepit, indeque scholiis suum exemplar Jebb. auxit. *Praestantissimum* eum vocat ad Herod. VI, 97. *egregium*, VIII, 23. quae qui tradidisset, non parvi esse pendenda, VI, 34. En audi ipsum ad VIII, 93. „Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius codicis adjumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam graecam illustrandam

cas Holstenius et Leo Allatius tractaverint. Utrique patebant immensae Vaticani copiae. Inter Palatinos, postea Vaticanos, Codd. Msscriptos cum egregiis scholiis fuisse, patet vel ex brevi Sylburgii recensione. v. gr. nro. 29. 52. (qui Codex, forma fol., praeter Apollodorum et Achillem Tatium, in Aristidis orationes scholia continet) go.

Memoratur praeterea in *J. Hertelii* introd. in theatrum comicorum scholiastes in Aristidem ineditus inter fontes, unde comicorum fragmina collegit vir doctus; quanam autem inde servaverit, nusquam legere memini. Suspicebam autem, fragmentum Eupolidis de Pericle dici, quod publicavit Des. Erasm. III. 4, p. 732, quodque in theatrum pag. 298, nro. 6. retulit Hertelius. Desiderius autem ex schol. inedito ad Aristid. Periclem loco ab ipso laudato depromsisse videtur, licet in scholiis quoque ad Aristophanem reperiatur.

J. G. Graevius, scholia ad Aristidem habuit inedita, vid. Harl. ad Fabr. B. Gr. t. VI, p. 33.

J. A. Bosius, ad Nep. Milt. VII scholiasten in Aristidem memorat.

Inedita praeterea habuerunt scholia *Schottus* in paroem. ὁ Κρῆς τὴν θάλασσαν et Καδμεία νίκη. *Politianus* Observ. c. 91. *Rutgersius* Var. lect. I, 9. *Salmas. de Us.* p. 464. Vide *Abreschii* epistolam ad J. J. Reiskium datam in ejus vita ab ipso conscripta p. 203.

Arnold. Drakenborchius, habuit Codicem Aristidis, cui inerant scholia inedita in Panathen. et orat. pro Quatuorviris. Is autem Cod. postea ex publica librorum Drakenb. distractione ad *P. Burmannum priorem* pervenit, Vita J. J. Reiskii p. 197. Pluribus autem annis ante (1725) Drakenborchius *L. Abreschio* hunc codicem ad apographum scholiorum inde conficiendum concesserat, cf. ibid. p. 201 seq. ubi Scholion de Saite, Aegypti urbe, cum Reiskio communicavit Abreschius.

L. Abreschio, praeter apographum, ex Cod. Drakenborchii confectum suppetebat collatio scholiorum tam ad totam orat. Platon. I, quam ad II, verum ad hanc tantum ad pag. 172. ed. Jebb., quam collationem d'Orville instituendam curaverat et cum Abreschio communicaverat, Vita Reiskii pag. 202 et 205. Ex his vel Reiskio, ut supra demonstravimus, vel Valckenario nonnulla ad publicandum concessit (vid. ad Phoeniss. vrs. 81), vel ipse ad Aristaen. in add. p. 33 et ad Thom. Mag. p. 114 publicavit. Reiskius cum Zwollae cum Abreschio esset ex Hollandia decedens, hunc scholiasten inspexerat, Vita J. J. Reiskii p. 40.

J. J. Reiskius, ex duobus Cod. Bavaricis, quorum usum comitati Andreae Fel. Oefelii debuit, scholia in Panath. collegerat, V. R. p. 120. 639. et 649, quorum alterum mirum in modum cum Cod. Drakenb. convenire, vid. p. 204. Praeterea obtulit ipsi *Gerh. Meermannus* duos Cod. Aristidis seculi XVI, in quibus Dav. Ruhnkenius et lectiones bonae notae et scholia inedita inesse possessori confirmavit, V. R. p. 627. 629. Hos ex bibliotheca Claromontana ad se pervenisse ait Meermannus l. l. In iis autem, quae post Bergeri decessum ad Meermannum pervenerunt, forte scholia erant, p. 127. Inde J. J. Reiskius tria scholiorum volumina in forma quadruplicata collegerat, p. 172, quae nunc Havniae servantur.

L. C. Valckenarius, Codicem, qui Abreschii humanitate ipsi innotuerat, cum Leidam se contulisset, a P. Burmanno II (Harles. ad Fabr. B. G. t. VI, p. 33) mutuatum accepit, indeque scholiis suum exemplar Jebb. auxit. *Praestantissimum* eum vocat ad Herod. VI, 97. *egregium*, VIII, 23. quae qui tradidisset, non parvi esse pendenda, VI, 34. En audi ipsum ad VIII, 93. „Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius codicis adjumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam graecam illustrandam

eximia." Sunt praeterea in eod. Cod. nonnulla a docta manu emendata, ad Herod. VI, 136. VIII, 65. quae Canteri esse ait Wyttenb. in excerptis, a quo autem sint profecta nescire se profitetur Abreschius V. R. p. 205. Valckenarius in suo exemplari Jebb. unamquamque vocem, quae in Cod. scholio illustraretur, linea rubra subducta insignivit; unde factum est, ut passim in hac scholiorum editione legas: Valcken. sublin.

D. Wyttenbachius, ex eod. Cod., ex quo nonnulla cum ipso a Valckenario communicata publicaverat ad Plat. de S. N. V. p. 8, apographum sibi comparavit, quod Creuzero, cum una essent perbreve temporis spatium, excerptum concessit, unde ad nos excerpta Leidensia pervenerunt. Ipse autem Vir doctus hunc scriptorum, qui in his scholiis Leid. laudantur, confecit catalogum:

<i>Aeschines</i> philosophus,	<i>Dionysius</i> perieg.
<i>Aeschines</i> rhetor,	<i>Dionysius</i> musicus,
<i>Aeschylus</i> ,	<i>Dionysius</i> Halicarn.
<i>Alcman</i> ,	<i>Ephorus</i> ,
<i>Anaxagoras</i> ,	<i>Epigramma</i> ,
<i>Androtion</i> ,	<i>Eupolis</i> ,
<i>Antiochus</i> ,	<i>Euripides</i> ,
<i>Aphthonius</i> ,	<i>Herodotus</i> ,
<i>Aristides</i> ,	<i>Hesiodus</i> ,
<i>Aristophanes</i> ,	<i>Historici</i> ,
<i>Aristoteles</i> ,	<i>Homerus</i> (multis locis)
<i>Arrianus</i> ,	<i>Hyperides</i> ,
<i>Athanasius</i> ,	<i>Isocrates</i> ,
<i>Bacchylides</i> ,	<i>Longinus</i> ,
<i>Charax</i> ,	<i>Lysias</i> ,
<i>Comicus</i> ,	<i>Meles</i> ,
<i>Cratinus</i> ,	<i>Menander</i> comicus,
<i>Demophilus</i> ,	<i>Menander</i> rhetor,
<i>Demosthenes</i> (saepissime)	<i>Onomacritus</i> ,
<i>Dinarchus</i> ,	<i>Oracula</i> (plura),

Orpheus,
Pherecydes,
Philochorus,
Philoxenus,
Phylarchus,
Pindarus,
Plato (saepe)
Plutarchus,
Polemon,
Polycrates,
Proverbia,

Psephisma,
Rhetor (f. Demosthenes)
Rufus,
Terpander,
Theocritus,
Theon,
Theopompus,
Timocreon,
Thucydides (saepissime)
Xenophon (aliquoties)
Ῥομνηματισταί.

Poterat his addere *Solonem*, *Sabinum*, *Libanium*, *Simonidem*, *Sophoclem*, alios. Ex his autem satis constare opinor, quanto Leidensis locupletior sit Monacensi Apographo, quod quem numerum in fronte gerat, addere neglexit Werferus. Neque convenit huic Apographo cum ullo Codicum, quos recensuit Hardtius in tribus prioribus Voluminibus Catalogi Monac.; quantum autem Volumen non erat ad manus. Licet vero Leidensis longe superet Apogr. Mon., uterque tamen Cod. vitia tam religiose inter se servant, ut Monacensem Cod., resectis quibusdam, a nescio quo ex Leidensi descriptum protinus dejeret. Praeterea Werfero patebant Cod. Mon. bombyc. nro. CCXLIX (Hardt. Catal. III, p. 28 seqq.) atque in fine orationum Platt. (t. II, p. 228 ed. Jebb.) Cod. Aug. chart. sec. XV, nro. DXV (cujus tamen pauca scholia ad unum omnia cum editis convenire ait Werferus).

Nuperrime autem D. *Wytttenbachius* ad Pl. de S. N. V., *Creuzerus* de Ath., Symb. et Myth., ad Plot., epp. ad Hermannum datis, *Baehrius* de Ap. et Min., *Marxius* ad Ephorum nonnulla vel ex Leidensi vel ex Monacensibus ediderunt. Quin adeo ipse *Werferus* in Act. Phill. Monacc.

Photius cum Aristidem exciperet, Myriobiblo suo excerpta inserturus, Codicem scholiis, qualia nunc feruntur, ornatum habuisse videtur. Etenim inveni-

untur plurima, quae ad verbum usque cum editis atque ineditis congruunt, cf. e. gr. Intt. ad Herodot. V, 23. Ex suis grammaticorumque placitis nonnulla addidisse suspicor. Tenendum autem hoc loco illud, quod Photius, cum inter excerpendum orationem nimium distrahi sensisset, passim et singularia nomina et integras ῥήσεις immisit, quibus tenor orationis et lucidus ordo in excerptis servaretur, v. gr. t. II, p. 19, 6. (Jebb.) post *δήπουθεν* inseruntur *τῶν ἰωμένων* — II, p. 22, 10. post *κρατοῦντι* ins. *τῷ ὑπὲρ τὴν τέχνην* — II, 27, 4 f. *ποικίλῃν*, Photius addit *στοάν* — II, 31, 7. post *ἀπέδειξαν* inseruntur *δυναμει φύσεως* — II, 62, 4 f. post *τοῖς νόμοις* leguntur in Phot. *ὡς δέδεικται τὴν αὐτὴν* — seq. ult. post *ἔχῃ* addit Photius in excerptis *ἐκβάλλωμεν τῆς πόλεως καὶ τοῦ βίου* — II, 70, 4 post *δεῖν* Phot. ins. *εἰς Σικελίαν* — II, 77. ult. post *εὐρέθη* ins. *εὐρέθη δὲ τὸ λέγειν ὑπὲρ τῶν δικαίων* — II, 87. fin. *τάξιν* insertum post *εὔρε*, propter *μέσῃν* — II, 96, 4. post *λόγους* insert. *οὐς μέλλω λέγειν* — II, 101, 6. pro *ἀλλ'* *εἰς τε* inser. *εἰς τὸ νῦν σχῆμα, ἀξίωμα χρόνῳ τε καὶ κατὰ μικρὸν ἀνῆχθησαν* (in m. alii *ἀννηχθησαν*) II, p. 110, 13. post *Πλάτων* leguntur in excerptis *ὡς πολλάκις ἐδείξαμεν πρότερον* — II, p. 112, 15. post *παρατιθέντα* inseruntur *πολλῷ γὰρ ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων διήρηται* — II, 118, 15. pro *ὅς γε οὐδὲ γελῶν κ. τ. λ.* haec prodit Phot. *Περικλῆς τοίνυν τὰ τε ἄλλα ἦν ἄριστος καὶ ὅσγε οὐδὲ γελῶν πώποτε ὑπό τινος ὤφθη*. In marg. autem: *Περικλῆς τοίνυν λέγεται, ὅς γε οὐδὲ γελῶν οὐδ' ὑφ' ἐνὸς πώποτε ὀφθῆναι ἀλλὰ καὶ τῇ μὲν κ. τ. λ.* mira perturbatione — II, 159, 4 f. post *ἀρμόσει* Phot. *ἡγουν ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία* — II, 181, 8. πάντα γὰρ εἰς Phot. πάντα δὲ τὰ ἐπιόντα *Θεμιστοκλῆς* εἰς — II, 230, 7. ἐν ἣ σοι τὰ ὅτα ὑπέσχον addit Phot. *Διονύσιος καὶ Δίων*. — II, 233, 6. αὐτὸν addit Phot. *τὸν ναύαρχον τῶν Πελοποννησίων Πόλλιν*.

Jam vero *κολοφῶνα ἐπιθήσω*, ne tibi in re per se jam satis molesta nauseam his quisquiliis creem; hoc unum probare studui lectori, penes Photium non omnia inter scholia ponenda esse quae scholii speciem gerant.

In marg. *Cod. Schellershemiani*, quem ubi justam Aristidis editionem instituam, prolixius descripturus sum, insunt scholia, plus minusve ab editis atque ineditis diversa, nihilo hinc inde; nonnulla solus Schellersh. servavit. Haud raro autem ex grammaticorum scriptis, si quid descriptori aut nescio cui lectori (multa enim a rec. m. adscripta sunt) male intellectum fuerit, aliquid in marginem migrasse arbitror, v. gr. *Ἀμαθῶς* II, p. 304, Jebb., cui suprascriptum est in Schell. *ἀνεξετάστως*, omnino ex doctrina Thomae Mag. p. 39., t. II, pag. 316. *Συνεισπήκοι*, in Schell. explicatur *γνώριμος εἶη*, tu lege Th. M. s. v. *Συνίσταται* — *καὶ συνίσταται τις τινὲ ἀντὶ τοῦ γνώριμος γίνεται*, οὗ τὸ ἐνεργητικὸν συνίστημι — ultima vox in his scholiis *λύγγα* explicatur in Schell. *ἦτοι κλώζω*, cf. Th. M. p. 585. Nolo plura; satis constat inter omnes Aristidem tantum apud Th. M. auctoritate valuisse, ut qualibet fere pagina eum obtestatus sit. Neque tamen Aristidi fortuna pepercit, quin ipsi per hominum oscitantiam vel ignorantiam ejusmodi explicationes intrudere conaretur. Immo vero intrusit, expulsa genuina sophistae prole, quae temporum dein decursu veluti *ἐκκήρυκτος* in marginibus, foras projecta, vitam aleret aut una cum adulterinis antiquas easque suo sibi jure debitas sedes reciperet. Optimis Codicibus inter se accuratissime conferendis eo demum perventum iri arbitror, ut Aristides, qui ab ultimo editore, Sam. Jebbio, non levissimas plagas accepit, cum profecto Jebbii, utpote medici, sanare vulnera fuisset, non infligere, repurgatus et ab omni parte sanatus in publicum emittatur. Ejusmodi curationes equidem ipse pro parte virili hinc inde sum conatus instituere, v. gr. de voce *ἐκβολή*, Pan. p. 92

Jebb. (162, C. Cant.), de *τεταγμένοι*, 93 (166, D) de *καταβαλεῖν*, II, p. 163 (III, 270, C.). *τῷ φόβῳ τοὺς Ἑλληνας*, II, 157 (III, 261, B.). Idem feci t. II, p. 166 (III, 275, C.), Panath. p. 326, C., p. 187, ed. Jebb. Sed hanc medelam item adhibendam esse suspicor in his locis — in Cod. Bar. 7. t. III, p. 113 A., II, 67, 8. Jebb. post *ἕνα* legitur *ἐπειδὴ τιμᾷ τὸ ἕνα ψηφίζειν*, quae manifeste ex margine in Cod. irrepserunt — t. III, p. 127, C., II, 67, 3. voces *καὶ ὑβρίζοντων* vellem dixisset nobis Jebb. quibus in Codd. invenerit, certo in edd. et Schell. desunt et vocis *βιαζομένων* profecto gemella videntur — III, 385, A., II, 235, 9. quae post *συμφοραῖς* inseruntur in Coll. Nov., ea interpretationem continent ita constituendam *συμφοραῖς ἀπεχρήσατο*] *Πρόφασιν τῆς γνώσεως εὐρὼν τὰς Πλάτωνος συμφοράς*. Erat cum idem suspicarer de II, 330, 11., III, 551, D. *Μαντινεῖς μὲν γὰρ — πρὸ* (non *πρὸς*, illud Schell.) *τοῦ Σωκράτους*, quae a Valckenario uncis inclusa vereor ne inde ex p. 287, Jebb. 466, Cant. huc migraverint. Tenendum et illud, Scholiastas editos hinc inde alias sibi lectiones proposuisse explicandas, quam quae nunc in Aristide ferantur, v. gr. III, 89, A., II, 52, 9. Schol. editus legit *δίκαιον τὸν βιαιότατον*, in ed. est *δικαιῶν*, III, 46, A., II, 27, 13 *πῶς*, schol. legit *ὅπως* — III, 180, B., II, 107, 10. *πέμματα*, schol. legit *πράγματα*, ut est in Coisl., Coll. Nov. et Bar. 7.

In his autem rebus Jebb. admodum negligenter versatus est. Nolo nunc de ipso textu querelas inchoare, qui quam misere sit habitus, ex paucillis his conjici potest — At scholia? Quae modo transposuit, ut longe alias voces praefigeret atque scholia explanatura essent, modo coalescere passus est, vix ut digitos prae tenebris dignoscere possis, modo unâ cum scriptoris verbis, veluti unum scholion conficerent, coegit, modo hiulca, modo perturbata edidit, modo — sed quousque tandem modo? — audi ipsos Viros doctos, quos supra laudavi, quibus adde

Valck. ad Herod. VIII, 4. et 5. Haec ergo omnia exaltanda fuerunt, priusquam fructus aliquis ex meo labore redundare posset. Neglexit et illud Jebbii, ut indicaret, quo ex Codice, quos habuit egregios, excerpserit scholia. Hos autem in Catalogo, Aristidi praemisso, recenset Codices (memoro nunc temporis eos tantum, quos scholia complecti testatur).

Bar. I. — Continet scholia in libros duos de rhetorica, in orat. pro Quatuorv., et in communem apologiam, in Platoniam tertiam ad Capitonem.

Bar. 7. Continet varia Sopatri Apameensis in Aristidis orationes Prolegomena et orationes XXVI — cum scholiis veteris cujusdam mutilatis in orat. Panathen., fortasse Sopatri, ejus etenim nomen his adscriptum invenis in pag. praecedenti. Scholia sunt altera exarata manu, quam textus ipse orationum.

Coll. Novi Codex — cum Prolegomenis quibusdam mutilatis et scholiis. Ad calcem libri legimus *Ἀντωνῖνος Δαμιλᾶς καὶ τοῦτο ἀνεπλήρωσε τὸ βιβλίον.*

Edita autem scholia ad Panathenaicam orationem desinunt jam pag. 104, ed. Jebb.

Ex Cod. *Palatino* nro. 129. qui qualis sit, jam ante me doctos edocuit Creuzerus V. D. in Meletem. I, p. 98. seq. et qui eum secutus est Wilkenius in hist. bibl. Heidelb. p. 279 — ex Palatino unâ cum flosculis Aristideis excerpta hinc inde ex scholiis Codicis, unde sciolus excerpserit, margini procul dubio adscriptis, nam ipsius excerptoris non sunt, sum expiscatus. Levia illa quidem, ut supra jam docui, et nonnisi ad locos quos dicunt communes pertinentia v. gr. *καθ-
μεία νίκη, ξύοντα ἀντιξύειν, λέοντα ξυρεῖν, ὁ
Κρής τὸν πόντον*, de singulari vocis *διαφέρειν* sensu pro *ἀνύειν*, quam rationem item obtinere videmus in scholiis platoniciis, quae inde edidit Creuzerus l. l. Ad verbum autem saepiuscule cum reliquis consentiunt.

Jam habes, dilectissime lector, quibus copiis confisus ad haec scholia edenda me accinxerim. Quodsi

citra opinionem meam provinciam ornasse visus fuero, meliora me edoceas, meliora cupidissimum edoceri.

Restat nunc, ut de ipso scholiorum auctore paucis defungar. Quem non unum, eundemque genuinum nunc ferri opinor, sed ex plurimorum ad Aristidem commentariis haec scholia coacta, adeoque haec, quae ab uno profecto sunt, non leves commutationes in se fieri passa videntur. Quodsi vero ex me quaeris, quisnam tandem primarius auctor sit habendus? *Sopatrum Apameensem* me auctorem suspicari satis confidenter respondeo. Praeterquam enim quod facile conjectu sit, qui prolegomena in doctissimum hunc sophistam conscripserit, eundem facile ob tot tantasque difficultates ejus copiosiores explanationem suscepisse — accedit, ut Jebbiius in Bar. 7. Sopatri (Sophianus dicitur ab auctore, Catal. Bibl. Bar. cf. Fabr. VI, 33.) nomen his scholiis praemittere testatus sit, ut ipse Prolegom. auctor, qui fertur *Sopater Apameensis* Σώπατρος ὁ Ἀπαμεύς, explanaturum se Aristidis Panathenaicam orationem et orationes platonicas professus sit. Etenim Alexandro familiari, cujus in gratiam Prolegomena condidit, haec scripsit in Proleg. ad orat. de Rhet. Ἀριστείδης ὁ σοφιστής (in Schell. desunt ὁ σ.) ἐντυχὼν τῷ Γοργία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων ῥήτορας διαβαλλομένους εὐρὼν τῷ πιθανῷ πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων λύσιν χρησάμενος, τὸν λόγον συνέθηκε προσποιούμενος παρατρέπειν (Schell. et Bar. 7. rectius περιτρέπειν) εἰς τοῦναντίον, ἃ Πλάτων μετ' ἀποδείξεων εἴρηκε· ἵνα δέ σοι σαφέστερον, Ἀλέξανδρε τιμιώτατε, τὴν τε τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν τοῦ σοφιστοῦ μεταχειρίσιν ἐκκαλύψωμεν περὶ τοῦ πολιτικοῦ κ. τ. λ. — duabus fere paginis interjectis — ὁ τοίνυν Ἀριστείδης — πρὸς δὲ τὴν διαβολὴν τῶν ἀνδρῶν τὸν νῦν εἰς ἐξήγησιν ἡμῖν προκείμενον — et in Proleg. ad orat. pro Quatuorviris, ἵνα δὲ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος γένηται πρὸς τὸ τὴν

ἐξηγήσειν εὐρεῖν (Schell. ἐφευρεῖν) ἐτοίμως, Πλάτωνος πρότερον ἐφοδεύσω τὸν λόγον — Cujusmodi autem ratio hujus ἐξηγήσεως futura esset, discimus ex ipsorum Proleg. in Panath. clausula. — "Ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν ὁ λόγος φιλότιμος καὶ τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἶδος διόλου τετήρηκε σεμνοτάτην φράσιν διδούς καὶ αὐξητικὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασι, τὴν Δημοσθένους βίαν μιμούμενος (οὐ γὰρ ἄρκει τὰ τῶν ἐγκωμίων τῇ φύσει, ἀλλὰ τι καὶ τῆς τέχνης προστίθῃσιν, εἰς μέγεθος ἔτι μεῖζον ἐπαύξων τὰ κατωρθώμενα) μετὰ τούτων δεικνύναι τὸ σαφὲς τῆς λέξεως ἐπεξιόντες παρατηρήσομεν. Jam vero neminem, qui attento animo haec scholia legerit, fugitum arbitror, auctorem eorum illud praecipue agere, ut lectorem, quibus rationibus sophista, Demosthenem in Leptinea, Midiana, reliquis orationibus imitatus Atheniensium virtutes in majus extulerit, quam callide et artificiose crimina in illustrissimos Atheniensium rhetores a Platone conjecta diluerit, luculenter edoceret. Jam audi ipsum in Prolegomenis — Ἐπεὶ αἱ ἀντιθέσεις οὐ μόνον ἐμπίπτουσι ἐν δικανικαῖς ὑποθέσεσι, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐν ἐγκωμιαστικαῖς· ὥς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι καὶ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ, καὶ τὰς αἰτίας ἐκεῖ ἐξηγησάμενοί σοι πρῶτον τοῦτον τὸν λόγον εἰρήκαμεν· ἔφαμεν γὰρ, ὅτι τὰ ἀμφίδοξα τῶν ἐγκωμίων ἐὰν ἀκριβῶς ἔνδοξα κατασκευάσαι θελήσωμεν, ἐξ ἀντιθέσεως λαβόντες τὰ δοκοῦντα διαβολῆς ἄξια εἰς ἐγκώμια μετατίθεμεν, ἵνα τελείως ὁ λόγος ἔνδοξος γένηται. Eadem haec supra praeceperat in Proleg. ad Panath. et repetit ad Panath. p. 305, B. ed. Cant., 175. ed. Jebb. Probe autem tenendum illa καὶ τὰς αἰτίας — τὰ ἀμφ., his extremis exceptis, desiderari in Schell. et Florentina editione, quam ex Schellersh. fluxisse olim probabo. Cum his mire consentiunt, quae docet Menander rhetor saepiuscule a nostro schol. laudatus, pag. 600, 6

fin. ἐκεῖνό γε μὴν ἰστέον, ὅτι τῶν γε ἐγκωμίων τὰ μὲν ἐστὶν ἔνδοξα, τὰ δὲ ἄδοξα, τὰ δὲ ἀμφίδοξα, τὰ δὲ παράδοξα, ἀμφίδοξα δὲ ὅσα πῇ μὲν ἔνδοξά ἐστι, πῇ δὲ ἄδοξα, ὃ ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς εὐρίσκεται καὶ Ἰσοκράτους καὶ Ἀριστείδου· τὰ μὲν ἐστὶν ἐπαινετὰ, τὰ δὲ ψεκτὰ, ὑπὲρ ὧν ἀπολογοῦνται. His similia prostant item in Sopatri libello περὶ διαιρέσεως ζητημάτων inter rhetores Aldinos p. 437, 12 f. Quae statim in limine Proleg. ad Aristidem legimus, ἐκελεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καθ' ἡμέραν τριάκοντα λέγειν στίχους, καὶ περαιτέρω μὲν ἐξεῖναι τούτων λέγειν ἥττονας δὲ οὐ, eadem leguntur in clausula scholiorum ad secundam de rhetorica orat. — Neque vero Sopater has rhetorum machinas suo Alexandro commonstrasse satis duxit, sed quidquid Athenis viros doctos de his orationibus disserentes audiisset quidve multifaria librorum tractatione memoria dignum eam in rem censuisset, ea omnia in unum quasi corpus collecta τῷ τιμιωτάτῳ Ἀλεξάνδρῳ tradidit — in fine Proleg. Ταῦτ' ἐγὼ σοι Σώπατρος ἐπιδίδωμι, ὅσαγε μαθὼν (Schell. et Flor. ὅσαγε ἔμαθον) παρὰ τῶν διδασκάλων Ἀθῆνῃσι καὶ ὅσα μεθ' ἐτέρων ζητῶν καὶ ἐξ ἀναγνωσμάτων ποικίλων συνήγαγον. (Cf. Plut. in Demosth. vit. extr.)

Laudantur autem in his commentariis praeter Theonem et Aphthonium, Menander et Athanasius, tanquam κριτικοί. In Athanasium autem Sopatro bilem haud leviter esse motam existimo, quem semel acerbe tetigisset. Ait Sopater in Proleg. Ἀλλ' οἱ (lege ex Schell. ἄλλοι) δὲ παραπαίοντες ἀνασκευὴν λέγουσι εἶναι τὸν λόγον· κατὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον πᾶσαν ἀντίρρῃσιν ἀνασκευὴν ὥρα καλεῖν (sic infra II, 229. εἰ δὲ τὴν τῶν ζώντων προσωποποιῖαν ἐποίησε, λείπεται πᾶσαν ἡθοιοποιῖαν προσωποποιῖαν εἰπεῖν). ἴσμεν δὲ, ὅτι τῶν λόγων αἱ διαίρέσεις τὸ τέλειον ἢ τὸ ἐλλιπὲς δεικνύουσιν· εἰ μὲν οὖν τοιαύτη τοῦ λόγου τίς ἐστὶν ἢ τομὴ, ὥς

προγυμνάμαστος ἐπέχειν διαίρεσιν, καλῶς ἀνασκευαστικὴν (lege ex Flor. et Schell. ἀνασκευεὴν) εἶναι φαδιν· εἰ δὲ αἱ πράξεις εἰσὶ τέλειαι καὶ ὕλης ἐγκωμιαστικῆς ἐστὶ πλῆθος ἐν τῷ λόγῳ, πῶς ἀνασκευεὴν τὸ τοιοῦτον ἂν ἔτι ρηθῇ; πῶς δὲ προγυμνάσματα τοσοῦτο μέγεθος ὑποθέσεως, καὶ ταῦτα μὲν τοσοῦτον; λοιπὸν δὲ κ. τ. λ. (quae extrema sic constitue — τοσοῦτο μέγεθος ὑποθέσεως; καὶ ταῦτα μὲν τοσοῦτον. Λοιπὸν δὲ κ. τ. λ. *Atque haec hactenus*; restat, ut etc. ex more Sopatri, cuius Prolegomena ad orat. de Rhet. in eadem desinere testatur Hardt. III, 28 seq. in Cod. Mon. CCXLIX, fol. 85 seq.) — His adde, quae in argumento orat. de Quatuorviris leguntur: *Λείπεται τοίνυν εἶδος μὴ ἔχειν τὸν λόγον· καὶ γὰρ τοι τῶν σοφῶν τις Ἀθήνησιν ἀπορήσας καὶ ἀποδείξας, ὥς οὐδ' ἕτερον τῶν εἰδῶν δύναται εἶναι ὁ λόγος, ἀνασκευεὴν αὐτὸν ἀπεφήνατο, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῶν προγυμνασμάτων· καὶ πῶς οὐκ ἀτοπώτερον τοσαύτην ὑπόθεσιν ὑποβάλλειν τοῖς προγυμνάμασι κ. τ. λ.* Ille παραπαίων et ἀπορήσας Athanasius dicitur, schol. ad orat. de Quatuorv. II, p. 203 Cant., 122. ed. Jebb. ad ἄλλα ἴσως κ. τ. λ. Athanasius et Sopater de dividenda oratione Panath. inter se non consensisse videntur, aut confusum est scholion ad Panath. p. 158 Jebb., 275, C. Cant. ad οὕτω δὲ τούτων κ. τ. λ., qua de re prolixius olim, ubi ad ipsam Panath. orat. perventum fuerit. Neque minus benigne alii docti viri a Sopatro excepti sunt, quos in Prolegomenis esse dicit τῶν τὰς βαθείας ὑπήνας ἐλκόντων, mutuatis his verbis ex Aristid. II, 212. Jebb., qui nescio an expresserit Aristophanem Lys. 1074. — Alii dicuntur τινὲς τῶν ἐμπρεψάντων ἐνδόξως ἐφ' ἡμῶν, ὥσπερ τι μέγα καὶ σεμνὸν ἐπινοήσαντες μετὰσταδιν εἶναι τὴν ὑπόθεσιν ἔφασαν κ. τ. λ. Quorum recensita explicatione suam demum sententiam tulit Sopater, inde sexcenties *Ζητεῖται — οἱ μὲν, οἱ δὲ — ἡμεῖς δὲ — ὁ δὲ Σώπατρος.* —

Quis autem ille Sopater Apameensis fuerit, fa-
 teor me ignorare. Wytttenbachius in excerptis stilum
 hujus scholiastae bene graecum dicit et ante Justiniani
 aetatem censendum. Jam vero ubi idem Sopater fue-
 rit, de quo Suidas et Eunapius, non multum a vero
 Wytttenbachius erravit. Etenim bini a Suida memo-
 morantur Sopatri Apameenses, quorum alter Jambli-
 chi discipulus a Constantino M. interfectus, alter epi-
 tomarum et eclogae ex historicis confectae (cui in-
 fuerunt nonnulla Aelii Aristidis, teste Photio Cod. CXLI,
 p. 177.) auctor fuisse traditur. Illum inter praestan-
 tissimos sophistas enumerat Eunapius p. 24. ed. Com-
 mel. *Σώπατρος ὁ ἐκ Συρίας, Αἰδέσιος, Εὐστάθιος
 ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος τε καὶ
 Εὐφράσιος*, quos Constantini Magni aetate floruisse
 constat. Hunc Sopatrum Prolegomenorum auctorem
 dicit Nesselius in Catal. Vindob. Cod. nro CXVI, p.
 71., dubitante Fabricio, cf. Bibl. gr. Vol. VI, 18. ed.
 H. et p. 25. Similitudinis autem aliquid inter libel-
 lum *περὶ διαιρέσεως ζητημάτων*, qui Sopatri nomen
 inter Rhet. Aldin. prae se fert, et Prolegomena, nec
 non scholia, neminem, qui attento animo perlegat,
 praeterit. Praeterquam enim quod rabulam se, *τὸν
 ἥτινα λόγον κρείττω* faciundi peritissimum uter-
 que auctor praebet, vel ipsa vox *κατόρθωμα*, cui
 ad Aristidem scholiast. ad Panath. 323, C. Cant., 185.
 Jebb. ex Longini auctoritate patrocinator (Longinus
 laudatur item in Proleg. et alibi in schol.), non modo
 in ipsis Proleg., sed sexcenties in libro de *διαιρέσει
 ζητ.* occurrit v. gr. p. 287, 26. quater, 288, quater,
 329, 15 f. 332, bis, 334, ter, 341, ter, totidem pag.
 342, 343, 431, 12 sunt *δυστυχῇ κατορθώματα*.
 Eandem vocem usurparunt autem praeter Plutarchum
 (Alcib. 1, XIV.), Stoici, qui recte facta sic appella-
 runt, Cic. Parad. III, in Proleg. semel legitur for-
 mula *ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους*, quam in libro de *διαρ.*
 ζ. unaquaque fere pagina bis terve legis. In Proleg.
 et scholiis plerumque Demosthenis Leptinea et Midiana

veluti norma de virtutibus oratoriis judicandi proponuntur; quod item in *διαρ. ζητ.* factum vides. *Χρόνος*, quod a recentioribus Graecis usurpatur pro *ἔτος*, Valcken. Diatr. p. 135 (cf. Schol. ad Nub. 59.), eodem sensu a schol. ad Panath. p. 275. C. p. 158, Jebb., αἱ τῆς εἰρήνης σπονδαὶ οὐκ εἰς ἄ' χρόνους ἐχώρησαν, itemque in *διαρ. ζ.* p. 354 *ψευδεῖς ἀπαγγελίαι καὶ λόγοι, χρόνων πλήθος μάτην ἀπολωλὸς* ubi *χρόνοι* non sunt tempora ut in schol. ad Ran. 33). Ipse autem libelli auctor p. 309, 1. sic: *Σώπατρος ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων διδάσκαλος*; et laudantur *Minnicianus* p. 293, 20 f. *Porphyrius*, 300, 15 f. qui proxime Constantini M. aetatem praecesserunt.

Quamvis autem Sopater hujus commentarii auctor sit credendus, tamen, ut supra memoravi, non ipsum commentarium legimus, sed excerpta tantum eaque multo locupletiora in Leidensi, quam quae in Mon. servantur. Excerpta tantum superesse, tum inde patet, quod ipse Sopater bis terve (ad Panath. 190, B., 110 Jebb., Orat. pro Quat. III, 376, A. II, 229.) tum inde quod in Apogr. Mon. passim vel initio vel in fine aliquid desiderari punctis indicavit excerptor, id quod religiose servavi ubi Werferus indicasset, tum quod Wytttenbachio in excerptis notante vox *φρσὶ* ita hinc inde per haec scholia occurrit, ut minus commode in ipsum scriptorem, quam in ejus enarratorem, cadere posse videatur. *Sophianum* Scholiorum in Cod. Bar. auctorem dicit, qui confecit Catal. Barocc. vide supra. Neque *Menodotum*, neque *Metrophanem*, qui a Suida dicitur *ὑπόμνημα* in Aristidem conscripsisse, scholia in Cod. Marciano condidisse Morellius probavit, cf. Fabr. B. Gr. VI, 33. Quem autem Aristidis commentatorem ineditum dicit D. Wytttenbachius Vita Ruhnck. p. 127 seq., *Johannes Siceliotes*, is Hermogenis enarrator dicitur ab ipso Ruhnkenio in Bibliothéque des sciences et des beaux arts t. XXIV, P. I, p. 273. et Heidelb. Jahrb. anni 1824. Nov. p. 1086.

Plura, dilectissime lector, in hac librorum penuria, remotis bibliothecis, ad meas qualescunque facultates redactus, plura expiscatus non sum; paucis ergo his fac contentus sis. Quodsi vero, ut fere fit inter homines, humani aliquid mihi accidere sim passus, humane meliora me edoce et fave studiis. Vale.

Dabam Portae Hercyniae ipsis Calendis Januariis MDCCCXXIV.

Spatio, ut vides, satis longo tandem haec scholia in lucem prodeunt. Etenim quam praefationem ante hos duos annos et id quod excedit scripseram, ei nunc haec fere addere singulari quodam fato cogar. Dum enim sub prelo plagulae sudant, ipse Parisios profectus additamenta ad scholia in orat. pro Quatuorviris, quae statim post edita pag. 286. seqq. sunt addita, et ad Panathen. (pag. 311 seqq.) inde retuli. Quibus ipsis additamentis vixdum excudi coeptis, a *Jacobo Geelio*, V. D., Lugduno Batavorum ex Cod. Leidensi, quem supra dixi, descripta scholia ad Panath. transmissa sunt, quae adjeci inde a pag. 391. Praemisi autem utrique appendici et Parisino et Leidensi, quae in eam rem fore visa sunt. Inde igitur factum scito, ut et morae nonnihil sit interpositum et ipsa haec additamenta minus apte cum scholiis cohaerere videantur.

Dabam VIII Cal. Febr. MDCCCXXVI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΝ.

Νόμος ἐστὶ τοῖς Ἑλλήσιν παλαιός] Sch. ed. Τὸ προοίμιον ἐπὶ προσοχῆς εἰληπταὶ καὶ συστάσεως τοῦ οἰκείου προσώπου· συνειδῶς γὰρ ὁ ῥήτωρ, ὅτι εἰς μεγάλην ὑπόθεσιν ἐνέβα-
λεν ἑαυτὸν, μεταστατικῶς καταφεύγει ἐπὶ τὸν νόμον. Νό-
μοι δὲ τρεῖς εἰσὶν, ὁ ἐκ φύσεως, ὁ ἔγγραφος, ὁ ἐξ ἔθους·
ἐστὶ δὲ ὁ ἐκ φύσεως, οἷον τὸ ἐρεῖν, τὸ γελᾶν, ὁ δὲ ἔγγρα-
φος πᾶσι πρόδηλος, ὁ δὲ ἐξ ἔθους, οἷον ¹ τὸν στρατιώ-
την τοιάνδε· ² σκευὴν φερεῖν. Περὶ ποίου οὖν ἄρα νόμου
ἐνταῦθα λέγει, λέγομεν, ὅτι τοῦ ἀπὸ ἔθους, συνηθεία γάρ
τιμι τιμῶμεν τοὺς τροφείας. Ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί ἀπὸ
νόμου ἤρξατο διόπερ ³, φημέν, ὅτι, ἐπειδήπερ παρ' Ἀθη-
ναίοις ὁ λόγος ἐλέγετο δημοκρατουμένοις ἀνθρώποις καὶ οἷς
προσφιλεῖς ἦσαν οἱ νόμοι, διὰ τοῦτο ἀπὸ νόμου κατήρξατο·
μαρτυρεῖ δὲ καὶ Δημοσθένης ⁴ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους,
νόμον καλέσας τὴν πόλιν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ὅσα ἐστὶ
νόμου ἐγκώμια, ταῦτα ἀνέθηκε ⁵ Ἀριστείδης τῷ παρόντι
νόμῳ· ἐγκωμιάζεται δὲ νόμος ἀπὸ χρόνου, ἐκ τῶν χρωμένων,
καὶ εἰ ἐπέμεινε κρατῶν, ἄπερ ἐν ἀρχῇ δηλοῦ· ἐκ μὲν γὰρ
τοῦ παλαιὸς εἰπεῖν τὸν χρόνον ἐδήλωσε, ἐκ δὲ τοῦ τοῖς
Ἑλλήσι τοὺς χρωμένους, ἐνδοξοὶ γὰρ, ἐκ δὲ τοῦ ἐστὶ
τὸ ἔτι αὐτὸν κρατεῖν.

1) οἷον τὸν, f. οἷον τὸ τὸν. — 2) τοιάνδε, ed. τοιάν δὲ. —
3) ed. διόπερ φημέν ὅτι ἐπειδήπερ. — 4) Δημοσθένης καὶ Τιμοκρ.,
forte παρ. 155 ed. Sch. — 5) ἀνέθηκε, ed. ἀντίθηκε.

p. 160, B. Οἶμαι δὲ καὶ] Sch. ed. Καλῶς προέθηκε τὸ οἶμαι· ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, οτι τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν οὗτος ὁ νόμος κελείων τιμῶν τοὺς τροφείας, ἐπήγαγε¹ δὲ καὶ βαρβάρους, ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ Ἕλληνες ὅμοιοι τοῖς βαρβάρους, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε τὸ οἶμαι, διστυκτικῶς ἐπὶ τῶν βαρβάρων εἰπῶν.

p. 160, C. Τῶν βαρβάρων τοῖς πλείστοις] Sch. ed. Τῶν βαρβάρων πλείστοις εἶπε καὶ οὐχ ἅπασι, διὰ Ἰνδοὺς καὶ Μασσαγέτας², οὗτοι γὰρ οὐ θάπτουσι τοὺς πατέρας, ἀλλὰ κατεσθίουσι. Οὐκ ἔστι³ δὲ πρὸς τὸ προκείμενον· εἰ μὲν ἀτιμάζοντες⁴ αὐτοὺς ἐποιοῦν, εἶχε λόγον τὸ λεχθὲν, ἐπεὶ⁵ δὲ, κἂν ἄτοπον τὸ γενόμενον, νόμος τιμῆς παρ' αὐτοῖς, τούτου χάριν οὐ δεῖ νομίζειν, ὅτι τούτους ὑπεξελών⁶ εἶπεν, ἀλλ' ὑπεξαιρεῖται τινας βαρβάρους καὶ μῆτε θεοὺς, μῆτε γονεῖς εἰδότας τιμῶν. Διὸ⁷ εἶπε τὸ οἶμαι. Ἀμέλει λέγει περὶ αὐτῶν τῶν Μασσαγετῶν, ὅτι σφάζοντες τοὺς γονεῖς πρὸ τοῦ τελευτᾶν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐχρύσουν καὶ μέρη τινὰ τοῦ σώματος· ταῦτα δὲ πάλιν ἐποιοῦν διὰ τιμὴν αὐτῶν, ὥστε⁸ οὖν οὐ διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ ῥήτωρ.

ibid. Τροφεῦσι] Sch. ed. Καλῶς εἶπε Τροφεῦσι, καὶ οὐ γονεῦσι· γονεὺς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ γεννήτωρ, τροφεὺς δὲ ὁ θρέψας· τοὺς διδασκάλους καλεῖ τροφείας. Cod. Mon. pro. CXXIII. Τροφείας τοὺς διδασκάλους καλεῖ . . . . (cf. Hardtii Catal. Bibl. Mon. t. II, 63.)

ibid. Χάριν ἐκτίνειν] Sch. ed. Ἀντέπιπτεν αὐτῷ τὸ τῆς ὁμωνυμίας τῆς τροφῆς· ἐπειδὴ γὰρ τροφεῦσιν χάριν ἐκτίνειν, τροφή δὲ μᾶλλον ὁ σῖτος νενόμισται, λύει τῇ προσθήκῃ

1) ἐπήγαγε, ed. ἐπειταγε. Ἐπάγειν in hac re scholiastis solemne, cuius sexcentia sunt in Aristophaneis itemque Homericis exempla, itemque in nostro; nec non ἐπάγομαι, Sch. ad Pac. 578 et noster infra ad p. 232 t. III. Non displiceret item ἐπεισάγει vel ἐπιέσγη, praesertim cum ἐπήγαγε statim legatur. Sed ἐπεισάγειν atque ἐισφέρειν non nisi de personis usurpantur, quas in scriptis velut in scena producimus; ἐπεισάγει eo magis arridebat, quod pressius editum sequeretur. — 2) Μασσαγέτας, ed. his Μασσεγέτας. — 3) Οὐκ ἔστι δὲ, ed. δὴ. — 4) ἀτιμάζοντες αὐτοὺς, ed. τοὺς. — 5) ἐπεὶ δὲ, ed. ἐπειδὴ, f. ἐπειδὴ δὲ. — 6) ὑπεξελών, ed. ἐπ. — 7) Διὸ x. t. λ. Quae sequuntur, alius enarratoris esse videntur. — 8) ὥστε, ed. οὕτε.

τὴν ὁμωνυμίαν καὶ ταῦτα Ἀθηναίοις ἀνατιθεῖς, αὐτοὶ γὰρ εὐρεταὶ καὶ τοῦτου γεγονόσι. Διὰ τοῦ εἰπεῖν μάλιστα γὰρ, τὸ λεπτόγεον τῆς Ἀττικῆς ἐκάλυπεν· ἐπειδὴ γὰρ εἰς τοῦτο διεβύλλετο, ἐκ περιτροπῆς αὐτὸ τοῦτο κατασκευάζεται, λέγων ὅτι καὶ αὐτοῦ τοῦ σίτου τὴν εὐρεσιν αὐτῇ ἢ πόλιν ἐφεῦρε παρὰ τῶν θεῶν.

Δοκῶν γε δὴ πως εἰς Ἑλληνας] *Apogr. Monac.* Σο- *ibid.*
φονὺς καὶ Μένανδρος·

Ἑλληνές· εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες,

Καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πραττουσίν· *τινος*;

* . . . . .

Κοινῆς·] *Sch. ed.* Τοῦ σίτου λέγει, κοινὴ γὰρ ἀνθρώ- *p. 161, A.*
πων καὶ ἀλόγων τροφή ὁ σίτος· ὁ γὰρ μῦθος αὐτοὺς πρῶ-
τους λέγει παρὰ θεῶν δεξαμένους τὰ σπέρματα δι' Ἀδου
καὶ Κελεοῦ καὶ διὰ Τριπτολέμου.

Τροφείων *Sch. ed.* Κἂν παραλείπω τοὺς τῶν λόγων *p. 161, B.*
τροφείας, ἢ τοῦ ⁵ σίτου ἱκανὴ ἦν πάνν ὑμῖν ἀνθρώπους
παρασκευάσαι.

Καὶ περὶ ἧς] *Sch. ed.* Τοῦτο πρὸς τὸ νενομισμέ- *ibid.*
νης ὠντέθηκεν.

Διαφερόντως *Sch. ed.* Ἀντὶ τοῦ ἰδιαζόντως. *p. 161, C.*

Τῆς ἐν μαθήμ.] *Sch. ed.* Τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς *ibid.*
ῥητορικῆς,

Τοῖς γιγνομένοις] *Supra in Cod. Schellersh.* Ἦγουν *ibid.*
διὰ τῶν ὀφειλομένων.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου] *Sch. ed.* Ἐχει γὰρ τὸ *p. 162, A.*
δίκαιον τῆς ἀμοιβῆς καὶ τὸ ὅμοιον τῆς εὐεργεσίας· κυρία
γὰρ ἢ διὰ λόγων πρὸς λόγους ⁶ ἀμοιβὴ καλεῖται εὐλόγος,

1) αὐτὴ ἢ π. f. αὐτὴ ἢ π. — 2) Priorem senarium vide in Menandri reliq. p. 265. edente Clerico, qui e contraria regione ad versionem haec addit: » Apud Grotium, sine nomine auctoris unde habet « (cf. Menk. p. 267.) Nec R. Bentlejus in emendat. nec P. Burmannus in praefat. quidquam de auctore aut altero senario, quo Menandrum ditatum laetor; potuit ditare Burmannus. — 3) πρᾶττουσίν· *τινος*, sic Werferus, Ap. πρᾶττουσιν· *τινός*; ceterum σοφὴν Ἑλλάδα dixit ante Menandrum Aristoph. Av. 409. — 4) His punctis Werf. aliquid deesse significat. — 5) ἢ τοῦ σίτου sc. εὐρεσις vel τροφή. — 6) cf. Orionem in Et. M. s. v. Βελτίων.

ὁ καλῶς τοξεύων κυριῶς καλεῖται βέλτιστος, παρα τὸ καλῶς βάλλειν.

ibid. Χρόνῳ συνεσόμενοι] Supra in Schell. "Τῷ τερτον ἀναγνωσόμενοι, ὁμιλήσαντες.

ibid. Προπέτειαν] Ibid. Τόλμαν καὶ ἀπρόσεκτον παρδῆσιαν. Ibidem super εὐήθειαν legitur κουφότητα.

p. 162, B. Θεοὺς] Sch. ed. Ἐρεῖ τις ὅτι οὐ δεῖ μείζονι ἐγκλήματι τὸ μικρὸν λέγειν· λέγομεν, ὅτι ὡς ὁμολογοῦμενον αὐτὸ ἔλαβεν, ὅτι δεῖ τὰ θεῶν τιμῶν καὶ οὐ χρεῖα περὶ τούτου ἀπολογησασθαι· εἰ οὖν περὶ τῶν θείων οὐ δεῖ ἀπολογησασθαι, πολλῶ πλεον ἐπὶ τῶν οὐ θείων.

ibid. Ἡμῖν γε παρῆται] Sch. ed. Ἡ παραλέλειπται. Supra in Schell. συγκεχώρηται.

p. 162, C. Χαλεπὸς³ διενεγκεῖν] Ap. Mon. . . . . Αἱ Θουκυδιδεῖως εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνύτειν, ὡς ἐκεῖνος εἶπε, διέφερον τὸν πόλεμον ἀντὶ τοῦ ἥρυν.

ibid. Τὰς⁴ ἐκδρομάς] Sch. ed. Ἡ τοὺς μερισμοὺς. Supra in Schell. Τὰς ἀπὸ τοῦ προκειμένου εἰς ἑτερόν τι μεταβάσεις.

ibid. Καθ' ἐκάστην] Sch. ed. Ἐκδρομήν.

ibid. Μὲν οὖν σὺν μεγάλῃ κ. τ. λ.] Apog. Mon. Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα· ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω πολλά τῶν δεόντων.

ibid. Ἐφ' ὅσοις] Supra in Schell. Μετὰ πολλοὺς ῥήτορας καὶ συγγραφεάς. In marg. ῥήτορσιν, συγγραφεῦσιν.

ibid. Προκατεληφόσι] Supra in Schell. Προκατασχοῦσι

1) ὁμολογοῦμενον, Jebb. ὁμολογ. — 2) ἡμῖν γε παρῆται, Valken. Schol. in Leid. legi significat. Excidisse nonnulla in Ap. M. Werferus punetis innuit; in Apogr. autem sic: ἡμῖν γε παρῆται . . . ἡ Θουκυδ., quae explicant sequentia. — 3) χαλεπὸς δ., sublin. Valk. et margini sui exempl. adscripsit »schol.« Θουκυδ., lib. I, 11. — 4) τὰς ἐκδρομάς subl. Valken. Thom. M. p. 280 legerat h. l. ἐκβολάς, quod Oudendorp. pro genuino habet, ἐκδρομάς pro insititio. Quoties hoc miser Arist. in se fieri sit pascus, vidisti in praefat. Si Codices addicerent vel aliquid vestigii adesset, statim reciperem ἐκβολάς, eo magis quod Th. M. I. l. hunc locum cum Thucydideo comaret, cujus noster accuratissimus imitator fuerit cumque imitetur Apsines rhetor p. 715, 6. ed. Aldus. Scholion tum sic constitue: Ἐκβολάς] ἐκδρομάς ἢ τοὺς μερισμοὺς. Hoc nil ad rem, quod statim in scholiis est ἐκδρομήν. Transiit haec glossa in Hesych. I, p. 1128 ibiq. intt.

τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων. Ibid. super ἐπερχόμεθα legitur ἐπιχειροῦμεν, super χρησόμεθα — λάβομεν.

"Ἄλλων γὰρ ἄλλα"] Sch. ed. Ἡρόδοτος εἶπε τὰ Μη- p. 162, D. δικά, Θουκυδίδης τὰ Πελοποννησιακά, Ξενοφῶν τὰ Ἑλληνικά.

Οὕτω πολλοῖς] Sch. ed. et in m. Schell. Τὰ κεφάλ- p. 163, A. λαιὰ φησι τοῦ ἐγκωμίου.

Μεγάλοις] Sch. ed. Τοῖς πλεονεκτήμασι. ibid.

Τύπον] Supra in Schell. Χώραν, ὑπόθεσιν. ibid

Καθῆκεν] Sch. ed. Κατέβηκεν. p. 163, B.

"Ἀπὸ τοῦ παρείκοντος"] Apogr. M. Ὡς Θουκυ- ibid.

δίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸ παρεῖχον τῆς νήσου.

In marg. Cod. Schell. Ἐκ τοῦ παρατυχόντος.

Τὴν πολιτείαν] Sch. ed. Τὴν δημοκρατίας λέγει πο- p. 163, C. λιτείαν. Supra in Sch. τὴν δημοκρατείαν.

Οἱ δὲ ³ ἐν τοῖς ἐπιταφίοις] Sch. ed. Ὡς ὁ Θουκυδίδης. ibid. Supra in Sch. Θουκυδίδης, Πλάτων.

Εἰσὶ ⁴ δὲ οἱ καὶ τούτοις] Sch. ed. Δοκοῦντες ⁵ ibid. ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεκωμιάζον

"Ἄλλ' οὖν οὕτω Cod. bomb. Σημείωσαι τὴν σύν- p. 163, D. ταξιν, δεήσαντες γὰρ δεόν εἰπεῖν, ἐδέησαν εἶπεν. ὥσπερ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Πίνδαρος ⁶ ποιεῖ λέγων.

δρέπον μὲν

Κορυφαῖς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν.

"Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

Μουσικῶς ἐν αὐτῷ.

Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας] Sch. ed. Εἰς Ἐφορον ⁷ ἀποτείνε- p. 164, A. ται, ὃς περὶ ⁸ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψεν. In m. Schell.

Ὡς ὁ Ἐφορος.

1) Ἄλλων γὰρ ἄλλα, Jebbins adscripserat ad verbum συμβαλ-
νει. — 2) παρείκοντος, ita ex Cod. Barocc. 7. Schelleresh. et schol.
rescripsi pro ed. παρήκοντος, quam varietatem invenis in Thucy-
didis loco, IV, 36, cf. intt. — 3) οἱ δὲ ἐν τ. ἐπ., subl. Valk. —
4) εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τούτοις, sublin. Valk. Werf. ex Ap. M. huc
translulerat, quae infra pertinent ad ὥσπερ ἀνιγμῶν, p. 164, C. —
5) δοκοῦντες, ed. δοκοῦντος, ibid. ἐνεκωμιάζον, ed. ἐνεγκωμιάζον —
6) Πίνδαρος, Olymp. I, 20. Cod. bomb. ἀρετῶν — πασῶν — μου-
σικῆς — 7) εἰς Ἐφορον, Schell. εὐφορος, Leid. ἔτερος, cf. Marx.
ad Ephor. pag. 9. — 8) περὶ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας, erat cum mal-

ibid.

Κατὰ τὸ συμβαῖνον τῇ μνήμῃ] In m. Schell. Καθὸ διαμνημονεῦσαι συμβέβηκε', ὥς οἱ κατὰ Περικλέα σγ-
δαίζοντες.

p. 164, B.

Ἄλλὰ ὥσπερ πελάγους ἀπείρου] Sch. ed. Ἡ παρα-
βολή· αὕτη ἀναπόδοτος· δύναται δὲ καὶ ὑποδεδομένη φα-
νῆναι, εἴγε τις οὕτω συντάξῃ, ἀλλ' ὅσον ἕκαστος καθ' ὁρᾶ,
τοσοῦτον θαυμάζει, ὥσπερ πελάγους ἀπείρου καὶ ὀφθαλ-
μοῖς οὐχ ὁρίζοντος, ἀντὶ οὐ παρέχοντος ὅρον διὰ τὸ ἀπει-
ρον καὶ πολὺ μῆκος αὐτοῦ· καὶ ὥσπερ τὸ μέτρον, φησί,
τοῦ πελάγους οὐ δύναται τις ὁρίσασθαι ὀφθαλμῷ, οὐδὲ τὸ
τέλος ἰδεῖν, οὕτως οὐδὲ τέλος τοῦ ἐγκωμιάσαι τὴν Ἀττικὴν
δύναται τις ἰδεῖν καὶ ἐπαινέσαι τὴν πόλιν ἄχρι τέλους.

p. 164, C.

Ὡς περ⁵ αἰνιγμα] Schol. ed. Ὡς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο
εἶπε αἰνιγμα· καὶ καλῶς τοῦτο, λέγει γάρ, ὅτι ἐγκωμιά-
ζων τὴν πόλιν κατὰ μέρος τοῦ παντός οὐχ ἁμαρτήσεται·
οὐ παντός βούλεται ἐγκωμίου, ἀλλὰ παντός τελείου καὶ
ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. Τί ἐστὶν αἰνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται,
τὸ ὃν καὶ μὴ ὃν, ὁ λίθος καὶ οὐ λίθος, καὶ ἡ πόλις ἐγ-
κωμιάσεται μὲν τῷ⁴ μέρος⁵ αὐτῆς ἐγκωμιάσαι τινὰς⁶,
τῷ⁷ δὲ μὴ πάντα τὰ⁸ αὐτῆς ἄξια εἰπεῖν τινὰ, οὐκ ἀνεγ-
κωμιάσεται⁹. Apogr. Mon. Αἰνιγμα γάρ ἐστι τὸ δο-

Iem περὶ τῶν ἰωνικῶν ἀποικῶν, cum probe constet, Ephorum de
coloniis in Asiam profectis libro III egisse, cf. Marx. p. 27. et
ad lib. III. Nunc de sola Nelei colonia accipio. — 1) Cod.
συμ — κε et σγε — ζοντες. — 2) Ἡ παραβολή, his in ed. prae-
figuntur Ἄλλ' ὥσπερ, quae ipsius Aristidis sint; expressit ea Menan-
der rhetor p. 612, 8. sf. ed. Ald. — 3) Ὡς περ αἰνιγμα, sublin.
Valken., cui utinam placuisset ex Leid. excerpere, quae ibi le-
guntur, praesertim cum edita misere luxata sint. Valken. pro καὶ
ἐγκωμιαστικοῦ exhibet τὰ ἐγκωμιαστικά, pro ὁ λίθος — οἷον λί-
θος, atque alia id genus alibi legi, in margine affirmat idem
V. d., cf. infra ad orat. plat. p. 245, C. — 4) μὲν τῷ, ed. μετὰ
τῷ. — 5) μέρος, ed. μῆρος. — 6) τινὰς, f. τινα. — 7) τῷ δὲ
μὴ ed. τῷ ὃ καὶ μὴ, unde conjiciat quis τῷ δὲ καὶ μὴ. — 8) τὰ
αὐτῆς ἄξια, ed. ταύτης — 9) ἀνεγκωμιάσεται, noli discerpas in ἄν
ἐγκωμιάσεται; vocem credo recentioris commatis atque rarioris
formae ἀνεγκωμιάζειν, non laudare, prorsus hoc loco necessariam,
in lexicis habes ἀνεγκωμιάστος. Quid si ita concinnaveris hoc
scholion, manifeste in plures partes distractum: . . . Τί ἐστὶν
αἰνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται· αἰνιγμα γάρ ἐστι τὸ δοκοῦν εἶναι τι μὴ ὃν
(ex quibus nata ista τὸ ὃν καὶ μὴ ὃν), οἷον λίθος καὶ οὐ λίθος, ἐγκω-
μιαστής καὶ οὐκ ἐγκωμιαστής, καὶ ἡ πόλις ἐγκωμιάσεται μὲν κ. τ. λ.

κοῦν εἶναι τι μὴ ὄν. In marg. Schell. Αἶθος καὶ οὐ λίθος, ἐγκωμιαστὴς καὶ οὐκ ἐγκωμιαστής.

Ἡ γὰρ τοσοῦτον] Construitur ita oratio in marg. Cod. ibid. Schell. Οὐ γὰρ τοῦ πατὸς ἀμαρτήσεται — (Cod. ταῖς, leg. τις; excidit ἄν) — εἶπη καὶ τὸ λίαν ἐλάχιστον τούτων — (excidit ὦν) — μέτεστι ταύτῃ, ἧ τοσοῦτον εὖ — (excidit φημιῶν) — καὶ δόξης περίεστι.

Οὐ δὴ δίκαιον] Sch. ed. Αἰτία λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ φαύλου· φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἐστὶ δίκαιον, ἄξιον μὲν γενέσθαι τῆς τὸ φαῦλον ἐχούσης ὄνομα αἰτίας, διότι τοσοῦτον ἐτόλμησα ὑποστῆναι ἀγῶνα. ibid.

Τῇ πείρᾳ] Sch. ed. Ἡ τῇ τόλμῃ. p. 165, A.

Ἐκτίνομεν] Sch. ed. Τὸ ἐκτίνομεν ὡς ἐπὶ χρέους. p. 165, B. τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ἀντὶ ἐπαίρομεν καὶ αὖξομεν.

Εἰρημένον δὲ ὑπὸ πολλῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἀντὶ ibid. εἰπεῖν εἰρημένου εἶπεν εἰρημένον, ἀττικῶς. Apogr. Mon. Ομηρος μὲν γὰρ φησι· (Od. IX, 14).

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστέρῳ καταλέξω; Καὶ Δημοσθένης δὲ· οὐκ ἀπορῶν δ' ὅτι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ, τοῦ πρῶτον μνησθῶ. In marg. Schell. αὐξητικά ἐπιχειρήματα.

Τῷ πρεσβυτάτῃν εἶναι] Sch. ed. Διὰ τὸ εἶναι αὐτόχ- p. 165, C. θονας.

1) διὰ διφθόγγον, monstri simile διὰ φόβον, quod edidit Jebbiius, compendiorum vel imperitus vel parum curiosus. Ceterum tantundem est διὰ διφθόγγον scribas, an διφθογγον, utroque grammaticorum filiis usitatissimo, cf. Viros d. ad Gregor. Cor. p. 35. Διὰ διφθόγγον cum sexcenties apud Steph. Byz. (cf. s. v. Ἀλφειρα Holsten. p. 281), apud Porphy. in eclogis ad Odys. ω, vrs. 207, sed a collectore relatis ad Iliad ε 71 vel 226. cf. Valken. de schol. Leid., tum frequentissime in scholiis ad Aristophan., ad. Nub. 643. Ran. 586. Διὰ τῆς ε διφθόγγου est in sch. ad Ach. 1108. Av. 682. Et. M. saepiuscule. Possis item διφθογγογραφεῖν, sch. ad Nub. 1302, 1359. ad Ach. 581. ut ἰωτογραφεῖν, ad Vesp. 921. In nonnullis codicibus scholiastes inveniunt ἐκτίνομεν χάριν quod legitur hodie in ed. Stephani ex Aldina receptum. Ita Sopater περὶ διαίρεσεως ζητημάτων pag. 349, 2. ed. Ald. Οὐκ ἐκτίνω χάριτας, ὃ δικασταί. Menander rhetor p. 633, 1. ubi ἐκτίνοσα χάριτας ὑπὲρ ὧν omnino retinendum, id. p. 634, 16. ed. Ald. 1. 3. αὖξομεν, ed. ἡῤξομεν.

- ibid. Ἀνήκειν] In marg. Schell. Ἀνατρέχειν.
- ibid. Ὡσπερ ἐν κύκλῳ] Sch. ed. Τὸ δὲ κύκλῳ γεωμετρικόν· ἐν γὰρ τῷ κύκλῳ πῦσαι αἱ ὕψαι ἴσαι τυγχάνουσιν.
- ibid. Ὅμοῦ ποιήσασθαι] Sch. ed. Συντάξαι.
- ibid. Ἄλλα γὰρ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἄλλα γὰρ ἄλλων ἕνεκα δόξαν παρίστησιν ἀρμόττειν πρῶτα λεχθῆναι, ὥς ἐκ τοῦ προφαινομένου.
- ibid. Προφαινομένου] Sch. ed. Φανεροῦ.
- p. 165, D. Ἦν δὲ ἀπασῶν κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἡ μὲν σύνταξις τῶν κεφαλαίων ἀπῆτει πρῶτον ὄρξασθαι ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, εἶτα ἀπὸ τῆς πόλεως, ὡς ἥς ἡ ἀποικία ἐγένετο, εἶτα ἀπὸ τῆς θέσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴν αὐτόχθονες, παρέλιπε τὰ δεύτερα καὶ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ τρίτου.
- p. 166, A. Ἀμαρτεῖν¹] Sch. ed. Ὑπολαμβάνω, ἀπὸ κοινοῦ.
- ibid. Πάρεστι κοινωνεῖν κ. τ. λ.] Sch. ed. Κοινωνεῖν τῷ λόγῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοῦτο φθάσας προδιωρθώσατο², οἶμαι ὥσπερ οἶον εἶπε.
- ibid. Οἶμαι δὲ καὶ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ αὐτὸς Ἀδριανουπολίτης³ ἥ⁴ Σμυρναῖος ὢν μέλλει πολλάκις ὡς οἰκεῖον καὶ Ἀθηναῖον ἑαυτὸν καλεῖν, τοῦτο δὲ ὥσπερ προδιορθοῦται. Ἔστι δὲ ὡς μεταξυλογία τοῦτο, ἐν γὰρ τοῖς μέσοις ἑαυτὸν καταριθμεῖ, ὥσπερ νῦν.
- ibid. Ἡ⁵ γὰρ τῆς χώρας] Sch. ed. Ἀπῆτει⁶ τὸ οἰκείας

1) Ἀμαρτεῖν, ita constitui hoc schol., Jebbii ita: ὑπολαμβάνω] ἀπὸ κοινοῦ. — 2) προδιωρθώσατο, ed. προδιορθώσατο; quae adduntur, sensu carent, quare sic emendaverim: τὸ οἶμαι ὡς ὑπὲρ οἰκείας εἰπὼν, quae sunt ipsius sophistae. — 3) Ἀδριανουπολίτης, ed. Ἀδριανουπολήτης ἦτοι Σμ., nolui Ἀδριανουπολίτης, licet usitatius, quum ejusdem generis et alia inveniantur, veluti Ἡλιουπολίτης, St. Byz., Plut. Solon. c. 26. — 4) ἥ pro ἦτοι ex Leid. cum Valk. recepi. De addidamento hoc cf. Masson. de vita Aristid. III, 3; foras projecisset Leo Allatius de P. Hom. p. 211. Valk. ex Leid. addidit μέλλει πολλάκις, itemque αὐτὸν καλεῖν, unde pro καλεῖ reposui καλεῖν. Mscr. Leid. pergit, ut edidimus, omissis ἐν γὰρ τοῖς μέσοις κ. τ. λ. Sciat autem lector edita sic habere. Ἐπειδὴ αὐτὸς Ἀδρ. ἦτοι Σμυρν. ὢν . . . . ὡς οἰκεῖον καὶ Ἀθ. ἑαυτὸν καταριθμῶν ὥσπερ νῦν; in vocula forte latet Ἀθηναῖον. — 5) Ἡ γὰρ τῆς χώρας ἡμῶν, haec Aristidea ipsi scholio praemiseraat Jebbii. — 6) Ἀπῆτει τὸ οἰκείας τῇ τέχνῃ ἔπαινον, ed. ἀπηγεῖτο οἰκίαν τῇ τέχνῃ πρῶτον ἔπαινος.

τῇ τέχνῃ πρῶτον ἔπαινον, ἐπειδὴ, εἰ φανήσεται ὁ τοιοῦτος τῷ ἀρχαίῳ εἶναι τὴν πόλιν, καὶ ὁ¹ κατὰ τοῦτο ἅπαι-
τεῖται ἔπαινος. Ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅτι καὶ αὐτὴ
μέρος ὡσπερ² μέγα τοῦ γένους οὕσα τυγχάνει· θαυμα-
σίως δὲ τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν ἑξομοιωτὶ καὶ σχῆμα τῆς θέ-
σεως τῆς χώρας.

Καὶ οὔτε ἡ γῆ] Sch. ed. Ἰστορήται³, ἐπὶ τοῦ p. 166, B.
Χάρακος⁴, ἀποίκους Σαῖτῶν εἶναι τοὺς Ἀθηναίους· ἔστι
δὲ Σαῖς πόλις Αἰγύπτου, ἐρμηνεύεται⁵ δὲ τοῦτο τῇ
Ἑλληνίδι φωνῇ Ἀθηνᾶ, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ κροκοδείλου
ἔποχος παρ' Ἀθηναίους ἱστορεῖται Ἀθηνᾶ, ὡς ἐκ τοῦ
Νεῖλου τυγχάνουσα. Πρῶτον δὲ Ἀθηναίων οἰκιστῆρα τὸν
Ἐρεχθεῖα ἄδουσιν, ὃν καὶ διφυᾶ⁶ διὰ τὸ ἐξ ἐκατέρων
γλωσσῶν εἶναι, Ἀττικῆς καὶ Αἰγυπτιακῆς, ἐκάλεσεν⁷.
ἕτεροι δὲ διφυᾶ ἐκάλεσαν διὰ τὸ δεῖξαι πρῶτον αὐτὸν παρ-
άγεσθαι τοὺς γεννωμένους⁸, ἐκ τε ἀνδρῶν καὶ γυναι-
κῶν. Apogr. Mon. et Leid.⁹ Δεῖ δὲ γυνῆαι; ὅτι ὁ Χά-
ραξ ἱστορεῖ, τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαῖτῶν·
ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχ-
θεῖα, διὸ καὶ διφυᾶ προσαγορεύεσθαι φησιν ὄντα δίγλωσ-
σον· ἕτεροι δὲ φασιν, ὅτι πρῶτος ἐδόξασεν ἐκ τε γυναικὸς
καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο
διφυῆς ἐδοξάζετο· περὶ μὲν οὖν τούτου¹⁰ πολλὴ διαφορὰ.

1) ὁ κατὰ τοῦτο ἀπ. ed. ὁ κατὰ τοῦτον παραιτεῖται. — 2) ὡσπερ
μέγα ed. ὡσπερ μέγας. Reliqua in Leid. legi Valken. indicat,
his fere additis varietatibus, τὴν φύσιν τῶν ἀνδρῶν παραβάλλει τῇ
φύσει τῆς γῆς. — 3) Ἰστορήται ἐπὶ, sic solent enarratores, ita-
que nolui ἱσορεῖται ἀπὸ. — 4) Χάρακος, ex Charace eadem ferme
tradidit Agallias Corcyrensis, teste Eustathio ad Hom., quem
lege apud Scalig. ad Euseb. p. 27. — 5) ἔρμ. δὲ, ed. ἔρμ. δῆ. —
6) διφυᾶ ex Mon. et Leid. ed. διφυῆ bis. — 7) ἐκάλεσεν, prop-
ter φησὶ, quod mox ex Mon. et Leid. legis, retinui ἐκάλεσαν,
pro ἐκάλεσαν, in quod olim propensior fui. — 8) τοὺς γεννωμέ-
νους, ed. γεννωμένους. — 9) Quae ex Apogr. Mon. et Leid. edidi,
dudum est, quod innuerat Creuzerus Myth. et Symb. t. I, p. 265.
ed. prioris, vulgavit autem idem Vir doctus in Meletem. I, p. 63.
Egrege autem ad eam rem illustrandam (cur a conjugio maris
foeminaeque Cecropi nomen διφυῆς inditum sit) facit obolus,
quem excudendum curavit Cel. Ez. Spanh. ad Aristoph. Nub.
861, No. 5, ubi hiforme Cecropis caput conspicitur. — 10) τού-
του, sic Monac., Leidensis τούτων.

Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὠνομάσθαι φησι πολιοῦχόν τήν Ἀθηναῖν, ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίαν φωνῇ παρ' Ἑλλησιν Ἀθηναῖ· καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τήν Ἀθηναῖν ἐποχεῖσθαι κροκοδεῖλῳ πρὸς τῇ ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσαν.

p. 166, C. Παρασχόντι] In m. Schell. C. Ἐαυτὸν δηλονότι, ἦγον κατανάγοντι.

ibid. Ὅμοίως] Supra in Schell. Τοῖς Ἀθηναίοις.

p. 166, C. Ἐν προβόλου] Sch. ed. Ἀντὶ ἄλλης πόλεως ἢ στρατιάς ἢ τινος τοιούτου, ἀναπληροῦσα τὸ φυλακτήριον¹, ἢ ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἔστηκεν, ἐπιδείξασθαι² τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἑαυτῶν καλοκαγαθίαν ἥτοι φιλανθρωπίαν.... Supra in Cod. Schell. προστάτου.

p. 166, D. Τεταγμένοι³] In marg. Coll. Nov. γρ. γενόμενοι.

p. 167, A. Γιγνομένην] Supra in Schell. Προσέκουσαν.

ibid. Πρώτῃ] Sch. ed. Πρώτῃ δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν δυτικῶν πόλεων.

p. 167, B. Νοτιωτέρα] Sch. ed. Τὸ νοτιωτέρα διαβολὴν ἔχει τοῦ κείσθαι τὴν Ἀττικὴν ἐν νοτίῳ μέρει· οὐκ ἔστιν οὖν τόπου δηλωτικόν, ἀλλ' ἀντιπίπτοντος λύσις, ἀντέπιπτε⁴ γὰρ αὐτῷ, ὅτι νῆσος οὖσα τῶν ὑδάτων ἐν σπάνει καθέστηκε· φησὶ γοῦν⁵ ἐνυδροτέρα καὶ τούτων, διὸ καὶ ἐπῆγε⁶ μετὰ βραχὺ τὸ καὶ πηγὰς ἀφθόγους ἔχειν τὴν πόλιν· κείται δὲ καὶ ἐπὶ⁷ Θουκυδίδου⁸ τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ διύγρου, ἔνθα λέγει, χειμῶν ἦν νοτιωτέρα. Apogr. Mon.

1) Τὸ φυλ., ed. τὸν φυλ. — 2) Desideratur nonnihil, quod referatur ad urbem, licet sophista de ipsis Atheniensibus loquatur. Quid si post ἢ inseras τῷ? Deesse autem aliquid, indicant puncta in extremo hoc scholio. — 3) Τεταγμένοι sic ex Bar. 7. 3. Coll. Nov. Schell. et ed. Florent. recepti, Jebbiius cum Stephano γενόμενοι, quod est in marg. Coll. Nov. Ex Menandro rhetore, qui hunc locum pag. 68a, 18 a fin. expressit, nil in eam rem confici potest. — 4) ἀντέπιπτε, ed. ἀντέπιπτον. — 5) φησὶ γοῦν, ed. φ. γοῦν, nolui φησὶν οὖν, cum frequentet noster γοῦν. — 6) ἐπῆγε, ed. ἐπέγε — 7) καὶ ἐπὶ, ed. καὶ — 8) Θουκυδίδου, III, 21, ubi haec: τὰς οὖν νύκτας ὅποτε χειμῶν εἴη νοτιώδης, τὰς μὲν ἐπάλξεις ἀπέλειπον. Ex memoria laudasse videtur schol. Thucydidis locum, itaque intacta reliqui. De ipso hoc scholio cf. Interprett. ad Thom. Mag. p. 629.

Κεῖται δὲ καὶ ¹ παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ νόημα ἐπὶ τοῦ διώγρου ²,
ἐνθα λέγει, χειμῶνος ἦν νοτιώτερον, καὶ Ὅμηρος ³.

. . . . . Κατὰ δὲ νότιος ῥέον ἰδρώς.

Πρώτη μὲν] Sch. ed. Ἀντὶ πλέον τῶν ἄλλων προκε- ibid.
κλίμενη ⁴ εἰς τὸ πέλαγος καὶ σώζουσα τοὺς θαλαττεύοντας
τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ χειῖρα προτείνουσα ⁵ ἀπέφηνεν.

Παντοδαπούς δὲ ⁶ κ. τ. λ.] Sch. ed. Γραμματικόν ibid.
ἐστὶ τὸ σχῆμα, ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, οὐκ ἀπέχουσιν
οἱ πορθμοὶ ἀπ' ἐαυτῶν, εἰ μὴ ὅσον αἱ νῆσοι ἐαυτῶν διεστη-
κασιν. Apogr. Mon. Τινὲς λέγουσι, λιμένας εἶναι ἀχει-
ροποιήτους ⁷, ὅρμους δὲ τοὺς ὀκδομημένους. Καλῶς δὲ ⁸
εἶπε τῆς θαλάττης καὶ ἐαυτῆς, λιμὴν γὰρ γίνεται ἐν
τῇ τέλει τῆς θαλάττης, ὅπου γὰρ μόνῃ θάλασσα, οὐκ
ἐστὶ λιμὴν, οὐδὲ ὅρμος· λέγεται γοῦν ὅρμος καὶ ὁ λιμὴν,
ὅτι τέθεικε τοῦτο ἐκ παραλλήλου. Ἄλλοι δὲ φασιν ⁹, ὅτι
ὅρμος μὲν καλεῖται, ἐνθα προσοκέλλει τις τὸ πλοῖον ¹⁰, λιμὴν
δὲ ἐνθα μετεώρος ἐπὶ τῶν πέλαγῶν φέρεται.

Διαλείποντας] Supra in Schell. Διεστηκότας. p. 167, C.

Παραπλεῖν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ παραθαλασσίαν. ibid.

Περίπλεῖν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ νήσων. ibid.

Πεζεύειν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ ἡπείρου. ibid.

Ὡς περ ἐν πομπῇ] Cod. Leid. Ἐν ταῖς πομπαῖς ὁ p. 167, D.
μὲν Διονύσου, ὃ δὲ Σατύρου, ὃ δὲ Βάκχου ἀνελάμβανε ¹¹
τὸ σχῆμα· τὸ δὲ αἰρουμένους ἐπιλεγόμενον ¹² εἰς θεῶν

1) κεῖται δὲ καὶ κ. τ. λ. Werferus ad probatū adscripserat, magis laudandus, quod pro γὰρ Θουκυδίδῃ emendatius exhibet παρὰ Θ. — 2) τοῦ διώγρου, Ap. τῆς δ. — 3) καὶ Ὅμηρος, Iliad. XI, 811. — 4) προκεκλιμένη, ed. προκεκλημένη — 5) χειῖρα προτείνουσα, imitatus est Menander rhetor, pag. 603, 19. ed. Ald. — 6) Παντοδαπούς δὲ κ. τ. λ., significat in marg. Valken. multo plura in mscr. Leid. legi, quae non diversa esse ad his credo, quae ex Mon. edidit. — 7) ἀχειροποιήτους ita Werf. Ap. ἀχειροπορήτους. Menander p. 603, 16. ἢ αὐτοφρεῖς εἶδον (sc. οἱ λιμένες) ἢ χειροποίητοι· ἂν μὲν τοῖνυν χειροποίητοι ὦσιν κ. τ. λ. — 8) καλῶς δὲ εἶπε, Apogr. καλῶς δ. εἶπε. — 9) Ἄλλοι δὲ φασιν, cf. Wolf. praef. ad Hom. p. LIV. — 10) τὸ πλοῖον, sic Werf. pro τὸ πλεῖον, quod erat in Apogr. — 11) Principium hujus scholii publici juris fecit Valken. Diatr. Euripid. p. 135, ex cujus emendatione recepi ἀνελάμβανε τὸ pro ἀνελαμβάνετο. Significat hoc sch. Creuz. Myth. III. 474. — 12) ἐπιλεγόμενον f. ἐστὶ λεγόμενον.

ὥσπερ ἐν πομπῇ, ὃ θέλει τις, ὁρᾷ, οὐχ, ὃ θέλει, περικείται σχῆμα, οὐ γὰρ ὁ περὶ τὸν ἱππέα δύναται μιμήσασθαι, οὐδ' ἐμπαλιν.

p. 168, A. Σελήνην ἀστέρες] Sch. ed. Σελήνην τὴν Ἀττικὴν, ἀστέρας τὰς νήσους φησί.

p. 168, B. Φέρουσαι] Sch. ed. Ἀντὶ λαμβάνουσαι.

ibid. Δι' ἃ δὴ καὶ ἡ μόνῃ τῇ πόλει] Sch. ed. Ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν τῶν νήσων τῇ πόλει. Εἴτα ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιοι ἤρξαν ποτε τῆς θαλάττης, νόθους αὐτοὺς, οὐ γνησίους καλεῖ. Τινὲς τὸ φέρουσαι ἔλαβον διὰ τὸν φόρον, ὃν παρέχουσιν, ἢ ἢ οὕτω, κέρδος δέχονται παρὰ τῆς πόλεως τῷ προσοικεῖν πλεῖον, ἢ ἢ παρέχουσι φόρους.

ibid. Ἐπὶ τῶν Ἑλλ.] Sch. ed. Καλῶς τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν προσέθηκεν, ὃ γὰρ λόγος ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐλέχθη· ἅμα δὲ καὶ διὰ τούτου θεραπεύει τοὺς Ῥωμαίους.

p. 169, A. Ὡσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη] Schol. ed. Μνουμένη. Ap. Mon. Ἀντὶ τοῦ μνουμένη³, ἵνα εἴπῃ προτέλεια μὲν τὰς νήσους, αὐτὴν δὲ τὴν Ἀττικὴν τελετήν· τὸ δὲ κοῦφον, ὅτι τὰ ἱερὰ εἶχόν τινα συνωκοδομημένα, σημαίνοντα, ὥς δεῖ μετέωρον γίνεσθαι τὸν μνουμένον· ὅθεν καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τὰ πτερά τοῦ Κανόβου φασί.

ibid. Ἀφαιρούσης] Sch. ed. Οὐκ Ἀριστείδου, ἀλλ' Ὀμήρου⁴ τὸ μυθολόγημα, πλάττοντος τὴν Ἀθηναίων τῷ Διομήδει λέγουσαν

1) Δι' ἃ δὴ κ. μ. lectori rectissime consultum crediderim, si edita qualia feruntur ob oculos ponam: Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν] Καλῶς τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν προσέθηκεν· ὃ γὰρ λόγος ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐλέχθη· ἅμα δὲ διὰ τούτου θεραπεύει τοὺς Ῥωμαίους· δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν νήσων τῇ πόλει· εἴτα κ. τ. λ. Ergo schol. legerat μόνῃ τῇ πόλει, ut est a prima manu in Schell., cui recentior manus adpinxit vulgatam. Tene item, ὥς post πόλει in Bar. 7. et 3. et Schell. deesse. — 2) πλεῖον ἢ, ed. πλείονας παρ. — 3) μνουμένη. Apogr. μνουμένους. Vulgavit autem hoc schol. Cl. Creuz. ad Plot. p. 308. atque in Leidensi nonnihil in hanc rem, forte eadem legi, tum in marg. tum sublineando significavit Valken. — 4) Ὀμήρου, Iliad V. 127. ed. sic, ἄχλυν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἢ πρὶν ἐπὶ πην, ἀφείλον —

"*Ἀγλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν.*

Τοῖς δ' ὀρωμένοις ¹⁾ Sch. ed. *Τοῦναντίον ὥφειλεν* p. 169, B. εἰπεῖν, τοῖς λεγομένοις συμβαίνει καὶ τὰ ὀρώμενα. Ap. Mon. Τοῦτο ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰρηται· ἐχορῆν γὰρ εἰπεῖν, τοῖς λεγομένοις συμβαίνει καὶ τὰ ὀρώμενα· διὸ καὶ Μένανδρος μέμφεται τῷ Ἀριστείδῃ.

Λυσαμένη τὴν ζωνήν Sch. ed. Ἐμφαίνει διὰ τοῦτο ²⁾ p. 169, C. τὴν διαῶν τῆς Ἥρας ὑπὸ ζηλοτυπίας τοῦ Διὸς αὐτῇ συγγενομένου ³⁾, πάλιν δὲ τῷ κατὰ πρόσληψιν ἐχορίσαιο σχήματι, εἰπὼν ἐν ζωστῇρι . . . . .

Τῆς Προνοίας Ἀθηνῆς Schol. ed. *Πρόνοια ἐκλήθη* ⁴⁾ *ἢ Ἀθηνᾶ*, ὅτι τῆς Αἰτοῦς ἐν τῷ τίκτειν προνοησαμένη διὰ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Ἀῆλον ⁵⁾ διεβίβασε. Apogr. Mon. . . . . Καὶ ⁶⁾ πρὸς τὴν Ἀῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεὸν τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν Αἰλιακῷ, βουλόμενος δεῖξαι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγὺς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Αἰτωλῶ ἐπέβη τῆς νήσου. Cod. bomb. Προνοίας ⁶⁾ Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς Ἀττικῆς ἦν· ἐποίησαν δὲ τοῦτο Ἀθηναῖοι, ἢ διότι προνοεῖται ἢ θεὸς τῆς πόλεως, ἢ ὅτι τοῦ τῆς Αἰτοῦς τόκου πρόνοιαν ἔσχεν, ὅτε ἐπείρητο παρὰ τῆς Ἥρας ἐν γῇ ταύτην τεκεῖν καὶ

ibid.

1) τοῖς δ' ὀρωμ., subl. Valk. — 2) διὰ τοῦτο Valk. ex Leid. διὰ τούτων — 3) τοῦ Διὸς αὐτῇ συγγενομένου, ed. τοῦ Διὸς συγγενομένης, Valk. ex Leid. αὐτῇ συγγενομένης, unde illa finxi. — 4) εἰς τὴν Ἀῆλον, ed. εἰς τὸ Ἀῆλον. — 5) Werferus punctis aliquid desiderari significavit. Desiderantur autem ea, quae prima in Cod. bomb. leguntur usque ad καὶ ἰδεῖτε τὸ Σούνιον x. τ. λ. Expressit hunc locum Menand. p. 640, 14. Quae autem ex Ap. M. edidi, iis convenire cum codice Leid., suspicor ex annot. Valken, ad Herod. VI, 87. — 6) Προνοίας Ἀθηνᾶς x. τ. λ., edidit Baehr in commentatione de Minerva primig. et Apoll. patr. p. 28. satis mendose, cum post Ὑπερίδης (lin. 5.) desit δεῖξαι, post ἄκρας (lin. 6.) om. τῆς. Ibidem pro ἔφορος (lin. 8.) legis εὐφορος, quod exhibet Cod. Id consultone consilio fecerit doctus vir, an celeritate scribendi nescio. Solitum autem hunc librariorum errorem sibi imponere passus est in eadem ferme re Ez. ille Spanhemius, qui vel patrocinator lectioni εὐφορος, cf. Valken. de schol. Leid. p. 100, t. II, ed. Lips. Sic schol. ad Aristoph. Ran. 1598. Artemis dicitur ἔφορος τῆς κυνηγίας, ad Nub. 32. Venus est ἔφορος τῆς γενέσεως, quae item leguntur in sch. Ven. ad Jl. II, 820. (327.)

ἔδειξε τὸ Σούνιον καὶ πρὸς τὴν Ἀῆλον ἐχειραγωγήσει. Βου-
λόμενος δὲ καὶ Ὑπερίδης δεῖξαι τὰς νήσους πλησίον εἶναι
τῆς Ἀττικῆς, φησὶν ἐν Δηλιακῷ, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττι-
κῆς ἐπέβη τῆς νήσου . . . . . "Ἔτεκε δὲ τὴν Ἀρτεμιν πρῶ-
τον, ἵνα μαιεύσῃ Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ἔφορος ἡ θεὸς τῆς
λοχείας. In marg. Schell. Διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρό-
νοια Ἀθηνᾶ, ὅτι προῦνοήθη τοῦ τόκου τῆς Αἰτουῦς· ἡγεῖ-
ται γοῦν αὐτῇ τὴν ὁδὸν ὡς μαιευσομένη, ἄγει δὲ αὐτὴν
ἐπὶ νῆσον ἔτι ὑποβρύχιον καὶ πλανομένην, μὴ διδοῦσης
ἐτέρωθι τῆς γῆς χώραν, τῷ δέει τῆς Ἥρας. Πατρῶος δὲ ὁ
Ἀπόλλων ἢ ὅτι ἀπὸ τῆς Κρεούσης τῆς Ἐρεχθίδος τέτοκε
Ἴωνα, τὸν τῶν Ἀθηνῶν ἄρχηγέτην, ἢ ὅτι πρῶτοι εἶδον
τὸν Ἥλιον¹, ὡς αὐτόχθονες, οὗ ἔκγονος Ἀπόλλων κα-
τὰ⁵ ἐνίους.

ibid. Ἀπ' ἄκρας] Sch. ed. Βουλομένος⁴ δεῖξαι, ὅτι καὶ
αἱ νῆσοι πλησίον τῆς Ἀττικῆς, τοῦτο προσέθηκεν.

p. 169, D. Τὸν πατρῶον Ἀπ.] Sch. ed. Διὰ τὴν Κρέουσαν, τοῦ
Ἐρεχθίδος θυγατέρα, τινὲς φασι, πατρῶον λέγει ὅτι ἡ-
ράσθη ταύτης καὶ τέτοκεν Ἴωνα, ἀπ' οὗ εἰσὶν⁵ Ἴωνες οἱ
Ἀθηναῖοι.

ibid. Πρώτη] Sch. ed. Τὴν Διουρίου φησι, διὰ τοῦτο καὶ
πρώτην λέγει.

p. 170, B. Ὅσον⁶ γὰρ τῇ φύσει] Ap. Mon. Οὐ γὰρ ὡς Τά-
ναις καὶ συνάπτει καὶ διορίζει τὴν Ἀσίαν τῆς Εὐρώπης,
ὡς φησι Διονύσιος⁷.

Εὐρώπην Ἀσίας Τάναις διὰ μέσον ὀρίζει.

1) τῶν Ἀθηνῶν, f. τ. Ἀθηναίων. — 2) τὸν Ἥλιον, in Cod.
erat ☉ i. e. ἥλιον, cf. doctiss. Gaisford, ad Hesiodi Theog.
pag. 113. et Phanodemum ex Suida s. v. Τριτοπάτορες, apud
Vales. ad Mauss. not. 5. p. 223. — 3) κατὰ ἐνίους, sic interpre-
tatus sum, quae evanida in marg. Sch. leguntur ἐν . . . , licet
Werf. legisset καλῶ . . . reliqua cum marg. desunt. — 4) Βουλό-
μενος x. τ. λ. haec cum sequente schol. manifeste ex majori illa,
quod supra dedi, excerpta sunt; βουλόμενος δεῖξαι, quod ibi de
Hyperide dicitur, male hic in Aristidem transfertur. — 5) εἰσὶν
ed. εἰσω. — 6) Ὅσον γὰρ τῇ φ., sublin. Valk. Werferus dedit ὅσα
γ. τ. φ. — 7) Διονύσιος vrs. 14. Apogr. Εὐρώπην τῆς Ἀσίας Τά-
ναις διὰ μέσον ὀρίζει, unde illud confecit Werferus, in ipso Dio-
nys. Εὐρώπην δ' Ἀσίας: ex δ' prognatum est τῆς.

Οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἄλλος τις ποταμός.

Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον] Sch. ed. Ἡ τὸν λεγόμενον p. 170, C. ὄμφαλον.

Ἐστία] Sch. ed. Ὡς τῶν ἐστιῶν μέσον οὕσων τῶν p. 170, D. οἰκιῶν.

Ἐτέραν Ἑλλάδα] Sch. ed. Τὴν Ἰωνίαν λέγει ἑτέραν p. 171, A. Ἑλλάδα.

Παράδειγμα] Sch. ed. Παράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλ- p. 171, B. ληνικῆς τὴν Ἀττικὴν λέγει, ἐπειδὴ εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ τινα, ἅπερ ἐξ αὐτῆς ἔσχον αἱ ἄλλαι.

Ἡς] Supra in Schell. Ἡς Τινός.

ibid.

Τρίτη¹ δὲ ἀκόλουθος] Sch. ed. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπο- ibid.
δοσις, ἡ τρίτη δὲ ἀκόλουθος τούτων, ἀνέχει ἡ
ἀκρόπολις, ἐπειδὴ πᾶν ἄκρον ἔσχατόν ἐστι, προδιωρίσατο,
ὅτι οὐ λέγει τὸ ἔσχατον, ἀλλὰ τὸ ὑψηλόν. Apogr. Mon.
Ἀντίκειται δὲ εἰς Θούκυδιδην² λέγει γὰρ οὗτος, ὅτι
πρὸ τοῦ Θησέως τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν μέρος μόνον πόλις
οὗτος δὲ γενόμενος καὶ αὐξήσας τὸν περίβολον ἠγάγκασε τοὺς
κατὰ κόμας οἰκοῦντας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμβῆναι καὶ οὕτως
ᾤκισθη πᾶσα ἡ πόλις. In Schell. super τούτων est Ἑλλά-
δος καὶ Ἀττικῆς.

Κορυφῇ³] Supra in Schell. Κεφαλῇ σώματος. p. 171, C.

Ταυτοῦ συμπεπτωκότος] Supra in Schell. Ἐνός συν- ibid.
ελθόντος.

Κάλλος] Supra in Schell. Ἡ διὰ πάντων κεκαλλω- ibid.
πισμένη. Congeram autem huc, quae usque ad Ἀλλὰ μὴν
τόνγε κ. τ. λ. (p. 172. β.) inter lineas Cod. Schell. legun-
tur. Super ὁ τελευταῖος — ὁ τέλειος καὶ ὑκριβής, s. ὅρος —
ὁ κανὼν, s. περὶ γῆν εὐκαιρίας — περὶ πῦσαν εὐκρασίας
(Cod. ἱκρασίας) sup. εἰς ὄμφ. — μέχρι τοῦ, s. πληροῦ —
καταντῆ, post ὁ κάλλιστος inseruntur haec: οὕτως ἐπὶ τῆς

1) Τρίτη δὲ ἀκολ., Thom. Mag. p. 71 legit τῇ τρίτῃ δὲ καὶ
ἀκ. Ceterum Valk. non has voces, sed ἐνὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως
sublineavit. — 2) εἰς Θουκυδίδην, II, 15. — 3) κορυφῇ, quum
in textu esset κορυφῆ, margo quoque tulit κεφαλῇ; utrumque cor-
rexerit rec. man.

ἀκροπόλεως veluti ἀπόδοσις, quam desiderat scholiastes codicis bomb., ἡ ὁμώνυμος — ἡ ἀκρόπολις (idem schol. edit.), παρήνευγε — παρείλκυσε, παραπιπτούσης — παρα-
 τυγχανούσης, ἐχόμενος — ἀπτόμενος, πρὸς γῆς — ἀπὸ γῆς.

ibid. Ὡςπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος] Cod. bomb. Ἰστέον, ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ ἀσπίδες κυκλωτερεῖς ἦσαν καὶ πέντε τοὺς σύμπαντας κύκλους εἶχον μέχρι τοῦ ὁμφάλου, εἴτε¹ ἐκ σφυρηλάτου χαλκοῦ, εἴτε ἄλλως πως ἐν χρώματι· διὸ καὶ εἰκότως χρῆται τῷ παραδείγματι· πέντε γὰρ κύκλοι κἀνταῦθα, ὅ, τε² τῆς οἰκουμένης, ὅ, τε τῆς Ἑλλάδος, ὅ, τε τῆς Ἀττικῆς, ο, τε τῆς πόλεως καὶ ὁ τῆς ἀκροπόλεως. Ἔστι δὲ ἡ παραβολή³ ἀναπόδοτος, νοουμένης τῆς ἀποδόσεως· ποιουῖσι δὲ τοῦτο ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ παρὰ⁴ Λιβανίῳ ἔστιν εὐρεῖν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἀντιλογία, λέγει γὰρ, ὥςπερ οὖν ὑμῖν ἀπολαμβάνουσιν οὐκ ἂν ἀπέχρησεν οὐδετέρῳ.....

p. 172, A. Ἐπιστρεπτέον δὲ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὸ μετὰ τὸν οἰκιστὴν εἰπεῖν μεμνησθαι, τῆς θέσεως τῆς χώρας τεχνικόν ἐστι, λέγων δὲ τὴν θέσιν τῆς ἀκροπόλεως ἐμελλε διεξιέναι καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ὕπερ τοῖς ἐπιλόγοις ἀρμόττει, διὰ τοῦτο πάλιν ἐπὶ τὴν θέσιν ἀνέδραμε, ἵνα ἐν τῷ τέλει εἴπῃ τὰ τῶν οἰκοδομημάτων.

p. 172, B. Μετέχουσα] Supra in Schell. Κοινωνοῦσα, super δυνάμειως ἐκ. — ποιότητος ὥρας, s. ἐκάστη — ὥρα s. κατέχουσι — διάρχουσι, s. ἀποστάσει — τῇ ἀποδημίᾳ τῆς πόλεως καὶ διαστάσει.

p. 172, B. Παρὰ τὴν⁵ ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ὡραῖοι οἱ καρποὶ γράφονται ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καλλίστῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους γίνεσθαι οὐ μόνον, φησὶν, γνωρίσαι τῷ κάλλει τῶν ὥραιων τὸ διάφορον τῆς χώρας πρὸς τὰς ἄλλας προσγίνεται, ἀλλ' ὅτι καὶ

1) εἴτε ἄλλως πως ἐν χρώματι, sic. Cod., suspicabar εἴτε ἄλ-
 λον πως ἐκ χρήματος — 2) ὅ, τε, Cod. semper ὅτε. — 3) παρα-
 βολή, noli περιβολή. — 4) παρὰ Λιβανίῳ, pag. 15. ἐμελλε δὲ διεξ.,
 ed. ἐμελλε δὲ διεξιέναι; praetera Jebbiius prava interpunctione
 sensum disturbavit, ἐπειδὴ — τεχνικόν ἐστι· λέγων δὲ τὴν θέσιν τῆς
 ἀκροπόλεως, ἐμελλε δὲ διεξ. — οἰκοδομημάτων, ὅπερ — ἀρμόττει·
 διὰ τοῦτο κ. τ. λ. — 5) παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν, huc pertinet hoc
 schol., non ad τῇ ἀποστάσει, ut est in ed.

διὰ χρόνου μένουσιν οἱ καρποὶ ἀτενεῖς¹, ὥσπερ ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις κατὰ τὸν ἴδιον καὶ οἰκεῖον τῆς ὁπώρας καιρὸν. In marg. Cod. Schell. Ὡραία γὰρ αἱ ὁπώραι λέγονται παρὰ τὸ ἐν τῇ καλλίστῃ τοῦ ἔτους ὥρᾳ γενέσθαι.

Τὸ νικᾶν] Supra in Schell. Ἡ νίκη.

p. 173, A.

Ἵστε καὶ τῶν ἄλλων] Apogr. Mon. et Leid. Ἀφ' Ἡροδότου ἀφέληται² τοῦτο· ὥσπερ δὲ ἄερος ἀποικίαν ἔοικεν ἡμῖν ὑποτίθεσθαι, ὥ³ καὶ τινες αὐτὸν τῆς κουφό- τητος ἡτιάσαντο.

Οὐ πάντα] Supra in Schell. Ὅπου.

p. 173, C.

Ἵπ' αὐτὴν⁴] Sch. ed. Τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Διὸς καλῶς αὐτὸς ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν, οὐ γὰρ ἐστὶν οὐρά- νου ἀκρόπολις· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀκρόπολις τίμιον νομίζεται, πρὸς⁵ τὸ τίμιον αὐτὴν παρέβαλεν καὶ λέγει, ὅτι εἰ ἦν ἀκρο- πόλις τοῦ οὐρανοῦ, ταύτῃ ἦν ὁμοία· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀκρό- πολις τοῖς τυράννοις ἀνακείται, διὰ τοῦτο προσέθηκε τὴν Διὸς ἀρχήν.

Λῆξιν] Sch. ed. Κλήρον, ὅτι αὐτὴν Ἀθηναῖα ἔχει. ibid.

Supra in Cod. Schell. Κληρονομίαν.

Ἔργων τε καὶ θρεμμάτων] Sch. ed. Ἔργα λέγει τὴν ibid.

σύνεσιν, θρέμματα δὲ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὸν Ἐριχθόνιον.

Super θρεμμάτων in Schell. παιδευμάτων.

Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστῃ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐφ' ἐκάστῳ⁶ p. 174, A.

μέρει φησιν τῆς θαλάττης, ὡς πανταχόθεν περιεχομέ- νην⁷ ὑπὸ θαλάττης καὶ τῇ μὲν τῶν πεδίων ὕρον ἐχόντων τὴν θαλάτταν, τῇ⁸ δὲ τὰ ὄρη· ἐνθα γίνεται καὶ ἡ χρυσί- τας⁹ ψάμμος καὶ ἀργυρεῖς, ὡς εἰπεῖν τὰ μέταλλοι· αἰνίτ- τεται δὲ εἰς¹⁰ τὸ Λαύριον.

1) ἀτενεῖς ed. ἀτινεῖς. — 2) ἀφέληται ex utroque mscr. retinui, cum praestet ἀφέληται, quod legitur in marg. Leidensis. Herod. I, 142. — 3) ὥ καὶ τινες αὐτὸν. Mscr. ὁ καὶ τινες αὐτὸν εἰς κουφότητος ἡτιάσαντο. — 4) Ἵπ' αὐτὴν, ed. Ἵπ' αὐτὴν ὡς εἰπεῖν et cett.] Ἵπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν τ. Δ. — 5) Πρὸς τὸ τίμιον αὐτὴν, ed. αὐτὸ. — 6) Ἐφ' ἐκάστῳ μέρει, ἐφ' a Valk. deletum, ex mscr. ut videtur. — 7) περιεχομένην, sic ed., Valken. ex mscr. πε- ριχομένης. — 8) τῇ δὲ, sic Valk. ex mscr., ed. τῇδε. — 9) χρυ- σίτας ψ. καὶ ἀργυρεῖς, sic Valk. ex mscr., nisi quod ἀργυροῦτες, ed. χρυσάτης et ἀργυρεῖς. — 10) εἰς τὸ Λαύριον, articulum cum

- p. 174, C. Ἐπιτηδειοτάτη] Sch. ed. Διὰ τὸ ἐκεῖθεν τὸν λευκὸν τέμεσθαι λίθον, ἀφ' οὗ οἱ ναοὶ καὶ τεμένη τῶν δαιμόνων κεκόσμηται. Valken. ex Leid. Ἐμφαίνει δὲ τὸν λευκὸν λίθον, ἀφ' οὗ φησι καὶ τῶν ναῶν (Aristides νεῶν) καὶ τῶν ἀγαλμάτων τὴν κατασκευὴν γεγενέσθαι.
- p. 175, A. Πάσης] Sch. ed. Βούλεται δεῖξαι σώζουσαν τῆς πάσης οἰκουμένης τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ μήτε ὑπτία, μήτε ὄρειος, πῶς οὐχὶ τελείας⁴ καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης εἴποι τις αὐτὴν εἶναι μίμημα;
- p. 175, C. Ὡν ὁ πάντων] Sch. ed. Τὸν οὔτον, φασὶ τινες, λέγει. οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ καὶ ὥσπερ βοτάνην⁵ φασὶν ἀναδοθῆναι αὐτόν. In m. Schell. Στάχυν ἢ τὸν ἄνθρωπον, ὡς στάχυν ἀναδοθέντα τῇ Ἀττικῇ.
- p. 176, A. Ἀπὸ τῶν τραγημάτων] In marg. Schell. Παροιμία.
- ibid. Ἐλέφαντες καὶ λέοντες] Sch. ed. Λέοντας ἢ Ἰταλία⁶, διαφόρους ἔχει τῶν ἄλλων, ἐλέφαντας ἢ Ἰνδική, κύνας ἢ Κρήτη, ἵππους Θετταλία.
- ibid. Ἀ τοὺς παῖδας ἀκ. ἐκπλ.⁵] Sch. ed. Τὴν Μορμῶ λέγει. Ap. Mon. Οἶον Λαμίας⁶ καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα· λέγει δὲ τὴν Μορμῶ, ἣν ἀκούοντα⁷ ὀρῶσθε τὰ παιδία· φασὶ ταύτην⁸ γυναικί εἶναι Κορινθίαν, ἥτις ἐν ἐσπέρᾳ τὰ παιδία αὐτῆς⁹ καταφαγοῦσα ἀνέπτυ, κατὰ τινα πρόνοιαν· καὶ λοιπὸν, ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἐπιβοᾷσι Μορμῶ. Καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια, καὶ ὁ Θεόκριτος·

Valk. ex Leid. recepi. — 1) τὸν λευκὸν, ed. λακὸν, unde Jebbicus λευκὸν vel Λακωνικὸν mavult, quorum illud a Leid. firmatur. — 2) τελείας, ut in textu Jebbicus maluit τελῆας, sic ipsi in schol. τελειαν erat emendandum; qua de re olim agam. — 3) βοτάνην, ed. βοτάνη. — 4) ἢ Ἰταλία, articulos ante Ἰταλ., Ἰνδ. Κρήτη delevit Valk. ex mscr. — ibid. Ἰταλία, sic in mscr. legi expressis verbis testatur Valken., qui praeterea addit διαφόρους ἔχει τῶν ἄλλων, unde recepi. — 5) Ἀ τοὺς παῖδας ἀκ. ἐκπλ., Werferus ita: ἂ τοὺς παῖδας ἀκούοντας φοβεῖ καὶ ἐκπλήττει. — 6) Λαμίας, sic cum Valken. ad Adoniaz. vrs. 40, p. 247, A., Apogr. Mon. Λαμίας, sc. φῶσμα, non ita male. — 7) Μορμῶ ἢ ἀκ., quae disjunctim Werf. atque ante ipsum Valken. l. l. — 8) φασὶ ταύτην x. τ. λ. usque ad ὅτε βούλονται a Valk. l. l. transmissa. — 9) παιδία αὐτῆς, sic Apogr. Crœuzerus in commentationibus Herodoteis pag. 267. dedit αὐτῆς mox αὐτῶν et Μορμῶ. Μορμῶ erat in

. . . . . Μορμῶ, δάνκει ἵππος¹.

Φασὶ δὲ νῦν τὴν Μορμῶ Ὀνοσκελίδα² Ἡ δὲ Λαμία γέγονε Αἰβυσσα γυνὴ περικαλλής· ταύτῃ Ζεὺς ἐμίγη καὶ ἥρα ζηλοτυπῆσασα ὑπώλλυ τὰ τικόμενα ὑπ' αὐτῆς, διὸ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης αὐτὴ μὲν δύσμορφος ἐγεγόνει, τὰ δὲ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀναρπάζουσα παιδία αὐτὴ διέφθειρεν. Cod. Schell. Μορμῶ, Λαμία, ὧν ἡ μὲν Κορινθία, ἡ δὲ Λαμία Αἰβυσσα, καλλιπὴς Δίος, ἣς τὰ τέκνα ἀνήρει ἡ ἥρα ζηλοτυποῦσα. Ἀμφότεραι τῶν βρεφῶν ἀναιρετικάι. Ὁ δὲ Φιλόστρατος³ Μορμῶ καὶ Λαμίαν καὶ Ἑμπουσιν τὴν αὐτὴν λέγει.

Κατὰ τοὺς ἐν Ἰνδοῖς μύρμηκας] Sch. ed. Τούτους p. 176, B. φασιν⁴, ὅτι χρυσὸν ὀρίσσουσιν καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσιν· οὐ κατὰ τούτους⁵ ἀξιῶ κἀγὼ, φησὶν, το κάλλιστον τῆς ἡμετέρας χώρας σεμνύνειν, τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κρείττον, ὥς δῆλον. Ap. Mon. Ἡ ἱστορία τούτους ἐπαινεῖ κατὰ μέγεθος τυγχάνουσιν, ὥς Ἡρόδοτος⁶ ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν. Schol. Leid. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶ.

Ἀφορμῇ] Supra in Schell. Ἀρχή, ῥίζα.

ibid.

Οὐ γὰρ πλάνην κ. τ. λ.] Sch. ed. Ὡσπερ οἱ ἥρα- p. 176, C. κλειδαί, οἱ τῶν Λακεδαιμονίων πρόγονοι· πλανώμενοι γὰρ μόλις εὗρον ὁδὸν, εἰσελθεῖν εἰς Πελοπόννησον. Apogr. Mon. De Heraclidis καὶ Θουκυδίδης⁷ βιαζόμενοι ὑπὸ τινῶν ἀεὶ πλείονων.

Ἐπὶ σκότους] In marg. Cod. Schell. Σκότος λέγει ibid. τὴν ἄγνοιαν.

Δυσὸν δυστυχίαν] Sch. ed. Τὸ ἐκβληθῆναι λέγει p. 176, D. καὶ ἐκβαλεῖν.

Apogr. et supra in ed. Αὐτῶν item legitur apud Valk. l. l. — 1) Μορμῶ, δάνκει ἵππος, sic Theocr. Adon. l. l., sed. Apogr. et Mon. et Leid. μορμῶ δάνκει με. — 2) φασὶ δὲ νῦν τὴν Ὀνοσκελίδα, his non plura addidit Valk., quae sequuntur autem, leniter tetigit Creuzerus V. D. comment. Herodot. p. 324, edidit pag. 249. — 3) Ὁ δὲ Φιλόστρατος κ. τ. λ. Philostrati loca congecit Valk. diatr. Eurip. p. 132. — 4) τούτους φασὶν, ed. φησὶν. — 5) κατὰ τούτους, ed. κατὰ τοῦτου. — 6) ὥς Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, cap. 105. qui de celeritate, non de magnitudine. — 7) Apogr. Mon. De Heraclidis καὶ Θουκ., sic exhibet Werferus, cf. Thucyd. I, 2. Ap. ὑπὸ τινῶν.

- ibid. Βιασάμενοι τὴν ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ὡςπερ οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἄποικοι οὐκέτι ἐλέγοντο Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ μὲν Χῖοι, οἱ δὲ Μιλήσιοι. Valken. deleto ex mscr. articulo post ὥςπερ ita pergit post Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ μὲν Αἰδέσιοι (sic) οἱ δὲ Χῖοι, οἱ δὲ Μιλήσιοι μετεβάλλοντο γὰρ τῷ τόπῳ τὴν ἐπωνυμίαν In marg. Schell. Μέτεβάλλοντο γὰρ τῷ τόπῳ τὴν ἐπωνυμίαν, οὐκέτι Ἀθηναῖοι λεγόμενοι, ἀλλὰ Μιλήσιοι, καὶ Ἐδέσιοι (sic) ἢ Χῖοι.
- p. 177, A. Ἀλλ' ὥςπερ τὸ ἐκ τῶν πηγῶν ὕδωρ κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. Ὡς ἐπὶ γαστρός εἶπε κόλπων.
- ibid. Αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ⁵] Apogr. Mon. et Leid. Τουτέστιν ἄνευ σπέρματος· σιωπᾷ δὲ τοῦ Ἑφαίστου τὸν μῦθον, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθεὶς καὶ διώκων αὐτὴν ἄφῃκε τὸ σπέρμα ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ οὕτως ἀνεδόθη ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.
- p. 177, B. Τῶν δημοποιήτων] In marg. Schell. Τῶν διὰ ψήφισματος γυγνομένων πολιτῶν.
- p. 177, C. Ἐνέχονται Supra in Schell. Ὑπόκεινται.
- p. 178, A. Ἐξούλης⁴] Sch. ed. Ἐξούλης δικάζεται τις, ὅταν φάσκη κτῆμα κατέχεσθαι τῷ⁵, ἐπιβάλλον αὐτῷ· οὐδεὶς οὖν ἐν ὑμῖν μόνοις λάχοι δίκην ἐξούλης τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον ἢ λάχοι τις ἂν τινι δίκην τῆς μητρὸς ἐξούλης.
- p. 178, B. Ὡςπερ ἐν συνοικίᾳ] Sch. ed. Συνοικίαν καλοῦσι⁶ τήν ἀπὸ πολλῶν ξένων οἰκουμένην. Φησὶ τοίνυν, ὥςπερ ἐν μεγάλῃ οἰκίᾳ, οὐ πολλοὶ μένουσιν, ὑπὸ τοῦ οἰκῆματός τινός εἰς ἕτερόν τις μετέρχεται. Apogr. Mon. Ὡς Αἰσχίνης εἶπεν, ἔνθα πολλοὶ διελόμενοι μένουσιν (p. 137, R.)
- p. 178, C. Μόνοις δὲ τοῖς] Ap. Mon. Πῦρ δὲ τὴν ἄσβεστον καὶ

1) Quae ad Ἀλλ' ὥςπερ et Αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ leguntur, non disjungebantur in Apogr. — 2) Αἰδέσιοι, Schell. Ἐδέσιοι, f. leg. Ἐφέσιοι. — 3) Αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ, edidit Baehr. comment. de Minerva et Apoll. p. 20. innuit Creuz. Myth. et Symb. t. II, p. 401. cf. quae Schol. Ven. ad. Jl. II, 547 (54) ex Callimachi Hecale servarunt, quae pluribus leguntur, ex ipso uti videtur Callim. ap. Etym. M. 371, 29. fragm. Call. No. CXI. Benti., ubi ex sch. Ven. pro ὡς οὐκ legend. οὐσα οὐκ. — 4) Ἐξούλης, sublineavit Valken. — 5) κατέχεσθαι τῷ, editus κατέχεσθαι τῷ. — 6) καλοῦσι, ed. καλέουσι.

ἀδιαλείπτως καίόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς καθ' ἱστορίαν τοιαύτην· γνόντες Ἀθηναῖοι τὸν Ἥφαιστον ἐρασθέντα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ μὴ τυχόντα, εἶτα διὰ τοῦτο μετ' ὀργῆς ἔχοντα πρὸς τὴν πόλιν, ἄσβεστον ὑφῆπτον τὸ πῦρ, τρόπον τινὰ νέμοντες¹· αὐτῷ μετασχεῖν τῆς θεοῦ καὶ ταύτῃ γε δὴ² ἐξιλεούμενοι αὐτόν.

Ἔστιαν ἀκίνητον] Sch. ed. Ἔχομεν ἀπὸ τῆς ἱστορίας, *ibid.* ὅτι οὐκ ἦν τὸ πῦρ ἀρχῇθεν ἀνθρώποις, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε παρὰ τῶν θεῶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις κατήγαγεν ἐν νάρθηκι. οἱ Ἀθηναῖοι γοῦν ὡς αὐτόχθονες καὶ πρῶτον φανέντες καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Γίγαντος ἐδέξαντο τὸ πῦρ· ἐνθ' ἐνδε³ καὶ ἀκίνητον αὐτὸ ἔχειν λέγεται. — Τὸ δὲ πρυτανεῖον τόπον εἶναι λέγουσι τῆς Παλλάδος ἱερόν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τὸ πῦρ, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἄποικοι Ἀθηναίων μετελάμβανον· διττὴν δὲ ἔχει τὴν σημασίαν, ἥ γὰρ τὸ τοῦ πυρὸς ταμιεῖον ἢ τῶν πυρῶν ἥτοι τοῦ σίτου λέγει. Cod. Schell. Τὴν ἀρχὴν οὐκ ἦν πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ κεκλοφῶς ἐξ οὐρανοῦ Προμηθεὺς καὶ τοῖς ἀνθρώποις μετέδωκε· οἱ νῦν Ἀθηναῖοι ὡς αὐτόχθονες μετέσχον πρῶτοι τοῦ πυρὸς διὸ καὶ λέγει ἀκίνητον· ἐν γὰρ τῷ πρυτανείῳ ἐφυλάττετο τὸ πῦρ ἄσβεστον⁴, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἄποικοι ἐλάμβανον.

Βεβαιοῦν] Sch. ed. Ἡ γενέσθαι πρῶτον ἐν τῇ Ἀττικῇ p. 178, D. τὸν ἄνθρωπον τῷ καὶ⁵ ἐξ αὐτῆς γενέσθαι τὰς τροφάς.

Θεοὶ δὲ συμφέροντες] Ap. Mon. et Leid. Ἀντὶ τοῦ p. 179, B. ὁμονοοῦντες διὰ τὸν Δία. Ἀθηνᾶ γὰρ τοι⁶ ἐλαίαν ἔδωκε, συκῇν δὲ καὶ ἄμπελον Διόνυσος, Ζεὺς κριὸν⁷, Ἑρμῆς αἶγα,

1) νέμοντες, Werf. corrigit νομίζοντες et post eum Baehr. in comment. p. 20, cum in Codice pro αὐτῷ esset αὐτὸ sc. τὸ πῦρ. At vero sic interpretare: ipsi (sc. Vulcano) quodammodo Deae particeps fieri copiam facientes. Leid. habet αὐτῷ. — 2) γε δὴ, δὴ ex Leid. addidi, cum in Mon. deesset, unde non adjecit Baehr. l. i. — 3) ἐνθ' ἐνδε, ed. ἐνθ' ἐντι — 4) τὸ πῦρ ἄσβεστον, de ejus cultu vide H. Vales. ad. Mauss. not. p. 295. — 5) τῷ καὶ, ed. τὸ καὶ, sed ubi primus homo nascebatur, ibi prima alimenta nasci opus erat. — 6) γὰρ τοι, utrumque Ap. γὰρ τι. — 7) κριὸν, supra in Leid. est αἶγας et super αἶγα, quod continuo sequitur, est πρόβατα.

καρπούς Δημήτηρ¹, καὶ ἄλλος ἄλλο τι. Τὰς μὲν², ὡς η. χαλκευτική διὰ τοῦ Ἡφαίστου.

p. 179, D. Ὑπερφέρειν] C. Coll. Nov. habet ὑπερβαίνειν, in marg. γρ. ὑπερφέρειν.

p. 180, C. Κατελάμβανε] Supra in Schell. additur ἡ χρεια.

p. 181, B. Ἦδε ἐτίμησεν αὐτόν] Cod. bomb. Πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι Ἡρακλέους θανόντος ναὸν ἰδρύσαντο καὶ μόνον τῶν ξένων ἐμύησαν τὰ Ἐλευσίνα

ibid. Πέμπουσι δὴ] Cod. bomb. Ἡ Δημήτηρ παρέδωκε τοῖς Ἀθηναίοις τὸν σῖτον οὕτως· Πλούτωνος ἀρπάσαντος ἐκ Σικελίας τὴν θυγατέρα Δήμητρος καὶ Διός, Περσεφόνην, τὴν καὶ Κόρην, Δημήτηρ πανταχοῦ περιέει ζητοῦσα αὐτήν· ἔλθοῦσα δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ παρὰ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου τὸν ἥρπακτά μαθοῦσα, μισθὸν αὐτοῖς ὑποδίδωσι τῆς μηνύσεως τὸν σῖτον, πρῶτον ἀθέσμως συγγενομένη Κελεῷ τῷ Τριπτολέμου πατρί. Δέδωκε δὲ καὶ ἄρμα δρακόντων ὑπόπτερον, ᾧ ἐποχούμενος Τριπτόλεμος ἐκυσταχόσε τῆς γῆς τὸν σῖτον ἐσπείρε. καλῶς δὲ καθάπερ θεωρίκοῦ³ εἶπεν, ἐπεὶ ταῦτό πένησιν ἐδίδοδο πᾶσι καὶ πλουσίοις καὶ πολλάκις καὶ ξένοις.

ibid. Θεία πομπή] Supra in Cod. Schell. Πέμπει, ἐορτῇ.

p. 181, C. Τροφίμων ἓνα] Ap. Mon. Τρόφιμον δὲ τὸν Τριπτόλεμόν φησι, ὃς υἱὸς ἦν Κελεοῦ ὑπὸ Δήμητρος τραφεῖς, ὡς ἐνταῦθα εἶπεν· δύο οὖν ἔλέγεις σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ⁴, τραφέντα δὲ ὡς ἐνταῦθα τὸν Τριπτόλεμον. Cod. Schell. in marg. Τὸν τοῦ Κελεοῦ⁵ Τριπτόλεμον.

1) Δημήτηρ, sic Werferus ex more nostri, utrumque Apogr. Δήμητρα, quae forma sat probos habeat auctores, cf. Matth. gramm. gr. §. 79 et quos laudat Creuz. comm. Herod. p. 308. —

2) Τὰς μὲν, utrumque Apogr. τὰς μὲν ὡς ἐχάλκεται (sic Leid., Mon. ἐχάλκετο) καὶ διὰ τοῦ Ἡφ., unde Creuzerus efformat: Τέχνηαις δὲ ὡς χαλκευτική διὰ τ. Ἡφ.; Τὰς μὲν autem sunt ipsius sophistae, et ἐχάλκεται καὶ natum ex ἡ χαλκευτική, ut bene vidit V. D. — 3) Θεωρικῶν, Cod. Θεωρικῶς. — 4) ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, comico opinor. Atqui in ejus fragmentis semel occurrit veluti nomen proprium, pag. 258. ed. Cler., quod emendat R. Benti. p. 98. — 5) Κελεοῦ, Cod. Κελαιοῦ.

Τὸ ἄρμα περρωτὸν] Apogr. Mon. et Leid. Φιλόχο-
ρος¹ δὲ ἱστορεῖ, ὅτι ἡ ναῦς, ἔνθα ἦν ὁ Τριπτόλεμος, διὰ
τοῦτο ἐνομίσθη ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο δρόμῳ
οἱ δὲ² ἀναλύνοντες τὸν μῦθόν φασι τοῦτον³, ἄρμα γὰρ δρα-
κόντων φασιν, ὅτι τῷ πλούϊῳ ὄνομα ἄρμα, περρωτὸν δὲ εἶναι
τῶν δρακόντων τὸ ἄρμα διὰ⁴ τὰ ἄρμενα, ἐπεὶ καὶ Ἡσιόδός
φησι περρῶ⁵ νεὼς τὰ ἄρμενα.

Τὰς Χάριτας ταχείας] Cod. bomb. Οὐ μόνον γυμνάς p. 181, D.
τὰς Χάριτας γράφουσιν, ὅτι δεῖ τὴν χάριν ἐπιδήλον εἶναι,
ἀλλὰ καὶ περρωτὰς, δεῖ γὰρ ταχέως αὐτὰς⁶ γενέσθαι, ἵνα
μὴ τοῦ χρόνου τὸ μῆκος τὴν ἐντεῦθεν τέρευν ἀμβλύνη.

Αἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί] Ap. Mon. Λοιμοῦ p. 182, A
ἐνσκήφαντος τοῖς Ἑλλήσιν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ πρό-
τερον παύσασθαι τὴν νόσον, μὴ δὲ ἄλλως⁷, εἰ μὴ πρὸ
πάντων θύσωσιν Ἀθηναῖοι προηροσίαν· καὶ δὴ ποιήσαντες
Ἀθηναῖοι τὴν καλουμένην προηροσίαν ἔθυσαν καὶ ὁ λοιμὸς
ἐπαύσατο. Cod. bomb. Λοιμοῦ ἐνσκήφαντος τοῖς Ἑλλη-
σιν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ πρότερον ἢ πεπαῦσθαι τὴν
νόσον, εἰ μὴ σὺν τῇ τῶν καρπῶν μητροπόλει τὴν προηρο-
σίαν θύσωσι⁸ Δήμητρι, δεικνὺς ἐντεῦθεν πρῶτους Ἀθη-
ναίους δεδέχθαι τὸν σῖτον· προηροσία γὰρ θυσία ἦν ἐπὶ
τῇ πρώτῃ ἀρούσει τῆς γῆς γενομένη, ἣν Ἀθηναῖοι τότε
ἔθυσαν, ὅτε παρὰ Δήμητρος τὸν σῖτον ἔλαβον. Ἀγῶνας
(p. 182, B.) δὲ λέγει τὰ Ἐλευσίνια εἰς τὴν Δήμητρα τε-
λούμενα, ἐν οἷς ὁ νικῶν ἀστάχνας ἐλάμβανεν· εἰς ἀμοιβὴν
δὲ τοῦ σίτου τὴν ἐορτὴν ἐποίησαν.

Ἀλλὰ καλλίῳ] In marg. Schell. Τὰ ἀγάλματά φησι p. 182, C.
καὶ τὰς θυσίας τῶν θεῶν.

1) Φιλόχορος, p. 25. ed Sieb. cf. Creuz. M. et S. t. IV, p. 208. — 2) δρόμῳ· οἱ δὲ κ. τ. λ. In utroque Apogr. ἐφέρετο. Ἀρμαῖοι δὲ ἀναλ., unde illud elicuit Creuzerus in excerptis. Notissima autem locutio de navigio, ἐξ οὐρίας φέρεσθαι δρόμῳ. — 3) τοῦτον, i. e. Triptolemi, f. τοῦτο v. τοῦτον. — 4) διὰ τὸ ἄρμενα, Leid. διὰ τὰτα ἄρμενα. Utrumque Apogr. bis habet ἄρμενα. — 5) περρῶ νεὼς τὰ ἄρμενα, ea sejūnxit a reliquis Werferus, ut versiculi pars esse viderentur. sed confer Hesiod. Op. et D. vers. 625. — 6) αὐτὰς, Cod. αὐτοὺς. — 7) μὴδὲ ἄλλως, Ap. μὴδὲ ἄλλοις — 8) θύσωσι, Cod. θύσουσι.

ibid.

Καὶ τοῦτο μὲν ἐνταυθοῖ λήξαν κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἀκολουθίαν μὲν σῶζον ἕκαστον πρὸς τὰ εἰρημένα· οὐπω δὲ δῆλον, εἰ σώζει τὴν συνέχειαν ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετατιθέμενον· ὥσπερ γὰρ ἀνωτέρω Ἡρακλέος¹ μνησθέντα ἤρμωσεν εἰπεῖν καὶ ὅπως αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον, ἀλλὰ παρείδη διὰ τὸ ἄτοπον, οὕτω κἀνταῦθα μνησθεὶς τῆς πόλεως θύσεώς τε καὶ χώρας ἤρμωσεν εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ἀλλὰ παρέπεμπε εἰς τοὺς ἐπιλόγους καὶ τοῦτο καὶ περὶ τῶν θείων διεξέρχεται.

p. 183, B.

Χάριν καὶ κοῦφον] Ap. Mon. Ἐχρήσατο² δὲ καὶ Θουκυδίδης τῇ λέξει.

p. 163, D.

Ἐν τοῖς παιδικοῖς κριθῆναι] Apogr. Mon. et Leid. Παιδικὰ τὰ ἐρώμενα λέγει· ἔστι δὲ ἐπὶ καλοῦ ἢ λέξις. Κέχρηται δὲ Κρατῖνος³ καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἐν Ὀτραις. Κριθῆναι (ibid.) δὲ περὶ⁴ ὧν ἡ ἔρις αὐτοῖς ἐνέπεσεν ἢ ὑπὸ τῶν ἐρωμένων κριθῆναι, ὡς Ἀπόλλων καὶ Βορῆας ἐπέτρειψε τῷ Τακίνῳ τὴν κρίσιν. In marg. Schell. a rec. manu: Ἦτοι ἐν τοῖς ἀγαπωμένοις⁵ ὑπ' αὐτῶν.

ibid.

Τοῦτε ῥοδίον] Apogr. Mon. et Leid. Οὐκ εἶπεν ὕδωρ ἀλμυρὸν, ἀλλὰ ῥόδιον, τιμῆσαι βουλόμενος· τοῦτο γὰρ

1) Ἡρακλέος, expressi lectionem Codicis, unde conjeceris vel τῶν Ἡρακλέους vel Ἡρακλειδῶν; sequitur e vestigio αὐτοῦς. —

2) Ἐχρήσατο, sic Werferus, Apogr. Ἐχρήσαντο. — 3) Κρατῖνος, schol. ad Aristoph. Vesp. 1021 post plura: Ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Εὐπολῖς· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αἰλητρίδα τις·

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς.

Καὶ Κρατῖνος ἐν Ὀτραις (sic Kust. in indice, in ed. erat δὲ ὀτρᾶς; firmatur ea emend. a nostro), τῆς παλλακῆς ἀποδημούντος τοῦ Διοτίσου ἐρώσεως, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ·

Μακάριος τῶν παιδικῶν.

Cum his non convenit Heindorfio ad Parmenid. p. 190, qui vocem παιδικὰ de foeminis nonnisi postrema Graecorum aetate legi confirmat, contra schol. ad Platon., ad Aristoph., quem ipse laudat, et contra hunc nostrum. De qualibet re cara et amata autem vocem παιδικὸν dici, idem V. D. docet ad Phaedon. p. 52. —

4) περὶ ὧν ἡ ἔρις, Ap. Mon. περιώνη ἐρώς (hoc item in Leid.). Dicitur ἐρώς quoque ἐμπέπειν vel παρεμπέπειν vel προσπέπειν, cf. Bergl. ad Alciaphr. I, 15. p. 79, itaque erat cum malleum περὶ ὧν ἡ ἔρις κ. τ. λ. — 5) ἀγαπωμένους, Cod. ἀγαπομένους.

ἐδείξεν ὁ Ποσειδῶν, θάλλον δὲ ἢ Ἀθηναῖ, ὅτι ἐλαίας κλάδον¹. Ἄλλοι² δὲ φασί, ὅτι Ζεὺς ἐπέτρεψε³ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐν μέρει ψηφισασθαι· εὐρέθησαν αἱ ψῆφοι ἴσαι καὶ ἀκηκοῶς ὁ Ζεὺς εἶπεν, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ τότε βασιλέως οὐπω ἐψηφίσατο καὶ ψηφισαμένου τὸν οἶκον αὐτοῦ, εὐρέθησαν θυγατέρες τρεῖς καὶ αὐτὸς εἷς, καὶ πλειόνων οὐσῶν τῶν γυναικῶν ἀπεδόθη τῇ Ἀθηναῖ ἢ πόλιν. In Cod. bomb. super τοῦτε ῥοθίου legitur ὃ⁴ ἐν ἀκροπόλει Ποσειδῶν ἐξέφηνε.

⁵ Τοὺς ἀνταγωνιστάς] Apogr. Mon. et Leid. Ἀντα- p. 183, D. γωνιστάς φησι τοὺς τὴν ὁμοίαν ἐσχηκότας τέχνην, λέγει δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ (f. οὔτοι) γὰρ μετ' αὐτοὺς ἤδσαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐτοῖς δίδωσι.

Παραδείγματα] In Cod. Schell. a rec. man suprascr. p. 184, B. Πόντα.

Ὁ δὲ τῆς Θεοῦ πάρεδρος] Apogr. Mon. ed Erechtheo p. 184, C. ἐπειδὴ⁶ ἐν τῇ ἀκροπόλει ὀπίσω τῆς Θεοῦ ὁ Ἐρεχθεὺς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων, πρῶτος γὰρ οὗτος ἄρμα τέλειον, ὃ ἐστὶ τέθριππον, ἔζηυξε. Cod. bomb. Πάρεδρον τῆς Θεοῦ τὸν Ἐρεχθέα φησι, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει, ὀπίσω αὐτῆς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων, ὡς πρῶτον τοῦτο παρὰ τῆς Θεοῦ δεξιόμενος, ἐπειδὴ⁷ τρόπον τινα υἱὸς αὐτῆς ἐδόκει. διώκων

1) κλάδον, Ap. κλάδον, reposui κλάδον sc. ἔδειξε; ἤτοι προ οἷ. — 2) Ἄλλοι, Ap. ἄλλο. — 3) ἐπέτρεψε, Apogr. ἀπέτρεψε, illud Leid. in excerptis, in quibus quae ab initio inde usque ad Ἄλλοι δὲ φασιν edidi desiderantur. — 4) ὃ ἐν ἀκρ., Cod. ὃ ἐν ἀκρ. — 5) Werf. ita: de Aeginetis αὐτοὶ γὰρ κ. τ. λ. Reliqua, quae antecedunt, debeo Valkenario, qui publici juris fecit ad Herod. VIII, 93. Sublineavit idem V. D. voces ὃ δὲ ταῖς ναυμαχίαις, quae paullo supra leguntur et quo retulerat hoc schol. Werferus. Ceterum Mon. et Leid. nihil variant, nisi quod Mon. δίδωσιν. — 6) Ap. Mon. de Erechtheo ἐπειδὴ κ. τ. λ., sic Werferus ut subinde fecit; scholii caput procul dubio servat Cod. bomb. Canterus de Erichthonio accepit, cf. Pausan. Attic. I, 2 extr. et 14. — 7) ἐπειδὴ τρόπον κ. τ. λ. edidit Baehr comment. de Min. et Apoll. p. 20, ubi quae Vir doctus addit: et quae sunt reliqua, ea non ita accipi debent, quasi sequerentur plura huc facientia. Quae subsequuntur in Cod., pertinent ad Ἄλλαι δὲ ἄλλων κ. τ. λ.; quae cum Cod. adderet nihil intermittens, fucum fecit amicissimo juveni.

γὰρ αὐτὴν Ἥφαιστος ἀπεσπερμάτισεν. Cod. Schell. in marg. Θησεὺς ἢ Ἐρεχθεύς.

ibid. Χορεΐαι] Ap. Mon. Χορείας καλεῖ τοὺς ὕμνους τῶν Θεῶν, ὡς καὶ Δημοσθένης¹ ἐν τῷ κατὰ Μειδίον.

ibid. Ἄλλαι δι' ἄλλων] Cod. bomb. Δημήτηρ γὰρ, ὡς ἔφαμεν², ἐλθοῦσα τὸν σίτον ἔδωκε, διὸ καὶ ἐν Ἐλευσίνι ἔστησαν αὐτῇ ἁγῶνα εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐεργεσίας. Διόνυσος δὲ ἐκ Θηβῶν ὁρμηθεὶς συγγέγονεν ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἰκαρίῳ καὶ αὐτῷ ἄμπελον δέδωκεν, ὅθεν καὶ τούτου πανήγυρις ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐτελεῖτο· παρέσχε δὲ καὶ ἄλλος τῶν Θεῶν ἄλλο τι.

p. 184, D. Τὰ ἐπιβάλλοντα] Cod. Schell. supra: Τὰ ὀφειλόμενα.

p. 185, A. Ἀρχάς] Ibid. Ἀφορμάς.

p. 185, B. Καὶ λαγχάνει³ Ποσειδῶν Ἀρεΐ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. et Leid. Ἀλιβρόθιος, υἱὸς Ποσειδῶνος, ἡρώσθη Ἀλκίπτης, τῆς Ἀρεως θυγατρὸς καὶ εὐρῶν ιδρευομένην, αὐτὴν ἐπεχειρήσε βιάσασθαι, ἣ δὲ τῷ πατρὶ ἀπηγγείλεν· ὁ δὲ ἀπιστῶν καὶ βουλόμενος Θεατῆς γενέσθαι, ἀπέστειλε πάλιν ιδρευσάσθαι· αὐτὸς ὑπάρχων κατὰσκοπος καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐπιχειροῦν ταῦνεῖλε καὶ ἐγκαλεῖ Ποσειδῶν Ἀρεΐ περὶ τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς καὶ γίνεται ἐν Ἀθήναις ἡ κρίσις δικαζόντων τῶν Θεῶν. Ἐκλήθη Ἀρεῖος πάρος ὁ τόπος, ἐνθα ἡ δίκη γέγονε διὰ τὸν Ἀρεα ἐκεῖ πῆξαντα τὸ δορυ· οἱ δὲ ἐκ τούτου κεκλησθαί φασιν, ἐπεὶ ὁ Ἀρης τὰς⁴ Ἀμάζονος θυγατέρας ἀνηρημένας ὑπὸ Ἀθηναίων ἰδὼν ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν καὶ ἐν τούτῳ⁵ τῷ τόπῳ καθήμενος ἐπολιόρκει τὴν πόλιν. Ἄλλοι δὲ ἀπλῶς λέγουσι διὰ τὸ πολλοὺς ἐκεῖσε γενέσθαι φόνους, οἱ δὲ φόνοι Ἀρεως εἶναι νομίζονται· τινὲς δὲ τὸν μῦθον ἀναπτύσσοντες οὕτω λέγουσιν, ὅτι ὀργιζόμενος ὁ Ἀλιβρόθιος ὑπὲρ τῆς ἥτης τοῦ πα-

1) Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίον, cap. VII, ubi Spalding. invitis libris legit στρατείας. Firmatur ergo χορείας et à nostro; praetera haec vox in Midiana non occurrit. Sublineavit Valk. —

2) ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 3) καὶ λαγχάνει II. subl. Valk. — 4) τὰς Ἀμάζονος θυγατέρας, sic emendat Werf., Ap. ἀμάζονας, vid. Hel-
lanicum apud. Etym. M. s. v. Ἀρεῖος πάρος, p. 139, 8. ubi Ἀλι-
βρόθιος, Ap. et Cod. b. constanter duplici φ. — 5) τούτῳ τῷ τόπῳ,
sic emend. Werf., Ap. τούτῳ τῷ τόπῳ.

τρός ἐπεχείρησε κόψαι τὴν ἐλαίαν καὶ πληγείς ὑφ' αὐτοῦ
 ἐτελεύτησεν, ὅθεν ὁ Ποσειδῶν κατηγορεῖ² τοῦ Ἄρεως,
 ὡς δεσπότου τοῦ σιδήρου. Ἀριστα δὲ ὁ Χάραξ³ ἰω
 φησι, ὅτι πάγος πᾶς ὑψηλός ἐστι τόπος· ἐπεὶ οὖν ἐνταῦθα
 παρὰ⁴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐκρίνετο τὰ φονικά, ὑψηλός δὲ ἦν ὁ
 τόπος, ἐλέγετο πάγος ὡς ὑψηλός, ἄρειος δὲ διὰ τὸν φόνον, ὅς
 σιδηρῷ ἀπολείται. Ἄρης ὁ⁵ φόνος, ἀφ' οὗ καὶ ἔναρα τὰ ὄπ
 λα, καὶ ἔναροι οἱ πεφονεύμενοι, ὡς ἂν τις εἴποι μεταβαλὼν φό
 νιος τόπος· ὡς καὶ Χαρώνιον⁶ ἢ τοῦ δεσμωτηρίου ἐλέγε
 το Θύρα, ἀφ' ἧς οἱ πρὸς Χάρανα ἀγόμενοι τῶν καταδίκων,
 τουτέστιν⁷ οἱ τὴν⁸ ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενοι ψῆφον ἔσαν.
 Cod. bomb. Ἀλκίβροδιος, ὁ Ποσειδῶνος, Ἀλκίππην⁹, τὴν
 Ἄρεως, φθείρας ἀνόμως ὑπ' αὐτοῦ τέθνηκεν· ὅθεν συνί
 σθησι δικαστήριον ἐξ ἀπάντων τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ Ποσει
 δῶν· κέκληται γοῦν ὁ τόπος, ὅτι ὀρεινότερός ἐστι καὶ ὅτι
 Ἄρης ἐντανθοῖ καταδεδίκασται, ἄρειος πάγος, ἐμφαίνων διὰ
 τῆς προσηγορίας τὴν τε τοῦ Ἄρεως κρίσιν καὶ ὅτι ἀρετῆς

1) ὑφ' αὐτοῦ, Apogr. ὑπ' αὐτοῦ, sed correxi ex schol. ad
 Aristoph. Nub. 1001 et Servio ad Virgil. apud Scalig. ad Euseb.
 p. 31. — 2) κατηγορεῖ, nolui κατηγορεῖ, licet paullo supra lega
 tur ἐτελεύτησεν; illud non adeo rara avis in nostro. — 3) ὁ Χάραξ
 ἰω, i. e. δεκάτῳ, Χρονικῶν (cujus operis decimum indicat Steph.
 Byz. s. v. Ἀρσα, Ἰφαιστία, Κοσιάνη et Σαλύες) an Ἑλληνικῶν,
 illud in medio relinquendum; Hellenicorum liber secundus me
 moratur a Steph. s. v. Ἀδραστία, Τάλανον, quartum s. v. Φήγεια,
 nonum s. v. Τάλα. De antiquissimis autem et Athenarum et Aegypti
 rebus egisse Characem, testantur quae servavit idem Steph. s. v.
 Ἀθήναι, Αἴγυπτος. Gronovio quoque aqua haesit, cum sciret,
 quae apud Steph. s. v. Ἑβραῖοι leguntur, ad Χρονικά an ad Ἑλ
 ληνικά referret. — 4) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ap. περὶ τοῖς Ἀθ. —
 5) Ἄρης ὁ φόνος, inde usque ad πεφονευμένοι quae leguntur, edita
 prostant in Creuzeri Meletem. I, p. 37, (innuit V. D. hoc schol.
 Symb. et Myth. I, p. 343. ed. pr.) ubi describentis nescio cu
 jus incuria excidit τὰ ante ὄπλα, quod et propter sequentia οἱ
 πεφ. et eo negligi non debebat, quia arma vocarentur ἔναρα. Cha
 raci, si quidem hujus doctrinae auctor est, procul dubio in men
 tem venit Homericī illius ἔναρα βροτόεντα, Iliad. Θ 534, quod ex
 plicat Hesych. s. v. Ἐναρα — 6) de Χαρώνιω vide quos lauda
 runt Intt. ad Hesych. s. v. — 7) τουτέστιν, Ap. τουτέστι. —
 8) οἱ τὴν ἐπὶ x. τ. λ. Werf. emendat οἱ — ἦσαν. male, opinor.
 Equidem hic sensus inest: ex qua procedebant inter reos ii,
 qui ad Charonem perducebantur i. e. qui morte mulctandi erant.
 Certe οἱ et ἦσαν enixe tuentur et Mon. et Leid. — 9) Ἀλκί
 πη, sic Werferus, Cod. simpl. x. et statim Ἄρεος.

ἐργαστήριόν ἐστι, ἐπειδὴ θεοὶ ἐν αὐτῷ ἐκρίθησαν· ἐδικάζοντο δὲ ἐνταῦθα αἱ φονικαὶ δίκαι μόναι. Cod. Schell. in m. Διὰ τὸ τὸν Ἄρεα ἐκεῖ πῆξαι τὸ δορὺ ἢ διὰ τὸ κρίνεσθαι ἐκεῖ τὰς φονὰς¹. Ibid. supra: Κατὰ Ἄρεως δίκην.

p. 185, C. Μαρτύριον] Supra in Schell. Βεβαίωσιν.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἄρειον πάγον] Cod. bomb. Διάφορα δικαστήρια ἦσαν ἐν Ἀθήναις διαφόρων ἐγκλημάτων; Βασιλεὺς, Εὐμολπίδαι, Θεσμοθέται καὶ οἱ Ἐνδεκα καλούμενοι, ἅπαντα οὐδὲν ἐδόκει πρὸς τὸν Ἄρειον πάγον.

ibid. Ὅσα² μαντικά] Cod. bomb. Διὰ τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ Κασταλίαν. Super πνεύματα haec: τοὺς θεοφορήτους φησι, atque in marg. Τοὺς καὶ θεομάντεις.

p. 186, A. Ἕκοντες] Cod. Schell. Εἰκόντες, in marg. γρ. ἥκοντες.

p. 186, B. Ἐτέρω³ δὲ γίνεται κ. τ. λ.] Cod. bomb. Τὴν τοῦ Ὁρέστου καὶ Ἐριννύων δίκην δώδεκα θεοὺς φασὶ δικάσαι, οὐ παρούσης τῆς Ἀθηνᾶς, ὣν τοὺς μὲν ἕξ ψήφους θεῖναι δικαιοσύνης ταῖς Ἐριννύσι, τοὺς δ' ἄλλους ἕξ τῷ Ὁρέστῃ. Ἐλθούσης δὲ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ συμψηφισαμένης τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν ψήφων γενομένων πλειόνων τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, νικᾷ ὁ Ὁρέστης, οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς θνητὸν θεοῖς ἐξισοῦσθαι⁴.

ibid. Πρὸς τὰς νῦν προσοίκους τῷ τόπῳ θεᾶς κ. τ. λ.] Cod. bomb. Φασὶ γάρ, ὡς Ὁρέστης ἐξιλεούμενος αὐτὰς εὐμενεῖς αὐτῷ τοῦ λοιποῦ⁵ εἶναι πλησίον τοῦ Ἀρείου πάγου ἱερὸν αὐτῶν ἐποίησεν.

ibid. Ὡσπερ ἔφραον⁶] Cod. bomb. Ἐφρασίς ἐστιν ὄνομα δίκης, ὅταν τις τὰ ἐλάττω δικαστήρια καταλιπὼν καταφύγῃ⁷ ἐπὶ τὸ μείζον· ταῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τὸν Ὁρέστην συνέβη, καταδικασθεὶς γὰρ ἐν Ἀργεῖ, ὡς Εὐριπίδης⁸

1) τὰς φονὰς, Werf. malnit φονικὰς sc. δίκας, quo non est opus; φονὰς per se stare potest. — 2) Ὅσα μαντικά subl. Valken. — 3) Ἐτέρω δὲ, Werf. dedit ex Cod. δη; de ipsa re autem aliter exponunt schol. et Biset. ad Aristoph. Ran. 697. — 4) ἐξισοῦσθαι, Cod. ἐξισοῦσαι, unde possis si velis ἐξιῶσαι. — 5) τοῦ λοιποῦ, Cod. conjunctim τουλοιποῦ. — 6) Ὡσπερ ἔφρασις, subl. Valk. — 7) καταφύγῃ, Cod. καταφεύγει. — 8) ὡς Εὐριπίδης, Oreste vrs. 1664.

φησιν, ὕστερον Ἀπόλλωνος προστάξαντος ἀφινεῖται Ἀθή-
ναζε.

Ἀκόλουθον ἴσως] In marg. Schell. *Τῶν ἐν εἰρήνῃ* p. 186, D.
πράξεων ἄρχεται.

Ἐπὶ ¹ καιρῶν] Ap. Mon. *Καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλίπ-* p. 187, B.
πικοῖς· Καιροῦ μὲν δὴ πρὸς ταῦτα παρέστη Φιλίπ-
πῳ τὰ πράγματα.

Οἱ γνωριμώτατοι] Cod. Schell. in marg. *Ὁ Ὁρέστης*, p. 187, C.
ὁ Οἰδιποῦς.

Ὡσπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς] Apogr. Mon. *Οἱ πολλοὶ* ibid.
ἀπὸ Ἡρακλέους ἤρχοντο, ὥς· καὶ Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος.

Ἡ μὲν πόλις] Schol. apud Photium in excerptis: p. 187, D.
Κατὰ Ἑλλειψιν ἢ προκειμένη φράσις, ἔχουσα τὴν ἐπαγωγὴν·
πολλαχοῦ δὲ αὐτῇ κέχρηται.

Εὐρευσθέως δ' ἐλάσαντος] Ap. Mon. *Καὶ ὁ συγγρα-* p. 188, C.
φεύς⁵ φησι· Δωριεῖς τῷ πᾶσι ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις
Πελοπόννησον ἔσχον.

Ἐράνου] In marg. Schell. *Ἦγουν συλλογῆς.* p. 189, A.

Καθήκει] Ibid. *Ἦτοι πρέπει.* p. 189, B.

Τέτταρας μὲν δοῦσα] Cod. bomb. *Τέτταρας πόλεις* p. 189, C.
λέγει τὴν καλουμένην ἐν τῇ Ἀττικῇ τετράπολιν, Μαρα-
θῶνα, Προβάλησθον, Τρικορύσιον, Οἰνόν· καὶ τὸ μὲν
οἰκουμένην εἶπε δηλῶν τὸ λαμπρὸν τῆς εὐεργεσίας, ὅτι
οὐκ ᾠικήτους, ἀλλ' οἰκουμένους⁴ αὐτοῖς ἔδωκεν νεμε-
σθαι τόπους· τὸ δὲ πόλεις, ἢ ὅτι ὕστερον οἱ τόποι οὗτοι

1) ἐπὶ καιρῶν, huc retuli hoc schol., non ad ἡ τῶν παν-
ταχόθεν, quo adscripserat Werf., licet ἡ τῶν παντ. sublineata
sint a Valken. Demosthenis verba leguntur in Olynth. II, p. 23.
ed. Sch. ubi pro πρὸς ταῦτα est πρὸς τοῦτο et παρίστη, quod recepi
pro πάρεστι, quod est in Ap. Vides autem vel Sopatrum, intelli-
gentem Demosthenis lectorem, has Olynthiacas nuncupasse Philip-
picas, quibus jam pridem eas annumeratas ex Harpocratonis lau-
dandi genere voluit Henr. Valesius in notis ad Harp. passim. —
2) ὥς καὶ Ἰσοκράτης, in Panegyrico, quem prae ceteris in Athe-
nas encomiis imitatus est Aristides. — 3) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd.
I, 12. ex quo recepi π pro τ, quod erat in Apogr. Pro τφ in
Thucyd. legitur τε. — 4) οἰκουμένους, Cod. οἰκουμένους.

πόλεις γεγόνασιν, ἢ ὅτι πόλεις δὲ συγγραφεὺς¹ καλεῖ
τὰς κώμας διὰ τὸ δίκην πόλεων ταύτας οἰκεῖσθαι.

ibid. Τρέφειν ἐνόμιζε] In marg. Schell. Ἐνομοθέτησε.

p. 189, D. Ὀδὸς] Ibid. Καταφυγή.

p. 190, A. Ἐπὶ δυνεῖν² ὀρμεῖν] Cod. bomb. Παροιμία τὸ ἐπὶ
δυοῖν ὀρμεῖν (sic) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς³ πρὸς τι χωρούν-
των· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, ὅταν ἡ δυ-
σὶν ἀγκύραις ὀρμίζωνται ἢ ὅταν ἐλλιμενίσωσι μὲν, προσ-
χρῶνται δὲ καὶ ἀγκύρα διὰ πλείστην ἀσφάλειαν. In marg.
Schell. Ἀγκύραιν δηλονότι.

ibid. Προτέραν, δευτέραν] Apogr. Mon. Ἔοικε τῷ Δη-
μοσθενικῷ⁴· τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χει-
ροτονεῖν ὕστερον ὢν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνά-
μει καὶ κρεῖττόν ἐστι.

p. 190, B. Ἀνάλωτον καὶ ὡς ἀληθῶς ἱερὰν] Ap. Mon. et Leid.
Τὸ δὲ ἱερὰν πάλιν εἴρηται ἀπὸ παροιμίας, ἱερὰν ἀγκύ-
ραν διὰ τὴν ἀσυλίαν τὴν δὲ δομένην τοῖς ἐπὶ τὰ ἱερὰ κατα-
φεύγουσι· καλεῖται δὲ ἱερὰ ἢ μείζων πυσῶν, μεθ' ἣν οὐ-
δεμίας⁵ ἐστὶ σωτηρίας ἐλπίς, ἐὰν μὴ ἰσχύσῃ κατασχεῖν
τὴν ναῦν· τὸ δὲ ἱερὸν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου⁶ λέ-
γουσιν, ἱερὸν ἰχθὺν καὶ ἱερὰν⁷ νόσον τὴν ἐπιληψίαν.

ibid. Πάσης⁸ τῆς Βοιωτίας] Apogr. Mon. . . . Ὁ δὲ
Σώπατρος ταύτην λέγει τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ὀρχομένιοι κατὰ
Θηβαίων ἐστρατεύσαντο σὺν Ἡρακλεῖ, παρ' ὧν ἡττηθέντες
ἐξέπεσον τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ὑπεδέξαντο.

1) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd. I, 5 ibiq. Intt. Ceterum Val-
ken. sublineavit et τέτταρας et πόλεις — 2) ἐπὶ δυεῖν ὀρμεῖν,
ed. ἐπὶ δυοῖν ὀρμοῖν. — 3) ἀσφαλῶς, Cod. ἀσφαλῶν. — 4) τῷ
Δημοσθενικῷ, ex Olynth. III, pag. 36. Werferus, qui scho-
liastae crederet, quae Demosthenis essent, sic emendaverat:
τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειρ. ὕστερον (Ap. ὕστερον οὐ) τῇ
τάξει, πρότερον τῇ δ. κ. τ. λ. Ceterum voces προτέραν, δευτέραν
subl. Valken. — 5) οὐδεμίας ἐστὶ σωτηρίας ἐλπίς, f. οὐδεμία. —
6) ἐπὶ τοῦ μεγάλου, articulus in Leid. deest. — 7) καὶ ἱερὰν,
Apogr. καὶ οἱ ἱερὰν. — 8) πάσης τῆς B., subl. Valk. Quae in
Ap. M. deesse punctis significatur, ea suppl. ex bomb.

ἐπολέμησαν δὲ πρὸς αὐτοὺς Ὀρχομένιοι μὴ βουλομένους· αἰτοῖς ὑπακούειν. Cod. bomb. Περὶ Θήβας ἀτυχήσαντας λέγει, ὡς μὲν τινὲς φασι, τὸν Οἰδίποδα, ὡς δὲ ὁ Σάπαιτρος, τοὺς Ὀρχομενίους. Ὀρχομενὸς γὰρ πόλις τῆς Βοιωτίας, ἧς οἱ οἰκήτορες κατὰ Θηβαίων στρατεύσαντες καὶ ὑπὸ τούτων καταπολεμηθέντες, Ἡρακλέους συμμαχοῦντος (Θηβαῖος γὰρ ἦν), ἀπάσης τῆς Βοιωτίας ἐξελαθέντες τῆς σφετέρως αὐτῶν καταστροφείσης ὑπὸ Θηβαίων πατριδος, Ἀθήναζε καταφεύγουσι. Γέγονε δὲ ἡ τούτων κατὰ Θηβαίων στρατεία διὰ τοὺς φόρους, οὓς Θηβαῖοι Ὀρχομενίοις πολὺν χρόνον ἐτέλουν. Cod. Schell. in marg. Οἱ μὲν τοὺς περὶ τὸν Οἰδίποιν φασιν, οἱ δὲ, Ὀρχομένιοι κατὰ Θηβαίων στρατεύσαντες καὶ ἡττηθέντες ἐξέπεσον τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ὑπέδεξαντο.

Ταύτη] Sic in textu Schell. cujus in marg. Γρ. ταύ- p. 190, C. τὴν τὴν ὁδὸν δηλονότι.

Ταναγραίων ¹ οἱ μεταναστάντες] Ap. Mon. et Leid. ibid.
 Τάναγρα πόλις Βοιωτίας· τοὺτους τοὺς Ταναγραίους μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον, οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ὤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ιστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραίους ³ τοὺς Ταναγραίους καλῶν, ἡ δὲ ἱστορία πρὸ τῶν Μηδικῶν. Cod. bomb. Τάναγρα πόλις Βοιωτίας· οὗτοι μὴ ὑπακούοντες Θηβαίοις ὑπ' αὐτῶν ἐξεβλήθησαν, ὧν ἔνιοι εἰς Ἀθήνας ἐλθόντες ὤκησαν. In marg. Schell. Ὑπὸ Ἀχαιῶν τῶν ἐξελαθέντων ὑπὸ Δωριέων οἱ Ἰωνες ἀνέστησαν.

Εἰζάντων ἀναστάντες] In marg. Schell. haec interse- ibid.
 runtur: Ἀθηναῖοι καὶ οἱ (sic).

1) μὴ βουλομένους, Ap. M. μὴ βουλόμενοι, sed. cf. Pausan. Boeot. c. 37. Verba autem σὺν Ἡρακλεῖ non idoneum sibi locum occupasse videntur atque post ἡττηθέντες collocanda. — 2) Ταναγραίων οἱ μεταν., sublin. Valken., qui quae leguntur ab αὐτοῖς τοὺς Ταν. καλῶν, in vulgum edidit ad Herod. V, 57, principio et clausula neglectis, quae sunt in excerptis meis Leidd. — 3) Γεφυραῖους, Leid. Γεφυραίους (sic), quod addere sprexit Valken. l. l. non item Creuz. in excerptis.

ibid.

Οὗτοι δ' ἦσαν Ἰωνία πάντες] Ap. Mon. Ἰνάρου τελευτήσαντος Μέδων καὶ Νηλεὺς οἱ ἀδελφοὶ περὶ βασιλείας, πότερος αὐτὴν λάβοι . . . . . ἔχρησεν αὐτοῖς ἐρωτῶσιν, ἐνθα² ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρεῖς πρῶτός τις τῶν δύο πείσῃ, ἐκεῖνος λάβοι καὶ τὴν βασιλείαν. Ἀπιόντων τῶν δύο, τῷ Μέδοντι προσεφώνησεν ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐπισπεῖσαι· εἶτα ἔφησεν ὁ Μέδων, αὐτοῦ εἶναι τὴν βασιλείαν· ὁ Νηλεὺς ἀντέφησε φάσκων εἰρηκέναι τὸ τοῦ χρησμοῦ, ἐνθα ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρίβῃ, πρῶτον³ αὐτῶν δύο σπεῖσαι, ἐκείνου εἶναι καὶ τὴν βασιλείαν· ὁ Μέδων κατὰ τύχην θεῶται δύο ἐλαίας διακεχωρισμένας μὲν ταῖς ῥίζαις, τοῖς δὲ κλάδοις ἐκπεπλεγμένας⁴ καὶ ἐκ τοῦ τρίβειν ἀλλήλοισ ἐκβαλούσας πρίσμα· ἐπένω⁵ τὸν χρησμὸν ὁ Μέδων καὶ λαμβάνει τὴν βασιλείαν, ἀπιστῶν δὲ ὁ Νηλεὺς τοῦτο εἶναι τὸν σιάλον, ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς ἤρετο τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ⁶ αὐτὸς εἴη ὁ σιάλος· ὁ δὲ εἶπε, τοῦτο εἶναι· ἀκούσας τοῦτο ὁ Νηλεὺς ἠρώτησε πόλιν ἄρα⁷ οἰκίσει· ἔχρησεν οὕτως· Νηλεὺς, φράξεν ὅπως ἀδίκων καρῶν γένος ἀνδρῶν ἐξελάσας Ἕλληνας καὶ Ἰωνας ἐγκαταικῆσαι· καὶ τότε λαβὼν τοὺς Ἰωνας τοὺς ἐξελαθέντας καὶ ὑπὸ τῶν⁸ Ἀχαιῶν ἐπῆγαγεν⁹ εἰς τὴν Ἀσίαν.

p. 190, D. Δρύοπας καὶ Πελασγούς¹⁰] Apogr. Mon. et Leid. Ἰστέον

1) Οὗτοι δ' ἦσαν Ἰωνία πάντες, sublin. Valken. Ipsum autem hoc scholion, quod mancum et depravatum esse nemo non videt vel non monente Werfero, ita ut Codex fert exhibui, in notulas has vel Werferi vel meas conjecturas repositurus. Atque statim post λάβοι desiderantur ἠρώτων τὸν θεόν, τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Πηνελόπειαν vel id genus aliquid; eam lacunam punctis indicavi, quae desunt in Apogr. — 2) ἐνθα ἂν κ. τ. λ. sic restituere conatur Werferus ἐνθα ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρεῖς, πρῶτος ὅστις τῶν δύο σπείσῃ. — 3) πρῶτον τῶν δύο σπείσαι, Werf. πρῶτον δὲ τῶν δύο. — 4) ἐκπεπλεγμένας, leg. ἐμπεπλεγμένας. — 5) ἐπένω leg. ἐπέγνω, vel ἐπενόει. — 6) εἰ αὐτὸς εἴη ὁ σιάλος, f. οὗτος. — 7) πόλιν ἄρα κ. τ. λ. Werferus εἰ πόλιν ἄρα κ. τ. λ. Sequens oraculum sic in metrum redigendum censet Werferus:

Νηλεὺς φράξεν ὅπως ἀδίκων Καρῶν γένος ἀνδρῶν
Ἐξελάσας Ἕλληνας Ἰωνάς τ' ἐγκατανάσσης.

Duriusculum et a vestigiis longius paullo recedens, quam par erat, pro ἐγκαταικῆσαι legere ἐγκατανάσσης. Quodsi oi in οἰκεῖν breve esset, mallet ἐγκατοικῆσαι. — 8) καὶ ἐπὶ τῶν, καὶ delendum. — 9) ἐπῆγαγεν, leg. ἀπῆγαγεν. — 10) Δρύοπας καὶ Πελασγούς, huc retuli schol., quod Werferus ex Mon. et Wyt-

δὲ ὅτι τῶν Δρυόπων ἱστορίαν λέγειν οὐκ ἔχομεν, πλὴν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐλθόντες ὤκησαν εἰς Ἀθήνας. Ἡ δὲ τῶν Πελασγῶν αὕτη· λῆσται τινες ἦσαν οἱ Πελασγοὶ οἰκοῦντες περὶ τὰ μέρη τῆς Τυρρένης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῷ α, οἱ ἐλθόντες¹ κατώκησαν ἐν Θετταλίᾳ· ἐκδιωχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν προσοίκων ἦλθον εἰς Ἀθήνας κακέϊσε γυναῖκας Ἀττικὰς βιασάμενοι ἔφυγον εἰς Ἀἴμνον καὶ νοσοῦσι Λημνίους ἔχρησεν ὁ θεὸς, μὴ παύσασθαι πὸ κακόν, εἰ μὴ Πελασγούς· Ἀἴμνιοι Ἀθηναίοις ἐκδῶσι· οἱ δὲ ἐξέδωκαν. Cod. bomb. *Λῆσται τινες ἦσαν . . . reliqua cum Apogr. consentiunt . . .* ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ καὶ ἐλθόντες κατώκησαν εἰς Θετταλίαν· ἐκδιωχθέντες — Ἀθήνας· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ Δρυόπες κατὰ τινα τύχην τῆς πατρίδος ἐξελαθέντες ἐνταυτοῦ κατέφυγον. *Ἰν' ἐτι καὶ νῦν*] Apogr. Mon. Οὐ γὰρ ἀπὸ² Δρυόπων ὁ τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύεται, ἀλλ' ἀπὸ μόνων³ Πελασγῶν, ὡς μαρτυρεῖ Θουκυδίδης. *ibid.*

. . . . . τὸ Πελασγικὸν Ἄργος⁴,
εἰπὼν In marg. Schell. Οὐκ ἀπὸ Δρυόπων ὁ τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύεται, ἀλλ' ἀπὸ μόνων τῶν Πελασγῶν· εἴρηται γοῦν περιληπτικῶς.

Τῆς Μεσσηνίων] Apogr. Mon. Οἱ Ἡρακλεῖδαι, ὅτε p. 191, C. ἠθέλησαν κρατῆσαι τῆς Πελοποννήσου, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ β' χρησμούς⁵ εἰλήφασιν, ὧν ὁ εἰς ἐκέλευσε⁶ τὸν ἀπαντήσαντα⁷ ἡγεμόνα ποιήσασθαι⁸, ὁ δὲ ἕτερος, μεθ' ὧν φαγῶσιν, ἐκείνοις μὴ πολεμῆσαι. Ὡς κατήρχοντο οὖν οἱ Ἡρα-

tenb. ex Leid. ad ἐκκεχωρηκότα retulerant, miror quod Valken. non sublin. Magis autem illud miror quidam Valken. ediderit ad Herod. I, 56, cum hujus nostri testimonijum admodum faceret ad dispellendas eorum dubitationes, qui totum de Pelasgis locum, invito Herodoto, a nescio quo lectore adscriptum dein textus vices suscepisse dicerent. — 1) οἱ ἐλθ., sic Leid., Mon. oi. — 2) οὐ γὰρ ἀπὸ, aut γὰρ exulare debet, aut exciderunt ante nonnulla; forte ea, quae in clausula annotationis in marg. Schell. leguntur, si a γοῦν discesseris, γὰρ in Schell. deest. — 3) μόνων; Ap. μονῶν. — 4) τὸ πελασγικὸν Ἄργος, sic ex Thucyd. II, 17. rescripsi, Ap. τὸ Πελαγικὸν καὶ Ἄργος. — 5) χρησμούς, sic ex bomb.; Ap. χρησαμένους. — 6) ἐκέλευσε, bomb. ἐκέλευε. — 7) ἀπαντήσαντα bomb. addit αὐτοῖς — 8) ποιήσασθαι, bomb. ποιῆσαι.

κλειῖναι¹, ἀπήντησεν² αὐτοῖς ὁ Ὀξύλος³ μετὰ ἑτεροφθάλμου ἡμιόνου⁴, γνόντες⁵ τὸν χρησμόν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐποίησαν αὐτὸν ἡγεμόνα, ἀποκαταστήσαντες αὐτῷ τὴν πατρικὴν βασιλείαν τῆς Ἡλίδος⁶, ἐκβληθεὶς γὰρ ἦν ἐξ αὐτῆς ὁ Ὀξύλος· ἀπιόντων δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν ὁ τῶν Ἀρκαδίων βασιλεὺς, ἀκούσας ἔρχεσθαι τοὺς Ἡρακλείδας, ἐπεμψέ τινας μετὰ δώρων· εἴτα ὑπήντησαν οἱ Ἀρκάδες τοῖς προδρόμοις τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἤρξαντο αὐτοῖς πωλεῖν τινα καὶ συνεσθίειν· μετὰ δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων ἐδήλωσέ τοις Ἡρακλεΐδαις, ὅτι ᾠδικεῖτε πολεμοῦντες τοὺς μεθ' ὑμῶν ἐστιαθέντας, καὶ ἀναπολήσαντες⁷ τὸν χρησμόν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐπαύσαντο καὶ ἔσχον λοιπὸν τὴν Ἀργολικὴν καὶ Μεσσηνιακὴν καὶ Λακωνικὴν. Cod. bomb. post narrationem de Oxylo, cujus varietatem infra posui, pergit: Ἀπιόντων δὲ πάλιν αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν ὁ τῶν Ἀρκαδίων βασιλεὺς, ἀκούσας αὐτοὺς ἔρχεσθαι, ἐπεμψέ τινας μετὰ δώρων· εἴτα ὑπήντησαν οἱ Ἀρκάδες τοῖς προδρόμοις τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἤρξαντο πωλεῖν αὐτοῖς τινα καὶ συνεσθίειν, μεταξὺ δὲ εἰς στάσιν ἐκινήθησαν· ἐδήλωσεν οὖν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, ὅτι ᾠδικεῖτε πολεμοῦντες τοῖς μεθ' ὑμῶν ἐστιαθεῖσι, καὶ ἀναπολήσαντες τὸν χρησμόν ἐπαύσαντο καὶ ἐξελάσαντες Μεσσηνίους ᾤκησαν τὴν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐποφυγόντες Μεσσηνίων καὶ μὴ τῷ πολέμῳ φθαρέντες Ἀθήνησιν ἀφικνοῦνται. Ἄλλως· ἔθος ἦν Λακεδαιμονίοις πέμπειν κόρας ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ἑορτῇ· τινὲς τῶν Μεσσηνίων βία τὰς κόρας διέφθειραν· ἐξήτουν⁸ εἰς τιμωρίαν τοὺς φθείραντας Λακεδαιμόνιοι· οὐκ ἔδωκαν· ὀργισθέντες οὖν κατέσκαψαν τὴν Μεσσηνίην Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἐκφυγόντες τούτους ἐν τῷ πολέμῳ, εἰς Ἀθήνας ἔρχονται. In marg. Schell. Λακωνικὰς κόρας διέφθειραν οἱ Μεσση-

1) οἱ Ἡρακλεῖδαι desunt in bomb. — 2) ἀπήντησεν, sic bomb., Ap. ἀπήντησαν — 3) Ὀξύλος, sic bomb. sine articulo, Ap. Ὀξύλογος. — 4) ἡμιόνου, sic bomb., Ap. ἡμίονος. — 5) γνόντες, sic bomb., Ap. γνῶντες. — 6) Ἡλίδος, sic Ap., bomb. Ἑλλάδος, cf. Ephor. p. 106. — 7) ἀναπολήσαντες, Apogr. ἀναπολήσαντες. — 8) ἐξήτουν, bomb. et mox Schell. ἐξήτουν, quae item confusa apud Brunck. ad Anal. t. III, p. 205.

νιοι εἰς ἑορτὴν ἔλθουσας· ἐξήτουν οὖν τοὺς βιασαμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ μὴ ἐκδιδόντων κατέσκαψαν τὴν Μεσήνην, ὣν τὸ λειπόμενον Ἀθηναῖοι ἐδέξαντο.

Τοῖς τόπους] In marg. Schell. Τὴν Ναύπακτον ibid.
λέγει.

Ἀὐτῷ δὲ τοῦ περὶ Βοιωτῶν πάθους] Ap. Mon. Ἡ ibid.
ἱστορία ἐν τῇ γ' Θουκυδίδου¹, ὅτι Θηβαῖοι κατέσκαψαν Πλάταιαν μετὰ Λακεδαιμονίων· τοὺς δὲ νύκτωρ ἐξελθόντας λέγει τῶν Πλαταιῶν καὶ ὑπερβάντας τὰ τεῖχη. Cod. bomb. Πλησίον Βοιωτίας ἢ Πλάταια, ἣν πολιορκοῦντες μετὰ Θηβαίων Λακεδαιμόνιοι, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ ἱστοριῶν φησὶ καὶ πύσῃ χρώμενοι μηχανῇ μόλις κατέσκαψαν· πρὸ δὲ τῆς κατασκαφῆς² ἄνδρες τινὲς τῶν Πλαταιέων ἔκκροτοι νυκτὸς ὑπερβάντες τὰ τεῖχη καὶ λαθόντες τὸ τῶν πολέμιων στράτευμα, Ἀθήναζε παρεγένοντο, οὓς καὶ πταίσαντας λέγει ἦτοι δυστυχήσαντας. In marg. Schell. Θηβαῖοι κατέσκαψαν μετὰ Λακεδαιμονίων Πλαταίας.

Τοῖς Ἕλλησι] Supra in Schell. Τὸ πεζὸν τῶν Περι ibid.
σῶν καταλύσους.

Ἐπεκούρισαν] Ibid. Παρεμυθήσαντο. p. 191, D.

Ἐξήκει³] In marg. Schell. Εἰς ἐξωλείαν ἦκει, πανω- ibid.
λεθρία ἀπώλετο.

Πάλιν τοίνυν Θηβαίων⁴] Apogr. Mon. Ἐξ Ἀκάνθου p. 192, A.
καὶ Ἀπολλωνίας ἐπέμφθησαν πρέσβεις πρὸς Λακεδαιμονίους φάσκοντες⁵ τοὺς Ὀλυνθίους ποιῆσθαι ἑαυτοῖς συμμαχίαν παρ' Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ καταλαβεῖν τὰς Χαλκιδικάς⁶ πόλεις·

1) ἐν τῇ γ' Θουκυδίδου, c. 20 — 25. — 2) πρὸ δὲ τῆς κατασκ., Cod. bomb. πρὶν κ. τ. λ. — 3) Ἐξήκει subl. Valken. ex Leid., ubi enarratorem eadem ratione vocem ἐξήκειν interpretari suspicor, qua interpretatus est Schell., de internecione. Canterus, quantum ex versione intelligi potest, de statione relinquenda cepit. Ἐξήκειν de tempore, quod absumitur, cf. Wessel. ad Herod. VI, 69, sic ἀποργίεσθαι, Schweigh. ad II, 85 cui adde Dion. Chrysost. orat. XXX, p. 299. ed Mor. de ἀπέργεσθαι notissimum. — 4) Πάλιν τοίνυν Θηβ., subl. Valk. Legitur idem schol. in bomb. unde varietatem enotabo. — 5) φάσκοντες τ. Ὀλ. π. κ. τ. λ., bomb., φάσκοντες, ὡς οἱ Ὀλύνθιοι ποιοῦνται συμμαχίαν παρ' Ἀθ. — 6) Χαλκιδικάς, bomb. Χαλκηδικάς.

ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι¹, τὴν μὲν εὐτρεπῆ² δύναμιν ἐπεμψαν δι' Εὐδαμίδα³. ὕστερον δὲ διὰ Φοιβίδου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπέστειλαν τὴν λοιπὴν, καὶ κατ' ἐκεῖνο⁴ καιροῦ ἐν Θήβαις ἀντεπολιτεύοντο ἀλλήλοις Ἰσμηνίας⁵ καὶ Λεοντιάδης· ἀπερχομένου⁶ δὲ τοῦ Φοιβίδου διὰ Θηβαίων, ἐπὶ τὴν Ὀλυνθον, τῶν ἄλλων⁸ μὴ ἀπαντησάντων, μήτε μὴν Ἰσμηνίου, ὃ Λεοντιάδης μόνος ὑπήντησεν, εἴτα⁹ ἤρξατο πείθειν αὐτοὺς ἐπὶ τῷ καταλαβεῖν τὴν Καδμείαν, ἀναμνησάσκων αὐτοὺς καὶ παλαιᾶς ἔχθρας Θηβαίων πρὸς Λακεδαιμονίους. Τὸ δὲ τέλος¹⁰ ὃ Φοιβίδας καταλαμβάνει τὴν ἀκρόπολιν, καταστήσας ἐν αὐτῇ¹¹ τυράννους τοὺς περὶ Ἀρχίαν καὶ φρουράν· τῶν γοῦν τυράννων κακῶς χρωμένων τοῖς Θηβαίοις, ἔφυγον¹² πολλοὶ τῶν Θηβαίων Ἀθήνησιν, ὧν ἦσαν καὶ οἱ περὶ Μέλων· ὅστις Μέλων¹⁵ ἐλθόντι Φιλίδᾳ ἐν τῇ Ἀττικῇ, τῶν τυράννων ὑπηρέτῃ συνετάξατο, ὅτι εἰαν θέλωσιν οἱ περὶ Ἀρχίαν πρὸς συνουσίαν γυναῖκας, προσκαλεῖν¹⁴ ἡμᾶς καὶ λέγειν, ὅτι τινες ἐλευθέραι ἦσαν καὶ οὐκ ἐθέλουσιν, ὥστε καὶ τὸ πρᾶγμα γινώσκεισθαι· ὃ δὲ Φυλί-

1) οἱ Λακεδαιμόνιοι, addit bomb. καὶ βουλόμενοι κωλύειν. — 2) εὐτρεπῆ, bomb. εὐπρεπῆ. — 3) δι' Εὐδαμίδα, bomb. δι' Εὐδαμίδου. — 4) καὶ κατ' ἐκεῖνο, καὶ in bomb. deest. — 5) Ἰσμηνίας, bomb. Ἰσμεσίας. — 6) ἀπερχομένου κ. τ. λ., Ap. φοιδίμου, bomb. omittit δὲ. — 7) διὰ Θηβαίων, bomb. δι' Ἀθηναίων, facili lapsu ΔΙΑΘΗΝΑΙΩΝ et ΔΙΑΘΗΒΑΙΩΝ commutantur, sic παρ' Ἀθηναιοῖς et παρὰ Θηβαίοις Vales. ad Harp. p. 98, sic μετ' Ἀθην. et μετὰ Θηβ. Ex his emenda Arsinem in art. rhet. p. 709, 13 ed. Ald. — 8) τῶν ἄλλων κ. τ. λ. bomb. μήτε τ. ἄλλων, μήτε Ἰσμ. — 9) εἴτα, bomb. καὶ — penult. αὐτοὺς, bomb. his αὐτόν. — 10) Τὸ δὲ τέλος, bomb. καὶ πεμθεῖς. — 11) ἐν αὐτῇ, sic bomb., Ap. ἐν αὐτῷ τοὺς τυράννους. — 12) ἔφυγον, bomb. ἔφυγον πολλοὶ τούτων ἐν Ἀθήναις. — 13) ὅστις Μέλων, bomb. ὅστις Μέλων ἐλθόντι (Ap. ἐλθόντος Φιλίδᾳ) ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν τυράννων ὑπηρέτῃ (sic. Apogr.) Φυλίδᾳ κ. τ. λ. — 14) γυναῖκας, προσκαλεῖν κ. τ. λ. sic. Ap., bomb. γυναῖκας, ἐμοὶ τοῦτο λέγειν· οἶδα γάρ τινας ἐλευθέρους βουλομένας τὴν μόνην τούτων μέλιν· ὃ δὲ Φυλίδας κλειυσθείς κ. τ. λ. ἐνεγκὴν γυναῖκας, εἶπε τῷ Μέλωνι· καὶ ὃς γενομένης ἰσχυρίας καὶ μεθυσθέντων τῶν τυράννων, πέμπει ὀπλισμένους ἄνδρας Ἀθηναίους γυναῖκας περιβεβλημένους στολήν· ἀποδυσθέντες οὖν οἱ τύραννοι πρὸς τὸ τοῦτοισι συγκαθευδῆσαι ἀποσφάττονται ὑπ' αὐτῶν καὶ σύρονται δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐν τῇ νυκτὶ καὶ οὕτω συνελθὲ ἀντρεῖσθαι τοὺς τυράννους· ἀπελθόντες δὲ καὶ πρὸς τὸν Λεοντιάδην ἀνέκρουον τὴν θύραν· καὶ ὃς μὲν τῶν γενομένων εἰδὼς κατήλθε καὶ φανέεται παρ' αὐτῶν. His verbis eadem fere narrantur in bomb.

δας κελευσθεῖς παρὰ τῶν τυράννων ἐνεγκεῖν τὰς γυναῖκας, εἶπε τοῦτο· εἶτα, φησὶ, γενομένης ἑσπέρας πέμπει ὁ Φιλίδας τοὺς τούτων οἰκέτας εἰς τινα οἰκίαν φίλου μετ' οἴνου· καὶ δὴ, φησὶν, εἰσῆλθον οἱ περὶ Μέλωνα γυναικίαν στολὴν περιβεβλημένοι καὶ τὰς ὄψεις ὡσαύτως δὴ τινες γυναῖκες γινόμενοι· εἶτα εἰσελθόντων τούτων καὶ ἀποδυσαμένων πρὸς τὸ τοῦτοις συγκαθεύδειν, ἐγένετο ἡ σπονδὴ· φονεύσαντες δὲ τοὺς τυράννους ἔσυρον αὐτοὺς δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐν τῇ νυκτὶ καὶ οὕτω συνέβη ἀνηρῆσθαι τοὺς τυράννους· ἀπελθόντες δὲ καὶ πρὸς τὸν Λεοντιάδην οἱ περὶ Μέλωνα καὶ Φιλίδαν ἀνέκρουον τὴν θύραν· ὁ Λεοντιάδης νομίσας τοὺς ὑπὲρ τῶν τυράννων δεσμευθέντας¹ μὴ ἔκειν, κατήλθε καὶ φονεύεται παρ' αὐτῶν.

Ἀτυχήμασι] In marg. Schell. "Ἀ περιέβαλεν Ἀλεξαν- p. 192, C. δρος αὐτοὺς, ὁ Φιλίππου.

Τοὺς ἐκ² Κορίνθου] Apogr. Mon. Τούτων τῶν ibid. τριῶν μέμνηται Δημοσθένης³ φανερώς ἐν τοῖς πρὸς Λεπτίνην· Κορινθίαν μὲν, ὅτι ἐδέξαντο ἐν τῷ τείχει τοὺς Ἀθηναίους στρατιώτας, Θασίων⁴ δὲ διὰ τὸν Ἐκφαντον, Βυζαντίων δὲ διὰ Ἀρχέβιον⁵ καὶ Ἡρακλειδην.

Οὗ γὰρ ἐκποδῶν κ. τ. λ.] Cod. bomb. Σοφοκλέ- p. 192, C. ους⁶ ὃν ἐν Οιδίποδι τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπεκράτησε τὸ·

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι.

Τὴν ἐπιτηδεότητα] Supra in Schell. Φιλίαν. p. 193, C.

Τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων] Cod. bomb. Πᾶσι γὰρ p. 194, A, ἀνθρώποις τὰς μαντείας ἐμφαίνει⁷· ἐρωτῶσι δὲ καὶ τοῖς

1) τοὺς ὑπὲρ τῶν τυράννων δεσμευθέντας, forte leg. τοὺς ὑπὸ τῶν τυράννων δημευθέντας, qui a tyrannis proscripti erant. — 2) Τοὺς δ' ἐκ Κορίνθου, subl. Valk. — 3) Δημοσθένης, adv. Lept. p. 53 et seq. ed. Wolf. — 4) Θασίων et mox Βυζαντίων, Ap. Θασίους et Βυζαντίους. — 5) Ἀρχέβιον, Ap. Ἀρχέβιον. — 6) Σοφοκλέους ὃν ἐν Οιδ., in neutro Oedipo inveni neque magis in Menandri reliquiis, cujus esse affirmat Canterus. Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ex Aristidis h. l. laudat Des. Erasmus in Adag. p. 590, de ipsa proverbii sede nil addens: reliquorum paroemiographorum nullus ad manus erat. — 7) ἐμφαίνει, bomb. ἐμφαίνειν.

- ¹ Ἀθηναίοις, τί δέι περὶ τῶν κεφαλαίων ποιῆσαι ἔχρησεν, ὥς δέτ ἀποικίας τοιῶτων ποιῆσαι.
- ibid. Ἐκάθῃρε¹] Ap. Mon. Ἐκάθῃρε δὲ τοῦ ληστι-
κοῦ², ὅ ἐστι ἡμέρωσε· καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.
- p. 195, A. Εἰ οἷόν τ' εἰπεῖν] In marg. Schell. Διὰ τὴν τροπὴν.
- p. 195, B. Ἀμφοτέρῳ τῷ γένει] Ibid. Τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ.
- ibid. Τὴν ὁμονοίαν] Ap. Mon. Πῶς οὖν ὁ συγγραφεὺς³
λέγει, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐστασιάζετο;
- ibid. Ὡςπερ κρηπίδος] Ap. Mon. Καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ
Πατηγυρικῷ εἶπεν. Εἰς ἣν⁴ ἐτοίμως οἱ ἄλλοι πάντες
ἀπώκησαν⁵ ἀπηλλαγμένοι πόνου πολλοῦ.
- p. 195, D. Ἀπὸ Μασσαλίας] Ap. Mon. Πόλις⁶ τῆς Ἀφρικῆς·
μένονται δὲ Θουκυδίδης Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκί-
ζοντες.
- p. 196, A. Τῷ Ταναΐδι] Ap. Mon. Ἔστι δὲ μεθύριον ὁ Ταναῖς
Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὥς φησι Διονύσιος⁷.
Εὐρώπην δ' Ἀσίης Ταναῖς διὰ μέσσον ὁρίζει.
Ἐνταῦθα δὲ ἀπώκησαν οἱ Μιλίσιοι.
- p. 196, B. ἐπανελθὼν] In marg. Schell. Ἀνακεφαλαιοῦ·
- ibid. Τῆς πολιτείας] Ap. Mon. Καὶ Δημοσθένης⁸· εἴτα
καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας,
τὰς περὶ τὰς Ἑλληνικάς πράξεις εἰλόμην ἐγώ.

1) ἐκάθῃρε, hanc voc. sublin. Valken. Werferus schol. ad
πρῶτον μὲν, quae praecedunt, retulit. — 2) ληστικοῦ, sic Ap.,
sed Aristides pag. 113 ed. Jebbii ληστρικοῦ, quod item legitur
in optimo Schell., Piers. ad Herod. pag. 450 emendat ληστικοῦ.
De utraque forma vid. Poppo obs. cr. in Thucyd. pag. 14.
Oudend. ad Th. M. p. 657 laudat Aristidis locum, quin mutet.
Thucydidis locus est I, 4. — 3) ὁ συγγραφεὺς, passim, e. gr.
III, 82. — 4) εἰς ἣν ἐτοίμως κ. τ. λ. non sunt Isocratis ver-
ba in Paneg. — 5) ἀπώκησαν, Ap. ἀπώκησαν — 6) Πόλις τῆς
Ἀφρικῆς, sic schol. ad Thucyd. I, 15., quem locum noster lau-
dat. Scholiasten ad h. l. Gottleberus erroris arguit; error et
inde natus, quod Λιβυκῆς et Λιβυστικῆς inter se confusa, cujus
confusionis (Λιβυστικῆς et Λιβυστικῆς) exemplum habes apud
Berk. ad Steph. sub ipsa voce Μασσαλία, et quod gens quaedam
Africae Μασσύλοι esset. Post οἰκίζοντες in Ap. puncta conspici-
untur, quae excipiuntur a sequente schol., inde illud δέ post
ἔστι. — 7) Διονύσιος, vrs. 14., Apog. Εὐρώπῃ et μέσον. — 8) καὶ
Δημοσθένης, de Coron. p. 142. ed. Harl., Apogr. πολλῶν γὰρ
πρ. οὐσ. τ. πολ., τὴν π. τ. Ἑλλ. πρ. εἰλ., om. ἐγώ.

Δωριέων γενέσθαι] Cod. bomb. *Τῶν Ἡρακλειδῶν*, p. 196, C. ὥς καὶ πρῶτην εἶναι· ἐκλήθησαν δὲ Δωριεῖς ἀπὸ τινος Δωριέως¹, ἐκγόνου Ἡρακλέους.

Νεωτέρων] In marg. Schell. *Νεωτερισμοῦ ἥγουν καινοτομίας*. ibid.

Τὸ κινηθῆν] Supra in Schell. *Τὸ ἐκδιωχθῆν*. ibid.

Ἐν ᾧ] Ibid in marg. *Ἐπεὶ*. ibid.

Πολιτεία] Supra in Schell. *Τάξει καὶ στάσει πόλεως* p. 198, A.

Ἀκολουθίας] Ibid. *Ὁμοιότητος*. ibid.

Τοῖς ἐν ταύτῃ] Coll. Nov. *Ταύτῃ*, in marg. γρ. τε p. 198, C. ταύτῃ. Voces τοῖς ἐν desunt item in Bar. 7, ἐν in Bar. 3. et in marg. Schell. est τοῖς ταύτῃ, quod desideratur in textu.

Καθίπερ τὸν Διόνυσον γράφουσιν] Cod. Leid. *Ἀντί* p. 198, D. τοῦ ζωγράφουσιν· οὕτω γὰρ καὶ νέον καὶ παλαιὸν αὐτὸν γράφουσιν, διὰ τὸ καὶ τὸν οἶνον παλαιὸν εἶναι καὶ νέον, ἢ ὅτι οἱ μὲν δεόντως αὐτῷ κέχρηται², οἱ δὲ πλέον τοῦ δέοντος, νοθεῖς εἰσιν ὥσπερ οἱ γέροντες.

Πάλιν ἀρχήν] In marg. Schell. *Ἀπὸ φιλανθρωπίας* p. 200, B. εἰς φιλανθρωπίαν.

*Τῷ συνειδῶτι*³] Ap. Mon. *Ὅτι*⁴ καὶ τῷ συνειδῶτι p. 202, B. ἀντὶ τοῦ τῷ ἀνδρείῳ ἐπιτρέψαντες⁵. καὶ Θουκυδίδης ἐχρήσατο τῷ ὁμοίῳ ἐνθυμήματι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ.

*Ὡστ' ἄμφω*⁶ τὰ γένη] Schol. apud Phot. *Τὸ προκει-* p. 203, B. *μενον* τοῦ λόγου σχῆμα διαφόροις ὀνόμασι κέκληται, καὶ γὰρ στρεπτόλυτον καλεῖται καὶ διάλληλον, ἐναγώνιον, διαγώνιον, χῆ χιαστὸν πλεκτὸν καὶ λυτὸν, προκειμένου κακοῦ ἀναίρεσις· στρεπτόλυτον μὲν, παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἀντιστροφῶν λύνειν τὰ λεγόμενα· ἐναγώνιον δὲ, διὰ τὸ δοκεῖν ἔχειν ἀγῶνα τῇ ἐπαγωγῇ τῶν

1) Δωριέως, bomb. Δωριέος. — 2) post κέχρηται exciderunt ισχυροὶ εἰσιν ὥσπερ οἱ νέοι, aut id genus alia. — 3) Τῷ συνειδῶτι, huc retuli schol., non ad ἐπίπαιον, quod fecit Werferus, ex Ap. exhibens ἐπίπαιον. — 4) Ὅτι καὶ τῷ, Ap. Ὅτι καὶ αὐτῷ, sed ω ex vocula καὶ adhaesit et deest Σημειῶσαι, σημειώτιον, ἰστίον, ut assolet fieri, cf. Valk. de schol. Leid. p. 222. in opp. t. II. ed. Lips. et Intt. ad Greg. Cor. p. 52. — 5) ἐπιτρέποντες, Ap. ἐπιτρέφοντες, sed Aristides ἐλπῶσα δόντες.

νοημάτων· χι δὲ χιαστὸν¹, διότι δύο προτάσεων οὐσῶν, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ, ὃ μὲν ἔδει δοῦναι τῷ δικαίῳ, τοῦτο ἀπένειμε τῷ δυνάτῳ, ὃ δὲ ἔδει τῷ δυνάτῳ ἀνέσθῃ τῷ δικαίῳ πάλιν, ἐναλλάξας τὰς ἐννοίας· παρακειμένου δὲ κακοῦ ἀναίρεσις λέγεται, ἐπειδὴ παράκειται ὡς δικαίοις τὸ εὐχερῶς πάσχειν καὶ ἀδικεῖσθαι, ὡς δὲ ἀνδρείοις τὸ ἀδικεῖν, ἀπέλε τὴν ἐκατέρου κακίαν· οἷον δικαία οὔσα καὶ οὐ πάσχουσα, καὶ ἀνδρεία οὔσα καὶ ἀδικοῦσα οὐδ' ὅλως, εἰ γὰρ καὶ ἐν τέλει ἔσθῃκε τὸ συγκριτικὸν τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ σχῆμα συγκριτικόν, ἀλλ' ὡς εἴρηται παρακειμένου κακοῦ μεθοδεύει ἀναίρεσιν.

p. 204, B. Οἶμαι δὲ οὐδὲ Θραῦκας] Apogr. Mon. et Leid. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Θραῦκες ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἀθήνας, καθ' ὃν καὶ οἱ ἐπτά ἐπὶ Θήβας, ὡς δηλοῖ² ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδης διὰ Τειρεσίου πρὸς Κρέοντα λέγων·

Κακεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός,
Οὐ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔσθῃ³ ἐγώ.

Δείκνυσι δὲ τὴν ἱστορίαν, ταύτην προτέραν τῶν Ἀμαζόνων, ἔστι δὲ αὐτῇ. Εὐμόλπος⁴, ὁ βασιλεὺς Θραῦκης, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀντιποιοῦμενος τῆς Ἀττικῆς ὡς πατρῷου κτήματος καὶ ὀργισθεὶς⁵ ὑπὲρ οὗ ἡττήθη ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἐστράτευσεν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. Μηκνυομένου⁶ δὲ τοῦ πολέμου ἔδοξε καταλῦσαι τὴν ἔχθραν καὶ τὸ μὲν γένος τὸ ἀπ' ἐκείνου καταστῆσαι⁷ δικάζειν τὰ περὶ ἀσεβείας καὶ ἀρχιερατεύειν⁸, τὸ δὲ τοῦ Ἐρεχθίδεως βασιλεύειν. Καὶ⁹ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ

1) χι δὲ χιαστὸν, ejus exemplum vide infra ad pag. 328, A. ed. Cant. — 2) Apogr. Mon. incipit ab his, ὡς δηλοῖ x. t. l., superioribus neglectis, quae cum Valkenario communicaverat Abreschius ex Leid. Publicavit Valk. ad Phoeniss. 861, unde recepi; quae post Εὐμόλπος, ὁ βασιλεὺς Θραῦκης leguntur, veluti notiora praetermisit Valken. De scholiastae autem errore cf. Valken. ad scholia in Euripidis hunc locum. — 3) Εὐμόλπος x. t. l., quae reticuit Valken. l. l., Creuzerus servavit in excerptis, cf. Myth. et Symb. t. I, p. 264. ed. prior. IV, 334. post. — 4) ὀργισθεὶς, Leid. ὀρηθεὶς. — 5) Μηκνυομ. sic Leid., Mon. Μήκ. — 6) καταστῆσαι, Leid. μεταστῆσαι. — 7) ἀρχιερατεύειν, Leid. ἀρχιερατεύειν. — 8) καὶ Δημοσθένης, Leid. καὶ Δημοσθένην, f. κατὰ Δημοσθένην.

Ἀνδροτίωνος, δικάζεσθαι ἑπὶ Εὐμολπίδας, φρά-
ζειν πρὸς τὸν βασιλέα. Cod. bomb. Εὐμολπος, Θρά-
κης βασιλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀμνύμενος
Ἀθηναίους, ὡς ἡττηθέντος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς Ἀθηναί-
την περὶ τῆς πόλεως κρίσιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν. Μη-
κννομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἔχρησεν ὁ θεὸς, Ἐρεχθέα θυ-
σαι τὴν θυγατέρα Ἀγραυλὸν, κατ' αὐτοῦ γενομένου ἔδοξεν
Εὐμόλῳ καταλῦσαι τὴν ἔχθραν· διὸ τὸ μὲν γένος αὐτοῦ
ἀπ' ἐκείνου κατέστη δικάζειν ἐν Ἐλευσίῃ τὰ περὶ ἀσεβείας
καὶ ἀρχιερατεύειν, διὸ καὶ Κήρυκας καὶ Εὐμολπίδας ἐν-
ταυθ' ἔστιν ἀκούειν, τὸ δὲ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλεύειν.
Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Ἔρσα καὶ ἡ Πανδρόσα, αἱ τῆς Ἀγραύ-
λου³ ἀδελφαί, συνανείλον ἑαυτὰς τῇ ἀδελφῇ· ὅρκῳ γάρ
πρόσθεν ἑαυτὰς κατέλαβον κοινωπεῖν ἐν ὕπασιν αὐτήν.

Ἦνικ' ἂν ὁ καιρὸς καλοίη] In marg. Bar. 7. γρ. διδῶ. p. 204, D.

Τὴν θυγατέρα] Ap. Mon. et Leid. Ἐργατέρα⁴ p. 205, A.
λέγει τὴν Ἀγραυλὸν, περὶ ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ⁵ πα-
ραπρεσβείας φησὶ καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν
ἐφ' ἧβων ὅρκον; Αἱ δὲ ταύτης ἀδελφαί συνανείλον ἑαυ-
τὰς⁶ τῇ ἀδελφῇ, ἥτε Ἔρσα καὶ Πανδρόσα⁷, ὅρκῳ γάρ

1) Demosthenis verba ex ipsa orat. restitui, quam vid. p. 284.
ed. Sch., Ap. Mon. sic: ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος δικάζεσθαι,
πρὸς Εὐμολπίδας φρ. π. τὸν βασιλέα. — 2) ἡ Ἔρσα, Cod. bomb.
Ἔργα, sed Ἔρσα, quod habet infra Mon. et Leid., et Ἔρση in
usu fuere, Ovidius modo Herse, modo Hersa, cf. Berk. ad
Steph. Byz. p. 27 seq. — 3) Ἀγραύλου, sic constanter et infra
apographa, Ἀγραύλη est in sch. ad Lysistr. 440. cf. Intt. ad
Hug. CLXVI. Vales. ad Not. Mauss. mavult Ἀγλαυρος, conf.
p. 319. — 4) Ἐργατέρα λέγει, forte Ἐργατέρα ex Aristidis verbis
irrepsit, et sic inchoandum schol.; λέγει τὴν Ἄργα, certe Ἐργ.
deest in Leid. — 5) ἐν τῷ παραπρ., sic utrumq. Ap., Werferus
mavult ἐν τῷ περὶ τῆς π. Audio, sed illud non alienum a scholia-
starum more, qui Isocratem ἐν τῇ ἀπιδόσει, Demosthenem ἐν τῇ
τῆς παραπρεσβείας, quin adeo ἐν τῷ παραπρεσβείας laudare soleant,
schol. plat. p. 10. ed. St., Bekkeri Anecdota, Suid., alii passim.
Quin ipse Aristid. t. II, p. 470 ed. Jebb. Apsines rhetor p. 696,
7, 707, 3 ed. Ald. cf. Hessii observ. ad Plut. Timol. p. 19.
Demosthenis verba (pag. 112 ed. Sch.) ita leguntur in Apogr.
καὶ τῶν τῶν ἐφ' ἧβων τῆς Ἀγραύλου ὅρκων, in Leid. ita: καὶ τῶν
φ' ἧβων τῆς Ἀγραύλου ὅρκων. — 6) ἑαυτὰς, Leid. ἑαυτοὺς. —
7) Πανδρόσα, Leid. πολυδρόση cf. Creuz. Myth. et Symb. t. II,
p. 401 et IV, 367, seqq. Steph. l. l. Πανδρόσος.

ἁλλήλας κατέκλεισαν ¹ κοινωνῆσαι ² ἐν ἁπασιν
ἑαυταῖς.

ibid.

Λέγεται γὰρ Ἐρεχθεὺς] Ap. Mon. et Leid. Τινὲς ³
ἐνόμισαν ὡς ξένου ⁴ αὐτὸν μεμνησθαι τοῦ Ἐρεχθέως
διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ εἰρημένον· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ περὶ πολι-
τῶν εἰπὼν ἄνω καὶ περὶ ξένον δύο, τρία ἐπάγει τὰ παραδείγ-
ματα, πολίτην μὲν τὸν Ἐρεχθεῖα καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ,
ξένον δὲ τὸν Κόδρον εἰς βασιλείαν ξένον ὄντα οὕτως· Θυ-
μοίτης ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἐκ Θησέως καταγόμενος, ἐφ'
οὗ Βοιωτοὶ Ξάνθου ἡγουμένου αὐτῶν, ἐφιλονείκησαν πρὸς
Ἀθηναίους περὶ χωρίου τινός, καὶ ἔδοξε ⁵ τοὺς ἐξ ἑκατέρων
βασιλεῖς μονομαχῆσαι· ὁ Θυμοίτης δὲ γεγηρακὸς καὶ μὴ δυ-
νάμενος ἀγωνίσασθαι ⁶, Μελάνθῳ τινὶ Μεσσηνίῳ ⁷,
ἀπογονῷ τοῦ Νέστορος, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῷ
μονομαχῆσαι· φανέντος δὲ τοῦ Διονύσου, ἐνεκάλει ὁ Μέ-
λανθος τῷ Ξάνθῳ, ὡς μεθ' ἐτέρου μαχομένῳ· ἐκείνου δὲ
στραφέντος ἐπὶ τῷ ἰδεῖν τὸν μεθ' ἑαυτοῦ, βαλὼν ἀνείλεν,
ὅθεν τὰ Ἀπατούρια τὴν ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀθηναῖοι· τοῦ
δὲ Μελάνθου πᾶς γίνεται Κόδρος. Cod. bomb. Τινὲς
ἐνόμισαν ὡς ξένου αὐτὸν μεμνησθαι τοῦ Ἐρεχθέως διὰ τὸ
πρὸ αὐτοῦ εἰρημένον· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ περὶ πολιτῶν εἰπὼν
ἄνω καὶ ξένων, πρῶτον μὲν περὶ πολιτῶν διέξεισι τοῦ
Ἐρεχθέως καὶ τοῦ Λεῷ, εἶτα καὶ περὶ ξένων, τοῦ Κόδρου·
ἔχει γὰρ ὥδε. Θυμοίτης ⁸ ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἐκ Θη-
σέως καταγόμενος, ἐφ' οὗ Βοιωτοὶ, Ξάνθου ἡγουμένου αὐ-
τῶν ἐφιλονείκησαν πρὸς Ἀθηναίους περὶ χωραὶς τινός καὶ
ἔδοξε τοὺς ἐξ ἑκατέρου βασιλεῖς μονομαχῆσαι· ὁ Θυμοίτης
γηράσκων καὶ μὴ δυνάμενος μαχέσασθαι, Μελάνθῳ τινὶ

1) κατέκλεισαν, Leid. κατέκλῃσαν (sic). — 2) κοινωνῆσαι, Leid. κοινωνεῖν. — 3) Τινὲς ἐνόμισαν κ. τ. λ. Ap. τινὲς δὲ ἐνόμ., cum uno tenore hoc schol. et ad. τὴν θυγατέρα legerentur. — 4) ὡς ξένου κ. τ. λ., Mon. ὡς ξένους αὐτῶν μ. τοῦ Ἐρεχθέως δὲ τὸ κ. τ. λ. In Leidensibus excerptis desunt, quae pergunt: Θυμοίτης ἐβασ. — 5) ἔδοξε, sic Leid., Mon. ἔδοξε. — 6) ἀγωνίσασθαι, Leid. ἀγωνήσ. — 7) Μεσσηνίῳ, Leid. Μεσσ. — 8) Θυμοίτης, bomb. Θυμλλης constanter, sed vid. schol. plat. p. 48, p. 201. Etym. M. s. v. Κουριώτης, schol. ad Aristoph. Ach. 146. Vesp. 1133. Pac. 890. et Creuz. S. et M. t. III, p. 541.

Μεσηνίῳ, ἀπογόνῳ Νέστορος, πατρὶ δὲ Κόδρου παρεχώρησε τῆς βασιλείας ἐπὶ τῷ μονομαχῆσαι· συμμαχοῦντος δὲ Διονύσου τῷ Ξόνθῳ, ἐνεκάλει ὁ Μέλανθας ὡς μεθ' ἑτέρου μαχομένου· στραφέντος ἐκείνου ἐπὶ τῷ ἰδεῖν τὸν μεθ' αὐτοῦ, βαλὼν ἀνείλεν· ὅθεν τὰ Ἀπαταύρια τὴν ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀθηναῖοι, διότι ἀπατήσας αὐτὸν ἀνείλεν.

Καὶ οὗτος¹ ἐν τῷ λοιμῷ (Cant. λιμῷ)] Apogr. Mon. p. 205, B. Λοιμοῦ ποτε καταλαβόντος τὰς Ἀθήνας, ἔχρησεν ὁ θεὸς μὴ πρότερον² παύσασθαι τὸ δεινὸν, πρὶν τις τῶν πολιτῶν τὰ αὐτοῦ τέκνα ἐπιδῶ πρὸς ἀναίρεσιν. Λεὼς δέ τις³ ἔχων τρεῖς θυγατέρας, Φασιθέαν⁴, Θεοπόμπην, Εὐβούλην, προσθύμως ἐπιδεδόκεν, ὅθεν αὐταῖς τὸ ἱερὸν ἀκοδομήθη τὸ καλούμενον Λεωκόριον.

Κόδρῳ μὲν κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Τὸν μὲν γάρ Μέ- p. 206, A. δοντα βασιλεὺς κατέστησε χαλὸν ὄντα καὶ μὴ δυνάμενον τῆς πατρίδος ἐξελθεῖν⁵, ὁ δὲ Νηλεὺς τῆς Ἰώνων⁶ ἡγήσατο ἐν Μιλήτῳ, ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἐτεθνήκει Κόδρος, οἱ τούτου παῖδες τὴν δωρεάν⁷ ἐκομίσαντο. Cod. bomb. Τὸν γάρ Μέδοντα βασιλεῖα κατέστησε τῆς πόλεως χαλὸν ὄντα καὶ μὴ δυνάμενον ἐξελθεῖν· Νηλεὺς δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῆς Ἰώνων ἀποικίας ἡγήσατο ἐν Μιλήτῳ.

Τῶν δὲ κορῶν ἱερὰ] Supra in Cod. Schell. Τὸ κα- ibid. λούμενον Λεωκόριον.

Τὰ νικήσαντα] Phot. in marg. Δόξαντα καλλίῳ λεχ- p. 207, A. θῆναι.

Τριῶν⁸ γὰρ ἔθνων] Apogr. Mon. Αὔξει τὸν πό- p. 207, B.

1) Καὶ οὗτος κ. τ. λ. Ad haec idem schol. legitur in Cod. bomb. — 2) μὴ πρότερον κ. τ. λ. ea sic bomb. μὴ παύσασθαι τὸ δεινὸν, πρὶν ἂν τῶν πολιτῶν τις... — 3) Λεὼς δέ τις, bomb. Λεὼς τις. — 4) Φασιθέαν, bomb. Φρασιθέαν (quam nonnulli Πραξιθέαν appellant, Vales. ad Harp. s. v. Λεωκόριον) Θεοπόμπην καὶ Εὐβούλην. — 5) ἐξελθεῖν, Ap. διεξελθεῖν. — 6) τῆς Ἰώνων, vel τῶν Ἰώνων, vel τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ut est in bomb. — 7) τὴν δωρεάν, Werferus ex Ap. τὴν Δωρεάν, sed: Codro defuncto munus obtinuerunt, forte addendum τὴν ἀρχὴν δ. ἐκ., summum imperium pro munere acceperunt. — 8) Τριῶν γὰρ ἔθνων κ. τ. λ. sublin. Valken., neque vero publicavit ad Herod. V, 71, ubi erat hic locus.

λεμον εἰπὼν τριῶν ἔθνων τῶν μεγίστων εἰς ἓν γε-
νομένων· ἡ δὲ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ ἐστίν, ὡς καὶ
παρὰ Δημοσθένει. Ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ ἡγήτο τοῦ στρα-
τοῦ Δημάρατος, Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, λέγει δὲ καὶ ἐν
τῷ¹ πρώτῳ τῶν Λευκτρικῶν τὴν ἱστορίαν· Κύλων δὲ τις
Ὀλυμπιονίκης καταλαβὼν τὴν ἀκρόπολιν ἐπολιορκεῖτο ὑπὲρ
τῶν Ἀθηναίων· εἴτα χρόνῳ οὗτος μὲν ἔφυγεν, οἱ δὲ πολι-
ορκούμενοι μετὰ σπονδῶν ἡβουλήθησαν κατελθεῖν· κατελ-
θόντας τούτους ἐφόνευσαν Ἀθηναῖοι καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη
τὸ γένος τῶν ἑναγῶν, ἐξ ὧν εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης. Μετὰ
τὸ ἐκβληθῆναι τοὺς ἑναγεῖς ἐπιχειροῦντος καὶ τὴν βουλὴν
διαφθεῖρειν Κλεομένους, ἐξέβαλον τοῦτον Ἀθηναῖοι· ὁρ-
γισθεὶς ἐκεῖνος στρατεύεται κατὰ Ἀθηναίων μετὰ Δημαρά-
του, Λακεδαιμονίους συμμάχους προσειληφώς, Βοιωτοὺς,
Εὐβοέας, Κορινθίους· εἴτα οἱ Κορίνθιοι, ὡς ἅτε δι᾽
εὐσεβεῖς, ἤρξαντο ἀναβάλλεσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκον-
τες μηδὲν ἡδίκησθαι ὑπὲρ Ἀθηναίων. Λεγόντων τούτων
ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι, οἱ μὲν ἐπείθοντο, οἱ
δ' οὐ, καὶ ὁ Δημάρατος δὲ τῶν μὴ βουλομένων πολε-
μεῖν τοῖς Ἀθηναίοις ἐνύγχανε. Τέλος γοῦν στασιαζόν-
των τῶν συμμάχων, οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἰσχυρώσαν,
οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῶν μὲν Λακεδαιμονίων ἐφείσαντο ὡς μὴ
συγχωρησάντων γενέσθαι τὸν πόλεμον, τοὺς δὲ Εὐβοέας καὶ
Βοιωτοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατηγωνίσαντο· διό² καὶ οἱ
Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν τοὺς δαῖδεκα βασιλεῖς. Cod.
bomb. . . . Ἔστι³ δὲ αὕτη· Ἐπιχειροῦντος τὴν βουλὴν
διαφθεῖρειν⁴ Κλεομένους⁵, ἐξήλασαν τοῦτον Ἀθη-
ναῖοι· ὁργισθεὶς ἐκεῖνος στρατεύεται κατὰ Ἀθηναίων, Λα-
κεδαιμονίους συμμάχους προσειληφώς, ὧν ἦρχε Δημάρατος,

1) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λευκτρικῶν, p. 121, ed. Steph. — 2) διὰ
καὶ οἱ κ. τ. λ. ea quae sibi velint, nescio. — 3) Ἔστι δὲ αὕτη,
et puncta, quae praemittuntur, et vocola αὕτη satis arguunt,
una cum plurimis excidisse vocem ἱστορία, quae supra legitur in
Apogr.; demtis et capite et calce nil nisi truncus restituit. —
4) διαφθεῖρειν hoc loco non est corrumpere, sed dissol-
vere, καταλύειν, qua voce utitur hac in re Herod. V, 72. —
5) Κλεομένους, bomb. Κλεισθέινους, vid. Herod. l. l.

καὶ Εὐβοέας· εἴτα οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἀναβαλλόμενοι τὴν συμμαχίαν ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν μὲν Βοιωτῶν συμβαλόντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐκράτησαν, πρὸς δὲ τὴν Εὐβοίαν στρατὸν πέμπσαντες τοὺς τε Εὐβοέας κατεστρέψαντο καὶ τῶκεν κατὰ κράτος διέφθειραν. ....

Ἐπιθεμένων 1] *Apogr. Mon. et Leid.* Ἰππάρχου, *ibid.* τοῦ Πεισιστράτου υἱοῦ, τελευτήσαντος ὁ ἀδελφὸς τοῦτου Ἰππίας, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων· μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἣν καὶ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τουτέστιν· τὴν ἐν Δελφοῖς ἱερείαν, παρεκάλεε ἐπὶ τῷ χοῦσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις, βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις, πολέμων 5 (*sic*) τοῖς τυράννοις. Λαβόντες τοίνυν τὸν χρησμὸν Λακεδαιμόνιοι ἀπέστειλαν κατὰ τῶν τυράννων δευτέραν βοήθειαν μετὰ Κλεομένους ἄρχοντας, ὃς συμβαλὼν νικᾷ τοὺς περὶ Ἰππίαν. Κατ' ἐκεῖνο τοίνυν καιροῦ ἀντεπολιτεύοντο ἀλλήλοις Κλεισθένης, ὁ Ἀλκμαιωνίδης, καὶ Ἰσαγόρας, ὃς μετεκαλέσατο 4· Κλεομένην πρὸς συμμαχίαν κατὰ Κλεισθένους, καὶ γὰρ ἐτύγγανε μοιχεύων τὴν τοῦ Ἰσαγόρου ὁ Κλεομένης· βουλόμενος οὖν ἐκβάλλειν τὸν Κλεισθένην ἀπὸ τῆς πόλεως ὁ Κλεομένης, ἀναγορεύει πάντας τοὺς ἐναγεῖς ἐκβληθῆναι τῆς πόλεως, οἵτινες τούτῳ τῷ τρόπῳ ἦσαν ἐναγεῖς, ᾧ ἄνωτέρῳ εἰρήκαμεν τῷ 5 τοῦ Κύλωνος.

Τὸ μὲν αὐτῷ φυγῆς 1] *Apogr. Mon. et Leid.* Τὸν *ibid.* πόλεμον λέγει, ὃν Ἡρόδοτος ἱστορεῖ πρὸ τοῦ Μηδικοῦ γενομένου· ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Πελοποννήσιοι καὶ Εὐβοεῖς καὶ Βοιωτοὶ κατὰ Ἀθηναίων ἐστρατεύσαντο· οἱ δὲ Κορίνθιοι

1) Ἐπιθεμένων *subl. Valken. et principium hujus schol. ex Leid. in vulg. edidit ad Herod. V, 63. usque ad ταῖς Ἀθήνας, quibus quae adduntur praetermissa a Valk. inquit Creuz. melet. I. p. 65. — 2) τουτέστιν τὴν ἐν Δελφ. κ. τ. λ. sequutus sum Valk. l. I., de confusis ἀδελφοῖς et ἐν Δελφοῖς vid. Valk. et Wessel. ad V, 72. et Viros d. ad Greg. Cor. p. 344. Werf. ἐν Δελφοῖς, τὴν forte ab τω, in quam syllabam exit τουτέστιν, absorptum. — 3) πολέμων, vel πολεμοῦντας vel καὶ πολεμῶν, πολέμῳ nimis durum. — 4) μετεκαλέσατο, *Mon. κατεκαλέσατο.* — 5) τῷ τοῦ Κύλωνος, a nescio quo adjecta forte.*

ἄδικον τὸ πρᾶγμα νομίσαντες ἐπεισαν Λακεδαιμονίους καὶ ἀνεχώρησαν· φυγὴν¹ οὖν ἀνακαλεῖ τὴν ἀναχώρησιν.

p. 207, C. Βοιωτοὶ δὲ] Apogr. Mon. et Leid. Ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ βίβλῳ μετὰ τὸ διηγήσασθαι τὰ κατὰ² τὸν Κλεισθένην καὶ ὅτι ὑπὸ Κλεομένους ἐξηλάθη, ἐπιφέρει ὅπως ἐντιπαραταξαμένων Ἀθηναίων Λωριεῖς μὲν ἀνεχώρησαν, οὐ δίκαια γνόντες ποιεῖν, Ἀθηναῖοι δὲ Βοιωτοῖς ἐπελθόντες ὅπως αὐτοὺς νικήσαντες καὶ ὁποίας ἀπαιτήσαντες δίκας, καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀνέθησάν τε τὰς πέδας ἐν τῇ ἀκροπόλει αἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ χαλκοῦν τέθριππον ἀπότισιν τῶν λύτρων.

p. 208, A. Τὸ μὲν] Apud Phot. in m. Τὸ Ἑλληνικόν.

ibid. Τὸ δὲ] Ibid. Τὸ βαρβαρικόν

p. 208, B. Καθ' ἅπερ τοὺς εἰωθότας] In marg. Schell. Τὰ Ὀλύμπια, τὰ Πύθια.

p. 208, C. Οἱ ὕστερον διαβάντες εἰς Ἀσίαν] Apogr. Mon. Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται· νικήσαντες γὰρ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ τῆς Ἀσίας ἡβουλήθησαν κρατῆσαι, ὡς³ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρῳ εἶπε. In marg. Schell. Λακεδαιμόνιοι νικήσαντες πελοποννησιακὸν πόλεμον ἡβουλήθησαν κρατῆσαι καὶ τῆς Ἀσίας.

p. 209, A. Τέως⁴ δὲ ἐν Βαβυλῶνος τάξει] Cod. bomb. Τὴν τεύχη γὰρ αὐτῆς πρὸς ἐκπληξιν ἄγει, οὐ μόνον τοὺς θεωμένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν Ἰνδοῖς θεάματα, ἐλέφαντες καὶ μύρμηκες καὶ ὅσα τοιοῦτότροπα.

p. 211, A. Τῷ διαφθεῖραι τοὺς ἀγγέλους] In marg. Schell. Ἐμ-

1) φυγὴν οὖν κ. τ. λ. desunt in Leid. excerptis. — 2) τὰ κατὰ τὸν Κλ., Leid. τὰ μετὰ τ. Κλ. Reliqua inde ab καὶ Χαλκιδέας κ. τ. λ. publicavit Valk. ad Herodot. V, 77. pro τοὺς παῖδας corrigens πέδας (in excerptis Leid. autem diserte legitur πέδας), pro χαλκεῖς τέθριππου, quod est in utroque Apogr., χαλκοῦν τέθριππον. In Apogr. Mon. punctum post ἡμέρας abest. — 3) ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγ., p. 534. ed L. Ceterum idem schol. legitur in bomb., qui pro εἶπε exhibet φησί. Subl. Valken. — 4) Τέως δὲ ἐν Βαβ. τ., quae statim adjiciuntur, τῶν ἐν Ἰνδοῖς, ea Valk. sublin.

βαλόντες γὰρ εἰς φρέαθ κατέχουσιν, δόντες αὐτοῖς ὕδωρ καὶ γῆν.

Τῷ δ' ἐρμηνεύσαντι] Apogr. Mon. Οὗτος ὁ ἐρμη- p. 211, B. νεύς Σάμιος ἦν, ἄποικος δὲ τῆς πόλεως, τὴν Περσίδα γλῶσσαν ἐπιστάμενος· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι τὸ μὲν κύριον ὄνομα ἐκαλεῖτο Μῦς, τὸ δὲ ἐθνικὸν Σάμιος. Cod. bomb. Οὗτος ὁ ἐρμηνεύς Μῦς μὲν ἐκαλεῖτο, ἐν Σάμῳ δὲ κατῴκει· ἄποικον δὲ τοῦτον λέγει ἢ ὅτι⁵ τὸ ἀνέκαθεν Ἀθηναῖος ὢν ἐλθὼν εἰς Σάμιον κατῴκησεν ἢ ὅτι οἱ Σάμιοι ἐξ Ἀθηναίων ἀπωκίσθησαν· ἡπίστατο δὲ τὴν Ἑλλάδα γλῶττιαν καὶ τὴν Περσίδα, διὸ καὶ Δαρεῖος ἄκοντα τοῦτον μετὰ τῶν κηρύκων Ἀθήναζε ἐπεμψεν. In marg. Schell. Τὸν ἐρμηνέα οἱ μὲν καλοῦσι Μῦν, οἱ δὲ Σάμιον. Penes Phot.⁴ Ὁ ἐρμηνεύς ὁ ἀναιρεθεὶς Σάμιος ἦν τὸ γένος, τοῦνομα⁵ (δὲ) Μῦς.

Διὰ χειροτονίαν] Supra in Schell. Διάσκεψιν⁶. ibid.

Οὗ τὸ διαλλάττον] Cod. bomb. Οἱ μὲν τῶν ἱστο- p. 212, A. ρικῶν μ' μυριάδας εἶναι τὸν Δαρείου φασὶ στρατὸν, οἱ δὲ μῆστ· λέγει οὖν τὴν ταιαύτην διαφορὰν μέγιστον ὅρον σιόλου, οὐ γὰρ ὀλίγος στρατὸς αἱ ἐξ μυριάδες. Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος χιλίους μόνους ἐπεμψαν, ἐπιστήσαντες αὐτοῖς στρατηγούς Πολύζηλον⁸, Καλλίμαχον, Κυναίγειρον, Μικτιάδην καὶ ἑτέρους σί· γενομένης δὲ τῆς παρατάξεως, Πολύζηλος μὲν ὡς ἄνθρωπον φαντασίαν⁹ θεα-

1) Τῷ δ' ἐρμηνεύσαντι κ. τ. λ. Werferus ita: Schol. ad οὐ-
τος ὁ ἐρμηνεύς, quae cum Aristidis non essent, ipsi scholio
praefixi, eo magis, quod ab iisdem inchoaret Cod. bomb. —
2) τὸ δὲ ἐθνικόν, Apogr. ἐθνικός. — 3) ἢ ὅτι κ. τ. λ., Cod. b.
sic: ἢ ἢ ὅτι κ. τ. λ. — 4) scholion penes Phot. adscribitur ad
ἐρμηνέα τῇ φύσει, quae item sublin. Valken., ego illuc retuli. —
5) τοῦνομα (δὲ) Μῦς, δὲ in Phot. insertum. de nomine hujus in-
terpretis Samii vide Wessel. ad Herod., VIII 133. — 6) Διά-
σκεψιν, f. διὰ σκέψιν. — 7) οὐ τὸ δ., subl. Valk., Werferus ad-
scripsit hoc schol. ad δίδωσι πλῆθος τῆς στρατιᾶς. — 8) Valken.
ad Herod. VI, 114. » de Callimacho non nominato vide Aristid.
Panath. I, 216, schol. ibi mscr. et Cynaegiri facinus enarrat
et Callimacho quid evenerit. « Vide ibid. Virum doctiss. de Πο-
λύζηλῳ, qui in Herodoto audit Ἐπιζήλος. — 9) φαντασίαν, Cod.
φαντάσαν, Werfero dubitandi signum adpingente, f. φάντασμα.

σάμενος τὴν ὄρασιν ἀπέβαλε καὶ τυφλὸς ὢν ἀνείλεν ὀκτὰ καὶ τεσσαράκοντα· Κυναίγειρος δὲ περσικὴν ναὺν κατασχὼν ἐχειροκοπήθη, εἶτα πάλιν κατασχὼν τοῖς ὁδοῦσιν ἀφῆρέθη τὴν κεφαλὴν· Καλλίμαχος δὲ πολλοῖς πεπαρμένους βέλεσι καὶ νεκρὸς ἵστατο, ὅθεν πρὸς τούτους ὑπὸ Παντελείου¹ τοιαῦδε γεγράφθαι λέγεται·

Ἦ κενεὸν καμάτοιο καὶ ὑπὸ ῥήκτου πολέμοιο·

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ τί λέξομεν ἀντιάσαντες;

Ἦ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;

Βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται·

Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν· ἐν δ' ἄρα μέσσω

Αἱματόεις ἔστηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥίξαις

Αἱματόεις ἔστηκεν ἰκτερός· Ἄρεος εἰκῶν².

Κοῦκί³ δέλει πεσέειν, τάχα δ' ἐρχεται ἐνδοθι νηῶν

Αὔε, κυβερονῆτα, νέκυος προφύγωμεν⁴ ἀπειλάς.

Ἰστέον δὲ, ὅτι δέκα ὄντες, ὡς ἔφαμεν⁵, οἱ στρατηγοὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν⁶ εἰς ἕκαστος ἐστρατήγει· ἔλαχεν οὖν, ὅτε ἡ τροπὴ τῶν βαρβάρων ἐγένετο, Μιλτιάδης στρατηγῶν καὶ διὰ τοῦτο τὸ πᾶν τῆς νίκης εἰς μόνον τοῦτον στρατηγῶν ἀνέτεθῃ.

p. 212, C. Ἀποστεροῦντες] Apogr. Mon. Ἦς⁷ καὶ Ὀμηρος·

Ἱπποι γὰρ με παρήϊξαν. . . .

p. 213, B. Ἐκ τοῦ⁸ πελάγους] Apogr. Mon. Ἡ διὰ τὸν λοίπον, ὃν φησι Θουκυδίδης⁹ διὰ τοῦ πελάγους ἐκπεσεῖν πρῶτον εἰς τὸν Πειραῖα.

p. 213, C. Πόμπην ἀγούσῃ] In marg. Schell. Ἐν γὰρ ταῖς πα-

1) Παντελείου, in Brunnkii Anal. t. II, p. 404. est Παντελείου. In Anal. l. l. vers. 6 et 7. ita leguntur:

Αἱματόεις ἔστηκεν ἰκτερός· Ἄρεος εἰκῶν·

Δένδρον δ' ὡς ἔστηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥίξαις.

2) εἰκῶν, Cod. εἰκων. — 3) Κοῦκί θέλει, apud Br. Κοῦκ ἐθέλει. — 4) προφύγωμεν, Cod. προσφύγωμεν. — 5) ὡς ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 6) καθ' ἑκάστην, Cod. καθεκάστην. — 7) ὡς καὶ Ὀμηρος, Iliad. XI, 615. Apographum, veluti clausulam hexametri sic exhibet: παρήϊξαν δέ με Ἱπποι. Valken. sublineavit vocem ἱπερηχούντες, quae proxime praecedit. — 8) Ἐκ τοῦ πελάγους, sublin. Valken. — 9) Θουκυδίδης, II, 48.

νηγύρεσιν ἑκαστος τῶν στρατιωτῶν τὸ εἶδ' (sic? f. ἰόρτιον)
φορῶν σχῆμα ἐπόμπευσεν.

Ἀνέωγε'] In marg. Schell. Ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς p. 215, D.
ἐφόδους τῶν πολεμίων κλεῖν τὰ ἱερά.

Ἰερῶν γένῃ] Ibid. Κήρυκας καὶ Εὐμολπίδας ἀντί- ibid.
τεται.

Διεπρεσβεύετο⁵ πρὸς τοὺς θεοὺς] Ibid. Τὰς ἀρ- ibid.
χὰς πρεσβεῖαν ἐκάλουν, ὡς πρὸς ὁμοίους.

Ἀρχαῖον τρόπον] Ibid. Ὅν Ὀμηρος καὶ οἱ κατ' ἐκεῖ- ibid.
νον ἐποιοῦν.

Καλοῦσα] Cod. Schell. Τοὺς θεοὺς. p. 214, A.

Ἐπειτα⁴ κρείττους] Apogr. Mon. Τοῦτο εἶπεν, p. 214, B.
ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι περὶ μὲν τὰς ἀρχὰς ὀξεῖς εἶναι,
πρὸς δὲ τὸ τέλος ἀμβλύτεροι, καὶ ὁ Θουκυδίδης⁵ ἀρχό-
μενοι γὰρ ἅπαντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται.

Τῶν ἄλλων⁶ ἐφορκίων] Apogr. Mon. Κατεχρήσατο ibid.
ἐφορκίων εἰπὼν ἐπὶ γῆς· κυρίως γὰρ ἐφόρκια καλοῦνται
τὰ μικρὰ σκαφίδια τὰ ἐφελκίμενα τοῖς μεγάλοις πλοίοις.

Χρεῖας] Apogr. Mon. Οἶον ἵππων, καμῆλων, ψυ- p. 214, C.
χαγωγίας δὲ, κυνῶν Ἰνδικῶν καὶ ὀρνέων, τῶν τοιούτων.

Ἐπερβαλόντες'] Apogr. Mon. Παρὰ τοὺς πολε- ibid.
μῖους ἐλθόντες.

Ἐπερηφανία] Apogr. Mon. Ὁ μὲν Πλάτων τὸ τῆς ibid.
ὑπερηφανίας καὶ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνει, σημαίνων τὸ μέγε-

1) τὸ εἶδ', repraesentavi Codicis scripturam, in qua forte
latet τὸ δέον. — 2) Ἀνέωγε, sic Schell. et Thom. Mag. p. 71.,
ad quem loc. Clarissimus Oudendorpius ab editore anglico inepte
ἀνέωγε expressum ait. Sublin. Valk. — 3) Διεπρεσβεύετο, subl. Valk.
4) Ἐπειτα κρείττους, sublin. Valk. atque idem schol. legitur in
bomb., ubi omittitur οἱ ante ἄνθρωποι, εἶναι ὀξεῖς pro ὀξεῖς εἶναι
legitur et ὥσπερ φησὶ ὁ Θουκυδίδης. — 5) Thucydidis locus non
praesto erat, neque continetur in collectione sententiarum polit.
et moral., quam priori suae editionis volumini inseruit praestan-
tissimus Em. Porpo; a lectore me edoctum velim. — 6) τῶν
ἄλλων ἐφορκίων κ. τ. λ. significat scholion Creuzerus V. D. ad
Plotin. p. 252. ubi alterum scholion, multo hoc locupletius, ad
Platon. orat. editum est. — 7) Ἐπερβαλόντες, quae ad h. v. le-
guntur, adprime adposita erant ad proxime praecedentia, sic
fere: ὀρνέων, τῶν τοιούτων ὑπερβαλόντες παρὰ κ. τ. λ.

θος. Coll. Nov. Ἡ περιφάνεια, in marg. γυ. ὑπερφανία.

p. 215, C. Παιῶνος¹ (sic Jebb., al. Παιᾶνος)] Cod. bomb. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ ἀφείσει λοιμοῦ ἀδόμενος πρὸς Ἀπόλλωνα ὕμνος παιῶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ πρὸς Θεοῦς ὕμνος καὶ ὁ πρὸς ἀνθρώπους· τινὲς δὲ καὶ ἄσμα πολεμικὸν ἐνταῦθα φασὶ τὸν παιῶνα νοεῖσθαι· εὐρηται δὲ οὐ μόνον παιᾶν, παῖανος, ἀλλὰ καὶ παιῶν, παιῶνος.

p. 216, A. Θέοντες²] Apogr. Mon. Καὶ Ὅμηρος
Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνῶιης.

ibid. Τάξεις ἐρρώγεσαν] Apogr. Mon. Τουτέστι συνεπλέκοντο καὶ συνέβαλλον· καὶ³ ὁ Θουκυδίδης, οὐ μέντοι ὁ γε πόλεμός πω ξυνερρώγει· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ συνήπτο.

ibid. Νῆες⁴ εἰλκοντο] Apogr. Mon. Δηλοῖ τὸν Κυναίγειρον, ὅς φεύγουσαν κατέσχε τὴν Δάτιδος ταῦν καὶ ἀποβαλὰν⁵ τὴν δεξίαν ἤπτετο τῇ εὐωνύμῳ καὶ πάλιν καὶ αὐτῆς ἀφαιρεθεῖς κατέειχε τῷ στόματι, ἕως ἀπετμήθη καὶ τὸν τραχήλου. Cod. bomb. Τὸ νῆες εἰλκοντο λέγει διὰ τὸν Κυναίγειρον· οἷτος γὰρ ἀγομένην τὴν Δάτιος⁶ ταῦν κατασχὼν ἐχειροκοπήθη, ὡς πρόσθεν⁷ ἔφαμεν. Τὸ δὲ χορεία Πανὸς κ. τ. λ. vide infra.

ibid. Χορεία Πανὸς] Apogr. Mon. et Leid. Ζητεῖται⁸,

1) Παιῶνος, sic bomb., Ap. παιᾶνος, (unde expressit Werf., apponens scholion, quod pertinet ad Θέοντες, vide paullo infra), utrumque Schell., qui ab ead. man. παιῶνες (sic). Cfr. in eam rem Thom. Mag. p. 670. qui ipsum hunc Aristidis l. laudat, ibique intt.; hic adde schol. ad Eurip. Phoen. 1109, qui nostro hoc loco legit παιῶνος, ibiq. Valk. et eund. ad Hippol. 1572, Ruhnk. ad Tim. p. 202, nec non schol. ad Thucyd. I, 50 ibiq. Intt., qui si vera tradidit cum dicit priorem cantum bellicum ἀπο ἄρως ἄρξασθαι, alterum demum ἀπὸ Ἀπόλλωνος, sequitur, ut Canterus male verterit: et amico orsi Apolline. — 2) Θέοντες, huc referendus Homeri ex Iliad. V, 85 versiculus, non ad παιῶνα, ut fecit Werferus. — 3) καὶ ὁ Θουκυδίδης, I, 66. Apogr. συνερρώγει, reliqua sine div. Subl. Valken. — 4) Νῆες εἰλκοντο subl. Valk. — 5) ἀποβαλὰν Apogr. ἐκβαλὼν. — 6) Δάτιος, sic bomb., cujus in vicem nolui substituere Δάτιδος. — 7) πρόσθεν ἔφαμεν, bomb. ὀπισθεν ἔφημεν. — 8) Utrumque Apogr. ita: ζητεῖται διατὶ (Mon. διὰ τί) μὴ εἶπε ἄλλον Θεοῦ χορείαν λεγμένην· ὅτι ἐμμοῦντο τὸν Πᾶνα sic Leid., Mon. πάντα χορεύοντα.

διατί μὴ εἶπε ἄλλου θεοῦ χορείαν; λέγομεν, ἢ ὅτι ἐμμοῦν-
το τὸν Πᾶνα χορεύοντα, ἢ διότι καὶ ὁ Πᾶν αὐτοῖς συν-
επολέμησε, οἷονεὶ καὶ ὁ Πᾶν ἐχόρευε· λέγεται γὰρ ὅτι ἐπι-
όντων τῶν Περσῶν ἐπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς Λακεδαιμο-
νίους Φιλιππίδην τὸν ἡμεροδόμον· ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ἐν
Παρθενίῳ ὄρει ὁ Πᾶν συναντήσας αὐτῷ εἶπεν, ὅτι τῇ μά-
χῃ παρέσομαι· εἶπε δὲ Ἀθηναίοις τιμᾶν με. Λακεδαιμό-
νιοι μὲν οὖν, οὐκ ἦλθον διὰ τὴν πανσέληνον, μόνοι δὲ
Ἀθηναῖοι μετ' ὀλίγων Πλαταιῶν· συνέβαλλον. Cod. bomb.
exposito Cynaegiri facinore, (vide supra) ita pergit:
Τὸ δὲ χορεία Πανὸς νοητέον, ἢ διότι καὶ ὁ Πᾶν αὐ-
τοῖς συνεμάχει· φυσὶ γὰρ ἐπιόντων τῶν Περσῶν πέμψαι
τοὺς Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμονίους Φιλιππίδην τὸν ἡμε-
ροδόμον· ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ἐν τῷ παρθενίῳ ὄρει συναντήσας
αὐτῷ ὁ Πᾶν εἶπεν· ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἶπε δὲ Ἀθη-
ναίοις τιμᾶν με⁵. ἢ ὅτι ταύτην τέρευν εἶχον τοὺς βαρ-
βάρους φονευόντες, οἷα ἐστὶν ὅποτε ὁ Πᾶν χορεύει· Λακε-
δαιμόνιοι μὲν οὖν οὐκ ἦλθον διὰ τὴν πανσέληνον, μόνοι δὲ
Ἀθηναῖοι μετ' ὀλίγων Πλαταιέων συνέβαλον.

Τὰ ποιούμενα] In marg. Schell. Τὰ γινόμενα. ibid.

Καὶ τρόπαια⁴] Cod. bomb. Μέγιστον λίθον ἐν p. 216, B.
ταῖς αὐτῶν ταυσὶν οἱ Πέρσαι ἐκ Σούσων ἔφερον, ἵνα τρό-
παιον ἐγείρωσι κατ' Ἀθηναίων⁵, ὁμολογουμένην τὴν νίκην
ἐλπίζοντες, ὃν Ἀθηναῖοι λαβόντες Νεμέσεως ἄγαλμα ἐν
Μαραθῶνι ἔστησαν εἰς ἔλεγχον καὶ μέμψιν τῶν βαρβάρων.

ἴτοι· ὅτι καὶ ὁ Πᾶν (sic Leid., Mon. ὁ πάντα) αὐτοῖς συνεπολέμη
(sic Leid. Mon. συνεπολέμησε, in Leid. f. συνεπολέμει), οἷονεὶ καὶ ὁ
Πᾶν (sic Leid., Mon. recte ὁ Πᾶν, de quibus confusis vid. d'Orvill.
vann. crit. p. 51. seqq.) ἐχόρευε. Post ἐχόρευε desinunt excerpta
Leidenasia, quibus haec addidit Creuzerus V. D. Sequitur historia
de Philippide cursore, cui Pan dixerit se in pugna Plataeensi opi-
tulaturn Atheniensibus. — 1) εἶπε, Apogr. εἶπε, sed εἶπε jam
dòdum est, ex quo edidit Valken. ad Herod. VI, 105. Φιλιππίδην
nostri constanter, non Φειδιππίδην, quae vox, etsi sana per se,
forte exstitit ex jotacismo et confusis litteris Δ et Λ., cf. Wes-
seling. l. l. — 2) Πλαταιῶν, Ap. Πλαταίων. — 3) τιμᾶν με· ἢ
κ. τ. λ. bomb. τιμᾶν με, καὶ κ. τ. λ. Possis item ἢ καὶ ὅτι, si
magis credideris ἢ latere in με. — 4) καὶ τρόπαια, subl. Valk. —
5) κατ' Ἀθην., post vocem Ἀθηναίων immisi virgulam, quae de-
erat in Cod., referendum ad ea, quae praecedunt.

- p. 116, C. Ἦρουν ἐν νοτίῳ] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἐν διύγῳ,
ὃ ἐστὶν ὑδατώδει· καὶ ὁ Θουκυδίδης· ὁ πότε χειμῶν
εἶη νοτερός, ἀντὶ τοῦ διύγος καὶ ὑδατώδης. Cod. Schell.
Ἐν διύγῳ, ὑδατώδει· καὶ ὁ Θουκυδίδης· ὁ πότε χειμῶν
εἶη νοτερός.
- p. 117, C. Ὡσπερ ἐλευθέριον τοῖς Ἕλλησιν] In marg. Photii:
Ἐλευσίνα τοῖς ἄλλοις, forte varia lectio.
- ibid. Κατὰ γένος] Supra in Schell. Καθόλου.
- ibid. Νεανικώτερον] In marg. Schell. Τολμηρότερον.
- p. 118, A. Ἀντὶ κρηπίδος¹ (Jehb. κρηπῖδος, per typhothetae
opinor errorem)] Apogr. Mon. Ἀντὶ ἀρχῆς καὶ ῥίξης,
ὅτι δὲ βαρβάρων καταφρονεῖν.
- Ἀκμῆς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
Ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.
Παῖδες Ἀθηναίων, Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες,
Ἦρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.
- ibid. Προτελεσθεῖσα] In marg. Schell. γρ. προτεθεῖσα.
- p. 118, B. Οὕτω² διήνεγκεν] Ap. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἦνυσε³,
Θουκυδίδης· ὥς⁴ δὲ εἶπεν, τὸν πόλεμον διέφερον....
- ibid. Παραιτησόμενον] Supra in Schell. Ἐξιλεωσόμενον.
- p. 118, C. Οἶμαι⁵ μὲν οὖν] Apogr. Mon. Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῆς
ἀνακεφαλαιώσεως τῶν εἰρημίων, ἥ τις⁶ τυγχάνει μερικῇ
κατὰ μίμησιν Δημοσθένους· καὶ γὰρ κακεῖνος ἐν τῷ περὶ
παραπρεσβείας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου κατὰ μέρος μερι-
κὴν ποιεῖται ἀνακεφαλαιώσιν, ἀναμνηστικῶς συντόμως τῶν

1) ὑδατώδει Apogr. ὑλατώδει, Thucydides locus rectius lau-
datur, quam supra, ad 167, B. Sublin. Valken. Ἦρουν ἐν νο-
τίῳ. — 2) Ἀντὶ κρηπῖδος, sublin. Valk., sed non memorat ad He-
rod. VI, 11. sunt autem duo epigrammata, cf. Gaisf. in poett.
minorr. t. I, p. 371, unde recepi doricum δουλοσύνην pro δου-
λοσύνην, quod erat in Apogr. Excidit forte post priores duo
versiculos vocula Καὶ, quae alibi inseritur. — 3) Οὕτω διήνεγκεν,
subl. Valk. — 4) ἦνυσε, Apogr. ἤνησε. — 5) ὥς δὲ εἶπεν, locus
corruptus legitur, f. ὥς δὲ εἶπεν vel ὅς δὲ εἶπεν, is vero dixit,
id quod plus semel noster occupavit. — Thucydides autem pas-
sim hac ῥήσιν usus est, cf. Intt. ad I, 11. Duk. ad VI, 54. —
6) Οἶμαι μὲν οὖν, subl. Valken. — 7) ἥ τις, Apogr. εἰ τις.

εἰρημένων τὸν ἀκροατήν. Cod. bomb. Τὸ μὲν ἐν ταῦ-
θα¹ πρὸς τὸ οὐ μὴν (p. 219, B.) ἔχει τὴν ἀπόδοσιν·
ἐπεὶ δὲ μέλλει τῆς ἐν Σαλαμίτι ναυμαχίας ἄρξασθαι, προ-
οιμιάζεται. Ποιεῖται δὲ μερικὴν ἀνακεφαλαίωσιν ζήλω
Δημοσθενικῶ· ἐκεῖνος γὰρ ἐν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ἐν τῷ²
παραπρεσβείας οὕτω ποιῇ. In marg. Schell. Ἀνακεφα-
λαίωσις ἐν ἐπιτόμῳ.

Βίου χρήσιν] Supra in Schell. Τὰς τέχνας. p. 218, D.

Τῶν³ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] In marg. Schell. Τῶν Ἰω- p. 219, A.
ταν, ὅτι δι' αὐτοὺς ἐνέπρησαν τὰς Σάρδεϊς.

Τῆς ἀρχαίας⁴ Ἑλλάδος] Ibid. Ἐπειδὴ νέαν Ἑλ- ibid.
λάδα καλεῖ τὴν Ἰωνίαν, διὰ τοῦτο εἶπε τὴν ἀρχαίαν.

Τὸ γιγνόμενον πεπλ.] Supra in Cod. Schell. Τὸ p. 219, B.
ὀφειλόμενον συμ (i. e. συμπεπληρόως).

Προεληλύθει⁵] Ibid. Ἡὑξήθη (sic). ibid.

Ταῦτα] Ibid. Ὑστερον.

Ὅσω — ἐξήτταται] In marg. Schell. Ἡ ἐμοὶ ἢ τῇ p. 219, C.
πόλει, δοκεῖ γὰρ φιλοτιμότερον ἐκθ.ῆναι τὸν τοῦ Ξέρξου
πόλεμον.

Ἀτοπον] Phot. in marg. Παράδοξον. ibid.

Τοῦ κρείττονος] In Schell. supra: Τῆς ὑπερβολῆς. p. 220, B.

Ἐβρίσε] Ibid. Ἐπλεονέκτησε. ibid.

Ἐγνώ] Ibid. Ἡθέλησε. p. 220, C.

Διοσημεσίας] Cod. bomb. Εἰπὼν διοσημεσίας μετ' ὀλί- ibid.
γον ἀπαριθμεῖ ταύτας, ὅταν λέγῃ⁶· ποίαν γὰρ κυμά-
των ἐπιρροήν ἢ τίνας σκηπτοὺς καὶ τῶλλα· πάντα
γὰρ ταῦτα ὅταν γίνηται, σημεῖα τοῖς ἀνθρώποις παρὰ
Διὸς γίνονται· τὸ δὲ ὅτι αὐτοῦ βεβαίως ἐστὶν ἡ γῆ, ὥσπερ

1) τὸ μὲν ἐν ταῦθα, f. τὸ μὲν ἐν ταῦθεν. — 2) ἐν τῷ παρα-
πρεσβείας, Werferus iterum inseruit per quod hoc loco facilius
obtinere pateret, quod legitur in Apogr. — 3) τῶν ἐν τῇ ὑπ.,
subl. Valk. — 4) τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, subl. Valk. — 5) προε-
ληλύθει, Bar. 7. παρεληλύθει, i. e. supererat. F. ἡὑξήθη. —
6) ὅταν λέγῃ· ποίαν κ. τ. λ. Cod. ita: ὅταν λέγῃ ποίαν γὰρ ἢ
μετὰ ἐπιρροήν ἢ τίνας κ. τ. λ. — penult. τὸ δὲ ὅτι κ. τ. λ. suo
loco adposui.

παρ' Ἰσοκράτους κ. τ. λ. vide infra. In marg. Schell.
 "Ἦγουν πρὸς τὰ τοῦ Διὸς σημεῖα.

ibid. "Οτι αὐτοῦ (Jebb. αὐτοῦ) βεβαίως ἐστὶν ἡ γῆ] Apogr. Mon. 'Ο θεῖος Ἰσοκράτης ἀνθηρότερον εἶπεν αὐτὸ λέγον· καθάπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμόμενος, τῷ μὲν Διὶ παραχωρήσας τοῦ οὐρανοῦ, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν. Cod. bomb. Τὸ δὲ ὅτι αὐτοῦ βεβαίως ἐστὶν ἡ γῆ, ὥσπερ παρ' Ἰσοκράτους μεταπέφρασαι, λέγει γὰρ, ὥσπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμόμενος, τῷ μὲν τοῦ Ὀλύμπου παραχωρῶν, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν ἔχειν. Penes Photium: 'Οτι Ἰσοκράτης ἀνθηρότερον εἶπεν οὕτω τὴν πρᾶξιν (al. λέξιν) ἀπαγγείλας, καθάπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμιμάμενος, καὶ τῷ μὲν Διὶ παραχωρήσας τοῦ οὐρανοῦ, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν.

ibid. Ἀήθεις ἁστέρας] Apogr. Mon. Τοὺς καλουμένους κομήτας· ταῦτα μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ οὐκ ἐστὶ δεινὰ, σημεῖα δὲ μᾶλλον τῶν δεινῶν. Κομῆται δὲ καλοῦνται ἁστέρες οἱ κόμη ἀνδρὸς παραπλήσιοι· πωγωνίαί δὲ οἱ τριγωνοειδῆς, δοκίδες δὲ οἱ ἐπιμήκεις. Φόβους² δὲ ἐγγείους σεισμούς· ἢ κατακλυσμούς. Cod. bomb. Ἀήθεις³ δὲ ἁστέρας νόει κομήτας, πωγωνίας, δοκίδας, ξιφίας καὶ ὅσα τοιαῦτα· κομῆται μὲν οὖν εἰσὶν οἱ κόμη ἀνδρὸς ἐοικότες, πωγωνίαί δὲ οἱ τριγωνοειδῆς, δοκίδες δὲ οἱ στενοσπιμήκεις, ξιφαίαι δὲ οἱ ὀξεῖς· ἅπαντες δὲ οὗτοι οὐκ ἔσι δρῶνται, ἀλλ' ὅταν φανῶσι, σημεῖα τοῖς ἀνθρώποις δεινῶν μαντεύονται.

p. 221, B. Ἀγνωμοσύνης] In marg. Schell. Ἀνοίας καὶ θρασυτήτος.

p. 221, C. Ἰερά⁴ τε (Jebb. δὲ) συμφλέξεν] Apogr. Mon. Τοῦτα

1) ὁ θεῖος Ἰσοκρ., Paneg. p. 110. ed. Lang., cap. XLVIII, ed. Mor., ὥσπερ πρὸς τὸν Δία τὴν χώραν νεμόμενος, quorum schol. memor Isocratem denuo inspicere neglexit. Subl. Valken. —

2) Φόβους δὲ ἐγγείους, sic Phot. in exc. et Schell., Jebb. ἐγγείους 3) Ἀήθεις δὲ ἁστέρας κ. τ. λ. vocula δὲ adjecta in bomb., quoniam haec veluti unum scholion confecerant cum his, quae supra ex bomb. ad ὅτι αὐτοῦ κ. τ. λ. leguntur. Subl. Valk. —

4) Ἰερά τε συμφλ. huc retuli schol., non ad εἰς τὸ αὐτὸ, quod frustra quaesivi, duplicis forte scholii indicium; illa subl. Valken.

κατὰ τὸ ἄληθές¹ ἐποίησε· πολλὰ γὰρ ἱερὰ ἐνέπρησεν, ἀμυνόμενος ὅτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτε² καὶ Σάρδεις ἐπόρθουν, ἔκαυσαν τῆς Πέας τὸ ἱερόν, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἐν τῷ καίειν τὴν πόλιν· ὅπερ πρὸς ὕβριν οἰκείαν ὁ Ξέρξης ἐνόμιζε γίνεσθαι. Cod. bomb. Ξέρξης ἐνθυμούμενος, ὡς ὅτε Ἀθηναῖοι τὰς Σάρδεις ἐπόρθησαν, ἐν τῷ καίειν αὐτάς τὸ τῆς Πέας ἱερόν ἐκόντες ἔκαυσαν, πολλὰ ἱερὰ ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατείᾳ καὶ αὐτὸς ἔκαυσεν.

[Ραχίαν] In marg. Schell. Πετρώδη τόπον θαλάττι- p. 222, B.
κὸν κυρίως· καὶ τοὺς τὴν ῥαχίαν³ οἰκοῦντας ἐπὶ τὸν πό-
λεμον ἤγαγεν.

[Εἰσεχόντων] Supra in Schell. Εἰσεχόντων. ibid.

[Διαφέρειν] In marg. Schell. Ταῦτὸ πάθος ἔπασχον p. 222, D.
καὶ ποταμοὶ καὶ πόρθμοι, ξηραίνόμενοι γὰρ οἱ μὲν πινόμε-
νοι, οἱ δὲ πατούμενοι.

[Χρόνος] Ibid. Ὅσον ἐστὶν ἀπ' ἐκείνου εἰς ἡμᾶς διὰ- p. 223, B.
στημα χρόνου, τοσοῦτον καὶ ἡ τῆς θαλάττης καινοτομία.

[Κάμηλοι] Ibid. Χιλίας σ' εἶχε καμήλους σκευαγωγούς ibid.
καὶ τοσαύτας τριήρεις.

[Ἀνύσαι] In Schell. supra additur: Τῷ βαδίζοντι. p. 223, C.

[Δένδρον⁴ ἦν αὐτῷ] Apogr. Mon. et Leid. Λέγεται, ibid.

1) ἄληθες, sic pro ἄληθες, cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 839. adde Eq. 89. Ach. 559. cavillantibus subinde est ἄληθες. ἐνέπρησεν, Ap. ἐνέπρησαν, ni malis haec per parentheses capere: ἐποίησε (π. γ. ἱερ. ἐνέπρησαν), ἀμυν. κ. τ. λ. — 2) ὅτε καὶ, submolesti aliquid inest duplici καὶ, sed nonnisi codicum consensu alterum utrum ejiciendum vel mutandum, cum vel optimi scriptores illud sibi excidere passi sint, licet res paullo secus habeat, V. gr. Hom. Odys. I, 53. Thucyd. VII, 48. Plat. Gorg. p. 37. ed. H. p. 39, p. 141. Theaetet. p. 326, p. 436. Lys. p. 21. ed. H., Charmid. p. 92, p. 108, Cratyl. p. 117, 149. Phaedon. p. 34. ed. Wytt. Symb. p. 269. ed. Bip. cf. Heind. ad Cratyl. p. 83., ad Phaedon. p. 36. Ast. ad Alcib. I, p. 306. Xenoph. Cyrop. III, 3, 55. II, 2, 6. de rep. Laced. IV, 2. male Hutchins. ibid. I, 4. alterum καὶ ex Stobaeo dispungit. Quae res quo minoris momento ducta est, eo facilius in ea peccarunt editores; codices in his disceptatores ubivis fere exspectandi. Inde forte patrocinandum particulae et, quam ex Cic. ad. fam. VIII, 23 abire jussit Schüzius. — 3) ῥαχίαν Valken. sublin. itemque διαφέρειν, et Κάμηλοι. — 4) Δένδρον ἦν αὐτῷ, sublin. Valken. qui edidit ad Herod. VII, 27. addens, neutrum

ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀρήματος συσκίαζουσαν αὐτὸν, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεον αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Cod. bomb. Πλάτανον εἶχεν ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένην, ἣν ἐχαρίσατο αὐτῷ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς¹.

p. 224, B. Τῆς ὑπερφηφάνιας] Supra in Schell. Τοῦ μεγέθους.

p. 224, C. Κρινομένων (Cant. mavult κινουμένων)] In marg. Schell. Ἀγωνιζομένων.

p. 225, B. Κερδαγοῦσιν] Ibid. Οὐ τῷ σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ τελευταῖοι πεσεῖν.

p. 226, A. Ἡ προτέρα κρίσις] Supra in Schell. Ἐκβασις, δοκιμασία.

p. 226, C. Ἐχων] In marg. Schell. annotatur: Καὶ ταῦτα.

ibid. Τὸν Ἀλέξανδρον² τῆς Ἑλένης κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Εἰς Στισίχορον³ αἰνίττεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφηρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἰδῶλον αὐτῆς ἐδέξατο. Καὶ Ὅμηρος δὲ αἰνίττεται τοῦτο, ἐνθα λέγει (Iliad. V, 450.)

Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλω Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοί

ἐμάχοντο· φανερῶς δὲ οὐκ εἶπεν, ἵνα μὴ τὴν ποιήσιν ἀσύστατον ἐργάσῃται, ὅτι διὰ εἰδῶλον τοσοῦτος γέγονε πόλεμος. Cod. bomb. Στισίχορος ἐν τῇ ποιήσει λέγει, ὡς ἡρπακὴς τὴν Ἑλένην Ἀλέξανδρος καὶ διὰ τῆς Φάρου ἐρχόμενος ἀφηρέθη μὲν ταύτην παρὰ Πρωτέως, ἔλαβε δὲ ἐν

narrasse Herodotum. — κατεσκευασμένην bomb. κατεσκευασμένον. — 1) ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, serione haec an fucum facere lectori studet scholiastes? — 2) Τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης, sublin. Valk. — 3) Εἰς Στισίχορον κ. τ. λ. vulgavit Fr. Ursinus ad poett. lyr. p. 86. in eo falsus, quod verba τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης ex Sophistae Miltiade (orat. pro quatuorviris) desumta credidit. Inde ab καὶ Ὅμηρος δὲ κ. τ. λ. omisit Ursinus l. 1., non eo quod in Cod. suo desiderarentur, sed quod ad ipsum Stesichorum pertinerent. Idem de aliis scholiis fecit. Quae autem supra exhibui ex Cod. bomb. ea vid. apud Creuz. V. D. ad Scholia in Philostratum, quae edid. Bekkerus in specimine suo Philostr. pag. 126.

πίνακι τὸ εἰδωλὸν αὐτῆς γεγραμμένον, ἵνα ὁρῶν παραμυθούτο τὸν αὐτοῦ ἔρωτα.

Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] *Apogr. Mon.* Οὐκ ἐνεγκόντες p. 126, B. τοὺς Πέρσας διπλῇ δυνάμει ἐλθόντος τοῦ Πέρσου πεζῇ καὶ ναυτικῇ, ἐμερίσαντο τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἅτε πεζόμαχοι, χιλίους πέμψαντες ἀπήιτησαν εἰς Πύλας, κωλύειν θέλοντες αὐτὸν εἰσελθεῖν· τούτων οἱ μὲν ἑπτακόσιοι ἔφυγον, οἱ δὲ τριακόσιοι, οἱ καὶ Σπαρτιάται, μείναντες ὑπὸ Θετταλῶν τινων προσεδόθησαν· οἱτοὶ γοῦν ἐδίδαξαν τοὺς Πέρσας τὴν ὁδὸν, καὶ κατὰ νώτου ἐλθόντες ἔλαβον αὐτοὺς ἐν μέσῳ καὶ κατεπάτησαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν, ὅτι ἐὰν μείνωμεν, τελευτῶμεν· καὶ ὁμῶς ἱρήσαντο ἢ μὴ φυγεῖν, ὑλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. *Cod. bomb.* Χιλίους ἑαυτῶν ἐπέμψαν Λακεδαιμόνιοι ἐν ταῖς Πύλαις (αἱ δὲ εἰσι τόπος οὕτω καλούμενος), κωλύσαι τὸ Ξέρξου πεζὸν, ἐν τῇ παρόδῳ· μέλλοντος δὲ ἤδη τούτου καταλαβεῖν, μάντις τις ἐξ αὐτῶν εἶπε· τούτοις, ὡς εἰ μενοῦμεν, τεθνηξόμεθα, εἰ δὲ φευξόμεθα, σώσομεν ἑαυτοὺς. Τούτων οἱ μὲν τριακόσιοι παραμείναντες, ἠγωνίσαντο μέχρι θανάτου, οἱ δὲ φεύγειν ἐπιχειρήσαντες ἑπτακόσιοι ὑπὸ Θετταλῶν προδοθέντες, ἴκντο κατὰ πόδας τοῦ Ξέρξου, ἀτίμως διεφθάρησαν. *Cod. Schell.* Χιλίων ὄντων τῶν εἰς τὰς παρόδους πεμφθέντων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἑ μόνον Σπαρτιάται ἔμειναν καὶ παραδοθέντες ὑπὸ Θετταλῶν κατηκοντίσθησαν, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἔφυγον.

1) καὶ ὁμῶς ἠρήσαντο x. t. l., *Leid. penes Valk. ad Herod. VII, 221* ἠρήσαντο, unde ἠρήσαντο quod effingi posset, aequè inusitatum censet Valk. atque ἠρησα; mavult igitur V. D. ἠρηήσαντο, cui suffragatur spiritus lenis in *Mon.* ἠρηήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ x. t. l. nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praecaptarunt, ut vertit Valken., quem lege docte ut omnia, ibi de verbis exponentem, quae cum per se negent, in altera enuntiatione ab ipsis pendente affirmationem subaudire jubent, cf. *Heind. ad Gorg. p. 37. Viros doctos ad Liv. XXXIX, 15. Gronov. ad XXII, 55. Heusing. ad Off. III, 2. Manut. ad Cic. epist. ad Div. IV, 5 p. 274 ed. Richt. ad VIII, 10 p. 580. Matth. de Anacol. p. 14. De solvendis prohibere, cedere, nullus, cf. Drak. ad Liv. XXII, 35. et quos laudat Duk.* — 2) Iterata vice, quae in ipso scholio traduntur, confudit epitomator in *Cod. Schell.*

p. 229, A. Χειμάρρους¹⁾ Apogr. Mon. 'Ρεύμασι παραβάλλει
τοὺς Πέρσας, τὸ πλῆθος δῆλοι· δεχομένων²⁾ τῶν Βοιω-
τῶν λέγει, πρὸ γὰρ τῆς Ἀττικῆς ἢ Βοιωτίας· Σιμωνίδης·

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

Ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη.

Ἑλλάδι γὰρ σπεύσαντες ἐλευθερίαν³⁾ παραθεῖναι

Κείμεθ' ἀγῥάτῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

Ἄλλο⁴⁾ τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου·

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες

Ἦκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύναν.

In eodem scholio . . . . . Καὶ Θουκυδίδης οὕτως
ἐποίησε, βουλόμενος δεῖξαι τῶν Ἀθηναίων τὸ πᾶν κατόρ-
θωμα, πρῶτον εἶπε τὴν εὐβουλίαν, εἶτα τὸ πλῆθος τριή-
ρων, τρίτον, τὴν ἀπόλειπιν τῆς πόλεως. Cod. bomb.
Εἰκότως χειμάρρῳ αὐτοὺς παρείκασεν, ὥσπερ γὰρ οὐχ ἓνα
τόπον ὃ χειμάρρος τῇ ῥοῇ κατέχει, ἀλλ' ἀσχετίως πανταχῇ
λιμνάζει, οὕτω καὶ Πέρσαι πάντα τὸν τῆς Ἑλλάδος τόπον
κατέσχον τῷ πλήθει. Ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀπο-
θανόντας τριακοσίους.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

Ἡμῖν⁵⁾ ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη.

Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν⁶⁾ περιθεῖναι

Κείμεθ' ἀγῥάτῳ⁷⁾ χρώμενοι εὐλογίῃ.

1) Χειμάρρους, sublin. Valken. — 2) δεχομένων, sic ex ipso Aristide emendavi, Apogr. ἐχομένων. — 3) ἐλευθερίαν et δουλοσύναν ex ipso Apogr. retinui, cum Werferus mallet ἐλευθερίην et δουλοσύνην, ut legitur in bomb. Sed ego secutus sum Gaisford. in poett. minor. I, p. 369 et 372, Dorismum Simo- nideum in Aristide ubivis fere negligi querentem, praeunte Brun- ckio in Anal. t. III, emend. p. 20. Ursinus, qui laudatur in poett. minor. l. I., pag. 331. se ex schol. mscr. hos versus deprom- sisse fatetur. Adde Valken. ad Herod. VII, 228., qui silet de hoc scholiastae nostri testimonio, quod miror. — 4) Ἄλλο τοῦ αὐτοῦ Σ., Apogr. ἄλλου. Id genus quidvis excidisse, ad pag. 218, A. suspicatus sum. — 5) Ἡμῖν ex x. t. l. Cod. ita fert: Ἐκ πάντων τοῦτ' ἡμῖν ἀπένειμε τύχη. Nota item σπεύδοντες pro σπεύσαντες et περιθεῖναι, pro παραθεῖναι. — 6) ἐλευθερίαν, Cod. ἐλευθερίην. — 7) ἀγῥάτῳ, Cod. ἀκηράτῳ, quod quum per se stare posset, metrum erat in caussa, cur repudiarem, cf. Ruhnck. ad Tim. pag. 17 seq. Gaisf. l. I. ἀγῥάντῳ.

Οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ποιεῖ, σεμνύνων δὲ σοφιστικῶς τὴν ἀπόλειπιν, εὐψυχίαν καὶ τόλμαν καλεῖ· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τοῦτο τὴν πόλιν ἀπέλειπον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐν τῇ γῇ σωτηρίαν· καὶ γὰρ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς τὴν θάλατταν ἐμβῆναι, οὐκ ἐντεῦθεν ἐλπίδα ἔχοντες ἀγαθὴν, ἀλλ' ἀπορίᾳ πολλῇ συνεχόμενοι, ῥησοκινδύνως εἰργάσαντο. In marg. Schell.

Σιμωνίδης·

Παῖδες Ἀθηναίων, Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες,

"Ἦρκεσαν ἀργαλίην πατρίδι δουλοσύνην".

Τῷ πλήθει τῶν τριφῶν] In marg. Schell. Ἦσαν p. 229, C. γὰρ τῶν μὲν ὅλων Ἑλλήνων ῥγ', αἱ δὲ τῆς πόλεως σξ σ'.

Κατασχῇ] Supra in Schell. Ἦγουν λαβῇ. p. 250, C.

Ἄλλ' ἀπέραντα ποιεῖ καὶ τοῖς ἐν Ἄδου καταδ. ὅμ.] p. 251, A.

Apogr. Mon. et Leid. Ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον ποιεῖ, ὡς Τάνταλος ἦ αἱ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρες ἐν Ἄδου· ὁ μὲν ὑπεκφεύγον⁵ ἔχων τὸ ὕδωρ, αἱ δὲ κοσκίνῳ φέρουσαι ὕδωρ, τὸν τετρημένον οὐ δυνάμεναι πίθον πληρῶσαι. Αἰνίττεται δὲ οἷμαι Ταντάλου μὲν ὁ ὑπὲρ κεφαλῆς λίθος τὴν λήθην, ἧ⁶ κατακέκριται φιλόσοφος φυσικὸς ὢν· ἐν ἴσῳ γὰρ τι τῶν δι' ἐπιθυμίας θεωριῶν ἐπήρχετο τὴν διάνοιαν τοῦ φιλοσόφου, περὶ ἃ μαλίστα⁵ διψητικώτατος ἦν, ἣ λήθη τούτου ὑποτρέχουσα⁶ διαδιδράσκειν ἐποίει τὸ θηραθέν. Τῶν δὲ Δαναῖδων ὁ τετρημένος πίθος τὸ μήποτε⁷ ταύτας μετὰ

1) δουλοσίαν, Schell. δουλοσύνην. — 2) σξσ, 266, cf. Intt. ad Herod. VIII, 1. — 3) ὑπεκφεύγον, Apogr. ἐπ' ἐκφεύγων. — 4) ἦ, Apogr. ἦ. — 5) μάλιστα διψητικώτατος, nescio an emend. — 6) post ὑποτρέχουσα erat punctum in Apogr. itemque post πίθος, ubi subaudi αἰνίττεται. — 7) μήποτε, i. e. nunquam, quod bene tenendum, cum aliis in schol., praesertim autem in Aristophaneis semper fere audiat fortasse, ad Vesp. 438. 479. 491. 716. 769. 854. 942. 1113. ad Pac. 696. 831. 1012. Av. 917. Lys. 768. Nimo honore itaque hanc voculam affecit Clericus, qui vel pro Menandrea eam venire voluisset, fragm. Menandr. p. 178. Omne vero dubium Clerico exemit Bentl. emend. p. 61. seq. qui recte vertit fortasse, cum Clericus vertisset nec unquam. Idem accidit Heynio ad Il. I, 522, ubi cum dixisset sch. Ven. καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τι προσκίται — addit V D. declaratur quoque exemplis, τι non abundare; id quod nemo ignorat. Immo μήποτε h. l. est fortasse, ut passim, exstatautem, ut hoc addam, idem

τὸν φόρον τῶν φιλτάτων τὴν ἀναψύχουσαν αὐτὰς¹ ἐκ τῆς ἀνδρείας κηδεμονίας χάριν παρ' ἄλλων τυγχάνειν, πᾶσι γενομέναις ὑπόπτους διὰ τὸ ἄγος καὶ μὴ δυναμέναις² ταύτην πληρουμένην εὑρεῖν. Ἐν Ἄδου δὲ ταῦτα πάσχειν αὐτοὺς³ μυθολογεῖται ἢ διὰ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀδήλους καὶ ἀφανεῖς εἶναι τὰς τιμωρίας, ἢ διὰ τὸ ξενικὸν τῆς κατακρίσεως, ὡς οὐχ οἶόν τε ἐν ζῶσιν ὄν τοιοῦτον εἰς καταδίκην ἰδεῖν· ὁ δὲ νοῦς, ὅτι ὥσπερ ἐκείνας ἀδύνατόν ἐστι πληρῶσαι τὸν πίθον, οὕτω καὶ τὸν Ξέρξην λαβεῖν τὰς Ἀθήνας. Cod. bomb. Κατάδικοι ἐν Ἄδου εἰσὶ Τάνταλος, Σίσυφος, Τίτυος, Ἰξίον, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες· αἱ μὲν γὰρ κόσκιον κατέχουσιν εἰς τετυπημένον πίθον ἀντιλοῦσι, Τάνταλος δὲ κολάζεται τῇ⁴ τοῦ ὕδατος καὶ τῷ ὑπὲρ⁵ κεφαλὴν λίθῳ, Ἰξίων δὲ τρόχου περιφορᾷ συνεχεῖ, Σίσυφος δὲ πρὸς κολωνόν πέτρου ἀγωγῇ καὶ ὀλίσθῳ, Τίτυος δὲ τῇ τῶν ἐγκάτων ὑπὲρ ὄρνεως⁶ βρώσει. Πάντες οὖν οὗτοι ἀπέραντα κίονουσι.

p. 231, C. Ἐπὶ σφῶν] Supra in Schell. Καθ' ἑαυτῶν.

p. 233, C. Κρατηθῶσι] Ibid. Οἱ Ἕλληνες.

p. 234, A. Τὰ κοινὰ τῆς ἀνθρ. φ.] Ibid. Παῖδες, γυναῖκες καὶ τᾶλλα.

p. 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε] Apogr. Mon. Λεῖπει τὸ εὖ ἂν ἔχοι· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ⁷.

Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι⁸ Ἀχαιοί

Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. . . . .

Εὐθὺς ἐπήγαγεν

Εἰ δὲ κε μὲ δώσωσι. . . . .

schol. in Leid. (et subl. Valken.) inde ab *ἀνίσταται* δ' οἶμαι κ. τ. λ. — *πληρουμένην εὑρεῖν*, reliqua desiderantur in excerptis. En varietates: Leid. δ' οἶμαι — ἢ — *κατεκρίντο* — post φιλοσόφου deest interp. — *τούτων ὑποτρέχουσα διαδιδρ.* — *κατὰ τὸν φόρον.* — 1) αὐτὰς, Ap. Mon. et Leid. ταύτας. — 2) δυναμένας, utrumque Ap. *δυναμέθα.* — 3) αἰτούς, f. αὐτὰς, cum statim de Danaid. — *τετυπημένον*, Cod. *τετριπ.* — 4) τῇ τοῦ ὕδατος, excidit ἀποδόξῃ vel φωνῇ vel id genus aliquid. — 5) ὑπὲρ κεφαλῇ, f. κεφαλῆς. — 6) ὑπ' ὄρνεως βρώσει, Cod. ὑπ' ὄρνων τρώσει. — 7) τῷ ποιητῇ, Iliad I, 135. — 8) μεγάθυμοι, sic Hom. et infra bomb., Apogr. *μεγέθυμοι*. Quae sequuntur, Werf. ex Apogr. non distinxerat.

Τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀναπόδοτον. Cod. bomb. Τὸ σχῆμα ἀναποδότον, λείπεται γὰρ τὸ εὖ ἂν ἔχοι, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ.

Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

Προκλήσει] Supra in Schell. Ζητήσει. ibid.

Συμβαίνοντας] In marg. Schell. Ἦγουν συμφωνοῦντας. p. 255, A.

Οἱ δὲ ναύαρχοι] Apogr. Mon. Θεμιστοκλέα δὲ λέγει p. 255, C.
καὶ Εὐρυβιάδην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων· λέγει δὲ τοὺς
στρατηγούς· οὕτω γὰρ καὶ Δημοσθένης καλεῖ τούτους.

Παρακλήσεως] In marg. Schell. Παρακινήσεως. p. 258, C.

Τοῖς ψηφίσμασιν] Supra in Schell. Διὰ γραφῆς. ibid.

Πάντ' ἵν' ἄκυρα] In Phot. Πάντα ἦν (τῶν ἄλλων Ἑλ- p. 258, D.
λήρων) ἄκυρα.

Τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν¹⁾ Apogr. Mon. et Leid. p. 259, A.
Ἀριστεῖα δὲ λέγει τὰ ἐξαιρέτα τῶν λαφύρων· μέμνηται
Δημοσθένης τὸν δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην
τὸν Μαρδονίου. (p. 129. ed. S.) Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι
νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει
τῆς ναυμαχίας ἀπενέγκασθαι²⁾ δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Cod.
bomb. Τὰ ἐξαιρέτα τῶν λαφύρων, λέγει δὲ τὸν δίφρον
τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν Μαρδονίου ἀκινάκην³⁾.

Ἠγησάμενοι] Supra in Schell. Προοδοποιήσαντες. p. 259, B.

Ἐν τῷ] Ibid. Διὰ. ibid.

Προέστησαν] Ibid. Προστάτην ἐποίησαν. p. 259, C.

Οἱ σύλλογοι⁴⁾] In marg. Schell. Σύλλογος ὁ ἀπὸ
μῦς πόλεως ἀθροισμός, σύνοδος ὁ ἀπο πολλῶν.

Παρ' Ἀθηναίων] Supra in Schell. Πρὸς τοὺς Ἑλλη- ibid.
τας μετὰ ταῦτα.

1) Τὰ ἀριστεῖα τῶν ν. subl'n. Valken. et publicavit ad Herod. VIII, 95. inde ab τινὲς δὲ λέγουσιν κ. τ. λ. Quae de sella Xerxis et acinace Mardonii prodit, schol.; et Valken. innuit l. l. et leguntur in excerptis Leid., unde recepi Ἀριστεῖα δὲ λ. pro Ἀριστείδης δὲ λέγει quod erat in Apogr. Mon. Ἀριστοφάνης, Ἀριστοτέλης, Ἀριστείδης, Ἀριστεῖα κ. τ. λ. facile confunduntur. —

2) ἀπενέγκασθαι, sic Mon., Leid. ἐπενέγκασθαι, dudum emendat. a Valken. l. l. — ibid. Αἰγινήτας, sic Mon. et Valk. l. l., in excerpt. Leid. male Ἀθηναίους describentis culpa. — 3) τὸν ἀκινάκην, Cod. ἀκινάκην. — 4) Οἱ σύλλογοι subl. Valk.

- ibid. Ἐν τῷ μέσῳ] Ibid. Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς μάχης.
- p. 240, A. Διατρίβειν] Ibid. Ἀργεῖν.
- ibid. Ἐπ' ἐξαιρεγ.] Ibid. Μετά. Item super ἀναλαμβ. est ἐπαναλ.
- p. 240, B. Ἡρμοττεν] Ibid. Ἐρεῖσθαι.
- p. 241, A. Μικρολογουμένου] Ibid. βασκαίνοντος.
- ibid. Τοῦ περὶ Πύλας πάθους ¹⁾] Apogr. Mon. Καὶ Ἰσοκράτης φησὶν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ²⁾. οὐ γὰρ φεύγειν ἤξιωσαν, ἀλλ' οὐκ ἤρκεσαν αὐτῶν πρὸς τὴν μάχην τὰ σώματα.
- p. 241, C. Μάλα ἴλεω κ. τ. λ.] In marg. Schell. Στοχάζονται τῆς τοῦ χρησμοῦ τοῦ θεοῦ διανοίας ἴλεω, εὐμενῶς γὰρ διατεθεὶς ἐνέπνευσεν αὐτοῖς σύνεσιν τῆς μαντείας συνεῖναι ³⁾. Χρᾶ ὁ χρησμοδότης ⁴⁾, χρᾶται ὁ τοὺς χρησμούς δεχόμενος.
- p. 242, B. Ἀλλὰ μὴν] Ibid. Ἀλλὰ μὴν τίς ἐκείνοις ὅμοιος τὸ γνῶναι, τὴν σοφίαν λέγω, τουτέστι τὴν φρόνησιν καὶ ὠληθῇ γνῶσιν, δι' ἣν — (reliqua in ipso Aristide leguntur).
- ibid. Τῷ δειγματι] Ibid. Τῷ δόγματι τῆς εὐπαθείας, ὅπερ ἐδογματίσεν αὐτοὶ ἑαυτοῖς, πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσιν.
- p. 243, A. Αἱ δὲ γυναῖκες ⁵⁾] Ibid. Ἀκούσασαι γὰρ ἐν Τροίῳ τοῦ Κυρσίλου τὸν θάνατον, τὴν αὐτοῦ γυναῖκα διέφθειραν.
- p. 243, B. Διεκώλυσαν] Apogr. Mon. Καὶ γὰρ Θεμιστοκλῆς, ὅτε ἐώρα αὐτοὺς φεύγειν ἐθέλοντας, ὡς δῆθεν προδότης δηλοῖ τῷ Πέρσῃ διὰ Συκίνου ⁶⁾ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν παιδων αὐτοῦ, ἐπειδὴ φυγεῖν θέλουσιν, ἐπίθου καὶ νίκα. ὁ δὲ πεισθεὶς ἐπετέθη ⁷⁾ τοῦτο ἑωρακότες οἱ Ἕλλη-

1) τοῦ περὶ II. κ. subI. Valken. — 2) Καὶ Ἰσοκράτης ἐν II. p. 80. ed. L. ex memoria laudatur Isocrates, quem lege. 1-3) erat cum mallet συνεῖναι. — 4) χρησμοδότης, Cod. Sch. χρησμοθέτης. — 5) Αἱ δὲ γυναῖκες κ. τ. λ. sublin. Valk., sed profunde silent et Apogr. Mon. et bomb. et excerpta Leid. In Leidensi autem plura forte legi, colligi potest ex annot. Valk. ad Herod. IX, 5. — 6) διὰ Συκίνου, sic bomb., Plutarch. Them. cap. XII, Σίκινος, Herod. VIII, 75 et 110 Σικίνος, Apogr. οἰκίον ubi vel illud vel οἰκέτον, (cf. Valk. ad Herod. VIII, 75. qui silentio hoc scholion transmisit atque adeo verbum Διεκώλυσαν ne subl. quidem) vel Ἀντίον et cett. latere potest. — 7) ἐπιτίθη, Ap. ἐπιτέθη.

ρες οὐκέτι φεύγειν ἠδυνήθησαν, ἀλλ' ἀνάγκη ἔμειναν. Cod. bomb. Ἰδόντες οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν νεῶν πληθος, ἐκπλαγέντες εἰς δρασμὸν ἐχώρησαν. Θεμιστοκλῆς οὖν λογιώμενος, ὡς εἰ τοῦτο γένοιτο, οἰχήσεται ἡ Ἑλλάς, καὶ ἄκοντας ἡραγκύσαντες ὑποστήναι τὴν μάχην· πέμψας γὰρ ὡς τὸν ναυαρχὸν τῶν Περσῶν Σύνκινον τὸν τῶν υἱῶν αὐτοῦ παιδαγωγόν, ἔφησεν ὡς ἐπεὶ φεύγειν θέλουσιν, ἐπίθου σφισὶ καὶ νίκα· καὶ ὃς πεισθεὶς ἐπετίθη· τοῦτο ἑωρακότες Ἕλληνες, οὐκέτι φεύγειν ἠδύναντο, ἀλλ' ἡραγκύσθησαν μένειν· ὅθεν ἐνίκησαν.

Τὸν ἔξω τρόπον] Supra in Schell. Σαλαμῖνα. p. 243, D.

Ἀλλὰ πρῶτοι μὲν κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. Σω- p. 244, A. κλῆς³ πρῶτος Ἀθηναῖος ἐνέβαλε Περσικῇ νηὶ καὶ ἐνεπάγη ὁ ἔμβολος· ἐνταῦθα τῶν Περσῶν νικηθέντων καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντελάβοντο. Cod. bomb. Σώφιλός τις ἀνὴρ Ἀθηναῖος πρῶτος ἐν τῇ σφετέρᾳ τριήρει κατὰ τινας τριήρους Περσικῆς ἐχώρησεν· ἐμπαγέντος οὖν ταύτῃ τοῦ τῆς τριήρους αὐτοῦ ἐμβόλου καὶ θραύσιν ποιήσαντος, ἰδόντες οἱ ἄλλοι ταυτὰ ποιεῖν ἤρξαντο καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Τὸ δὲ πάντων ἀποκκονύντων καὶ πρὸς τὴν Σαλαμῖνα νοεῖ καὶ πρὸς τὴν Εὐβοίαν. Cod. Schell. Πρῶτος Σωκλῆς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐνέβαλε Περσικῇ νηὶ καὶ τοῦ ἐμβόλου ἐμπαγέντος εἰς ναυμαχίαν πᾶν τὸ Περσικὸν ἐκινήθη.

Ὡστε ἐν τοῖς πολεμίοις φιλίων⁴] Apogr. Mon. Περὶ p. 244, B. τῶν Ἰώνων δὲ λέγειν ἄποικοι γὰρ ὄντες τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ξέρξου ἦλθον· ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προορώμενος, ἐνθα ἡμέλλον προορμίσασθαι, ἐν ταῖς ναυλόχοις πέτραις ἔγραψεν Μέμνησθε, Ἴωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες, καὶ τοῦτο ἀναγρόντες πρὸς Ἀθηναίους ἦλθον. Cod. bomb.

1) οὐκέτι Ap. οὐκ ἔστι. — 2) ἐπετίθη, Cod. ἐπετέθη. — 3) Σωκλῆς κ. τ. λ. Huius viri nomen vel Σωκλῆς vel Σωσικλῆς scribi, cf. Valken ad Herod. VIII, 11. ubi quae inde ab ἐνταῦθα τῶν Π. leguntur, edidit, reliquis omissis. Cod. bomb. Σώφιλος, Schell. Σωκλῆς, lineola supra transverse ducta, quae vel nominis proprii vel compendii indicio est. De ejus commatis confusionibus vid. Valk. ad Herod. V, 92. — 4) ὥστε ἐν τοῖς πολεμίοις κ. τ. λ. sublin. Valken.

Ἰωνες, ἡποικοὶ Ἰωνῶν ὄντες, ὡς ἴσμεν, μετὰ Ξέρξου κατ' αὐτῶν ἐστράτευσαν. Θεμιστοκλῆς οὖν προιδὼν ἔνθα ἐμελλον ὁρμίσσεσθαι, ἔγραψεν ἐν ταῖς ναυλόχοις πέτραις ταυτί· Μέννησθε, ἄνδρες Ἰωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες. Ἐλθίντες οὖν Ἰωνες καὶ ταυτ' ἀναγρόντες, ἐβουλεύσαντο ἐν τῇ τῆς μάχης συμβολῇ Ἀθηναίοις συμπρᾶξαι καὶ μετ' τὸ αὐτῶν ναυτικὸν καταπολεμῆσαι τοῦ Πέρσου. Cod. Schell. Θεμιστοκλῆς ταῖς ναυλόχοις πέτραις, ἔνθα προσοκέλειν οἱ Ἰωνες ἐμελλον, οὕτως ἐνέγραψε· Μέννησθε, Ἰωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες.

ibid. Ἐφ' ἡλίῳ μάρτυρι¹⁾ Apogr. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

p. 144, C. Ἡελίος τ' ὅς παντ' ἐφορᾷ καὶ παντ' ἐπακούεις. Παντοδαποῖς τῶν ἔργων εἶδеси] Apogr. Mon. Τουτέστι τροπαιοῖς²⁾ πολλοῖς πολεμικοῖς· εἶδесιν ἀντὶ τοῦ τρόποις, τουτέστι ἐμβολαῖς, ἀναστροφαῖς, διέκπλοις· πολλὰ γὰρ εἶδη τῆς ναυμαχίας.

p. 145, C. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμῖνος νῆσον³⁾] Apogr. Mon. et Leid. Τὴν Ψυτταλίαν λέγει· ἐκεῖ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβησαν, ἵνα ὅσοι⁴⁾ τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθείρωται⁵⁾. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γερόντων⁶⁾ τῶν

1) Ἐφ' ἡλίῳ μάρτυρι, sic noster. supra pag. 106. ed. Jebb. τῶν ἑφ' ἡλίῳ π. et imitatur Menander 606, 18. 619, 15. 632, 5. ubi excidit aliquid, v. gr. καλλίστης ἑφ' ἡλίῳ vel τῶν ἑφ' ἡλίῳ, p. 633, 13. — ibid. τὸ Ὀμηρικόν Iliad III, 277. unde rescripsi Ἡελίος τ' ὅς pro Ἡελίος ὅς, et ἐφορᾷς — ἐπακούεις, pro ἐφορᾷ — ἐπακούει. — 2) Apogr. M. sic: τουτέστι τροπαιοῖς (f. τρόποις v. τροπαις) πολλοῖς πολεμικοῖς εἶδесιν ἀντὶ τοῦ τρόποις· τουτέστι ἐμβ. κ. τ. λ. — 3) Τὴν πρὸ τῆς Σαλ. sublin. Valken. et edid. ad Herod. VIII, 96, ubi legitur ex Leid. Ψυτταλίαν, ex Herodoto. Dissentiunt et Apogr. Mon. et bomb., qui Ψυτταλίε, et Coll. Nov. qui Ψυτταλίαν, nec non Barocc. 7., Steph. Byz. Ψυτταλίαν. vid. Jebb. ad p. 143. Falli autem nostrum cum in pluribus, tum in eo, quod Aristidem dixerit Themistoclis συστράτηγον, non praeteriit doctiss. Valkenarium l. l. — 4) ὅσοι, Mon. ὅσαι, illud recte bomb. et Leid. — 5) διαφθείρωνται, sic Leid. et bomb., Mon. διαφθείρονται. — 6) μετὰ τῶν γ., sic Leid., Mon. κατὰ. — Ἀνταίρειν τῷ βασιλεῖ subl. Valk.

Ἀθηναίων ἀνείλε τὸ Περσικόν. Cod. bomb. Ἐν γὰρ τῇ Ψυτταλίᾳ ἀπέβησαν τινες τῶν Περσῶν, ἵνα ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοὺς διαφθεύωνται. Coll. Nov. Ψυτταλίαν in marg. et Bar. 7. ἡ τὴν Ψυτταλίαν.

Ἀνταίρειν τῷ βασιλεῖ] Apogr. Mon. Νόμος γὰρ ἴν, p. 246, A. μᾶλλον δὲ ἔθος Περσικόν, κατὰ κράτος φονεύειν τοὺς τολμῶντας ἀντιστῆναι τῷ βασιλεῖ, ὡς λέγει ἡ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ. Cod bomb. Νόμος ἦν Περσικὸς, εἴτις ἀντῆρε ὁ τῷ βασιλεῖ, τοῦτον φονεύειν, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ μαρτυρεῖ.

Παλινοφθίαν γδε] Apogr. Mon. Παροιμία ἐπὶ τῶν p. 246, D. τὰ ἐναντία ἑαυτοῖς ποιούντων, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου. Cod. bomb. Παροιμία ὅτι ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀνταντία ποιούντας τοῖς πρόσθεν, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου, ποιήσαντος μὲν πρόγον εἰς τὴν Ἑλένην καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθέντος, μετὰ ταῦτα δὲ ἔπαινον ἄσαντος καὶ ἀπειληφότος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς Ἰσοκράτης φησὶ ὅτι ἐν τῇ τῆς Ἑλένης ἔγκωμῳ.

Τοὺς συστάντας] In marg. Schell. Τοὺς συμπολεμή- p. 247, B. σοντας Ἑλληνας.

Ταῖς τοῦ Θεοῦ μαντείαις] Apogr. Mon. Αἰτταὶ ἦσαν αἱ μαντεῖαι, αἱ μὲν διὰ τὸ ξύλινον τεῖχος, αἱ δὲ ὅτι ἀπολῶνται τέκνα γυναικῶν παρὰ Σαλαμῖνι. Cod. bomb. Διπλοὶ ἦσαν οἱ χρησμοὶ, ὁ μὲν γὰρ ἔλεγε

Τεῖχος Τριτογενεῖ ὁ ξύλινον διδοὶ εὐρύπῃ Ζεὺς.
Ὁ δὲ Ἑλλήνων ἀπαλῶειν ἐθέσπιζε τὴν Ἀθηναίων μετὰ τῶν βαρβάρων παρατόξιν.

1) ὡς λέγει καὶ Ἰσοκρ. ἐν τ. Εὐαγ. p. 327. ed. Lang. τελευτῶν δ' οὕτως ἀνέπλησεν (Εὐαγόρας) αὐτοὺς (τοὺς πολεμικοὺς) τοῦ πολεμῆν, ὥστε εἰδυμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων μὴ διαλλάττεσθαι τοῖς ἐπιοστάσι, πρὶν κύριοι γένοιτο τῶν σωμάτων, ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, λύσαντες μὲν τὸν νόμον τοῦτον κ. τ. λ. — 2) ἀντῆρε, Ap. ἀντῆρε, debet saltem ἀντῆρε. — 3) Παροιμία κ. τ. λ. Vulgavit hoc schol. F. Ursinus ad poet. Iyr. p. 307. ubi τὰ ante ἐναντία deest, reliqua sine varietate. — 4) ὡς Ἰσοκράτης φ. κ. τ. λ. pag. 360. ed. Lang. — 5) Τεῖχος Τριτογενεῖ, bomb. invers. ord. Διδοὶ τριτογενεῖ ξύλινον τεῖχος εὐρύπῃ Ζεὺς.

p. 247, D. Τους τόπους] Supra in Schell. Τῆς ναυμαχίας.

p. 248, A. Τοῖς ἀπ' Ἑλευσίνος φάσμασι] Apogr. Mon. et Leid.

Δικαῖος καὶ Δημάρατος ἰ, φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρα
Ξέρξη, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ, καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κονιορτός
οὗτος, πάντως ἐκεῖνοι ἡττῶνται. Ἦλθε κατὰ τῶν Περ-
σικῶν τριήρων καὶ διεσκέδασθη ἐν αὐτοῖς καὶ τεκμήριον
τοῦ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γέγονε τοῦτο· ἦσαν δὲ
καὶ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀφανῶς καὶ
ἀπροόπτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπίφθεγμα τὸ λεγόμενον
ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις¹. Cod. bomb. Δικαῖος³ καὶ Δημάρα-
τος, Ἀθηναῖοι⁴ ὄντες καὶ πάλοι φυγάδες ἐκ τῆς πόλεως
ὄντες παρὰ Ξέρξη, γενομένης συμπλοκῆς καὶ κονιορτοῦ ἀρ-
θέντος εἰς αἶρα ἐξ Ἑλευσίνος, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ, ὡς
καθ' ὧν ἂν ὁ κονιορτός πέσῃ, ἡττηθήσονται· πέπτωκε
κατὰ Περσικῶν τριήρων καὶ σκεδασθεὶς ἐν αὐταῖς εἰς
φόβον ἐνῆκε τὸν βασιλέα, ὧν ὕστερον ἐμελλε πείσεσθαι.
Ἐν δὲ τῇ τοῦ κονιορτοῦ ἄρσει καὶ ὅσοι τῶν Ἀθηναίων
ἦσαν μεμνημένοι, ἤκουσαν φωνῆς τινὸς ἐκ δαίμονός τινος
ἀφανοῦς λεχθείσης, ὡς παρέσονται τῇ ναυμαχίᾳ Περσεφόνη
καὶ Δημήτηρ. In marg. Schell. Τοῖς παραδόξοις θαύ-
μασι⁵.

ibid. Τοῖς παρὰ τῶν ἐχθρῶν] In marg. Schell. Ἐνόμιζον
γὰρ μὴ πρὶν κρατῆσαι τῶν ἄλλων, πρὶν Ἀθηναίους κατα-
στρέψασθαι.

1) Δικαῖος καὶ Δημάρατος in Mon. et Leid. abierant in Ἰκα-
τος (ΔΙΚΑΙΟΣ in ΑΚΑΙΟΣ) et Δημάλατος, quem errorem jam
ante Valkenarium viderat doctus Codicis Burmanniani lector, cf.
Valken. ad Herod. VIII, 65. et Creuz. comment. Herodot. I.
p. 254. Valkenario l. l. imposuit mala in Leid. interpunctio,
ita emendat: καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα·
γέγονε τοῦτο· ἦσαν δὲ κ. τ. λ. Jam si illud τὸ, quod legitur
item in Mon. mutaveris in τοῦ, sublati istis interpunctionibus,
et sensus et verba constabunt. — 2) In clausula hujus schol.
Monacensis addit: Τοῖς ἀπ' Ἑλευσίνος δὲ φάσματα, quae ipsius
Aristidis sint. — 3) Δικαῖος, bomb. Δικαιος. — 4) Ἀθηναῖοι κ. τ. λ.
Quid? Demaratumne nobis Atheniensem mentitur? Non magis
recte, cum nubem istam mysticam in Persarum triremes deplassam
prodit, qui quidem error antiquitus obtinuisse videtur, cum vel
ipsi Aristidi a Jebbio ex schedis Baroce. inculcatus sit, vide
Wessel. ad Herod. VIII, 65 extr. Alius erroris coarguit nostrum
Valken. l. l. — 5) Θαύμασι, f. Θείμασι.

‘Ο δὲ ἐκείνων βασιλεὺς] Supra in Schell. Τους περὶ ibid.
τὸν Μαρδόνιον λέγει.

Τῶν ἐκ Δελφῶν λογίων ¹⁾] Apogr. Mon. Σοφίζεται p. 249, C.
τοῦτο· ἦν γὰρ Μαρδόνιος πέμπας εἰς πολλὰ μαντεῖα, καὶ
εἰς τὸ Ἀμφιαράου Ἄρμα ²⁾ καὶ εἰς τὴν Λεβᾶδειαν, πόλιν
τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἦν τὸ ἱερὸν Τροφωνίου, βουλούμενος
μαθεῖν, πῶς ἂν προλάβοι ³⁾ τὴν Ἑλλάδα. Εἴτα ἐδόθη
αὐτῷ χρησμός· ὥς δὲ οὐκ ἐνόησεν αὐτὸν, πέμπει πρεσβείαν
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῷ προδοῦναι τὴν Ἑλλάδα· καὶ
ἐκ τούτου ἐστοχάσαντο ὕστερον, ὅτι ἐδήλου ὁ χρησμός ⁴⁾,
εἰ προδοῖεν Ἀθηναῖοι τὴν Ἑλλάδα, πάντων τῶν ἄλλων
Ἑλλήνων Πέρσαι κρατήσουσιν.

Ἀλέξανδρος] In marg. Schell. ‘Ο καὶ φιλέλλην κα- p. 250, B.
λούμενος.

Πρὸ ἡλίου δύνοντος] In marg. Coll. Nov. Γρ. δυ- ibid.
σμοῦ.

Τοῦ λοιποῦ προειπόντος ⁵⁾] Apogr. Mon. Ταύτην p. 250, C.
λέγει τὴν μωρίαν, καὶ Θουκυδίδης τοῦτο εἶπε περὶ τοῦ
Μελισιάδρου.

Διαρκέστερον] In marg. Schell. Ἦγουν σὺτελέστε- p. 251, B.
ρον τῶν Ἀθηναίων, a rec. man.

Συνέγνωσαν] Ibid. Ἦτοι κατέγνωσαν. p. 252, A

Πολλοῦ τ. κρ.] Ibid. Ἐκ τοῦ πολλῷ ὑπερέχοντος. p. 253, B.

Ἀκολουθεῖν δυναμένους] Ibid. Εἰς τὸ συμμαχεῖν προ- p. 253, C.
θυμυτέρους γεγεννημένους· πρύτερον ἐδεδίεσαν, μὴ εἰδότες
τὴν ἡρετὴν αὐτῶν.

Ἐξεχώρησαν] Ibid. Ὡς πρὸς τὸ ὅλον στρατιόπεδον p. 254, C.
πολλὸν (sic) καὶ οἱ φεύγοντες πολλοὶ διὰ πλήθους περιουσίαν.

1) Τῶν ἐκ Δ. λογ. sublin. Valken. Apogr. Mon. ita: Σοφί-
ζεται· τοῦτο γὰρ ἦν Μαρδόνιος. — 2) εἰς τὸ Ἀμφιαράου Ἄρμα,
recte; vide Steph. B. s. v. et Et. M. s. v. et Intt. ad Hesych.
s. v. — 3) προλάβοι, sic Apogr. f. προσλάβοι. — 4) a fine vocis
χρησμός absorptum forte ὥς. — 5) τοῦ λοιποῦ προειπ., huc Werf.
ex Apogr. retulit schol., quod quā hic locum habeat, non video;
certe quidem ex Thueyd. II, 69. lucis nil affulget. Attamen pro
τὴν μωρίαν suspicor τιμωρίαν legendum.

p. 255. B. Ἀπῆλθον] Ibid. Τέλος τῆς ᾱ στάσεως. Ἄλλοι δὲ εἰς τρία μέρη διαιροῦσι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν τῆς ἑορτῆς ἡμερῶν, ἄλλοι δὲ εἰς β̄ ὅτι καὶ ἔμεραι β̄.

p. 257, A. Παραιτούμενος] Supra in Schell. Συγγνώμην αἰτῶν.

p. 257, C. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου'] Apogr. Mon. et Leid. Ἐπὶ τῆς Πλαταιᾶς· τὸν μάντιν δὲ λέγουσιν εἰπεῖν τοῖς Ἑλλήσιν ἐν Πλαταιαῖς οὖσιν, ὅτι εἰ θύομεν τοῖς θεοῖς, μὴ ἀφώμεθα⁵ τοῦ παρ' ἡμῶν πυρὸς, ἐμολύνθη γὰρ ἐκ τῶν Μήδων· ἀλλὰ πέμψωμεν εἰς Δελφούς. Τότε Πλαταιεύς τις ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς καὶ ἦλθεν αὐθήμερον χλίους σταδίους ποιήσας· καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιὰς καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ, ἐτελεύτησε μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. Cod. bomb. Τῆς Πλαταιᾶς⁴ φασὶ δὲ, ὡς μάντις τις εἶπε τοῖς Ἑλλήσιν, ἐν Πλαταιαῖς⁵ οὖσι καὶ βουλομένοις θῦσαι Δίῃ, ὡς εἰ πρέπουσαν θυσίαν ἡμᾶς δεῖ ποιήσασθαι, οὐ δίκαιον ἦν συμπαρᾶλαβεῖν τὸ εὐρισκόμενον πῦρ, ἀλλ' ἐτέρωθεν μετενεγκεῖν, ἐμολύνθη γὰρ ἐκ τῶν Μήδων. Τότε Πλαταιεύς τις ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς καὶ ἦλθεν αὐθήμερον χλίους σταδίους καὶ ἔλθων εἰς Πλάταιαν⁶ καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύτησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν πόνον.

ibid. Ἐπιγράμμασιν] Cod. bomb. Ἀναθήματα εἰς θεοὺς ἤγουν εἰς τοὺς Δελφούς μετὰ τὴν νίκην Ἀθηναῖοι καὶ Ἑλληνες ἤγαγον, ἀσπίδας καὶ κράνη, ἐφ' ὧν ἐπέγραψαν, ὅτι ἀπὸ Μήδων λαβόντες ἀνέθεσαν τῷ διὰ τῶν χρησμῶν παρσκευακότη τῇ νίκῃ. Barocc. 7. ἀποτάγμασιν (sic, f. ἐπιτάγμ.), in marg. γρ. ἐπιγράμμασιν.

p. 258, A. Εἰς τοὺς κρείττους] In marg. Schell. Εἰς θεοὺς εἰς ἀρίστους ἀνδραγαθία.

1) Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τ., subl. Valk. et edid. ad Herod. VI, 106. inde ab: ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς κ. τ. λ. sine variet. — 2) Πλαταιας, Mon. Πλαταιᾶς. — 3) μὴ ἀφώμεθα, f. ἀφώμεθα. — 4) Τῆς Πλαταιας, pendet a praep. ἐπὶ, quae est Aristidis. — 5) ἐν Πλαταιαῖς, Cod. ἐν Πλαταιαῖσιν, cujus in locum illud substitui vel propter Apogr. Mon. vel propter voculam ἐν, quam fateor ex Ἑλλήσιν enatam esse posse, de Πλαταιαῖς et Πλαταιαῖς cf. Intt. ad Thucyd. I, 131, de diverso accentu in Πλάταια et Πλαταιὰ cf. Steph. Byz. s. v. et Duk. ad Thucyd. III, 32. — 6) εἰς Πλάταιαν, Cod. b. εἰς Πλαταιῶν. — 7) Ἐπιγράμμασιν, subl. Valken.

Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ.¹⁾] Apogr. Mon. et Leid. p. 258, B.
 Ἀνάθημά ἐστι το χαριστήριον, ἄγαλμα δὲ τὸ ξόανον· τὰ
 γοῦν ἱερά ἄει ἐξ ἀναθημάτων κοσμοῦνται· ἡ δὲ ἀκρόπολις
 αὐτῇ²⁾ κόσμος ὑπῆρχεν ἢ³⁾ οὐκ ἐξ ἐτέρου τὸν κόσμον ἐδέ-
 χετο. Τῇ ἐπαγορθώσει δὲ τὸν λόγον ἐκόσμησεν· ἀνάθημα
 μὲν γάρ ἐστι τὸ εὐχαριστήριον τοῖς θεοῖς ἀνατιθέμενον,
 ἄγαλμα δὲ ὅσον⁴⁾ εἰς χρεῖαν ὑπουργεῖ· καὶ γὰρ μαντεύεται
 καὶ μετίζον γέ ἐστι τῷ μεγέθει τοῦ ἀναθήματος.⁵⁾

Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Apogr. Mon. et Leid. Ἐπεμψε ibid.
 δὲ καὶ εἰς Μίλητον ἀναθήματα τῷ καλουμένῳ Διδύμῳ.
 Cod. Schell. Ἐν Μιλήτῳ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ καλουμένῳ·
 Διδύμῳ·

Τὴν τοῦ κύκλου⁶⁾] In marg. Schell. Τοῦ περιβόλου, p. 258, C.
 ὡς ἔνδον παραλαβεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πόλεως.

Καλλίων καὶ μεζών⁷⁾] Apogr. Mon. Μείζονα γάρ ibid.
 τοῦ περιβόλου ποιήσασθαι ὕστερον· διὸ καὶ ὁ Ἀδριανὸς
 ἐλθὼν καὶ μεζονα ποιήσας τὸν περιβόλον, ἔνθα μὲν ἦν
 πρὸ τοῦ τείχους τὸ παλαιον, ἔγραψε· Τοῦτο ὁ Θησεὺς
 ἔκτισε καὶ οὐκ Ἀδριανός· ἔνθα δὲ αὐτὸς ἔκτισεν,
 ἔγραψε· Τοῦτο Ἀδριανὸς καὶ οὐ Θησεὺς ᾠκοδόμησεν.

Καθ' ὁδόν] Phot. Τὸ καθ' ὁδὸν ἢ κατ' ἀξίαν λέγει, ibid.
 ὥσπερ ἐστὶν εὐθεία ἡ ὁδὸς ἢ ὥσπερ συμβαίνει ἐν ὁδῷ
 γενέσθαι· πολλάκις γάρ τις ἀπερχόμενος τήνδε τὴν ὁδόν,
 ἄλλην ἔλκοντος αὐτὸν βαδίζει φίλου.

Ἀντεπελθεῖν] In marg. Schell. Ἀντεπῆλθον ἐν p. 260, C.
 Μυκάλη, Κίμωνος στρατηγούντος.

Ἐλευθερίᾳ⁸⁾] Ibid. Ἡ δεῖ χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ibid.
 πολέμου, οἱ δὲ ἀδικοῦσιν ὡς ἐπίπαν.

1) Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ. Huc cum Leid. retuli hoc
 schol., non cum Werf. ad Ἀκρόπολιν. — 2) αὐτῇ, sic Leid.,
 Mon. αὐτῇ. — 3) ἢ f. καὶ — 4) ὅσον, sic Leid., Mon. ὅσαι. —
 5) His addita erant, quae statim subiunguntur ex utroque Apogr.
 ad Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ, unde factum est, ut in excerptis Leid. duo-
 rum scholiastarum scholia hic legi animadverteretur; id quod
 secus habebat. — 6) Τὴν τοῦ κύκλου subl. Valk. — 7) Καλλίων
 καὶ μ. subl. Valk. — 8) Ἐλευθερίᾳ, subl. Valk.

- p. 261, A. Ἀνάγκης] Ibid. Πολέμου ἀναγκάσαντος, τύχης γὰρ ἔργον ὁ πόλεμος.
- p. 262, A. Ἐν Μυκάλῃ] Apogr. Mon. Ὅρος ἐστὶ τῆς Ἀσίας καταντικρὺ τῆς Σάμου· ἐκλήθη Μυκάλῃ, ὅτι ὅτε ἡ Γοργὼ ἀπετμήθη παρὰ τοῦ Περσέως ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐμυκήσατο. Ταῦτα δὲ ἐποιοῦν Ἀθηναῖοι ἐν τῇ διωξίᾳ καὶ τὴν δίκην¹ καθαίροντες τὴν Εὐρώπην. Cod. bomb. Ὅρος τῆς Ἀσίας ἢ Μυκάλῃ καταντικρὺ Σάμου· ἐκλήθη δὲ Μυκάλῃ διὰ τὸ μυκήσασθαι τὴν Γοργὼν ἐκείσε, ὅτε ὑπὸ Περσέως ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. . . . .
- p. 262, B. Οὐκ ἐλάττω κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπογαίοις οὐκ ἐχρῶντο διὰ τὸ τέμνειν αὐτὰ τοὺς πολέμους.
- p. 263, A. Ἐπειὶ ἀπῆραν] Apogr. Mon. Ἐπείστρεψαν φησὶ καὶ ὁ Θουκυδίδης.³
- ibid. Ἐπὶ ἐκείνους κ. τ. λ.] Supra in Schell. Μετ' ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ἑλλάδος.
- p. 263, C. Δύο τρόπαια] Apogr. Mon. Σημαίνει τὸ Κίμωνος κατόρθωμα, ὅτε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ ναυμαχίαν καὶ πεζομαχίαν. Ταῦτα δὲ λέγει Θουκυδίδης⁴ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ . . . . . Cod. bomb. Εἰς τὰς αὐθήμερον ταύτας νικᾷς Σιμωνίδης⁵ ὕμνησε λέγων
Ἐξ οὗ γ' ἑὺρώπαν⁷ Ἀσίας δίχα πόντος ἔννειμε⁸,
Καὶ πόλιας θνατῶν⁹ θοῦρος Ἄρης ἐφέπει

1) Ταῦτα δὲ ἐποιοῦν κ. τ. λ. haec ad ea pertinent, quae continuo leguntur in Aristide. — 2) καὶ τὴν δίκην κ. τ. λ. Utrum τὴν δίκην h. l. est quae, veluti? An legendum κατὰ τὴν δίκην, an καταδικῶν, cum subsequatur λίσται? — 3) ὁ Θουκ., f. II, 25. — 4) Θουκυδίδης I, 100. 112. — 5) Σιμωνίδης, vid. Gaisford. poet. min. t. I, p. 374. ex quo omnem lectionis varietatem huc adponere, non adinet. — 6) Ἐξ οὗ γ', sic ex Gaisf. et d' Orvill. ad Charit. p. 628. recepi, Cod. bomb. et ipse Aristid. t. II, p. 156. et p. 380, ed. Jebb. ἐξ οὗ γ' — 7) Εὐρώπαν, Cod. b. Εὐρώπην. — 8) ἔννειμε, Cod. bomb. ἔκρινε, sic Aristides ejusque enarratores in Codd. invenisse videntur, quod vel cum d' Orvillio p. 629. glossam vocis ἔννειμε crede, vel cum Wessel. ad Diod. I, p. 450. ex diversa epigrammatis editione natum. — 9) θνατῶν; bomb. θνητῶν.

Οὐδενί πω καλλίον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν

Ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόinton ὁμοῦ.

Οἱ δὲ γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες

Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει

Ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστεινεν Ἀοῖς ὑπ' αὐτῶν

Πληγῆϊσ' ἀμφοτέραις¹ χερσὶ, κράτει πολέμου.

Οὐ λινოდέσμφ] Supra in Schell. Διὰ λίνου ἤτοι p. 264, A. καννάβεως. At in marg. Περιουσία κέρδους ἐγένετο. Θαυμασίως εἴρηται² τὸ ἐπίσημα γενέσθαι τὰ Μήδων, ἐν οἷς ἐδυστήχσαν, κέρδος ἀκερδὲς κυρπωσάμενοι.

Εἰ δὲ βούλει] Supra in Schell. Διωρθωτικῶς, mox p. 264, B. super επιεικῶς leg. βεβαίως, ἀληθῶς.

Ἦστ' ἐκινήθησαν⁵] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ p. 264, C. ἀπέστησαν· λέγει γὰρ Θουκυδίδης·⁴ Ἰναρος δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Λιβύων βασιλεὺς, ἀπέστη βασιλέως. Cod. bomb. Ἰναρος ὁ Ψαμμητίχου, ὦν Λιβύων βασιλεὺς, ἐκπλαγείς πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐφοδον, ἀποστάς ἐκ τοῦ βασιλέως, αὐτοῖς προσεχώρησεν.

Τὸ ἔλος] Cod. bomb. Μέρος τι τῆς Αἰγύπτου ἔλος p. 264, D. καλεῖται, ὃ πρὸς Ἀθηναίους ἐχώρησε. Ἰστέον δὲ, ὅτι πᾶσι ἡ Αἴγυπτος ὑπήκουσ οὔσα Πέρσαις, δις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστη, ἐπὶ Καμβύσου καὶ Ξέρξου, καὶ πάλιν αὐταῖς ὑπήκουσεν ὑπὸ πολέμου καταδουλωθεῖσα.

Εἰς κοινὸν] Supra in Schell. Τπὲρ τοῦ κοινοῦ. p. 265, A.

Κακίᾳ] Supra in Schell. Ἀνανδρία. ibid.

Περιπόλους] In marg. Schell. Φύλακας. Λιβύ- p. 265, B. νιος· πάλαι γὰρ σὺ περίπολος καὶ φιλόδωρος.

Ἦλιν ἐπηρμένος] Ad Ἦλιν⁵ in marg. ὡς ὄπλον p. 265, C. δηλονότι. Super ἐπηρμένος legitur βασιλεύων.

1) ἀμφοτέραις χερσὶ, Aristid. t. II, p. 157. ed Jebb. ἀμφοτέρῃ χερσὶ, quod maluit Ursin.. cf. Brunck. Anthol. t. III, emendat. p. 20 et Gaisf. l. I., ibi autem Cod. Bar. 7. Coll. Nov. et Schell. ἀμφοτέραις χερσὶ. — 2) εἴρηται τὸ, Cod. εἴρηται τὰ. — 3) Ἦστ' ἐκινήθησαν, subl. Valk. — 4) Θουκυδίδης, I, 104, memoriter laudatus. — 5) Ἦλιν ἐπηρμένος, subl. Valken.

p. 265, D. Τὴν χώραν] In marg. Schell. Τὴν Ἀσίαν λέγει, τὴν ἰδίαν¹ χώραν, ἣν ἥσθετο ὁρμητήριον οὖσαν κατ' αὐτοῦ· ἐκεῖθεν γὰρ ὁρμώμενοι κατέτρεχον τὴν ἄνω χώραν. Phot. Τὴν ἰδίαν χώραν καθ' ἑαυτοῦ· ἐξ αὐτῆς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, ἥτοι τῆς Ἀσίας, ὡς ἐξ ὁρμητηρίου ἀφορμῶντες (sic leg. pro ἀφορῶντες) ἔβλαπτον αὐτόν.

p. 266, B. . Ἐκ γῆς καὶ θαλάττης] Apogr. Mon. Τουτέστι κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.

ibid. Πρύμναν κρούσασθαι] Cod. bomb. Τὸ πρύμναν² κρούσασθαι παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς ὀλίγον μεταχωρούντων· τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ πόδα ἀναχωρῶν, ὃ καλεῖ Ὅμηρος ἐντροπαλισμὸν.

ibid. Οὐδ' ὡς ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι] Apogr. Mon. Ὁ καλεῖ Ὅμηρος³.

Ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουρὸς ἀμείβων.

ibid. Μυριάδας⁴ σταδίων] Apogr. Mon. Τὸ παρὰ θάλατταν, λέγει τῆς Ἰωνίας. Οὕτω καὶ⁵ Δημοσθένης· ἵππου μὲν δρόμον ἡμέρας μὴ καταβαίνειν ἐπὶ θάλατταν βασιλέα. Ταῦτα δὲ Καλλίας ὁ πρεσβευτὴς συνέθετο μετὰ τὰ Μηδικὰ καὶ ὅτι κατὰ θάλατταν ἐντὸς Κυανέων μὴ εἰσιέναι βασιλέα.

p. 266, C. Πηγείου] Cod. bomb. Ἰστέον, ὅτι δύο Πηγείοι εἰσίν, ὁ μὲν γὰρ διὰ τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν ῥέει καὶ καλεῖται Σαλαβρία, ὁ δὲ ἐν Μασσαλίᾳ ἐστὶ, περὶ οὗ νῦν λέγει.

p. 266, D. Τὸν ὄμφαλον τῆς γῆς κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Ἐκάλει⁶ τῆς οἰκουμένης τοὺς Δελφοὺς. Φασὶ⁶ γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς βουλόμενος γνῶναι τὸ μέσον τῆς γῆς, ἀστοὺς ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἀπέλυσε καὶ συνήντησαν ἑαυτοῖς εἰς Δελφοὺς. Cod. bomb. Ὡςπερ ἐπὶ σώματος ἀνθρωπίνου ὄμφαλός ἐστι μέσον⁷,

1) ἰδίαν, Cod. ἰδίαν. — 2) Πρύμναν χρ. subl. Valken. — 3) Ὁ καλεῖ Ὅμηρος, Iliad. XI, 547. cf. Schol. ad Av. 382, ubi tacite laudatur Homeri versiculus. Aristophanes l. l.

. . . . . Ἀναγ' ἐπὶ σκέλος.

4) Μυριάδας σταδίων, subl. Valk. — 5) καὶ Δημοσθένης, de falsa leg. p. 102 ed. Schaef. cf. Wessel. ad Diod. Sicul. XII, 4. pag. 480. In Demosthenis verbis excidit πεζῇ post ἡμέρας. — 6) φασὶ γ., Ap. φησὶ γ. — 7) μέσον, f. τὸ μέσον.

οὕτω καὶ οἱ Δεῖφοι τὸ μέσον εἰσὶ πάσης τῆς γῆς καὶ ὁμ-
φύλου τόπον ἐπέχουσι. Φασὶ γάρ, ὡς ὁ Ζεὺς βουλόμενος
ἀνθρώποις τὸ μέσον τῆς γῆς ἐμφανίσαι, δύο αἰτοὺς ἰσο-
πετεῖς ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἀπέλυσε καὶ συναντηθέντες
εἰς Δελφούς δῆλον τὸ μέσον τῆς γῆς ἐποίησαν.

Κεφάλαιον] In marg. Schell. Τὸ κεκορυφωμένον p. 267, C.
καὶ ἐξεργασμένον ἀκροτελεύτιον.

Κατέκλεισε ¹⁾ Apogr. Mon. Περιέλαβε. Δη- ibid.
μοσθένης ²⁾ ἐν Φιλιππικοῖς νόμῳ κατακλείσητε.
ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεβεβαίωσεν, ἐπεσφραγίσατο. In marg. Schell.
Περιέλαβεν, ἡσφαλίσατο, ἐπεβεβαίωσεν. Δημοσθένης νό-
μῳ κατακλείσητε.

Αἰγινήτων] Apogr. Mon. et Leid. Τὴν μάχην ³⁾ p. 268, A.
αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίοις γάρ
λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς, ἀγάλματα ποιήσασθαι Τα-
μίας ⁴⁾ καὶ Αὐξησίης, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ⁵⁾
ιεῤῥῶς τῶν ἐν ἀκροπόλει· οἱ δὲ ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας ἐδέ-
ξαντο τὸ ξύλον, φόρον τινὰ φέρειν ταξάμενοι. Αἰγινῆται δὲ
μετὰ ταῦτα πολεμοῦντες πρὸς αὐτοὺς καὶ νικήσαντες τὴν τε
πόλιν ἐπόρθησαν καὶ τὰ ἀγάλματα ἔλαβον· ἀπαιτούμενοι δὲ
τὸν φόρον Ἐπιδάυριοι ἔφησαν, μὴ ἔχειν τὰ ἀγάλματα, δίκαιον
δὲ εἶναι τοὺς ἔχοντας παρασχεῖν· καὶ οὕτως ἀναγκάζονται
Ἀθηναῖοι πρὸς Αἰγινήτας ἄρασθαι πόλεμον. Cod. bomb.
Ἐπιδαυρίοις λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιή-
σασθαι Ταμίας καὶ Αὐξησίας, αἳ εἰσι θεαὶ ἔφοροι τῶν
ταμιῶν καὶ τῆς τούτων αὐξήσεως, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερῶς
τῆς ἐν ἀκροπόλει· οἱ δὲ ἐλθόντες ⁶⁾ κ. τ. λ. In marg.
Schell. Ἐπιδαυρίοις λιμώττουσιν ἔχρα ⁷⁾ ὁ θεὸς, ἀγάλ-

1) Κατέκλεισε, subl. Valken. — 2) Δημοσθένης ἐν Φ., Phi-
lipp. p. 54. ed Schaef. — 3) Τὴν μάχην αἰνίττεται κ. τ. λ. haec
publicavit Valken. ad. Herod. V, 82, omissis quae post οἱ δὲ
ἐλθόντες κ. τ. λ. leguntur. — 4) Ταμίας et Αὐξησίας, sic Leid.
apud Valken., Mon. et Schellersh., quare cum Valken. retinui;
solus bomb. Ταμίας et Αὐξησίας, al. Δαμίας vel Δαμίας, cf.
Creuz. Symb. t. IV, p. 50 seq. — 5) ἐλαίας ἱερῶς, Mon. ἐλαίας
ἢ ἱερῶς, ἣ non legitur penes Valken. l. l. — 6) οἱ δὲ ἐλθόντες,
κ. τ. λ. reliqua enim plane ut in Apogr. Mon. — 7) ἔχρα Cod. ἔχρη.

ματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξησίης δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας τῆς Ἀθήνησιν ἱερᾶς ἐν ἀκροπόλει, ὅπερ ἔδοσαν Ἀθηναῖοι φόρον τινὰ φέρειν ταξάμενοι. Ταῦτα τὰ ἀγάλματα Αἰγινήται τὴν Ἐπίδauρον πορθήσαντες ἔλαβον, ὅθεν καὶ μὴ τελούντων τὴν φορὰν Ἐπιδαυρίων, πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι πόλεμον ἤραντο.

ibid. Τὰ ναυτικά¹ πρώτους] Apogr. Mon. et Leid. Καὶ ὁ Ἡρόδοτος αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεύα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς². Ἐπαινος τοίνυν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικοὺς ἐνίκησαν.

ibid. Κορινθίων³] Apogr. Leid. Κορινθίον γὰρ περὶ γῆς ὅρων πολεμούντων πρὸς Μεγαρέας, Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν ἐβοήθησαν.

p. 268, B. Καὶ Θασίων⁴] Apogr. Mon. Οὗτοι γὰρ ἀπέστησαν πρώτοι, ὡς Θουκυδίδης⁵ φησὶν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ. Ἀλλὰ καὶ οἱ Καρύστιοι.

ibid. Βουλευομένων] Supra in Schell. Ἀποστάντων.

ibid. Καλούντων⁶ δὲ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . . . Καὶ διὰ τὸ ἱερὸν, ὡς φησιν⁷ ὁ συγγραφεὺς, ὅτι Ἀκαδαίμονιοι Δελφοῖς δεδώκασιν, ἀφελόμενοι Φωκέων. Λέγει δὲ νῦν τὴν⁸ μάχην τὴν πρὸς τοὺς Εἰλωτας γεγενημένην, ὅτι ἐν σεισμῷ ἀπέστησαν, ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἔχθρας αὐτοῖς γέγορε, ὡς φησι⁹ Θουκυδίδης.

p. 269. C. Ἐνίκων¹⁰ δὲ Κορινθίους] Apogr. Mon. Ἡ ἱστορία δὲ παρὰ Θουκυδίδην¹¹ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ λέγει, Μυρωνίδου¹² στρατηγούντος.

1) Τὰ ναυτικά πρώτους, subl. Valken. et edidit ad Herodot. VIII, 93. — 2) ὡς ναυτικοῖς, Werferus ex Monac. puncta post ναυτικοῖς posuit, omisis his: Ἐπαινος τοίνυν κ. τ. λ. — 3) Κορινθίων, scholion hoc a proxime antecedenti non erat sejunctum in Leid., atque ideo opinor Valk. vocem Κορινθίων in suo exemplari non sublineaverat. — 4) Καὶ Θασίων subl. Valk. — 5) ὡς Θουκυδίδης φ., I, 100. — 6) Καλούντων δὲ sublin. Valken. — 7) ὡς φησιν ὁ συγγραφεὺς, I, 112. — 8) νῦν τὴν, Apogr. τὴν νῦν. — 9) ὡς φησι Θουκυδίδης, I, 102. — 10) Ἐνίκων δὲ Κορινθίους subl. Valken. — 11) παρὰ Θουκυδίδην, I, 105. — 12) Μυρωνίδου, Apogr. Μυρανίδου. Eundem de Corinthiis ab Atheniensibus fuis

Τοῦ σοφίσματος] Supra in Schell. Τῆς ἐπινοίας. p. 270, B.

Ἀκμῆς] Apogr. Mon. Νεότητος. Καὶ Ἰσοκράτης¹. p. 270, C.
ὑστερίζω² γὰρ ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ.

Ὡσπερ³ ἐν δράματι] Apogr. Mon. Ἔχομεν γὰρ p. 270, D.
πολλάκις ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι θεοὺς φαινομένους διὰ
μηχανῆς· καὶ πρὸς τὸ συμφέρον δὲ ἐν τοῖς⁴ δράμασι
διασκευάζεται. Cod. bomb. Ἔχομεν πολλάκις ἐν τοῖς
ποιητῶν δράμασι θεοὺς φαινομένους ἐκ μηχανῆς· καὶ πρὸς
τὸ συμφέρον δὲ ἐν τοῖς δράμασι τὰ πρᾶγματα διασκευά-
ται, ὥσπερ Εὐριπίδης εἰσήγαγε τὸν Ἀπολλωνα, Ὁρέστην⁵
καὶ Μενέλαον εἰς ὁμόνοϊαν ἄγοντα.

Ὅποι σωθήσονται⁶] Schol. mscr. Werferi in Actis p. 272, A.
philol. mon. t. I, fasc. III, p. 417. γρ. ὅπη καὶ ὅπως,
ἀπεκέκλειντο⁷ γὰρ πανταχόθεν.

Ἐν Τανάγρα] Apogr. Mon. Τούτου μέμνηται Θου-
κυδίδης, (I, 102.) ὅτι ἥρκα ἐπολέμουν⁸ Λακεδαιμόνιοι
κατὰ τῶν Εἰλωτῶν⁹, τειχομαχῆσαι βουλόμενοι, ἐπεκαλέ-
σαντο Ἀθηναίους· εἶτα δεδιότες τὸ νεωτεροποιῶν αὐτῶν,
ἀπεπέμψαντο αὐτούς. Ὁργισθέντες οὖν οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ
τὴν ἀναχώρησιν τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ Φωκίων στρατευ-
σάντων καὶ μελλόντων¹⁰ ἐπανιέναι, πανταχόθεν ἀπέκλει-
σαν ἐπιστρέφοντας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ συνέβαλον αὐτοῖς
ἐν Τανάγρα καὶ ἡττήθησαν . . . . Cod. bomb. Λακε-
δαιμόνιοι ἐν τινι τόπῳ κατὰ Εἰλώτων¹¹ πολεμοῦντες ἐπε-
καλέσαντο Ἀθηναίους, ὡς δεινούς τειχομαχεῖν καὶ φοβηθέν-
τες αὐτούς ὡς νεωτεροποιούς πάλιν ἀπεπέμψαν. Ὁργισθέν-

in bomb. fol. 52. vers. occurrere, adnotavit Werferus. — 1) Ἰσο-
κράτης, p. 352. — 2) Ὑστερίζων, Ap. ὑπερίζων ἀκμῆς subl. Val-
ken. — 3) Ὡσπερ ἐν δράματι subl. Valken. — 4) ἐν τοῖς δράμασι,
Ap. γράμμασι. — 5) Εὐριπίδης Orest. vrs. 1641. — 6) Ὅποι σω-
θήσονται (schol. mscr. σωθήσεται), Werf. mavult ὅπη σωθήσονται,
quem vid. pag. 411. — 7) ἀπεκέκλειντο, Cod. ἀποκεκλείντο, pro
quo Werf. restituit ἀποκέκλειντο. — 8) ἐπολέμουν, Ap. ἐπολέμουν. —
9) κατὰ τῶν Εἰλωτῶν, Apogr. et bomb. μετὰ τ. Εἰλ. — 10) καὶ
μελλόντων, Ap. ἢ μελλόντων. — 11) Εἰλώτων, Apogr. Εἰλωτῶν,
utrumque recte, ab Εἰλως et Εἰλώτης. Schweigh. in var. lect.
ad Herod. IX, 10.

τες οὖν Ἀθηναῖοι συνέβαλον αὐτοῖς ἐν Τανάγρα τῆς Εἰω-
τίας καὶ ἐνίκηθησαν. . . .

p. 275, B. Τῶν περιοίκων ¹] Apogr. Leid. Οἱ περίοικοι . . . οἱ
περιοικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν.

p. 274, A. Εἰρήνην ποιεῖται ²] Apogr. Mon. Δηλοῖ τὰς τρια-
κοιτούτεις σπονδὰς, ὥς ἐποίησαν μετὰ Εὐβοίας ἄλλωσιν ³,
ὥς φησιν ὁ συγγραφεὺς.

p. 275, C. Οὕτω δὲ τούτων κ. τ. λ. ⁴] Apogr. Mon. Ἐντεῦθεν
ἄρχεται τοῦ τεττάρτου μέρους, ποιούμενος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ.
Κατὰ δὲ Ἀθανάσιον ἐνταῦθα ἄρχεται τὸ τρίτον μέρος τοῦ
λόγου. Πληρώσας δὲ τὴν πεντηκονταετίαν ἄρχεται τοῦ
Πελοποννησιακοῦ.

ibid. Μέχρι μὲν τινος ⁵ ἦν ἡσυχία] Apogr. Mon. Ἐδίδαξε
καὶ τοῦτο Θουκυδίδης, λέγων τὰς σπονδὰς ἐπὶ ἰδ' ἔτη φυ-
λαχθείσας. Cod. bomb. Τὸ μέχρι μὲν τινος λέγει,
ἐπειδὴ αἱ τῆς εἰρήνης σπονδαὶ οὐκ εἰς λ' χρόνους ⁶ ἐχώρη-
σαν, ὥς συνέθεντο, ἀλλ' εἰς τεσσαρεσκαίδεκα, ὥς Θουκυ-
δίδης φησί. Κατέλυσαν δὲ τὰς συνθήκας Λακεδαιμόνιοι,
φοβηθέντες Ἀθηναίους, μὴ αὐξηθέντες τῷ χρόνῳ αὐτοὺς
τε τούτους καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας καταδουλώσονται,
καὶ διὰ τοῦτο πέμποντες πρέσβεις πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος
κατεπεύδοντο Ἀθηναίων, ὥς οὐκ εἰς καλὸν ἡμῖν τὰ τῆς
εἰρήνης ἀπαντήσῃ, λέγοντες.

ibid. Οὐχ ὧν εὖ ἐπαθον] Apogr. Mon. Λακεδαιμόνιοι·
καὶ Θουκυδίδης ⁷, καὶ ἀδήλως ἔχθοντο.

p. 276, A. Κατασχεῖν ⁸] Apogr. Mon. Κωλύειν ⁹. Λεῖπει δὲ τὸ
ἐβούλετο· λέγει γὰρ καὶ ὁ συγγραφεὺς ¹⁰, ὅτι ἐδεῖτο ¹¹ δὲ
δίῃ διαλύσασθαι τὰ διάφορα.

1) Valken. ad Herod. IX, 11. » Scholiastae Aristidae Mscr. οἱ περίοικοι esse dicuntur οἱ περιοικοῦντες Σπ. τ. μ. — 2) Εἰρή-
νην. π. subl. Valken. — 3) μετὰ Εὐβοίας ἄλλωσιν sunt ipsius
Thucydidis (I, 23.) verba. — 4) Οὕτω δὲ τούτων, subl. Valken. —
5) Μέχρι μὲν τινος subl. Valk. — Θουκυδίδης, I, 87. — 6) εἰς λ'
χρόνους, in triginta annos. Χρόνοι recentiores saepiuscule pro
ἔτη usurpant, vid. Valken. ad Euripid. reliq. p. 135. — 7) Θου-
κυδίδης, I, 92. — 8) Κατασχεῖν subl. Valken. — 9) Κωλύειν
Apogr. Κωλύει. — 10) ὁ συγγραφεὺς, I, 78. unde δέχη recepi pro
δίῃ, quod erat in Apogr. 11) ἐδεῖτο, Apogr. ἐδαῖτο.

Τὰς ἐν Ναυπάκτῳ] Apogr. Mon. Ἄς ὁ Φορμίων p. 276, B. ἐνίκησε Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ . . . . Cod. bomb. Φορμίων, στρατηγὸς ὢν Ἀθηναίων, εἴκοσι ναυσὶν ἡ καὶ ¹ μ' Λακεδαιμονίων ἐνίκα ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ εἰς τὴν Ναύπακτον· κατὰ γὰρ ταύτην ἐστράτευσαν Λακεδαιμόνιοι. Ὑποτερον δὲ ταῖς αὐταῖς ναυσὶν ἐνίκησε πάλιν αὐτοὺς τούτους κατὰ ² Ἐπίδαμνον ἐλθόντας μετὰ ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα νεῶν. Ἐπεὶ δὲ Φορμίων μὲν εἴκοσι ναῦς εἶχε, Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅσας ἔφαμεν ³, διὰ τοῦτο λέγει οὕτε ὀλίγω πλείονας

Πενταετηρίδα] Apogr. Leid. Διὰ πέντε γὰρ ἐτῶν p. 277, A. ἦγον τὰ μέγιστα Παναθήναια, διὰ τριῶν τὰ Διονύσια. In marg. Schell. Διὰ πέντε γὰρ ἐτ. ἦγ. τ. μέγ. Παν., reliquis omissis.

Ἄλλ' ἀπόντων ⁵ μὲν κ. τ. λ.] Apogr. Mon. et Leid. p. 278, A. Ὅτι ἄλλ' ἀπόντων μὲν εὐφήμεως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπολωλότων ⁴, μεγάλη γὰρ συμφορὰ περιπεπτώκασιν ἐν Σικελίᾳ, ὡς φησιν ὁ συγγραφεύς.

Ἐκ Δεκελείας ⁵] In marg. Schell. Ταύτην γὰρ ἐτεί- p. 278, C. χισαν Λακεδαιμόνιοι, κώμην οὖσαν τῆς Ἀττικῆς, ὅτε ἐδυ- στήχυσαν Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ.

Καὶ στρατηγοὺς ἐφαμίλλους] Apogr. Mon. Ὡς συμ- ibid. μαχοῦντας τοῖς ἐν Σικελίᾳ. Λαμάχου γὰρ ἀποθανόντος ἔκει καὶ γραύμαντος Νικία ⁶ πεμφθῆναι αὐτῷ ἄλλον στρατηγὸν διὰ τὴν νερφρίτιν ⁷ νόσον, ἔπεμψαν Δημοσθένην τὸν ἐν τῇ Πύλῳ ἀριστεύσαντα. Cod. bomb. Πρώην ἐν Σικελίᾳ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ναῦς πέμψασιν Ἀθηναῖοις καὶ στρατηγοὺς Νικίαν καὶ Λάμαχον, ἐπειδὴ ἅπανα ἡ τοιαύτη παρασκευὴ ἡτήται καὶ Λάμαχος ἐτεθνήκει, γράφει πάλιν

1) ἡ καὶ μ', i. e. XLVII, cf. Thucyd. II, 83. — 2) ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 3) Ἄλλ' ἀπόντων subl. Valk., ex Leidensi autem edidisse Abreschium ad Aristaenetum annot. p. 34, inde suspicor, quod plane congruit cum Monac. Ὅτι ex Abresch. recepi. Non sublin. Valk. — 4) ἀπολωλότων, Mon. ἀπολωλότος. — 5) Ἐκ Δεκελείας subl. Valken. — 6) Νικία Apogr. Νικία. — 7) νερφρίτιν, Ap. νερφρίτιν.

Νίκιας ἕτερον πέμπειν στόλον καὶ στρατηγόν, αὐτὸς γὰρ νεφρίτιδι νόσῳ κατείχετο· ἐπεμψαν οὖν Ἀθηναῖοι στόλον παραπλήσιον τῷ προτέρῳ καὶ στρατηγὸν Δημοσθένη τὸν ἐν τῇ Πύλῳ ἡριστευκότα.

p. 279, A. Τὴν μὲν τῶν τρόπων κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Λέγει δὲ ὁ Θουκυδίδης ¹, ὅτι μετὰ τὴν ἦταν οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἐτρέφον.

p. 279, B. Ὑπὲρ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι ², τουτέστι παραχωρῆσαι τοῖς Λάκωσι.

p. 279, C. Ὡστε καὶ βασιλέα] In marg. Schell. Ὅτι τὸν Πέρσῃ ἡγαγον κατ' αὐτῶν.

p. 280, B. Ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κινήσεως] Apogr. Mon. Τούτου μέμνηται καὶ ὁ Θουκυδίδης ³, λέγει γὰρ οὕτως· καταφρονήσαντές τινες τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἡττῶντο ἐν Σικελίᾳ ⁴, τετρακόσιοι τὸν ἀριθμὸν καὶ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῇ δημοκρατίᾳ, ἐζήτησαν καταλῦσαι αὐτήν ⁵ καὶ αὐτοὶ ἄρξαι, ἀλλὰ κατέλυσεν καὶ αὐτοὺς ἡ πόλις. Λέγει οὖν ὅτι καὶ τοὺς πολίτας εἶχον πολεμίους. Cod. bomb. Ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ φησὶ Θουκυδίδης, ὅτι τινες τῶν Ἀθηναίων τετρακόσιοι τὸν ἀριθμὸν ὁρῶντες τὴν πόλιν οὕτως ἔχουσιν, ἐστασίωσαν ⁶, βουλόμενοι τὴν μὲν δημοκρατίαν καταλῦσαι, αὐτοὶ δὲ ἄρξαι. . . . .

ibid. Ἀλλοτριωθέντων] Apogr. Mon. Πολεμίων γινομένων· καὶ Ὅμηρος ⁷.

. . . . . Ἀλλότριος φῶς.

p. 280, D. Ὡς ἐτέρῳ προείρηται] Apogr. Mon. Τῷ Θουκυδίδῃ ⁸.

1) ὁ Θουκυδίδης, lib. VIII init. — 2) Ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι κ. τ. λ. hoc scholion priori addiderat Werf. ex Apogr., quae disjuncti; sed ne ita quidem satisfacit, deest aliquid, forte αἰσχροῦ post ποιῆσαι. — 3) καὶ ὁ Θουκυδίδης· λέγει γὰρ οὕτως· καταφρ. κ. τ. λ. Frustra quaesivi, illa καταφρονήσαντες κ. τ. λ. Thucydidis ipsius esse arbitratus. Narrat eam rem Th. libro VII, inde a cap. 63. Quae cum ita sint, pro οὕτως malim ὅτι, quod legitur in bomb., λέγει γὰρ, ὅτι καταφρ. κ. τ. λ. — 4) ὅτι ἡττῶντο ἐν Σικελίᾳ, Apogr. ὅτι ἡττοῦτο ἐν Σικελίᾳ. — 5) αὐτήν, Ap. αὐτοὺς. — 6) ἐστασίωσαν, sic Werf. Cod. ἐστασίωσαν. — 7) καὶ Ὅμηρος, Iliad. V, 224., quem laudat Hesych. t. I, p. 242. ed. Alb., ubi male φῶς, ut est in Apogr. — 8) Τῷ Θουκυδίδῃ κ. τ. λ. I, 18. Edidit hoc sch. Creuz. V. D. ad Plotin. p. 514, ubi κινδύνου, τῷ πο-

μέχρι γὰρ τῶν ἐνταῦθα τὰ Θουκυδίδου. Τινὲς οὖν αὐτὸν εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεσθαι λέγουσιν, εἶπε γὰρ κακείνος ἐν τῷ πρώτῳ, μετὰ κινδύνων τὰς μελετὰς ποιούμενοι¹. Ἡ εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς φαίνεται ἐπιτάφιον γράψας τὸν καλούμενον Μενέξενον, ἐν ᾧ² ἐχρήσατο τοῖς ἐπιχειρήμασι τούτοις. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι εἰς Ξενοφῶντα ἀποτείνεται³ καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς⁵ εἶπε. Cod. bomb. Τινὲς τὸ ἐτέρωθι διὰ τὸν Θουκυδίδην νοοῦσι· εἶπε γὰρ κακείνος τὸ ἐνθύμημα τοῦτο ἐν ἀρχῇ, μετὰ κινδύνων τὰς μελετὰς ποιούμενοι. Ἄλλοι δὲ εἰς Πλάτωνα⁴ λέγουσιν αἰνίττεσθαι, καὶ αὐτὸς γὰρ ἐχρήσατο τοῖς ἐπιχειρήμασι τούτοις εἰς τὸν ἐπιτάφιον τὸν καλούμενον καὶ Μενέξενον. Ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφῶντα, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ταῦτα εἶπεν. In marg. Schell. Τῷ Θουκυδίδῃ, μετὰ κ. τ. μ. π. λέγοντι.

Ἐκ ποδός] Cod. bomb. Οὐ μόνον τὸ ἐκποδὼν ἀντὶ p. 281, B. τοῦ μακράν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παραντίκα, ὥσπερ ἀνταῦθα τὸ ἐκποδός. . . .

Ἀεὶ μὲν οἷν ἔγωγε κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . Καὶ p. 281, C. ἐστὶ Θουκυδίδου ἢ μεταχείρισις· κακείνος γὰρ ἐν τῷ προοίμῳ τοῦ Ἐπιταφίου καταμέμφεται τὸν νομοθέτην τὸν κελεύσαντα τὸν ἐπιτάφιον λέγεσθαι· εἶτα ὕστερον καὶ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ. Cod. bomb. . . . Θουκυδίδου ἢ μεταχείρισις κ. τ. λ. plane ut apogr., nisi quod in fine τὸν κελεύοντα ἐπιτάφιον λέγεσθαι.

Τὰ πρὸς ἄλληλα] Supra in Schell. Ἰ συγκρίσεις. p. 282, B.

Πᾶς τις] In marg. Schell. γρ. πᾶν, ἥτοι ἐστὶ τὸ πᾶν p. 282, D.

thetæ errore; nam et Apogr. et Cod. bomb. et ipse Thucyd. l. 1. κινδύνων. — 1) ποιούμενοι, cujus in locum se insinuaverat ποιούμενος in Apogr., ex bomb., Schell. et Thucyd. restitui. — 2) ἐν ᾧ, Apogr. ἐν ᾧ. — 3) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, bomb. ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, ad quam varietatem animum attendere nos jubet Creuzerus l. 1. Utrumque probum, eademque diversitate uti solent scriptores in laudandis Theopompi Ἑλληνικοῖς et Ἑλληνικαῖς, Φιλιππικοῖς et Φιλιππικαῖς. — 4) Ἄλλοι δὲ εἰς Πλάτωνα κ. τ. λ. edidit Creuzerus l. 1. usque ad Ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφ., quæ cum reliquis desunt.

ἐργον τῆς ἀγωνίας δίσκου, πυγμῆς, διαύλου, ἄλματος καὶ παλῆς.

ibid.

Εἵκη] Supra in Schell. Ἀγωνιζόμενος.

p. 283, A. Ἐν Μιτυλήνῃ¹⁾ Apogr. Mon. Εἰς γὰρ Μιτυλήνῃν Κόνων συνηλάθῃ μετὰ Λέοντος καὶ Ἑρασινίδου²⁾, συστρατήγων ὄντων³⁾, ὑπὸ Καλλικρατίδου κατὰ γῆν⁴⁾ μὲν τῷ ἀπὸ⁵⁾ Χίου στρατεύματι καὶ τοῖς Μηθυμναίοις, κατὰ θάλατταν δὲ ταῖς ναυσὶ τὸν λιμένα, ⁶⁾ ὡς Ξενοφῶν. Συμβουλὼν δὲ ὁ Κόνων τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκεῖ, ἡττήθη καὶ πολιορκήθη παρ' αὐτῶν. Cod. bomb. Ὑπὸ Καλλικρατίδου, στρατηγοῦ Λακεδαιμονίων, συνηλάθῃ εἰς Μιτυλήνῃν Κόνων μετὰ Λέοντος καὶ Ἑρασινίδου τῶν συστρατήγων· καὶ γὰρ κατὰ γῆν μὲν ἐβρίμζετο τῷ ἀπὸ Χίου στρατεύματι καὶ τῷ ἐκ Μηθύμνης, κατὰ θάλατταν δὲ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Συμβουλὼν οὖν Καλλικρατίδῃ κατὰ θάλατταν ἐνικήθη· μαθόντες δὲ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν σφετέρων στρατηγῶν ἦτταν⁷⁾ καὶ παροξυνθέντες ἐπεμψαν οὐκ ὀλίγας ναῦς ἐκεῖς καὶ στρατηγούς δέκα, οἳ καὶ⁸⁾ συμβαλόντες ἐπ' Ἀργινούσαις τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατὰ κράτος ἐνίκησαν.

p. 283, B. Ἐν δὲ τῷ Καρὶ] Apogr. Mon. Παροιμία, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον· τὸ δὲ οὐκ ἐν τοῖς⁹⁾ αὐτῶν σώμασι, οἳ γὰρ μισθοῦμενοι αὐτοὺς προέταττον ἐν τοῖς κινδύνοις. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφειδῶς¹⁰⁾ εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα πολεμοῦντων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Καρῶν· οὗτοι γὰρ τὰ ἑαυτῶν σώματα ἐμίσθουν εἰς τοὺς πολέμους. Πρῶτοι δὲ λέγονται βαρβάρων μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ ὁ ποιητής¹¹⁾ φησι·

1) Ἐν Μιτυλήνῃ sublin. Valken. — 2) Ἑρασινίδου, sic bomb., Thucyd. VII, 7. et Aristophanes, Apogr. Ἑρασινίδου. — 3) συστρατήγων ὄντων, Apogr. συστρατηγωνόντων. — 4) κατὰ γῆν, Apogr. κατὰ τὴν frequenti errore. — 5) τῷ ἀπὸ, Apogr. τῶν ἀπὸ. — 6) τὸν λιμένα, f. εἰς τὸν λιμένα, Xenophontis locum vide apud Wesseling. ad Diodor. XIII, p. 602 seqq. — 7) ἦτταν, bomb. ἦτταν. — 8) οἳ καὶ κ. τ. λ., sic exhibet bomb.: οἳ καὶ συμβαλόντες ἐπ' Ἀργινούσαις, τοῖς Λακεδαιμονίοις κ. κρ. ἐν., tum foret legendum τοὺς Λακεδαιμονίους. Utrumque scribendi genus autem optimis scriptoribus in usu. — 9) τὸ δὲ, f. τουτέστιν v. τὸ δὲ ἴστιν. — 10) ἐπὶ τῶν ἀφειδῶς, Apogr. ἐπὶ τῷ ἄφ. — 11) ὁ ποιητής, Iliad. IX, 378. cf. Valken. ad Herod. V, 66. et schol. ad Hom. I. 1.

. . . . . Τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ.

Ἑλλήνων δὲ πρῶτοι Ἀρκάδες ἐμισθοφόρησαν. Cod. bomb. Παροιμία ἐστὶν ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, τουτέστιν οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι, ἀλλ' ἐν ἄλλοις, ὡς καὶ οὗτος ἐρμηνεύων φησί, Κάρες γὰρ πρῶτοι ἀνθρώπων ἐμισθοφόρησαν, οὓς καὶ προὔτατον τῷ πολέμῳ.¹ φέρεται δὲ καὶ ἕτερα παροιμία, ἐν Καρὸς μοίρᾳ, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ δουλοπρεπῶν ταττομένη.

Καλλικρατίδου²] Supra in Schell. Στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἑλλησπριωμένης] Ibid. Ἀποστάσης.

ibid.

Ὅτι³ τὸν ἄνδρα ῥύονται] Apogr. Mon. Τὴν⁴ ἱστο- p. 284, A. ρίαν (de Conone ad Evagoram fugiente, dein Athenis moenia restituente, Werf.) Ἰσοκράτης λέγει ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ. In marg. Schell. Τὸν Κόνωνα· εἰς γὰρ ὧν τῶν ἱβ στρατηγῶν ἔφυγεν αἰσθημένος τῆς Ἀθηναίων ὀργῆς καὶ ἐλθὼν πρὸς Εὐαγόραν, τὸν τῆς Κύπρου βασιλέα, διέτριβε. Ὅτερον δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμόνιοι καὶ κατὰ τῆς Ἀσίας στρατεύονται Εὐαγόρᾳ συμμαχοῦντες καὶ Κόνων παρεγένετο. Καὶ καταναυμαχήσας Λακεδαιμονίους ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων ἀνέστησε.

Δυναστείαν] Supra in Schell. Ἐν Κνίδῳ.

ibid.

Πρὸς αὐτοὺς] Ibid. Λακεδαιμονίους.

p. 284, C.

Ἀντιπολιτευομένους] Ibid. Ἀντισεμνυνομένους⁵.

ibid.

Ὅστις οὐ μετὰ] Apogr. Mon. Εἰς Λακεδαιμονίους p. 285, A. αἰνίττεται, ὡς λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, ὅτι μέρος τῆς πόλεως ἐνίκησαν συμβαλόντες μέρος τῶν ἡπείων.

Ἡ τις⁶ ἢ οὐδεὶς] Apogr. Mon. Τὸ Θουκυδίδειον· p. 285, B. ἢ οὐδεὶς, φησὶν, ἐπειράθη τῆς πόλεως ἢ μόνος εἷς, τουτέστιν

apud Valken. de scholiis Leid. in opusc. t. II, p. 102. ed. Lips, cui adde schol. ad Aristoph. Av. 765. schol. plat. p. 93. ed. Ruhnck. — 1) προὔτατον τῷ π., forte προὔτατον ἐν τῷ π. — 2) Καλλικρατίδου subl Valken. — 3) Ὅτι τὸν ἄνδρα ῥύονται subl Valken. — 4) Τὴν ἱστορίαν κ. τ. λ. sic exhibet Werf., forte interciderunt, quae dedi ex Schell. — 5) Post glossam interlin. ad Ἀντιπολιτευομένους super voce Ὅμοι πάντες, pag. 284., quae a Valken. sublin., conspicitur in Cod. Schell. glossae signum, glossa ipsa praetermissa. — 6) Ἡ τις ἢ οὐδεὶς subl Valken.

ὁ Ξέρξης. Cod. bomb. Τὸ μὲν τίς λεγει διὰ μόνον τὸν Ξέρξην, τὸ δὲ οὐδεὶς, ἐπειδὴ καὶ οὗτος κατακράτος ἦιτη-
θεις ἔφυγεν. Ἄλλωστε καὶ παροιμίας λεγούσης, εἰς οὐδεὶς,
διὰ τὸ μὴ τοῦ ἐνὸς λόγον εἶναι. In marg. Schell. Ὁ
Ξέρξης.

ibid. Ἰσα καὶ ἀήττητος] In marg. Schell. Σχεδὸν καὶ
παρέλκει ἀττικῶς.

p. 285, C. Ἀνακλίνασα] Supra in Schell. Εἰς τοῦπίσω κλίνασα.
Photius: Εἰς τί ἀνέκλινεν ἢ εἰς τὸ ἐπιδυμῆσαι εἰρήνης;

p. 286, B. Ἡ δὲ πόλις κλαπεῖσα] Supra in Schell. Κατὰ λή-
θην ἦιτηθεῖσα.

ibid. Ναυμαχία τῇ καθ' Ἑλλ.] In marg. Schell. Ἐν Αἰγὸς
ποταμοῖς· ἀπόντων γὰρ ἐπὶ χρεῖαν Ἀύσανδρος ἐπιθέμενος
τὰς τριήρεις ἀφείλετο.

p. 286, C. Δι' ἐνὸς ἀνδρός] Ibid. Τοῦ Κόνωνος.

ibid. Γενομένων] Ibid. γρ. γεγεννημένων¹.

p. 287, A. Ἀποφῆτι] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἀμαχητί· καὶ γὰρ
αὐτὸς λέγει ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ,² ὅτι ἀπὸ τῶν
Ἀθηναίων ἐν τῇ Σάμῳ, ταύτην γὰρ μόνην εἶχον ὀρητή-
ριον κατὰ πάντων τῶν πολεμίων, τετρακόσιοι τινες Ἀθη-
ναίων ἐπανέστησαν, αὐτοὶ θέλοντες ἔχσιν τὴν πολιτείαν·
ἀκούσαντες οἱ ἐν Σάμῳ ἐβουλεύσαντο ἐλθόντες καταλύσαι
αὐτούς· οἱ δὲ ἀκηκοότες, ὅτι μέλλουσιν ἐλθεῖν, διέλυσαν
ἑαυτούς. Cod. bomb. Τετρακόσιοι τινες Ἀθηναῖοι ἤβου-
λήθησαν ἐπαναστῆναι τῇ πολιτείᾳ καὶ κατακυριεύσαι αὐτῆς·
μαθόντες οὖν Σάμιοι τοῦτο ὥρμησαν εἰς τὴν τούτων κα-
τάλυσιν, ὥστε μάλιστα πάντων φιλίαν πρὸς Ἀθηναίους
ἔχοντες· ὥς δὲ ἤκουσαν οἱ τετρακόσιοι, ἔκοντες διελύθη-
σαν ἀποφῆτι. . . .

ibid. Τοὺς τριακόττα] In marg. Schell. Α ὄντων καὶ οἱ
ἀντάραντες λ ἦσαν.

ibid. Σωφοσύνης] Ibid. Ὅτι καλῶς παρεσκύασαντο.

¹) γεγεννημένων, Cod. γενημένων. — ²) Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ, cap. 65. Ceterum ἀποφῆτι a Valk. subl.

Ὀλίγω¹ μὲν πλείους] Ibid. Ὅτι ὀλίγοι πρὸς τοσού- p. 287, B. τους ἀντήραν.

Τῶν ἐν τοῖς δεινοῖς ἔλπ.] Apogr. Mon. Θουκυδί- p. 287, C. δειον· καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐελπίδες.

Ἐπὶ² τὸν δῆμον] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ p. 289, B. δήμου. Τοῦτο³ καὶ Δημοσθένης⁴ ἐν τῷ πρὸς Λεπ- τίνην⁵ εἶπεν.

Τοὺς τε γὰρ Ἑλλήνας κ. τ. λ.] In marg. Schell. p. 290, A. Ἐπιλογίζεται τὰς συγκρίσεις.

Ἄλλοθεν] In marg. Schell. Ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς ibid. Πελοπόννησον, τῆς καὶ Δωρίδος.

Καταδειξάσης] Ibid. Διὰ μαντείας γὰρ αὐτοῦς Ἀθη- p. 290, B. ναῖοι κατέγαγον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἡ ταύτη νικώσης] Ibid. Τὸ ἡ συντακτέον τοῖς ἄλλοις ibid. καθ' ὑπερβιβασμόν.

Πλὴν τῶν εἰς τὸν πολ.] Apogr. Mon. et bomb. Λα- ibid. κεδαιμόνιοι γὰρ παράμονα⁶ εἶχον τὰ πολεμικά, ὥς λέγει καὶ Ἰσοκράτης⁷ ἐν τῷ Βουσίριδι καὶ Δημοσθένης φησί, ὅτι τὰ Ἀθηναίων νόμιμα ἐξήλωσαν, ἐν τῷ τέλει τοῦ κατὰ⁸ Τιμοκράτους.

Οὐ ταῦτα⁹ μόνα] Cod. bomb. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ibid. ταῦτα αἰτιατική ἐστι, τὸ δὲ οὐκ ἴσον εὐθεῖα· σύν- τασσε δὲ οὕτως· τὸ οὐκ ἴσον, ἤγουν ἢ οὐκ ἰσότης, οὐ μόνον δείκνυσιν ταῦτα, λέγω τοὺς ἄλλοθεν, ἤκοντας καὶ πόλ- λω νεωτέρους πρὸς αὐτόχθονας καὶ πρεσβυτέρους, οὐδὲ τὸ τῆς πόλεως καταδειξάσης ἐτέροις δηλονότι, οὐδὲ τὸ προ- ρουμένους μηδένης ἄλλου πλὴν τῶν εἰς τὸν πόλεμον νικώ- σης τῆς πόλεως, πλεον ἐν τοῖς ἄλλοις, ἢ ταύτη καὶ οὕτως. Λέγει δὲ ἄλλοθεν ἤκοντας καὶ πολλῶ νεωτέρους τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες τὸ παλαιὸν

1) Ὀλίγω μὲν πλείους subl. Valken. — 2) Ἐπὶ τὸν δῆμον, subl. Valk. — 3) τοῦτο, Apog. τούτω. 4) Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτ., cf. Wolf. ad eam orat. p. 227. — 5) Λεπτίνην, Ap. Λεπ- τήνην. — 6) παράμονα, Ap. et bomb. περὶ μόνα. — 7) καὶ Ἰσο- κράτης, Busir. p. 371. ed. Lang. — 8) τοῦ κατὰ Τιμ., Codd. τῷ κ. T. — 9) Οὐ ταῦτα μόνα, subl. Valk.

Πελοποννήσιοι ὕστερον γεγόνασι, ὡς Ἑλλανίκος¹ λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ιστορικῶν οἱ περὶ αὐτῶν γράφοντες. Αὐτόχθονας δὲ καὶ πρεσβυτέρους ὅσων Ἑλλήνων λέγει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐμάθομεν. Τὸ δὲ ἤκοντας ἢ σύναπτε πρὸς τὸ αὐτόχθονας, ἢ ἡ διὰ τὴν πάλαι τῶν Ἡρακλειδῶν φυγὴν εἰς Ἀθήνας, ὅτε ὑπ' Ἐρεχθέως ἐδιώκοντο, ἢ τὸ μὲν ἤκοντας λέγε², διότι Διοριεῖς ὄντες ἤλθον εἰς Πελοπόννησον, ὡς ἔφαμεν³ τὴν δὲ πρὸς πρόδωσιν νόει συγκριτικῶς ἐκφέρεσθαι· καὶ γὰρ οὕτως εἰώθαμεν λέγειν, δείκνυμι τὸν δεῖνα νεώτερον πρὸς τὸν δεῖνα⁴. Τὸ τῆς πόλεως δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ὅπερ εἶωθεν ἡ πόλις ποιεῖν⁵ ἐξ ἀρχῆς, τοὺς καταφεύγοντας ὑποδέχεσθαι, τοὺς κινδυνεύοντας ἐπανορθοῦν, καὶ ὅσα τοιαῦτα πλεονεκτήματα, ἅπαντα ἡ πόλις εὐροῦσα ἐτέροις κατέδειξε ποιεῖν. Μηδένο⁶ς δὲ ἄλλου προνοοῦμενους λέγει τοὺς Λακεδαιμονίους, οἱ μόνων τῶν πολεμικῶν ἐποιοῦντο πρόνοιαν, ὡς Ἰσοκράτης φησὶν ἐν Βουσίρῳδι. . . .

p. 290, C. Τὸν λόγον] Supra in Schell. Τὸν εὐλογον.

ibid. Ἐξ ὧν ἅμα⁶] Apogr. Mon. Ἐνταῦθα βούλεται εἰπεῖν, ὅσα οὐκ ἔστι μὲν ὑπὲρ αὐτῆς, ὑπὲρ δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡγωνίσαστο πρὸς Λακεδαιμονίους. Ἐνταῦθα γὰρ ἄρχεται τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὧν ἐποίησε μετὰ⁷ τοὺς λ', ὡς φησι Μένανδρος.

p. 291, A. Ἄτροπον⁸] Supra in Schell. Παράδοξον et in marg. Ὅτι ὑπὲρ ἐχθρῶν.

p. 291, C. Μῆτε⁹ τεῖχος] In marg. Schell. Τὸ μακρὸν ὃ Κόρων ὕστερον ἔκτισε.

ibid. Ἀπαντῶντας] Ibid. Τοὺς ἐναντιουμένους, ἀμυνομένους.

1) Ἑλλάνικος, Cod. Ἑλάνικος. — 2) λέγε, f. λέγει, quod infra, licet subsequatur νόει. — 3) ὡς ἔφαμεν, Cod. ὡς ἔφημεν. — 4) πρὸς τὸν δεῖνα, Cod. τὸ. — 5) ποιεῖν ἐξ ἀρχῆς, κ. τ. λ. Cod. ita exhibet: ποιεῖν ἐξ ἀρχῆς, τοὺς καταφεύγοντας ὑποδέχεσθαι τοὺς κ. ἐπανορθοῦν· καὶ ὅσα τ. πλεονεκτήματα· ἅπαντα κ. τ. λ. Possis vel post ἐξ ἀρχῆς· τοὺς κ. τ. λ. pergere virgulis tantum immissis, vel ita: ἐξ ἀρχῆς, τοὺς κ. τ. λ. — πλεονεκτήματα· ἅπαντα κ. τ. λ. — 6) Ἐξ ὧν ἅμα subl. Valk. — 7) μετὰ τοὺς λ', Apogr. μετὰ τῶν λ. — 8) Ἄτροπον subl. Valk. — 9) Μῆτε τεῖχος subl. Valk.

Ἑλληνικῇ¹⁾ Ibid. Φιλάνθρωπος, ἕως σωφρονισμοῦ p. 292, A. ἐχώρησαν γὰρ καὶ κατ' ἐκείνον Λακεδαιμόνιοι.

Πρέπουσα] Ibid. Προσήκουσα. ibid.

Καταφεύγουσι²⁾ Apogr. Mon. Καὶ Ἀριστο- ibid.
φάνης⁵⁾ μέμνηται τῆς στρατιᾶς λέγων.

Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει.

Δρωσαν⁴⁾ κακὸν] In marg. Schell. Ἄντοι γὰρ αἵτιοι ibid.
τοῦ πολέμου καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν ἐγένοντο.

Τὸν Ἀροκόρινθον] Cod. bomb. Ἡ τῶν Κορινθίων p. 292, C. ἀκρόπολις Ἀροκόρινθος λέγεται, ὥσπερ καὶ ἡ τῆς Ἰλίου Πέργαμος, καὶ ἡ τῶν Θηβῶν Κάδμεια, καὶ ἡ τοῦ Ἀργους Λάρισσα.

Τὸν Περσῶν βασιλέα⁵⁾ Apogr. Mon. Τὸν υἱὸν Λα- ibid.
ρείου τοῦ νεωτέρου. Κύρον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀρταξέρξη
δὲ λέγει, οὗ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς μέμνηται Ξενοφῶν. Τὸ δὲ
γένος οὗτος ἔχει ἀπὸ Λαρείου. Ξέρξης ὁ κατὰ τῆς Ἑλλά-
δος στρατεύσας. εἶτα Ἀρταξέρξης καὶ Κύρος· οἱ ἐν ταῖς
ἀναβάσεσι. Τὸ δὲ πάλιν εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν τῷ Πελοπον-
νησιακῷ πολέμῳ πρὸς τὸν Πέρσην κατέφυγον. In marg.

1) Ἑλληνικῇ subl. Valken. — 2) Καταφεύγουσι, subl. Valk.
3) Καὶ Ἀριστοφ., Plut. 173. — στρατιᾶς, Apogr. στρατίας, quod
foret mutandum in στρατεία, cf. Hess. ad Timol. p. 14. seq. —
4) Δρωσαν κακὸν subl. Valk. — 5) Τὸν Περσῶν βασιλέα, subl. Valk.,
Werf. τῶν Περσῶν. Ipsi Apographi lectiones corruptissimas
excudendas curavi, si discesseris a voce Ἀρταξέρξης, pro qua in
Apogr. est Ἀρκαξέρξης. Scholion ipsum autem adeo vel distur-
batur vel mantum, ut de sanando desperarem. Latet vitium in
Ἀλεξάνδρος, qui utrum inter Aristidis enarratores sit recensend-
us, an mutandus in Μένανδρος, an familiaris ille credendus, cui
Sopater sua in Aristidem scholia transmisisse videtur, id Oedi-
pus enuclearit, donec Codices nos expedierint. Erat cum ita
emendanda haec arbitrarer: Τὸν υἱὸν Λαρείου τοῦ νεωτέρου, Κύρον
δὲ ἀδελφόν, Ἀρταξέρξην λέγει, οὗ ἐν τ. Ἑλλ. μ. Ξ., τὸ δὲ γένος
οὗτος (f. οὕτως) ἔχει ἀπὸ Λ., Ξ. ὁ κ. τ. Ἑλλ. στ., εἶτα Ἀρτ. κ.
Κ., οἱ ἐν τῇ ἀναβάσει (An schol. de duplici et Xenophontis et
quae Sophraeneti fertur, expeditione Cyri cogitavit, ut retinen-
dum sit οἱ ἐν ταῖς ἀναβάσεσι?). Τὸ δὲ πάλιν κ. τ. λ. sed ne ita
quidem salutaris medicina, id quod bene video, affertur. Malum
inde obortum, quod vel scholii auctor vel epitomator, confudit
Artax. I, qui erat Xerxis I f., et Artax. II, Darii II f. et Cyri
junioris fratrem. Quem errorem manifestius etiam deprehendis
in schol. ex Cod. Schell. Nunc aliunde meliora expecto.

Schell. Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου, τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύσαντος, ἀδελφὸν δὲ Κύρου τοῦ χρησαμένου Ξενοφῶντι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ.

- ibid. Θρυλλουμένην ¹⁾] Supra in Schell. Ἐπὶ ἀδοξία.
 p. 295, A. Πότερον ἐκόντες] In marg. Schell. Ἀεὶ ἀμφοτέρων φανλίζει τοὺς Λακεδαιμονίους.
 p. 295, C. Τοῦ πολέμου] Supra in Schell. Τοῦ ἐκ Μαραθῶνι.
 ibid. Ἡ τοῖς ὕστερον] Ibid. Ἐν Σαλαμῖνι.
 ibid. Τιθοῖτο] Ibid. Πῶς ἀρεστὸν φαίνοιτο, ἀρέσκειτο.
 ibid. Ἐπερῆσεν] Ibid. Περιεγένετο.
 ibid. Τὰ δ' αὖ τελευταῖα] Ibid. Τὸ ἐπεξελθεῖν.
 p. 294, C. Ἡ δ' ἑτέρα] Ibid. Εἰρήνην φησί.
 ibid. Καταλύσεις] Ibid. Καταπαύσεις.
 p. 296, A. Τύχης ²⁾] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχίας· τὸ ἐν-
 δύμημα εἶπε καὶ Θουκυδίδης ³⁾ ἐν τῇ δ', ἐνθα οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους δημηγοροῦσι περὶ τῆς Πύλου.
 In marg. Schell. Εὐτυχίας ⁴⁾.
 ibid. Ἐξ ἴσου ⁵⁾ τοῖς παροῦσι] Apogr. Mon. Θουκυδιδεῖον
 ἐστι, ὡς λέγει ἐκεῖνος· ἐξ ἴσου τὰ ἀπόντα ἔχειν κομί-
 ζουσιν.
 p. 296, B. Ἀνὴρ εἰς ⁶⁾] In marg. Schell. Κόνων ὁ Πέρσης (sic),
 Λακεδαιμονίους καταδιώκων ἐν τῷ παρίεναι, δέδωκε τοῖς
 Ἀθηναίοις χρήματα περσικά, ἐφ' ᾧ ὁ βασιλεὺς ⁷⁾ συνελάβετο
 αὐτόν· ὁ δὲ πάλιν πρὸς Εὐαγόραν φυγῇ διασώζεται.
 p. 297, A. Ὡστε κάλλισι' ἀνθρώπων ⁸⁾] Apogr. Mon. Θουκυδί-
 δης ⁹⁾ ἄλλους γ' ἂν οὖν οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα λα-
 βόντας δεῖξαι ἂν μάλιστα, εἴ τι μετριάζομεν.....
 In marg. Schell. Τὴν ὑπερβολὴν τῆς Λακεδαιμονίων

1) Θρυλλουμένην, subl. Valk. — 2) Τύχης subl. Valk. —
 3) Θουκ. ἐν τῇ δ', c. 17. seq. — 4) Εὐτυχίας, Schell. ἀτυχίας,
 sic ἀπαθής et εὐπαθής, Vales. ad Harp. p. 153. ἀσθής et εἰς.
 p. 170. ἀμενής et εὐμ. p. 211. ἀρεπής et εὐτρ. Reisk. ad Orat.
 de Cor. p. 107. ed H. — 5) Ἐξ ἴσου τ. π. subl. Valken. —
 6) Ἀνὴρ εἰς, Valken. sublin. Τοὺς Λακεδ., quae subsequuntur. —
 7) ἐφ' ᾧ ὁ β., in Schell. ὁ deest. — 8) Ὡστε κάλλ. ἀνθρ. subl. Valken. — 9) Θουκυδίδης I, 76. unde ἄλλους γ' ἂν pro ἄλλοις ἂν
 recepi, et μάλιστα pro μάλιστος, itemque μετριάζομεν pro μετριά-
 ζωμεν.

αδικίας ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει ὑπαίτιων ἐκάλεσε, ἡ γὰρ ἄκρα ἂν τῶν ὁμότης ἐξαιτεῖται τὰ τῆς πόλεως ὑπαίτια.

Ἐξικνεῖσθαι] Supra in Schell. Φθάνειν et super p. 297, B. φύσεις est τῶν Λακεδαιμονίων.

Οὐδ' εἰς τρεῖς] Apogr. Mon. et bomb. Ἄξιον ζητῆσαι, τί δῆποτε μὲν Ἀριστείδης λέγει ἡ ἔτη τοὺς Λακεδαιμονίους τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι, ὁ δὲ Δημοσθένης² φησὶν $\kappa\theta$ ἔτη³; Λέγομεν⁴, ὅτι ἕως τῶν ἐν Κνίδῳ ἡ ἔτη εἶχον τὴν ἡγεμονίαν κτησάμενοι⁵, εἰτα καταναυμαχηθέντες μετρίως εἶχον· εἰτα πάλιν ἕως τῶν Λευκτρικῶν ἔχοντες τὴν ἀρχὴν, τότε καταπολεμήθησαν ὑπὸ Θηβαίων τελέως, ὅθεν οὐκέτι ἀνῆνεγκαν. Ὡς δ' ὁ μὲν Ἀριστείδης ἐπιβλέπων⁶ πρὸς τὰ ἕως ἐν Κνίδῳ⁷, ὁ δὲ Δημοσθένης πρὸς τὸν ὅλον χρόνον ἕως τῶν Λευκτρικῶν⁸. Τὸ δὲ προσαγόντων ἀντι τοῦ ἐγγιζόντων καὶ ἀρχομένων, ἵνα δείξῃ τὴν ἀκρίβειαν, οὕτω προσέθηκε. In marg. Schell. Ὁ μὲν Δημοσθένης $\kappa\theta$ ἔτη φησὶ τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι Λακεδαιμονίους μέχρι τῶν Λευκτρικῶν ἀριθμῶν· οὗτος δὲ ἡ μερὶς τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας λογιζόμενος, θέλων δηλῶσαι τὴν ἀκμὴν τῆς ἀρχῆς.

Τοὺς ὁμοίους λόγους] Supra in Schell. Τοὺς αὐτούς. p. 297, C. Statim οἱ λόγοι, supra τῆς συγκρίσεως.

Οὕτ' ἐξεπίτηδες] Phot. Ἀλλὰ κατὰ τὸ πάρεργον οἶον p. 298, A. ὥσπερ νῦν ἐγώ.

Ἀποδείξαι] Supra in Schell. Ἐκείνο. p. 298, B

Ἐξ ὧν ἐφευγον] Ibid. Ἦγουν ἂν εἶδει φυγεῖν. ibid.

Προήχθησαν] Ibid. Ἠναγκάσθησαν. ibid.

Ἀναχωρεῖ] Ibid. Κατέφευγε. ibid.

Προκινδυνεύων] Ibid. Προμαχόμενος. ibid.

1) ἄκρα, Cod. ἄκρος. — 2) ὁ δὲ Δημοσθένης, Philipp. III, p. 125 ed Sch. — 3) $\kappa\theta$, bomb. $\kappa\alpha$. — 4) Λέγομεν, ὅτι κ. τ. λ. bomb. Λέγομεν οὖν τοῦτο. — 5) κτησάμενοι in bomb. deest. — 6) ἐπιβλέπων, bomb. ἀποβλέπων. — 7) ἕως ἐν Κνίδῳ, f. ἕως τῶν ἐν Κνίδῳ. — 8) ἕως τῶν Λευκτρικῶν. Τὸ δὲ κ. τ. λ. bomb. ἕως τῶν Λευκτρικῶν, οὕτως ἀνομοίως εἰρήκεται, reliquis omissis.

p. 298, C. Παραβαλεῖν¹ (Steph. παραβάλλειν, Werf. παραβάλλεσθαι] Apogr. Mon. Παρ' Ὀμήρου², ἐν οἷς φησιν ὁ ποιητής·

..... παῖς ὥς³ ὑπὸ μητέρα, δύσκειν

Εἰς Αἶανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε⁴ φαινωῖ.

Cod. bomb. Οὕτως Ὀμηρος περὶ Τεύκρου φησί.

..... παῖς⁵ ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν

Εἰς Αἶανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαινωῖ.

Supra in Schell. Παρεξετασθῆναι.

p. 299, B. Δρόμου] Apogr. Mon. Εἰδός ἐστι σχήματος λόγου· Διονύσιος γὰρ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς⁶ λέγει, ὅτι ᾧ εἰςὶ σχήματα τοῦ λόγου, ὡν ἐν ἐστὶ τὸ τοῦ δρόμου.

ibid. Ἐν Λεχάϊω⁷] Cod. bomb. Λέχαιος λιμήν ἐστι Κορίνθου, πρὸς δυσμαῖς τῆς πόλεως κείμενος⁸. Ἡ δὲ ἱστορία αὕτη· ἐπεστρατεύσαντο Κορινθίων Λακεδαιμόνιοι, ὅτι μὴ συνεστρατεύσαντο αὐτοῖς κατὰ Ἀθηναίων, λέγοντες, ὅτι ἡνίκα ἐκινδυνεύετε, ἐβοηθήσαμεν, νῦν οὖν ἀδικεῖτε· ἐλθόντες οὖν πρὸς συμμαχίαν Κορινθίων Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Λεχάϊῳ νενικήκασιν. Ἔστι δὲ τόπος πλησίον τοῦ Λεχάϊου μύρα καλούμενος ἣν ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς Ἰφικράτης κατέκοψε καὶ ἐφεξῆς δὲ πάντα οὕτως ἐποίησε· καὶ γὰρ τὰ ἐν Ὀροδοῦντι καὶ ἐν Κρομίῳ καὶ ἐν Οἰνῷ φρούρια Λακεδαιμονίων πάντα εἴλε καὶ τὰ τεῖχη κατέσκαψεν, ἃ ἦσαν περιβαλόντες περὶ τὴν Κόρινθον Λακεδαιμόνιοι, ἵνα αὐτὴν παραστήσωνται βίαι.

p. 300, C. Τοὺς ἐν Φλιούντι⁹] Cod. bomb. Τὰ μετὰ Κορινθίων ἀπὸ τοῖς λέγει γενόμενα πρὸς τῷ Τρικαράνῳ¹⁰ καὶ τὸ

1) Παραβ., subl. Valk. — 2) Παρ' Ὀμήρου, Iliad. VIII, 271, Forte παρ' Ὀμήρου, i. e. secundum Homerum, sic παρ' Εὐριπίδην, παρὰ τὸν ποιητὴν, παρ' Ἀισχύλον, Sch. ad Pac. 677. inde παρ' Ὀδυσσεῆα, παραγλύφειν σφραγίδας, παρακόπτειν νόμισμα, clavem faciendam curare, excudere numismata in modum alius clavis, alius numismatis. — 3) παῖς ὥς κ. τ. λ. Apogr. παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα δύσκειν, Εἰς Αἶ. κ. τ. λ. — 4) κρύπτασκε, Ap. et bomb. κρύπτεισκε. — 5) παῖς, bomb. παῖς ὥς, ὑπὸ μητέρα δύσκειν Εἰς Αἶανθ' ὁ δέ μιν κ. τ. λ. — 6) Ap. Ἀλικαρνασεὺς. Vocem Δρόμου sublin. Valken. — 7) Ἐν Λεχάϊῳ subl. Valk. — 8) κείμενος, bomb. κείμενον. — 9) Τοῖς ἐν Φλ. subl. Valk. — 10) πρὸς τῷ Τρ., bomb. πρὸς τὸ Τρ.

κατὰ Φλιασίων τρόπαιον, στρατηγοῦντος Ἰφικράτους· Φλιῶς δὲ πόλις Πελοποννήσου· Φλιασίους οὖν φίλους ὄντας Λακεδαιμονίων ἐπιόρησαν καὶ τινὰς αὐτῶν ἐπεξελθόντας διέφθειραν, στρατηγὸν ἔχοντες Χαβρίαν. Ἐκράτησαν δὲ καὶ Σικωνίων καὶ Μαντινέων, στρατηγὸν ἔχοντες Διότιμον.

Μαντινέων^{1]} Apogr. Mon. "Ὅτε ἐν Κορίνθῳ πελ- ibid.
τασταὶ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκων, στρατηγοῦντος Χαβρίου, Σικωνίων δὲ, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι Λακεδαιμονίοις συνεμάχον. Διότιμος δὲ Σικωνίων καὶ τῶν συμμάχων ἐκράτησεν ἐν τῷ πεδίῳ.

Κατέγνωσαν] Cod. bomb. Εἰς Ἐπικράτην αἰνίττεται, p. 300, C.
ὅς ἔπεισεν Ἀθηναίους δι' ὅσπερ ἴσμεν αἰτίας, δέξασθαι τὴν εἰρήνην.

Παρά ταύτην τὴν εἰρήνην] In marg. Schell. Παρα- ibid.
βάντες τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου οἱ περὶ Φοιβίδαν τὸν Σπαρτιάτην.

Οὐχ ἐν εἶδος] In marg. Schell. Ἐκ καταθέσεως καὶ ibid.
ἰσχυρίσεως τοῦ πικχέρημα.

Τὴν φυγὴν^{2]} Apogr. Mon. Τετρακόσιοι ἦσαν οἱ φυ- ibid.
γάδες, ὡς Ἀνδροτίων λέγει. In marg. Schell. Ἀντὶ προσώπου τὸ πρᾶγμα, τοὺς φεύγοντας δηλονότι· κατασχεθείσης γὰρ τῆς Καδμείας ὑ Θηβαίων εἰς Ἀθήνας κατέφυγον.

Τὴν πρᾶξιν^{3]} Apogr. Mon. . . . . Λέγει δὲ, ὅτι ἐδί- ibid.
δαξαν αὐτοὺς, πῶς δεῖ τοὺς καταλαβόντας τὴν Καδμείαν χρῆσασθαι· συνεβούλευσαν γὰρ ἐγχειρίδια λαβόντας νεωτέρους τινας καὶ γυναικεῖον σχῆμα περιδτεμένους αὐτοῖς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὡς γυναῖκας συγγενέσθαι τοῖς καταλαβούσι τὴν Καδμείαν, τούτων αἰτησάντων εὐρεῖν πρὸς συνουσίαν γυναῖκας, καὶ οὕτως ἀνελεῖν αὐτούς. Ὡς περ δὲ δρᾶμα λέγει, ὅτι δώθασιν⁴ (sic). In marg. Schell. Συνεβούλευσαν γὰρ ἐγχειρίδια λαβόντας τῶν ἀγενεῶν ἐνίοις

1) Μαντινέων subl. Valk. — 2) Τὴν φυγὴν subl. Valken. —
3) Τὴν πρᾶξιν, subl. Valken. — 4) δώθασιν. Quid sibi vult δώθασιν? Utrum deidodáσιν? Felicitate quadam factum, ut supersit explicatio ex Cod. Schell.

καὶ γυναικεῖον σχῆμα περιθμεμένους συμμίξει αὐτοῖς γυναῖκας αἰτήσασι πρὸς συνουσίαν.

ibid. Συνθέντες] Supra in Schell. Συγγράφοντες.

p. 301, A. Ὡσπερ δρῶμα ¹] In marg. Schell. Προτυποῦσι γὰρ οἱ τραγωδοὶ καὶ προκατασκευάζουσιν τὴν ἐπιδείξιν.

ibid. Καὶ Βυζαντίου ²] Apogr. Mon. Τοῖς μετοικήσασι ³. Ταῦτα καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην ⁴.

p. 301, B. Τὴν προτέραν ⁵] In marg. Schell. Τὴν ἐν Ἀλιάρτῳ κατὰ Λυσάνδρου καὶ Πausανίου, τῶν Λακεδαιμονίων ἡγουμένων.

ibid. Στηλῶν ⁶] Ibid. Ἐνεγράφοντο γὰρ στίλαις καὶ συμμάχαι, καθάπερ αἱ δωρεαί.

p. 301, C. Ὡργισθήσαν] Ibid. Τουτέστιν ἀνεγέρθησαν ⁷ εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἐν Ἀλιάρτῳ συμμαχίας.

p. 302, A. Παροξυνθέντων] Cod. bomb. Ἀκούσαντες Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Κορανείᾳ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν ἦτταν ⁸, μετὰ δυνάμεως πολλῆς ἐπεμψαν Ἀγησίλαον κατὰ Θηβαίων, ὃς μάλιστα πάντων ἐδόκει φιλοπόλεμος εἶναι. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ αὐθις ἐβοτθήσαν Θηβαίοις καὶ συμβαλόντες πρὸ τῆς Θηβαίων πόλεως Ἀγησιλάῳ, εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, στρατηγούντος αὐτοῖς Χαβρίου καὶ Δημέου. Τὸ δὲ σὺν Ἀγησιλάῳ λέγει, ἥ ὅτι μετ' αὐτοῦ ἦσαν καὶ ἑτέροι στρατηγοί, ἥ ὥσπερ φαμέν τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἀχιλλέα, δηλοῦντες αὐτὸν μόνον τὸν Ἀχιλλέα.

p. 302, A. Στρατηγούς τε φοβερωτέρους ⁹] Apogr. Mon. Τὸν Χαβρίαν λέγει καὶ Δημέαν· ἐπέμφθη δὲ ὕστερον Ἀγησίλαος μετὰ δυνάμεως πολλῆς κατὰ Θηβαίων· οὗτος δὲ πᾶν ἐγένετο φιλοπόλεμος, ὥς μαρτυρεῖ Ξενοφῶν, πρὸς ὃν Θηβαῖοι μετὰ Χαβρίου ἀντετάξαντο. In marg. Schell. Χαβρίαν καὶ Δημέαν ¹⁰.

1) Ὡσπερ δρῶμα subl. Valk. — 2) Καὶ Βυζαντίου subl. Valken. — 3) Τοῖς μετ., Apogr. sic: τοῖς μετοικήσασι ταῦτα· Καὶ Δημ. — 4) Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Α., p. 55. ed. Wolf. — 5) Τὴν προτέραν subl. Valken. — 6) Στηλῶν subl. Valken. — 7) τουτέστιν ἀνεγέρθησαν, Cod. sic: ἡ ἀνεγερθεῖς. — 8) ἦτταν, bomb. ἦτταν. — 9) Στρατηγούς τε φοβ. subl. Valken. — 10) Δημέαν, Cod. Δημέα.

Τῆς ἐν Νάξῳ ¹⁾] In marg. Schell. *Κδ ναῦς ὁ Χα-* p. 302, B.
βρίας τῶν Ναξίων κατέδυσε.

Περὶ Κέρκυραν ²⁾] Apogr. Mon. Ὅτε Τιμόθεος εἶλε Κέρκυραν· καὶ παρ' αὐτὴν Λακεδαιμονίους καὶ τὸν ναύ-
αρχον Νικόλαον ἐνίκησε καὶ ἐν Ἀλυζῇ τροπαίον ἔστησε καὶ
ἐπεκράτησε ³⁾ τῶν κατ' ἐκεῖνα τόπων. Ὅτε ὕστερον Λακε-
δαιμονίων Κέρκυραν πολιορκούντων Ἰφικράτης πλεύσας τὰς
Λιονυσίου τριήρεις Λακεδαιμονίοις ἤκουσας βοηθούς ἐλθὼν
διέφθειρε καὶ ἀπήλλαξε κινδύνων τὴν νῆσον. Cod. bomb.
Ἡ Κέρκυρα Λακεδαιμονίων οὐσα ὑπ' Ἀθηναίων ἐπολιορ-
κεῖτο στρατηγούντος αὐτοῖς Τιμοθέου. Ἀκούσαντες δὲ
Λακεδαιμόνιοι, στρατεύμα οὐκ ὀλίγον ἔπεμψαν καὶ στρα-
τηγὸν Νικόλαον. Τιμόθεος δὲ τὴν τε Κέρκυραν παρεστή-
σατο καὶ Λακεδαιμονίους διέφθειρεν. Ὑστερον δὲ ἐπ' ἀνα-
ρέσει Κερκύρας πεπλευκότες Λακεδαιμονίους, μαθόντες Ἀθη-
ναῖοι, ἔπεμψαν Ἰφικράτην μετὰ νεῶν οὐ πολλῶν, ὅς συμ-
βαλὼν αὐτοῖς καὶ κατακράτος νικήσας ἀπήλλαξε κινδύνου
τὴν νῆσον. In marg. Schell. Λακεδαιμονίων Κέρκυραν
πολιορκούντων πλεύσας Ἰφικράτης τὰς Λιονυσίου τριήρεις
Λακεδαιμονίοις ἤκουσας βοηθούς διέφθειρε καὶ τὴν νῆσον
διέσωσε.

Κελεύουσα ⁴⁾] In marg. Schell. Παρακαλοῦσα, ἄττικῶς. p. 303, A.

Ἀναίρεσει] Supra in Schell. Κατα . . . sc. κατα- ibid.
ρέσει.

Ὡσθέντας] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ καλῶς παθόν· p. 303, D.
τας· δεινὸν γὰρ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τινα πληγῆναι. Ἔστι δὲ
καὶ παροιμία ἐπ' ὀλέθρου ταττομένη, παρὸ οἱ ἐπὶ κεφα-
λὴν φερόμενοι κινδυνεύουσιν. Cod. bomb. Παροιμία ἐστὶν
ἐπὶ τῶν κακῶς παθόντων καὶ ἀπολωλότων ταττομένη· εἴρη-
ται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων ⁵⁾ τῶν δικαζομένων ἐκ κρηνοῦ
ρίπτεσθαι κατὰ κεφαλὴν.

Μηλίων καὶ Σκιωναίων ⁶⁾] Apogr. Mon. Τὰ περὶ p. 304, B.

1) Τῆς ἐν Νάξῳ subl. Valken. — 2) Περὶ Κέρκυραν sublin.
Valken. — 3) ἐπεκράτησε, Ap. ἐπικράτησε. — 4) Κελεύουσα subl.
Valken. — 5) ἀπὸ τῶν κακούργων, f. ἐπὶ τ. κ. — 6) Μηλίων καὶ
Σκιωνίων subl. Valken.

τῆς Σκιώνης ὁ Θουκυδίδης λέγει ἐν τῇ δ'·¹ αὕτη γὰρ ἐν
 Θράκῃ πόλις οὖσα τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοος ἀπέστη· αὐτῶν
 καὶ Λακεδαιμονίοις συνεμάχην· καὶ ὀργισθέντες Ἀθηναῖοι
 ἀπελθόντες κατέσκαψαν αὐτήν. Ὁ αὐτὸς λέγει² καὶ περὶ
 τῆς Μήλου ἐν τῇ ε', ὅτι νῆσός ἐστιν αὕτη ἡ Μήλος ἄποι-
 κος μὲν Λακεδαιμονίων, Ἀθηναίοις δὲ συμμαχεῖν μὴ βου-
 λομένη,³ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων κατεσκάφη, ὅτι νῆσος
 οὖσα θαλαττοκράτορσιν Ἀθηναίοις οὖσιν οὐχ ὑπήκουσεν.
 Ταῦτα οὖν ἐδόκουν εἶναι μόνα τῶν Ἀθηναίων ὦμά καὶ
 ἀπάνθρωπα,⁴ ἅπερ ἀναγκάως ὁ Ἀριστείδης ἀπολύεται.
 Καλῶς⁵ δὲ εἶπε Μηλίαν καὶ οὐ Μηλιέων· Μηλίοι μὲν
 γὰρ οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, Μηλιεῖς δὲ οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ
 κόλπῳ. Cod. bomb. Τὰ περὶ τῆς Σκιώνης ὁ Θουκυδί-
 δης λέγει ἐν τῇ δ'· αὕτη γὰρ ἐν Θράκῃ οὖσα πόλις τῶν
 Ἀθηναίων ὑπήκοος ἀπέστη αὐτῶν καὶ Λακεδαιμονίοις συνε-
 μάχην· ὀργισθέντες οὖν Ἀθηναῖοι κατέσκαψαν αὐτήν. Ὁ
 αὐτὸς δὲ λέγει καὶ περὶ τῆς Μήλου ἐν τῇ δευτέρᾳ,⁶ ὅτι
 νῆσός ἐστιν ἄποικος μὲν Λακεδαιμονίων, Ἀθηναίοις δὲ
 οὐ συμμαχεῖν δὲ οὐ βουλομένη, ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων
 κατεσκάφη, ὅτι νῆσος οὖσα θαλαττοκράτορσιν Ἀθηναίοις
 οὖσιν οὐχ ὑπήκουεν. Ταῦτα οὖν ἐδόκουν εἶναι μόνα τῶν
 Ἀθηναίων ὦμά καὶ ἀπάνθρωπα. Ἔστι δὲ ἡ μὲν Μήλος
 νῆσος πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ, ἡ δὲ Σκιώνη περὶ Παλὴννην.
 In marg. Schell. Μῆλος, νῆσος ἄποικος Λακεδαιμονίων,
 οἱ ἀπὸ ταύτης⁷. Μηλιεῖς δὲ οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ κόλπῳ.
 Σκιώνη πόλις Θρακική, ἥ τις⁸ κατεσκάφη ὑπὸ Ἀθηναίων,
 ὅτι συνεμάχουν Λακεδαιμονίοις.

1) ὁ Θουκυδίδης λέγει ἐν τῇ δ', cap. 120. — 2) ὑπήκοος ἀπέστη·
 Arog. ὑπήκοος· ἀπέστη. — 3) Ὁ αὐτὸς λέγει. — ἐν τῇ ε', cap.
 114. 116. — 4) βουλομένη, Arog. βουλομένους. — 5) ἀπάνθρωπα,
 Arog. ἀπάντα, notissimo ex compendio. — 6) Καλῶς δὲ εἶπε
 x. τ. λ., quae hinc leguntur, edidit Valken. ad Herod. VIII, 51.
 vid. Palmer. ad schol. in Av. 186. — 7) ἐν τῇ δευτέρᾳ, II, 9.
 de Meliis quidem loquitur Thucydides, sed perpaucā et ne ea
 quidem, quae intelligi voluerit enarrator; itaque auctor sim, ut
 pro ἐν τῇ β' restituitur ἐν τῇ ε'. — 8) οἱ ἀπὸ ταύτης excidit vox
 Μήλιοι. — 9) ἥ τις, in Cod. ἥ τις, quoniam exciderant apiculi,
 quibus discernuntur τς et ις in Cod. mscr.

Μόνα] Cod. bomb. μόνω, inter lin. γρ. μόνα. p. 305, A.

Λαμβάνη] Supra in Schell. Κατηγορεῖ. In Cod. Palatino: 'Οτι τὸ λαμβάνομαι κεῖται καπὶ καταγνώσεως γενικῇ συντατιόμενον, ὡς ἐν Παναθηναϊκῷ οἶον· ὅταν δ' ἐξετάζων διὰ πάντων ἐνός καὶ δυεῖν¹ λαμβάνη, λέληθας ἐπαινῶν οἷς ἀφίης.²

Ἄλλωστε] Supra in Schell. Καὶ μάλιστα. ibid.

Οὐκ ἐρῶ³ πῶς] Apogr. Mon. et bomb. Ἴσοκρα- p. 305, B. τικὸν⁴ δὲ τὸ μεταχείρισμα· ὅνπερ⁴ γὰρ τρόπον ἐκείνος ἐν τῷ Βουσίριδι, ὅτε εἰσήγαγε τὸν Πολυκράτην, διέβαλεν αὐτὸν ὡς ἀπαιδευτῶς ἀντιτιθέντα καὶ ὕστερον ἔλυσεν,⁵ οὕτω καὶ ὁ Ἀριστείδης δεῖξας,⁶ ἀμαθεῖς τοὺς σάντιτιθέντας νῦν λύνει τὰ παρ' αὐτῶν.⁷ τὸ δὲ οὕτως⁸ μεταχειρίσασθαι ῥητορικόν ἐστι.

Δυνηθέντες] Supra in Schell. Οἱ ἄρξαντες Λακεδαιμόνιοι. ibid.

Προσηνίχθησαν] Ibid. Ὀμίλουν. ibid.

Συγγνώμην] Ibid. Συγκαταγνώμην. p. 305, C.

Ἀλλά μοι δοκοῦσιν] Cod. bomb. Μεταφέρων τήν p. 305, D. αἰτίαν τοῦ ἀδικήματος ἐπὶ τήν φύσιν τοῦ πράγματος. Θουκυδίδειος δὲ ἡ μεταχείρισις.

Ἀνάγκη] Cod. bomb. Ἀναγκαῖον, ἔστιν ὅτε τὸν ἄρ- p. 307, C. χοντα διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς συμφέρον καὶ τὸ ἀδικιώτατα ποιεῖν· ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλέους⁹ Ἀγαμέμνων φησί·

Τόν τοι τύραννον εὖσεβεῖν οὐ ῥάδιον.

Αὐτὸ] τοῦτ' Supra in Schell. Τὴν φιλανθρωπίαν. p. 308, B.

Μιτυληναίων¹⁰] Cod. bomb. Μιτυληναίους¹¹ ibid. κακοὺς ὑπολειφθέντας περὶ Ἀθηναίους εἶναι καὶ ἀναφα-

1) δυεῖν sic Schell. et Phot., Jebb. δυοῖν. — 2) ἀφίης, sic Palat. et Schell., Jebb. ἀφιῆς. — 3) Οὐκ ἐρῶ πῶς subl. Vaik. — 4) Ἴσοκρατικὸν δὲ τὸ, δὲ in bomb. deest. — 5) ὅνπερ γὰρ τρόπον, bomb. ὡςπερ γὰρ. — 6) ἔλυσεν, bomb. διέλυσεν. — 7) δεῖξας, sic bomb., Apogr. δόξας. — 8) τὰ παρ' αὐτῶν, sic bomb., Ap. τὰ περὶ αὐτῶν. — 9) Pro τὸ δὲ οὕτως κ. τ. λ. bomb. addit: πεποίηκε δὲ τοῦτο καὶ Δημοσθένης πολλάκις. — 10) ὁ Σοφοκλέους Ἀγαμέμνων φ., Ajac. frag. vrs. 1557. ed. Erf. — 11) Μιτυληναίων, sublin. Valken. — 12) Μιτυληναίους κ. τ. λ. uberius rem exponit schol. ad Equit. vrs. 851.

νέντας ακριβῶς ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι διαφθεῖραι καθ' ἅπαξ.
 "Υστερον δὲ Διοδότῳ πεισθέντες τῷ ῥήτορι μετέγνωσαν. . .
 τὸ δὲ ἢ τριήρης τὴν τριήρη κατελήφει, ἀντὶ τοῦ ἢ φιλαν-
 θρωπία τὴν ἀπανθρωπίαν· ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μετα-
 βαλλομένων, εἴρηται δὲ ἐκ τῶν πεμπόντων μὲν πρόσθεν
 τριήρη κατὰ τινας, ἔπειτα δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου ἐτέραν
 πεμπόντων.

p. 308, C. "Α μὲν τῇ προτεραίᾳ] Apogr. Mon. Μέχρι τούτου
 Θουκυδίδης¹ ἐν τῇ γ'. κατεψηφίσαντο γὰρ τούτων²
 θάνατον· ὕστερον δὲ μετέγνωσαν, Διοδότῳ πεισθέντες τῷ
 ῥήτορι. . . . .

p. 309, B. Εἴ τι σεισθῇ] Coll. Nov. Εἴ τι σεισθείη, in marg.
 γρ. κὰν εἴ τις εἰσθείη.

ibid. Τὰ τοιαῦτα] In marg. Schell. Τὰ τηλικαῦτα. ita
 legitur in Bar. 7.

ibid. Διονυσίου³ γὰρ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. et Leid.
 Λέγει τοῦ δευτέρου· οὗτος γὰρ ἦλθε βουλόμενος μὲν τῷ
 σχήματι Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι κατὰ Ἀθηναίων, τῇ δὲ
 ἀληθείᾳ⁴ βουλόμενος τὴν Ἑλλάδα μετὰ Πέρσου⁵
 μερίσσειν, ἐκείνου δηλώσαντος αὐτῷ, ὡς Ἐφορος ἱστορεῖ.
 Cod. bomb. Διονύσιος, ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός,
 μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν συνθήκας ἐποιήσατο πρὸς
 τὸν Περσῶν βασιλέα, ἵνα τῷ μὲν φαινομένῳ Λακεδαιμονίοις
 βοηθῶν ἔλθῃ κατ' Ἀθηναίων, τῇ δὲ ἀληθείᾳ πορθήσας
 τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν μετὰ Πέρσου μερίσειεν, ὡς Ἐφορος
 ἱστορεῖ. Καὶ διὰ τοῦτο συναγαγὼν ἀπάσας μικροῦ τὰς ἐν
 Σικελίᾳ ναῦς ἐχώρει θέλων συμμῖξαι τῷ Λακεδαιμονίων
 ναυτικῷ, ἵνα ὁμοῦ γενόμενα τὰ ναυτικά ταῦτα καταγωνί-
 σῃται Ἀθηναίους μὴ δυνηθέντας ὑποστῆναι τοσαύτην παρα-
 σκευήν. Ἀθηναῖοι δὲ πρὶν Διονύσιον καὶ Λακεδαιμονίους

1) Θουκυδίδης ἐν τῇ γ'. 49. de ipsa Diodoti sententia cap. 41
 seqq. — 2) τούτων, Apogr. τούτου, secus atque debuit, cum
 referendum sit ad Mitylenaeos. — 3) Διονυσίου γὰρ κ. τ. λ. subl.
 Valken. Excerptum ex schol. Leid. Marxius hoc Ephori inter
 fragmenta retulit pag. 249.; communicarat autem cum eo Creu-
 zerus V. D. — 4) τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Leid. τῇδ' ἀλ. — 5) μετὰ
 Πέρσου, Leid. μετὰ τοῦ Πέρσου.

συμμίξει ἁλλήλοις, πέμψαντες στρατηγὸν ὄνομα (in Cod. spatium vacuum) μετὰ πλείστων νεῶν πρὸς τὰς Διονυσίου τριήρεις, καὶ ἕτερον ὄνομα (spatium vacuum) πρὸς Λακεδαιμονίους, εἶλον μὲν πᾶν τὸ Διονυσίου ναυτικόν, κατεπολέμησαν δὲ Λακεδαιμονίους ἐπὶ Λευκάδι.

Ἐπάρχοντος] In marg. Schell. Καλῶς τὸ ἐπὶ, πρὸς ibid. τῷ ἄρχει Σικελίας.

Τοὺς προσοίκους³] Apogr. Mon. Ἔοικε γὰρ τοὺς p. 510, B. Σικελούς λέγειν⁴ οὗτοι⁵ γάρ, ὡς φησὶ Θουκυδίδης πολ- λάκις αὐτοὺς ὀνομάζον, τινὲς δὲ τοὺς Κελτοὺς λέγουσι,⁶ οὗτοι γὰρ τῇ Σικελίᾳ πρόσκοι. In marg. Schell. Οἱ μὲν βάρβαροι τῆς Σικελίας Σικελοὶ, οἱ δὲ Ἕλληνες Σικελιωταὶ προσηγορεύοντο.

Ὁ μὲν τὰς ἀπὸ Σικελίας] Supra in Schell. Χαβρίας. ibid.

Ὁ δὲ καταναυμαγήσας] Ibid. Ἰφικράτης. p. 510, B.

Ἵσπερ ὅρον] Ibid. Κανόνα. p. 511, A.

Σύμβολον] Ibid. Τὴν ἐλευθερίαν. ibid.

Συνεσχίασε] Ibid. Συνεκάλυψε. p. 511, B.

Τὸ σχῆμα] Ibid. Τὸ εἶδος. p. 512, A.

Εὐβοέας] Apogr. Mon. Καὶ Δημοσθένης⁷ ἐν p. 512, B. Φιλιππικοῖς· εἰ γὰρ ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβροθηκό- τες, ὅτε Θηβαῖοι ἐζήτουν αὐτοὺς χειρώσασθαι καὶ ἄρξαι τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Ἀπὸ Θηβαίων] Apogr. Mon. Ὅτε διέβησαν ἐξαίφνης ibid. Θηβαῖοι τοῖς Τισιφρόνου⁸ νηυσὶ χρησάμενοι.

Καὶ τὴν⁹ χώραν] Apogr. Mon. Τὴν Ὠρωπὸν ibid. σημαίνει. Καὶ Δημοσθένης¹⁰ φησὶν, ὅτι Θεόδωρος καὶ

1) στρατηγὸν ὄνομα supple Ἰφικράτην vel Χαβρίαν. — 2) καὶ ἕτερον ὄνομα i. e. Τιμόθεον, sed tu vide Wessel. ad Diod. Sic. XV, 47. — 3) Τοὺς προσοίκους, subl. Valk. — 4) λέγειν, Apogr. λέγει. — 5) οὗτοι γὰρ κ. τ. λ. desunt nonnulla. Thucydidis locus non occurrit. — 6) λέγουσι Apogr. λέγει, quasi excidisset ὅτι. — 7) Καὶ Δημ. ἐν Φιλιππικοῖς i. e. Olynth. I, p. 13. ed. Schaef. ubi sic: εἰ γὰρ, ὅθ' ἤκομεν κ. τ. λ. Ceterum subl. Valk. 8) τοῖς Τισιφρόνου, Apogr. Τισιφρόνου. — 9) Καὶ τὴν χώραν subl. Valk. — 10) Καὶ Δημοσθένης φησὶν κ. τ. λ. de Coron. pag. 208. ed. Harl.

Θεμισίων τύραννοι ὄντες ἤτοι στρατηγοὶ τῶν Εὐβοέων ἀφελοντο χωρίον τῶν Ἀθηναίων.

p. 312, C. Αὐδης Εὐβοέας] Apogr. Mon. "Ὅτε Φίλιππος ἐξή-
τησε λαβεῖν τὴν Εὐβοίαν, ὡς λέγει Δημοσθένης.

p. 312, D. Ἐποθέσεις] Supra in Schell. Ἀφορμάς.

p. 313, A. Ἐξω] Ibid. Ἄνευ.

ibid. Τὸ τῶν Ἀθηναίων πρᾶγμα] Ibid. Τὰ κατὰ τῶν
Ἀθηναίων.

ibid. Τοὺς μηδίσαντας] Ibid. Θηβαίους καὶ τοὺς ἄλλους.

p. 314, B. Ἦν ἰ Διὸς παῖδα] Apogr. Mon. et Leid. Παρὰ τὸ
καμικόν

Ἦδ' εὐπατέρεια φιλόγελώς τε παρθενικά μεθ' ἡμῶν
Εὐμένης ποτ' αἰεί.

Λέγει δὲ τὴν Ἀθηναίαν.

p. 314, C. Ἡ δύναμις] Supra in Schell. Ἡ ἀρχή Sed in marg.
Λεδοκότες οἱ ἄρχοντες ἀποστάσεις ἐγκαθίστων δυνάμεις
ταῖς πόλεσιν.

ibid. Λιβύης² κολωνοῖς] Supra in Schell. Περιφρα-
στικῶς.

ibid. Ὀρίζεται] Ibid. Περιαιούται.

p. 315, D. Μεταβέβληκεν] In marg. Schell. Ἐπειδὴ πολλοὶ
αὐτῶν ἤρξαν, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, Ἀθηναῖοι καὶ Φί-
λιππος.

p. 316, B. Καιροῖς³ καὶ τόποις] Supra in Schell. Πολέμου
καὶ εἰρήνης δικαστηρίοις ἱκανή ἐστι.

p. 316, C. Δι' ἵσου πρέπει] Supra in Schell. Ὁμοίως ἀρμόττει.
In marg. Schell. Δι' ἵσου εἶπεν, ἐπειδὴ οὐ δυνάμεθα
λέγειν, ἐν τῷδε μὲν πρωτεύει, ἐν τῷδε δὲ ἡττᾶται. Τό-
ποις δὲ δικαστηρίοις, ἐκκλησίαις, θαλάμοις, τάφοις.

ibid. Δι' ἀγῶνος] In marg. Schell. Τούτεστι τοῦ δικανικοῦ

1) Ἦν Διὸς παῖδα sublin. Valken., qui legit, εὐπατέρεια pro
εἰπάτεια, quod erat in Apographis. Vid. ad Hippolyt. vrs. 58.
Formae εἰπάτεια ne patrociniū suscipias ex σώτεια, ἀρπάτεια
atque id genus pluribus. Aristophanis, quae nunc supersunt
comoediis versiculi illi non leguntur. — 2) Λιβύης κολ. sublin.
Valken. — 3) Καιροῖς καὶ τ. subl. Valken.

λόγου, ὅς πέφυκε δι' ὅλου¹ εἶναι ἀγωνιστικός ἔχον, τὰ ὑποκειμένα σχήματα, τούτέστι τοῦ τόνου καὶ δρόμου, καὶ τὸ κράτος· τόνον τὴν σφοδρότητα, παρ' ὃ καὶ σύντονον· δρόμον δὲ τὸ εὐτρέχον καὶ στρόγγυλον τοῦ λόγου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συμβουλευτικοῦ καὶ τοῦ πανηγυρικοῦ· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτοις, εἰ καὶ μὴ δι' ὅλου, ἀλλ' ὅμως εἰσὶν ἀγῶνες.

Σεμνότητος] Supra in Schell. Τὴν τραγικὴν (sc. p. 316, D. λέγει).

Χαρίτων] Ibid. Τὴν κωμικὴν.

ibid.

Τῆς ἀποίκου πόλεως²] Cod. bomb. et penes Alla- p. 317, A. tium de Vita Homeri pag. 195. Σμυρναῖος ὁ Ὅμηρος· Σμύρνη δὲ ἰωνικὴ πόλις, Ἴωνες δὲ Ἀθηναίων ἀποικοὶ· ἢ ὡς³ Ἀριστείδης ἐν τῇ Σμύρνης μονωδίᾳ⁴ φησι, Θησεὺς οἰκίστης γέγονε ταύτης, Ἀποίκου πόλεως τὴν Χιόν φησι ἢ Κολοφῶνα, ὅθεν Ὅμηρος εἶναι νομίζεται. Ἀποικος δὲ αὕτη Ἀθηναίων καὶ τοῦ Ὀμήρου· καὶ γὰρ καὶ οὗτος ἀττικίζει εὐθύς ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ λέγων Πηληϊάδεω· ἀττικὸν γὰρ ἔστι, ὡς τὸ Μενέλεω.

Ἀναφέρει] Supra in Schell. Ἀνατρέπει.

p. 317, B.

Τῶν λόγων] Ibid. Τῶν ἐμῶν.

ibid.

Ξενίαν⁵] Apogr. Mon. Ξενία γὰρ κυρίως ἡ φιλία καλεῖται· ξενία πάλιν ὄνομα δίκης, ὥσπερ λέγει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· νῦν οὖν ξενίαν λέγει οἰκειῶς· ξενία γὰρ ἔστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς εἰς πολιτείαν, ὡς ἔτυχε. Φησὶ⁶ γοῦν οὕτως οὐκ ἔστι καταγνῶναι τῶν ἐμῶν λόγων⁷ ξενίαν, τούτέστιν Ἀττικοὺς αὐτοὺς εὐρήσεις καὶ οὐ ξένους. Cod. bomb. Ξενία ἔστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων

ibid.

1) δι' ὅλου Cod. διόλου. — 2) Τῆς ἀποίκου πόλεως sublin. Valken. — Laudat eundem Aristidis locum Allatius de P. Hom. p. 161. — 3) ἢ ὡς, penes Allat. ἦς. — 4) Μονωδίᾳ, t. I, pag. 220. ed Jebb. — Ibid. Ἀποίκου π. κ. τ. λ. Ea in Cod. bomb. desiderantur. — 5) Ξενίαν κ. τ. λ. subl. Valk. Ipsum hoc schol. editum est ab Abreschio ad Thom. Mag. p. 659. — 6) φησὶ, Abresch. φησὶν. — 7) τῶν ἐμῶν λ., Abresch. τ. ἐμῶν λ.

ἐαυτοὺς εἰς πολίτας, ὡς ἔτυχεν. In marg. Schell. Του-
τέστιν Ἀττικοὺς αὐτοὺς εὐρήσεις καὶ οὐ ξένους.

p. 517, D. Ἐξηγηταί] Supra in Schell. Διδάσκαλοι.

p. 518, A. Τῶν εἰς τὸ μέσον εἰσφορῶν ¹] In marg. Schell. Τῶν
φανερῶν, κατὰ σύγκρισιν τῶν Ἐλευσινίων τῶν ἀποδρήτων.

ibid. Ἵγγι ²] Apogr. Mon. Ἵγγξ ἐστὶν ὄρνεον ἀεὶ σεῖον τὴν
οὐρανὴν λέγεται δὲ ἔχειν ἐπιτηδεῖως πρὸς τὰ ἐρωτικά καὶ
εἶναι ἀγωγόν. Καὶ Θεόκριτος ³.

Ἵγγξ, ἔλκε τὴν τῆρον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τινὲς δὲ λέγουσιν χορδὴν τινα κιθάρας πάντῃ ἐμμελῇ. Cod.
bomb. Ἡ Ἵγγξ τὸ ὄρνεον, ἥ καὶ λεγομένη σεισοπυγίς, ἐπι-
τηδεῖως ἔχει πρὸς τὰ ἐρωτικά.

p. 518, C. Ἄξιον τοίνυν] In marg. Schell. Ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι.

p. 519, A. Αἰδοῖ ⁴] Apogr. Mon. Τὸν φόβον σημαίνει ἢ ἐκφαίνει φησὶ
γὰρ ὅτι ἐξήτησε μετὰ τὴν νίκην καὶ εἰς Ἀθήνας εἰσελθεῖν καὶ
τὸ αὐτὸ ποιῆσαι, ἄλλὰ τὰ θύματα ⁵ αὐτὸν ἀπέστρεψαν, ⁶
ἀσύμβουλα ⁷ ὄντα· ὅθεν καὶ εἰρήνην συνθέμενος τοὺς αἰχ-
μαλώτους ἀπέδωκε καὶ ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον. Cod.
bomb. Κατὰ χώραν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας· βουλευθεῖς γὰρ
καὶ εἰς Ἀθήνας εἰσεῖναι καὶ ἐμφροθεῖς καὶ αὐτὰς πεποιη-
κέναι, καθάπερ τὰς Θήβας, ἀπετράπη ὑπὸ τῶν θυμάτων
οὐκ εὐσυμβούλων γενομένων, ἃ ἐπεποιήκει ⁸ μαθεῖν ἐθέ-
λων, εἰ καλῶς ἔσται τὸ πρᾶγμα. Ὅθεν τοῦτο νομίσας ὦ
κατὰ γνώμην εἶναι θεῶν εἰρήνην συνθέμενος πρὸς τὴν πό-
λιν, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωκε καὶ ἦλθεν εἰς Πελοπον-
νησον.

ibid. Καὶ σιωπῶ ⁶] Apogr. Mon. Σφόδρα γὰρ ἐτίμα τὴν
Ἀθηναίων πόλιν καὶ ἐπεμψεν ¹⁰ ἀκροθίνια τῶν πολέμων
αὐτῇ καὶ συνανέγραψε τοῖς κατόρθωμασι, ὡς Ἀῤῥιανὸς
ἐν τῇ Ἀναβάσει.

1) εἰσφορῶν subl. Valken. — 2) Ἵγγι subl. Valk. — 3) Καὶ
Θεόκριτος, Idyll. II. — 4) αἰδοῖ subl. Valken. — 5) θύματα,
Apogr. θάματα. — 6) ἀπεστρ., f. ἀπετρ. — 7) ἀσύμβουλα, Ap.
ἀσύμβολον. — 8) ἐπεποιήκει f. ἀπερ ποιήσει. — 9) Καὶ σιωπῶ,
Werf. proximo scholio post εἰς Πελοπόννησον adjecerat. — 10) ἐπεμ-
ψεν, Ap. ἐπεμψαν.

“Ἦτε νῦν ἀρχή”] Apogr. Mon. Σημαίνει τὴν Ἀδρια-
νοῦ τοῦ βασιλέως, τότε γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀριστείδου οἷτος
ἦν βασιλεὺς. “Ἦ Ἀντωνίνου, καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀντωνίνου ἦν
Ἀριστείδης, ὃς καὶ ἄλλα πολλὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐτιμῆσε
καὶ τὸν ἐν Ἐλευσίῳ καθὼν πολυτελῶς κατεσκευάσε. ibid.

Μὴ οὐκ ἐν διδασκάλων] Apogr. Mon. (de Alexan- p. 519, B.
dro) ¹. “Ἦ ἐπειδὴ οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν αὐτοῖς, ἢ ἐπειδὴ
ἔγραψέ ποτε Ἀθηναίοις λέγων· Θαρσεῖτε, ² ἂν γὰρ ἐγώ
τι παθῶ, ὑμεῖς ἄρξετε. Ἀντὶ τοῦ ἐν διδασκάλῳ λέγει ³
πεφιλοσοφηκέναι καὶ ἀνεγνωκέναι. Cod. bomb. Ἀντωνίνος
ὁ βασιλεὺς, ἐφ’ οὗ ⁴ Ἀριστείδης, ἦν Ἀθήνησι ἀνεγνωκῶς
καὶ φιλοσοφήσας, ἐν διδασκάλῳ μοίρῃ τὴν πόλιν ἔτιμα
καὶ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας εὐεργεσίας αὐτῇ παρέσχε καὶ τὸν
ἐν Ἐλευσίῳ νεῶν πολυτελῶς ἐπεσκευάσεν.

“Ὅσον οὐ πραγματοποιεῖται] Supra in Schell. “Ἦγουν ibid.
ἰκινδύνως καὶ χωρὶς πραγμάτων εὐτυχεῖ.

Ἐξ ὅσου] Ibid. Πάσαι.

p. 520, A.

“Ὅσῳ μέχρι] Ibid. Ἐν τῷ χρόνῳ μέχρι.

ibid.

Πρὸ ἐκείνων] Ibid. Πλέον, idem super πρὸ τῶν ibid.
ἄλλων legitur.

Τρόπον] Ibid. Μηχανήν.

p. 520, B.

Ἀν. νεγκεῖν] Ibid. Ἀνατεθῆναι.

ibid.

Αἱ πρῶται τῆς πόλεως] Cod. bomb. Πρώτας πρῶ- p. 520, C.
ξεις λέγει τῆς πόλεως. τὰ κατ’ Ἀμαζόνων ἔργα, τὰ κατ’
Εὐμόλπου, τὰ κατὰ Θηβαίων, μὴ βουληθέντων θάψαι
τοὺς σὺν Πολυνεικεῖ πεσόντας Ἀργεῖους, τὰ κατὰ τῶν ἄλλων.
“Ὅσα δὲ τῶν θείων λέγει τὴν τῆς Διμήτρος ἐπιδημίαν,
ὅτε ἔδωκε τοὺς καρπούς, τὸ Ποσειδῶ καὶ Ἀρῇ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως, τὸ δικάσασθαι τὸν αὐτὸν τοῦτον Ἀρῇ ὑπὲρ Ἀλιζό-
θιου, τὴν Ὁρέστου μετ’ Ἐριννύων κρίσιν, τὸ νομίσαι Ἡρα-
κλέα θεὸν καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Εἰς τοῦτον] Supra in Schell. Ἐκεῖνον. ibid.

¹) de Alexandro, hoc addidit Werf. — ²) Θαρσεῖτε, Ap.
Θιραεῖαι. — ³) λέγει, f. μέρει — ⁴) ἐφ’ οὗ, bomb. ἐφ’ ᾧ.

p. 322, B. Τους ἐν τέλει] Apogr. Mon. et Leid. Τους ἐν ἀξιώματι φησι καὶ ἐπιδήμους· Δημήτηρ γὰρ τὰς ἀμφὶ Κελεόν, ¹ Διόνυσος δὲ τὰς ἀμφὶ τὸν Ἴκαρον.

p. 322, C. Ἡ δὲ τοὺς ² τοῦ Διονυσίου] Apogr. Mon. et Leid. Εὐεργετῆιν φησι τὸν Διόνυσον καὶ δοῦναι ἀνθρώποις. Δηλοῖ καὶ ὁ Φερεκιδῆς ³ καὶ ἐπ' ἐκεῖνον Ἀντιόχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκλησθαι Διόνυσον, ὡς δὴ ⁴ Διὸς ἐς νύσας ⁵ ῥέοντα, νύσας γὰρ, φησὶ, ἐκάλουν τὰ δένδρα· εἴτ' ⁶ ἐπεξῆλθον φυσικωτέρῳ τῷ λόγῳ λέγοντες Ἴσιν ⁷ μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θέσιν τῆς κατὰ μέσον ⁸ ἰσότητος· ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὅσιριν καθ' Ἑλληνας καὶ Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς ἐτὸς γῆν ῥέομενον. ⁹ — Βρόντου παῖδα ¹⁰ τὸν Ὠρον τὸν ἄριον ἤδη κάρπον. Ταῦτα δὲ λέγουσιν ¹¹ Ὠγύγου καὶ Θήβης τῆς τούτου γυναικὸς· τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ταύτη μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν Ἴσιν καὶ Θεοῦς οὕτως ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὠγύγην τὰ ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Cod. bomb. Οὐ μόνον

1) τὰς ἀμφὶ Κελ. et statim τὰς ἀμφὶ τὸν Ἴκαρον κ. τ. λ. f. τοὺς ἀμφ. K. et τοὺς ἀμφ. τ. Ἴκ. Miror autem voces τοὺς ἐν τέλει non sublin. Valken. — 2) Ἡ δὲ τοὺς κ. τ. λ. subl. Valk. et ex Leidensi edidit egregium hoc scholion, quod utinam minus depravatum esset, Creuzerus, V. D., in Meletem. I, p. 20. pag. 94. quo amandat lectorem in Herodoteis pag. 89. et pag. 209. Explicuit autem scholii partem in Mythol. et Symb. t. IV, p. 56. seqq. ed. prior. — 3) Δηλοῖ καὶ ὁ Φ., Leid. Δηλοῖ δὲ καὶ Φ. — 4) ὡς δὴ, sic emendarat Wyt. in suo exemplo, utrumque Apogr. δὲ, erat cum suspicarer Διὸς, vide paullo infra. — 5) ἐς νύσας Leid. εἰς νύσας. — 6) εἴτ' Mon. εἴτα. — 7) Ἴσιν, Leid. Ἴσι. — 8) τῆς κατὰ μέσον, Leid. τὴν κατὰ μ., fortasse melius. — 9) τὸν ἐκ Διὸς ἐτὸς γῆν ῥέομενον, Leid. ἐτὸς, ad sensum, si Diis placet, utrumque aequè idoneum. F. τὸν ἐκ Διὸς ὑετὸν εἰς γῆν ῥ. ex decreto Pherecydis, qui Dionysum humorem esse statuisset, vid. Creuz. Myth. et Symb. l. l. — 10) ῥέομενον — Βρόντου παῖδα, quid hoc sibi vult? Ex Codicibus pendemus et locum impeditum dudum est, quod compellavit Creuz. Melet. l. l. Hoc unum addam, mihi prae ἄριον quod manifeste in Apogr. legitur, placere ἄριον ἦτοι κ. — 12) Ταῦτα δὲ λέγουσιν. Equidem locum ita constituerem: p. 323, B. Ἐπειτα ἡ τῶν τελευτῶν τέτρα (sc. μετάδοσις)] Ταῦτα δὲ λέγουσιν Ὠγύγου καὶ Θήβης, τῆς τούτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ταύτη μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς (sc. Αἰγυπτίοις, quod latet in voc. Αἰγυπτος, vel. αὐτοῖς mutandum in αἰγυπτίοις) κατασχ. κ. τ. λ.

τὴν ἄμπελον ὁ Διόνυσος Ἀθηναίοις παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἡμεῖρα δένδρα, ὥς ἔν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου εἶπομεν.

Καὶ ταύτην διπλῆν] In marg. Schell. "Ὅτι καὶ εἰς βῶσιν καὶ εἰς ὕγριαν ἐπιτήδειά ἐστιν. ibid.

Τὰς δ' ἀρρήτους τελετίας] Cod. bomb. "Ἐλεγον Ἑλληνες, ὥς οἱ τὰ μυστήρια μνηθέντες εὐμενοῦς καὶ ἴλεω τῆς p. 323, A. Περσεφόνης ἐτύγχανον, ὥς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ³ φησὶ λόγῳ.

Τῆς τοίνυν σοφίας⁵] Apogr. Mon. Λέγει δὲ τοὺς Ῥωμαίους· Ῥωμαῖοι δὲ τοὺς νόμους ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν ἔγραψαν, ἐκεῖθεν μεταπεμφάμενοι τὸν κληθέντα δυοδεκάδεκτον. Τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης λέγει καὶ Θουκυδίδης, ὅτι πάντες οἱ Ἕλληνες τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξήλωσαν νόμιμα. Cod. bomb. Τοῦτο καὶ Δημοσθένης καὶ Θουκυδίδης λέγει*, ὅτι πάντες οἱ Ἕλλ. κ. τ. λ. Ἀλλὰ καὶ Ῥωμαῖοι τοὺς νόμους ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν μετέβαλον πρὸς τὴν ἐκείνων διαίλεκτον.

Τῆς πρώτης] In marg. Schell. Μοίρας δηλονότι.

Κατορθώματα] Apogr. Mon. Σημειῶσαι, ὅτι εἶπε p. 323, C. κατορθώματα·⁵ φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν. Λέγει ibid. δὲ ὁ Λογγίνος ἐν τρίτῃ φιλολόγων, ὅτι εὗρηται πολλαχῶς.

"Ὅσοι] In marg. Schell. Κανόνες, ἀποδείξεις.

Πᾶσι τοῖς κριταῖς] Cod. bomb. Τὸ πᾶσι τοῖς p. 324, B. κριταῖς⁶ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τελέως νικῶντων p. 325, C. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν κρινομένων καὶ ὑπασιν τοῖς κριταῖς ἀναιτίων δοξάντων. Λέγει δὲ τὸ χῶραις ἀπάσαις, ἐπεὶ οὕτως ἀνεκηρύττοντο οἱ νικῶντες, ὅδε πρῶτος ἐνίκησεν, δεῦτερος ὁ δεῖνα, τρίτος ὁ δεῖνα, τέταρτος ἐκεῖνος, καὶ περαιτέρω οὐκ ἐξῆν ἀνακηρυχθῆναι. Ἐγίγνετο δὲ αὕτη ἡ ἀνακήρυξις ἐπὶ τοὺς νικῶντας ἐν ταῖς ἑπταησίδαις.

1) ὥς ἐν τῇ ἀρχῇ κ. τ. λ. ad pag. 178, B. Tenendum autem, ibi schol. ex utroq. Apogr., non ex bomb. proferri. — 2) ὥς καὶ Ἰσοκρ. ἐν τῷ Πανηγ. p. 17. ed. Mon. — 3) Τῆς τοίνυν σοφίας subl. Valk. — 4) λέγει, Werf. mavult λέγουσι. — 5) κατορθώματα subl. Valken. — 6) Πᾶσι τοῖς κριταῖς, cf. Aristoph. Av. 145. et 447. Valken. sublin. voces ὅτι χρὴ καὶ πρώτην; quae paullo post leguntur.

- p. 326, A. Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας¹⁾ Apogr. Mon. Leid. et Fulvii Ursini. Τούτο εἶπεν, ὡς τιτων λεγόντων, ὅτι οἱ Σικελιώται ἐξεύρον τὸ ἄρμα· οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνήσαντες τοὺς περὶ Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα ἐν ἱππικῇ παρέσχον ὑπόνοιαν, Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν. Cod. bomb. Ἐρεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηνῶν τὸ ἄρμα ἐδέξατο. Ἕτεροι δὲ φασιν, Πέλοπα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὡς ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχὴν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα τοὺς Σικελίας ἀρχοντας ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον, ὡς Σικελιώται πρῶτοι ἄρμα ἐξεύρον.
- p. 326, B. Ἡμερησίας³⁾ ὁδοῦ] In marg. Schell. Συμπεριέλαβε καὶ τὸν κύκλον τῆς πόλεως, ἐπεὶ τῶν Σικελῶν τὸ κατ' εὐθὺ διάστημα λ σταδίου μεμέτρηται.
- p. 326, C. Ἐξαίρετος⁴⁾ τοῦ πολλοῦ] In Cod. Bar. 7. Κεχωρισμένος, διαφέρων πολὺ καὶ ἰδιάζων.
- ibid. Οὐρανοῦ] Phot. in marg. Τοῦ αἵρος. In marg. Schell. Τῆς θέσεως τοῦ οὐρανοῦ· πρὸς γὰρ τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ κρᾶσις συμβαίνει.
- p. 327, B. Ἀγάματα⁵⁾] Apogr. Mon. et Leid. Διὰ τὸ Παλ-

1) Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας subl. Valken. — 2) Fulvii Ursini, qui nescio quo ex Codice edidit ad poet. lyr. p. 208 inde ab οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην κ. τ. λ. sine ulla varietate lectionis. — 3) ἡμερησίας ὁδοῦ, non subl. Valk. sed ἀντιστρόφους, quod subsequitur. — 4) Ἐξαίρετος κ. τ. λ. Legitur in Cod. Bar. 7. ἀήρ τε κεχωρισμένος, διαφέρων πολὺ καὶ ἰδιάζων ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ. F. Ἄήρ τε οὕτω κεχωρισμένος] Διαφ. κ. κ. ἰδ., ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ. Certe ἀήρ ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ quid sit facilius intelligitur, quam quid ἀήρ κεχωρισμένος vel ἀήρ κεχωρισμένος τοῦ πολλοῦ. — 5) Ἀγάματα κ. τ. λ. subl. Valk. et nonnihil ex Leid. prodidit ad L. Q. N. T. p. 366. et Henr. Vales. ad Harp. p. 71. Adponam hic, Creuzeri bona venia si liceat, quae ipse doctiss. Vir marg. excerptorum Leidens. adpinxit. Sunt autem haec: »Schol. »ed. ad h. l. nihil. cf. Schol. Arist. mscr. in marg. Cod. a »Schell. f. 41. (vide Exc.), qui tamen et ipse exhibet ὁ Ἀημο- »φίλος (ipse inspexi). Haec scholiastae mscr. verba usque ad »Πολυκράτην λόγῳ laud. Vales. ad Harp. in ἐπὶ Παλλαδίῳ p. m. »71. (qui hunc locum sic exhibet; διῶπτερές παλλάδιον λέγει τὸ ἀπὸ »Τροίας· ὁ γὰρ Ἀημοφίλος παρὰ Λιομήδους ἀρπάσας εἰς τὴν πόλιν »ἤγαγεν, ὡς Ἀντίας ἐν τῷ ἱππὶ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ.

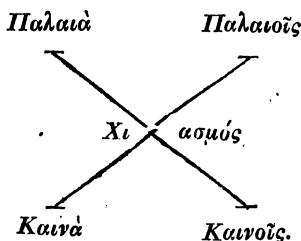
λάδιον φησὶ τὸ ἀπὸ Τροίας· ὁ γὰρ Δημόφιλος¹ παρὰ Διομήδους² ἀρπάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν· σημαίνει³ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ· λέγει⁴ δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦτε⁵ καταλύμενον τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτεσφυρῶν καλουμένων, ὡς Φερεκύδης καὶ Ἀντίοχος ἱστοροῦσι καὶ τῶν κατενηγεμένων⁶ ἐν τῇ τῶν Γιγάντων μάχῃ, ὡς ἐν ἀγράφοις ὁ Φύλαρχος φησι. Παλλάδιον δὲ ἐκάλουν, καθὰ λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν⁷ γὰρ φησὶ, τὸ βάλλειν ἔλεγον. Ἄνευ δὲ τῶν οὐρανίων, τουτέστι τῶν διΐπετῶν. In marg. Schell. Λιΰπετῶν³ τῶν Παλλαδίων δηλονότι, ὅπερ τε ὁ Δημόφιλος παρὰ Διομήδους ἀρπάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν, καὶ ἅπερ ἐν τῇ Γιγάντων κατηνέχθη μάχῃ, ὡς Φερεκύδης φησὶ.

Ἄνευ τῶν³ οὐρανίων] Apogr. Mon. et Leid. Τρία ibid.

» Not. Inde patet, Valesii schol. mscr. tum a Leid., tum a Schell. » diversum esse, qui ex Harp. l. l. et Paus. I, 28. in schol. no- » stro Δημοφῶν emendavit. Ceterum in Polluce (VIII, 119) inse- » rendum est nomen Δημοφῶν. Totus locus Pollucis lacunosus » (vid. Intt. ad eum). De re vide Hes. in ἀγῶνες (T. I, p. 59. » ubi item conferendi intt.) Hic Demophon erat Thesei f. cf. » Meursii regn. att. II, 6. de Palladiis cf. Saintecroix. in Notices » et Extr. des Mscr. de la bibl. du Roi I, p. 539. « Hactenus Creuzerus. — ibid. διὰ τὸ. in Leid. exc. emendatur: f. διΐπετς. — » 1) Δημόφιλος, alii Δημοφῶν, cf. Et. M. s. v. Ἐπὶ Παλλ., ob » consensum autem Mon. Leid. Schell. bomb. nolui quidquam im- » mutare. — 2) παρὰ Διομήδους, Mon. et Leid., περὶ Διομήδην. — » 3) σημαίνει, sic diserte Mon. Leid. in m. ζ, quod corruptelae » signum in exc. dicitur. — 4) λέγει δ' ἂν utrumq. apogr. λέγει δ' » ἂν. — 5) Τοῦτε καταλ. κ. τ. λ. Haec peritioribus sananda relin- » quere cogor. — 6) κατενηγεμένων ἐν κ. τ. λ. Mon. κατενηγεμέ- » νων, μὲν κ. τ. λ., Leid. κατενηγεμένων μὲν κ. τ. λ. — 7) Πάλλειν » Leid. πάλιν, Mon. πάλλειν. Creuzerus: » Haec postrema habet » Etym. M. in Παλλάδια et Tzetzis ad Lycophr. vrs. 355. unde » noster Schol. emendandus est. Uterque laudat Pherecydem, » vid. Sturz. p. 208. fragm. « Valken. l. l. exhibet Πάλιν, et » emend. item πάλλειν. — 8) Λιΰπετῶν κ. τ. λ. ex casu genit. vides » haec ad proxima Ἄνευ τῶν οὐρ. pertinere. — 9) Ἄνευ τῶν οὐρα- » νίων, subl. Valk. et publicavit l. l. Ibi autem δυνῶν i. e. ἀν- » θρωπίνων legi confirmat, atque sic expressis verbis habent ex- » cerpta Leidensia, non item Monacense Ap., in quo autem paullo » supra ἀνθρώπων et ἀνθρωπίνων pro οὐρανοῦ et οὐρανίων leguntur, » plane ut in Leid., cf. Valk. l. l.

ἦσαν ἀγάλματα ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν μὲν τὸ ἀρχαῖον καὶ διώπετες, ἕτερον δὲ χαλκοῦν, ὃ ἀνέθεσαν¹ μετὰ τὸν Περσικὸν² πόλεμον, τρίτον τοῦ Φειδίου³, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευασμένον. Cod. bomb. Οὐράνια λέγει τὸ διώπετῃ· ἦσαν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει τρία ἀγάλματα, τὸ μὲν ἐν χαλκοῦν, ὃ μετὰ τὰ Περσικά Ἀθηναῖοι ἔστησαν, τὸ δὲ ἕτερον ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος, παριστῶντα ἄμφω τέχνην ὑπερφυῇ· κατασκεύασε δὲ τὸ μὲν Φειδίας, τὸ δὲ χαλκοῦν⁴ Πραξιτέλης. Καὶ τὰ μὲν ἐκ τέχνης ταῦτα· ἴσταιτο δὲ πρὸ τούτων ἕτερον διοπετές· ἐν γὰρ τῇ Τροίᾳ φασὶν ἐξ οὐρανοῦ τουτὶ πεπτωκέναι· λαβόντος δὲ Διομήδους, ἀρπάσας ἀπὸ τούτου Δημόφιλος Ἀθήναζε ἤγαγεν, ὡς Ἀυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ φησί. In marg. Schell. Τρία ἦσαν ἀγάλματα ἐν ἀκροπόλει, τὸ ἀρχαῖον καὶ διώπετες, τὸ χαλκοῦν, ὅπερ ἀνέθεσαν μετὰ τὸν Περσικόν, καὶ τοῦ Φειδίου, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

p. 328, A. Τὰ μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς κ. τ. λ.] In marg. Schell. hoc conspicitur schema.

Photius: ⁵ Ὅτι πολλάκις σχηματίζεται. Σχηματίσαις δ' ἂν τὸ χωρίον, μεταλαμβάνων καὶ οὕτω· τί μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς νικᾷ, τα δὲ καινὰ παλαιοῖς· μᾶλλον δὲ ἂν τι τοῦ εἰ βούλει καὶ ἐξῆς. Καὶ ἔτι τὰ μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς

1) ἀνέθεσαν, Mon. ἀνάθεσαν. — 2) τὸν Περσικὸν πόλεμον, vox πόλεμον, quam addi jubet Valk. l. l., diserte legimus in Mon. — 3) Τοῦ Φειδίου, Leid. apud Valk. Φειδίου, in exc. τὸ τοῦ Φειδίου, in. Mon. Φειδίου. — 4) τὸ δὲ χαλκοῦν, bomb. χαλκοῦ, ubi Creuz. in Meletem. I, p. 24. mavult subaudiri ἐκ χαλκοῦ sc. κατασκευασμένον. — 5) Scholium ex Photio nescio qua ex parte laborat.

νικᾷ, τα δὲ καινὰ τοῖς καινοῖς. Εἶτα, πῶς εἶπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παλαιὰ τοῖς καινοῖς, καὶ τὰ καινὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐτι δὲ εἴποι δ' ἂν τις ἄμεινον ἢ διέλοι δ' ἂν τις οἰκειότερον λέγων, ἢ οὐκ ἂν διαμάρτοις, καὶ πολλαχῶς ἄλλους¹.

Οἷον Ἀργεῖοι²] Apogr. Mon. et Leid. Τοῦτο ἐπὶ p. 546, C. τῶν Ἀργείων εἰσέγησεν, ἐπειδὴ καὶ Ἀργείους οἶδε φρονούν-
τας, ὡς ἐν τῇ Ἀργείᾳ σπαρέντος τοῦ πυρῶν σπερματος, ἐκ
Λιβύης Ἀργου μεταπεμψαμένου· διὸ καὶ Δημήτριος Λιβύης³
ἱερὸν ἰδρυσεν ἐν τῷ Ἀργεῖ, ἐν Χαράδραις, οὕτω καλουμέ-
νῳ τόπῳ, ὡς φησι Πολέμων.

Οὐχ ὅμοια τὰ τῶν Ἀργ.⁴] Apogr. Mon. et Leid. ibid.
Τοιαύτας γὰρ τιμὰς⁵ τῶν θεῶν καὶ εἰς τὰς θεὰς ἀμοιβὰς
οὐκ ἔχουσι. Λέγει δὲ ὁ Πολέμων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ,
ὅτι ἤρσαν⁶ καὶ περὶ τοῦ Ἀργου Ποσειδῶν καὶ Ἥρα, καὶ
ἠττήθη κακῇ⁷· σύμβολα μέντοι οὐκ ἔδωκαν οἷον Ἀθήναις⁸.
Ἔχει] Supra in Schell. Φέρει. ibid.

Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες⁹] Apogr. Mon. et Leid. p. 529, B.
Ἡ τάξις¹⁰ τῶν ἀγῶνων κατὰ Ἀριστοτέλη¹¹ γράφεται· πρῶτα
μὲν τὰ Ἑλευσίνια διὰ τὸν καρπὸν τῆς Δημήτρος· δεύτερα
δὲ τὰ Παναθήναια ἐπὶ Ἀστέρι¹² τῷ Γίγατι ὑπὸ Ἀθη-
ναίων¹³ ἀναιρεθέντι· τρίτος¹⁴, ὃν ἐν Ἀργεῖ Λαυαὸς ἔθηκε
διὰ τὸν γάμον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· τέταρτος ὁ ἐν Ἀρκα-
δίᾳ τεθεὶς ὑπὸ Λυκάονος, ὃς ἐκλήθη Λυκάου· πεμπτὸς ὁ

1) ἄλλους, f. ἄλλως. — 2) Οἷον Ἀργεῖοι subl. Valk. — 3) διὸ καὶ Δημήτριος Λιβύης κ. τ. λ. Leid. Λιβύοις, sed Wyttenb. in excerpt. emendavit Δημήτρος Λιβύσσης ἱερὸν ἰδρυσαν ἐν Ἀργεῖ, probante Creuzero in Symb. et Mythol. t. IV, 57. Demetrius a Plut. cap. XXV. ἐν Ἀργεῖ, τῆς τῶν Ἰουλιῶν ἱερῆς καθηκούσης, ἀγωνοθετῆσαι καὶ συμπανηγυρίσαι τοῖς Ἑλλησιν, praeterea nil fecisse dicitur, certe quidem non sanum condidisse, itemque frustra in Pausania quaesivi. — 4) Οὐχ ὅμοια κ. τ. λ. Ἀργ. subl. Valken. — 5) τιμὰς, utrumque Apogr. τομὰς. — 6) ἤρσαν, Mon. ἤρεισαν. — 7) κακῇ, Leid. καὶ ἐκῇ. — 8) οὐκ ἔδωκαν οἷον Ἀθ., utrumque Ap. οὐκ ἔδοξαν οἱ ἐν Ἀθ. — 9) Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλ. ἀγ. subl. Valken. — 10) Ἡ τάξις κ. τ. λ. Nonnihil hujus scholii edidit Creuz. in Symb. et Myth. t. II. p. 106. et t. IV, p. 312. seq. Integra leguntur in meletem. I, 5. — 11) Ἀριστοτέλη, Leid. Ἀριστοτέλην. — 12) Ἀστέρι, hunc paullo infra Ἀστέριον vocari jam advertere nos jusserat Creuzerus l. l. — 13) ἀναιρεθέντι, Leid. ἀνακρεθέντι. — 14) Τρίτος, utrumque Apogr. τρίτον.

ἐν Ἰολκῷ, Ἰοκάστου¹ καθηγησάμενου ἐπὶ Πελία τῷ πα-
τρί· ἔκτος δ' ἐν Ἰσθμῷ, Σισίφου νομοθετήσαντος ἐπὶ Μελι-
κέρτῃ· ἑβδομος δ' Ὀλυμπικός, Ἡρακλέους νομοθετήσαντος
ἐπὶ Πέλοπι· ὄγδος² δ' ἐν Νεμέᾳ, ὃν ἔθηκαν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ
Θήβας ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ·³ θ' δ' ἐν Τροίᾳ, ὃν Ἀχιλλεὺς ἐπὶ
Πατρόκλῳ ἐποίησε· ἱ' δ' Πυθικός, ὃν οἱ Ἀμφικτύονες⁴ ἐπὶ
τῷ Πύθωνος φόνῳ ἔθηκαν. Ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέ-
πλους συνθεῖς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ πα-
λαιῶν ἀγώνων. Cod. bomb. Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα,
Ἰσθμια· Ὀλυμπίων ἐπαθλον, κότινος· Πυθίων, μῦλα·
Νεμέων, σέλινα· Ἰσθμίων πίτυς. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ ἀγῶ-
νες μεγάλοι· γίνονται δὲ καὶ ἄλλοι τούτων ἐλάττους.

p. 529, C. Ὁ τῶν⁵ Παναθηναίων] Apogr. Mon. et Leid. Παν-
αθηναίων τῶν μικρῶν λέγει· ταῦτα γὰρ ἀρχαιότερα, ἐπὶ
Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γενόμενα ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ
Ἀστερίου τοῦ γίγαντος· τὰ δὲ μέγαλα Πεισίστρατος ἐποίησε·
τὴν δὲ Ἐλευσίνα ἐπὶ Πανδίωνος ἐγένετο, ὃς πεμπτὸς ἦν
βασιλεὺς ἀπὸ Ἐριχθονίου· διὰ δὲ τὸν καρπὸν ἐτέθησαν.
In marg. Schell. Τῶν μικρῶν λέγει· ταῦτα γὰρ ἀρχαιότερα
ἐπὶ Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γενόμενα

ibid. Σαμόθρακες⁶] Apogr. Mon. et Leid. Μικτόν ἐστι
τοῦτο τὸ γένος ἀπὸ Σαμίων καὶ Θρακῶν, ἀπὸ ἐπιγαμβρίας,⁷
ὡς φασι,⁸ γενόμενον· οὗτοι οὖν μυστήρια εἶχον φοβερά τῆς
Ρέας· ἱεροῖς γὰρ λέγει τοῖς μυστηρίοις, οἷς μυούμενοι
οὐδέποτε ἐνανιάγουν.⁹ Cod. bomb. Σαμόθρακες μικτόν
ἐστι ἔθνος, ἀπὸ Σαμίων καὶ Θρακῶν, ἀπὸ ἐπιγαμβρίας,
ὡς φασι, γενόμενον· οὗτοι οὖν μυστήρια εἶχον φοβερά τῆς
Ρέας, οἷς μυούμενοι κ. τ. λ. In marg. Schell. ad Ἱεροῖς]

1) Ἰοκάστου, Leid. Ἰκάστου. — 2) ὄγδος δ', Mon. ἡ. —

3) Ἀρχεμόρῳ, Mon. ἀργεμόρῳ (sic), Leid. ἀρχεμόρῳ. — 4) Ἀμ-
φικτίονες, Mon. Ἀμφικτυῶνες. — 5) ὁ τῶν Παν. subl. Valk. in
Leid. scholion incipit ab τῶν μικρῶν λέγει, in Mon. sic: τῶν πα-
λαιῶν ἀγώνων (vide supra) Παναθηναίων τῶν μικρῶν λέγει. Inde
suspicio ita constituendum esse schol. Παναθηναίων] Apographa:
τῶν μ. κ. τ. λ. — 6) Σαμόθρακες subl. Valken. — 7) ὡς φασι,
illud bomb. — 8) ἐπιγαμβρίας, Leid. ἐκγαμβρίας. — 9) ἐνανιάγουν,
Mon. ἐνανάγουν.

Τοῖς μυστηρίοις τῆς Ρέας· Σαμόθρακες ἀπὸ Σαμίον
καὶ Θρακῶν ὑπὸ ἐπιγαμβρίας γενόμενοι.¹

Τὴν εἰς Δελφοὺς ὁδὸν²] Apogr. Mon. Τὴν Θυσίαν, ibid.
τὴν πομπὴν εἰς τὰ Πύθια. Ἐλέγεται δέ ποτε ἡ ὁδὸς αὕτη
ληστεύεσθαι, τοῦτο δὲ τὸ ληστικὸν καθεῖλον Ἀθηναῖοι·
ἔργον οὖν καλεῖ τὸν ληστικὸν διωγμὸν. Cod. bomb. Ἐν
τῇ πρὸς Δελφοὺς ὁδῷ λησταί ποτε καθήμενοι τοὺς παριόν-
τας διέφθειραν· Θησεὺς οὖν ἀνείλεν ἅπαν τοῦτο τὸ ληστι-
κόν, ὅθεν Ἀθηναῖοι αἷτιον τῆς ἀναιρέσεως τὸν Ἀπόλλω νο-
μίζοντες κατ' ἐνικυτὸν ναῦν εἰς Δελφοὺς ἔπεμπον, Θυσίαν
κομίζουσιν πρὸ Ἀπόλλωνι ἐν αἷ τῶν Πυθίων πανηγύρει.
Ἔργον δὲ τῆς πόλεως λέγει τὴν ὁδὸν, ἐπειδήπερ εἰ μὴ
τοὺς ληστὰς ἀνείλεν, οὐκ ἂν οἶόντε ἦν εἰς Δελφοὺς ἀφι-
κνεῖσθαι. In marg. Schell. Αὕτη ἡ ὁδὸς ἐληστεύετο·
τοῦτο δὲ τὸ ληστικὸν καθεῖλον Ἀθηναῖοι.

Θεωρίαν] In marg. Schell. Τὴν Θυσίαν· τὴν πομ- ibid.
πὴν εἰς Πυθιάδα.

Ἐπιβάλλειν] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. p. 350, A.
Τοῦτο δὲ εἶπεν οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι ἔθος εἶχόν τινες, ἄλ-
λων θυόντων συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας³ καὶ κοινωνεῖν·
τοῦτο οὖν ἐκάλουν χεῖρα ἐπιβάλλειν, ὃ ἐστὶ μετέχειν
πάντων τῶν καλῶν· καὶ Αἰσχίνης⁴ οὐκ ἔφη γινώσκειν,
ἄσπερ τοὺς συνεφάπτομένους τῶν ἱερῶν. Cod.
bomb. Τὸ χεῖρα ἐπιβάλλειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν
κοινωνούντων τισὶν ἀγαθῶν λεγομένη, ἐπειδὴ εἶχον ἔθος
τινὲς, ἄλλων θυόντων συνδράττεσθαι τῆς θυσίας καὶ κοι-
νωεῖν. In marg. Schell. Κοινωνεῖν· ἔθος εἶχόν τινες,
ἄλλων θυόντων συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας; τοῦτο οὖν
ἐκάλουν χεῖρα ἐπιβάλλειν ἥτοι μετέχειν τῶν καλῶν.

Τὸ παρ' ἡμῖν] In marg. Schell. Ἐν τῇ ἀκροπόλει p. 350, B.
τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον.

1) γεκόμενοι, Cod. γενόμενοι. — 2) Τὴν εἰς Δελφοὺς ὁδὸν
sublin. Valken. Edidit autem Baehrius in comment. de Apoll.
et Min. pag. 29. (cf. pag. 25.), qui unde sua desumserit, ex
Apographone an ex Cod. bomb. non addidit. — 3) τῆς θυσίας,
Mon. τὰς θυσίας. — 4) καὶ Αἰσχίνης κ. τ. λ. Monac. ita: καὶ
Ἀισχίνης· οὐκ, ἔφη, γινώσκειν ὥσπερ κ. τ. λ.

p. 331, A. *Λυκούργω* ¹ τε τῷ *Λακεδ.* καὶ *Σωκράτει*] *Ap. Mon.*
et *Leid.* Διὰ τὸν χρησμὸν λέγει τὸν λέγοντα·

Ἦκεις, ὦ *Λυκόεργε* ἐμὸν ποτὶ νηὸν ² ἁνίων

Ζητὴ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι· ³

Δίζω, ἥ σε θεὸν μαντεύομαι ἢ ἐν ἀνθρώπων.

Ἀνδρῶν πάντων *Σωκράτης* σοφώτατος ⁴. *Cod. bomb.* Ἐλ-
θὼν πρὸς *Δελφούς* ὁ *Λυκούργος* τοιαῦτ' ἤκουσε παρὰ τοῦ
Ἀπόλλωνος·

Ἦκεις, ὦ *Λυκόεργε*, ἐμὸν ποτὶ νηὸν ἁνίων,

Ζητὴ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι·

Δίζω, εἴ σε θεὸν μαντεύσομαι, ἢ ἐβροτόντε·

Ἄλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ *Λυκόεργε*.

Ζητούντων δέ τινων ἐν τῷ Ἀπόλλωνι (sic), τίς εἴη μάλιστα
ἀπάντων σοφὸς ἀνέειπεν ἡ *Πυθία*,

Ἀνδρῶν ἀπάντων *Σωκράτης* σοφώτατος.

In marg. Schell.

Ἦκεις, ὦ *Λυκόεργε*, ἐμ. π. ν. ἁν.

Ζ. φ. κ. π. Ὀλ. δ. ἔχ.

Δ. ἥ σε *Θ. μ.* ἢ ἐν ἀνθρώπων.

Ἀνδρῶν πάντων *Σωκράτης* σοφώτατος.

p. 333, A. *Κορινθίων*] *Apogr. Mon.* Λέγει *Δημοσθένης* ⁵· ἐπὶ
μὲν *Κορινθίους* καὶ *Μεγαρέας* ἀρπάσαντας τα
ὄπλα πορεύεσθε. *Πανήγυριν* δὲ λέγει τῷ (sic) τῶν
Ἀθηναίων.

p. 333, B.

1) *Λυκούργω* τε κ. τ. λ. subl. Valken. Exhibui autem lec-
tiones *Apogr. Monac.* En varietas *Leid.* — 2) νηὸν *Leid.* ναὸν.
3) δώματ' ἔχουσι *Leid.* δ. ἔχουσιν, *Mon.* δώματ' ἔχουσι. — 4) *Σω-
κράτης* σοφ., *Leid.* *Σωκράτης* σοφώτατον. Illud oraculum desum-
tum ex *Herod. I, 65*. Inter haec et quae sequuntur Ἀνδρῶν π.
excidisse nonnihil, facile intelligitur, nam Ἀνδρῶν πάντων κ. τ. λ.
ex oraculo, quod servavit schol. ad *Aristoph. Nub. vrs. 145*.
(cf. *Creuz. ad Olymp. II, p. 53*.)

Σοφὸς *Σοφοκλῆς*, σοφώτερος δ' *Εὐριπίδης*,

Ἀνδρῶν δὲ πάντων *Σωκράτης* σοφώτατος.

Hinc simillima leguntur in *bomb. F.* Ἀνδρῶν δ' ἀπάντων κ. τ. λ.,
etenim *bomb.* sic: *Σωκράτης* ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος. Quodsi
Apologia Socratis Xenophontea esset, ex sect. 14. pluribus hoc
oraculum constituisse crederem. Memoratur ib. orac. *Lycurgi*. —
5) *Δημοσθένης*, subl. Valk. vocem *Κορινθίων*. — 6) ὡς ἀρχαῖα
subl. Valk.

Ὡς ἀρχαῖα ^{6]} Apogr. Mon. Ἀρχαῖα μὲν τα Σαμο-
θράκης ἢ τὰ Λυκομήδου· ἀναγκαῖα δὲ καὶ πάντα τὰ
μυστήρια τῶν θεῶν ἄλλωστε ἐν Αἰγίνῃ¹ γινώριμα δὲ τὰ
Ἰσοθμοῖ² ἢ Πυθοῖ³ ἢ ἀκαλοῦσι δημοτελῆ.

Οὐχ ἡμῶν ὁ λόγος] In marg. Schell. Ἀπόδῶντα γὰρ *ibid.*
καὶ κρυπτὰ τὰ μυστήρια.

Τῷ Ἐλευσινίῳ] Supra in Schell. Τῷ ἱερῷ τῆς Δή- p. 333, C.
μητρος.

Τέλους] In marg. Schell. Τέλους, δαπανήματος (sic.) p. 334, A.

Οἱ μὴδὲν ἔχοντες φανερόν] Apogr. Mon. Τούτέστι p. 384, B.
μὴδὲν ἐπίδηλον³, μὴδὲ ἐνδοξον· καὶ Ὅμηρος⁴

. . . . . Ἴν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν

Ἀργεῖοις γένοιτο.

Οὐδὲν κοινόν] Supra in Schell. Πόλεως δηλονότι *ibid.*
κατόρθωμα.

Γεωπεῖναι] Penes Photium: Οἱ γεωργοί, οἱ μὴ οἰκείαν p. 334, C.
γῆν ἔχοντες ἀροῦν.

Τοῦ ἡδύσματος] In marg. Schell. Οὐκ εἶπεν⁵ φιλο- *ibid.*
τιμήματος, ἀλλ' ἡδύσματος, εὐτελίζων.

Κοσμηῖσαι ἵππους] Penes Phot. Εἰς Μενεσθέα⁶ p. 334, D.
Ἀλέξανδρον (sic) ἀποτείνεται.

Κράτιστος] In Schell. Κάρτιστος, in marg. Ἦτοι p. 335, A.
κράτιστος.

Ἐπωνύμων] In marg. Schell. Ἀφ' ὧν αἱ φύλαι ὀνο- p. 336, A.
μάζονται· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρίστων γενομένων
εἶχον τὰ ὀνόματα.

Συνέταξε] Apogr. Mon. Συνέταξε λέγει, ὅτι γνώ- *ibid.*
μη τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ Λυκοῦργος παρὰ τοῦ Κρητῆς τοῦ
Μίνωος τὰ νόμιμα δεξιόμενος κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, οὕτως ἐθαῤῥήσῃ παρὰ Λακεδαιμονίους θεῖναι τοὺς

1) ἄλλωστε ἐν Αἰγ., Apogr. ἀλλ' ὥς τὰ, f. ἄλλως τε τὰ ἐν
Αἰγ. — 2) Ἰσοθμοῖ, Apogr. Mon. Ἰσοθμῷ. — 3) Ἐπίδηλον, Apogr.
ἐπειδημον μὴ δὲ ἐνδ. — 4) Καὶ Ὅμηρος, Iliad. V, 2. Apogr. sic
exhibit:

Ἴν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν Ἀργεῖοι
γέρονται (in Cod. corr. γένηται.)

5) οὐκ εἶπεν, Cod. εἰπείν. — 6) Εἰς Μενεσθέα⁴ λ., cf. Iliad. II, 554.

νόμους. Cod. bomb. Συνέταξε λέγει, ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος·¹ ὁ Λυκούργος παρὰ τῶν Κρητῶν καὶ τοῦ Μίνως τὰ νόμιμα λαβὼν κατὰ μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὕτως ἐθάύρησε παρὰ Λακεδαιμονίους θεῖναι τοὺς νόμους. In marg. Schell. "Ὅτι γνώμη Ἀπόλλωνος ὁ Λυκούργος παρὰ τοῦ Μίνως τὰ νόμιμα δεξάμενος οὕτως ἐθάύρησε θεῖναι τοὺς νόμους.

ibid. Ὁ δέ γε² αὐτὸς οὗτος Θεός] Apogr. Mon. et Leid. Τεσσαράων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Κλεισθένης ὁ Ἀλκμαιωνίδης³ δεδιώς, μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν δ' φυλῶν βουληθείσα τυραννήσῃ, προσποιήσῃ ἑαυτῇ τῶν ἄλλων μίαν⁴ καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν⁵ ῥ' ἡρώων ὀνόματα ἦλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος, ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς, ἃς μέλλει κτίζειν. Λαβὼν τὸν χρησμὸν καὶ ἔλθων Ἀθήνησιν, ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ ἓαν βούληται μία τῶν δέκα τυραννήσῃ, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. "Τότερον,⁶ ὥς ἐταπεινώθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ Μακεδόνων, χαρίζομενοι αὐτοῖς ἐποίησαν δύο φυλάς καὶ ὠνόμασαν τὴν μὲν Ἀντιγονίαν, τὴν δὲ Δημητρίαν, ἀπὸ Ἀντιγόρου καὶ Δημητρίου βασιλέων. In marg. Schell. "Ὅτι δ' οὐσῶν τῶν φυλῶν Ἀθήνησι Κλεισθένης⁷ δεδιώς, μὴ μία τούτων ἐπίθῃται τυραντίδι, εἰς δέκα ταύτας διεῖλε χρησμῷ πειθόμενος.

Τὰς ἐκάστοις προσηκούσας θυσίας] Cod. bomb. Τὸ P. 336, B. ἐκάστοις ἢ ἀντὶ τοῦ Θεοῦ νόει ἢ ἀντὶ τοῦ γένεσι· λέγει δὲ ὅτι ὁ Ἀπόλλων προσέταξε ταύτην μὲν τὴν φυλὴν

1) ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ Λυκούργος κ. τ. λ. Interpungendum censui post Ἀπόλλωνος, ut discrete exhibet Apogr. Mon. Quodsi abessent κ. μ. τ. Απ., cum Schell. ita legere possis; Συνέταξε λέγει, ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Λυκούργος κ. τ. λ., lenius item fluente oratione. Forte κατὰ μαντείαν, vel κατὰ τὴν μ. τ. Απ. sunt interpretamenta illorum, γνώμη τ. Απ. — 2) Ὁ δέ γε κ. τ. λ. subl. Valk. et edid. ad Herod. V, 66. — 3) Κλεισθ. ὁ Ἀλκμ., sic emendi Valk. l. l. et probat Fisch. ad Aeschin. p. 105., ed. sec. Utrumque apogr. Καλλισθένης ἢ Ἀλκμ. — 4) τῶν ἄλλων μίαν, ita Valk., Codd. τὴν ἄλλην μίαν. — 5) λαβὼν ῥ' ἡρ., monet Valk. ne i' legas pro ῥ', cum Clisthene Pythiae de multis eligendi potestatem facere vellet. cf. Creuz. S. et M. t. III, 63. — 6) ὅτερον κ. τ. λ. non ed. Valken. — 7) Κλεισθένης, Schell. Καλλ.

θύειν Διὶ, ταύτην δὲ Ποσειδῶνι, ἄλλην δὲ Διονύσῳ, καὶ ἑτέραν ἑτέρῳ· Τὸ δὲ βασιλείας καὶ ἄρχοντας, δικαστήρια ἦσαν ἐν Ἀθήναις διάφορα· τὸ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Ἄρειος πάγος, κρίνον περὶ φόνων, τὸ δὲ βασιλεὺς, κρίνον περὶ δημοσίων, τὸ δὲ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες, κρίνον περὶ ἱερῶν, τὸ δὲ Ἐνδρα, κρίνον περὶ ἄλλου τινός.

Ἀπλοῦν τε καὶ οὐχ ἅπλ.] In ora inferiore Schell. p. 556. C.

Ἀπλοῦν μὲν διὰ τὴν διαίρεσιν, οὐχ ἅπλοῦν δὲ διὰ τὸ εἶναι ἐν αὐτῇ τὰς τρεῖς πολιτείας, μᾶλλον δὲ τὰ τῶν τριῶν χρήσιμα.

Ἄλλα καὶ τῶν ὕστερον] Apogr. Mon. Τοῦτο διὰ p. 556, D. Θυμοίτην φησὶν τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀθηναίων· ἐπερχομένου γὰρ Ξάνθου τοῦ Βοιωτῶν βασιλέως καὶ δόξαν, ἵνα μονομαχήσωσιν οἱ δύο στρατηγοὶ τῶν στρατοπέδων, Θυμοίτης γέρον ὦν καὶ μὴ δυνάμενος μονομαχεῖν, ἔδωκε τὴν βασιλείαν Μελάνθῳ καὶ αὐτὸς ἐμονομάχησε . . .

Ὡςπερ γὰρ ὁ πᾶς οὐνοσὶ κόσμος] Apogr. Leid. Πλα. p. 558, A. τωنيκὸν δὲ τοῦτο φεωρημά ἐστιν, ὅτι οὐδὲ ἐν τούτων ἅπλοῦν ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ· οὐ γὰρ ἂν συνέστη, ἀλλὰ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα· τῷ πλεονάζοντι ἔσχε τὴν προσσηγορίαν· οὕτω καὶ αἱ πολιτεῖαι εἰ καὶ ἰδίᾳ κεχωρισμέναι εἰσιν, ἀλλὰ μετέχουσι καὶ τῶν ἄλλων.

Συνέδριον] Supra in Schell. Φανήσεται προέχον. p. 538, C.

Ἐγούμενα] Ibid. Ἐγεμοσεύμενα.

ibid.

Ἐβριστότεροι] Sic Colleg. Nov. Sed in marg. γρ. p. 559, A.

Ἐβριστικώτεροι.

Γεγενημένοι] Ibid. Δεδειγμένοι.

ibid.

Τίθεσθαι] Ibid. Ἀρέσκεσθαι.

ibid.

Ἄλλ' ὅσον μὴ ἀδικεῖσθαι] Cod. bomb. Ἐπειδὴ p. 559, B.

πρὸς τοὺς ἔχοντας φθάνος ἔρπει, κατὰ Σοφοκλῆ, ³ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οἷκ' εἰς τοὺς πλουτιούντας ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων τοῖς τοιούτοις φθονοῦνταν. Penes Phot. Ἐπειδὴ πρὸς τοὺς ἔχοντας ὁ φθόνος ἔρπει.

1) Ὡςπερ γὰρ ὁ πᾶς κ. τ. λ. non subl. Valken. — 2) post στοιχεῖα excidit forte ἔχων. — 3) κατὰ Σοφοκλῆ, Ajac. vrs. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει.

- p. 339, C. Τὸν θεσμὸν] Supra in Schell. Τὸν φυσικὸν νόμον.
 ibid. Τὰ τῇ φύσει τρίτα] Cod. bomb. Τὰ χρήματα λέγει ἡ Πλατωνικὸν δὲ τὸ νόημα· λέγει γὰρ ἐκεῖνος πρῶτον μὲν ψυχὴν, δεύτερον δὲ τὸ σῶμα, τρίτον δὲ τὰ τοῦ σώματος, ὥστε εἶναι τὰ χρήματα καὶ ἀρχαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα. Λέγει δὲ ὡς οὐκ ἀρετῆς τὸν πλοῦτον προετίμησεν. In marg. Schell. Τὰ χρήματα λέγει κατὰ Πλάτωνα, λέγοντα μὲν πρῶτον τὴν ψυχὴν, δεύτερον δὲ τὸ σῶμα, τρίτον δὲ τὰ τοῦ σώματος, χρήματα, ἀρχὴν, φίλους καὶ ὅσα τῶν ἐκτός.
- p. 340, A. Ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμημάτων¹] Cod. bomb. Τίμημα λέγει τὸν πλοῦτον, ὡς καὶ Πλάτων καὶ Δημοσθένης χρῆται τῇ λέξει· ἀποτετίμηντο³ γὰρ ἐκάστων αἱ οὐσίαι ἐν Ἀττικῇ, ὥστε εἶναι δῆλας καὶ τὰς λειτουργίας καὶ τὰς εἰσφοράς. In marg. Schell. Τιμήματα ἐκάλουν τοὺς πλούτους καὶ τὰς οὐσίας, ἐκτετιμῆσθαι γὰρ εἰώθασιν· ὡς ἂν ἀνίλογοι αἱ εἰσφοραὶ πρὸς τὰς οὐσίας γίνοντο. Supra in Schell. Πάντων (sc. μεγίστων) οὐσιῶν (sc. τιμημάτων).
- ibid. Φύσεις] Supra in Schell. Προαιρέσεις, ὅτι κ. τ. λ.
- p. 340, C. Ἐν ᾗ ζῇ⁴] Apogr. Mon. Τὸ νόημα Θουκυδίδειον, ἐκ τῶν ἐπιταφίων⁵ κείμενον.
- p. 341, B. Εἰ δέ που διασταῖεν] In marg. Schell. Τὰ ἐπὶ τῶν Α αἰνίττεται.
- ibid. Πένταθλοι⁶] Apogr. Mon. Ἀντὶ τῶν ἀθλος ἔχων πέντε ἀγωνίσματα, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον, παγκράτιον· ἢ ἀντὶ τοῦ οἱ ἐ' ἐξαγωνιζόμενοι, ἢ ἐν τοῖς ἐ' ἀγωνίσμασι νικῶντες· οὐχ ὅτι πάντως οἱ πένταθλοι πάντα νικῶσιν· ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς γ' τῶν ἐ' ⁷ πρὸς νίκην. Λέγεται δὲ πρῶτος Πηλεὺς, ὅτε ἦν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, τοῦτον θῆναι τὸν ἀγῶνα· τὰ δὲ πένταθλα ἦν ταῦτα· δρόμος, πάλη, δίσκος, ἀκόντιον, ἄλμα· ⁸ οἱ δὲ παγκράτιον. In marg. Schell.
- 1) Τὰ χρήματα λέγει κ. τ. λ. Ea prostant edita in Creuz. annot. ad Plot. p. 329. Quae inde ab λέγει δὲ ὡς κ. τ. λ. leguntur, praetermissit V. D. — 2) Ἀπὸ τῶν μεγ. τιμ. subl. Valken. — 3) ἀποτετίμηντο, Ap. ἀποτετίμηντο, f. ἀποτετίμηνται. — 4) ἐν ᾗ ζῇ subl. Valk. — 5) ἐκ τῶν ἐπιταφίων, sic. f. ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. — 6) Πένταθλοι subl. Valk. — 7) ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς γ' τῶν ἐ', sic ex Photio emendavi; Apogr. ἀρκ. γ. αὐτ. γ' τοῖς ἐ'. — 8) ἄλμα, Apogr. ἄλμα.

Ἐμοὶ μὲν οὐδ' οἱ πάντα νικῶντες πένταθλοι τοσοῦτο δοκοῦσι τοῖς πᾶσι κρατεῖν. Penes Phot. Πράγματα εἶπεν ἀντὶ προσώπων· δέον γὰρ εἰπεῖν οἱ τοὺς πεντάθλους νικῶντες, ὁ δὲ εἶπεν οἱ πένταθλοι, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον, παγκράτιον· ἢ ἀντὶ τοῦ οἱ ἐ ἀγωνιζόμενοι, ἢ οἱ ἐν τοῖς πέντε ἀγωνίσμασι νικῶντες· οὐχ ὅτι δὲ οἱ πένταθλοι πάντα νικῶσιν, ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς τρία τῶν πέντε πρὸς νίκην. Λέγεται δὲ Πηλεὺς, ὅτε ἦν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν¹ τοῦτον θεῖναι τὸν ἀγῶνα πρῶτος· τὰ δὲ πέντε ἄθλα ἦν ἃ προεῖρηται· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ παγκρατίου τὸ ἄλμα συναριθμοῦσι.

Βελτίων] Supra in Schell. Ἡ πόλις.

p. 341, C.

Τῆς λοιπῆς σοφίας²] Cod. bomb. Λοιπὴν σοφίαν ibid. λέγει ἱατρικὴν, ζωγραφίαν, τὰς ἄλλας τέχνας· καὶ γὰρ Ὅμηρος οὐ μόνον ἐπὶ τῶν λόγων τὸ σοφόν³ χρῆται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὡς τὸ⁴

. . . . . σοφὸς ἦραρε τέκτων.

Προηροσίαν⁵] Apogr. Mon. Τουτέστι πρὸ τοῦ ἀρο- p. 342, D. τρου καὶ τοῦ σπόρου· λέγει δὲ τὴν πρὸ τοῦ ἀροτριᾶν θυσίαν, ἣν ποιοῦσιν, ὥστε καλοῦς τοὺς καρποὺς γενέσθαι. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· λιμοῦ⁶ κατασχόντος τοὺς Ἕλληνας, ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, εἰ Ἀθηναῖοι εὖξοιντο⁷ ὑπὲρ αὐτῶν· ἐλθόντων δὲ πρέσβων ἐς τὴν Ἀττικὴν, πεισθέντες ἔθυσαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν προηροσίαν⁸ ἀντὶ τοῦ τὴν πρὸ ἀρότρου, οὕτως ἐπαύσατο ὁ λιμός. In marg. Schell. Τὴν προηροσίαν⁹ ἔθυσαν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ Ἑλλήνων διὰ χρησιμοῦ, λιμοῦ κατασχόντος αὐτούς.

1) τῶν Ἀργοναυτῶν, sic in marg., in ipsis excerptis Photii est Ἀργεῖων αὐτῶν. — 2) Τῆς λοιπῆς σοφίας, Werf. dedit τῇ λοιπῇ σοφίᾳ — 3) τὸ σοφόν nolui τῷ emendare propter scholion, quod legitur inter edita ad. t. III, p. 93, C. — 4) Utrumque expressit Pind. Pyth. III, 201. — 5) Προηροσίαν, subl. Valken. — Cf. ad hoc scholion enarratorem graecum ad Aristoph. Eq. vrs. 725. quem laudat et cum Suida comparat H. Vales. ad Harp. p. I. — 6) λιμοῦ, Apogr. λοιμοῦ; refert sch. l. l. alios λοιμὸν, alios λιμὸν in causa fuisse perhibere. — 7) εὖξοιντο, hoc in marg. Apogr. ἄξοιντο. — 8) προηροσίαν, schol. l. l. εἰ προηρόσιον, quod tacite emendavit Vales.

ibid. Ἄετον ἐν νεφέλαις ¹⁾] Apogr. Mon. Λέγεται ὁ ἅετος βασιλεὺς εἶναι τῶν ὀρνέων· οὕτω καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων τῶν ἄλλων πόλεων. Τοῦτο δέ ἐστι μὲν ἀπὸ χρησμοῦ· εἰς δὲ παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, καὶ γὰρ ὁ ἅετος ἐν νεφέλαις ὧν δυσάλωτός ἐστι· τὸ δὲ τοῦ χρησμοῦ μέρος τοιοῦτον·

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης ⁵

Αἰετός ἐν νεφέλῃσι πετιήσεται ἥματα πάντα.

Cod. bomb. Ἐπειδὴ ὁ ἅετος ἄρχει τῶν ἄλλων ὀρνέων, (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τῷ Διὶ ἀνάκειται), καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων κρείττων ἀπασῶν ἐστι τοῖς ὅλοις, τούτου χάριν αἰετὸν ὁ θεὸς ταύτην προσεῖπε, δεικνὺς αὐτῇ τὴν ὑπεροχὴν καὶ ὅτι ὅσον αἱ νεφέλαι τῆς γῆς ἀπέχουσι, τοσοῦτον καὶ αὕτη τῶν ἄλλων πόλεων. In marg. Schell.

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης

Αἰετός ἐν νεφέλῃσι πετιήσεται ἥματα πάντα.

Ἐντεῦθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. Ἄετος ἐν νεφέλῃσι.

p. 543, A. Τὸ τῆς σοφίας πρυτανεῖον ⁵⁾] Apogr. Mon. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· ⁴⁾ κατὰ ταῦτὸ νῦν συνεληλυθότες εἰς Ἑλλάδος πρυτανεῖον. Τὴν ἐστίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Πύθιος λέγει· χρωμένοις τοῖς Λακεδαι-

1) Ἄετον ἐν νεφ. subl. Valken., Steph. Αἰετὸν, quod malui in oraculo obtinere, quam in ipsius Sophistae verbis. — 2) ἀγελείης, Apogr. ἀδολίαν, vid. Hom. Iliad. VI, 269. 279. Legitur hoc oraculum plenius in schol. ad Aristoph. Eq. vrs. 1010.

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης
Πολλὰ ἰδὸν καὶ παθὼν καὶ πολλὰ μόγησαν
Αἰετός ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἥματα πάντα.

In ultimo hujus oraculi versu marg. Schell. hab. ἅετος, attice quidem, sed secus atque oraculorum mos fert. Comicus cum suo interprete ibidem exhibent γενήσεται pro πετήσεται cf. vrs. 1085. item γενίσει in Av. 979 et schol. ad Av. 989. — 3) Τὸ τῆς σοφ. πρ. subl. Valken. — 4) Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ pag. 561. ex quo post συνεληλυθότες inserui εἰς. Totum autem sch. ita fere habet: Πλ. ἐν Πρ. κατὰ ταῦτὸ νῦν συνεληλυθότες Ἑλλάδος πρυτανεῖον τῆς περὶ τῆς ἐστίας τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ Πύθιος λέγει χρωμένοις τὴν Λακεδαιμονίαν μετὰ τὰ ἐν αἰγὸς ποταμοῖς ἔχρυσεν x. τ. λ. F. — πρυτανεῖον· περὶ x. τ. λ. —

μονίοις μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ δεῖν ἀνελεῖν τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐστίαν. Τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δέ φησιν· "Ερεισμὸν Ἀθηνῶν," εὐδαιμόνιον πτολίεθρον. Cod. bomb. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ² σοφίας πρυτανεῖον τὰς Ἀθῆνας καλεῖ, Ἑλλάδος δὲ ἐστίαν ὁ Πύθιος· βουλομένοις γὰρ Λυκεδαιμονίοις μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καθάπαξ Ἀθῆνας καὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων ὄνομα ἀπολέσαι καὶ ἐρομένοις περὶ τούτου τὸν Πύθιον, χρησμός αὐτοῖς δέδοται, ὥς οὐ τὴν τῆς Ἑλλάδος ἀνελεῖν ἐστίαν. Τὸ δὲ ἔρεισμα Πίνδαρος φησιν οὕτως· "Ερεισμὸν Ἀθάνας, δαιμόνιον πτολίεθρον.

Εἶσω πίπτειν³] Supra in Schell. Μικρὰ εἶναι.

ibid.

Προσβύη τὴν ἀκρ.] Penes Phot. Ἀντὶ τοῦ τιμωτέ- p. 343, D.
ραν καὶ ἐνδοξοτέραν τῆς πάσης Ἀττικῆς, εἰ τις λέγει τὴν ἀκρόπολιν.

Ἀντὶ τοῦ πέπλου⁴] Apogr. Mon. et Leid. Πέ- p. 344, A.
πλον⁵ λέγει τὸ ἰστίον τῆς νεώς· φασὶ γὰρ, ὅτι ναῦς ἦν ὑπότροχος κατασκευασθεῖσα, ἥτις ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τινος τόπου ἀγομένη ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν εἶχεν ἄρμενον,⁶ ἐν ᾗ ἦν γεγραμμένη⁷ ἡ γιγαντομαχία, ἐν ᾗ φασὶν ἀριστεῦσαι τὴν Ἀθηνῶν· λέγουσι δὲ, ὅτι αἱ καλαὶ τῶν παρθένων ἐν τοῖς Παναθηναίοις εἰργάζοντο πέπλους, οὓς ἀνέτιθεσαν τῇ Ἀθηνᾷ. Cod. bomb. Ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὕφαινον αἱ παρθένοι Ἀθήνησι πέπλον, ἐν ᾧ ἄρμα ἦν ἐντετυπωμένον, καὶ ἃ κατὰ τῶν γιγάντων ἡ θεὸς ἔπραξεν· ἐποιοῦν.

1) "Ερεισμὸν Ἀθ. κ. τ. λ. vide Pind. fragm. p. 74 seq. et Creuz. de civit. Athen. p. 62. — 2) Πλάτων ἐν Πρ. edid. Creuz. ad Plot. p. 464. ad Orat. de Ath. p. 54. — 3) Εἶσω πίπτειν subl. Valken. — 4) Ἀντὶ τοῦ πέπλου non subl. Valk. sed ἡσπερ καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ πόλις, quae extrema leguntur. — 5) Πέπλον, Mon. et Leid. πέπλου — ibid. ναῦς ἦν ὑπότροχος, ea adprime recte a scholiasta dici, vide Creuz. Myth. et Symb. t. II, 409. — 6) ἄρμενον, Apogr. utrumque ἄρμενον, illud recepi ex Schol. ad Aristoph. Equit. vrs. 563, ubi haec: πέπλον δὲ καλοῦσι ἄρμενον, διὰ τὸ ἀραιὸν αὐτὸ εἶναι. — 7) ἐν ᾗ ἦν γεγρ., Ap. utrumque ἐν ᾗ ἦν γεγραμμένον, f. ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένη, ut fere legitur in marg. Schell.

τοῦτον τὸν πέπλον ἰστίον τῆς νηὸς, ἣτις ὑπότροχος κατε-
 σκεύαστο καὶ ἐκ τινὸς τόπου πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἤγετο.
 In marg. Schell. Πέπλον λέγει τὸ ἰστίον τῆς νεὸς τῆς
 ἐπὶ χέρσου φερομένης διὰ τροχῶν· ἐνεγέγραπτο γὰρ αὐτῷ
 ἡ γιγαντομαχία, ἐν ᾗ φασὶ ἀριστεῦσαι τὴν Ἀθηνᾶν.
 Ἀλλὰ καὶ αἱ πάρθενοι πέπλους ἐργαζόμεναι ἀρετίδεσαν τῇ
 Ἀθηνᾷ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΠΕΡ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΛΟΓΟΝ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.

Εἰ τιμι τῶν πρότερον] Schol. ed. Τὸ τινὶ ἢ πρὸς τ. III, 3. A. τὸ τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων σύναπτε, λέγων τινι τῶν παλαιῶν καὶ ἐνδόξων, ἢ πρὸς τὸ συμβέβηκεν, ἢ ἔχη τὸ ἐτέρως πρὸς τὸ τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων συνάπτεσθαι οὕτως, ἕαν τιμι — ὑστέρω¹, δηλονότι — συμβέβηκεν εἰρησθαι περὶ τῶν αὐτῶν ἐτέρως τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων. "Ὁ μοι δοκεῖ κρεῖττον" καὶ γὰρ τὸ βασκαίνειν πρὸς τὸν ὕστερον ἔχει τὴν ἔμφασιν, οὐ γὰρ βασκαίνει τις τῷ πρὸ αὐτοῦ², ἀλλὰ τῷ ὕστερον εἰρηκότι ἐτέρως τοῦ παλαιοῦ³ καὶ ἐνδόξου.

Κιθαριστάς] Schol. ed. Κιθαρωδὸς ὁ καὶ πρὸς τὴν 4, A. φωνὴν τῆς κιθάρας ἄδων· κιθαριστῆς δὲ ὁ κρούειν μόνον ἐπιστάμενος. Schol. Mon.⁵ Κιθαρωδὸς κιθαριστοῦ διαφέρει, ὅτι ὁ κὲν κιθαρωδὸς τῇ φωνῇ κέχρηται, ὁ δὲ κιθαριστῆς κρούειν μόνον ἐπίσταται.

1) Σχόλια εἰς τὸν πρῶτον κ. τ. λ. sic Jebbiius, ex suone an ex Cod. nescio. Ex meo autem inserui πρῶτον, quod deesset in Jebb. edit., propter — διέτερον λόγον ὑπὲρ ρ., quae leguntur pag. 79. — 2) ὑστέρω δηλονότι a reliquis sejuncti, παρὲνθέσεως vicem ea arbitratu agere. — 3) πρὸ αὐτοῦ ed. παρὰ αὐτοῦ. — 4) παλαιοῦ ed. παλαιού. — 5) Quae Schol. Mon. dixi, ea neque in Apogr., neque in bomb. descripserat Werferus, sed ex Cod. nro CCXLIX edidit Hardt. in Catal. Bibl. Mon. t. III, p. 85.

- ib. *Καὶ τῆς τάξεως*] Schol. ed. *Ἦγουν ἡ καθ' ἣν τάξιν εἰσῆλθε τρίτος, εἰ τύχοι τοῦ πρὸ αὐτοῦ, ἢ τέταρτος, οὕτω καὶ τὴν τιμὴν δέχεσθαι.*
- ib. *Ἦ κληροῦν γε ἂν*] Schol. ed. *Κατὰ κλήρους γὰρ εἰσέρχοντο οἱ ἀγωνισταί. Τοὺς δὲ τῶν ἀστειότερων*] Schol. ed. *Τοὺς λόγους ἡ λέγει ἀστειότερα ἀγωνίσματα, ἥτοι σεμνότερα, ἐπειδὴ καὶ τὸ τῆς πολιτείας ὄνομα σεμνόν· εὐρεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἀστειον ἀντὶ τοῦ ἡδύ.*
- 4, C. *Γυμνικοῖς ἀγῶσι*] Schol. ed. *Γυμνικούς ἀγῶνας ἡ λέγει τὰ ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀμιλλητήρια, ἄρματα· ἐνοπλοὶ τινες ἀγωνίζονται τῆς ἀλλήλων ἰσχύος πειραόμενοι, ἢ ἀκοντίζονται, ἢ τοξεύουσι. Ταῦτα γὰρ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα, γυμνάσιά ἐστι τῶν ἐν πολέμοις.*
- ib. *Οὐ τὴν ἀπογραφὴν*] Id. *Ἀπεγράφοντο γὰρ παρὰ τῶν τοὺς ἀγῶνας καθισταμένων οἱ ἀγωνισόμενοι.*
- 5, A. *Τὸ τοῦ λόγου καλὸν κ. τ. λ.*] Id. *Τὸ τοῦ λόγου ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ εὐταξίας ἡ νοεῖ· ἐπειδὴ πᾶν τὸ εὐτακτον κατὰ λόγον γίνεται, τὸ δὲ ἄτακτον ἀλόγως.*
- ib. *Οὕτως ἀργῶς*] Id. *Ἀργῶς εἶπε ἡ διὰ τοὺς μὴ ἀντιλέγοντας, ἀδίκως δὲ διὰ τοὺς ἐπιτιμῶντας τοῖς ἀντιλέγουσιν.*
- 5, B. *Τοὺς περὶ τῶν αἰ κ. τ. λ.*] Id. *Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι κατὰ τὴν αὐτῆς φύσιν ἢ ρητορικὴ αἰ ἐστὶ, καὶ ἐπιλείπη τῷ χρόνῳ, ἢ ὅτι τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων αἰ σύμφυτός ἐστιν.*
- ib. *Ἐπὶ τοῖς πρώτοις*] Id. *Ἐπὶ τῷ πρότερον εἰρηκότε καὶ ἔτερον μὴ δέχεσθαι.*

1) *Ἦγουν κ. τ. λ.* Quid? si legere malis: ἡγουν καθ' ἣν τάξιν εἰσῆλθε τρίτος, εἰ τύχοιεν δύο πρὸ αὐτοῦ, ἢ τετ. κ. τ. λ. — 2) *Τοὺς λόγους λέγει κ. τ. λ.* hanc nostri observationem dilaudare non spreuit Abresch. religiosissimus alioquin Atticissimi reconditoris aestimator, quem vid. lectt. Aristaeon. p. 119. — 3) *Γυμνικοῖς ἀγῶνας κ. τ. λ.* non sine subrustico quodam pudore ad verbum reddidi, quae vel librariorum vel Jebbii vel operarum incuria disturbaverat. Auctor sim tibi ut legas: — τὰ ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀμιλλητήρια, ἄρματα, ἢ ἐὰν ἐνοπλοὶ τινες κ. τ. λ. seu malis: ἀμιλλητήρια ἄρματα, ἢ ἐὰν κ. τ. λ. — 4) Photius ita: ἡτοι τῆς εὐταξίας· ἐπειδὴ πᾶν κ. τ. λ. nulla varietate. — 5) *Ἀργῶς εἶπε κ. τ. λ.* eadem servavit Phot., sola vocula δὲ post ἀδίκως omissa.

Ἄλλ' ὥσπερ ὄρους κ. τ. λ.] Id. Τὸ μὲν ὄρους ἐπὶ ib.
τῶν χωρίων εἴρηται, τὸ δὲ στήλας ἐπὶ τῶν συνθηκῶν· ἐν
αὐταῖς γὰρ αἱ συνθῆκαι³ ἐγράφοντο.

Καὶ μηδ' ἐκείνο ὀράν] Id. Πρὸς το προσθεῖναι 6, A.
συνάπτεται· τὸ δὲ ὥσπερ ἂν εἴ τις διὰ μέσου⁴.

Ἰασος γὰρ ἂν οὕτω γε νικῶη (Jebb. 1. γὰρ ἂν οὕτω 6, B.
γεννικῶη] Cod. bomb. Ἰασος κριτῆς δίκαιος Ἰργεῖος καὶ
οὗτοι πάντες Ἀργεῖοι. Εἰς δὲ ἕκαστος τούτων ἀρχαιοτε-
ρος ἐτέρου, Κρίστος Ἰάσου, Κρότωπος Ἰάσου, Φορωνεύς
Κροτώπου. Schol. ed. Ἰασος κριτῆς τε καὶ δῆμαρχος·
οὕτως τε καὶ⁵ οἱ λοιποὶ, οὓς φησιν, Ἀργεῖοι.

Διὰ τὴν τοῦ παρὰ τοῦ βαίλους ὄνομα] Sch. ed. Πα- ib.
φλαγόνες καὶ Φρύγες ἤρισαν¹ πρὸς ἀλλήλους περὶ ἀρχαιό-
τητος· θέλοντες οὖν τοῦτο μαθεῖν, ἐνέβαλον οἰκῷ τινι
παιδίον ἄρτι τεχθὲν, καὶ γυναῖκα μετ' αὐτοῦ γαλακτοτρε-
φούσαν, ἄλαλον. Τὸ δὲ αὖξηθὲν βαῖκ πρῶτον ἐφώνησεν,
ὅπερ ἐστὶ παρὰ Φρυγῶν ὁ ἄρτος. Ἐγνώσαν οὖν, ὅτι οἱ
Φρύγες εἰσὶν ἀρχαιότεροι· ἐξελληνίζων δὲ ὁ Ἀριστείδης τὸ
βαῖκ¹ βαῖκος λέγει. In marg. Schell. Εὐαίκης τῶν Φρυγῶν.

Ὁμήρου δὲ καὶ Ἡσιόδου] Id. Αἰ γενεταὶ αὐταὶ πρὸς 6, C.
τὸ πολλοστόν εἰσι, τὸ δὲ συμπροϊόντος Ἰσου ἀντὶ τοῦ
ὁμοίως συμπροέλθου αὐτοῖς, ὅπερ εἰς τοὺς πρὸ αὐτῶν
συμβαίνει. Λέγει τὸ τῶν μετ' αὐτοὺς εἶναι κρείττους διὰ
τὸν ἀρχαιότητος λόγον· τὸ δὲ αἰεὶ εἶπεν, ἐπειδὴ αἰεὶ τοῦτο
οὕτω χωρήσει.

Πολλοστόν] Phot. Ὑστερον. 6, D.

Λόγος] In marg. Schell. Λόγος, ἐξέτασις. 7, B.

Ἀλλὰ παρ' αὐτῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐξ οὗ τιμῶ- ib.
μεν τὸν Πλάτωνα ἢ Δημοσθένην, λέγω τοῦ διενεγκεῖν⁸ ἐν
τοῖς λόγοις, ἐκ τούτου γινώσκειν εἰκὸς, ποστὴν διαφορὰν

1) συνθῆκαι, Jebb. σύνθηκαι. — 2) διὰ μέσου, ed. διαμέσου,
sed illud semper usurpatur, hoc nunquam. — 3) οὕτως δὲ καὶ
οἱ λ., f. οἶτος (sc. Ἰασος) δὲ καὶ κ. τ. λ. — 4) ἤρισαν, ed. ἤρε-
σαν. — 5) βαῖκ, Jebb. βαῖκ. Male, nam et in Herod. II, 2 est
βεκὸς et in sch. ad Apoll. Rhod. IV, 262 est βέκ. — 6) αὐταί,
ed. αὐταί. — 7) τοῦ διενεγκεῖν, f. τὸ διεν.

ἔχει τὸ προσίσθαι καὶ προσέχειν τισὶ πρὸς τὸ μὴ προσίεσθαι, μηδὲ προσέχειν· ἔστι δὲ ἡ διαφορὰ τὸ τοὺς μὲν καλοὺς προσίεσθαι, καὶ τε τῶν ἔπειτα ὧσι, τοὺς δὲ μὴ καλοὺς ἀποστρέφειν, καὶ ἀρχαιότατοι πάντων ὧσιν· ὥστε τοῦτου οὕτως ἔχοντος φαίνεται μὴ τὸν χρόνον ἰσχύειν, ἀλλὰ τὴν ποιότητα τοῦ προσώπου. In marg. Schell. Ἀλλὰ πιστεῖν ὑπάρχειν εἰδέναι τὸ προσίεσθαι καὶ προσέχειν, ὡς ἔοικεν ὅποσον διαφέρει τὰ τῶν νῦν τῶν παλαιῶν παρ' αὐτῶν ὧν τιμῶμεν, τουτέστι, δεῖ ἕκαστον ἐκ τῆς οἰκείας καὶ νῦν ὑποστάσεως, οὐκ ἐκ τῆς τῶν παλαιῶν κρίνεσθαι.

8, B. Γοργίου καὶ Σωκρ.] Sch. ed. Ἀπόδειξιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἰδέοντος φιλονεικίας ἐπήνεγκε τῇ συνουσίᾳ τῶν προσωπων· ὥσπερ τοῦτο λέγων, ὅτι διὰ τοῦτο ἐποιήσω³ τὴν συνουσίαν, ἵνα χωρήσῃ κατὰ ῥητορικῆς. Πῶς γὰρ οἶόντε Γοργίᾳ τῶν δικαίων⁵ τυχεῖν, Σωκράτους ἀγωνιζομένου παρὰ Πλάτωνα κριτῇ;

9, B. Ἀλλὰ δεῖν (Jebb. δυοῖν) θάτερον] Schol. ed. Τὸ μὲν πρῶτον δοκεῖν ἀντὶ τοῦ νομίζειν, τὸ δὲ δευτέρον ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι νόει. Λέγει δὲ⁴ ἀντὶ τοῦ ἢ νομίζειν, αὐτὴν οὐ τέχνην, ὡς Πλάτων εἰρήκει, ἢ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπολογησασθαι, μὴ τέχνην φαίνεσθαι αὐτὴν ποιῆσαι, ἵν' ἔχῃ τὸ οὐ γὰρ ἔστι τὴν συναφὴν πρὸς τὸ ταύτη τῶν παρ' αὐτῆς μὴ μεταδοῦναι, καὶ γὰρ τὸ ἀλλὰ δυοῖν (sic Schol.) θάτερον διὰ μέσου· ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν αὐτὴν φαίνεσθαι⁵ νόει, ἵνα λέγῃ,⁶ ὅτι ἐν οἷς οὐχ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπολογησόμεθα, ποιήσομεν αὐτὴν καὶ μὴ⁷ τέχνην εἶναι φαίνεσθαι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πλάτωνος, ἢ ποιήσομεν αὐτὸν τοιοῦτον⁸ εἶναι φαίνεσθαι, οἷον μέλλει εἰπεῖν ἐκ τῆς κατασκευῆς. Λέγει

1) τῆς ὑπὲρ τοῦ δ., ed. περὶ τ. δ. — 2) ἐποιήσω, ed. ἐπάσω.
3) δικαίων, ed. δικαιῶν. — 4) Λέγει δὲ, Jebb. λέγειν δὲ, quod non crediderim pendere a νόει — 5) ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν αὐτὴν φ., sic Jebb. Mallet equidem ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι νόει, his etenim in textu occurrit δοκεῖν et quam saepe ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τῆς abierit in αὐτοῦ, αὐτῆς, non est quod dicam, vid. Ind. ad. Greg. Cor. s. v. — 6) ἵνα λέγῃ, Jebb. λέγει. — 7) αὐτὴν καὶ μὴ, Jebb. αὐτὴν, καὶ μὴ. — 8) αὐτὸν τοιοῦτον κ. τ. λ. lege ex Aristid. αὐτὴν.

γὰρ, ὡς οὐ μόνον¹ βεβαιωθήσεται ἡ κατ' αὐτῆς δόξα τοῦ Πλάτωνος, ἀλλ' ἄμφω ταῦτα συμβήσεται, τό τε μὴ τυχεῖν τῆς προσηκούσης αὐτῇ ἀπολογίας, καὶ τὸ ἀπολέσαι τὴν ἰσχὺν αὐτῆς· φανήσεται γὰρ οὐ δύνασθαι τὰ δίκαια σώζειν.

Ἐν τούτῳ] In marg. Schell. γρ. ἐν τούτῳ.

ib.

Οἷς ἐνταῦθα κ. τ. λ.] Id. Τὸ ἐνταῦθα καὶ περὶ τούτων ἐν ἔστιν.

Ἵσπερ οὖν οἱ κ. τ. λ.] Id. Οἱ γὰρ παρὰ νόμων ψηφισμάτων κατηγορεῖσθαι βουλόμενοι πρῶτον ἀναγινώσκουσι ταῦτα, εἰτα παραβάλλοντες τοῖς νόμοις ἐντεῦθεν δεικνύουσι τὸ παράνομον.

Ἐπιτήδευμα] In marg. Schell. Ἐπιτήδευμα² ἐπιτηδεύσεως διαφέρει, φησὶν ὁ Πλούταρχος· αὕτη μὲν γὰρ ἐνεργείαν δηλοῖ, ἐκεῖνο δὲ οἶον οὐσίαν. Οὕτως οὖν καὶ ἀκοή καὶ ἄκουσις, καὶ ψόφος καὶ ψόφησις, τὰ μὲν πρῶτα οἶον οὐσίαν, τὰ δὲ⁵ ἐνεργείαν σημαίνει.⁴

Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον] In marg. Schell. Τί⁵ ἔστι ῥητορικῆ; πολιτικῆς ἐπιτηδεύσεως δηλονότι, ἥτοι κολακείας μορίου εἶδωλον.

Ἐστι ταῦτα] Sic, in marg. Schell. Οὕτως ἔλεγε.

ib.

Τῆς δὲ πολιτικῆς κ. τ. λ.] In marg. Schell. leguntur quae jam pridem edidit D. Ruhnken. inter schol. plat. p. 106 ad Πολιτικὴν] Ἡ πολιτικὴ κ. τ. λ. pro τὰ δὲ ἀντιδ. legitur in Schell. τὰ δ' ἀντιδ.

Ἡ δικαιοσύνη] Cf. Ruhnk. l. l. Δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐ δικαστικὴν κ. τ. λ. paullo infra pro edito: αὐτὴν τῇ τῆς ψυχῆς κ. τ. λ.

1) οὐ μόνον, f. οὐ μόνον. — 2) Ἐπιτήδευμα κ. τ. λ. Ex scholiis platoniciis haec irrepsisse, dudum est ex quo suspicatus est Creuzerus, V. D., quem vide ad Plot. p. 469, ubi nonnihil hujus scholii praegustandum proposuit. — 3) τὰ δὲ, in Cod. juncta leg. τὰδε. — 4) σημαίνει Cod. σημαίνειν. — 5) Τί ἔστι ῥητ. κ. τ. λ. vide Creuz. ad Plot. p. 470. ubi et quae statim sequuntur schemata, eundemque doctiss. virum in Meletem. I 117. ὁ κομμ. πρὸς γυμν. sunt ipsius Platonis verba, paullo uberius in marginis ora adposita, quam in Aristide factum fuerat. Lector hujus cod. Schell. Platonis exemplar scholiis instructum ad manum habuisse videtur, unde cum textu simul scholia transcriberet, nobis non invitis.

- 14, C. Ἐχει λόγον] Supra in Schell. Δύναμιν.
 ib. Προσφέρει] Ibid. Δείξει.
 ib. Ὡστε κ. τ. λ.] Ibid. Συμβαίνει.
 14, D. Ὡσπερ λέγω] Sic, supra ὅπερ εἶπον.
 ib. Κολάκεια] Supra a rec. m. ὡς κολάκεια.
 15, B. Ὅτι ὁ κομμωτικὴ κ. τ. λ.] In infima Cod. Schell.
 ora haec adjecta sunt:

Περιδειγμάτων (sic) εἶδωλα	$\left\{ \begin{array}{ll} \text{σώματα} & \text{ψυχὴ} \\ \text{γυμναστικὴ} & \text{νομοθετικὴ} \\ \text{ιατρικὴ} & \text{δικαστικὴ} \\ \text{κομμωτικὴ} & \text{σοφιστικὴ} \\ \text{ὀψοποιικὴ} & \text{ῥητορικὴ} \end{array} \right\}$	παραδειγμάτων εἶδωλα
-------------------------------	---	-------------------------

Ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο ὀψοποιικὴ πρὸς
 ιατρικὴν· μᾶλλον δὲ ὧδε· ὅτι ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστι-
 κὴν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικὴν. Καὶ ἔτι (sic Cod.
 Schell.) ὁ ὀψοποιικὴ πρὸς ιατρικὴν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς
 δικαιουσίνην.

- ib. Προεληλυθώς] Supra in Schell. Κινηθεῖς.
 15, C. Ἀπλῶς ὥσπερ] In marg. Schell. Ὡς ἀδείας οὔσης,
 ὥσπερ εἰ προεμόχθησεν εἰς τι καὶ τοὺς ἀκούοντας κατὰ
 χάριν ἥτιι συντίθεσθαι τοῖς λεγομένοις ἄντικρυς.
 16, A. Μάλιστα] Supra in Schell. Πρῶτον. At in marg.
 Μάλιστα μὲν γὰρ ἦτοι πρῶτον μὲν γὰρ δύο (sic cod.)
 οὐσῶν δυνάμεων ἢ ἐπιστημῶν, τοῖς μὲν προϊσταμένοις τῆς
 ἐτέρας οὐ φήσομεν καὶ ἐνδόσομεν ὑπεῖναι ἀγροικότερον,
 οὐδὲν ἂν ὅτι οὖν βλασφημῶσιν εἰς τοὺς ἐτέρους· τοῖς δὲ
 ἄλλοις δεῖ οὐδὲ διὰ τῶν αὐτῶν δάσομεν ἀμύνασθαι. (sic
 cod. Schell.)
 ib. Οὐ δῆπου] Supra in Schell. Οὐ πάντως.
 ib. Δυεῖν (Jebb. δυοῖν)] Ibid. Οὐσῶν δηλονότι.
 16, B. Φορτικοῦ] Ibid. Ἐπιθετικοῦ.
 17, A. Μεταλαμβάνει (Sch. — εἰ) Ibid. Μετατίθῃσι.
 18, C. Καί τινα] In marg. Schell. Τινὰ τῶν Πυθίων (sic).
 19, B. Εἴπερ ἐν γε τοῦτ' ἐπ κ. τ. λ.] Ibid. Εἰ σῶας τὰς
 φρένας ἔχουσι.

Ἀπὸ Λυκούργου] Cod. bomb. Οὗτος γὰρ, ὅτε τοὺς 19, C.
νόμους ἐμέλλε θῆσειν, εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν πρῶτον ἐχρή-
σατο· πρὸ αὐτοῦ δὲ ἄλλοι, ὧν εἰς καὶ Βάκις.

Χάριν τοῦ λόγου] Supra in Schell. χρησμοῦ. ib.

Οὐτ' ἔτι (Schell. οὐτε εἴτι)] In marg. Schell. Οὐτε 20, A.
ἐάν τι καὶ λέγωσι, γινώσκουσιν ἅψ' ὧν πεπαιδευνται καὶ
προΐσασιν.

Καὶ πάντων] Supra in Schell. περί. 21, C.

ἽΟσοι περὶ χρηστήρια] Ibid. additur. Ἀναστρέφονται. ib.

Τὸν λόγον] In marg. Schell. Τὴν τέχνην. ib.

Βάκις] Ibid. Βάκις χρησμολόγος· τρεῖς δὲ λέγονται 22, A.
Βάκιδες, Ἀττικὸς, Κορίνθιος, Ἀρκάς· μέμνηται καὶ Ἀριστο-
φάνης.

Τὴν τῶν Μουσῶν] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὰ μὲν ἀπὸ 22, D.
τέχνης ἄριστα μετὰ τὴν τοῦ λόγου ἀκολουθίαν· ἥ δὲ τῶν
Μουσῶν δωρεὰ, οὐκ ἐκ τέχνης.

Ἐν μέτρῳ μὲν εἰπεῖν] In marg. Photii: Μουσοληπτου- 23, A.
μενον.

Τὸν ῥήτορα² μιμήσεται] Sch. ed. Ἐπειδὴ τῆς ποιή- ib.
σεως εἴ τις ἀφέλοι τὸ μέτρον, ὁμοία τοῖς τῶν ῥητόρων
ἔσται.

Λέγωμεν Σίβυλλάν τε κ. τ. λ.] Sch. ed. Δέκα Σίβυλ- 24, C.
λαι γεγόνασιν, ὡς φασιν.

Τῇ καλλίστῃ τέχνῃ] Id. Τέχνην καλεῖ, οὐχ ὅτι ἐστι 25, A.
τέχνη, τὰ γὰρ ἀπὸ θεῶν ὑπερ τέχνην, ἀλλ' ὅτι ἐνεργεῖται
αἰετὰ παρὰ τοῦ αὐτὴν ἔχοντος, ὥσπερ ἡ τέχνη.

Ὅσῳ δὴ οὖν] Sch. ed. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἐπιπνοίας 25, C.
θείας, οἰωνιστικῇ δὲ ἐξ ἀνθρωπίνης διανοίας.

Ἄδ' παλαιῶν] Id. Παλαιῶν μηνιμάτων λέγει 25, D.

1) Ἀρκάς cod. Ἀργίας, sed illud recepi ex schol. ad Ari-
stoph. Av. 963 et ad Pac. 1071, unde sua excerpserunt Suidas
et Eudocia. Pro Bacide Corinthio ibi legitur Boeotius, de quo
pluribus egisse tradunt Theopompum libro nono Philippicarum.
Adde Aelian. V. H. XII, 35. In schol. ad Aristoph. Eq. 123
pro Corinthio memoratur Λοκρός, cf. Wesseling. ad Herodot.
VIII, 20. — 2) τὸν ῥήτορα μιμήσεται, quae scholiasta addidit,
hausit ex ipso Platone, cf. Gorg. p. 191. ed. Heind.

τῶν προγονικῶν· πολλάκις γὰρ καὶ τοὺς ἐκγόνους δίκην ἔπραττον οἱ θεοὶ τῶν ἁμαρτημάτων, ὡς Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ Ταντάλου, τὰ τῶν θεῶν ἐξειπόντος μυστήρια, καὶ Κροῖσον ὑπὲρ Γύγου.

27, B. Σαφῶς γὰρ οὕτως] Id. Ἐπειδὴ οἱ διάλογοι ὡς ἐπὶ πλεῖστον κατὰ ἀλληγορίαν νοοῦνται ἀσαφεῖς ὄντες, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πάνυ σαφῶς αὐτὸν (sc. Platonem) εἰρηκέναι. Penes Photium: Ὅτι Πλάτων αὐτὴν οὐ τέχνην νομίζει· καίτοι αὐτὸς Πλάτων διορίζεται τὸ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν μεγίστων τέχνην ζητεῖν.

27, C. Τελετὰς δὲ κ. τ. λ.] Schol. ed. Ῥέας, Δήμητρος, Περσεφόνης, Διονύσου.

28, C. Πρὸς ἐκείνῳ (Jebb. ἐκείνο, secus atque Codd. et schol.) Sch. ed. Ὁ προεῖπεν, ὅτι δεῖ τῷ μὴ ἐρῶντι τοῦ ἐρῶντος μᾶλλον χαρίζεσθαι.

ib. Τοίνυν πρὸς ἐκείνῳ δεῖξας] Id. Ὁ εἶπεν, ὡς ἄλογος ἐμπειρία ἢ ῥητορική καὶ διὰ τοῦτο φαύλη.

28, C. Λόγοι παρὰ θεῶν κ. τ. λ.] Id. Εἰκότως εἶπε λόγοι καὶ οὐ ῥητορική, κλέπτων διὰ τοῦ γεννηκωτάτου τοὺς ἀκροατάς.

29, A. Τὸν δὲ Τηλέφον κ. τ. λ.] Id. Τίς τῶν ποιητῶν¹ εἰσάγει τὸν Τηλέφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσεά ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὓς πρὸς Τηλέφον εἶπε. Παρεικάζων οὖν Ἀριστείδης ἑαυτὸν τῷ Τηλέφῳ φησι, ὡς οὐκ οἶη (in Aristide οἶει) καὶ ἡμῶν² τι ὧν εἶπον ἐλέγξει σε. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τηλέφος παλαιότερος ἦν Πλάτωνος, διὰ τοῦτο λέγει τὸ εἰ δ' ἄρα μὴδὲν ἐκεῖνος προτιμᾷ. In marg Schell. ad Τηλέφον legitur τὸν βύρβαρον.

29, B. Εἰ δ' οὐδέν] Sch. ed. Τεχνικῶς εἶπε τίς, ἵνα μὴ δυσχερὲς δόξη αὐτὸς τοιαῦτα περὶ Πλάτωνος λέγων. In marg. Photii haec: ἀξιόπιστον ἦν ἄν.

29, C. Ταῦτα ἢ κῆνα] Schol. ed. Ταῦτα λέγει, ἃ δεικνυ-

¹) Τίς τῶν π., Euripides, vid. Valken. diatriba pag. 211. —
²) ἡμῶν τι, Jebb. ἡμ. δέ.

σιν, ὡς τὸ ὑπὲρ τέχνην¹ κρεῖττον, ἐκεῖνα δὲ, ἃ κατὰ ῥητορικῆς² εἶπεν, ὡς οὐκ ἐστὶ τέχνη.

Σεμνός ἐστι] Id. Ἀξιόπιστος καὶ αἰδέσιμος.

ib.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] Id. Πλάτων ἢ Γοργία τῷ²⁹, C. διαλόγῳ Πῶλον καὶ Γοργίαν εἰσάγων ὑπὲρ ῥητορικῆς μαχουμένους, φησὶν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου³ ἤκειν αὐτοὺς ἢ τὰ αὐτὰ ἀμφοτέρους ἀγωνίζεσθαι. Ἐπεὶ οὖν καὶ Αἰσχίνης ὁ Λυσανίου, Σωκρατικός ὢν ὥσπερ Πλάτων, ταῦτα Πλάτωνι φθέγγεται, ὅτι τὸ ὑπὲρ τέχνην κρεῖττον, εἰκότως ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου λέγει. Ἔστι δὲ το ἐγὼ δὲ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους,⁴ εἰσάγει γὰρ καὶ οὗτος τὸν διδάσκαλον ἐν τοῖς διαλόγοις, ὥσπερ ὁ Πλάτων.

Πολλῷ καὶ ἀνθρωπινώτερα (Jebb. in textu ἀνθρωπινώτερα, sed illud Codd., in schol. ἀνθρωπινωτέρῳ] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐν τῷ Γοργίᾳ διέβαλε τὴν ῥητορικὴν, ὡς οὐ τέχνην καὶ ὀυποποιῶν παρσίκασεν αὐτήν, ἐν δὲ τῷ Φαίδρῳ ἐδειξεν, ὡς θεῖον⁵ τὸ ὑπὲρ τέχνην, φησὶν Ἀριστείδης, ὡς ἃ τοῦ Αἰσχίνου νῦν προβαλλόμεθα,⁶ δεικνύουσι τὰ ἐν τῷ Φαίδρῳ εἰρημένα Πλάτωνι εἶναι κρεῖττω τῶν ἐν τῷ Γοργίᾳ ὑπ' αὐτοῦ τούτου λεχθέντων. Τὸ δὲ ἀνθρωπινώτερα καὶ, πρὸς θεῶν, εἶναι καλλίονα ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμερώτερα⁷ — τοιοῦτον γὰρ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος — καὶ θεϊότερα δὲ εἶπεῖν ἃ συνεσκεύασεν. ὢν εἶπε πρὸς τῇ⁸ νοουμένην ἐκ τοῦ καλλίονα γενικὴν. ἔνεκα δὲ τοῦ παραδόξου

1) ὑπὲρ τέχνην, ed. τέχνη. — 2) κατὰ ῥητορικῆς, ed. ῥητορικῇ. — 3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμν., quae de Platonis loco garrit schol., mere nugae sunt, cf. Gorg. §. 106. neque Heindorfius, quando haec uberius explicata voluit, nostro gratias habiturus fuisse videtur, cf. pag. 161. — 4) ἀπὸ τοῦ Σωκρ., i. e. ex persona Socratis, cf. Schol. ed., t. II, p. 200, ubi paucis interjectis additur ἀναλαβὼν τὸ πρόσωπον τοῦ Δ., t. II, p. 329., Apogr. Mon. ad II, 236 ed. Jebb., schol. ad Aristoph. Acharn. 376. plenius ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ, schol. in aram Dosiadae in Valk. Diatr. p. 130. Ἀπὸ subinde usurpari pro secundum, cf. Heind. ad Gorg. p. 103. — 5) Θεῖον τὸ ὑπὲρ τ., f. τὸ θεῖον ὑπὲρ τ. — 6) προβαλλόμεθα f. προὔβαλλόμεθα, certe in Aristide est ἃ μικρῷ πρόσθεν παρεσχόμεθα. — 7) ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμ., interpunctione haec sananda existimaui. In illis autem καὶ θεϊότερα δὲ x. τ. λ. mendum inesse, quis est, quin viderit? Quid? si mecum legas: καὶ θεϊότερα δὴ (vel καὶ θεϊοτέρα τε) εἶπεν ἢ ἃ συν.

λέγει, ἐπειδὴ παρὰδοξον ἦν λέγειν, ὡς ὁμοία ἐστὶν ἡ ὀυποϊκὴ τῇ ῥητορικῇ.

51, B. Τοὺς γὰρ πρὸς ἡμῶν κ. τ. λ.] Id. Τὸ πρὸς ἐνταῦθα¹ ἄργον, ὅπερ ἐστὶ καὶ τὸ·

. . . . οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ².

καὶ ἄλλα· τοὺς γὰρ αὐτοῦ λόγους πρὸς ἡμῶν³ ἀντὶ τοῦ τοὺς ἡμῖν συντελοῦντας.

52, B. Τετελεσμένοι] Id. Ἡ οἱ⁴ τελεσθέντες τῇ μανίᾳ, ἢ οἱ μανέντες, ἧτις ἐστὶν ἐπὶ ὄνυμος τῶν πραγμάτων ἧτοι τῆς μαντικῆς· ἀπὸ γὰρ τῆς μανίας ἡ μαντικὴ τοῦνομα εἶχεν⁵, ὡς ἔφη Πλάτων, μανικὴ γὰρ οὕσα μαντικὴ γέγονε, προστιθέντος τοῦ ταῦ. Λέγει δὲ, ὥσπερ οἱ θεοῦ μάντις ἐκ θεῶν τὸ μαντεύεσθαι ἔχουσιν, οὕτω αὐτὸς δι' Ἀσκληπιοῦ ἔχω τὸ μάθημα, λέγω τὸ, ὡς ἄρα πολλοὶ ἐκ θείας μοίρας ἐσώθησαν, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν μεγάλοις κινδύνοις, εἰπὼν δὲ ὑφ' ἐνός, ἐπειδὴ οὐχ ὑπὸ πολλῶν ἐσώθη θεῶν, ἀλλ' ὑπὸ μονοῦ Ἀσκληπιοῦ· διὰ τοῦτο ἐπήγαγε τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ· ἢ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ παραμυθίαις καὶ συμβουλαῖς σύναπτε, ἵνα τὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοήθειαν κοινὴν ἀπάντων θεῶν φαίνεται⁶ λογιζόμενος. In marg. Schell. οἱ ἐκ θείας ἐπιπνοίας μεμνημένοι⁷ τὰ μαντικά. Super ἐπωνύμοις est θεοῖς.

ib. Τὸ μάθημα] Supra in Schell. Τὴν πείραν, γινώσκιν ἐκείνων τῶν πραγμάτων.

ib. Οὐχ ὅπως] Ibid. Οὐ μόνον. Penes Phot. Τῶν ἐπιλήπτων γὰρ ἦν Ἀριστείδης.

ib. Παραμυθίαις] Ibid. Διὰ παραμυθιῶν καὶ συμβουλῶν ἐκ τῆς συνεργείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ, quae sunt interpretandis his: ἐκ τοῦ θ.

52, B. Ζῶν (Jebb. ζῶ, sc. διαφεύγων ζῶ, cum Cod. Schell.

1) ἐνταῦθα, ed. ἐκταῦθα. — 2) οὐ πρὸς λ. σ., Soph. Aj. 576. ibi Branc, qui secus atque noster schol. ibi judicat. — 3) λόγους πρὸς ἡμῶν, inserui πρὸς, cum in edito esset λόγους ἡμῶν. — 4) Ἡ οἱ τελ., f. ἡ οἱ τελεσθέντες, ἢ οἱ μανέντες τῇ μανίᾳ, ἧτις κ. τ. λ. — 5) εἶχεν, ed. εἶχεν, unde retento accentu eodem possis jure fingere ἔσχεν. — 6) φαίνεται ed. φαίνεται. — 7) μεμνημένοι, Cod. μεμνημένα.

et Phot., Coisl. Barocc. I, 7 διαφεύγω ζῶν) παρὰ πᾶν] Sch. ed. Ἡ παρ' ὃ ἔδει προσδοκᾶν ἐξ ὧν κατειχόμεν κακῶν. In marg. Schell. Ζῶν ἐκ τῶν εἰς δύναμιν ἡκόντων παρὰ πᾶσαν εἰκασίαν.

Μὲν ἡμῶν] Supra in Schell. ἀπ'. ib.

Δήπουθεν] In Phot. post hanc vocem legimus τῶν 32, C. ἰωμένων, quae ex scholio forte irrepperunt. Ita paullo post infra: τῶν θείων ἔργων, cum alii θείων negligant.

Ἀρχή] Supra in Schell. Αἰτία. ib.

ὑπεριδεῖν] Ibid. Καταφρονεῖν. ib.

Ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο] Ibid. Τὸ δεύτερον. 55 B.

Τετελεσμένου] In marg. Schell. Τοῦ οἶον ἀνακει- 55, D. μένου.

Παθόντι] Ibid. Ἦτοι μανέντι ἢ ἐνθέῳ γενομένῳ. 54, A.

Διὰ τὸ ἔρᾶν βελτίῳ] Sch. ed. Ἐπειδὴ, ὡς Πλάτων 54, C. εἰρήκει, ἐπ' ὠφελείᾳ τῷ ἔρῳ καὶ τῷ ἐρωμένῳ ὁ ἔρως ἐκ Θεῶν ἐπιπέμπεται.

Τιμίσας φαίνεται] In marg. Schell. Ὡς ἐντεῦθεν 36, C. σοφώτατον τῇ Πυθίᾳ μαρτυρηθῆναι. . . .

Ἀλλὰ μὴν εἰ μηδετέρως] Sch. ed. Τὸ ἀλλὰ μὴν 36, C. πρὸς τὸ ἅμα σύναπτε οὕτω, ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σωκράτης μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸ ὑπερ τέχνην καλὸν, ἐξ ἀμφοτέρων· ἐξ ὧν ἡρνεῖτο μὴ εἰδέναι τι, οὐ γὰρ οἶδε κατὰ τέχνην, ἂν ἀλλ' ἐξ ὧν ἔλεγε σημαίνειν αὐτῷ τὸ δαιμόνιον περὶ οὗ βούλεται· οὐ γὰρ ἐχρήτο τέχνη ὁ πρὸς ὁ θεὸν καταφεύγων· εἰ καὶ δοίημεν, μηδὲ καθ' ἕτερον τρόπον αὐτὸν εἶναι σοφὸν εἴτε ψευδέτω λέγων, ὡς οὐδὲν ἐπίσταντο, οὐ σοφοῦ γὰρ τὸ ψευδεσθαι, εἴτε ἡλήθευεν, εἴπερ αἰσχρὸν ἦν κατὰ τὸν σὸν λόγον· τὸ μὴ τέχνη χρῆσθαι. In marg. Schell. Ἀλλὰ μὴν ἔτι εἰ μήτε ψευδόμενος, μήτε ἀληθεύων μηδετέρως ἦν σοφώτατος, δηλον . . . exciderunt nonnulla — δι'

1) ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σ. κ. τ. λ., ea sic constituerim, ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σ. μαρτυρεῖ κ. τ. λ. ἀμφοτέρων, ἐξ ὧν ἡρνεῖ κ. τ. λ. ἅμα (pro ἀλλ') ἐξ ὧν ἔλεγε κ. τ. λ. — 2) κατὰ τέχνην, ed. κ. τέχνην. — 3) ὁ πρὸς θεὸν, ed. ὁ πρ. θεῶν. — 4) μηδὲ καθ' ἕτ., ed. μὴ δὲ. — 5) ψευδόμενος, cod. ψευδομένου.

ἀμφοτέρων μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ Σωκράτης καὶ μὴν ψευδόμενος⁵ περὶ τῆς τέχνης ὅτι αἰσχρόν· καὶ μὴ ἀληθεύων, ὅτι κέχρηται τῇ τέχνῃ, αἰσχρόν γὰρ καὶ τοῦτό γε.

Σοφώτατον εἶναι] Penes Phot. Τὸ μὲν παρὸν ἐπιχείρημα διλήμματόν ἐστι, νοῦν δὲ τοιοῦτον δηλοῦ· εἶπε, φησὶν, ὁ Σωκράτης μηδὲν ἐπίστασθαι· εἰ μὲν ἀληθῆ δῶμεν λέγειν αὐτόν, οὐ σοφός Σωκράτης, εἰ δὲ ψευδῆ¹, πάλιν οὐ σοφός· καὶ κατ' ἀμφοτέρα σοφός, καὶ δι' ὧν ἀρνεῖται τι εἰδέναι — οὐ γὰρ ἤδει τέχνη, καὶ ἀληθεύσε λέγων μὴ εἰδέναι — καὶ δι' ὧν ὁμολογεῖ τὸ δαιμόνιον αὐτῷ λέγειν. Διπλῇ δὲ μαρτυρεῖ Σωκράτης· μιᾷ μὲν, ὅτι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ προλέγειν φάσκει, δεύτερᾳ δὲ, ὅτι λέγει μὴ εἰδέναι· καὶ ἑατέραν μαρτυρίαν ἐπισφραγίζεται ὁ Ἀπόλλων, σοφώτατον αὐτὸν εἶναι λέγων, τοῦτ' ἐστὶ, μήτε ψευδόμενον, μήτ' αἰσχρόν εἶναι τὸ μὴ εἰδέναι τέχνη.

- 57, A. Τοῦ Σωκράτους] Supra in Schell. Καὶ ψευδομένου καὶ ἀληθεύοντος.
 ib. Παρ' αὐτοῦ] Ibid. ὁ Ἀπόλλων.
 37, D. Εὔπερ] Ibid. Ἐπειδὴ.
 ib. Κοινῇ μὲν οὖν] Schol. ed. Αὐτοὶ γὰρ ἐξ ἐπιπνοίας Μουσῶν καὶ οὐχ ὑπὸ τέχνης ποιηταὶ γενόμενοι ἔργῳ ματυροῦσι, ὡς ἄρα τὸ ὑπὲρ τέχνην κρεῖττον τῆς τέχνης.
 39, C. Ἡ τέχνη] Sch. ed. Τὸ ἡ τέχνη πρὸς τὸ κομψὸν σύναπτε.
 40, A. Ἀπὸ] Supra in Schellersh. περὶ, et 41 C super ὅδ' ἐστὶ ὁ Μέντωρ.
 42, C. Τροφῇ] Supra in Schell. Ἀνατροφῇ et paullo post super προστιθεῖς — ἀνατιθεῖς.
 42, A. Καὶ λόγους ἀποχρῶντας] Schol. ed. Ἐπειδὴ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἐκ φύσεως λέγοντες, εἰ καὶ ἄριστα λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐ πρὸς τὴν χρεῖαν οὐδὲ ὥστε πείθειν, οὗτός φησιν, ὅτι Τηλέμαχος πρῶτον δημηγορῶν συνεμέτρει τῇ χρεῖᾳ τοὺς λόγους καὶ πείθει δημηγορῶν.

¹) εἰ δὲ ψευδῆ, πάλιν οὐ σοφός, in ed. Hoesch. εἰ (δὲ) ψευδῆ πάλιν, οὐ σοφός.

Ἐὼ λέγειν] Sch. ed. Μή πως τις αὐτῷ ἀντιπέσῃ, ib.
ὅτι πρῶτος ἐν τοῖς μνηστῆρσιν ἐδημηγόρησεν, ὁμολογουμέ-
ως φησιν, ὅτι Ἀθηναῖς ἦν τὰ ῥήματα.

Τῆς Ἀθηναῖς] Supra in Schell. διὰ, *cujus generis* ib.
quid desiderasse sibi visus est Canterus.

Ἵστε ὅγε Νέστορ] Sch. ed. Ἐπειδὴ πολλάκις¹ πεί- 42, C.
θουσί τινες, οὐ κατὰ τέγνην, διὰ τὴν² τῶν ἀκροωμένων
εὐθύθειαν, ἔφη, ὥς οὐ τὸν τυχόντα ἔπειθεν, ἀλλὰ τὸν Νέστορα.

Ἡ τοι] Supra in Schell. σο ib.

Εοικότες] Ibid. ὅμοιοί εἰσιν. ib.

Ὡςπερ ἐν ἀριθμῶν ὅροις] Sch. ed. Ἀριθμητικόν ἐστι 44, B.
νόημα, οἱ γὰρ ἀριθμητικοὶ³ τὸ πρῶτον κατὰ τὴν τάξιν
ἄκρον λέγουσι, καὶ πάλιν τὸ τρίτον ἄκρον ἔσχατον, τὸ δὲ
μέσον, ὃ ἐστὶ τὸ δεύτερον, ὅρον καλοῦσιν, ἐπειδὴ τοσοῦτον
ὑπερέχει κατὰ τὴν τάξιν τοῦ τρίτου, ὅσον ἀπολείπεται τοῦ⁴
πρώτου. Οὕτω, φησὶ, καὶ ὁ πεισθεὶς λείπεται μὲν τῇ φύσει
τοῦ εὐρόντος, ὑπερέχει δὲ τοῦ μήτε εὐρόντος, μήτε νοήσαντος.

Ὅσῳ βελτίῳ] Id. Ἐπειδὴ οὐ πάντως ὁ νοῶν καὶ φράσαι ib.
δύναται, ἀλλ' ὁ φράσαι δυνάμενος οὗτος καὶ νοεῖ καὶ ἄρι-
στα· ὁ δὲ μὴ δυνάμενος φράσαι ἀπόβλητός ἐστιν, ὥς καὶ ὁ⁵
Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ὁ συνιείς καὶ μὴ φράσας ἐν ἴσῳ ἐστὶ,
εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθῃ· διὰ τοῦτο οὗτος ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν
εὐρόντος, εἰπόντος εἶπε, εἰς τὸ ὁμολογούμενον, καλὸν⁶
εἶναι τὸν λόγον, λέγω τὸ εἰπεῖν, κατὰ γὰρ τὸν Ἰσοκράτην
εὔδωλόν ἐστι τῆς ψυχῆς ὁ λόγος· φησὶ γάρ, καὶ λόγος⁷
νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἰ-
δωλόν ἐστιν.

ῶ
Πολλῷ (Cod. Schell. πολλοῦ] In marg. Schell. Πολ- 45, C.

1) πολλάκις, ed. πωλλάκις — 2) διὰ τὴν τῶν ἀκρ., fortasse
ἀλλὰ ante διὰ, vel δὲ post hanc voc. — 3) ἀριθμητικοί, ed.
ἀριθμητοί, satis vulgari errore, de quo frequentes sunt nuper-
rimi editores Greg. Cor. ibid. τὸ πρῶτον, ed. τὸ πρῶτον — 4)
τοῦ πρώτου, ed. τ. πρώτου — 5) δ Θουκυδίδης, II, 60, ubi sic:
ὅτι γὰρ γνοῦς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας, ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθ., quae
lectio a nostro item defenditur contra nonnullos, qui maluerunt,
καὶ εἰ μὴ ἐνεθ. — 6) καλὸν εἶναι, ed. καλὸν εἶεν — 7) καὶ
λόγος κ. τ. λ. in ipso Isocr. p. 34. ed. L. est: καὶ λόγος ἐληθὺς
καὶ νομ. κ. τ. λ.

λοῦ τινος δεῖ εἰς τὸ εἶναι τὴν τέχνην προσθήκην τοῦ νικῶντος, ἥτοι ἡ τέχνη πολλοῦ λείπεται τῆς νικώσης ψήφου τὴν προσθήκην λέγειν.

46, B. "Οπου γὰρ ἂν τις κ. τ. λ.] Sch. ed. Τὸ ὅπου ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ποῦ, ὥσπερ καὶ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς. In marg. Schell. Οὐκ ἔστι γὰρ οὐδὲ βουλομένῳ τρόπος ὅπως, οὐδὲ τόπος ὅπου καὶ τὸν μαθόντα θείῃ ἂν τις κράτιστον.

ib. Πρῶτον τὸ μαθεῖν] Schell. in marg. Ἀλλὰ δεύτερον, δηλαδὲ τῆς φύσεως.

47, B. Τὰ πλείστου, φασὶν] Sch. ed. Διὰ τὸ εἶναι παροιμίαν τὸ τὰ πλείστου ἄξια χρῆται, διὰ τοῦτο τὸ φασὶν εἶπεν. In marg. Schell. γρ καὶ χρῆσθαι.

47, C. Ἀνθρώπους] In cod. Schell. Οὐρανούς, sed in m. γρ. ἀνθρώπους.

ib. ὥσπερ σιωπὴν κηρύξας] Sch. ed. Ἦ ἐπειδὴ μετὰ τὴν κήρυκος φωνὴν σιωπὴ γίνεται, ἵνα εὐτάκτως ἀκούωσι τὰ λεγόμενα παρ' οὐτινοςοῦν, διὰ τοῦτο λέγει ὥσπερ σιωπὴν κηρύξας, ἢ τῷ καθαρῶς ἀποφαίνεσθαι τὸ διάφορον τῆς φύσεως πρὸς τὴν τέχνην, ὥσπερ σιγᾶν παρασκευάζει τοὺς ἀντιλέγειν ἐθέλοντας καὶ ἀπαλλάττει ἡμᾶς πραγμάτων.

ib. Ὅρνιθα (sic. Mscr., vulg. et Pind. Olymp. II, 154 seq. ὄρνιχα, Schell. ὄρνι^{θα})] Supra in Schell. Ἀετόν. In marg. Ἦτοι πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὴν ἀπὸ φύσεως.

49, C. Μήτ' αὐτόν] Sic cod., sed in marg. γρ μήτ' αὐτὸν —

50, B. Οὐκοῦν διακόνου κ. τ. λ.] Schol. ed. Ἐπειδὴ Πλάτων διακόνους τοὺς ῥήτορας ἔλεγεν, ἀντιπεριῦσθησιν αὐτῷ τὴν κατηγορίαν, ὅτι διακόνῳ ἔοικεν ἡ τέχνη.

51, A. Κληρονομήσαντος] Id. Πολλάκις γὰρ ἐ οὗτος ἔλαβε, διαφθερίζει ἀσωτία φύσεως.

55, A. Οὐχ ὡς ἡ κ. τ. λ.] Cod. Schell. Οὐχ ἡ τέχνη φύσεως ἔργον, in marg. γρ. οὐχ ὡς κ. τ. λ.

55, A. Αἰσχρὸν ἄρχοντος] Schol. ed. Κατ' ἔμφω τοὺς θεοὺς ἄρχοντας δείκνυσιν, καὶ ὅτι τὸ εὐρεῖν ἀρχῆς προστακτικόν, ἐπειδὴ τὸ εὐρεθῆν, οὕπω πρότερον ὄν, ἀρχὴν ἔλαβεν εὐ-

ρεθέν, ἅπαντα δὲ οἱ θεοὶ εὔρον, καὶ ὅτι ὁ ἄρχων οὐχ ἕτε-
ρός ἐστιν ἀλλ' ἢ ὁ προστάτειν ἄξιος. Τοιοῦτον δὲ οἱ θεοὶ,
ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα ἔχουσιν.

Ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής] In marg. Schell. ὁ Ἀλκμάν 55, B.
(fragm. ed. F. Ursin. p. 69 et Schol. p. 302.)

Τοὺς σκυτοτόμους κ. τ. λ.] Cod. Schell. τοὺς σκυτεῖς 56, C.
καὶ σκυτοδέψας (atque sic in Coisl. et Bar. 7. legi testatur
Jebbius) καὶ σκυτοτόμους καὶ νευροδόφους (rec. m. νευροδό-
φους), sed in marg. γρ. οἶον τοὺς σκυτοδέψας καὶ σκυτο-
τόμους. Illa καὶ γυαφεῖς in textu ommissa ad marginem ad-
pinguntur.

Τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Sch. ed. Ἐν τινι δράματι Εὐρι- ib.
πίδης οὕτως ἔφη,

Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ¹ κλύεις.

προσπαίζων οὖν ὁ Πλάτων εἰς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἱαμβεῖον,
ἔφη, οὐκ ἐμὸς² ὁ μῦθος.

Ἡ ταῦτα ἴσα ἀντ' ἴσων;] Schol. ed. Οὕτως³ γὰρ ἐκεῖ 57, C.
λέγει, οὐ ταῦτα ἴσα ἀντ' ἴσων.

Ὅπερ δὲ ἐν τοῖς ἄνω] Id. χρησάμενος ἄνω τῇ αὐτῇ 58, A.
παραστάσει, ὥς εἰ καὶ οὐ τέχνη ἢ ῥητορικὴ οὐδὲν βλάβος
αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον ἔπαινος, καὶ τοῦτο μάλιστα ὑπο-
δείξας, νῦν κέχρηται τῇ ἐνστάσει, δεικνὺς ταύτην ὅτι καὶ
τέχνη.

Ἡ ῥητορικὴ σώζει λόγον] Schol. ed. Ἡ οὐκ ἄλογός 59, B.
ἐστιν, ὥς σὺ φῆς, ἀλλὰ πλείστον χρῆται τῷ λόγῳ.

Οὐκοῦν ὁπόταν] Cod. Schell. οὐκοῦν ὅταν, in m. γρ. 60, A.
ὁπόταν.

Διὰ βιβλίου] In marg. Schell. Δι' ἀναγνώσεως βιβλίου. 61, B.

Εἰς ἔλεγχον κατὰ Πίνδαρον] Schol. ed. Καλοῦντι 62, B,
γὰρ ῥητορικὴν πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον ἀνυπόστατόν σοι
τοῦτο εἰς τὸν αὐτῆς ἔλεγχον γίνεται, οὐδὲν γὰρ ἐστι τὸ

1) Σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλ., haec ex Hippol. vrs. 352. ibiq.
Valk., quem vid. ad Eurip. reliqq. p. 46. Sed οὐκ ἐμὸς ὁ μ. de-
sumta sunt ex Euripidis Melanippa (non Menalippa, cf. Wolf.
ad Symp. p. 15. et Munck. ad Ant. Liber. VIII, p. 63) — 2)
ἐμὸς ὁ μ., ed. ἐμοῖ ὁ μ. — 3) Οὕτως, f. οὕτως, sc. Ἰδομενεὺς, cf.

τῆς σκυῆς ὄναρ. Λέγει δὲ τοῦτο ὁ Πίνδαρος ὁ περὶ τοῦ ἀνθρώπου,

Σκυῆς ὄναρ ἀνθρώποι.²

63, B. Ἰσχύσας] Cod. Schell. ἡχύνιας (sic), in m. γρ. ισχύσας.

ib. Ἐχει φύσεως] Schol. ed. Φύσεως μὲν, ὡς ἐπὶ ὅλον τοῦ σώματος, οἶονεῖ³ θερμὸς, ψυχρὸς, ὑγρὸς, συγκρίσεως δὲ, ἐπὶ μορίου, οἶονεῖ τὸ μὲν ἥπαρ θερμότερος, τὸν δὲ ἐγκέφαλον ψυχρότερος, ἢ τὸν μὲν ἐγκέφαλον θερμότερος, τὴν δὲ καρδίαν ψυχρότερος.

64, A. Οὐτε ἐν ταῖς νόσοις] Sch. ed. ὁ βούλεται εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι, ὅτι ἐπειδὴ διάφοροί εἰσιν αἱ τῶν σωμάτων λυσιτελήσεις, νοσοῦντων τε καὶ ὑγιαίνοντων, οὕτω καὶ αἱ ὑγείαι⁴ καὶ νόσοι διάφοροι.

67, B. Καὶ ὅτι γε δι' αὐτό] In marg. Schell. Καὶ ὅτι γε δι' αὐτό τοῦτο τὸ τῆς μαντείας δηλονότι καὶ τὸ τέλος ἦτοι τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἔχει, ὁ αὐτὸς ποιητὴς μαρτυρεῖ. Τὸ γὰρ δευτέρον ἐστὶν αὐτῷ τῷ ποιητῇ δηλονότι, τουτέστι κατὰ τὴν μαντείαν, τὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ τέθεται, ἢ τὸ ἀνάπαλιν (cod. ἀνάπλ.)

68, A. Ποιητῶν ἤδη τις] Schol. ed. Ὁ Μένανδρος⁵ εἶπε γὰρ, Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

68, C. Ἀλλὰ τὰ μὲν κ. τ. λ.] Id. Τὰ μὲν, πρὸς τὸ μέγεθος, οἶον ὅτε⁶ ἐστὶν ὁ ἥλιος ἀπέχων πολὺ τοῦ Ἑρμοῦ, εἰκάζει τὴν ἀμουσίαν τοῦ τεχθέντος· τὰ δὲ, πρὸς τὰ νόμιμα, οἶον εἰ Αἰγύπτιος ἢ Σκύθης πρὸς τὰ τούτων ἀρμόζεται νόμιμα· τὰ δὲ, πρὸς τὰ ὅμοια, οἶον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτηδεύματος, οἶον ἐστὶ ζώδιον (sic) τὸ ποιοῦν στρατηγὸν Ἑλλήνων, καὶ ἕτερον τὸ ποιοῦν στρατηγὸν βερβάρων· τὰ

Hom. Iliad. XIII, 446. — 1) ὁ Πίνδαρος, Pyth. VIII, 136. — 1) ἀνθρώποι, ed. ἀνθρώπε. — 5) οἶονεῖ, ed. bis οἶον εἰ — 4) ὑγείαι, cf. Piers. ad Moer. p. 360. — 5) ὁ Μένανδρος, immo Euripides, notante Cantero, cf. Plut. de def. orac. t. I, p. 768, ed. St., quem locum laudat Ernest. Cl. Cic. p. 878, cum vel Cicero ad Att. VII, 13. versiculi caput usurpasset. Euripidem imitatus est Menander, p. 80, ed Cl. p. 78 ed. Menk. Ed. ὁ Μένανδρος εἶπε, Γὰρ μάντις ἄριστος κ. τ. κ. — 6) ὅτε, ed. δε.

δὲ ἔστιν αἱ καὶ πλεῖστον ἀλλήλων κεχωρισμένα, οἷον ναυτική γεωργίας πολὺ διήνεγκε. τὰ οὖν διεστηκότα ἐξ εἰκασίας προλέγει.

Ἀπόνοιαν] Schell. in marg. ad ἐπίνοιαν, quod legitur in Cod.: στοχασαμένην, δευτέραν ἔγνωσαν. 69, A.

Ἀλλὰ μὴν οὕτω γε] Schol. ed. Ἐπειδὴ ἡ ῥητορική ἡ 69, C. αὕτη ἔστι τῇ στρατηγικῇ καὶ τὰ τῆς στρατηγικῆς διὰ τῶν ὑπηρετῶν πράττει, ἡ δὲ στρατηγική μόνον τῆς πολιτικῆς ὑπηρετίας δὲ λέγει νῦν τοὺς στρατευομένους· καὶ γὰρ ὁ ῥήτωρ παρελθὼν λέγει, ὡς δεῖ πολεμεῖν· τοῦτο οὖν οἱ στρατιώται πληροῦσιν. Penes Phot.: κατ' εἰρώνειαν τὸ οὕτω· οἷον εἰ μὴ κατὰ τὸ εἰκέναι τῇ στρατηγικῇ καὶ λοιπὸν ἐξ ἐπικρίσεως, ὅτι οὔτε κατὰ τοῦτο δύναται ἂν εἰδῶλον εἶναι.

Δι' ἐν τοῦτο κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὸ διὰ κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὸ μηδὲν λαμβάνει. 70, A.

Ἀλλ' ἐγὼ, τοῦτ' εἰπέ μοι] Id. Ἐπειδὴ ἡ πασῶν ἐπιστημῶν ὑπερκειμένη φιλοσοφία κατὰ τὸν σὸν λόγον οὐ περὶ τῶν θεῶν διῶσχυρίζεται, ἀλλ' ἀφίης τῷ θεῷ τ' ἀκριβές, πῶς ἂν αὐτὸς πεισθῇ, ὡς οὐκ ἔστιν ὁ Ζεὺς κρείττων τοῦ Σολέως σοφιστοῦ εἰς τὰς περὶ τῶν πραγμάτων εἰδήσεις; δεικνύει δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐν πάσῃ μὲν ἔστι τέχνη τὸ εἰκάζειν, ἡ δὲ ἀκριβὴς γνῶσις παρὰ θεοῖς, ὥστε οὐδὲ ἡ ῥητορική φαῦλόν ἐστι, ὡς εἰκάζουσα, ἐπειδὴ πασῶν ἔστι τὸ εἰκάζειν. 70, C.

Φάσκειν τὰ δοκοῦντα] Cod. Schell. haec ita exhibet in marg.: Τὸ φάσκειν οὖν συμβουλεύειν τοὺς ῥήτορας ταῦτα (leg. ταῦτά) τὰ δοκοῦντα τοῖς πλήθεσι καὶ τούτου μόνου στοχάζεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐξελέγξειε παῖς. Pergitur in marg. "Οτι ὅλως ἔστι σόφισμα, ἀλλ' ἐξελέγξεν ἐκείνος, ὅστις εὐφρονεῖ. 70, D.

Εἰ τοῦ βίου] Supra in Schell. Πολιτείας. 72, A.

Τὰ τῶν ἀκροωμένων] Ibid. Οἱ ἀκροαταί. 72, C.

Τῶν ἴσων τεύξεσθαι] Supra in Sch. Ψήφων. 73, A.

1) φαῦλόν ἐστι, quod licet sexcentis exemplis defendi posse nemo nesciat, tamen ex Schol. more in φαῦλός ἐστι mutandum crediderim.

- 74, C. Εἰ τοῦτ' ἐστίν] In marg. Sch. Ἡ σύνταξις οὕτως· εἰ τοῦτο, ἦτοι ἡ παρῴρησία τοῦ Δημοσθένους καὶ τὸ τηροῦντα τὰς φύσεις καὶ διαθέσεις τῶν ἀκρωμένων προσομιλεῖν αὐτοῖς δηλονότι καὶ προσφέρεισθαι, στοχαζέσθαι ἐστι· τουτέστι εἰ τὴν παρῴρησιαν στοχασμὸν καλεῖς, ὧ Πλάτων, καλῶς λέγεις, καὶ ὑμεῖς ὑπαίτιοι, ἐροῦσιν οἱ ῥήτορες. εἰ δὲ λέγεις τοὺς ῥήτορας ποιεῖν, ὥς δούλους τὰ κελευόμενα, ἀντιστρόφως λαμβάνεις καὶ ποιεῖς τὸν μὲν δῆμον¹ δεσπότην, τοὺς δὲ ῥήτορας θεράποντας· καὶ ψέγων αὐτὸν δοκεῖς ψέγειν τοὺς ῥήτορας.
- 76, A. Ἄλλ' εἰ τί που] Ibid. Ἄλλ' ὅταν² τι δῶς τοῖς χορευταῖς χαρίζεσθαι, ἄλλ' οὐ καὶ τὸ μηδὲνα παῦσαι συμπαῖσα τηρῶν τῷ χαρίζεσθαι, χαρίζεται, οὔτε μὴν ὑποβάλλουσί γε.
- 79, B. Ὅτι τοίνυν αὐτὸς Πλάτων] Sch. ed. Ἐντεῦθεν ἄρχεται δεικνύειν μαχόμενον ἑαυτῷ Πλάτωνα καὶ ἐναντία λέγοντα.
- 79, D. Εἰ δὲ πιστευτικῆς (sic supra πιστικῆς, quae lectio item in marg. Bar. 7.)] Schol. ed. Πιστευτικὴ μὲν ἡ λέγουσα πιθανὰ μόνον· διδασκαλικὴ δὲ, ἡ μετὰ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀποδείξεων προοιούσα. In marg. Sch. Τῆς δυναμένης πείθειν.
- ib. Τὸ νῦν εἶναι] In m. Sch. Τὸ εἶναι παρέλκεται (alibi παρέλκει.)
- 80, D. Ὡς τοίνυν οὐτ' ἄλογον] Sch. ed. Μέχρι τούτου τὰς αἰτίας ἀπελύσατο, τὰς παρὰ τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι οὐ κακὴ ἡ ῥητορικὴ· οὐ μέντοι ἠρκέσθη ταύτῃ μόνῃ τῇ ἀποδείξει, οὐ γὰρ εἴ τι οὐ κακὸν³ τοῦτο καὶ αἰρετόν. Ἐντεῦθεν δὲ μεταβαίνει ἐπὶ τὸ δεῖξαι, ὅτι καὶ χρήσιμος ἡ τέχνη, καὶ ἀναγκαῖα καὶ ἥς ἐκτὸς οὐδεμία συνέστηκε καὶ ἐστὶ Δημοσθενικὴ ἡ οἰκονομία· καὶ γὰρ ἐκεῖνος κρινόμενος ὡς προδότης,⁴ ἐν τῷ περὶ στεφάνου πρῶτον ἀπελύσατο τὰς αἰτίας, εἶτα ἐνεκωμίωσε⁵ ἑαυτόν.

1) Τὸν μὲν δῆμον, Cod. μὴν — 2) Ἄλλ' ὅταν κ. τ. λ. Aristidem et Codicis vestigia si sequeris, ita leges: Ἄλλ' ὅταν τι δῶ (sc. ὁ κορυφαῖος) κ. χ. χ., ἀλλὰ καὶ τὸ μηδὲν ἀπῴσαι συμπαρηρῶν κ. τ. λ. — 3) οὐ κακὸν, τοῦτο καὶ, Jebb. virgulam post τοῦτο posuit — 4) ὡς προδότης, ἐν τῷ κ. τ. λ., Jebb. ὡς προδότης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, πρῶτον κ. τ. λ. — 5) ἐνεκωμίωζε, Jebb. ἐνεκώμισα, quod non crediderim esse pro ἐνεκώμισε.

Εὖρημα ποιῆσθαι] Sch. ed. Ἐντεῦθεν δεικνυσιν, ὅτι 81, A.
 φανερόν ἐστιν ἄπασιν, ὡς ἄρα ἡ ῥητορικὴ τέχνη, καὶ οὐ
 τοιοῦτον, ὡς πολλοῦ τινος ἄξιον νομίζειν τοὺς ῥήτορας,
 ἐάν τις ἀποδείξῃ αὐτὴν ἑτέραν τέχνην. Supra in Sch. κέρδος
 ἡγεῖσθαι.

Ἐνέχυρον] Supra in Sch. Ἀσφάλεια. 81, D.

Εἰ μοι μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὸ παραβῆναι 82, B.
 εἶπε διὰ τὸ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως περὶ τοῦ μύθου βούλε-
 σθαι λέγειν καὶ ἀναπτύσσειν αὐτόν.

Ἄρει δὲ ἀνθ' Ἐρμοῦ] Sch. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν Ἄρει ib.
 ἀνθ' Ἐρμοῦ δεικνυσι τὸν μῦθον τοῦτο παραδηλοῦν, ὅτι
 ἡ πονηρία οὐ λόγῳ, ἀλλὰ ξίφει κολάζεται.

Αὐτῇ] Supra in C. Sch. Ἡ βία. 85, B.

Παρά τοὺς νόμους] Ibid. Ἐξω τῶν νόμων. In mar- 85, C.
 gine Photii: Τοὺς ἰσότητα μὲν αἰρουμένους.

Οὐ τὸν Πινδάρου νόμον] In m. Schell. Ὁ νόμος, φησί, 88, D.
 τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ δίκαιον τῇ ἰσχυροτάτῃ χειρὶ
 ἀνύει.

Οὐδὲ ταῦτ' ἐπάδουσα] Supra in Sch. τῷ Πινδάρῳ. 88, D.

Δικαιῶν (Sch. Δικαστῶν, sup. γὰρ δικαιοῶν) τὸ βιαιότα- 89, A.
 τον] Schol. ed. Δίκαιον³ εἶναι λέγει καὶ τὸ ὑπερεχούση
 χειρὶ κατορθούμενον, καὶ ἀδικιώτατος⁴ ἤ.

Ἐπεὶ ἀπριάτας⁵ κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὰ λοιπὰ τῆς ib.

1) Αἰτὴν τέχνην, Jebb. αὐτὴν τὴν τέχνην, ubi vel ejiciendum duplicatum τὴν (ἀποδείκνυμι cum solo acc. vide apud Platon. Gorg. §. 55,) vel mutandum in εἶναι. — 2) Ἡ βία, non igitur ad ἀρχήν, sed ad βιάσασθαι retulit Schol., ex quo intellexit βία, sic γεφυρὰ ex γεφυροῦν supplet Schweigh. ad Herodot. VII, 34, atque eo pacto in Sallust. Catilin. XVIII, de qua leges, quod habent nonnulli, sc. conjuratione, quando conjuravere praecedat. Alcib. Prior p. 120 ed. Buttm. εἰς ἄλλων ἢ τούτων, sc. τῶν γραμματέων κ. τ. λ. ex γραμματα, καὶ καθαρίζειν καὶ πύλαειν, quae praecedunt. Cf. Wess. ad Her. I, 67. Schweigh. ad I, 109. et Cas. ad Eq. 50. Fisch. ad Aesch. Socr. pag. 71, ed. sec. — 3) Δίκαιον, nolui emendare, cum Sch. Δικαίων legisse videatur — 4) ἀδικιώτατος, est cur legas ἀδικιώτατον. — 5) Ἐπεὶ ἀπριάτας κ. τ. λ. Hunc Pindari locum doctissimi quique viri tractavere, quos vide in Pindari fragm. p. 76 seq. ed. H. Meum existimavi et manum abstinere et varias in Scholijia lectiones adponere. Ingeniose autem Valken., qui hoc Θρυλλοῦμενον illustravit ad Herod. VIII, 38., sui exemplaris orae adscripsit βιαιῶς τὸ δικαιοῦτατον, transpositis tan-

χρήσεως ἢν οὕτως· ἐπεὶ (Cod. Schell., qui integrum hoc schol. servavi, leg. ἐπὶ) Γηρυόνου βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἀπριάτας ἤλασεν (Sch. "Ἐλασε.). Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτησας, οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως. Τὸ γὰρ Κυκλωπείων (Schell. Κυκλωπίων) ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται (Εὐρ. ἀν. desunt in Schell.) σημαίνει τὸ Ἄργος, ἐπειδήπερ (Sch. ἐπείπερ) οἱ Κύκλωπες ἐξ ἀρχῆς (Sch. ἐξαρχῆς) ἐτείχισαν τὸ Ἄργος οἱ καλούμενοι χειρογαστορες¹ παρὰ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ζῆν. Τριά γὰρ γένη φασὶν εἶναι Κυκλώπων, τοὺς κατὰ τὸν Ὀδυσσεά,² Σικελοὺς ὄντας, καὶ τούτους τοὺς χειρογαστορες, καὶ τοὺς καλουμένους οὐρανίους.

ib. "Ἐχρην δὲ ἴσως μὴδὲ τούτων] Sch. ed. Τοῦ ἀπριά-
τας, ἀρκεῖ γὰρ τὸ Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, πάντα
γὰρ ἐκείνος τὰ αὐτοῦ ἔργα ἐν χειρὶ βιαία ἐπραττεν.

90, A. Σὲ δ' ἔγω (Jebb. Σέ δ' ἔγῳ)] Sch. ed. Σὲ δὲ, ὦ
Γηρυόνη,³ ἐπαινω παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ
τὰ οὐκ ὄντα ἀφείλετο⁴ ἐν βιαία χειρὶ, σὺ δὲ ὡς ἀδικού-
μενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἤρας,⁵ καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπό-
δεκτος. ἵνα δὲ μὴ τις⁶ αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλή τοῦτο
γέγονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλέα δυσχεραίνεις;⁷ ἐπά-
γει· ὁ δὲ Ζεὺς⁸ οὐκ ἀποδέχεται καὶ αὐτὸς σιγῶν.

tummodo litteris principibus. Ex suone, an aliunde, nescio; certe post βιαίως δικαιοτάτων litterae Pl. conspiciuntur. In hoc autem Scholio qualemcunque particulam fragmenti Pindari inesse, nemo non videt; haec certe: ἐπεὶ Γηρυόνον βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἤλασεν, quae vel ex parte repetit, manifesto non sibi debet Scholiasta. Me iis resarciendis imparem esse, quidni ingenue profitear? Id tantum mirari subit, qua de re Schneiderus ad fragm. Pind., peritior ejus causae aestimator, leviter hoc Scholio praetermisso, mox secuturi penitus rationem habuerit. — 1) Χειρογαστορες, ex Hesych., Etym. M. s. v. ἔγχειρ. s. v. Ἐπὶ λυτός. — 2) Ὀδυσσεά, Jebb. Ὀδησέα. — 3) Σὲ δέ, ὦ Γηρ. Schneid. p. 79. σὲ δ' ὦ, atque eod. modo infra — 4) οὐκ ὄντα ἀφείλετο, Schn. inserit αὐτοῦ — 5) ἤρας, ita Schn., ante ἤρας — 6) μὴ τις, Jebb. μή τις, Schn. μηδείς — 7) post δυσχεραίνεις cum Schneid. signum interrogandi posui. — 8) Ζεὺς, Jebb. Ζεύς. — Schneiderum totum hunc locum ex conjectura credo emendasse, nulla Codd. auctoritate fretum.

Τριῶν δ' οὐσῶν τῶν δυνάμεων] In marg. Schell. 91, A. Μέση γίνεται ἀμφοτέρων ἡ ῥητορική, οὕτως ἡ νομοθετική προστάττει σωφρονεῖν, ἡ ῥητορικὴ ἐπιζητεῖ τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἡ δὲ δικαστικὴ κολάζει. Μέσας δὲ ταύτας αὐτὴ λαμβάνει, οὕτως τὴν νομοθετικὴν ἡ ῥητορικὴ πεποιήκε τὴν ἀρχὴν πείδουσα καταδείξασθαι, εἴτα ἡ δικαστικὴ πρὸς συμβαχίαν τῆς νομοθετικῆς ἐδεήθη καὶ αὐτὴ ῥητορικῆς· καὶ ὕστερον δὲ πάλιν χρεῖα ῥητορικῆς πεῖσαι, στέργειν τοῖς δεδικασμένοις· ὥστε μέσας ἔχει ἀμφοτέρας ἡ ῥητορική, καὶ οὕτως εὐρίσκεται καὶ συνεχομένη καὶ συνέχουσα.

“Ὅπερ γὰρ ἐν] Schell. Cod. Καὶ ὅπερ ἐν (ut Mscr. 92, C. praestantiores, Coisl., Coll. N., Barocc. 7.) in marg. γρ χωρὶς τοῦ καί.

Κατὰ τὴν ἐκείνης χρεῖαν] Sch. ed. “Ὅτε χρεῖα αὐτῇ 91, B. κατ’ ἀνθρώπους ἦν.

Καθ’ ὅσον] C. Sch. Καθόσον in m. γρ καθό. 93, A.

Τί οὖν, εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὐτοῦ κ. τ. λ.] Sch. ed. ib. Ἀρχέλαος υἱὸς ἦν τοῦ Περδίκκου ὁ νόθος, ἀδελφὸς δὲ Περδίκκου Ἀλκέτας, ὁ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὃν ἐκβαλὼν ὁ Περδίκκος εἶχε τὴν βασιλείαν· μετὰ οὖν θάνατον Περδίκκου μεταστειλάμενος Ἀρχέλαος Ἀλκέταν ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ, καταμεθύσας ἀπέκτεινε μετὰ τοῦ παιδὸς Ἀλέξανδρου καὶ ἠφάνισε καὶ τὸν γνήσιον Περδίκκου τοῦ πατρὸς παῖδα ὑπὸ Κλεοπάτρας εἰς φρέαρ ἐνέβαλε, καὶ ἔφη χῆνα διώκοντα ἐμπεσεῖν· τοῦτον δὲ ἐπικεκλήσθαι φασιν Ἀλκέταν ἢ Μέροπον.⁵

Ἐπὶ τῆς μύλης] Sch. ed. Τοῦτο οὕτω νοητέον, ὡς 93, B. αὐτοῦ τοῦ Ἀρχελάου ἀπιδόντος εἰς μύλην καὶ εἰπόντος ὅτι, συντρίβω τοὺς ἐχθρούς μου οὕτως, ὥσπερ ὁ μύλος οὗτος τὰ ἐν αὐτῷ εἰσαγόμενα.

1) Περδίκκου, Sch. ed. ubivis simplici κ. — 2) διώκοντα, Jebb. διώκοντος. — 3) Μέροπον, ita vel Ἀέροπον legendum suspicatur Wesseling. ad Diod. Sic. t. I. p. 672. Possis quoque Μέροπα, nam Μέροψ. inter Carani majores recensetur a Theopompo apud Diod. Sic fragm. t. II, p. 637. vide Heeren. de fontibus Trogi, Comment. soc. Gott. t. XV, p. 217.

- ib. Ὡς πάντα λόγον] C. Schell. ita: Ὡς πάντα λόγον κινῶν καὶ μονοῦ μὴδὲν προσήκοντα ἐπεισόδια· οὐ γὰρ κ. τ. λ. quae desunt; in margine leguntur, γρ ὧς πάντα κ. τ. λ.
- 93, C. Προσέκοντα ἐπεισόδια] Sch. ed. Ἐπεισόδια καλοῦνται τὰ ἐκ περιττοῦ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα. Λέγει οὖν τοῦτο, διὰ τὸ περιττῶς καὶ ἀνοικειῶς εἰσάγειν αὐτὸν τὰ τοῦ Ἀρχελαίου. Supra in Schell. Ἐπίσκατα.
- ib. Ἐπὶ γούν τῶν βραχυτέρων] Schol. ed. Βραχυτέρους φησὶ τοὺς μικροτέρους, ἥτοι τοὺς ἰδιώτας· οἱ γὰρ δυνάσται καὶ οἱ τύραννοι μείζω τῶν νόμων φρονοῦσι καὶ τῇ τῆς εὐρήνης οὐχ ὑπέκουνσι γνώμῃ.
- ib. Τοῦτο χρῶμαι (sic legerat Sch., Jebb. Τούτω, cum Mscr.)] Sch. ed. Τὸ τοῦτο χρῶμαι τινὲς ἀγνοοῦντες ἐνταῦθα μέγα γράφουσι· τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτον, ὥσπερ γὰρ φαμεν· τί ἐμαὐτῷ χρήσομαι, οὕτω καὶ τί ἐπὶ τοῦ δεῖνα χρήσομαι.
- ib. Τοῖς ἀποδείξαι] In m. Sch. Τοῖς ἀποδείξιν ἔχουσι κληρονομίας.
- 94, C. Ὡς (non ὅρα, ut in Schol.) καὶ τὰ Γύγου] Sch. ed. Κανδαύλης Λυδῶν ἦν βασιλεὺς παγκάλην ἔχων γυναῖκα· νόμου δὲ ὄντος, μὴ τινα τῶν ἔξωθεν ὁρᾶν τὰς βασιλίδας, Κανδαύλης ἐνέκειτο βιάζων τὸν Γύγην εἰς θάνατον τῆς γυναῖκος, ὑπηρέτην ὄντα αὐτῷ. Ὁ δὲ τὴν μὲν πρώτην ἀπεπρίδα, ¹ χρόνῳ δὲ ὑπέϊξε ² τῷ Κανδαύλῃ βιάζοντι καὶ εἶδε ³ τὴν αὐτοῦ ⁴ δέσποιναν· αὐτῇ δὲ οὖν τουτονὶ λάθρα μεταστελαμένη, ἣ θνήσκειν αὐτὸν ἢ κτείνειν τὸν δεσπότην ἔλεγεν· καὶ ὅς αἰρεῖται τὸ δεύτερον καὶ ταύτην γαμίσας βασιλεὺς ⁵ Λυδῶν.

1) καὶ τί ἐπὶ τοῦ δ., Jebb. καὶ τὸ ἐπὶ τ. δ., unde vel καὶ τὸ τί ἐπ. τ. δ. efficias vel καὶ τί κ. τ. λ., cfr. de hoc acc. Schaef. ad Græg. Cor. p. 691. et Kust. ad Nub. vrs. 22. quocum facit Spanh. ibid. — 2) Ἀπεπρίδα Jebb. ἀπεπρήδα, unde malim ἀπέπειε vel ἀπέπειστο, Herod. in hac re ἀπεμάχετο. Ἀποπηδᾶν puerile aliquid habet. 3) ὑπέϊξε, Jebb. ὑπέλξει. — 4) εἶδε Jebb. οἶδε. — 5) αὐτοῦ, Jebb. αὐτοῦ. — 6) βασιλεὺς Λυδῶν, vel abest ἔγένετο vel ἦν post Λυδῶν excidit. Possis item ἱβασίλευσε; ἦν magis placet. Codices consulendi.

Ὁ δὲ Σαρδανάπαλος] Sch. ed. Οὗτος¹ βασιλεὺς ἦν 95, A. Ἀσσυρίων, ἐπαναστάντων δὲ αὐτῷ τῶν ὑπηκόων ἐξέριπεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ μετὰ τῶν βασιλικῶν χρημάτων, τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸν καὶ φιλόσοφον· ἐπὶ τούτου λέγουσι Ἀσσυρίους ἀπολέσαι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ λαβεῖν αὐτὴν Μήδους. Τεχνικῶς² δὲ πάντα τὰ παραδείγματα ἐκ τῶν βαρβάρων ἤνεγκεν· οὕτω γὰρ μάλιστα δέικνυται τὸ ἄτοπον, ὅτι τὰ τῶν παντελῶς ἀγνοούντων αὐτὴν ἐγκλήματα εἰς αὐτὴν φέρομεν.

Ὅτι Σωκράτην] Sch. ed. Ὡστε πολὺ πιθανώτερόν 95, B. ἐστι λέγειν ὑπὸ³ φιλοσοφίας αὐτοῦ ταῦτ' ἀναπεισθῆναι, οὐχ ὑπὸ ῥητορικῆς.

Ἀμαρτῆσαι] Sch. ed. Τοῦτο ἀπαξ εὐρίσκεται, παρὰ 95, C. τούτῳ τε καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐ παντελῶς ἐστὶν ἄχρηστον.

Καὶ νομισθεῖσα] Sch. ed. Ἐπίτασις ἐστὶ τὸ νομι- 96, B. σθεῖσα, ἐστὶ γὰρ καὶ εἶναι καὶ μὴ νομίζεσθαι, ὥσπερ τὸ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ⁴ καὶ διατελεῖ δὴ θεὸς ὢν καὶ δοκῶν ἐξ ἐκείνου.

Ἀφ' ὧν, (Jebb. ἐτός), ὕπερ] Sch. ed. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ib. τοῖς ἀσθενεστεροῖς βοηθεῖν καὶ τὸ καλεῖσθαι νόμοι ἐκτῆσαντο.

Προϊόντος ἐξῆς τοῦ λόγου] In m. Schell. Προϊόντος 97, B. κατὰ τάξιν τοῦ λόγου.

Καὶ τούτων οὖσαν] Sch. ed. Τὸ τούτων ἀντὶ τοῦ 97, C. συκοφαντούντων καὶ κολακευόντων νόει· ὥσπερ γὰρ φάρμακόν ἐστι θανάτου ἢ ἱατρικῆ, οὕτω συκοφαντίας καὶ κολακείας ῥητορικῆ· ἢ τὸ τούτων ἀντὶ τῶν καλῶν νόει, ἐπειδὴ φαμεν καὶ ἡδονῆς φάρμακον.

Οὐδὲ παραπολὺ] Sch. ed. Οὐ μόνον τὸ παραπολὺ 98, A. ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔλαττον,⁵ ὡς κἀνταῦθα, τὸ γὰρ ἐκτός πολλοῦ ἐλαττόν ἐστιν.

1) Οὗτος βασιλεὺς ἦν, Jebb. ὧν. — 2) Τεχνικῶς, ed. τεχνικῆς. 3) ὑπὸ φιλοσοφίας αὐτοῦ, si αὐτοῦ ad Socr. refers, leg. ὑπὸ τῆς φιλ.; sin articulum τῆς non addi pateris, leg. αὐτὸν sc. ἀρχέλαον. 4) Παναθῆν: cf. p. 109, lin. 6. ed. pro δὴ exhibet δὲ et post ὧν omisit καὶ. — 5) Ἐπ' ἔλαττον, Jebb. ἐπέλαττον, ὡς κἀνταῦθα.

- 99, A. Κατ' ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ἀμφοτέρων τῶν τεχνῶν· ἡ μὲν γὰρ ἱατρικὴ ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, ἡ δὲ κυβερνητικὴ ἀπὸ τοῦ κυβερνᾶν γίνεται.
- 99, B. Τοῦτῳ διπλοῦν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἀμαρτάνονται γὰρ τῷ κυβερνήτῃ διπλοῦν αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης ὄνειδος γίνεται, καὶ ὅτι αὐτῆς ἀπέτυχεν καὶ ὅτι ἥμαρτεν· ἡ μὲν γὰρ ἀναμάρτητος, ὁ δὲ ὁμοῦ τε ἀπέτυχεν καὶ ἥμαρτεν.
- 99, C. Χρηστὸν καὶ καλὸν] Schell. in marg. Χρηστὸν καὶ καλὸν καὶ οὐκ ἐκπεφυγὸς τὸ αὐτὸ δῆπου, τὸ καταριθμῆσθαι δικαίως μετὰ δικαιοσύνης.
- 100, A. Πόσοι δ' ἐν γραφαῖς] Sch. ed. Τὸ πόσοι δὲ ἐαλωσαν ἀντὶ ἀνθρώποι καὶ οὐ νόμοι νόει· ὥς καὶ μετ' ὀλίγον δηλοῦται· τὸ δὲ γραφαῖς ἢ ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι ἢ ὅτι παράνομα ἔγραψαν.
- ib. Τῶν κυρίων] Supra in Schell. Παλαιῶν.
- 101, A. Ἦν δ' ἂν τότε κοινὴν] Sch. ed. Ὅτε ὑπὲρ ῥητορικῆς ἐλέγομεν, ὥς οὐ συκοφάντας καὶ κόλακας ποιεῖ· κοινὴν δὲ λέγει τὴν ὑπὲρ ῥητορικῆς, ἱατρικῆς, κυβερνητικῆς, ὥς νομοθετικῆς· ἐπειδὴ ὑπὲρ αὐτῶν εἰπὼν, οἱ κοινὸν συμπέρασμα ἐποίησατο αὐτῶν τε καὶ ῥητορικῆς.
- 102, D. Ναί] Sch. ed. Τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐναντίου εἰσάγεται, ὥσπερ λέγοντος ὅτι, εἰ καὶ ἀλόγως ἡ ῥητορικὴ ψέγεται, ἀλλ' ἀδικεῖσθαι κρεῖττον ἢ ἀδικεῖν.
- 105, A. Ὅρθῳς οἶμαι] Barocc. 7. εἶναι, unde in marg. Παρέλκεται τὸ εἶναι, cf. p. 79. D.
- 105, A. Δήπου κωλύουσιν] Phot. Ταῦτα πιθανῶς μᾶλλον ἢ ἀναγκαίως λέγει Ἀριστείδης· ἢ γὰρ περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι καὶ τῆς ῥητορικῆς στωμυλεύεται, κρεῖττω δεικνύναι φιλοσοφίας φιλοτιμούμενος τὴν ῥητορικὴν, ταῦτα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀπαρallάκτως μεταλαβὼν τὴν φιλοσοφίαν ἀμείνω τῆς ῥητορικῆς ἐπιδείξειέ τις.

1) διπλοῦν αὐτῷ παρὰ, offendit αὐτῷ, quod vel omitte, vel ita conjungas: Ἀμαρτάνονται τῷ κυβερνήτῃ (ut referatur ad τοῦτῳ), διπλοῦν γὰρ αὐτῷ κ. τ. λ. — 2) ὥς νομοθ., leg. vel ὥς καὶ νομοθ., vel muta in καί, quae quam facile commutentur propter ductuum similitudinem, qui semel Codices inspexerit, negare nequit, cf. Schaeef. et reliquos VV. dd. ad Greg. Cor. passim.

Καὶ καθ' ὃν αἰσχρὸν τὸ ἀδικεῖν] Sch. ed. Οὔτε τὸ 106, B.
ἀδικεῖν ἐστὶ ῥήτορος, αἰσχρὸν ὃν, οὔτε τὸ ἀδικεῖσθαι, εἰ
καὶ κρείττον ἐστὶ τοῦτο τοῦ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ μῆτε ἀδικεῖν,
μῆτε ἀδικεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ βέλτιστον ὥστε καὶ ἐν οἷς τοῖς
δυσὶ¹ τοῦτοις οὐκ ἀνέχεται, τῷ ἀδικεῖν λέγει καὶ τῷ ἀδι-
κεῖσθαι, καὶ ἐν οἷς τὸ ὑπὲρ ταῦτα ἔχει, τὸ μῆτε ἀδικεῖν
μῆτε ἀδικεῖσθαι, σεμνὴ ἢ ῥητορικὴ.

Ἄλλ' ὥσπερ ἐταιρείας] Sch. ed. Ἐταιρεία τι τῶν ἐταί- 107, A.
ρων σύνταγμα· εἰκότως δὲ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥη-
τορικὴ καὶ οἱ νόμοι κοινωνίαν ἄκραν πρὸς ἄλληλα ἔχουσι.

Ἵστε καλύεις κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἵστε ἀνα- 108, D.
κόπτεις, προβουλεύεις μὴ ἐπελθεῖν τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ
καὶ βίον ἦτοι πολίτειαν ἐν τοῖς ὅπλοις εὕρηκας.

Εἰπὲ πρὸς Διὸς τεραστίου] Sch. ed. Διὰ τοῦ εἰπεῖν 109, B.
Διὸς τεραστείου ὥσπερ ἐνδείκνυται, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων
τεράστεια λέγει.

Ἵσπερ οἱ πλάσται] Sch. ed. Ἡ οἱ ῥήτορες· τὸ γὰρ 109, C.
πολλοῖς παραδείγμασι χρῆσθαι μᾶλλον ῥητόρων ἐστὶν ἢ φι-
λοσόφων, διό φησιν ὁ τῶν λόγων καταφρονῶν, ἵνα
δείξῃ ὅτι μιμούμενος τοὺς ῥήτορας διαβάλλει τὴν τέχνην.
Πλύστας δὲ τοὺς ῥήτορας ἐκάλεσε κατὰ τὴν τοῦ Πλάτων-
νος διαβολήν, ἐπειδὴ λέγει αὐτοὺς πλάττεσθαι τὰς ὑποθέ-
σεις· ἄλλοι δὲ πλάστας λέγουσι τοὺς πλάσσοντας τὰ ἀγάλ-
ματα ἢ τὰς εἰκόνας, ἐκεῖνοι γὰρ τοῖς ἐπιτάξαι βουλομένοις
πολλὰ φέρουσι παραδείγματα διάφορα, ἵνα πρὸς τὴν ἐκα-
στου προαίρεσιν ποιήσωσιν· ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸ ὥσπερ
οἱ πλάσται ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οἱ τερατοποιοὶ, ἐναντία ἐαν-
τοῖς λέγοντες, καὶ σὺ γὰρ ἐναντία σουτῷ πράττεις, δια-
βάλλων τοὺς ῥήτορας καὶ μιμούμενος αὐτοὺς ἐν ταῖς παρα-
δείγμασιν.

Ἐμαρτῆσθαι²] Cod. Sch. ἄμαρτῆσαι (quod est in 109, D.

1) Τοῖς δυσὶ τοῖτοις, *duriusculum* foret, si hanc sedem ob-
tinentia ad τῷ ἄδ. λέγω κ. τ. λ. traherentur. Auctor sim, ut
transponas, ita ut legantur: ἐν οἷς ἀνέχεται, τοῖς δυσὶ τοῖτοις, τῷ
ἀδικεῖν (Jebb. ἀδικεῖν) λέγω κ. τ. λ. — 2) Ἐμαρτῆσθαι, alterum
ἄμαρτῆσαι rarius esse confirmat schol. ed. supra.

Coisl. et Coll. Nov., in cujus m. illud), supra διαπεσεῖν.
In m. ὃ λέγει ἐν τοῖς πρὸς Γοργίαν Πλάτων.

- ib. Τούτου ἑνός] Sch. ed. Ἡ τοῦ ὡς οὐ δεῖ δίκην λαμβάνειν, οὐδὲ μὴ ἔᾶν ἀδικεῖν.
- 110, A. Ἡ τὰδ' ἐκείνοις] Sch. ed. Τῶν γὰρ ἐν τοῖς νόμοις ὑπὸ σοῦ εἰρημένων καλῶς ἐχόντων, ταυτὶ μάταια, τό, τε ὡς οὐ δεῖ δίκην λαμβάνειν καὶ μὴ ἔᾶν ἀδικεῖν. In marg. Schell. Τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνοις, τοῖς τῶν πολλῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος δηλονότι.
- ib. Προσέσθι] In marg. Schell. Ἦτοι συνδοκοῦν.
- ib. Τοῖς τῶν πραγμάτων λόγοις] Ibid. Ἦτοι λόγοις καὶ ῥήμασι ἐμπρακτικοῖς.
- 110, B. Καὶ ψῆφος ὀρθή] Ibid. Τῶν πλειόνων γὰρ ἢ ψῆφος (C. ψηφός) ὀρθή.
- ib. Ὡς οὗτος ἀλλαχοῦ] Sch. ed. Λέγει γὰρ ἐν τινι τῶν αὐτοῦ λόγων, ὡς τὸ πᾶσι δοκοῦν ἰσχυρότερον τοῦ μηδενί.
- 110, C. Ἴνα ἐπειδὴ τιμᾷ κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἴνα διὰ λόγου καὶ διὰ πράξεως δεῖξω αὐτὸν σύμψηφον ἐμοί, ἐπειδὴ τιμᾷ καὶ ἀποδέχεται, τὸ ψηφίζειν καὶ ἀποφαίνεσθαι καὶ αὐτὸν τὸν ἕνα. ποῖον ἕνα; πρὸς ὃν ἂν οἱ λόγοι καὶ αἱ ἀντιλογίαι γίνονται.
- 111, B. Ἐφη Δημ.] Supra. Ὡς ἐφ. Δ.
- 111, D. Προεδρία] Ibid. Προτιμήσει ἐν συνεδρίῳ.
- 112, A. Κινδυνεύειν] Ibid. Ἐν ταῖς παρ' ἐκείνῳ διατριβαῖς.
- 112, C. Συνήδεις κ. τ. λ.] In marg. Schell. Καθ' ὃν διαβῆναι καιρὸν ὁ Ξέρξης καθ' Ἑλλήνων παρεσκευάζετο.
- ib. Παρελίσθαι] In marg. Schell. Ἀθετηῖσαι, παραγκωνίσασθαι. In marg. Phot. ἐκκόψαι.
- 113, A. Αἰνίγματ' ἂν] Ibid. Σκοτεινὰ καὶ ἄσαφῇ καὶ ἀσυνάρτητα, ἐλεγχόμενα δὲ ὑπ' ἀλλήλων¹ δηλα γίνονται.

1) Οὐδὲ μὴ, malim ἢ τοῦ μὴ, κ. τ. λ. — 2) ὑπ' ἀλλήλων, malim ἐξ ἀδῆλων, nec minus in ipso Aristide ita legerim, si quidem Aristidis haec sunt, quae integra margini Schell. adscripserit rec. man., quaeque in Coll. Nov. ex parte desint, itemque in Coisl. deesse videantur. Quae certe statim subduntur ex edito schol., in iis est ἐξ ἀδῆλων. Sensus hic est: Sufficit in reliquis aenigmatis cum quae obscura sunt, clara facta fuerint, in hoc autem

Οἷ τὸ σαθρὸν] Sch. ed. Τὰ ἄλλα, φησὶν, αἰνίγματα ib.
 λύεται, ¹ ἵνα ² δῆλα ἐξ ἀδήλων γένωνται μόνον, τὰ δὲ αἰνίγ-
 ματα ταῦτα λυθήσονται, οὐ διὰ τὸ ἴσαφες μόνον, ἀλλ'
 ἵνα καὶ γνωρίμων γένηται, τί ³ ἦν αὐτῶν ἀσθενές· τὸ γὰρ
 λέγειν χρειττον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν ἔχει σαθρὸν
 ἐμφανιόμενον, τὸ οὐ δεῖ ἀμύνεσθαι· ὁ γὰρ τὸ ἀδικεῖσθαι
 καλὸν ἡγούμενος οὐκ ἂν ἀμυνεῖται, μὴ ἀμυνόμενος δὲ κατα-
 φρονηθήσεται.

Παντάπασιν] Id. Ἡ περὶ λόγους μόνον εἶδέναι δια- 113, B.
 τρίβειν, οὐδὲν δὲ πράττειν ἐπίστασθαι, ἀλλ' ἀπράγμων
 εἶναι τις παντόπασιν, ἢ λόγῳ μόνον εἶδέναι φιλεῖν, ἔργῳ
 δ' οὐ δεικνύειν τὸ φίλτρον.

Ἀνθάψασθαι] In marg. Schell. Ἀντιλαβέσθαι. 113, C.

Προδίδεται] Cod. Sch. γρ. πρόδοσις, rec. m. προ- 114, B.
 δοῦναι.

Τῷ λόγῳ δόξαν] In m. Sch. Κατὰ τὸν (sic) πρὸς Γορ- 117, B.
 γίαν ἀντιλογίαν (sic.)
 λόγον

Ἐξοίσεται] Supra ἐκφεύζεται. ib.

Κακίας δόξαν] Sch. inv. ord., ut Coll. Nov. Bar. 7.)] ib.
 In marg. Schell. Κατὰ τὴν πρὸς Δίωνα φιλίαν.

Διαλαβεῖν] Supra in Schell. Διακόψας τὸν λόγον εἰπεῖν. 117, C.

Ταῦθ' ἐτέρως ἔχοντα] Sch. ed. Πολλῶν φησι δια- 118, C.
 βαλλόντων αὐτόν, ὡς κέρδους χάριν ἀπῆρεν, ἐγὼ δεικνυμι
 αὐτόν καλῶς ποιήσαντα καὶ πλεύσαντα Δίωνος χάριν, ὅπερ
 ἀπιστοῦσί τινες In marg. Schell. Ποιεῖ τὸν Πλάτωνα.

Καὶ τελευτῶν ὥραϊον ἤδη] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐν τῇ 121, A.
 ἀπολογίᾳ Σωκράτους εἶπεν ὁ Πλάτων, ὡς παρ' αὐτοῦ Σω-
 κράτους, ὅτι δεῖ μὴ ἀμύνεσθαι, διὰ τοῦτο ἐδείκνυνεν, ⁴ ὅτι
 οὐκ εἰσὶν οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ
 γὰρ καλόν, φησὶν, ἐνομίζετο ἀποθανεῖν, διὰ τοῦτο ἔλεγεν
 αὐτό· ἐνόμιζε δὲ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ γέρων ἦν καὶ

illud spectandum, quo ex vitio laboret. Canterus illa ἐξ ἀλλήλων
 reddidit: per se invicem. — 1) λύεται, leg. λύνεται propter seqq.
 2) ἵνα, Jebb. οἷα. — 3) τί ἦν Jebb. τί ἦν. — 4) ἐδείκνυνεν, Jebb.
 δείκνυνεν.

ἀδύνατον ἡγεῖτο εἶναι λύσαι τὰς συναχθείσας αὐτῷ μέμψεις ἐκ τοῦ μακροῦ βίου· τὸ δὲ εἶπεν ἢ οὐκ εἶπεν — οὐκ εἶπε μὲν, ἐπειδὴ κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἀπελογήσατο Σωκράτης·¹ εἶπε δὲ, φησὶν, ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐπλάσασθε αὐτῷ ἀπολογίαν· οὐ δεῖ οὖν τὰ τοιαῦτα ἀκούσια ῥήματα πιστότερα νομίζειν τῶν ἔργων τῶν ἐπὶ Ἀηλίου· ὅθεν οὐδὲ ἐμνημόνευσεν αὐτοῦ Θουκυδίδης.²

121, C. Ἐκ τούτων αὐτῷ] In marg. Schell. Τῷ Ἀλκιβιάδῃ.

122, B. Οἰκοθεν ὢν Πλάτῳ] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς διατριβῆς εἰσὶν ἀμφοτέρω, Σωκράτους γὰρ καὶ Ξενοφῶν,³ μαθήτης.

123, B. Τοῖς δὲ εὐδαιμόνως] In marg. Schell. Ἐκ τῶν νόμων.

ib. Πλάτων ὁ τοῦ ἐπιγράμματος] Sch. ed. Ἐπιγράμμα ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος, λέγον οὕτως.⁴

Ἦ παῖδες κλεινοῦ, θεῖον γένος.⁵ . . .

Τινὲς οὖν φασιν· ὅτι διὰ μόνον Πλάτωνα τὸ θεῖον εἶπε, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι θεὸς ἐστι, ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἡρίστευσεν. In marg. Schell. Τοῦ ἐπιταφίου.

123, C. Ῥητορικὴ καλὸν] Sch. ed. Εἰ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι τελείως ἐστὶν ἀγαθοῦ,⁶ τοῦτο δὲ ἡ ῥητορικὴ δύναται, τελείως ἄρα ἡ ῥητορικὴ ἀγαθόν.

ib. Οὐκοῦν ὅτ' ἀδικεῖν] Phot. Ἐκ τοῦ λόγου συνέβαινε τῇ ῥητορικῇ μῆτ' ἀδικεῖν, μῆδ' (sic) ἀδικεῖσθαι ἔαν' εἰ δὲ τοῦτο· (sic.)

ib. Οὐκ ἐπηνάγκαζεν] Sch. ed. Λέον ἐπαναγκάζει λέγειν ὥσπερ τὸ ἔα, ἐπηνάγκαζεν,⁷ εἶπεν· ἔθος δὲ τοῦτο πᾶσι ποιεῖν· φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.⁸

Καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρκονται.

125, C. Σκότον sic Vulg. et Schell. Coll. Nov. et Bar. I.

1) Σωκράτης, ed. Σωκράτης. — 2) Θουκυδίδης, IV, 101, cf. Wessel. ad Diod. Sic. XII, 70., ubi Socratis ad Delium virtutis mentionem facit V. D. p. 527. cf. L. Holst. ad Steph. p. 95. 3) Ξενοφῶν, Jebb. Ξενοφώντος. — 4) λέγον οὕτως, Jebb. λέγων. 5) Ἦ παῖδες κ.τ.λ. Exstat hoc epigr. inter Brunnkii Anal., cujus caput servavit Plat. de Rep. II, 10, ibiq. Ast. — 6) ἀγαθοῦ, malim ἔγαθον propter ea, quae statim seq. — 7) Οὐκ ἐπηνάγκαζεν, Jebb. οὐκ ἐπανάγκαζεν. — 8) Ἀριστοφάνης ἐν Νεφ. vrs. 387. ed. Herm., ed. καὶ δεινὰ γ' εὐθύς μὲν ποιεῖ καὶ τετάρκονται.

σκόπον, Schol. legerat σκοπον, quod vel σκοπόν vel σκόπον esse potest)] Schol. ed. Σκοπόν ἐνταῦθα ἢ τὴν βουλὴν νοεῖ, κακαὶ γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ νυκτεριναὶ βουλαί· ἢ τὸν κατάσκοπον (i. e. σκόπον) ἐν γὰρ τῇ νυκτὶ οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι γίνονται.

Ἐχοιμι χρησιτὸν εἰπεῖν] Schol. ed. Τοῦτο οὐχ ὡς 127, A. οὐδὲν ἔχων ἐπαινεῖν τὴν ῥητορικὴν λέγει, ἀλλὰ καθ' ὑπόθεσιν.

Πῶς οὖν, οὐ (Schell., Colleg. N. 7)] In marg. Schell. 127, B. Πῶς οὖν, ἢ ποσάκις ἡττᾶται; τρεῖς, ἤτοι τρισάκις.

Ἀπιστηθῆναι] Supra in Schell. Φαυλισθῆναι. 129, A.

Πῶς οὖν τάναντία] Sch. ed. Ὡςπερ ἀπὸ Πλάτωνος 129, B. ἀνθυποφορὰ, ὅτι τάναντία οἱ ῥήτορες λέγουσιν, ἣν λυεὶ δεξιῶς πάνυ, λέγων, ὡς καὶ ἕκαστος ἑαυτῷ τάναντία καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες ἔσθ' ὅτε ἑαυτοῖς λέγουσι· ὃ καὶ αὐτοὶ νῦν ὑπὲρ ῥητορικῆς λέγει ποιῆσαι.

Καὶ ταῦτ' ἰσχυρότατον] Sch. ed. Ἰσχυρότατον 129, C. εἰπὼν ἵνα μὴ τις δόξη, ὡς καὶ τοῦτο καὶ ἂ Πλάτων εἶπεν εἰς τὸ ἀληθὲς ἰσχυρὰ ἔστιν, ἐπάγει τὸ ὡς ἐν ψεύδεσιν, δεικνὺς ἐντεῦθεν ὅτι δοκοῦσι μὲν καὶ τοῦτο κακεῖνα ἔχειν· ἔστι δὲ τῷ ὄντι εὐέλεγκτα, καὶ μονοῦ ἀνυπόστατα, ὥςπερ τὸ ψεῦδος.

Ἐκεῖνος] In marg. Phot. ὁ Πλάτων. ib.

Ὅτι οἶμαι καὶ ἡμῖν] Sch. ed. Το ὅτι οἶμαι πρὸς ib. τὸ πῶς οὖν τάναντία δύναμιν ἔχει· τὸ δὲ ἔστι μὲν οὐκέτι τοῦτ' ἐν εἰρημένοις μέχρι τοῦ ὧν ἐκεῖνος εἴρηκε διὰ μέσου.

Ἀπαντῶμεν] In marg. Schell. Ἐναντιούμεθα. ib.

Αὐτὸ τοῦτο καὶ γὰρ] Sch. ed. Καὶ γὰρ ὡς ὑπὲρ τέχνης ib. καὶ ὅτι τέχνην ἔστιν ἡ ῥητορικὴ ἐδειξεν.

Ὁ μὲν οὖν κ. τ. λ.] Phot. Ὁ μὲν ἁ λόγος ὑπὲρ 120, B. ῥητορικῆς μόνον ἦν· οὗτος δὲ καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς καὶ ὑπὲρ ῥητόρων.

1) οἷχ ὡς, Jebb. οὐκ ὡς. — 120° ὅτε, Jebb. 120° ὅτι. — 2) Ὁ μὲν ἁ λόγος κ. τ. λ. item leguntur penes Jebb. p. 79., fortasse ex Cod. Photium certe a Jebbio nusquam, nisi in testimoniis, laudatum video.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ
ΠΕΡ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡ ΤΩΝ
ΡΗΤΟΡΩΝ.

- 130, B. Ἐπεὶ δὲ καὶ Μιλτιάδου κ. τ. λ.] Photius in excerptis: Ἐκ τῶν Ἀριστείδου πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ῥητορικῆς. Τὸ προοίμιον τοῦ δευτέρου λόγου.
- 131, C. Εἶναι τὸ παρόπαν] In marg. Bar. 7. γρ. εἰδέναι et super παρόπαν est γρ. πρᾶγμα. Sic et Coll. Nov.
- 133, C. Δεξάμενοι δὲ τοὺς τοιούτους] Sch. ed. Αὕτη ἡ μετοχὴ πρὸς τὸ κρατεῖσθαι καὶ κρατεῖτε ἔχει τὴν δύναμιν· εἰ καὶ τὸ ἐπειδὴ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν διὰ μέσου ἐλήφθη, καὶ συναφείας χάριν προσέτεθη¹ τὸ καὶ πρὸς τὸ οὔτε κρατεῖτε· δεόν γὰρ οὕτως εἰπεῖν, δεξάμενοι δὲ τοὺς τοιούτους νόμους, ἐπειδὴ οὔτε κρατεῖτε ἱκανῶς, ὁ δὲ διὰ μέσου εἶπε τὸ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν, καὶ διὰ τοῦτο πλάνην ποιῇ τῆς συντάξεως.
- 135, D. Τυχεῖν] Sch. in m. γρ. τέμνειν.
- 136, D. Ἐλέγχω] Supra in Schell. ἀποδείξει.
- 137, A. Ὡς δὴ τούτους κ. τ. λ.] Sch. ed. Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατική² πρὸς προηγουμένην ἄλλην αἰτιατικὴν, ἀλλὰ δεόν εἰπεῖν ὡς εἶναι τούτους ῥήτορας, ὁ δὲ πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὄντας εἰπών. Εὐρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις

1) Σχόλια κ. τ. λ. haec transcripsi ex Jebb'io, qui nescio unde arcessiverit. Secundam vero orationem plat. h. l. initium capere, testantur praeter Photium, Mscr. Coisl., Bar. 7., Colleg. Nov., ed. Florent., Cod. Schell., qui ita πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγος δεύτερος, cf. Catal. Bibl. Mon. t. III, p. 29.

2) προσετέθη ed. προσετέθη. — 3) αἰτιατική, ed. αἰτιατική.

πολλοὺς τῶν λογοποιῶν, καὶ ἐν τῷ Ἀριστείδῃ, πολλαχῇ τε ἄλλῃ καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ,¹ ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ που τὴν δικαίαν φιλανθρωπίαν οὐσαν.

Ἡ τί τούτων] Sch. ed. Ἡ εἰ μὴ ταύτην τὴν ἀπόδει- 137, B.
ξιν² δέχῃ, τί³ τοῖς ῥήτορι⁴ παραδείγμασιν ἔδει χρῆ-
σθαι κατὰ ῥητορικῆς, ὥστε δὲ αὐτῶν ταύτην ἐλέγχαι;

Ὡν ἄρχουσι] Phot. in marg. Διὸ μὴδ' ἀδίκως αὐτό. 141, A.

Λέγω δὴ τὰ τούτων] Sch. ed. Τὸ λέγω δὴ τὰ τούτων⁵ 143, A.
ἔργα εἶπε, διότι οὐ καθαρῶς τούτους ἐπαινεῖ, ὅλλ' ἀπλῶς
τοὺς Ἀθηναίους· ἐπεὶ οὖν τὰ ἐν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
Ἀθηναίων ἔργα, Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους ἡγουμένων
ἐγένετο, συμπεραίνει ὁ ῥήτωρ, ὅτι τὰ Θεμιστοκλέους καὶ
Μιλτιάδου ἔργα ἐπαινεῖ, ὅταν Ἀθηναίους ἐπαινῇ· ἡ γὰρ
τούτων καὶ εὐψυχία καὶ σύνεσις ταῦτα κατώρθωσεν.⁶

Μεταξὺ τοῦ μύθου] Sch. ed. Ταῦτα λέγει⁷ ὅτι δυσ- 147, A.
χέρες ἐστὶν εὐρεῖν ἄνδρα ἄρχοντα δίκαιον· μεταξὺ δὲ
λέγει μύθου τοῦ κατὰ τὸν Σίσυφον καὶ Τίτυον καὶ Τάρ-
ταλον· Τούτους γὰρ, φησὶ,⁸ πεποίηκεν Ὅμηρος ἐν Ἄδου
κολαζομένους, ὡς δυναστὰς πονηροὺς γενομένους.

Οὐδὲ ὡς ἐξέπεσεν] Sch. ed. Ἔστι γὰρ ὅτε ἀκολου- ib.
θία τοῦ νοήματος φερόμενοι ἐκπίπτομεν εἰς ἀ μὴ βουλό-
μεθα· ἔθηκεν οὖν ἐν μέσῳ τοῦ μύθου τὸ κατὰ τὸν Ἀρι-
στείδην, ἵνα τῇ μεσότητι ὁ κατὰ τοῦτον λόγος κρυφθῇ.
Εἰ δὲ εἰς μνήμην τίς ἐλθὼν Ἀριστείδου — τοῦτο γὰρ δηλοῖ
τὸ εὐρὼν — εἰς ἔλεγχον προφέρει⁹ τῷ Πλάτῳ, λέγων·
πῶς τοὺς ῥήτορας ψέγεις; Ἀριστείδης γὰρ ῥήτωρ ὢν πολ-
λοῦ τιнос ἄξιος Ἑλλήσι γέγονε, μὴδ' αὐτὸς¹⁰ ὁ Πλάτων

1) ἐν τῷ Παναθ. pag. 108. ed. Jebb. — 2) ἀπόδειξιν, ed.
ἀπόδειξαν. — 3) τί τοῖς, ed. τί τοῖς. — 4) ῥήτορι, sic ed. Lege
vel ῥητορικῆς vel ῥητόρων. — 5) τὰ τοῦτων, ed. τὰ τῶν τοῦτων. —
6) κατώρθωσεν, Jebb. κατόρθ. — 7) ταῦτα λέγει, ὅτι, Jebb. ταῦτα
λέγει τὰ ὅτι, vel λέγεται, ὅτι, vel τὰ ὀρθῶς ex ὅτι. — 8) φησὶ,
quis dixit? Aristidesne? Is nullus de ea re. Itaque φησὶ, ad
sensum refero, et intelligit vel cogitat (i. e. secum dicit) inter-
pretor, vel scholion, quale habemus, ex majore quodam desur-
tum, unde φησὶ, sc. enarrator. Nunc displicet φησὶ, quod olim
placuit. — 9) προφέρει, Jebb. προφέρει. — 10) μὴδ' αὐτὸς, Jebb.
μὴ δ' αὐτὸς.

δόξοι τουτονὶ παρελθεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ εἴη ἡ μετὰ τῶν ἐπαι-
νούντων αὐτόν.

- ib. Οὐδὲ φαύλως] Phot. in marg. Χωρὶς τινος προ-
φάσεως.
- 149, B. Τῶν ἀναγκαίως δικαίων] Schell. in marg. Τῶν ἀνάγκη
καὶ μόλις εὐρισκομένων δικαίων.
- 149, C. Ἄνδρῶν γὰρ ἂν εἴη] Sch. ed. Ψέγων ῥητορικὴν καὶ
θέλων τὸν ψόγον πιστώσασθαι ἔφη πάντας τοὺς ῥήτορας
κόλακας καὶ κακοὺς εἶναι, τοῖς διαφέρουσιν τῶν ῥητόρων,
Περικλεῖ καὶ Μιλτιάδῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, τὴν κατηγορίαν
ταύτην προσάψας, ἵνα δι' αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους συμπερι-
λάβῃ. Λέγει οὖν Ἀριστείδης, ὡς ἐπειδὴ, ὦ Πλάτων, Ἀρι-
στείδην τὸν Λυσιμάχου κάλλιστον ἔφησας ῥήτορα ὄντα, δεί-
κνυται ἐντεῦθεν, ὡς οὐ κατηγορία ὁ ῥητορικῆς, ἐάν τινες
τῶν ῥητόρων κακοὶ φανῶσιν· ὡς γὰρ ἂν εἰς κάλλιστος φαί-
νεται ὁ Ἀριστείδης, οὐ παρὰ τὴν ῥητορικὴν οἱ ῥήτορες κά-
κιστοι, ἀλλὰ παρὰ τὴν αὐτῶν φύσιν.
- 150, A. Ἀναγκαῖα ὑπὲρ αὐτῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ οὐκ
ἀναγκαῖα ἢ Θεμιστοκλέους καὶ Περικλέους καὶ τῶν ἄλλων
κατηγορία, οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὡς ῥήτορες ἦσαν φαῦλοι —
εἰ καὶ ὅλως ἦσαν — ἀλλὰ παρὰ τὴν αὐτῶν φύσιν· δῆλον
δὲ, ὅτι οὐχ ὡς ῥήτορες ἦσαν τοιοῦτοι, ἐπειδὴ Ἀριστείδης
ῥήτωρ ὢν κάλλιστος ἦν· οἷκ ἄρα ἀναγκαῖα καὶ ὑπὲρ τούτων
ἀπολογία, τὸ γὰρ ὑπὲρ τῶν μὴ κατ' ἀνάγκην ψευθέντων
ἀπολογεῖσθαι οὐκ ἀναγκαῖον. πάλιν δὲ ἐξ ἡμισείας ἀναγ-
καῖον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τῶν τῆς αὐτῆς Ἀριστείδου φρατρίας
ὄντων ἀπολογησόμεθα.
- ib. Οὐκ ἔχων] Supra in Schell. Φανήσεται δηλονότι.
- 151, D. Ἀτίμως ὑπὸ] Sch. ed. Διὰ τὸ μὴ ὑπ' Ἀθηναίων τι-
μᾶσθαι φιλοσοφίαν, σχολὴν τοῦ φιλοσοφεῖν ἄγων ὁ Πλά-
των, εἰς Σικελίαν ἔπλευσε ὁ ὑπὲρ Δίωνος.

1) εἴη μετὰ, Jebb. εἴη ἢ μετὰ. Ceterum totus hic locus im
ed. ex prava interpunctione laborat. — 2) κατηγορία, Jebb. κα-
τηγορίας. — 3) φαίνεται, Jebb. φαίνηται. — 4) οὐχ ὡς, Jebb.
οὐκ ὡς. — 5) ἔπλευσε, ex Jebbii conjectura pro ἔπλευσε sic scri-
bentis.

ἔχει] Supra in Schell. ὁ κυβερνήτης. 152, A.

Τοσοῦτόν γε] Ibid. Κατά. 152, C.

Ὅταν τὰ κράτιστα] Sch. ed. Ἡ ὅπερ κράτιστον καὶ 153, A.
λυσιτελοῦν δόξει τοῖς πράγμασιν. Supra in Schell. Τὰ
ἀναγκαιότατα.

Καὶ νικήσαντα ἀποστεῖλαι] Sch. ed. Εἰκότως εἶπε τὸ 153, C.
νικήσαντα· ἄλλον γὰρ ἄλλα λεγόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν
μὲν, ὥς δεῖ τόδε ποιῆσαι, τῶν δὲ, ὥς τόδε, ἢ τοῦ ῥήτορος
γνώμη νικᾷ, καὶ πάντες τῷ ῥήτορι τίθενται, ὥς τὰ βέλ-
τιστα λέγοντι.

Οὐδὲ τὸ σεσωκέναι τὴν ναῦν] Sch. ed. Ὁ λέγει, τοι- ib.
οὔτόν ἐστιν, ὅτι οὐ σκοπεῖ ὁ κυβερνήτης, εἰ τὴν ναῦν καὶ
τοὺς ἐν αὐτῇ σέσωκεν, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ σκοπεῖν ἐξετάζει
τὸ σχῆμα τῆς αὐτοῦ τέχνης πρὸς τὴν τῶν ῥητόρων· καὶ πο-
λὺ ἀποδέον εὐρίσκων οὐκ ἴσον φρονεῖ τοῖς ῥήτορσι.

Ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτός· ἀλλ'] In Schell. super priori ἀλλ' 154, A.
est καὶ, sup. post. καί.

Ἐξεπίτηδες] Supra in Schell. ἐξ ἐπιτάγματος. ib.

Οὐδένα πω κ. τ. λ.] Schol. ed. Ὁ γὰρ τῆς τέχνης ib.
ὀρισμὸν σωτηρίαν ἐπαγγέλλεται.

Καὶ τὸ παράδειγμα λέγει] Id. Εἰσάγει γὰρ ὁ Πλά- 154, C.
των τὸ τοῦ κυβερνήτου παράδειγμα, οὐχ ὥς σκοποῦντος
σῶζειν τοὺς ἀξίους σῶσθαι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ἅπαντας
σῶζειν.

Παρὰ τὴν θάλατταν] Id. Διὰ γὰρ το ταῦτα εὐτελὲς 155, A.
ἐπιτήδευμα εἶναι, οὐδὲ οὗτος σεμνύνεται.

Οὓς τινες ὠφέληκε] Id. Ὁφέλησε μὲν τοὺς καλοὺς, ib.
οὐκ ἔσας αὐτοὺς καταποντισθῆναι, ἔβλαψε δὲ τοὺς κα-
κοὺς, ὅτι μὴ βελτίους ἐποίησεν, ἀλλ' οἷοίπερ ἦσαν, τοιού-
τους ἐξήγαγεν.

Καὶ ταῦτα λογίζεται] Id. Ταῦτα λέγει τὸ, ὅτι 155, B.
ἄθλον οὐστinas τῶν ἐμπλεόντων ὠφέληκε καὶ οὐστinas
ἐβλαιμεν.

1) Καταποντισθῆναι, Jebb. καταποντισθῆναι.

- 155, C. Οὐ κατὰ ταῦν ἐστὶν Αἰγυπτίαν] Id. Αἰ νῆες τῶν Αἰγυπτίων μείζους εἰσὶν τῶν ἄλλων, ὡς ἄπειρον πληθὺς χωρεῖν.
- 155, D. Καταχώσει] Id. Εἰ ἐθελήσει λέγειν, ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ τέχνης σεμνύνειν αὐτήν¹.
- ib. Ὡς Γοργία κεφαλὴ²] Sch. ed. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὡς πάντας καταπλήττων τοῖς λόγοις, τὸ Γοργία κεφαλὴ εἶπεν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Γοργόνης, ἣτις καὶ Γοργῶ λέγεται.
- 156, A. Μὴ νικίσωσιν οἱ ῥήτορες] Id. Ἡ μέχρις ἂν μὴ λαβῇ³ ῥητορικὴν.
- 156, B. Καὶ παιδοτρίβας] Id. Τοῦτο εἰ καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς οὐ δοκεῖ εἶναι — ὑπὲρ γὰρ ἱατρικῆς ἐστὶν — ἀλλὰ τῷ ὄντι ἐξετάζων καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς εὐρήσεις⁴ δεικνύων⁴ γὰρ αὐτόν, ὡς ἂ κατὰ τῆς ῥητορικῆς εἶπεν, πιστοῦται τὸν λόγον ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν δεικνύειν τὸν Πλάτωνα καὶ κατὰ τῆς ἱατρικῆς ποιήσαντα.
- 156, C. Περὶ ταύτης λέγει] Sch. ed. Εἰπὼν ἄνω λέγεις πρὸς Πλάτωνα, τὴν φησὶ λέγει πρὸς τὸν Πλάτωνα μὲν, καὶ οὕτως ἀποτείνων τὸν λόγον, πλὴν ὡς εἰς τρίτον πρόσ-ωπον.
- 158, C. Οὐκέτι τὰπὶ τούτοις] Id. Τὰ γὰρ ἐπὶ τούτοις ῥητὰ ἐστὶν, ὅτι οὐ χροώμενος ὅτῳ⁵ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἑαυτὸν κατή-σχυνεν⁶.
- 159, A. Ὁμήρου σώζων ἔπος] Id. Τὸ Ὀπποῖόν, κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
- 160, B. Ταῦτα λέγοντες] Id. Ὅτι τούτων πάντων ἐσμὲν ἄξιοι.
- 160, C. Κακείνα τούτοις ἔοικεν] Id. Τοῖς τῶν τιτθῶν⁷ καὶ παιδαγωγῶν λόγοις.

1) αὐτήν, sic ed., malim αὐτόν et in capite Ἡ pro εἰ. — 2) Ὡς Γοργία κεφαλὴ, Aristidi obversabatur versiculus Hom. Iliad. V, 741. — 3) λαβῇ, ed. λάβε. — 4) δεικνύων γὰρ κ. τ. λ., si αὐτόν retinendum censēs, judicandum ex Matth. gramm. gr. §. 295, αὐτόν sc. Πλάτωνα; possis αὐτὸς sc. Ἀριστείδης, pro ὡς ἂ leg. δοῦ. — 5) ὅτῳ ejiciendum puto, natum ex praeced. et subseq. — 6) κατή-σχυνεν, Jebb. ἑαυτὸ καταισχύνειν τὸ ὀπποῖον κ. τ. λ. ex Iliad. XX, 250 transcripsi, cum in schol. perversa et mutila prostant. Plinius laudat ipse Arist. t. II, p. 126. — 7) τιτθῶν, Jebb.

Τούτους τοὺς λόγους] Sic Phot., in marg. αὐτοὺς 160, C. τοὺς ὀρισμοὺς δηλαδὴ.

Καὶ αὐτὰ ἀντικρὺς] In marg. Schell. Ὅμοίως τοῦ- 165, B. τοῖς τοῦ Ὀμήρου δηλονότι.

Ἀρχιλόχος καὶ ἡ παροιμία¹] Sch. ed. Ἡ μὲν παροιμία 172, B. φησὶν, οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ἑη- τὸν ὅλον μὲν ἔστι, οὐκ ἴσμεν. Ἴσως δ' ἂν εἴη τοιοῦτον.

Εἰ δ' οὖν] Sic Cod. Sch., in marg. Σημεῖωσαι εἰ ib. δὲ δὴ.

Τὴν Δαρείου στρατιάν] Sch. ed. Πεντήκοντα γὰρ 173, A. μυριάδες ἦσαν, οὓς κατ' Ἀθηναίων ἔπεμψε μετ' Ἀρταφέρνηου καὶ Δάτιος.

Ἀφαιρῶ] Schell. ἀφαιρῶν, supra ὁ Σοφοκλῆς. (Oedip. 173, B. Tyr. 622.) In margine haec: Διὰ τοῦ τῆς προσθήκης ὀνόματος τοῦ μόνῳ δηλονότι, ἀφαιρῶν ἦτοι ἐξαίρων καὶ ἐκβάλλων τὸν δίκαιον ἀπὸ τῶν λόγων· ὅτι οἱ λόγοι οὐ μόνον τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ καὶ παραχρῆμα, τουτέστι οὐ μόνον διὰ πολλοῦ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ εὐθύς δι' ὀλίγου πεφύκασιν, ὥσπερ πυρῶν ἐξάπτεσθαι.

Τί πλέον] Supra in Schell. κέρδος. 176, B.

Τῇ ῥητορικῇ κριθήσεσθαι] Sch. ed. Ὁ γὰρ κάλλος 177, A. καὶ ῥητορικὴν ἔχων ὡς ῥήτωρ μᾶλλον λόγου² ἀξιωθήσεται.

Ῥητόρων φύλον] In m. Bar. 7. γρ φαῦλον. 178, C.

Καὶ ὅσα ἐντιμότερα κ. τ. λ.] Cod. Sch. praemittit: 179, C. Ὡσπερ γὰρ οἱ λέοντες καὶ ὅσα κ. τ. λ.

Ἰνδικὸς ὄρνις] Sch. ed. Ἰνδικὸν ὄρνιν, τὸν Φοῖνικα 179, D. λέγει, ὅς εἰς μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Αἰγύπτῳ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς πυρᾶν κατιόντα καίεσθαι, εἶτα ἐκ τῆς ἀνθρακῆς αὐτοῦ σκώληκα ἀναφύομενον καὶ κατα μικρὸν αὐξανόμενον Φοῖνικα πάλιν γίνεσθαι.

Πέμματα] Bar. 7. πράγματα, in m. γρ πέμματα. 180, B.

1) Ἀρχιλόχος καὶ ἡ παρ., de Archilocho frustra penes Gaisfordium in fragm. quaesivi, proverbium non οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο, sed οὐδὲ Ἡρακλῆς κ. δ. cf. schol. plat. p. 11, Wyttenb. ad P'haedon. p. 237. Heind. ad Euthyd. p. 385. Quodsi subaudis δυνατὸν, Ἡρακλεῖ stare potest. — 2) λόγου, Jebb. λόγον.

- ib. - Σιτία καὶ κρέα] Schol. ed. Ἐπειδὴ ταῦτα εἰς σύστασιν αὐτοῦ εἰσιν, διὰ τοῦτο προτιμότερα τῶν ἄλλων πραγμάτων ἐστι.
- 80, C. Αὐτὸς ἡμῖν (Coll. N., Bar. 7. et Schell. ἡμ αὐτ.) τί φησὶν] Sch. ed. Ἡ οὐ ῥητορικῆς πολλαχοῦ τῶν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἀντιποιεῖται ¹.
- 80, D. Εἰ τοίνυν τις καὶ] Sch. ed. Τοῦτο εἰ καὶ ξενοπροσώπως δοκεῖ λέγεσθαι, ἀλλ' ἔμφασιν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, αὐτὸς γάρ οὐκ ἐν θεάτροις εἰσῆει ⁵ περὶ κοινῶν πραγμάτων διαλεγόμενος, ὥσπερ ὁ Δημοσθένης· ἵνα δὲ μὴ τις αὐτῷ εἴπῃ, ὡς οὐκ εὐφυῶς εἶχε πρὸς τοῦτο, ὅπως ἦν ἀληθές; ὥσπερ ἀπολογούμενος λέγει· διὰ τοῦτο ὁ τοιοῦτος ῥήτωρ οὐκ ἀμφισβητεῖ ἐτέρῳ περὶ πολιτείας, ἀλλ' ἥσυχίαν ἄγει, ὁρῶν οὐχ ὑπὸ δημοκρατίαν ὄντα τὰ πράγματα, ἀλλ' ὑπ' ἀρχήν, ἐν ᾗ κινδυνεύειν ἀνάγκη τὸν τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ λέγοντα.
181. A. Καὶ θεὸν ἡγεμόνα] Sch. ed. Ἐπειδὴ ⁴ περὶ ἑαυτοῦ εἶπε, τοῦτο λέγοντα τὸν Ἀριστείδην δεῖ θεὸν νοεῖν ἡγεμόνα τὸν Ἀσκληπιόν· τοῦτον γάρ προστάτην ἑαυτοῦ καὶ τῶν λόγων αὐτοῦ ἐποιήσατο, ὡς δηλοῖ πολλαχοῦ τῶν αὐτοῦ.
- 181, C. Μισθωτὸν καλῶ] Sch. ed. Ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, ὅτι ὁ λαμβάνων δῶρα οὐκ ἔστι τῷ ὄντι ῥήτωρ, ἀλλὰ μισθωτός, καὶ δίδωσιν ὁ τοιοῦτος καὶ τοῖς μὴ ῥητορικῆν μὲν μεταχειριζομένοις, ἐκ δὲ τοῦ δωροδοκεῖν σεμνυνομένοις

1) τῶν αὐτοῦ, Jebb. τῶν αὐτῶν. — 2) post ἀντιποιεῖται interrogandi signum posui. — 3) ἐν θεάτροις εἰσῆει, sic; sed. Arist. εἰς δῆμους εἰσιέναι. An ἐν θεάτροις pertinet ad διαλεγόμενος? tum legend. διαλεξόμενος. Tenendum autem cum reliquis scholiastis, tum nostro ἔχουσαι haud insolitum esse, ad Nub. 908, ubi non cum Ruhnck. Hermannus pro ἐρχόμενοι correxit ἔξομενοι, nisi h. l. ἐπὶ τοῖς βωμοῖς alteri ἐν τ. β. praetuleris, ad Apoll. Rhod. I, 244. Sopater in Prolegom. ἀπειθῶν ἐν Περιγύμῳ. Cui non in mentem veniat frequentissimè illius ζῆται εἰς in grammaticorum scriptis, cum non minus εἰς occurat, ubi ἐν exspectaveris. — 4) ἐπειδὴ κ. τ. λ. Haec ita leguntur in ed. Ἐπειδὴ π. ἐ. ἔπομεν, τοῦτο λέγειν τὸν Ἀριστείδην, δεῖ θεὸν κ. τ. λ. Quae stare possunt, si nonnulla excidisse credideris, quò pertineat illud εἴπομεν.

ἀμφισβητεῖν αὐτῷ περὶ δόξης καὶ ὥσπερ ἑαυτοὺς κρείττους
τούτου νομίζειν.

Ἄρα γὰρ περὶ τῶν ναυτικῶν ἔφη Θουκυδίδης (passim)] 183, A.
Sch. ed. Ὁ Θουκυδίδης περὶ τῆς ναυτικῆς λέγει, ὡς οὐ
δεῖ ταύτην ἐκ παρέργου μελετᾶν· λέγει οὖν καὶ Πλάτων
περὶ ῥητορικῆς οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ μὴδὲ παρέργον τῆς
ῥητορικῆς ἄλλο τι ποιῆσθαι, ἀλλὰ μόνην ταύτην μελετᾶν,
εἴπερ δεῖ ταύτην κατορθωκέναι. Οὐχ εὐρηται δὲ ταῦτα ἐν
τοῖς αὐτοῦ λόγοις λεγόμενα, ἀλλὰ δι' ἐν¹ τοῦ λογογραφεῖν
πλεῖστον ποιεῖται λόγον· διὰ ταῦτα² φησιν Ἀριστείδης τοῦ-
τον ἀντικρὺς ταῦτα λέγειν.

Στρατηγία καὶ δικ.] Sch. ed. Ἡ γὰρ στρατηγική εἰ- 184, B.
ρήνην τῇ πολιτείᾳ παρέχει,³ ἥ δὲ δικαστική ἀξίαν.

Τῷ παραδόξῳ] Sch. ed. Τῷ παραδόξῳ λέγει, ἐπει- 185, B.
δὴ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ψέγει καὶ ἐπαινεῖ τὴν ῥητορικὴν.

Οὐκοῦν οὐκ εἰς τὰς ἴσας λαβὰς] Sch. ed. Ὁ λέγει, 187, B.
τοιούτον ἐστίν, ἐπειδὴ σὺ μὲν, ὦ Πλάτων, ἔψεξας τὴν ῥη-
τορικὴν, ἐγὼ δὲ ἐπήνεσα, οὐκ εἰς ἴσην μέμψιν ἤκομεν· καὶ
γὰρ ἐγὼ μὲν αὐτὴν ἀπλὴν, σὺ δὲ νομίζεις διπλὴν, ὥστε
ἐγὼ μὲν ὡς ἀπλὴν ἐπήνεσα, σὲ δὲ οὔτε ἐπαινεῖν καθάπαξ
αὐτὴν, ὡς διπλὴν, οὔτε ψέγειν προσήκεν, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐ-
τῆς ἐπαινεῖν, τὸ δὲ ψέγειν, τοιγαροῦν τὸ ἐπίσης αὐτὴν καὶ
καλὴν εἶναι καὶ φαύλην, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἴπερ διπλὴ
κατὰ σοῦ γίνεται· σὸν γὰρ κατηγορήμα τοῦτο, τὸ τὴν δι-
πλὴν ὡς ἀπλὴν ψέγειν. Idem legitur in Schell. Cod.

Περὶ πάσης φιλοσοφίας] Sch. ed. Εἰπὼν περὶ πά- 188, C.
σης φιλοσοφίας καὶ περὶ (In textu περιέγε) τῶν τῆς
ἀρετῆς μορίων (intexta μερῶν), ἐν μὲν τοῖς μορίοις τὴν
διαίρεσιν ἐποιήσατο, ἐν δὲ τῇ φιλοσοφίᾳ οὐκ ἴσως, αἰδε-
σθεῖς τὸ τῆς φιλοσοφίας ὄνομα. Ἴσως⁴ δ' αὖ καὶ φιλοσο-
φίαν εἶπε διπλὴν, εἴπερ ἠβούλετο, τὴν μὲν θείων τε καὶ
ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὴ δὲ τοιαύτην οἶαν⁵ ἀνατρέπειν

1) δι' ἐν, malim δι' ἑνα, sc. λόγον, in Politico. — 2) ταῦτα,
ed. ταῦτα. — 3) παρέχει, Jebb. παρέχειν. — 4) Ἴσως δ' αὖ, sic,
unde vel ἄν vel αὖ corrigere possis, si αὖ, excidit ἄν, cujus omit-
tendi larga facultas. — 5) οἶαν, sic in meo certe exemplo, leg. οἷαν.

οἷα ἐστὶν ἡ τοῦ Σέξτου¹ καὶ Πύρρωνος, οὗτοι γὰρ καὶ τὴν ὄντως φιλοσοφίαν ἀνέτρεπον.

- 188, C. Ἐποκορίζεσθαι] Sch. ed. Τὸ ὑποκορίζεσθαι ἀντὶ τοῦ σεμνολογεῖσθαι ἐστίν, ὥς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας, (p. 97. ed. Schaeff.) Φιλίππου² φιλίαν καὶ ξενίαν καὶ ἐταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὑποκοριζόμενοι. Φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Plut. 1010.)

Καὶ, νῆ Δί', εἰ³ λυπουμενὴν γ' αἰσθοιτό με,

Νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο,

ἀντὶ τοῦ εὐφῆμως ὠνόμαζεν.

- 189, C. Ἐὰν ὁ λόγος φαίνεται⁴] Sch. ed. Ἦ ἔπερ ὁ⁵ περὶ τῶν παιδῶν⁶ τῶν θῶν εἴρηκας, τοῦτο δοκεῖ⁷ κἀνταῦθα τηρεῖσθαι. In marg. Sch. Cod. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου.

- 190, A. Οὐκ οἶσθα, ὅτι κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἄνω περὶ φιλοσοφίας ἀγωνιζόμενος, ὅτι καλλίστη, κἀν ταύτην τινὲς προσποιούμενοι φαῦλοι δοκῶσι, τοῦτο διὰ τούτων ἀποδεικνύει.⁸

- 191, B. Ἄλλ' ἔῳ τό γ' ἐφεξῆς] Sch. ed. Τὸ ἀλλ' ἔῳ τό γ' ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ Ἀριστείδου εἰσάγεται τέμνοντος τὸν λόγον καὶ μὴ περαιτέρω⁹ προελθεῖν ἀξιοῦντος, ἀλλ' ἀρκεῖν ἡγούμενου ταῦτα πρὸς ὃ βούλεται.

- 191, C. Τὸν ἔλλ.] Supra in Schell. μὲν.

ib. Διὰ πάντων τύχη] In marg. Ἦ πάντων ἐπιτυχῆς γένοιτο.

- 191, D. Πρῶτος δὲ Πλάτων] Sch. ed. Τὸ πρῶτος καὶ μέσος καὶ τελευταῖος παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχυρῶν λεγομένη.

1) Σέξτου, Jebb. Σέκτου. — 2) Φιλίππου, κ. τ. λ. in Jebbii ed. haec ita: Φιλίππου ξενίαν καὶ ἐταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐποκορίζομενα. — 3) Καὶ, νῆ Δί', εἰ κ. τ. λ. excerptam varias lectt. in Comici versiculo, Jebb. καὶ νῆ Δία γ' εἰ λυπουμενὴν αἰσθοιτο, νητάριον καὶ βάντιον ἦν. De Ἐποκορισμῷ et εἰρωνείᾳ olim latius expositurum me confido, cum plura mihi eam in rem collecta tradidisset Creuzerus V. D. — 4) Ἐὰν ὁ λόγος φαίνεται, Codd. Coll. Nov. Bar. 7. Schell. φαίνεται, ut vehementer mihi probaverit Wyttienbachius conjecturam ἔαν κ. τ. λ., quae est in exempl. Valken. ex notis ad Plut. de S. N. V. — 5) ἔπερ ὁ, Jebb. ἔπερ ὁ. — 6) παιδῶν, Jebb. παίδων. — 7) τοῦτο δοκεῖ, Jebb. τοῦ δοκεῖ. — 8) ἀποδεικνύει, Jebb. ἀποδεικνύειν. — 9) περαιτέρω, Jebb. παραιτέρω.

Συναγορεύειν] In marg. Schell. Ἐν οἷς τὰ πολλὰ παρ- 192, A.
αιτοῦμαι. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὑπὲρ τεσσάρων ἔρεϊ τὴν ἀρ-
χήν, παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ περὶ τῶν
αὐτῶν πολλάκις.

Καλλωπίζεται] Supra in Schell. Καμικοῖς σχήμασι. ib.

Ἐν μέτροις] Schol. ed. Ἐπέτατε γὰρ αὐτῷ, μὴ μό- 192, C.
νον καταλογάδην, ἀλλὰ καὶ τριάκοντα στίχους¹ λέγειν πρὸς
αὐτὸν ἐκάστης ἡμέρας καὶ πλείους τούτων εἰ βούλοιτο, ἐλάτ-
τους δὲ οὐδαμῶς, ὥς αὐτὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις φησίν.

1) στίχους, ed. στίχων. Sed στίχους est quoque in Sopatri
prolegom. in Aristid. init., ubi haec: Ἐκελεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ καθ' ἡμέραν τριάκοντα λέγειν στίχους, καὶ περαιτέρω μὲν ἐξεῖ-
ναι τοῦτων λέγειν, ἥττονας δὲ οὐ. In sacris autem orationibus, qua-
les nunc supersunt, narrat quidem Aristides, sibi illud ab Aescu-
lapiο impositum esse, ut in suam laudem et pedestri oratione et
versu semper aliquid comminisceretur (Orat. II, p. 291 seq., III,
p. 321. 330.), sed triginta ut quotidie versus componeret, hoc
praeceptum nusquam per has sex orationes legere memini. De-
sumtane haec ex iis, quae sextae orationis intercidisse putat Can-
terus? Morte enim Aristidem non prohibitum esse, quo minus
perficeret sextam orationem, inde colligo, quod Sopater in Pro-
leg. tradit: οὗτος δὲ ὁ Ἀριστείδης νῆος ὦν πικροτάτην λέγεται
νεοροσθέναι νόσον· ἐπιληπτικὸν γὰρ κ. τ. λ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΑΤΩΝΑ ΛΟ-
ΓΟΝ ΠΕΡ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ.
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

- 193, A. Παρατεῖσθαι] Apogr. Mon. Παρατεῖσθαι μὲν ἐστὶ τὸ
συγγνώμην αἰτεῖν· οὕτω Δημοσθένης, ² τῷ δὲ φεύγοντι
καὶ παρατεῖσθαι. Phot. Ἀπολογεῖσθαι.
- ib. 'Οτι δεῖ] Phot. πρὸς Πλάτωνα ἀντιλέγειν.
- ib. Οὐ πρὸς ἄνδρας] Sch. ed. Λέον πρὸς ἄνδρα εἶπεῖν,
ἥτοι πρὸς τὸν Πλάτωνα ³ καὶ τοὺς τᾶκεῖνον φρονοῦντας
ἢ τοὺς φιλοσόφους.
- 193, B. 'Ο μὴδ' ἂν εἷς] Coll. Nov. 'Ως μὴδ' ἂν, in marg.
rec. m. γρ. ὁ μὴδ' ἂν. Apogr. Mon. Παρὰ τὸ 'Ομηρι-
κὸν ⁴ εἴρηται·
Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντα, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.

1) Σχόλια εἰς τὸν κ. τ. λ. Haec ad inscriptiones effinxi, quae Pan-
athenaico et superioribus orationibus platoniciis praemittuntur.
Jebbiiu Πρῶτος (sc. λόγος) ὑπὲρ Περικλέους. Ἀπελογήσατο γὰρ κ. τ. λ.
quae cum paullo infra ponenda arbitraret, illico migrare jussi.
Pro iis dedi Προοίμιον, cum manifestum sit de Pericle p. 118. lin. 7.
institutū orationem, ipso innuente Aristide, cumque Sopater Apam.
in prolegom. ad orat. pro Quatuorv. haec Παρατεῖσθαι κ. τ. λ.
nuncupasset προοίμιον, (εὐθὺς ἐν τῷ προοίμῳ). His vero obstat,
quod omnes fere Codd. statim Περικλῆς vel ὑπὲρ Περικλέους prae-
mittant, inficias non iverim. — 2) οὕτω Δημοσθένης, contra
Mid. p. 193. ed. Schaeff. Ceterum laudatur initium hujus scholii
ex Cod. Mon. nro CXXIII, in Catalogo t. II. p. 64. ubi pro ἐστὶ
legitur δέ. Subl. Valk. — 3) ἥτοι πρὸς τὸν Πλάτωνα, Jebb. τὸν
πρὸς Πλ. Legitur item hoc schol. in Cod. Mon. CCXLIX, Ca-
tel. t. III, p. 30, ubi ἥτοι τὸν Πλάτωνα. — 4) Παρὰ τὸ 'Ομηρι-
κόν, Od. XI 365. Ap. ἀρτύνοντα.

Τὸ δὲ εἰκάσειεν ἀντὶ τοῦ διακρίνειεν, ἀτίκῳς. Idem confirmat glossa Schell. εἰκάσειεν, in marg. διακρίνειεν.

Σπουδαῖον καὶ καλὸν] In marg. Schell. Τὸ σχῆμα μεταληπτικόν.

Εἴ γε καὶ μηδὲν μᾶλλον] Schol. ed. Δείκνυσιν κατὰ 194, B. εὐστασιον πρῶτον Ἀριστείδης τὸν Πλάτωνα οὐκ ἀναγκαιῶς εἰς τὰς τῶν ἀνδρῶν χωρήσαντα βλασφημίας· εἴτα κατὰ ἀντιπερίστασιν ¹ λέγων, ὡς εἰ καὶ δάσομεν εἶναι βλάβην τοσαύτην τῷ σῶ λόγῳ ἐκ τοῦ μὴ λοιδορῆσαι τοὺς ἀνδρας, ὅσην ἂν ὠφέλειαν εἶχεν ἐκ τοῦ λοιδορῆσαι; Τοιαῦτα γὰρ ἡμῖν ἐννοεῖν δίδως τῇ τοσαύτῃ κατ' αὐτῶν ὁρμῇ· ἔδοξεν ἂν πρὸς χάριν χρηστὸς, ² εἰ καὶ μὴ τὰ συνοίσοντα τῷ σῶ λόγῳ ἐποίεις. Ἐκινδύνευε δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὥσπερ κινδυνευῶδές ἐστιν, ὅταν τίνες τισι χαριζόμενοι βλάπτωνται. ³ In marg. Schell. Εἴ μὴ ἡνάγκαζε τὸ πρᾶγμα, χρηστὸν νομισθῆναι ἥτοι προτιμηθῆναι, τὸ πρὸς χάριν ἥγουν τὸ πρὸς ἡδονὴν τοῦ βελτίονος, δῆλον τῆς ἀληθείας.

Ἀντὶ τοῦ τὰ βέλτιστα] Apogr. Mon. . . . . Ἔστι δὲ ib. Δημοσθενικόν, ὥστε κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐπαχθεῖς ποιεῖν.

Ἀπειρηκός (Jebb. ἀπηρηκός) In marg. Schell. Ἀπη- ib. νηραμένου, οὐ συντιθεμένου.

Καὶ παροξύνει] Schol. ed. Ὅτι ρήτωρ ἦν καὶ οὐκ ἂν 195, A. ἡμέσχετο ρητόρων διαβαλλομένων, ἢ ὅτι ἐφίλει ⁴ τοὺς ἀνδρας.

Γνοίη δ' ἂν τις] Schol. ed. Τὸ γνοίη δ' ἂν τις 195, B. πρὸς τὸ τίς ἢ βλάβη τῷ λόγῳ τὴν δύναμιν ἔχει, τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου εἶπε, ὑπαχθεῖς τῇ τοῦ λόγου ἀκολουθίᾳ.

Θεραπεύειν ⁵ ὡς βελτίστους] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ib. ἐπιμελεῖσθαι, ὡς Θουκυδίδης ἐν β', ⁶ ὁ μὲν γὰρ ἡσυχά-

1) ἀντιπερίστασις, malim ἀντιπαράστασις, ut supra. — 2) χρηστὸς, sc. ὁ λόγος, noli mutare in χρηστὸν. — 3) βλάπτωνται, f. βλάπτωσιν. Huic autem scholio in Cod. bomb. CCXLIX prorsus cum edito convenire, confirmat, credo, Hardt. Catal. Mon. t. III, p. 30. — 4) ἢ ὅτι ἐφίλει τοῖς ἀνδρας, Cod. Leid. ἢ ὅτι πόθον εἶχε πρὸς τοὺς ἀνδρας, quae in sui exemplaris margine annotavit Valken. — 5) Θεραπεύειν subl. Valken. — 6) ὡς Θουκυδ., II, 65.

ζοντάς τε καὶ τὸ ναυτικὸν θεραπεύοντας. Τὸ δὲ ὡς ἀντὶ τοῦ πάνυ· ἐπίτασις γὰρ ἢ λέξις.

195, C. Ὡδίων] In marg. Schell. Ἐπιθυμῶν λανθανόντως.

ib. Οὐδέποτε ἂν φήσαιμι] Apogr. Mon. Καὶ παρὰ Ἀημοσθένει, ² ἀλλ' ἐμοὶ μὲν — οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς οὐδὲν εἰπεῖν.

196, A. Ὅσα γε ³ ἐκ τῶν λόγων] Apogr. Mon. Θαυμασίως, ἵνα μὴ αὐτοῦ κατηγορήσῃ τοῦ Πλάτωνος, τὸν λόγον αὐτὸν φησὶ αὐτίον εἶναι. Δεινῶς δὲ κωμωδία ⁴ παραβάλλει τὸν λόγον τοῦ Πλάτωνος· ἔξεστι δὲ ἀντὶ τοῦ δυνατὸν ἐστι. Κατηγορήσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφάνους ὕβρεως, ἐτέθη νόμος μηκέτι ἐξεῖναι κωμωδεῖν ὀνομασί. Ἄλλοι ⁵ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκωμῶδουν ὀνομασί τοὺς ἄνδρας μέχρῃς Εὐπόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ῥήτωρ· κωμωδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἐξῆρπεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον, εἰπών·

Βάπτε με ἐν θυμέλῃσιν· ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου

Βαπτίζων ὀλέσω νόμασι πικροτάτοις.

196, B. Ἦσαν λόγοι] In marg. Schell. Χώρα λόγων.

196, C. Ἄνευ τοῦ μηδὲν] Schol. ed. Νόμιμόν ἐστι τοὺς ὀντιναοῦν ⁶ ἐλέγχοντας αὐτὸ τοῦτο μόνον ποιεῖν, καὶ μὴ πρὸς ὕβριν ἐξάγεσθαι, ἀμβλύνουσι γὰρ ὥσπερ ἐντεῦθεν τὴν τῶν ἐλέγχων ἰσχύν. In marg. Schell. Χώρις τοῦ ἔχειν εἰπεῖν, ὅτι οὐ προσῆκε Πλάτωνα βλασφημεῖν, εἰ καὶ ταμίαιστα εἶχε ἐλέγχειν ἥτοι ἐξευτελίζειν.

1) καὶ παρὰ, Apogr. περι. — 2) Ἀημοσθένης de Coron. p. 50 ed. Harles., ubi εἰπεῖν οὐδέν. Noster facit cum August. I. — 3) Ὅσα γε ἐκ τῶν λόγων subl. Valken. — 4) κωμωδία, Apogr. M. κωμωδία. — 5) Ἄλλοι δὲ λέγουσιν κ. τ. λ. Quae inde ab his sequuntur, edidit Creuz. in comment. ad Plot. pag. 265., ubi explicat V. D. quid sit νόμασι πικροτάτοις. — 6) ὀντιναοῦν, ed. ὀντινοῦν.

Π Ε Ρ Ι Κ Λ Η Σ .¹

Καὶ πρῶτον μὲν κ. τ. λ.] Jebb. p. 116. Πρῶτος ὑπὲρ 196, C. Περικλέους² ἀπελογίσατο γὰρ ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγῳ.

[ὑπερήφανον] Supra in Schell. ὑπερογκον. 197, A.

Ἀνελεύθερον] In marg. Schell. Μικροπρεπὴ καὶ τα- ib.
πεινόν.

Ὡςπερ τοὺς πρεσβυτάτους³ Ἀθηναίων] Apogr. Mon. ib.
(ex quo Werf. enotavit πρεσβυτέρους) et Leid. ἵνα καὶ
Πλάτωνα⁴ ἔχη ἐπαινετήν. ἐν γὰρ τῷ Τιμαίῳ φησὶ σώφρονας
τοὺς πρὸ κατακλυσμοῦ Ἀθηναίους·⁵ ἢ τὰς⁶ ὅτε οἱ Ἀρεο-
παγῖται διώκουν. Schol. ed. Ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶ σώφρο-
νας τοὺς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Ἀθηναίους εἶναι.

1) Περικλῆς, sic ex Schell., qui cum Coll. Nov. in reliquis deinceps praeimitit Μιλτιάδης, Κίμων, Θ. sic schol. ed. t. II, p. 198. Λαχηςτος ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Περικλεί atque ita Leid., cf. pag. 192. Cum Schell. et Coll. Nov. faciunt Leid., unde in marg. adnotavit Valken., Monac. nro CX XIII, (Catal. t. II, p. 63.) et nro CCCCXXXII (t. IV, p. 337 seq.) qui omisso Pericle fol. 57. Ἀριστιδου Κίμων, fol. 60 ἄρ. Θεμιστοκλῆς. At vero in Cod. nro CCXLIX est ὑπὲρ Περικλέους κ. τ. λ. (t. III, p. 28. seqq.) — 2) Πρῶτος ὑπὲρ Π., ea prae fixerat exordio Jebb. Sed in seqq. aliquid deesse videtur. Quid? si transposita vocola ita legeris: ἀπελογίσατο γὰρ ἐν τῷ ἁ λόγῳ ὑπὲρ ῥητορικῆς. Etenim cum priore harum oratt. platoniarum parte studuisset patrociniari arti oratoriae, nunc ipsos amplissimos viros, in his primo loco Periclem a Platonis telis protegere conatur. — 3) ὥςπερ τοὺς πρεσβ., subl. Valken. — 4) ἵνα καὶ Πλάτωνα, Ap. Πλάτων, cf. Critiam pag. 46 ed. Bip. ubi veteres Athenienses dicuntur fuisse τὸ μέσον ὑπερηφανίας καὶ ἀνελευθερίας διώκοιτες, idem de Pericle confirmat Aristid. h. l. — 5) Ἀθηναίους, unde in Apogr. Mon. et Leid. ἀνθρώπους, ἄνους, quod modo in ἄλλους, in οὐρανούς, ἀθηναίους, ἀνθρώπους abiit, vide Valk. ad Herod. III, 16. IV, 18. VIII, 98. ne plura. — 6) ἢ τὰς ὅτε οἱ Ἀρ., Werf. ex auctoritate Leid. ejicit τὰς et Ἀρεοπαγῖται dedit pro Ἀρεοπαγῖται, quod erat in Mon. Sed nescio, utrum ejicienda voce τὰς justam Werf. adhibuerit medicinam. Legendum praeterea fuit διώκουν.

- 197, B. Ἐνάτια Θουκυδίδη] Apogr. Mon. et Leid. Τούτου ἡ δὲ τοῦ Θουκυδίδου καὶ ὁ συγγραφεὺς ἡ μένηται λέγων, αἱ ὅς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου καὶ Ἄγνωτος. Schol. ed. Οὐ τὸν συγγραφεὴ λέγει, ἀλλὰ ἄλλον τινα διάστροφον ὅς τῆς πολιτείας, ὃς καὶ ὁ δῆμος ἅπας ἐπείθετο. In marg. Schell. Οὐ τὸν συγγραφεὴ, ἄλλον δὲ τινα ἀντιπολιτευόμενον Περικλεῖ.
- ib. Ὅς γε οὐδὲ γελῶν κ. τ. λ.] Phot. sic: Περικλῆς τοίνυν τότε ἄλλα τὸν βίον ἦν ἄριστος καὶ οὐδὲ γελῶν πάποτε ὑπὸ τινος ὤφθη· καὶ τῇ μὲν τῆς πολιτείας φυλακῇ κ. τ. λ. In marg. Phot. Περικλῆς τοίνυν λέγεται, ὅς γε (sic) οὐδὲ γελῶν οὐδ' ὑφ' ἑνὸς πάποτε ὤφθη· ἀλλὰ τῆς μὲν κ. τ. λ.
- 197, C. Ὡς φόβῳ τῆς διαβολῆς] Schol. ed. Ἐπιστρατεύσαντες Λακεδαιμόνιοι μετ' Ἀρχιδάμου Ἀθήνησι καὶ δειδροτομήσαντες τὰς Ἀχάνας καὶ τοὺς τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀγροὺς, μόνους τοὺς τοῦ Περικλέους εἴσαν, φιλίαν τοῦ Ἀρχιδάμου πρὸς αὐτὸν ἔχοντος.
- 199, A. Πλέον ἢ τύραννος ὅς] Schol. ed. Ὁ γὰρ τύραννος ἀναγκάζει, οὗτος δὲ ἔκοντας αὐτοὺς εἰς τοῦτο παρεσκεύασεν.
- 199, B. Παντὸς Πεισίστρατου] Apogr. Mon. et Leid. Οὗτος ὁ Πεισίστρατος πρῶτος ἐτυράννευσε ὅς τῶν Ἀθηναίων· καὶ φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ α' διὸ καὶ πάντων τῶν τυράννων ἐνομίσθη χαλεπώτατος. Δεινῶς οὖν ὁ Ἀριστείδης πάντα τύραννον Πεισίστρατον ἐκάλεσεν, ὡς καὶ Μίδαν ὁ ῥήτωρ

1) Τούτου, Ap. M. τοῦτον. — 2) ὁ συγγραφεὺς, I, 117. — 3) αἱ μετὰ, Mon. ἡ μετὰ. — 4) διάστροφον, Valk. το δια non sublineans, eo indicat, δια in Leid. non exaratum esse (ita ἐνάτια Θ., quae Jebbiius satis negligenter ex Arist. scholio praemisit, non subl.); unde conjecerim ἀνίστροφον τῆς πολιτείας, adversarius ejus in republica gerenda, cf. Plut. Pericl. VIII., quod Schell. interpretatur ἀντιπολιτευόμενον. — 5) ὃς καὶ ὁ δ. τ' ἅπας ἐπ., Jebb. φ κ. ὁ δ. καὶ ἅπ. ἐπ., καὶ cum Valk. ex Leid. delevi. — 6) πλέον ἢ τ. subl. Valk. — 7) ἐτυράννευσε, Leidensis, cuius varietatem excerpserit Valk., ἐτυράννευσε, Mon. ἐτυράννησε, ed. ἐτυράννευσεν, ex quibus cum Werfero restitui ἐτυράννευσε. — 8) Ἡρόδοτος ἐν τῇ α', cap. 59 seq. — 9) ἐκάλεσεν, Leid. ἔλεγε. — 10) Μίδαν ὁ ῥήτωρ, Mon. Μειδίας, Leid. Μειδίας, quod in m. testatur Valk. Quae omnia hoc modo concinnare studet Verf.: ὡς καὶ Μίδαν Μειδίας ὁ ῥήτωρ πάντα πλούσιον (sic Excerpta Leid., Valk. πανταπλούσιον) ὀνόμαζεν. Vereor, ut recte. Ὁ ῥήτωρ a schol. οὕτως ἐπὶ ὧς ubi commemoratur, Demosthenes eat, ὁ συγγραφεὺς Thucy-

πάντα πλούσιον ὀνομάζει· παντὸς οὖν Πεισιστράτου λέγει ἀντὶ παντὸς τυράννου. Schol. ed. Οὗτος πρῶτος ἐτυράννευσεν ἐν Ἀθήναις, διὸ καὶ π. τ. τ. ἐν. χαλ. Δεινῶς οὖν ὁ ῥήτωρ πάντῳ Πεισιστράτου φασιν, ὥσπερ ἂν εἰ παντὸς τυράννου προσέειπεν.

Ἐκ μέσου] Phot. Τοῦ δημοσίου· οἷον ἴσως τὸ γὰρ 199, C. ἐκ μέσου φερόμενον ἴσον ἐπὶ πάντας, ὥσπερ ἐπὶ κύκλῳ φέρεται· ἢ ὅτι ἡ ἀκρόπολις μέση κεῖται τῆς πόλεως.

Καίτοι εἰ τὸν Ἀρχέλαον¹⁾. Apogr. Mon. Ἀρχέλαος ib. Περδίκκου παῖς νόθος ἐκ δούλης Ἀλκέτα, ἀδελφοῦ Περδίκκου, ὃν ἐκβαλὼν ὁ Περδίκκας εἶχε τὴν βασιλείαν. Μετὰ οὖν θάνατον Περδίκκου μεταστειλόμενος Ἀρχέλαος Ἀλκέταν ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ, καταμεθύσας ἀπέκτεινε μετὰ παιδὸς Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε καὶ τὸν γνήσιον Περδίκκου πατρός· παῖδα ἀπὸ Κλεοπύτρας εἰς φρέαρ καὶ ἔφη χῆνα διώκοντα ἐμπεσεῖν· τοῦτον δὲ ἐπικληθῆναι φησιν Ἀλκέταν ἢ Μέροπον. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ τὸ ἐπιχθόνιον· εἰ γάρ, φησὶ, τὸν Ἀρχέλαον κακίζεις, ὅτι ἐξ ἀδικίας τὴν βασιλείαν ἐκτήσατο, ὁφείλεις θαυμάζειν τὸν Περικλέα, ὅτι πατρὸν αὐτοῦ τυραννεῖν, οὐχ εἴλετο. Οὗτος δὲ ὁ Ἀρχέλαος⁵⁾ Μακεδὼν ἦν τὸ γένος, πρόγονος δὲ Φιλίππου· μέμνηται καὶ Θουκυδίδης⁴⁾ ἐν τῇ β', ὅτι Περδίκκου ἦν υἱός· οὗτος δὲ νόθος ὢν ἀπέκτεινε τὸν ἀδελφόν, γνήσιον ὄντα, ᾧ ἡ βασιλεία ὀφείλετο, καὶ οὕτως αὐτὸς ἐβασίλευσεν. Ἀθλιον⁶⁾ δὲ αὐτὸν καλεῖ ὁ Πλάτων ὡς ἀδελφοκτόνον γενόμενον, ὥστε καὶ τὸν δίκαιον καλεῖ εὐδαίμονα. Cod. bomb. Ἀρχέλαος υἱὸς γέγονε Περδίκκου νόθος, ἀδελφὸς δὲ Περδίκκου⁶⁾ ὁ Ἀλκέτας

dides, ὁ ποιητὴς Homerus, licet hinc inde a nostro ipse Aristides ὁ ῥήτωρ dicatur, in quo Μίδαν eo sensu legere haud memini, cum alia id genus occurrant, Or. pl. p. 194. ibiq. Sch., t. I, p. 61. — 1) Καίτοι εἰ τὸν Ἀρχ. subl. Valk. Eadem ferme, si a paucis tantummodo discesseris, supra p. 55. prodita sunt, unde φασιν pro φησιν et ἡ Μέροπον pro ἡμερόπην, quae erant in Mon., recepi. Cf. de hoc Schol. Creuz. ad Plot. p. 470. — 2) εἰ γὰρ, φησὶ, κ. τ. λ. Ap. M. εἰ γὰρ φησὶ τὸν Ἀρχέλαον, κακίζεις κ. τ. λ. — 3) Οὗτος δὲ ὁ Ἀρχ. κ. τ. λ. Haec ex alio Scholio adnota videntur, id quod passim in his Scholiis accidit. — 4) καὶ Θουκ. ἐν τῇ β', cap. 100., cf. Intt. ad II, 95. — 5) Ἀθλιον, quae inde sequuntur, edidit Creuz. ad Plot. l. l. — 6) Περδίκκου, hanc

ὁ κατὰ τὸν Πέλοποννησιακὸν πόλεμον· τοῦτον τὸν Ἀλκίταν ἀπέκτεινεν Ἀρχέλαος, θεῖον μὲν ὄντα κατὰ πατέρα, δεσπότην δὲ κατὰ μητέρα· αὕτη γὰρ ἀγεννὴς ἦν καὶ φαύλη· ἀπέπνιξε δὲ καὶ τὸν Ἀλκίτου παῖδα. Εἰσάγει δὲ ταύτην τὴν ἱστορίαν Πλάτων ἐν τῷ Γοργία, διασύρων ἐντεῦθεν τὴν ῥητορικὴν οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἰσθι δὲ ὡς μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι Ἀλκίταν τὴν αὐτοῦ σύζυγον Κλεοπάτραν ἔλαβε· ἀπιδὼν οὖν πρὸς μύλωνα ἀλήθοντα ἔφη, οὕτως συντρίβω τοὺς ἐχθρούς μου, ὥσπερ οἱ τοῦ μύλωνος τοῦδε μῦλοι συντρίβουσιν ἃ ἀλήθουσιν.

200, A. Συμβαίνει (sic Jebb., Schell. συμβαίνοι, Bar. 3. et Coll. N. συνέβαιναν, scholio praeposuit Jebb. συμβαίων, at vero Scholiastes legit συμβαίνειν) Schol. ed. Κάτωθεν κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ὥμην πρὸς τὸ συμβαίνειν λάμβανε.

ib. Πάλαι γεγεννημένων] Id. Τὰ νῦν ἑστῶτα² ἀποδείξωσι δέονται, οἱ δὲ παλαιοὶ γεγεννημένοι ἄνδρες μαρτύρων τῶν κατ' αὐτοὺς γενομένων καὶ τὰ αὐτῶν ἰδόντων.

200, B. Ἐπὶ τῶν μαρτύρων] Apogr. Mon. Ἐπειδὴ ὁ Πλάτων δίχα μαρτύρων ἔπειθε διὰ τῶν λόγων, τοῦτο εἶπε· λέγει δὲ ὁ Πλάτων³ πρὸς τὸν Πῶλον, ἐγὼ γάρ, ὧν ἂν λέγω, ἓνα μὲν παρασχέσθαι⁴ μάρτυρα ἐπίσταμαι, πρὸς ὃν ἂν μοι ὁ λόγος ᾗ, τοὺς δὲ πολλοὺς ἐγὼ χαίρειν. Τύχα δὲ καὶ ἡθικῶς εἴρηται, φαίνεται γάρ, ὡς αὐτὸς⁶ Πλάτων μαρτυρίας εἰσαγαγὼν ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ, ὅτι καὶ εὐσεβὴς ἦν καὶ τοῖς θεοῖς ἔθυε· κατηγορεῖται⁷ δὲ ὡς καινότερα εἰσάγων δαιμόνια καὶ ὑποφθείρων τοὺς νέους. Schol. ed. Δι' ἀποδείξεως γὰρ πάντα δείκνυσιν Πλάτων.

200, C. Μετρίως] In marg. Schell. Δικαίως, συμμέτρως.

201, A. Προγνοῦς] Schol. ed. Δι' ἧς ἂν περιγέγονται Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων.

vocem ubivis Cod. bomb. simplici x, ut editus Schol. supra. — 1) Εἰσάγει δὲ ταύτην κ. τ. λ. Creuz. l. l. — 2) Τὰ νῦν ἑστῶτα, ed. Τανῶν ἑστῶτα. — 3) λέγει δὲ ὁ Πλ., pag. 93, ed. Heind. — 4) ἐγὼ γάρ, ὧν ἂν, Apogr. ἐγὼ μὲν, ὧς ἂν — 5) παρασχέσθαι, Ap. παρέχεσθαι, Creuz. ad Plot. p. 471. — 6) ὡς αὐτός, quod cum stare possit, magis tamen arrideret ὡς αὐτός. — 7) Κατηγορεῖται, hoc verbum cum Acc. construi, ubi de personis agitur, negat

Ἐπεβίω] Id. Μεσοῦντι τῷ τρίτῳ ἔτει τοῦ πολέμου ib.
Περικλῆς ἀπέθανεν.

Ἐπικτωμένους] Id. Ἡ μὴ πρώτους ἀρχομένους τοῦ ib.
πολέμου, ἢ μὴ ἀρχὴν ἑαυτοῖς καὶ ἄλλων πόλεων προσποιου-
μένους ἐκ τοῦ πολεμεῖν.

Μηδὲ τῇ πόλει κινδυνεύοντας] Id. Ἡ τὸν πρὸς Πελο- lb.
ποννησίους πόλεμον μὴ πλησίον Ἀθηνῶν ποιεῖσθαι, ἀλλ'
ἐν τῇ ἐκείνων χώρα περιπλέοντας, Πελοποννησίων Ἀθήνησι
στρατευομένων.

Ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς] Id. Ὅν ἀπέστειλαν μετὰ Νικίου 202, B.
καὶ τινων ἄλλων.

Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ] Id. Ἡ τοσαύτη περιουσία τῇ
αὐτῷ φρονήσεως καὶ ἐμπειρίας.

Καὶ συγγεγονῶς ¹⁾ Id. Καλῶς προσέθηκε τὸ συγγε- 202, C.
γονῶς· ἐνδέχεται γὰρ γεγενῆσθαι μὲν τινα κατὰ τὸν αὐτὸν
χρόνον τῷ δεῖνι, διὰ δὲ τὸ μὴ συγγεγονέναι ἀγνοεῖν τὰ
ἐκείνου ὡς ἔχει. Θουκυδίδης γοῦν Περικλεῖ συνεγένετο περὶ
λόγους, συμφοιτῆται γὰρ ἦσαν ἀμφοτέροι.

Μὴ μόριον μόνον] Apogr. Mon. Ὁ Πλάτων γένος 205, B.
τὴν κολακείαν εἰπὼν μερίζει αὐτὴν τετραχῇ, εἰς μαγειρικὴν
καὶ κομμωτικὴν, ²⁾ οἷονεὶ τὸ κοσμητικόν, τὴν καλουμένην
κουρικὴν, καὶ σοφιστικὴν καὶ ῥητορικὴν. . . . .

Τὴν ιδέαν αὐτὴν] Ap. Mon. λέγει γὰρ ὁ Πλάτων ³⁾ τῶν 203, C.
ἐπὶ γῆς ἐν οὐρανῷ εἶναι τὰ παραδείγματα, οἷονεὶ ἀρχέτυπα,
ἐξ ὧν εἰσὶ τὰ ἐπὶ γῆς, ἀσώματά τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ
ἀνθρώπου ἢ ἀνθρωπότης, καὶ τοῦ ἵππου ἢ ἱππότης καὶ
τῶν ἄλλων ἀπάντων ὁμοίως, ἥπερ ιδέας καλεῖ. Ὁ δὲ τού-
του μαθητὴς Ἀριστοτέλης πρὸς τοῦτον διαμάχεται λέγων,
μὴ εἶναι ιδέας. . . . Εἰς δ' δὲ διαιρεῖ τὴν κολακείαν ὁ
Πλάτων, εἰς σοφιστικὴν, ὀψοποιητικὴν, κομμωτικὴν, ⁴⁾ ῥητο-
ρικὴν· τέταρτον οὖν μέρος τῆς κολακείας ἡ ῥητορικὴ. .

eum Steph. Spaldingius ad Midian. p. 46. 271, non item ubi
de rebus. — 1) καὶ συγγ., subl. Valk. — 2) κομμωτικὴν,
Apogr. κομματος, ridicule; correxit Creuz. l. l. — 3) λέγει
γὰρ ὁ Πλάτων κ. τ. λ. Vide apud Creuz. ad Plot. p. 389., qui
tantum extrema Εἰς δ' δὲ κ. τ. λ. addere negligit quippe p. 471
laudaturus. — 4) κομματος, Ap. κομματος ut supra. —

- ib. Τῇ Θεαρίωνος καὶ ¹ M.] Sch. ed. Τούτους φασὶ συγ-
γράμματα μαγειρικὰ συγγράφαι. Idem in marg. Schell.,
pro συγγράφαι — συγγραφέναι (sic.) (cf. Heind. ad
Gorg. p. 246.)
- ib. Ἀντίστροφος] Sch. ed. Ἀντίστροφον λέγει τὸ ἴσον·
ὥσπερ γὰρ τὰ ἀντιστρέφοντά φασιν οἱ φιλόσοφοι, οἶον, εἴ
τι γελαστικὸν, ἄνθρωπος, ² καὶ εἴτι ἄνθρωπος, γελαστικόν,
οὕτω καὶ τοῦτο, εἴτι Περικλῆς πρὸς τὰ πολιτικά, τοῦτο
Θεαρίων καὶ Μίδαικος· καὶ εἴτι Θεαρίων καὶ Μίδαικος,
τοῦτο Περικλῆς.
- ib. Ἀλλ' ἴσως ³ οἱ κόλακες] Ap. Mon. Ἀθανάσιός φησι,
ὅτι ὁ ῥήτωρ δεικνὺς ἐντεῦθεν ⁴ ἡμῖν, τὸ εἶδος τοῦ λόγου
ἀντιφρόνητικὸν διὰ τὸ κατὰ μέρος ἀνασκευάζειν τὰ εἰρημένα
ὑπὸ Πλάτωνος.
- ib. Φέρε δὴ ⁵] Ap. Mon. Οὕτω καὶ Δημοσθένης· ἡμεῖς
οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον μοι δοκοῦμεν ἔχειν ⁶ πρὸς
ταῦτα (9, 14.)
- 204, B. Τὸ σὸν ⁷ δὴ τοῦτο] Sch. ed. Ἀεὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς
ἐρωτήσεσι τὸ, ὃ ἐταῖρε, τίθησιν.
- 204, C. Ἐπισηφίζεις] Ap. Mon. Καλῶς εἶπεν ἐπισηφίζεις ⁸
ὥς αὐτὸς καλεῖς· ἄλλως γὰρ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ ὑποβάλ-
λειν αὐτὸ λέγουσιν τὸ ψηφίζεῖν, καὶ ἄλλως οἱ φιλόσοφοι.
Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος ⁹ Ταῦτ' ἐπεσηφί-
φιζεν ὁ ἐπιστάτης ἀντὶ τοῦ ἡρώτης· καὶ Αἰσχίνης ¹⁰
εἰπὼν τοὺς προέδρους ἐπισηφίσαι· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ α.

1) Τῇ Θεαρίωνος καὶ M., subl. Valk. — 2) Εἴ τι γελαστικόν,
ἄνθρωπος κ. τ. λ. ed. εἴ τι γελαστικὸν ἄνθρωπος, quod sensum
turbat. — 3) Ἀλλ' ἴσως, subl. Valk. — 4) δεικνὺς ἐντ. κ. τ. λ.
leg. δεικνυσι, nisi post Πλάτωνος, nonnulla excidisse credideris;
ante τὸ excidit ὅτι, ab articulo absorptum, aut deest εἶναι, locum sic
constitue: Ἀθ. φησι, ὅτι ὁ ῥήτωρ δεικνυσι ἐντεῦθεν ἡμῖν τὸ εἶδος τοῦ
λόγου ἀντιφρόνητικόν, διὰ τὸ κ. μ. κ. τ. λ. — 5) Φέρε δὴ Werf. ita ad-
ducit: Φέρε δὴ· καὶ ἑαυτὸν . . . οὕτω καὶ Δ. κ. τ. λ. Dem. l. l.
ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. —
6) ἔχειν, Ap. ἔχει. — 7) Τὸ σὸν κ. τ. λ. subl. V. — 8) Ἐπι-
σηφίζεις, vide Creuz. ad Plot. p. 471 seq., differt Sch. plat. p.
112. subl. Valk. — 9) Demosth. κατ' Ἀνδρ. p. 385. — 10)
Aeschines, cf. Valk. ad H. VIII, 61. Thucyd. I, 87. ubi vid. Gottl.
et prae ceteris Duk. ad VI, 13., et Vales. ad Harp. p. 74. —

ἐπεψήφισεν αὐτὸς ἔφορος ὢν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων· Οὕτως οἱ ῥήτορες ἐπὶ ἐρωτῶν ταῦτα τάττουσιν. Οἱ δὲ φιλόσοφοι ἐπὶ τοῦ κυρῶσαι· λέγει οὖν ὅτι συντιθέσθαι καὶ συναινεῖς· ὡς αὐτὸς δὲ καλεῖς, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς ἡμεῖς· ἐπὶ γὰρ τοῦ δοῦναι σκέψιν τῷ δήμῳ οἱ ῥήτορες λέγουσιν οὕτως, καὶ Δημοσθένης. Sch. ed. Πολλαχοῦ γοῖα χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει.

Ἐν τοῖς δράμασιν] Ap. Mon. Ἐχομεν¹ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παιδων ἀπὸ τινων σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο. 205, A.

Ἄπο πολλοῦ] Supra in Sch. Πόρρω (add. r. m. ἀπό et sic ferunt excerpta Palatina; subl. Valk.) ib.

Τὴν δόξαν] In m. Sch. Ὀλύμπιον γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν. 205, B.

Τὸν πόλεμον διαφέρειν] Cod. Palat. Διαφέρει τὸν πόλεμον, ἀντὶ τοῦ ἀνύει. 205, C.

Τὰ κεφάλαια τοῦ διαλόγου] In m. Sch. τα συνεκτικὰ καὶ προκείμενα· προκεῖται δὲ τὸ δεῖν καὶ ψυχῇ καὶ σώματι πρὸς τὸ βέλτιστον ὁμιλεῖν. 206, C.

Τὴν παρενθήκην³] Sch. ed. Ἀπὸ μεταφορῶς τῶν ἐμ- πόρων, οἱ παρεντίθενται ταῖς ναυσὶ πλεῖον ἢ⁴ δύνανται φέρειν, ὅπως τῷ πλείονι φόρτῳ μείζονό σφισι τὰ κέρδη γένοιτο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μείζουσιν ἐπεχειροῦν ἢ πολεμεῖν ἠδύναντο. 207, B.

Ὡ Πλάτων τε καὶ Σωκρ.] Ap. Mon. . . . τὸ δὲ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης⁵ ἐποίησεν εἰπών· ὁ Κρέων Αἰσχύνης, ἐπειδήπερ οὗτος εἰς τὸ τοῦ Κρέοντος πρόσωπον ἦλθεν. ib.

Μᾶλλον δὲ εἰρηκας] Ap. Mon. Ἀηλονότι ἐν τῷ δια- λόγῳ τῷ Ἀλκιβιάδῃ⁶ ib.

Ἀναξαγόρα] Sch. ed. Οὗτος ὁ Ἀναξαγόρας φυσικός ὑπῆρχε φιλόσοφος καὶ τὰς φύσεις τῶν ὄντων ζητῶν καὶ 207, C.

1) Ἐχομεν παρὰ, Ap. περὶ — 2) διαφέρει subl. Valk. — 3) Τὴν παρενθήκην, merito hanc explicationem laudibus effert Wessel. ad Herod. VI, 19. subl. V. — 4) πλεῖον ἢ πλεῖον quod exciderat, ex meis supplevi — 5) Δημοσθένης, de falsa leg. p. 91. ed. Schaeef. — 6) τῷ Ἀλκιβιάδῃ, Cant. Gorgiam indicat sub finem, p. 249. ed. Heind. καὶ τοῦ ἐμοῦ ἐταίρου Ἀλκιβιάδου. —

περὶ αὐτὰ τὰ μετέωρα παραγινόμενος, οὗ γέγονεν ἀκροατῆς Περικλῆς καὶ Θουκυδίδης.

208, B. οἶδεῖν καὶ ἵππουλον] Ap. Mon. Ὑπόνοιαν γὰρ αὐτῇ ἐδιδου δυνάμεως οὐκ ἀνεχούση, ὡς αὐτὸς¹ ἔλεγε Πλάτων.

208, C. Αἰγεσταιῶν χρήμασι] Sch. ed. Αἰγεσταῖοι² πολέμου-μενοι ὑπὸ Συρακουσίων ἤλθον δεόμενοι Ἀθηναίων, ἐπαγγελιάμενοι³ τρέφειν αὐτοῖς τὸ ναυτικόν. Ἐπεμψαν οὖν Ἀθηναῖοι βουλόμενοι κατασκοπῆσαι τὰ χρήματα καὶ πρὸς ξενίαν⁴ τοὺς πέσβεις καλέσαντες ἠπάτησαν τὸν παρὰ πάντων ἄργυρον ἕκαστος εἰς τὴν ξενίαν εἰσφέροντες. Ἐνίκησεν οὖν⁵ Ἀθηναῖους Ἀλκιβιάδης εἰς τὸ βοηθῆσαι αὐτοῖς. Ἡ ἱστορία καὶ ἐν Θουκυδίδῃ.

ib. Σικελικὴν τραπέζαν⁶] Sch. ed. Παροιμία ἡ Σικελικὴ τραπέζα, ἐπὶ τῶν τρυφόντων λεγομένη, παρεῖχε δὲ καὶ Ἀθηναίοις Ἀλκιβιάδης τρυφᾶν, ὡς ἀσελγῆς αὐτὸς ὢν καὶ τῆς μέθης⁷ ἡττώμενος. Supra in Schell. τὰς τρυφὰς καὶ τὸν πλοῦτον.

209, A. Τὸν Εὐρυτίωνα⁸] Sch. ed. Μέννηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἀκτορος παῖδα, ἓνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεΐδης. Φίλιππον⁹ δὲ λέγει, ἐπεὶ συγγενὴς τοῦ-

1) ὡς αὐτὸς ἔλεγε Πλάτων, Gorg. p. 109, alibi. — 2) Αἰγεσταῖοι sive, ut alii scr. Ἐγεσταῖοι, Ἀγεσταῖοι, Σαγεσταῖοι, Σεγεσταῖοι, Holst. ad Steph. p. 107. non a Syracusanis, ut traditur a Schol., sed a Selinuntis debellati, una cum Leontinis, iisque injuriam ab Syracusanis passis (inde error enarratoris) Athenienses auxilio vocarunt, cf. Thucyd. et quos laudat Wesseling. ad Diod. Sic. XII, 82. p. 536. Ne ausus sim quidem pro Συρακουσίων (Sch. Συρακ., cf. Hess. ad Plut. Timol. p. ?) refingere Σελιουντίων, quum et Schell. et Leid. idem ferant. — 3) ἐπαγγελλόμενοι τρ., Schell. inserit δὲ — 4) ξενίαν τοῖς, sic ex Leid., cujus var. enotavit Valken., ed. ξενίαν αὐτοῖς, errore ex repetitis ἂν orto. Male autem vel ita cohaerere orationem, facile quis olfecerit; malim πρὸς ξενίαν τοὺς πέσβεις, οὓς καλέσ. ἤπ. — 5) Ἐνίκησεν οὖν κ. τ. λ. in Sch. desiderantur et Leidens.; ex Leid. solo addidi, ἡ ἱστορία C. ἱστορίῃ) κ. τ. λ. — 6) Σικελικὴν τρ., alia legi in Leid., Valken. in marg. adscripsit — 7) τῆς μέθης, ed. ταῖς μέθαις. — 8) καὶ τὸν Εὐρυτίωνα, male haec ipsi Scholio velut caput praefit Leguntur item in Leid., Schell. incipit cum his: τὸν τοῦ Ἴρου κ. τ. λ. — 9) φίλιππον ex Leid. recepi, cum ed. et Sch. φῖλον, quod in suis Codd. invenerant, et ita Coll. Nov. — Schell. φῖλον δὲ διὰ τὴν συγγένειαν· πρὸ γὰρ Θέτιδος θυγατέρα Ἀκτορος

του ην, Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἀκτορος τὴν Πολυμήλαν¹ εἶχε γυναῖκα, ὃ δὲ Ἀκτωρ πατὴρ ἦν Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα.

ib.

Ἀδράστω τῷ Γορδίου²] Sch. ed. Ὁ Ἀδραστος³ οὐ-
τος, Φρυξὲς τὸ γένος ὦν, τὸν ἀδελφὸν ἄκων ἐλὼν ἦλθεν εἰς
τὸν Κροῖσον⁴ καθαρσίῳν δεόμενος, καὶ τυχὼν συνῆν τῷ
βασιλεῖ· συὸς δὲ τινος λυμαίνοντος Μυσοῦς, συνεξέπεμπεν
αὐτὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ⁵ καὶ τῆς μὲν θήρας διήμαρτε, τὸν
δὲ παῖδα βαλὼν ἀνεῖλεν,⁶ ὥς φησιν⁷ Ἡρόδοτος ἐν τῇ α
(cap. 35 seqq.).

Εἰ δὲ ἡ γεωμετρία] Sch. ed. Ἐπεγέγραπτο— ἐμπρο- 109 B.
σθεν τῆς διατριβῆς τοῦ Πλάτωνος ὅτι, ἀγεωμέτρητος
οὐδεὶς εἰσίστω, ἀντὶ τοῦ ἄνιστος⁸ καὶ ἄδικος· ἡ γὰρ γε-
μετρία τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ.

Τῷ μὲν ἅπαντος (sic ex Coll. Nov. Bar. 3. 7. Schell. 209, C.
et Apogr. Jebb. παντός)] Ap. Mon. τὸ δὲ παντὸς κέρ-
δους εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἁδωρότατον, ὥς ἔφη ὁ συγγραφεὺς
(Thucyd. l. supra laud.)

Σωφροσύνης] Ap. Mon. Καὶ Αἰσχίνης⁹ ἐν τῷ κατὰ 209, D.
Τιμάρχου, καὶ ὅτι ἦσαν σώφρονες οἱ ἄρχαῖοι ῥήτορες, ὁ
Περικλῆς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης (p. 51
d. R.)

Εἴ τις ἀνθρωπίνως ἐθέλοι] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὰ μέλ- 210, A.
λοντα ἐσέσθαι προειδέναι τὸν Περικλέα¹⁰ ἔφησε, τοῦτο δὲ
ἐστὶ θεῶν, καὶ τῶν αὐτοῖς κατόχων ἐπιφέρει τὸ εἴ τις
ἀνθρωπίνως ἐθέλοι λογίζεσθαι, δεικνὺς ὡς ὅσον

Πολυμήλαν εἶχε Πηλεὺς. — 1) τὴν Πολυμήλαν, ed. πολύμηλον,
sic Leid. et Schell., Schmidt. ad Pind. fr. p. 52. ed. H. Πολυ-
μήλην et ita Hom. II. XVI, 180. — 2) Ἀδράστω τῷ Γορδίου,
mscr. fere ad unum omnes Γοργίου, cum in Herodoti l. l. nil
variant. — 3) Ὁ Ἀδρ., Scholion aliqua tantum lectionis diversi-
tate in Ap. legi testatur Werf. — 4) ἦλθεν εἰς τὸν Κροῖσον, noli
ἦλθεν εἰς τοῦ Κροῖσου. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 47. ed. Sch.
sic πέμπειν εἰς τὴν πυθλιν, — 5) μετὰ τοῦ υἱοῦ, turpiter ante
συὸς, quod monstrum dudum expiavit Koen. l. l., Leid. exhibet,
τοῦ οἰκίου παιδός, recepi illud — 6) βαλὼν ἄν., Leid. inserit
μῦλλον, quippe ex βαλὼν prognatum. — 7) ὥς φησιν Ἡρόδ. κ. τ. λ.
debentur et Leid. et Apogr. — 8) Ἐπεγεγρ. legiuntur item in
Leid. — 9) Αἰσχίνης p. (?) subl. Valk. — 10) τὸν Περικλέα, ed.

ισχύει ἀνθρώπου φύσις γνῶναι περὶ τῶν μελλόντων, τοσοῦτον¹ καὶ Περικλῆς ἦν εἰς ταῦτα.

110, C. Αὐτόθεν κατάβαλε²] Sch: ed. τὸ αὐτόθεν κατάβαλε παροιμία ἐπὶ τῶν νικάντων λεγομένη πρὸς οὓς νικῶσιν, ἀντὶ τοῦ τὸ πρόστιμον κατάθου τὸ περὶ τῆς νίκης. Λέγει οὖν τοῦτο Ἀριστείδης πρὸς Πλάτωνα δεικνὺς αὐτὸν ἐντεῦθεν λίαν ψευδόμενον. Photius: κατάθου, πέπανσο, σίγα.

ib. Μήπου τις καὶ Τρωᾶς] Schol. ed. Τοῦτο Ὀμηρικόν³ λέγει δὲ, ὅτι σκόπει μὴ πολλοὺς ἔξεις ἀντιλέγοντάς σοι.

jb. Καθ' ἡμῶν αὐτῶν] Id. Ἐκ τοῦ καθ' ἡμῶν συμπα-
ραλαμβάνει καὶ ἐαντὸν, κουφοτέρην τὴν ἐπίπληξιν ἐργαζόμενος.

ib. Ἐγὼ μὲν γάρ] Apogr. Mon. Δημοσθενικῶς εἶπεν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· ἔχων μὲν κατὰ Πλάτωνος⁴ εἶπεῖν, παραιτούμενος δὲ διὸ τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρός.

112, A. Διοτίμα⁵] Schol. ed. Μείζον ἐπήγαγε παράδειγμα τοῦ λατροῦ τὴν Διοτίμαν· αὕτη γὰρ τελεστική φιλόσοφος οὖσα μέλλοντος λοιμοῦ κατασκήψαι⁶ τῇ πόλει, σοφία τινι καὶ ἐπιστήμῃ λέγεται ἀναβολὴν ποιῆσαι τῆς νόσου. In marg. Schell. Διοτίμα,⁷ κόρη Μαντινική, περὶ ἧς ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμπόσιῳ, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐβδόμου.

112, B. Σὺ δὲ Μαντινικὴν μὲν ξένην] Apogr. Mon. Αὐτὴν πάλιν⁸ σημαίνει τὴν Διοτίμαν,⁹ ἀπὸ γὰρ Μαντινείας τῆς

τὸν Θεμιστοκλέα — 1) τοσοῦτον κ. τ. λ. vel leg. τοσοῦτος, vel omitte ἦν post Περικλῆς, subaudito ἰσχυε. — 2) Eras. ad. III, 5. p. 742. »Interpres indicat proverbium esse, sumptum a victo-
»ribus, qui vetant, ne victus aliquo discedat, sed inibi porriget
»herbam et victorem agnoscat, ac victoriae praemium persolvat.«
— 3) Ὀμηρικόν, Iliad. X, 511. — 4) κατὰ Πλάτωνα, Ap. κατὰ Πλάτωνα. — 5) Διοτίμα, Jebb. praeposuit ἢ Διοτ. — αὕτη γὰρ τελεστική φ. οὖσα, ea deleuit Valk. in suo exempl., indicatus, opinor, haec in Leid. desiderari. — 6) κατασκήψαι, sic Leid., Jebb. κατασκήψεν, erat f. in cod. κατασκήψειν — 7) Διοτίμα, κόρη Μαντινική, ita Creuz. ad Plot. p. 527, ubi et reliqua haec de Diotima scholia exponuntur; in Cod. Schell. est μαντις, unde non minus commode μαντική effinxeris, quod est in marg. Photii. — 8) Αὐτὴν πάλιν — διδάσκαλον οὖσαν sunt item in editis, omissa vocula ἑτηορκίης, quam ex Leid. addit Valk. plura ibi de Diotima prodi significans — 9) Διοτίμαν, Ap. διοτιμίαν.

Ἀρκαδίας ἦν· Μιλησίαν δέ φησι τὴν Ἀσπασίαν· ταύτην δὲ θανυμάζει ὡς διδάσκαλον οὖσαν ῥητορικῆς· ἡ δὲ Διοτίμῃ ιερεΐα γέγονε τοῦ Ἀνκαίου τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ· αὕτη δὲ μελλούσης τῆς νόσου, ἧς Θουκυδίδης μέμνηται, ἐπισκήπτειν τοῖς Ἀθηναίοις, εὐξαμένη ἐκώλυσεν αὐτὴν ἐπελθεῖν ἐπὶ δέκα ἔτη.

Ἐπίστασαι] Arogr. M. Ἐν ἐπιταφίῳ· ἦν δ' ἐκ Καρίας ib.
ἡ Ἀσπασία, αἰχμαλωτισθεῖσα δὲ ὤκει ἐν Μιλήτῳ, πορνοβόσκῳ Μυρτῷ καλουμένῃ· ἐνεχθεῖσα δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν Ἀσπασία ἐκλήθη ἐκ τοῦ πάντας αὐτὴν ἀσπάζεσθαι· Περι-
κλῆς δ' ἀνέστησεν αὐτήν.

Τῶν λόγων] Phot. Ἀντὶ τοῦ λέσχης γίνῃ καὶ οὐ τῆς 212, C.
τῶν πραγμάτων ἀληθείας.

Τὸ παρὰδοξον] Schol. ed. Ὡςπερ γὰρ παρὰδοξον εἶναι 213, A.
δοκεῖ τὸ λέγειν ἱκανὸν ὄντα ἐκείνον μὴ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς
τοῦτο καταστήσαι, ἀλλὰ σιγὴν ἀσχοῦντας.

Καὶ τὸ τοῦ Λάχτος] Id. Ἐν διαλόγῳ Πλάτων εἰσάγει 213, B.
τινα Λάχτα λέγοντα τῷ Σωκράτει· ἄγαμαι σε, Σώκρα-
τες, καὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ λόγου.

Μῆτε ποιεῖν] Arogr. Mon. Τὸ ποιεῖν νῦν οὐκ ἐπὶ 213, C.
τοῦ πράττειν εἴρηται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ γράφειν, οὕτω καὶ Ἰσο-
κράτης¹ ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν· οἱ δὲ ποιητικοῦ
πράγματος τεταγμένην τέχνην παρὰδειγμα φέρου-
σιν, ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰεὶ ἐν γραφαῖς ὄντες.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου] In marg. Schell. Ἀπὸ τοῦ δοκοῦν- ib.
τος εὐθύς.

Ἔτι δ' ἄλλου μὲν τινος] Schol. ed. Βίου καὶ πολι-
τείας, οὐ γὰρ εἰς ταῦτα ἄξιοι μάρτυρές εἰσιν.

Σκήπτεσθαι] In marg. Schell. Ὑπερίδεσθαι. 214, B.

Τῶν δὲ βεβήλων³] Schol. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν βεβή- 214, C.
λων καὶ πύλας ἐπιθέσθαι τοῖς ὡς παρεικάζει τοὺς
λόγους μυστηρίοις· ἔστι δὲ κήρυγμα μυστικὸν τὸ θύρας
δ' ἐπιθέσθε, βέβηλοι,⁴ ὥςπερ καὶ Ὀρφεὺς δηλοῖ.

Φθέξομαι, οἷς θέμις ἐστι, θύρας δ' ἐπιθέσθε, βέβηλοι.

1) Μῆτε ποιεῖν, subl. Valk. — 2) Ἰσοκράτης ἐν τῷ κ. σ. pag. 507.
ed. L. ubi φέροντες — 3) τῶν δὲ βεβήλων, Valk. subl. quae statim
adduntur ἐπιθέσθαι τοῖς ὡς. — 4) θύρας δ' ἐπιθέσθε β., sic Ap.

Ἀκολουθῶς δ' εἶπε καὶ τῶν ἱερῶν, ἥτοι τῶν λόγων τηρή-
σας τὴν τρόπην.

214, D. Μεγίστην τὴν ἐκείνου γλώττην εἶρκεν] Phot. inserit
ὁ Κρατῖνος.

215, A. Λέγων μὲν] Schol. ed. Ἐπειδὴ διαβολὴν εἶχε τὸ λέ-
γειν γλώτταν, ὥσανεὶ λέσχην τινα καὶ φλυαρίαν, διορθοῦ-
ται λέγων, ὅτι ἀντὶ φωνῆς καὶ ἴσον τῆς φωνῆς εἶπε τὴν
γλώτταν. Πικρίαν δὲ λέγει τὸ σκωπτικόν, τοῦτο γὰρ ἴδιον
τῆς κωμωδίας. In marg. Schell. Λέγων μὲν μεγίστην
ἀπὸ κοινοῦ, ἴσον τι καὶ κατὰ τὴν φωνήν, λέγω τὸ πάντα
ὑπερφρονεῖν τῇ εὐγλωττίᾳ· ἀναμίξας δέ τι καὶ χλεύης, ὅπερ
ἐστὶ τῆς κωμωδίας ἴδιον, τῇ ἀληθείᾳ.

ib. Ἴσον τι] Schell. ἴσως τι, in marg. γρ. ἴσον τι.

215, B. Δημηγοροῦντα] Schol. ed. Καλῶς προσέθηκε τὸ δη-
μηγοροῦντα, ἐπειδὴ περ διαβολὴ ἦν τὸ λέγειν κυκλῶν,
εἶτα ἵνα μὴ ἔμπης, ἀλλὰ ὡς πολεμοποῖον διαβάλλοι, λύει
τοῦτο λέγων· πρὸς τὸ παρὸν τὴν μαρτυρίαν λάβωμεν, κα-
κεῖνο πάλιν ὑπὲρ ἡμῶν ὀφθήσεται εἰς τοὺς ἀργούς.

215, C. ὡς ἐκκαίδεκα] Schol. ed. Εὐπολις ἔν τοις Δῆμοις
μεμνημένος Περικλέους τούτους φησι ὡς τοὺς ἰάμβους.

et bomb., in quo et reliqua contineri a Werfero dicuntur; ed.
ἐπιθέσθαι, cf. Creuz. ad Plot. p. 333. Noli igitur cum Kust. ad
Eccles. 420 legere βεβήλοις, de qua emendatione, quam plures ante
Kusterum viri docti proposuerant, vide Wessel. ad calcem dis-
sertationis Valk. de Aristobulo p. 129. — 1) ἐν τοῖς Δῆμοις, ed.
ἐν τοῖς δῆμοις, sed Δῆμοι nomen fabulae — 2) τοὺς ἰάμβους, hos
versus, ut legebantur in editis schol., ita paucis mutatis trans-
scripsi, v. gr. ὁπότε παρέλθοι, ed. ὅποτε παρέλθε, Valk. in marg.
ὁπότε παρέλθη (utrum ὁπότεν παρέλθη? Illud praestat). Τὸν
ῥήτορα λέγων transposui, ut metro satisfaceret, ed. λέγων τ. ρ.
Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει, ed. πρὸς δὲ αὐτοῦ τῷ τάχει. Πειθῶ τις, ed.
πειθῶ τίς. Praeterea in metrum coegi, quae uno tenore perscripta
erant. Nunc, ubi in eo sum, ut totum hoc fragmentum et emen-
datus et concinnius reddam, paullo altius totam rem repetere
liceat.

Χόρος (sc. οἱ Δῆμοι).

Ὅ, τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἡγαιες;

Μυρωνίδης.

Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν.

Ὅποτε παρέλθοι, ὥσπερ ὠγαθοὶ δρομῆς,

Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τοὺς ῥήτορας;

Vrs. 5 Λίγων,

Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν,
 Ὅποτε παρέλθοι, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς,
 Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τοὺς ῥήτορας

Περικλῆς.
 Ταχὺν λέγεις με.

Μυρωνίδης.

Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει

Πειθῶ τις ἐπεκάθειεν ἐπὶ τοῖς χελλεῖσιν.
 Οὕτως ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν φητόρων
 Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις

Ῥήτωρ γάρ ἐστι νῦν τις, ὦν γ' ἐστὶ λέγειν,
 10. Ὁ Βουζύργης, ἄριστος, ἀλκιῆριος.

Περικλῆς.
 Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ;

Μυρωνίδης.

Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ.

Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑποβόῳδει κακόν.

Χόρος.

Καὶ μηκέτ' ὦ νᾶξ Μιλτιάδης καὶ Περικλῆς,
 Εἴσοιτ' ἄρχην μειράκια κινούμενα,

15. Ἐν τοῖς σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Atque haec hactenus. Nunc de singulis quantum in me est reddam rationem. Vers. 1. Plutarch. vita Pericl. c. III. Ὁ δ' Εὐπολις ἐν τοῖς Δήμοις πυνθανόμενος περὶ ἐκάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ ἡδου δημαγωγῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ὠνομάσθη τελευταῖος.

Ὁ, τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἡγαρας.

Finxi igitur Μυρωνίδην (quem certe hoc facere prodit Plut. Pericl. cap. XXIV; alii Πυρρόωνίδην, veluti Vales. ad Harp. p. 24. sed cf. Schol. ad Eccles. 303 ibiq. Palm., ad Lys. 803. Aristid. t. I, p. 441 ed. Jebb., Thucyd.) Demis Periclis, Miltiadis, Cleonis (Valk. mavult Σόλωνος Apogr. Mon. et Leid. Γέλωνα, Cod. August. Κλέωνα) virtutes enarrantem. Ex quo cum Demi, chori partes agentes, interrogassent Ὁ, τι περ. κ. τ. λ., ille respondet κράτιστος οὗτος κ. τ. λ. Vers. 3 ὦ γαθοὶ δρομῆς, ed. οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς, Valk. ex Leid. δρομῆς. Vers. 4. Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τ. ρ., sic Aristoph. Nub. 430. Ran. 91. cf. Erasm. ad III, 3, p. 734. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. ἐκδέκα π. ἤρει λ. τ. ρ. quod probat Creuz. ad Olymp. II, p. 29. Illud ἤρει, pro quo in schol. ad Aristoph. Acharn. 529. est ἤρει, Kusterus maluit refingere in ἡπερῆρε ποσὶ, omissa vocula τοῖς. Praeterea λέγων huic versui addiderat schol. l. l., ut editus noster. Vers. 5. Ταχὺν λέγεις με, haec Periclis esse arbitratus, Myronidem ob nimie praedicatam dicendi celeritatem interpellantis, a reliquis sejunxi, cum in schol. ad Ach. l. l. esset Ταχύς λέγειν μὲν πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει κ. τ. λ. Periclem vo-

*Λέγων· ταχὺν λέγεις με, πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει.
Πειθῶ τις ἐπεκάθειζεν ἐπὶ τοῦς χεῖλεσιν.*

ces edidisse, vides ex vrs. 11. qui desumptus est ex Plut. Pericl. XXIV. Idem faciendum in Eupolidis fragm. ex *Μαρικᾷ*, quod superest in Schol. ad Av. 1555.

A.

Ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.

B.

Ὁ στρεβλός;

A.

Οὐκ· ἄλλ' ὁ μέγας δύννοκινδιος.

Cf. ad Lys. 491. Quod item in Platone comico facit Kust. ad Schol. in Av. 471. Ibid. *Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει*, schol. edit. ad Aristid. et ad Aristoph. ille πρὸς δὲ αὐτοῦ τῷ τάχει, hic πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει, (sic Hertelius in bibl. com. p. 298) quod fieri debebat, quod λέγων in hoc versu omissum esset. Vrs. 6. *Πειθῶ τις ἐπεκάθειζεν*, Diod. Sic. XII, 40. 505, qui versus 6. 7. 8. servavit, legit *ἐπεκάθειζεν*, sed *ἐπεκάθειζεν* est in ipso Aristide. Ceterum Eupolideum hoc imitatus est Eunapius in Maximo pag. 66. ed. Commel. *Ἀφροδίτη* quam vocem Eunapius frequenter usurpat pro *venustate orationis*) ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν ἐπεκάθειζτο. Vrs. 7. et 8. ex Diodoro recepi. De his autem Periclis eloquentiae laudibus cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. quem attigisse eam rem edoctus sum a Creuz. ad Procl. Diad. t. I, p. 147. Post versum 8. aliquid deesse, ex iis suspicatus sum, quae ipse addidit Aristides p. 129, l. 2. a. fin. ed. Jebb. *πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκείνον· φησὶ γοῦν οὕτως δισχεραίνων, ῥήτωρ γὰρ ἐστὶ κ. τ. λ.* Vrs. 9. Hunc servavit Aristid. h. l., ad quem, ut vides, schol. ed. et ὅν et ὧν legi observat. Bar. autem 3. itemque 7. habent ὄγγε. Vers. 10. ὁ *Βουζύγης*, scholia interpretantur de Pericle; secus atque fieri debebat. Qui enim Eupolis de Pericle, quem paucis ante versibus haud mediocri laude ornasset, *δισχεραίνων* haec dicere potuit? Immo *Δαμόστρατον* vel *Δημόστρατον* in hac fabula ab Eupolide *Βουζύγην* dictum esse prodit schol. ad Aristoph. Lys. vrs. 398, ubi ἐν *Δήμοις* leg. pro ἐν *Δήμῳ*, et quo praeterea illud schol. vitio laborat, ei sanando non est hic locus. Hunc *Δημόστρατον*, quem inter demagogos recensuit Valken. ad Euripid. fragm. p. 254., auctorem fuisse, ut Alcibiades, Nicias atque Lamachus *αὐτοκράτορες* essent καὶ τῆς παρασκευῆς καὶ τοῦ πολέμου παντὸς adversus Siciliam, vid. apud Plutarch. Alcib. XVIII. et Nic. XII. Vrs. 11. ex Plut. Pericl. cap. XXIV. de quo νόθῳ cf. Schn. ad Mem. Socr. III, 5, in. Vrs. 13. καὶ *μηκέτι* ὃ *ῥα* M. x. II., plura ante excidisse nemo non videt. In metri leges haec redegit Valken. Diatr. p. 251., qui pag. seq. docet, quid sit *μειράκια κινούμενα*. Huc fortasse ea pertinent, quae Aristophanis esse falso dixerat Valer. Max. VII, cap. de sapienter dictis, nro. 9., in urbe leonem nutrirī non debere, ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τροποῖς ἡγηγεῖν (Aristoph. Ran. 1431 seq.), cf. Kust. ad Ran. 1478. Nam Periclem Atheniensem ab inferis remissum non Aristophanes in scenam produxerat, sed Eupolis; Aristophanes non Periclem ea, sed Aeschylum dicentem fecerat.

Ῥήτωρ γάρ ἐστί νῦν τις] Schol. ed. *Δυσχεραίνων* *Εὐπολις* πρὸς τοὺς ἐφ' αὐτοῦ ρήτορας φησιν, ὡς οἱ ἄλλοι τῶν ρητόρων οὐδέν εἰσιν· ἐστὶ γάρ τις ρήτωρ, ὃν ἐστὶν ὀνομάζειν, ὁ *Βουζύγης*, ἄριστος ἀλιτήριος.² *Εὐρίηται* δὲ καὶ τὸ ὦν, μέγα, δασυνόμενον καὶ περισπώμενον· ἀποδίδεται³ δὲ οὕτω, ῥήτωρ γάρ ἐστί τις, ὁ *Βουζύγης* ἀλιτήριος, ἄριστος ἐκείνων τῶν ρητόρων, ὃν ἐστὶ λέγειν· δέον δὲ εἰπεῖν οὕς πρὸς τὸ λέγειν, ὃν εἶπε πρὸς τὸ ἐκείνων.

Ὁ *Βουζύγης* ἄριστος] Id. *Βουζύγαι*.⁴ καλοῦνται οἱ τὰς ἱερὰς βοῦς τὰς ἐν Ἐλευσίνι ἀροτριώσας τρέφοντες· ἐκ τούτων δὲ ὁ *Περικλῆς* κατήγετο,⁵ τὸ δὲ γένος τούτων ἦν ἱερὸν· τὸ δε σχῆμα τοῦτο καλεῖται παρ' ὑπόνοιαν, εἰρηκῶς γάρ ὁ *Βουζύγης* καὶ ἄριστος εἶπεν ἀλιτήριος, τουτέστιν ἀσεβής, ἦν γὰρ μητροθεν⁶ ἐκ τῶν τὸ *Κυλῶνειον* ἄγος ποιησάντων. Τὸ ἄριστος πρὸς τὸ ρήτωρ.

Αἰρῶν τοὺς ρήτορας?] *Apogr. Mon.* Αἰρῶν τοὺς ρήτορας ἀντὶ τοῦ νικῶν· καὶ *Αἰσχίνης*, αἰρεῖ γὰρ αὐτὴν οὐχὶ γραφὴ μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα.

Potuit fieri, ut quae alter eorum praeoccupasset, alter repeteret; Aristophanis certe item dicit Plut. Alcib. XVI, paullo diversa laudans ab iis, quae leguntur in Ranis. Quodsi illa Periclem in Demis dixisse statuamus, ab Eupolide Alcibiadem esse tactum necesse est. Bene autem tenendum id, quod Valerius addit, Periclem ista vaticinari. Per integrum vero hunc locum Aristidi Eupolidea ob oculos versata esse, inde patet, quod paucis interjectis addit p. 130, l. 10 ed: Jebb. τοῦτοις γοῦν ἐπιταὶ καὶ τὸ κρατεῖν οἶμαι καὶ τὰς ψυχὰς προσάγεσθαι τῶν ἀκουόντων, ea addebantur ob vrs. 7. et 8. Ὁ τοίνυν *Περικλῆς* — λαλεῖν μὲν ἤκιστα, λέγειν δὲ ἄριστος εἰκότως ἐνομίζετο, in his Aristides expressit, quae Eupolis de Alcibiade, Plut. c. XIV.

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

1) ὡς οἱ ἄλλοι x. τ. λ. sic Aristoph. Ran. 72. de poetis, ex Euripidis Oeneo, quem vide in schol. ad h. l. cf. Lys. 860. — 2) ἀλιτήριος, ed. ἀλητήριος. — 3) ἀποδίδεται ed. ἀποδίδωται. — 4) *Βουζύγαι*, in Leid. plura legi, in margine significat Valken., qui ἀροτριώσας enotavit pro ἀροτρύνσας quod est in ed. Idem ex Leid. post βοῦς inseruit τὰς, quod deest in edit. — 5) Ἐκ τούτων δὲ ὁ *Περικλῆς* κατήγετο, inde Pericles genus deduxit, ut ἀνάγειν et ἀναφέρειν, genus referre, Schaef. ad Schol. Apoll. Rhod. III, 1094. — 6) ἦν γὰρ μητροθεν ἐκ τῶν x. ἄγ. ποιησάντων, his deletis Valken. ex Mscr. dedit, quae sequuntur, Τὸ ἄριστος πρὸς τὸ ρήτωρ. — 7) Αἰρῶν τοὺς ρήτορας subl. Valken. et ex Leidensi cum Wyttenb. communicavit; qui edidit ad Plut. de S. N. V. p. 8.

217, B. Σκεψάμεθα] Apogr. Mon. Τεχνικῶς ὁρίζεται τὸ ἐγκλημα τῶν καιρῶν, ὥσπερ καὶ Ἰσοκράτης ὁρίζεται, ἔργον ῥήτορος εἶναι τὸ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζεσθαι, ἄλλοι δὲ εἰρήνης λόγοι καὶ ἄλλοι πολέμου· καὶ Θουκυδίδης ὁρίζομενος εἶπεν, αἷτιον μὲν γὰρ ἐστὶ φίλων ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Λόγων δὲ ἀληθινῶν (vide Aristid. paullo infra), ὅτι ῥήτορος ἔργον¹ τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων στοχάζεσθαι καὶ τῶν προσώπων σώζειν τὴν ποιότητα καὶ ἥθος, πρέπον γὰρ καλεῖ ἥθος τοῦ προσώπου,² τὴν ποιότητα.

Τῶν Ἀντιφῶντος ἐταιρών] Schol. ed. Τοῦτον τὸν Ἀντιφῶντος Πλάτων ἐπαινεῖ· διὸ καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν Ἀριστείδης, ὡς οὐχ ὁ τυχών ἐστι, ὁλλ' ἐταῖρος Ἀντιφῶντος, ὃν αὐτὸς ἐπαινεῖ.

217, B. Πρὸ τοῦ Ἀντιφῶντος] Id. Τοῦτον γὰρ ἐπαινῶν ἔτι μᾶλλον ἐκείνην θαυμάζει, ὡς διδάσκαλον θαυμαστήν· οὕτως ἐν Μενέξενῳ τῷ διαλόγῳ ὁ Πλάτων περὶ Ἀσπασίας φησι ἀπὸ τοῦ Σωκράτους πρὸς Μενέξενον.³ ἐμοὶ μὲν γὰρ τυγχάνει διδάσκαλος οὕσα οὐ πάνυ φανλὸς⁴ πρὸς ῥητορικὴν, οὐκ ἄλλη τις, ἀλλ' ἥπερ πολλοὺς καγαθοὺς πεποίηκε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων, τὸν Περικλέα τὸν Ξανθίππου· λέγει οὖν πρὸς αὐτὸν Μενέξενος, τίς αὕτη; ἢ δῆλον, ὅτι Ἀσπασίαν λέγεις.

ib. Ἀναξαγόρα] Id. Ὁ Ἀναξαγόρας εἰ καὶ τὰ μετέωρα ᾗδει, ἀλλὰ καὶ ῥητορικὴν εἰς ἄκρον ἀφῆκτο.

218, A. Ἀλλὰ μήπω] Id. Τὸ μήπω πᾶν τοῦτο εἶπε διὰ τὸ συγγενόμενον Ἀναξαγόρα, ὕστερον γὰρ καὶ περὶ τούτους,⁵ εἶπε⁶.

Αἰρεῖν κατὰ πόδας lepores dicuntur venatores, quando cursu ipso capiant, Xenoph. Cyrop. I, 6, 40. cf. Schneid. ad Mem. Socr. III, 11, 8. κατὰ πόδας autem, quod de leporum venatione obtinet penes Atticos, Socrati in deliciis fuit, Memorab. I. I., II, 6, 9. — 1) ἔργον, Apogr. ἔργων. — 2) τοῦ προσώπου, τὴν ποιότητα, virgula post προσώπου de erat in Apogr. — 3) πρὸς Μενέξενον, p. 277. ed. Bip. — 4) φανλὸς, Jebb. φαύλως. — 5) τούτου, Jebb. τούτο. — 6) εἶπε Jebb. εἶπη.

Τὸ σὺν, ὡ Πλάτων] Id. Φησὶ γάρ που, ὡς δεῖ κόσμιον ²¹⁹ B. εἶναι τινα τὸν κόσμον μιμούμενον. ¹

Καὶ τοὺς κρείττους] Excerpta Leidensia. Ἦτοι τοὺς ²¹⁹ C. θεοὺς φησι, ἣ κρείττους εἶπε τὸν κόσμον καὶ τὸν οὐρανὸν ἣ τοὺς ἐναρέτους· καλῶς δὲ ἡ προσθήκη ἀντὶ τοῦ ὅσον δυνατόν δι' ἀνθρώπου· ὅρος γάρ ἐστι φιλοσοφίας οὗτος, φιλοσοφία ἐστὶν ὁμοίωσις θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ.

Τοῦ βάρους ²] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ κέλματος (sic), ²²¹, A. καιρῶν δὲ, ὅτι τήν Ἑκάβην φιλοσοφοῦσαν ³ διόπερ καὶ διασύρεται ὁ Εὐριπίδης ⁴ ὡς ἀγνοήσας, πῶς δεῖ οἰκονομῆσαι πρόσωπα, ὅτι καὶ βαρβάρῳ καὶ δυστυχῇ φιλοσοφίας ⁵ ἀνέθηκεν· ἄλλοι δὲ τῶν καιρῶν λέγουσιν, ὅτι μετὰ π' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν κατήχθησαν οἱ Λακωνεῖς εἰς Λακεδαιμόνα, ὡς φησιν ὁ συγγραφεὺς. ⁶ Τούτοις δὲ ὁ Λυκοῦργος νομοθετεῖ γυμνάζειν τὰς γυναῖκας καὶ εἰς παλαιστρας καὶ νόμους ⁷ φοιτᾶν, ἵνα τυγχάνωσι γενναιότεραι ⁸ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ (vrs. 599.)

Γυμνοῖσι ⁹ μηροῖς καὶ πέπλοις ἀναιμένους λέγει αὐτὰς χρῆσθαι, ὅπερ οὐκ ἔδει λέγειν Ἀνδρομάχην, οὐδὲ γὰρ ἐπ' αὐτῆς ταῦτα ἐγγράφει, ἀλλὰ χρόνῳ πλείονι τῶν Τρωϊκῶν.

Μετ' ἐκείνον αὖ πλεῖν ¹⁰ (sic Bar. 7. Schell. et Apogr., ib. Jebb. πλὴν, debebat certe πλεόν) ἢ σταδίῳ] Apogr. Mon. Μετὰ τὸν Εὐριπίδην· τὸ δὲ πλεῖν Ἀριστοφάνειόν ἐστι ἀντὶ πλεόν....

Ἦ τῶν ῥημάτων ¹¹] Apogr. Mon. Ὅμοιόν ἐστι τοῦτο ²²¹, B. τῷ Θουκυδίδῳ, ¹² καὶ γὰρ κακεῖνος τὸ νοῆσαι προέταξε

1) μιμούμενον, ed. μισοῦμενον. — 2) Τοῦ βάρους, subl. Valk. Explicat hunc Aristidis locum Spanh. ad Ran. 91. itemque 1101. Quid sibi κέλματος velit pro βάρους, gravitate, non video, neque medela est praesto. — 3) φιλοσοφοῦσαν, sc. εἰσάγει vel ποιᾷ. — 4) Εὐριπίδης, Ap. Εὐριπίδης. — 5) φιλοσοφίας f. φιλοσοφίαν. — 6) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd. I, 12. — 7) νόμους, f. δρόμους, Plut. Lyc. XIV. Τὰ μὲν γε σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκροτίων διεπόνησεν. — 8) γενναιότεραι, A. γ-α. — 9) γυμνοῖσι, Ap. γυμνοῖς. — 10) τὸ δὲ πλεῖν ἄρ., Spanh. l. l. et Koen. ad Greg. Cor. p. 140. — 11) Ἦ τῶν ῥημ., Werf. ex Apogr. enotavit ὦ. τ. ρ. — 12) τῷ Θουκυδ., II, 60.

τοῦ ἐρμηνεύσαι, λέγων γυναι τε καὶ ἐρμηνεύσαι
αὐτά.

222, A. Πρασόμοιος ῥήτωρ] Schol. ed. Ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι
τῷ Περικλεῖ ¹ προσόμοιος ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς τὴν τοῦ Περικ-
κλέους αὐξάνει γνώμην· ὡσανεὶ ² λέγων μηδεὶς ἀντέρει μοι
Περικλέους ὑπερέχοντος· τοσαῦτα δῆλαιος κακὰ Ἑρακλέους
μεμνημένος διατελεῖ· καὶ τῶν ἄλλων χρὴ λογιζέσθαι περὶ
αὐτοῦ γνώμην ἔχειν οὐ καλήν.

ib. Ὡσπερ ἂν εἴ τις ³] Apogr. Mon. Οὐκ ἐτι αὐτὸν λέγει
τὸν Πλάτωνα, ἀλλ' ἕτερον εἰσάγει τινὰ· τοῦτο δ' οὐκ ἄρ-
γῶς εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἶδε τὸν Σωκράτην τοὺς νεοὺς ἅει
τὸν Ὀδυσσεῖα θαυμάζοντα τὴν τοιαύτην πράξιν, ὡς Πολυ-
κράτης ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ λόγῳ φησὶ καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
Πολυκράτην ὑπὲρ αὐτοῦ· ὁ μὲν συνιστῶν, ὅτι τὴν δημο-
κρατίαν ἐκ τούτου καταλύειν ἐπεχείρει, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσ-
σεῖα, τοῖς μὲν βασιλεῦσιν ἐπαινοῦντα λόγῳ, τοὺς ιδιώτας
δὲ τύπτοντα, ⁴ οὐδὲν λέγων φροντίζειν μᾶλλον αὐτοῦ τῆς τά-
ξεως· διὰ τοῦτο οὖν καὶ αὐτὸς τίθησιν (confer Lys. fragm.
p. 42. ed. R.)

ib. Εἰ καὶ τὸν Ἑρακλεῖα φαίης] Schol. ed. Δέον Ἑρα-
κλέους μνησθῆναι πρότερον, ὁ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπάγεται,
ἵνα μὴ ἐκπλήξῃ τῇ ὑπερβολῇ τοὺς ἀκροατάς· οἶμαι διὰ τοῦτο
προφανεῖς Ὀδυσσεὺς, Ἑρακλῆς ⁵ ἄψοφος εἶσιν, ὥσπερ ἐν
δράματι.

222, B. Τοῖς τόξοις] Apogr. Mon. Οὐχ ἁπλῶς τὸ τοῖς τό-
ξοις· ⁶ λέγεται γὰρ ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ Δ' λέγει, ὅτι δύο
τοξειῶν οὐσῶν, τὰς β' Ἑρακλῆς ἠπίστατο, τὴν Σκυθικὴν
καὶ Κρητικὴν, καὶ δύο τόξα εἶχε.

222, C. Κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων] Apogr. Mon. Ἐπειδὴ ⁷ ὁμοι-

1) Περικλεῖ, ed. Περικλῆς. — 2) ὡσανεὶ λέγων κ. τ. λ. Quae sequuntur, vitiis laborant, quibus quomodo medear, non video. Hoc unum suspicor, in ipso Cod., unde describi jussit Jebbiius, ea non tam misere luxata, detruncata aut vitiosa legi. — 3) Ὡσπερ ἂν εἴ τις subl. Valken. — 4) τύπτοντα, Ap. τύπτοντας. — 5) Ἑρακλῆς, ed. Ἑρακλῆς, sed praeterea non ab omni parte sanus hic locus. — 6) Τοῖς τόξοις, Jebb. τόξοις, subl. Valk. In ipso autem Apogr. hoc schol. superiori ad ὥσπερ ἂν εἴ τις addita erat. — 7) Ἐπειδὴ κ. τ. λ. Inde ab initio usque ad αὐξηθῶσιν leguntur

ον αὐτῷ εἶπε τῷ Ἑρακλεῖ, διὰ τοῦ Ἰόλεω θεραπεύει τὴν ὑπερβολὴν· τάχα δὲ καὶ ἡθικῶς εἴρηκεν, ὅτε γὰρ ὁ Ἑρακλῆς τὴν ὕδραν ἐξέτεμεν, ὁ Ἰόλεως τὰς τεμνομένας κεφαλὰς ἔκαυσεν, ἵνα μὴ πάλιν αὐξηθῶσιν. Δεύτερος δὲ ἄθλος Ἑρακλέους ἡ Λερναία ὕδρα· εἶχε δὲ κεφαλὰς θ', ἧ ὡς πολλοὶ ἢ, ἄλλοι δὲ πολλὰς· ταύτην ὡς κατηγωνίζετο Ἑρακλῆς, ἐκάλεσε σύμμαχον τὸν Ἰόλεον, ἐπειδὴ καὶ καρκίνος βοηθῶν ἔδρακε τὸν πόδα αὐτοῦ· ἔκαψε γοῦν τὰς κεφαλὰς τῆς ὕδρας ὁ Ἰόλεως διὰ τὸ ἀναπέμπεσθαι πλείους, ὅθεν καὶ παροίμιον ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα ποιοῦντων ἐξέβη, τὴν ὕδραν τέμνει. Εὐρυσθεὺς δ' οὐ κατηρίθμει τὸν ἄθλον αὐτῷ, διὰ τὸ μετὰ ἄλλου περιγενέσθαι. Palat. Τὴν ὕδραν τέμνει· τοῦτο παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούτων¹.

Οὐκ ἀπολλύναι] Apogr. Mon. Ἀπὸ παροιμίας εἴρη- 223, C. ται, χρόνου φείδου, τῷ μὴ παρελθεῖν μάτην τὸν χρόνον. Palat. Ἐτέρα παροιμία τὸ χρόνου φείδου, μὴ παρελθεῖν μάτην αὐτόν.

Λαρεῖος ὁ Ἰστασίου³] Apogr. Mon. Λαρεῖος, Ξέρ- 224, C. ξου πατήρ, πλουσιώτατος⁴ τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενος, φόρους πρῶτος ἀπαιτήσας τοὺς ὑπηκόους, διὸ καὶ κάπηλος ἐκαλεῖτο· ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ νόμισμα ἐκλήθη Λαρεϊκόν. Κῦρος δὲ ὁ πατὴρ Καμβύσου, πρῶτος ἐκέχρητο τοῖς Πέρσαις, καὶ διὰ τοῦτο πατέρα αὐτὸν ἐκάλουν. Καμβύσης δὲ, ὁ τούτου υἱός, διότι ὀργίστερος⁵ ἐκέχρητο, δεσπότης ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Πέρσαις. Ἀντὶ βασιλείως μεγίστου τὸ ὄνομα τοῦτο

item in editis et Leid., in quo plura, forte eadem contineri atque in Apogr., adnotavit Valken. Ex Leid. ὁ recepi ante Ἡρ., et Ἰόλεως, de quibus monere Werf. neglexit. — 1) Εὐρυσθεὺς Apogr. Εὐρυσθεὺς, unde quis facile effinxerit Εὐρυσθεὺς me non improbane, modo codicum consensu fiat, quamvis ubivis Εὐρυσθεὺς viderim. Sic certe Μενεσθεὺς et Μενεσθῆς, Valk. ad Herod. V, 67. itemque Ἰηρυσθεὺς et Ἰηρυσθῆς, cf. quos laud. Baguet animadv. ad D. Chrys. p. 124. Λαρεὺς et Λαρεῖς, F. Ursin. ad poet. lyr. p. 292. — Aristides autem h. l. comici nescio cuius, forte Platonis, locum ob oculos habuisse videtur, cf. Porson. ad Eurip. Med. 140, XII, p. 409. ed. Lips. — 2) πονούτων, Ap. ποιοῦντων, illud f. rectius. — 3) Λαρεῖος ὁ Ἰστ. subl. Valken. — 4) πλουσιώτατος τῶν, Ap. πλ. τῷ. — 5) ὀργίστερος, male f. ὀργιλωτέρως vel ὀργιστικώτερος. Cf. Creuz. Ann. Heid. 1823, p. 55.

ἐδέξατο· οὐ γὰρ μόνον ὁ Διφειδῶς βασιλεὺς ἐγένετο πλούσιος.

224, D. Οἶδα δὲ καὶ τὰ Πλάτωνος ¹ πράγματα] Apogr. Mon. Δεινῶς τὸ πράγματα ἀντὶ τοῦ χρήματα καὶ πλοῦτον.

225, A. Τούτου φροντίζειν] Schol. ed. Ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ² ἀπολογία οὕτως λέγει· ὑμεῖς δὲ ἐμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ μέντοι, μὰ Δία, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχούσιν ὀνόμασι.

ib. Τὸν οἶκοι θησαυρόν] Apogr. Mon. . . . Τὸ δὲ εἰπεῖν τὸν οἶκοι θησαυρόν παροιμιῶδές ἐστι· καὶ γὰρ ἐστι ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν τὰ ἴδια διαβαλλόντων. . . . Phot. Παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν οἶκοι διαβαλλόντων.

225, B. Ἀργοὺς δὲ δὴ ³ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . . ὁ δ' Ἀθανάσιός φησι, δείκνυσιν, ὥς αὐτὸν μᾶλλον ἀργοὺς ποιῶν ἀναγκάζει λαλεῖν. . . .

225, C. Δέκατος αὐτός] Id. Ἀπὸ Θουκυδίδου ⁴ ἡ μαρτυρία, λέγει γὰρ ἐκεῖνος Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, στρατηγὸς ὢν Ἀθηναίων, δέκατος αὐτός.

ib. Τοὺς ἄλλους ⁵ ἅπαντας] Id. Τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα, κατὰ Ἀνδροτίωνα, ⁶ Σωκράτης Ἀναγυρδαῖος ⁷, Σοφοκλῆς ⁸ ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιητής, Ἀνδοκίδης Κυδαθηναεύς, Χρέων Καμβωνίδης, Περικλῆς Χολαργεύς, Γλαύκων ἐκ Κεραμείων, ⁹ Καλλίστρατος Ἀχαρνεύς, Ξενοφῶν Μελιτεύς.

1) Πλάτωνος, Werf. ex Apogr. dedit Πλάτων. — 2) Ἐν τῇ τοῦ Σ. ἀπ. init. Transcripsi ex edit. Heind., noster δὲ μόν pro δὲ ἐμοῦ, et κεκαλλιοισμένους pro κεκαλλιεπημένους. — 3) Ἀργοὺς δὲ δὴ, subl. Valk. Werf. ad ἡ οὐ λαν retulerat hoc sch. — 4) ἀπὸ Θ., alibi hoc sensu usurpatur. Thucyd. II, 13. Apogr. Περ. δ. δ. δέκατος αὐτ. στο. — 5) Τοὺς ἄλλους ἀπ., hoc schol. obiter memorat Valk. ad Herodot. VIII, 23. — 6) Ἀνδροτίωνα, Ap. Ἀνδροτίωνα. — 7) Ἀναγυρδαῖος, Ap. ἀναγυρδαῖος. — 8) Σοφοκλῆς κ. τ. λ., Apogr. Σοφοκλῆς ἐν κολωνοῦ ποιητής, atqui Soph. erat κολωνήθεν, ut prodit auctor argumenti Oedip. Colon., itemque illustrior, quam ut abesse possit ὁ ante ποιητής, facile articulo a praeced. absorpto. — 9) ἐκ Κεραμείων, Ap. ἐκκεραμείων, cf. Vales. ad Harp. p. 107.

"Εως καὶ ταύτην ¹⁾ Id. Ὁ Θουκυδίδης· ἐξοικίσαντες 226, A.
 Ἰστιαίᾱς αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· ἥ δὲ Ἰστιαία ²⁾ πόλις Εὐβοίας. 226, B.

Καὶ πραγμάτων συνέχειαν] Cod. Schell. super lin.
 Καὶ τις ἂν δύναιτο λέγειν . . at in marg. Καὶ ⁵⁾ τις ἂν εἴποι
 (supra λέγοι) πραγμάτων συνέχειαν ἄλλης πρόλεως, ὥστε εἰ-
 κάσαι καὶ παραθεῖναι· οὐδεμιᾶς (sic).

"Ἡδιστ' ἂν] Apogr. Mon. . . . Ὡς καὶ Δημοσθένης, ib.
 (Olynth. I, in.) ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς μονοноυχί,
 λέγει, φωνὴν ἀφιεῖς· ἥ δὲ τῶν ποιητῶν τέχνη ταύτης
 ἀπολαύει τῆς ἐξουσίας.

Περύσση] Phot. Καὶ τοι δίκαιος καὶ πρᾶος ἦν, ἔφη. 226, C.

"Ἐφη Δημοσθένης] Schol. ed. Ἵνα ⁴⁾ μή τις εἴπη, οὐκ-
 ib.
 οὖν πλεονεκτικὸς καὶ ἄδικος ὁ Περικλῆς.

Τῆς μὲν γνώμης] Id. Θουκυδίδης γὰρ εἰσάγει αὐτὸν 226, C.
 δημηγοροῦντα καὶ τῆς δημηγορίας οὕτω ἀρχόμενον.

Λακεδαιμονίους] Id. Ἐν τοῖς Μηδικοῖς, Θεμιστοκλέ-
 ib.
 οὺς τοῦτο ἐπαινέσαντος, ἵνα μὴ διχονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες,
 παρεχώρησαν τοῖς Λάκωσιν τῆς ἡγεμονίας.

Μάλα ῥαδίως ⁵⁾ Apogr. Mon. Δεῖ γάρ, ὡς πολλάκις 226, D.
 ἔγνωμεν, τὸν σύμβουλον φρόνημα ἔχειν, ὡς καὶ Δημοσθέ-
 νης ⁶⁾ ἐν Φιλιππικοῖς ποιεῖ.

Κωμωδίας] Schol. ed. Εὐκαίρως εἶπε τὸ κωμωδίας, 227, A.
 διότι καὶ ταῦτα κωμωδίας χάριν, οὐκ ἀληθείας ἐλέχθη.

Ἐτίθει νόμους ⁷⁾ Id. Περικλῆς ὀργιζόμενος Μεγαρεῦσι 227, D.

1) Ἔως καὶ ταύτην κ. τ. λ. schol. ex Leid. emendatum publi-
 cavit Valken. ad Herod. I. I., Leid. et Mon. ἐξοικήσαντες Ἰστιαίας
 2) Ἰστιαία, conjurant Leid. et Mon. in ἱστορία πόλεως, cf. Thucyd.
 I, 114. — 3) fortasse sic legendum καὶ τις ἂν εἴποι πρ. συνέχειαν, ἄλλης
 πολέως ὥστε εἰκάσαι καὶ παραθεῖναι οὐδεμιᾶς. — 4) Ἵνα μή τις εἴπη,
 ed. εἴποι. Locutus Demosth., quem cum Aristide significat schol.,
 est in orat. de Cor. p. 494. ed. Harl. At saepiuscule hunc lo-
 cum expressit sophista, in Cim. p. 152. ed. Jebb., vel τὸ δίκαιον
 ἔχει μεθ' ἐαυτῆς (ita optimi Codd., Jebb. αὐτῆς) ἥ χάρις, Panath.
 p. 92. Προσεῖναι ita a scriptoribus usurpatur, Lucian. pro merc.
 cond. p. 246. 253. 281. Recte igitur Lang. ad Isocr. Archid.
 p. 205. Plat. Hipp. maj. p. 33. Sophocl. apud Plut., cf. Porson.
 ad Euripid. Or. 141. Ἀθήναις δυσβουλίαν προσεῖναι dicunt, cf.
 Intt. ad Nub. 587. Ne extra oleas vagari videar. — 5) Μάλα
 ῥαδίως, subl. Valken. — 6) Δημοσθένης, p. 137. — 7) Ἐτίθει
 νόμους κ. τ. λ. cf. Schol. ad Acharn. 531. et ad Ran. 1337.

διὰ τὸ ἐπισκοᾶναι αὐτοὺς εἰς τὴν διδασκαλον αὐτοῦ Ἀσπασίαν, ψήφισμα ἔγραψεν, ὡς χρηὴ πολεμεῖν Μεγαρεῦσι, τῷ μὲν δοκεῖν¹ διὰ τὴν Ὀργάδα² γῆν, ἣν Ἀθηναίων οὖσαν ἐσφετερίζοντο³ Μεγαρεῖς, τῇ δ' ἀληθείᾳ ὑπὲρ Ἀσπασίας ἀμυνόμενος· καλεῖ οὖν καταχρηστικῶς τοῦτο τὸ ψήφισμα νόμους. Σκόλια δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ἄσματος, ἃ ἤδον οἱ κισθαρισταί, οὐ τὸ κυρίως⁴ μέλος σάζοντες, ἀλλ' ἐσκιασμένως,⁵ ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσιν· ἐπεὶ οὖν καὶ Περικλῆς οὐ φανερώς διὰ τὴν Ἀσπασίαν τὸ ψήφισμα ἔγραψεν, ἀλλὰ τὴν Ὀργάδα γῆν προϋτείνε, διὰ τοῦτο εἰκότως φησὶν

Ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους.

ib. Ὡν ὄντων μὲν ἀληθῶν] Id. Ἐνταῦθα διδάσκει ἡμᾶς τὸ ἐγκλημα ἐγκλήματι λύειν· τὸ γὰρ τῆς δειλίας ἐγκλημα διὰ τοῦ πολεμοποιοῦ λύει ἐγκλήματος, καὶ τοῦτο δὲ ὕστερον ἀναίρει.

218, C. Ἡξίου μὲν αὐτοῖς ὀρηκτήριον] Ap. Mon. Ὀρηκτήριον ἐκάλουν τοὺς τόπους, ἀπ' ὧν ἔδει ὀρμωμένους ἐπιτίθεσθαι τοῖς πολεμίοις· ταῦτα δὲ Θουκυδίδης προσέπεν ἡμῖν, ἃ λέγει οὗτος. Schol. ed. Ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τὰ κατὰ θάλατταν ἦσαν ἄριστοι καὶ τοσοῦτο⁶ τὰ κατὰ γῆν συνέβούλευεν αὐτοῖς ἀεὶ Περικλῆς,⁷ ἀεὶ αὐτῶν Πειραιῶς ὀρμωμένων, διὰ νηῶν τοὺς πολέμους ποιεῖσθαι, λέγων, ὥς εἰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀνθρώπους ἐν μέρει δύνασθε⁸ μάχεσθαι, ἀλλὰ κατὰ γῆν μὲν τοῦτο ποιοῦντες οὐκ ἀξίως τῆς ἰσχύος ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας αὐτῇ χρώμενοι πολεμήσετε, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν καὶ πανταχοῦ νικᾷν ἔσται.

ib. Ἀπέφαινε] Ap. Mon. Νῦν τὴν ἡγεμονίαν· δημηγοροῦν γὰρ ὁ Περικλῆς ἐν τῇ β'⁹ εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἀποφαίνω β' μερῶν τῶν εἰς χρησιν φανερωῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. ....

1) τῷ μὲν δοκεῖν, ed. τὸ μὲν δοκεῖν. — 2) διὰ τὴν Ὀργάδα γῆν, ed. ὀργάδα, infra ὀργάδι. Recte, nam ἡ ὀργὰς γῆ vel ἡ ὀργὰς in nomen proprium abierat Vales. ad Harp. p. 514. — 3) ἐσφετερίζοντο, ed. ἐφετ. — 4) κυρίως, f. κυρίως τὸ μ. — 5) ἐσκιασμένως, erat cum conjicerem legendum ἐσχεδιασμένως. — 6) τοσοῦτο, ed. τοσοῦτου. — 7) Περικλῆς, Thucyd. I, 140. quae sequuntur, ita emendaverim: ἀεὶ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ὀρμωμένους κ. τ. λ. — 8) δύνασθε, ed. δύνασθαι. — 9) ἐν τῇ β', II, 62. Apogr. ita: ἐγὼ δὲ ἀποφαινων β' μ. τ. εἰς χρ. φανερώς.

Ἐπειδὴ γε καὶ αὐτὸς] In marg. Schell. Ἐπεὶ λέγεις 119, A. κατηγορεῖν ταῦτα τοῦ ἀνδρός οὐκ ἀπὸ τῆς σπαντοῦ γνώμης, ἀλλ' ἀκοῆς, ὃ Κρής δὲ τὸν πόντον ἀγνοεῖ, φῆσι τις, εἴπερ αὐτὸς τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖς, ἔμπειροι γὰρ τὰ κατὰ θάλατταν Κρήτες· ἀντάκουε καὶ τῶν τάληθ' λεγόντων.

Ταῦτά γε ὃ Κρής 1] Schol. ed. Ὁ Κρής 2 ἀγνοεῖ 119, B. τὴν θάλατταν παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδόντων μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ἀντι τοῦ ὃ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν. δηλοῖ 3 δὲ ὅτι εἰδὼς Περικλῆς προσποιεῖται ἀγνοεῖν. λέγεται 4 δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως, ὃ Σικελὸς τὴν θάλασσαν 5 Σύρας 6 γὰρ τις Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγήσας, 7 εἰτα ἐκπεσὼν ἐπὶ πέτραις καθεζόμενος, 8 ὥς γαληνιάζουσιν 9 εἶδε τὴν θάλασσαν, οἶδα, φησὶν, ἃ βούλει 10 καὶ θέλεις, βούλει γὰρ αὐτόν 11 με λαβοῦσα καταποντίσαι, ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἶδα τὰ σὰ σοφίσματα· Ἀλκυμῶν δὲ ἰλυρικός μέμνηται τῆς παροιμίας. Ἡ οὕτως 12 ὥσπερ ἂν εἴ τις εἴποι Κρήτα μὴ εἰδέναι τὴν θάλασσαν, οὗτοι γὰρ ταύτης ἐν ἐμπειρίᾳ τυγχάνουσιν· εἴρηται ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ἀγνοεῖν ἃ ἐπίστανται. Phot. Παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὸ ἀγνοεῖν, οἱ γὰρ Κρήτες ἐμπειροθαλάσσιοι· λέγεται

1) Ταῦτά γε ὃ Κρής, Schol. ad haec legitur et in Mon. et in Leid. et in mscr. Fulvii Ursini p. 303. — 2) Ὁ Κρής ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν sunt in ed., desiderantur in Leid. et apud Ursinum. — 3) δηλοῖ δὲ — ἀγνοεῖν desunt in Leid., pro iis leguntur ibi ἀντι τοῦ ὃ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν, quae frustra quaerimus apud Urs. Habet autem Urs. τὴν θάλατταν, ut suspicer in mscr. Ursini illa ἀντι τοῦ κ. τ. λ. non defuisse, sed properanti excidisse Ursino. — 4) Λέγεται, Leid. λέγει δὲ ἡ παρ. — 5) θάλασσαν, Ap. Mon. θάλατταν. — 6) Σύρας γὰρ τις Σ. sic ed., Leid. Σ. γὰρ φησὶ τις Σικ. Urs. et Mon. φασι. — 7) ναυαγήσας, sic Mon., Leid. et Ursin., ed. ναυμαχίας. — 8) καθεζόμενος, sic mscripti, ed. καθήμενος. — 9) γαληνιάζουσιν, sic mscripti, ed. γαληνιάων, atque ita Aesop. fab. 49, p. 46 ed. Heusing. — 10) ἃ βούλει καὶ θέλεις, voces καὶ θέλεις, ex Mon. et Leid. addidi, Ursin. ὃ βούλει μέμνηται τῆς παρ., iis praetermissis, quae intercedunt in ed., idem obtinet in Mon. et Leid. — 11) αὐτόν με, nunc me ipsum petis, cum navem meam devorasses. An αὐθίς με? — 12) Ἡ οὕτως ὥσπερ ἂν εἴ τις κ. τ. λ. ex Mon. edidit Creuz. in epist. ab Hermanno ad se data pag. 73, ubi sic ἡ οὕτως ὥσπερ ἂν κ. τ. λ., Valkenarius in Leidensi plura quam in editis legi, significat in margine, F. Ursinus ideo opinor non addidit, quod Alcmænis non facerent. Plus semel hunc virum ea de causa minus accuratum in edendo hoc scholiaste fuisse, observasse mihi visus sum.

δὲ καὶ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν καὶ Σικελὸς τὴν θάλασσαν. Palat. Παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδότηων μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ὁ Κρηὶς τὸν πόντον, ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν.

- 229, C. Καὶ τὸν Μελήσιππον] Schol. ed. Τοῦτον Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθήνας πρεσβευτὴν ἐπεμψαν.
- 229, D. Τοὺς πολέμιους] Apogr. Mon. Ἐθὸς εἶχον οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μέρος τὰ ἑαυτῶν στρατεύματα πέμπειν, ὥς καὶ Θουκυδίδης περὶ αὐτῶν ¹ λέγει· ἀπὸ πόλεως ἐκάστης τὰ δύο μέρη ἐστράτευσαν.
- 230, A. Ἐξέπληξεν] Apogr. Mon. Ἐμφαίνει, ὅτι καὶ εἰς Λακεδαίμονα ἦλθεν ἡ νόσος, οὐ μὲν τοσαύτη, ὥς καὶ ὁ Θουκυδίδης φησί. ²
- 231, B. Ἄλλ' ὥς περὶ ἀριθμῶν ἢ μέτρων ³] Schol. ed. Ἀριθμῶν, ὅτι ὁ σ' ἀριθμὸς τε καὶ ὁ ι', ἄρτια ἄρτιως. ⁴ μέτρων δὲ, ὅτι αἱ τρεῖς τοῦ τριγώνου γωνίαι δυσὶν ὁρθαῖς ἴσαι εἰσιν.
- 231, D. Καὶ πλείων ἦν ⁵] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ μείζων· ἀεὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τοῦτο ἐπὶ μείζονος λαμβάνουσιν, ὥς καὶ Δημοσθένης πολλάκις ἐχρήσατο.
- 233, A. Ἦκιστα ⁶ κινδυνεύειν] Apogr. Mon. Ἀντὶ μὴδὲ ⁷ ὅλως πολεμεῖν· τὸν γὰρ πόλεμον κίνδυνον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κινδυνεύειν· καὶ Ἰσοκράτης, ὃν δὲ ἀναγκασθῇ κινδυνεύσαι, ἀντὶ τοῦ πολεμῆσαι.
- ib. Ὡςπερ καὶ Λακεδαιμονίοις ⁸] Sch. ed. Οἷδε γὰρ ἐπαινετὴν αὐτῶν ὄντα Πλάτωνα, οὗτοι δὲ συγκρούοντες τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους ἐκράτουν αὐτῶν· οὕτω καὶ τοὺς

¹) περὶ αὐτῶν, Ap. περὶ αὐτούς. — ²) ὥς καὶ ὁ Θουκυδίδης φησι, immo vero negat omnino Thucydides, Π, 55, hunc morbum in Peloponnesum irrepsisse, idque memoria quam maxime dignum fuisse. — ³) Ἄλλ' ὥς περὶ ἀρ., sublin. Valken. — ⁴) ἄρτια ἄρτιως· μέτρων, ed. ἄρτι ἢ ἄρτιος μέτρων κ. τ. λ., sed ἄρτια sunt ἄρτιως numeranda, neque in περιττὰ detorqueri possunt, itemque perpetuo terni τριγώνου anguli binos aequabunt rectos. Ita sibi et in ratione et oratione Pericles constituit. Non legitur autem hoc schol. in Monac., licet Valk. ex Leid. sublineasset. — ⁵) Καὶ πλείων ἦν, subl. Valken. — ⁶) Ἦκιστα κινδυνεύειν, sublineavit Valk. — ⁷) μὴδὲ, Ap. μὴ δὲ. — ⁸) ὥςπερ καὶ Λακ., subl. Valk.

Ἀθηναίων ὑπηκόους ἑ συνέκρουσαν τοῖς δε σπόταις, ἐπαγγελλόμενοι αὐτοῖς ἐλευθερίαν.

Οὐκ εἰκός] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ οὐ δεῖ τὴν ἀκριβειαν ζητεῖν· τὸ δὲ ὅμοιον καὶ Θουκυδίδης λέγει, ὅτε αἱ ἀνάγκαι λογισμοῦ ἐλαχίστου δέονται, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐλαχίστου.

Ἐκατέροις πεπραγμένα] Apogr. Mon. Τὰ ἐν τῇ 234, A. Μηδικῷ λέγει, τότε γὰρ Θηβαῖοι προδεδώκασι· καιρὸν δὲ καλεῖ τὸ συμφέρον· οὕτω καὶ Δημοσθένης πολλαχοῦ· ἔστι δὲ εἰπεῖν καιρὸν καὶ τὴν ἀτυχίαν.

Συμβούλοις Θηβαίοις] Apogr. Mon. Καὶ Δημοσθένης. ib. νης· μὴ τὸν ἀντιδικὸν σύμβουλον ποιήσασθαι (226, 4.)

Τόσων καὶ τόσων] Sch. ed. Ἰστέον ὅτι, ὅτε ἡ διπλῇ 234, B. αὕτη προσθήκη τίθεται, πλῆθος δηλοῦ· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὀλίγων καὶ εὐαριθμητῶν δεῖ νοεῖν.

Τοὺς δ' ἀρχήτους] Apogr. Mon. . . . Εἶπε γὰρ ὁ 235, A. Θουκυδίδης, τὴν νόσον τὰ ἄλλα τῶν διαφευγόντων ὑποτέμνειν.

Ἐγούμενων γε Ἀθηναίων] Sch. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν 234, D. ἡγούμενων Ἀθηναίων καὶ Περικλέους δίδωσιν ἔμφασιν, ὡς ἄρα ἀποδέχεται μὲν αὐτοὺς ὡς ἀνδρείους, κακίζει δὲ πως τὴν κατὰ πόλεμον ἀπειρίαν αὐτῶν, ἐπαινεῖ δὲ Ἀθηναίους, ὡς καὶ εἰς τοῦτο χρησίμους.

Πολλῷ πλείοσιν] Sch. ed. Ἡττηθέντες γὰρ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔμελλον ἀνεκτῶς ἔχειν, ἀλλ' ἔμελλον αὐτοῖς ἐπιστρατεύσεσθαι καὶ τὴν ἦτταν ἀνακαλέσεσθαι, ὃ ποιήσαντες ἐδόκουν ἂν Ἀθηναίοις ὥσπερ ἀμφισβητεῖν τῆς νίκης· τὸ δὲ καθάπερ Κορίνθιοι λέγει, ἐπειδὴ Ἀθηναίω

1) Ἀθηναίων ἱπ., ed. Ἀθηναίους ἱπ. — 2) Θουκυδίδ. II, 49. Werferus hoc schol. retulerat ad τοὺς Ἕλληνας. Male. Ex Thucyd. I. I., qui καὶ εἰ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις ἐπεσημύει. Κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς τὰ αἰδοῖα, καὶ ἐς ἀκρας χεῖρας, καὶ πόδας· καὶ πολλοὶ στερισκόμενοι τούτων διέφυγον· εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, inde igitur in nostro malim legi τὴν νόσον τὰ ἄκρα τ. δ. ὑποτ. Apogr. εἶπε γὰρ ὁ Θ. τὴν νόσον· τὰ κ. τ. λ.

Αιγίαναν πολιορκούντων, ἐπέθεντο Μεγάροις Κορίνθιοι, ἵνα ἐντεῦθεν τὴν ἐν Αἰγίῃ πολιορκίαν λύσωσι, καὶ ἡττηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων γερόντων ἀπῆλθον εἰς Κόρινθον· κακίζόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων πολιτῶν, ἦλθεν ἐν ᾧ ἡττήθησαν τόπῳ καὶ ἐπειρῶντο τρόπαιον ἀνιστᾶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπ' Ἀθηναίων κατεπολεμήθησαν.

235, B.

Ἦσπερ τὴν καθμείαν¹ (Verf. καθμείαν ex Ap.) νίκη] Apogr. Mon. Αὕτη ἡ παροιμία εἰώθει² λέγεσθαι ἐπὶ τῶν βλάβη³ τῇ ἐαυτῶν νικησάντων· ἐλέγχθη⁴ δὲ ἀπὸ ταιαύτης ἱστορίας· Θηβαῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργεῖους, Πολυνείκου στρατεύσαντος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἑτεοκλέους,⁵ εἴασαν ἄταφα τὰ σώματα⁶ ἐπὶ τῇ Θήβῃς κληθέντων καὶ παρόξυναν καθ' ἐαυτῶν τοὺς Ἀθηναίους· διεξελθόντες⁷ ἐνίκησαν Θηβαίους, καὶ οὐ παρέδωκαν εἰς ταφὴν τὰ σώματα.⁸ Ἡ ἐπειδήπερ Οἰδίπους τὴν Σφίγγα ἐνίκησεν, ἐλέγχθη⁹ ἡ καθμεία νίκη· εἰ μὴ γὰρ ἐκεῖνος¹⁰ ἐνίκησεν, οὐκ ἂν οὐδὲ τῇ ἐαυτοῦ μητρὶ συνεγένετο, οὐδὲ τὰ λοιπὰ πάντα ὑφίστατο. Ἡ ὅτι οἱ Ἐπίγονοι, οἱ περὶ Διομήδην, τιμωροῦντες τοὺς πατράσιν τοῖς ἐαυτῶν τοῖς ἐν Θήβαις ἀνηρῶμένους ἐπιστρατεύσαντες¹¹ τὰς Θήβας κατέστρεψαν, ὡς φησιν ὁ ποιητής·

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν.

Τὴν ἱστορίαν δὲ λέγει οὗτος, ἦν εἰπὲν Θουκυδίδης¹² ἐν τῇ ἀῆπου παρὰ τῶν Ἀθηναίων γερόντων ἡττήθησαν δεύτερον.....

1) Ἦσπερ τὴν καθμείαν. — Pro corruptissimo ed. dedi Apographum, varietatem nunc propositurus. — 2) εἰώθει. — 3) ἐπὶ τῶν βλάβη. — 4) ἐλέγχθη δὲ ἀπὸ τούτων νικησάντων, ἐλέγχθη δὲ ἀπὸ τούτων οὐ· Θηβαῖοι. — 5) Ἑτεοκλέως. — 6) σώματα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων καὶ παρόξυναν. — 7) οἱ ἐξελθόντες. — 8) τὰ σώματα αὐτῶν. — 9) ἐλέγχθη. — 10) ἐκεῖνον. — Quae inde ab ἡ ὅτι οἱ Ἐπίγονοι ad finem usque in ed. desunt, legi in Leid. indicat Valkenarius, qui ad marg. Jebbii var. ex Cod. lect. enotavit easdem, quae in Ap. inveniuntur. — 11) ἐπιστρατεύσαντες, Apogr. ἐπὶ στρ. — 12) Θουκυδ. I, 105. Erasm. Ad. II, 8, p. 579. » Ari-» stides Pericle: ὥστε κ. τ. λ. — Quo quidem loco scholion ad-» scriptum praeter alia illud admonet ab iis, quae retuli, non-» nihil diversum. Thebanos caesis Argivis, qui cum Polynice » pugnarent, negasse sepulturam. Qua inhumanitate exasperati » Athenienses, Thebanos oppugnatos devicerunt et consimilem ad » modum vetuerunt, ne cadavera caesorum darentur sepulturae. » Quae itaque in Mon. adduntur, non legebantur in Cod. Erasmi.

C. Palat. *Αὕτη ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ βλάβῃ αὐτῶν (leg. αὐτῶν) νικησάντων.*

Εἰς ὑπὲρ πάντων ἑ κῦβος] Sch. ed. *Παροιμία ἐπὶ τῶν ib. ἀποκινδυνεύοντων· οἱ γὰρ κυβεύοντες ἕνα κῦβον ῥίπτουσιν ἢ εἰς ἥτιαν, ἢ εἰς νίκην.* C. Palat. *Αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν τὸ ἐκβησόμενον, ἐπὶ δὲ τῇ τύχῃ τολμώντων.*

Πᾶσαν τὴν πολεμίαν] Apogr. Mon. *Καὶ γὰρ ὁ Θου- 236, A. κυδίδης ὁ φησὶν, ὅτι ἀκούσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορθοῦντας ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου.*

Καὶ παρὰ] In. m. Sch. *Καὶ παρὰ τὰ συμβεβηκότα.*

Ῥῆμην τὸν Μελεάγρον] Apogr. Mon. *Συγκριτικὸν ὃ 237, C. τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι μᾶλλον ὁ Μελεάγρος δειλὸς ἦν ἢ Περικλῆς, θρασυτάτος γὰρ ἀνὴρ ἦν ὁ Περικλῆς. Καλῶς δὲ συνέκρινε τὸν Περικλέα τῷ Μελεάγρῳ· καὶ γὰρ τὰ αὐτὰ πεπόνθασιν, ἥτε γὰρ μήτηρ Μελεάγρου ἡ Ἀλθαία ὃ ἐδοξε λαμπάδα τίκτειν σὺν τῷ Μελεάγρῳ, καὶ ἡ μήτηρ Περικλέους ἡ Ἀργίστη ὃ ἐδοξε λέοντα τίκτειν, ἥνικα ἔμελλε τὸν Περικλέα τίκτειν. Ταῦτα δὲ καὶ Πλούταρχος ὃ καὶ Σαβῖνος καὶ πάντες οἱ τὸν Περικλέους γράψαντες βίον λέγουσιν. Ἐναντίον δὲ λέγει διὰ τῆς ἀνδρείας, ἐναντία γὰρ δειλία· ἀξιόπιστον δὲ παραφέρει μάρτυρα τὸν Ἀπόλλωνα.*

Ῥσοθ' ὅρα μὴ λέοντα ξυρεῖν] Apogr. Mon. *Κυρίως 237, D. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα ἐπιχειρούντων καὶ ἐπικινδύνα, τίς γὰρ ἐπιχειρεῖ λέοντα ξυρεῖν; κυρίως δὲ τέθεικε τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ καὶ ἡ Περικλέους μήτηρ ὄναρ ἑαυτὴν εἶδε ὃ λέοντα τίκτουςαν.* Sch. ed. *Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύνων ἡ παροιμία αὕτη λέγεται.* Cod. Palat. *Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ ἐπικινδύνους ἐπιχειρούντων.*

1) *Εἰς ὑπὲρ π.*, sublineavit Valk. — 2) *Θουκυδίδης II, 56.* — 3) *Συγκριτικὸν κ. τ. λ.* editus sch. incipit *Καλῶς συνέκρινε τὸν Π.* 4) *πεπόνθασιν*, ita Valk. ex Leid. et Mon., Jebb. *ἐν ἑκατέρους συνέβη.* — 5) Jebb. *Ἀλθαία.* — 6) *ἡ Ἀργίστη*, sic ed. et Mscr., Plut. Pericl. III *Ἀγαρίστη.* — 7) *Ταῦτα δὲ καὶ Πλούταρχος κ. τ. λ.* De sunt in ed. *διὰ τῆς ἀνδρείας, Ap. ἀνδρας.* — 8) *εἶδε, Ap. οἶδε.*

ἡ τοῦ Περικλέους μήτηρ εἶδε¹ κατ' ὄναρ ἑαυτὴν λέοντα
τίκτουσαν.

238, A.

Οὐ Θρασύμαχον²] Sch. ed. Λέον εἰπεῖν, οὐ τὸν τυ-
χόντα, Θρασύμαχον εἶπε, τοῦτον γὰρ ἐν ταῖς πολιτείαις (p.
19. ed. Ast. cf. p. 363. seq.) εἰσάγει Πλάτων καταγελω-
μένον ὑπὸ Σωκράτους καὶ ἐλεγχόμενον.

ib. Ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος] Cod. Palat. Ἀνδρειότερος
τοῦ δέοντος ἀντὶ τοῦ θρασύς· αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλεί-
ψεις τῶν ἀρετῶν κακίζονται.

ib. Καὶ δειλίας,³ εἰ δὲ βούλει] Apogr. Mon. Τὸ δει-
λίας⁴ ἐξ Αἴαντος τοῦ μαστιγοφόρου Σοφοκλέους, τὸ δὲ
σιωπῆς ἐκ Σιμωνίδου,⁵ καὶ Αἰσχυλὸς ἐν Προμηθεῖ δεσ-
μότη.⁶

Πολλοὺς γὰρ ἐστι κέρδος ἢ σιγὴ βροτοῖς.

Sch. ed. Τὸ δειλίας γέρας ἀκίνδυνον Σοφοκλῆς ἐν
Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ λέγει· Αἴας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ
μὴ θρασὺς, εἴληφεν ἂν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεῦσαι
αἰτοχειρίᾳ. Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας ἐκ Σιμων-
ίδου ἐστι τοῦ Κείου.⁷ Καλῶς δὲ προσετέθη τὰ ἀκίνδυ-
νον, τὰ γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσι διδόμενα γέρα κινδύνου μετέχει.
Λέγει γοῦν, ὥς εἰ καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βούλει σόφος εἶναι
καὶ τούναντίον, σίγα καὶ μὴ σκώπτε τὸν Περικλέα.

ib. Αἶνον λίνω] Sch. ed. Παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς προ-
τέροις ἔτερα συνειρόντων, ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, οὐ
μόνον δειλοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ φιλαργύρους πεποιημέ-
νον⁸ τὸν Περικλέα φήσαντος.⁹

1) εἶδε, Palat. οἶδε. — 2) Οἱ Θρασύμαχον, subl. Valk. — 3)
καὶ δειλίας subl. Valk. — 4) τὸ δειλίας, cf. Soph. Aj. 75.

Οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

Errat igitur Schol. ed. — 5) ἐκ Σιμωνίδου, cf. Gaisf. poet. min.
t. I, p. 400. — 6) Αἰσχυλὸς, ἐν Προμηθεῖ δεσμότη, frustra in
Prometh. quæsivi, similia occurrunt Vrs. 328, cf. Sept. adv. Th.
437. Choeph. 580. — 7) Κείου, ed. Κίου, itemque in Aristide,
ὡς τις τῶν Κίων κ. τ. λ., cf. Bast. comm. pal. p. 734. et adde Spanh.
ad Ran. 1010. alludit ad ἀκ. γ. Sop. δ. Ζητ. p. 337, 17. — 8) πε-
ποιημένον, liceat per me, ego malim πεποιημένα. — 9) φήσαντος,
ed. φήσαντας.

Διαδόσεις] Schol. ed. Ἔθος ἦν¹ παρὰ Ἀθηναίοις 238, D. τῶν βασιλέων, τοῖς ἐνδόξοις διαδιδόναι χρήματα, ἅπερ ἐκαλεῖτο σπυρίδες² παρὰ τοῦ διασπείρειν· τοῦτο δὲ φιλοτιμία³ ἦν. Λέγει οὖν, ὅτι οὔτε μισθοὺς ἔταξα ἐμυτὸν δέχεσθαι παρὰ τῶν μαθητῶν, οὔτε εἰς⁴ διάδοσιν ἔλαθον δραμόν.

Μεγαλοπρέπεια] Apogr. Mon. Μεγαλοπρέπεια⁵ ἐστίν, 239, B. ὡς Ἀριστοτέλης ὀρίζειται, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητικῇ· κυρίως δὲ εἶπε τὴν λέξιν, ἐπὶ γὰρ χρημάτων δεῖ λέγειν μεγαλοπρέπειαν.

Ὅρῳ δὲ, ὅτι πολλά] Schol. ed. Συγγνωμονικῶς λύει ib. τὴν ἀντίθεσιν.

Ἐφ'ὅλκῃα⁶] In marg. Schell. Ἀναγκαῖά τινα φυσικῶς ib. ἐπισυρόμενα· ἀπὸ τῶν ὀλκάδων τῶν ἐπιφερομένων κελήτια διὰ τὰς χρείας. Phot. Τὰ ἁμαρτήματα λέγει.

Καὶ γὰρ τὰ σώματα] Schol. ed. Ὡς περ, φησὶν, ὅλα ib. τὰ σώματα ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων σύγκειται, καλεῖται δὲ σῶμα καλὸν, οὐ διὰ τὸ ἁμοιρεῖν καὶ τιнос κακοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπιπλεῖον ἔχειν τὸ καλόν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ φαῦλα σώματα· οὕτω καὶ αἱ πόλεις οὐκ ὑπαλλάττονται μὲν τῶν ἀτόπων, τῷ δὲ πλεονα ἔχειν χρηστὰ προσαγορεύονται καλαὶ καὶ τῷ πλεονα ἄτοπα φαῦλαι.

Ἄμα δὲ εὐλαβούμενοι] Schol. ed. Ἄλλο χρώμα⁷ τὸν 240, B.

1) Ἔθος ἦν κ. τ. λ., ed. Ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις τῶν βασιλέων, τοῖς ἐνδ., Valk. ex Leid. Ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις, τοῖς ἐνδ. — 2) σπυρίδες, sic Leid., ed. σπορίδες — 3) φιλοτιμία, cf. Vales. ad Harp. p. 41. — 4) εἰς διάδοσιν ἔλαθον δραμόν, ed. εἰς διαδ. ἔδραμον, Valk. ex Leid. post διάδοσιν inseruit ἔλαθον. — 5) Μεγαλοπρέπεια subl. Valk. — 6) Ἐφ'ὅλκῃα, vid. Creuz. ad Plotin. p. 252. — 7) Ἄλλο χρώμα κ. τ. λ., edita religiose repetiit. Lege: ἄλλο χρώμα τὸν φόβον ἐξῆρε, aliud argumentum timorem adauxit. Χρώμα pro argumento Sopatro in deliciis fuit, quem vide in διαιρησεί ζητημ. p. 305, l. 23 a fin.; ib. 10 a fin., 306, l. 28, 307, l. 28, 313, 24, 341, 19, 342, l. 346, 13 353, 19 a fin. χρώμα ἀντιληπτικὸν p. 397, 7., ἀντιστατικὸν χρώμα, 358, ult. χρώμα συγγνωμονικὸν (sic leg. non συγγνωμικὸν, Aldin. habet συγγνωμοικὸν) p. 363, 11 379, 25 a f. χρώμα in Piraeo erat aedificium προβεβλημένον προσορμίσσεως ἕνεκα καὶ ἀγορῆς τῶν ναυτῶν, Vales. ad Harp. p. 351. Ἐξαιρεῖν, tollere, amplificare, adaugere in ipsius Sopatri διαιρησεί ζητημάτων est pag. 329, 16. Δημοσθένης τὸν τόπον καὶ τὴν θέσιν τῆς χώρας ἐξαίροντος πρὸς δυσχείριαν, Menand. p. 631, 17 ed. Ald. ἐξαίρειν τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς, laudibus tollere personam

φόβον ἐξεῦρε, μίπως ἄρα καὶ νεωτερισμὸν τινα ἐπινόησασι
πραγμάτων.

241, A. Ἀλλὰ ¹ τὴν ἀρχήν] Sch. ed. Δι' αὐτὴν γὰρ διαφόρους
ἐκλέγοντες πλουτοῦσι· μεταστατικῶς δὲ ἀπολογεῖται, εἰς τὴν
ἀρχὴν μεταφέρον τὸ ἔγκλημα.

ib. Ἐπεὶ ὅτι γε] Id. Πάλιν συγγνωμικῶς ἀπολογεῖται εἰς
τὸ ἀναγκαῖον μεταφέρον τὸ πᾶν.

241, D. Οὐδέ γε οἱ Καρχηδόνιοι] Id. Σκυτίνους νομίσμασιν ² οἱ
Καρχηδόνιοι ἐπολιτεύοντο ἐκ τῆς Λιδουῆς· ἐκείνη γὰρ φνυγοῦσα
διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ ἐκ τῆς Τυροῦ, αἰτεῖ τὸν βασι-
λέα μεταδοῦναι αὐτῇ γῆς, ὅσον δέρμα βοῦς ἐπέχει τόπον,
ὃ δὲ ῥαδίως κατένευσε. Κατατεμοῦσα ⁵ οὖν ἐκείνη τὸ σκύ-
τος κύκλῳ χωρίον τι ἀπολαμβάνει καὶ πόλιν ⁴ κτίζει τὴν
Καρχηδόνα· οἱ οὖν Καρχηδόνιοι τὸ συμβὰν αἰεὶ τιμῶντες σκυ-
τίνους νομίσμασιν ἐπολιτεύοντο· τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ὅτι
σκύτινα νομίσματα εἶχον, ἀλλὰ βύρσας παρεῖχον, ὥς πολύ-
θηρον οἰκοῦντες χωρίον, καὶ οὕτως ὃ ἐβούλοντο, ἐδέχοντο.

242, B. Διέλυν] In marg. Schell. Διαλύοντες τὸν ἀποδασ-
μὸν ⁵ ἐδίδουν.

242, C. Ἀλλὰ καὶ τῶν νομοθετῶν] Schol. ed. Ἐνταῦθα τὸν
Σόλωνα λέγει ἢ Πολιοῦχον (sic)· οὗτος γὰρ ἔταξε καὶ βου-
λευτικόν· αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς Πλάτωνα, ἐποίησε γὰρ καὶ
οὗτος νόμους. Μεταστατικῶς δὲ ἀπολογεῖται, μεταφέρει
γὰρ τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς νομοθέτας.

243, A. Ἦ αὐτὸν ἰδεῖν] Ap. Mon. Δεινῶς ὁ Ἀριστείδης ⁶ τὸν

uxoris. Aliud est φόβον ἐξαρεῖν, metum eximere Eur. Phoeniss. 1005.
Aristid. t. I, p. 11. ed. Jebb. ἐξεῖλε δαῖμα τῆς ψυχῆς, p. 20. p. 45. νόστον
ἐξαρεῖν. De feris excitandis (ἐκσοβεῖν, ἀνασοβεῖν) ἐξαρεῖν dici, non
ἐξαρεῖν, contendit Valk. ad Hippol. 18. Ἐξαίρω non ἐξαίρω scri-
bendum, ubi sit eximere vid. Heind. ad Theaet. p. 352. Sex-
centies αρεῖν et αἰρεῖν et quae ex his nascuntur, confusa, Wyt.
ad Plut. de S. N. V. p. 9 seq. Noli itaque emendare ἄλλο χρήμα
τὸν φόβον ἐπῆρε. — 1) Ἀλλὰ τὴν ἀρχήν, sublin. Valk. verba prae-
cedentia, unde suspicor idem schol. legi in Leid. — 2) νομίσμασιν
οἱ ex Leid. inseruit Valken. — 3) Κατατεμοῦσα, sic Leid., ed. Κα-
τεμοῦσα — 4) πόλιν, ed. πάλιν. — 5) ἀποδασμὸν, cod. ἀποδεσμὸν.
6) ὁ Ἀριστείδης, Ap. ὁ Ἀριστείδης, errore ex compendiorum similitu-
dine exorto; sic Ἀριστείδης, Ἀριστοτέλης, Ἀριστοφάνης, Ἀριστο-
κλῆς, Ἀριστομένης inter se confusa, similia apud Bast. comm.

ἑαυτοῦ τρόπον τῆς ἐξετάσεως δικαιότερον ἀποφαίνεται τοῦ Πλάτωνος, ἐκ τοῦ βίου τοῦ Περικλέους τὴν ἀποδείξειν ποιούμενος.

Τὰ μὲν] In marg. Schell. Τὰ μὲν τῇ φωνῇ, τὰ δὲ 243, B. διὰ παραδείξεως.

Οὕτω καὶ] Ibid. Ἐξ ὧν δῆλον ἔλεγε διδάσκων καὶ ἐξ ib. ὧν εἰργάζετο, μὴ ἐξ ὧν διεβάλλετο.

Ῥφεικότης'] Apogr. Mon. Ῥφεικότης λέγει ἀντὶ 244, C. τοῦ προτείναντας ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μεταιτῶν, ὡς καὶ Δημοσθένης· σὺ δὲ ἐκεῖ προτείνας καὶ ὑποσχών.

Φέρε δὴ καὶ] Schol. ed. Ἐντεῦθεν τῶν ἐπιλόγων 245, A. ἄρχεται ποιούμενος ἀνακεφαλαίωσιν, ὡς εἶρηκε.

Συγκεφαλαιωσόμεθα] In marg. Schell. Ἀθρόον καὶ 245, B. ὡς ἐν ὀλίγῳ πάνθ' ὁμοῦ περιληψόμεθα (ante περιληψώμεθα, corr. man. rec.)

Ἡ γὰρ ὄναρ λέγεις ἢ γρίφον ἢ (Jehb. ἦ) οὐκ ἔχω τί 245, C. (Jehb. τι) φῶ] Mon. et Leid. Ἀμφότερα² ψευδῇ, καὶ τὸ ὄναρ καὶ τὸ γρίφος· γρίφος δὲ ἐστίν, οὐχ ὡς ἐνίοι φασὶ ταυτὸν³ τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν αἰνίγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρίφον ἀγνοεῖν⁴ δοκῶν ἐπίσταται· οἷον αἰνίγμα μὲν ἐστὶ τὸ Τί δίδουν, ⁵ τί τρίπουν, τί

pal. p. 798. Ἀριστιδῆς autem h. l. legi debere, ex ipso Aristide patet, quem lege. — 1) Ῥφεικότης subl. Valk. — 2) Verba haec, Ἀμφότερα ψευδῇ καὶ τὸ ὄναρ καὶ ὁ γρίφος desunt in Mon., id quod Werf. punctis indicavit. Edidit Creuz. in Melet. I, p. 86. — 3) ταῦτον, Mon. ταυτὸν, Creuz. τὸ αὐτὸ ex Leid. — 4) ἀγνοεῖν δοκῶν ἐπίσταται, secutus sum lectionem codicum, quorum alter (Mon.) hanc praeterea lectionem ferebat: ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, testante Werfero, quae lectio non nihili existimanda est: griplum etenim aliquis et ἀγνοεῖν δοκῶν dici potest ἐπίστασθαι. Quid? quod septem γρίφων genera recensuit Clearchus (schol. ad Vesp. 20)? Cujus qui supersunt griphi ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ in schol. ad Plat. p. 167 ed. Ruhnck., eos in suos modulos coegit Broenst. epp. Paris. p. 132, Brunnck. ad Anal. III, p. 308. Antiphanis scirpum vide in Vales. not. ad Mauss. in Harp. p. 216, Athen. X, 452. cf. Spanh. ad Nub. 445. Lectio ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι ex iis praeterea defendi potest, quae statim adduntur: ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ φθῆν, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι κ. τ. λ. — 5) Τί δίδουν κ. τ. λ. Brunnck. Anal. III, p. 321.

τετράπουν; ἐνταῦθα δὲ δῆλον τὸ ἐρώτημα· γοῖφος δὲ, οἶον

Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ¹ ἀνήρ.

Ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθὲν, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Διομήδης ἀνὴρ ἦν Ἀχιλλεύς, ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ τὴν Βρισηΐδα· ὅθεν καὶ τὸ, ὃν οὐκ ἔκτεινε Διομήδης, ἔκτεινεν ἀνὴρ Διομήδης.

246, B. Πλάτων εἶπε] Schol. ed. Ταῦτα γὰρ πάντα Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις εἶρηκε.

246, C. Ἀφ' ἐστίας ᾠξάμενος ²] Id. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς χρηστῶν ἢ φαύλων λεγομένη, ὥσπερ καὶ τὸ ἀπὸ γραμμῆς· καλῶς δὲ προσέθηκε τῆς αὐτῆς αὐτοῦ, ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἦν.

247, A. Ἦ τίνα χρῆν] Id. Τοῦτο λέγει, ὥς εἴ τις ἐμέμψατο Πλάτωνι, ὥς οὐ καλῶς νενομοθετηκότι, πῶς τίς ἂν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Περικλέα προὔτεινε, λέγων, ὥς ἂ Πλάτων ὕστερον ἐνομοθέτησε, ταῦτα Περικλῆς ἐπὶ τοῦ βίου πᾶσιν ἔδειξεν; ³ οὐκοῦν ἐπειδὴ Περικλῆς χρηστός, καὶ Πλάτων ἡγαθὸς νομοθέτης.

247, B. Οὐδὲ βουλομένοις] Id. Τὰ τέκνα γὰρ πωλοῦντες οἱ νησιῶται ἐτέλουν.

248, A. Τοὺς ἄνδρας] Apogr. Mon. Τοῦτο ⁴ λέγει, ἐπειδὴ Θουκυδίδης εἶπεν, ὅτι τοῖς Λακεδαιμονίοις πρεσβευομένοις οὐκ ἐβούλοντο τοὺς ἄνδρας παρασχεῖν.

ib. Καὶ Πύλον] Schol. ed. Ἦ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου πρόρθησις ἀποθανόντος Περικλέους ἐγένετο.

248, B. Τῶν ὑπαρχόντων ἀποσιῆναι] Apogr. Mon. Ἀποσιῆναι ⁵ ἀντὶ τοῦ ἀποστερηθῆναι· οὕτω καὶ Δημοσθένης, τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (816, 15.)

1) ἔκτανεν, Leid. ἔκτειν, Mon. ἔκτεινεν, illud recepi secutus Bruncium Anal. III, p. 283. nro DCXXI. ubi pentameter additur *Αἴας πρὸ Τρώων ἔγγει μαρνάμενον.*

cf. p. 282, nro DCXX. — 2) Ἀφ' ἐστίας κ. τ. λ. scholion, quod memorat Erasmi. Chil. I, cent. VI, p. 225., idem esse videtur.

3) ἔδειξεν, post hanc vocem posui signum interrogationis, cum manifeste haec sint interrogantis. — 4) τοῦτο λέγει κ. τ. λ. Mon. sic: τοῦτο λέγει ἐπὶ δὲ Θουκυδίδης εἶπεν, ὅτι Λακ. πρεσβευομένοις οὐκ ἐβ. κ. τ. λ. cf. Thucyd. IV, 16 seqq. — 5) Ἀποσιῆναι ἀντὶ κ. τ. λ. Werf. ex Ap. Mon. haec κοινὴν εἰρήνην transcripserat.

Ἡ τῆς μὲν Ἀριστείδου] Schol. ed. Τοῦτο λέγει, ὅτι 249, A.
Πλάτων ἐθαύμασε τὸν Ἀριστείδην διὰ τὴν ἐπωνυμίαν.

Ὅτι γὰρ οὐκ ἀτιμαστέον] Id. Ἐπειδήπερ τὸ πλῆθος ib.
Ὀλύμπιον τὸν Περικλέα ἐκάλεσαν· ἔστι δὲ ἡ τῶν πολλῶν
ψῆφος οὐ πολλοῦ τιнос ἀξία, ἵνα μὴ τις ἀντιπέσῃ τῷ ῥήτορι,
λῦει τὸ ἀντιπίπτον διὰ τῆς τοῦ Πλάτωνος μαρτυρίας. 250, A.

Ὡς ἂν ἡμεῖς] Id. Τὸ ἡμεῖς λέγει διὰ τοὺς ῥήτορας,
οὗτοι γὰρ τότε μεγίστην τὴν πόλιν καλοῦσιν, ὅτε δυνατὴ
ἔστιν ἐν πολέμοις καὶ τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχει· οἱ δὲ φιλόσοφοι,
ὅτε δικαιοπραγεῖ καὶ τῶν πολέμιων ἥττων ᾗ. Τὸ δὲ
οὐδέν γε τοῦτο βλάβος τῷ λόγῳ λέγει, ἐπειδὴ εἶπεν ἂν τις
αὐτῷ, ὥς εἰ καὶ δυνατὴ ἐν πολέμοις ᾗ, ἀλλ' οὐκ ἐδικο-
πραγεῖ, πρὸς τοῦτο οὖν ἀπολογούμενος λέγει, ὥς μὴ τοῦτο
νῦν λογισώμεθα, ἀλλ' ὅτι οἱ οὕτως ἔχοντες μέγα φρονοῦσιν.

Ἐπαθόν τι Ὀμηρικόν] Sch. ed. Ὀμηρος γὰρ τοὺς 250, C.
προὔχοντας τῶν ἡρώων, τὸν μὲν Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
τὸν δὲ θεοεΐκελον, τὸν δὲ ἄλλοι τοιοῦτον.

Καὶ οὐκ οἶδ' ὅτῳ τῷ τρίτῳ] Id. Σάραμβον τὸν κά- 251, A.
πηλον λέγει, οὗ διὰ τὸ εὐτελές, ὥσπερ ἐκὼν ἐπιλανθάνεται·
ἔθος γὰρ τοῦτο ῥητορικόν, τὰ εἰτελῆ τῶν προσώπων δοκεῖν
ἄγνοεῖν. Hardt. ex Cod. Mon. CXXIII. hoc schol. legi
prodit: Οὐκ ἔγω γὰρ τὸ ὄνομα.

K I M Ω N .¹

- 251, A. Ἀλλὰ νῆ Δία, ὁ Κίμων] Sch. ed. Ῥητορικῶς³ τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο, ἐκ προοιμίου αὖξων τὰ τοῦ Κίμωνος· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα κατ' ἥθος.
- 251, C. Ἐβουλόμην δ' ἂν] Id. Οὐκ εἶχον εἰπεῖν περὶ Κίμωνος πλεῖστα ἐγκώμια. Δεινῶς περιστέλλει τὴν ἀπορίαν τῷ σχήματι τοῦ προοιμίου οὐκ ἔχων μὲν εἰπεῖν κατὰ ἀλήθειαν, τάχα δὲ παραιτούμενος διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς Πλάτονα.
- ib. Ἐξ οὐρίας] Cod. Leid. Εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας⁵ ἐπήγαγε τὸ ὑφιέμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλόντων τὰ ἰστία.
- 252, A. Μηδὲν ἀπηχῆς] Ap. Mon. Ἡ λέξις⁴ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται ἀπὸ τῶν μελῶν· δηλοῖ δὲ τὸ ὑβριστικόν καὶ ἔξω τοῦ καλοῦ καὶ τραχύτερον εἰς ἀκοήν καὶ οἶον τοῦ ῥυθμοῦ καὶ μέλους καὶ τοῦ τεταγμένου παρηλλαγμένου καὶ ἐκπεπτωκότος.⁵ Δείναρχος μέμνηται τῆς λέξεως ἐν τῷ πρὸς Κηφισοκλέα· ἀπηχῆς οὖν ἀντὶ τοῦ ἄμουσον καὶ ἀφθογγον. Sch. ed. Τὸ ἀπηχῆς εἴρηται ἐκ μεταφορᾶς τῶν μελῶν· ἔστι δὲ τὸ ὑβριστικόν.
- 252, B. Μέχρι πόρῳ τῆς ἡλικίας⁶] Schol. ed. Δημοσθενικῶς ἐπιχειρεῖ λέγων τὸ ἔλαττον αὐτόχημα τὴν εὐήθειαν ἵνα ἐν-

1) Κίμων — ita ex Cod. Leidensi (enot. Valken.), Schell. Coll. Nov. et C. Mon. CXXIII recepi, cum Codex. Mon. CCXLIX Ἐπερ Κίμωνος, Cod. Aug. CCCCXXXII Ἀριστείδου Κίμων, Phot. in eclogis ἐκ τῶν περὶ Κίμωνος — Jebbiius scholiis ipsis praeposuit: Τῶν ἐπερ Κίμωνος σχολίων, de quibus supra in praefat. — 2) Ῥητορικῶς κ. τ. λ. Ita incipit schol. in Cod. Mon. CXXIII. ῥητορικῶς τὸ χωρίον κ. τ. λ., sublineavit quoque Valken. — 3) Εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, depromserat ex C. Leid. hoc scholion Valken. ad Herodot. VII, 162, ubi de ὑφίσταται exponit. cf. ad Aristoph. Ran. 1251. Eundem lege de ἐξ οὐρίας et similibus docentem ad reliq. Eurip. p. 233. — 4) Ἡ λέξις κ. τ. λ. sublineavit Valken. — 5) παρηλλαγμένου καὶ ἐκπεπτωκότος, magis arrideret παρηλλαγμένον καὶ ἐκπεπτωκότος. — 6) Μέχρι πόρῳ τῆς ἡλ. hoc schol. in Cod. Leid. item legitur.

τεῦθεν τὸ μείζον κρύψη, τὴν προσοῦσαν τοῖς ῥήτορσι κο-
λακείαν καὶ κομπόσητα. Ἐπειδὴ γὰρ τοὺς μὲν φραγμαῖς
τῶν ἀγρῶν ὑπανέφγνυ¹ τοῖς βουλευμένοις ὀπωρίζεσθαι,²
τὴν δὲ οἰκίαν τοῖς ἀριστεύουσι αἰρομένοις, μέχρις³ τεσσα-
ράκοντα ἐτῶν διετέλεσεν, ἐπιτροπευόμενος διὰ τὸ εὐηθες
καὶ ἀφελὲς τῶν τρόπων.

Ἀρχαῖον⁴ ἡγοῦντο] Apogr. Mon. Ἀντὶ ἀφελῆ. Δημο- 252, C.
σθενική, δὲ ἡ λέξις, εἴρηται δὲ ἐν Φιλιππικοῖς· νῦν δὲ⁵
ἀρχαιοτρόπα ὑμῶν τὰ ἐπιτηδεύματα· καὶ πάλιν, οὐ-
τως ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς. (Philipp.
III, 132.)

Ἀλλὰ καὶ παρὰ⁶ Λακεδαιμονίοις] Sch. ed. Κατὰ τὸ⁷ 252, D.
ἀληθὲς ἐλακωνίζεν ὁ Κίμων, ὥστε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ προσ-
αγορεύσαι Λακεδαιμόνιον, ὡς Θουκυδίδης⁸ ἐν τῇ πρώτῃ,
Λακεδαιμόνιος τε ὁ Κίμωνος. Ὁ δὲ Ἀριστείδης ἐκά-
λυπεν αὐτὸ, εἰπὼν ὅτι διὰ τὴν ἀρετὴν, ἣν εἶχε, οὐ μόνον
παρὰ Ἀθηναίοις, ἀλλὰ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐθανυμά-
ζετο. Λακεδαιμονίοις δὲ οὐχ ἁπλῶς εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
χαίρειν αὐτοῖς Πλάτωνα· πανταχοῦ γὰρ μετὰ τὴν αὐτοῦ τὴν
Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ πολιτείαν.

Εἰ μὲν γὰρ ἅπαντα⁹] Sch. ed. Εἰς ἄτοπον ἐπάγει 253, A.
τὸν λόγον· οὐχ ὅτι τοῦτο ἔλεγε Πλάτων, ὅτι ταῦτα διακο-
νία, ἀλλ' ὥς τοῦτο αὐτὸ κατασκευάζοντος, τῷ λέγειν περὶ
τῶν τεσσάρων τούτων, ὅτι δούκονοι ἦσαν.

Ἀρχὴν ἐπέτειον¹⁰] Apogr. Mon. Τὴν ἐνιαύσιον· καὶ 253, B.

1) ὑπανέφγνυ, Jebb. non subscripsit ι. — 2) ὀπωρίζεσθαι, sic
Valk. ex Leid., ed. ὀπαρξ. — 3) μέχρις τεσσ., ed. μέσως τεσσ. —
4) Ἀρχαῖον, sublin. Valk. — 5) νῦν δὲ, haec ex Thucyd. I, 71.,
altera ex Dem. — 6) Ἀλλὰ καὶ παρὰ (Werf. ex Ap. male περὶ)
Λακεδ.; usque ad ὁ Κίμωνος leguntur in Ap., plura desiderari,
innuunt puncta, has voces ὁ Κίμων excipientia. — 7) κατὰ τὸ,
Ap. κατὰ τὸ — ἐλακωνίζεν, ita Ap. et Leid., ed. ἐλακωνίσεν. —
8) Θουκυδίδης I, 45., unde Λακεδαιμόνιον et Λακεδαιμόνιος recepi
pro Λακεδαίμονα, et Λακεδαίων, quae erant in ed. — 9) Εἰ μὲν
γὰρ ἅπαντα, scholio proxime antecedenti attexuerat Jebb; se-
paranda esse et vidit et ex Cod. Leidensi indicat Valken., qui
plura item in Leid. legisse videtur, cum in fine scholii adposu-
erit: et cett. et cett. — 10) Ἀρχὴν ἐπέτειον, sublin. Valken.

Δημοσθένης, ¹ ὁ δὲ νόμος ἐπέτεια κελεύει τὰ τῆς βουλῆς εἶναι ψηφίσματα.

253, C. Μὲ ἄρχειν μᾶλλον] Sch. ed. Τοῦτο τὸ ἀπαρέμφατον οὐκ ἔστι πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ἀλλ' αὕτη μὲν ἔστι διὰ μέσου, τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ὀπισθεν ² αὐτῆς ἀπαρέμφατα ἀποδίδονται.

ib. Τὸ τοῦ κωμωδοποιοῦ] Apogr. Mon. Ὁ γὰρ ³ Κωμικός σχετιζῶν τοῦτο εἰσάγει, ὅτε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος.

254, B. Τῶν ἐναντίων πραγμάτων] Sch. ed. Τὸ πραγμάτων εἶπε δι' ἄμφω ταῦτα, τὴν τε δουλείαν ⁴ καὶ τὴν ἀρχὴν· τὸ δὲ πρᾶγματος, ἐπειδὴ ἐν ἑκαστον τούτων τοτὲ μὲν ἀρχή, τοτὲ δὲ δουλεία, ὡς ἔδειξεν, ἀποκαθίσταται.

ib. Τὰναντία τοῦ πρᾶγματος] Phot. Τοῦ πρᾶγματος εἶπε, δεινῶς· ἐπειδὴ ἐν καὶ ταυτὸν εἶναι τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν δουλείαν κατεσυλλογίσατο.

254, C. Μῆτε οἰκέται] Apogr. Ἐνταῦθα οὐ λέγει δούλους· ἀνόητον γὰρ τοῖς μεγάλοις οὕτω τάξαι τοὺς οἰκέτας, ἀλλ' ὡς Ξενοφῶν ⁵ τοὺς οἰκείους οὕτως ἐκάλεισεν.

255, C. Τὴν τυραννίδα συντελεῖν] Sch. ed. Τυραννίδα τὴν βασιλείαν ἐνταῦθα καταχρηστικῶς λέγει· διότι γὰρ ὁ νόμος σκληρὸς, δεῖται τυραννίδος, ⁶ εἰς τὸ ἀναγκάσαι πεισθῆναι αὐτῷ.

256, C. Οὐδ' ἐν Καρῶν σχήματι] Id. Πρῶτοι γὰρ παρὰ ⁷ βαρβάρους Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν, παρὰ δὲ Ἕλλησιν Ἀρκάδες.

257, B. Τῆς ἀκινδύνου ταύτης] Id. Ἀκινδύνου λέγει ἢ ὡς καλὴν, ἢ ὡς γραφεῖσαν μόνην καὶ οὐκ εἰς ἔργον ⁸ προχωρήσαν, ἢ πολιτείας λέγει τὴν τοῦ Πλάτωνος διαγωγὴν.

257, C. Εἰς πᾶν ἔλθειν ⁹] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ¹⁰ περὶ παν-

1) Δημοσθένης p. 649, 16. — 2) ὀπισθεν, ed. ὀπιθεν. — 3) Ὁ γὰρ κ. τ. λ. subl. Valken. — 4) δουλείαν, ed. δειλίαν. — 5) Ξενοφῶν, ex. gr. Cyrop. IV, 2, 2. alibi, usurpant et reliqui scriptores, quos nunc laudare non attinet. — 6) δεῖται τυραννίδος κ. τ. λ. editus sch. ita: δεῖται τυραννίδος· εἰ τὸ κ. τ. λ. — 7) Πρῶτοι γὰρ παρὰ κ. τ. λ., legitur in Leidensi et Palatino; ex Palat. post πρῶτοι inserui γάρ. — 8) οὐκ εἰς ἔργον, ed. οὐχ. — 9) Εἰς πᾶν ἔλθειν subl. Valk. nonnihil edidit ad Her. VII, 118. — 10) Ἀντὶ τοῦ, Mon. αὐτοῦ, cf. Bast. comm. pal. p. 929. De ipsa locutione εἰς πᾶν ἔλθειν, ἐν παντὶ εἶναι, εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, vid. Aristoph. Lys. 545. (ubi ἐπὶ πᾶν ἵέναι), Heind. ad Euthyd. p. 399.

τὸς κινδυνεύσαι· λέγει δὲ βίον, λείπει δὲ κινδύνου· τὴν δὲ ιστορίαν ἔχεις παρὰ Θουκυδίδη¹ ἐν τῇ α', ὅτε Ἕλλητες εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν.

Ἔσωσε τὴν πόλιν] Schol. ed. Τοῦτο παρ' ιστορίαν. 258, A. ἐλθὼν γὰρ ὑπωπτεύθη καὶ ἄπρακτος ἀπῆλθεν οἰκαδε.

Καὶ ἅμα συμμάχους] Id. Συμμάχους Λακεδαιμονίους 258, B. καλεῖ, ἐπειδὴ σὺν αὐτοῖς ἐπολέμησαν τῷ Πέρσῃ Ἀθηναῖοι.

Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Id. Καλῶς² εἶπεν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ· τὰ γὰρ Θεμιστοκλέους μεῖζονα ἦν,³ ἀλλ' ἐν τῇ Ἀττικῇ γενόμενα. ib.

Ἀλλ' ὁ⁴ ποιηταὶ κ. τ. λ.] Id. Διαφόρως κατασκευάζει 259, A. τοῦ πολέμου τὸ δίκαιον, καὶ ὅτι ἀμυνόμενος αὐτὸν⁵ ὁ Κίμων ἐπεξῆλθε⁷ καὶ ὅτι⁶ πᾶσαν τέχνην δεικνύουσιν ἐπαινοῦσαν⁸ τὸ πραχθέν. Ὅμηρος (Iliad ω, 369.)

Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνῃ.⁹

Σόλων¹⁰· ἐὰν τὸν ἄγοντα βία ἀδίκως τὰ σὰ εὐθ' ὑς

Aristid. t. I, p. 278. 312. 344. Sed in Aristid. I, p. 474. ἐπὶ πᾶν ἀφικνεῖσθαι est summa rerum potiri. Huc ponam, quae supra erant ponenda. F. Ursin. ad poet. lyr. p. 220 ad Tyrtaeum: Καὶ τὰ τελευτάτα Κίμωνος εἰς Ἰθώμην ἄφνις καὶ Τυρταίου πρὸ Κίμωνος εἰς Σπάρτην etc. Οὗτος δὲ ποιητὴς ὃς ἐλθὼν εἰς Σπάρτην ὄλεγον πρὸ Κίμωνος λαβὼν μέλη τινὰ παρῴξυνε Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον. Scholiastes in Aristidis Panathenaicum α'. Hactenus Ursinus. Illa autem καὶ τὰ τελευτάτα κ. τ. λ. neque in Panath. neque in Cimone leguntur; videntur igitur scholiastae esse et pertinere ad ea, quae memorat Aristides Panathen. p. 157. ed. Jebb. — 1) παρὰ Θουκ. I, 101. — 2) Καλῶς εἶπεν κ. τ. λ. leguntur item in Leid. — 3) ἦν ed. ἦν. — 4) Ἀλλ' ὁ ποιηταὶ, Jebbiius praefixerat καὶ προεθυμήθησαν, corr. Valk. qui ex Cod. sublineaverat καὶ πάντες κελεύουσιν. Ex Leidensi vero multis ex partibus Valk. hoc schol. adauxit. — 5) αὐτὸν ins. Valk. et Mon. — 6) καὶ ὅτι κ. τ. λ. sic Valk. ex Leid. et Mon., ed. καὶ ὅτι πᾶσα τέχνη ἐπαινεῖ τὸ πραχθέν. Illa πᾶσα τέχνη, vel ut alibi legitur πάση τέχνῃ proverbium sapit, cf. Aristoph. Eccles. 366. 540. Lys. 413. Theam. 65. πάσαις τέχναις vs. 272. μὴ τέχνῃ 431. cf. Casaub. ad Eq. 593. sic πασῇ μηχανῇ, Lys. 302. Anton. Liberal. XII, p. 102. ed. Munckerus. Dem. adv. Tim. p. 136, ed. S. — 7) ἐπεξῆλθε, Mon. ἐπεξ., ed. ἀπεξ., silet Valken. — 8) ἐπαινοῦσαν, et Leid. et Mon. ἐπαινώσαν. — 9) Ἄνδρ' ἐπαμ., ed. ἀνδρὸς ἐπαγκλινασθαι κ. τ. λ. reliqua paullo ab ed. Wolf. recedunt. — 10) Σόλων κ. τ. λ. ed. τὸν ἄγοντα βία τὰ σὰ, εἰθὺς ἀμυνόμενος κτεῖναι, Leid. et Mon. consentiunt in iis, quae exhibui, sed Mon. τὰμὰ, Leid. τὰ μὰ, illa ἢ ὡς πένητα γνῶναι ex Mon. dedi, ex Leid. non enotavit Valken. Legitur haec Solonis lex apud Demosth. advers. Aristocr. p. 22. ed. Schaeef.

ἀμυνόμενος κτείνῃ, ἢ ὥς πένητα γνῶναι. Καὶ παρ-
ομιία, τὸν ξύοντα ἀντιξέειν· καὶ ὥς Δημοσθένους,
ἀμύνασθε τὸν εἰς ὑμᾶς ἄρξαντα, καὶ, ἐγὼ δὲ
οὐκ αὐτὸς ἄρχω, ἀλλ' ἀμυνόμενος.

ib. Ἄλλ' ὥς ἂν τις] Schol. ed. Δυσὶ κεφαλαίοις χρῆται,
δικαίῳ καὶ συμφέροντι· εἰπὼν οὖν τὸ δίκαιον, εὐθὺς ἐπά-
γει τὸ συμφέρον· ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ δίκαιον μὲν ὑπὸ τῶν
παροχομένων, τὸ δὲ συμφέρον ἀπὸ τῶν μελλόντων δεί-
κνυται.

261, B. Ἐπ' αὐταῖς Πύλαις⁴] Apogr. Mon. Οὕτω καλεῖται
ὁ τόπος ὁ μεταξὺ Θετταλίας καὶ τοῦ Πηνειοῦ· ὅθεν καὶ
παροιμία ἐπὶ τῶν κινδύνων, ἐν ταῖς Πύλαις μάχη.

261, C. Τῷ φόβῳ τοὺς Ἑλλήνας] sic Cant. Schell. Apogr.
Mon. et Phot., Jebb. τῶν Ἑλλήνων] Apogr. Mon. Τὸ
σχῆμα ἐλλειπτικόν· ἔστι δὲ Δημοσθενικόν,⁵ φησὶ γὰρ ἐκεί-
νος, Τεθνῶσι τῷ δέει τοὺς ἀποστόλους, ἀντὶ τῶν
ἀποστόλων, τῷ φόβῳ οὖν τοὺς Ἑλλήνας ἀντὶ φόβῳ τῶν
Ἑλλήνων. Phot. Δημοσθενικόν τὸ ἐπιχείρημα, ἔφη γὰρ,
Τεθνῶσι (in marg. τεθνάναι) τῷ δέει τοὺς ἀποστό-
λους, τῷ δὲ φόβῳ τοὺς Ἑλλήνας ἀντὶ τοῦ τῷ φόβῳ τῶν

Καὶ ἐὰν φέροντα ἢ ἄγοντα βίᾳ ἀδίκως, εὐθὺς ἀμυνόμενος κτείνῃ, νη-
ποιεῖ τεθνάναι. Ex ultimis his forte illa ἢ ὥς π. γν. manarunt.
Illa τὰ μὲν vel τὰ μὰ videntur esse debere τὰ αὐτά. — 1) καὶ παρ., καὶ
in ed. desideratur — itemque καὶ ὥς. — 2) ἀμύνασθε, ed. ἀμύ-
νασθαι. — 3) καὶ ἐγὼ κ. τ. λ. ex Mon. et Leid. addidi. — 4) Ἐπ'
αὐταῖς Πύλαις κ. τ. λ. Apogr. M. incipit ab ὅθεν καὶ παροιμία,
reliqua ex editis praemisi. Lacunam in Mon. puncta indicant. —
5) Δημοσθενικόν, Philipp. I, 58. ed. Schaeff. ubi hodie διὰ ab
imperita librariorum turba facile ex praeced. δέει intrusum est.
Rarius autem dicendi genus in hoc quoque Aristidis loco, quem
subl. Valk. oblitteratum est. Plat. Cratyl. p. 173. ed. H. ἀκο-
λουθία τοῖς πράγμασιν, Theaetet. p. 400 ὁμοίως τῷ θεῷ, quem
locum et recentiores et antiqui scriptores passim expresserunt —
Phaedon. p. 177. πρόσθεσις τοῦ ἐτέρου τῷ ἐτέρῳ, cf. Heind. ad
Phaedon. p. 142. et quos laudat. De ἀπαλλαγῇ c. Genit. ad Phae-
don. p. 219. Aeschyl. Prom. 617. δοτιερ βροτοῖσι, ibiq. intt. De
Latinis cf. Gron. et Drak. ad Liv. XXIII, 35 §. 7. Davis. et
Oudend. ad Caes. de B. G. I, 5. Hebraeorum hunc modum lo-
quendi fuisse, vide Simon. lex hebr. s. v. הֵן p. 426. Hebrae-

ismos hinc inde redolere sermonem graecum, vid. Ernest. ad
Nub. 356.

Ἑλλήνων. Ἡ ὅτι κατέπηξαν τοὺς Ἕλληνας οὕτως, ὡς ἐγγὺς τοῦ τεθῆναι γενέσθαι.

Καὶ τῆς κάτω χώρας ¹⁾] Schol. ed. Τῆς παραθαλασσίας· λέγει δὲ τὴν Ἰωνίαν.

Συνεχώρησεν Λακεδ.] Id. Τὴν εἰρήνην λέγει τὴν ἐπὶ ^{621, C.} Ἀνταλκίδα ²⁾ γενομένην, ὥστε τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀσίαν Ἕλληνας δούλους εἶναι τοῖς βαρβάροις· οὕτω γὰρ τότε Λακεδαιμόνιοι παρεχώρησαν.

Ἐμπειρία] Id. Ἐμπειρία ³⁾ ἐστὶν ⁴⁾ ἡ μετὰ πλήθους ⁵⁾ ^{261, D.} χρόνου ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰδησις, ἕξις δὲ μόνιμος, καθ' ἣν ἔχομεν πρὸς τὰ πάθη, ἥ ⁶⁾ εὖ ἢ κακῶς, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης.

Ἀσελγαίνοντας] Id. Ἀσελγεῖς ⁷⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ^{262, B.} ἐτοιμῶς ἔχοντας πρὸς ἅπασαν ἡδονήν· Σελγοὶ γὰρ ἔθνος εἰς σωφρονέστατον, ἀπὸ τῆς Σέλγης καλουμένης χώρας, ἐστὶ δὲ πόλις Παμφυλίας· ἀσελγεῖς οὖν ἐντεῦθεν οἱ μὴ σώφρονες· ἐστὶ δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· ⁸⁾ ἐπὶ δὲ ⁹⁾ τοῦ αὐτοῦ νῦν τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὴν ὕβριν ἔλαβεν.

Καὶ ὁ φησιν Ὅμηρος] Schol. ed. Φησὶ γὰρ (Iliad. ^{262, C.} V, 530).

Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας. ¹⁰⁾

Τῆς τοῦ πάντος ἐπωνυμίας] Ap. M. et Leid. Θεόπομπος, ¹¹⁾ ^{263, A.}

1) τῆς κάτω χώρας, integrum hoc schol. sublin. Valken. — 2) Ἀνταλκίδα, ed. Ἀνταλκίδει, alii Ἀνταλκίδου. — 3) Ἐμπειρία, sic ed., Ap. Mon. in quo hoc schol. continetur, ἐμπορία. — 4) ἐστὶν, Mon., ed. ἐστι. — 5) πλήθους, Mon., ed. πλείθους. — 6) ἡ εὖ ἢ κακῶς, Mon., ed. εὖ ἢ κακῶς, omissis etiam ὡς φ. Αρ., quae Monacensi debentur. — 7) Σελγοὶ γὰρ κ. τ. λ., sic auctor Etym. M. s. v. Ἀσελγεῖς, ubi expressit h. schol. Multo diversa s. v. Ἀσελγῆς, alios opinor auctores secutus aut h. l. temporum injuria male habitus. — 8) ἐν τῷ κατὰ Μειδίον, init. — 9) ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ. ἔλαβεν sc. Aristides, qui, licet particulis οὐκ ἀσελγ., οὐδὲ ὕβρ. usus, juncta tamen ἀσέλγειαν et ὕβριν usurpavit Demosthenem imitatus. — 10) Ἀλλήλους τ', τ', aberat ab ed. — 11) Egregium hoc Theopompi fragm. ex Leidensi Creuzerus cum Marxio, Ephorum edituro, communicavit, cf. ad fragm. Eph. p. 224. Theopompus autem ad calcem libri X de Atheniensium demagogis accurate egit, cf. Athen. IV, 161. p. 146. ed. Schw. (Valk. Diatr. p. 254), ubi item de Eubulo, cf. Vales. ad Harp. p. 80., de Callistrato Harp. s. v. Σύνταξις, de ipso Cimone, Ath. XII, 44. p. 479., de Hyperbolo, Sch. Luciani Tim. c. 30, p. 100.

ἐν τῷ ἰ' τῶν Φιλιππικῶν περὶ Κίμωνος· οὐδέπω δὲ πέντε ἐτῶν παρεληλυθότων πολέμου² συμβάντος πρὸς Λακεδαιμονίους ὃ δῆμος μετεπέμψατο τὸν Κίωνα, νομίζων διὰ τὴν προξενίαν ταχίστην ἂν αὐτὸν εἰρήνην ποιήσασθαι· ὃ δὲ παραγενόμενος τῇ πόλει τὸν πόλεμον κατέλυσε. Τὸ δὲ γινόμενον τῇ πόλει ἀντὶ τοῦ ἀρμόττον,³ μέρος γὰρ τοῦ παντός αἱ Ἀθηναί· μέρος οὖν τοῦ κόσμου παρελάβοντο αὐταῖς ἀποχρῶν· τοῦ παντός δὲ, τουτέστι τοῦ κόσμου· μιμητην δὲ αὐτὸν λέγει τοῦ κόσμου γενόμενον.

ib. Νῇ Δία, ἀλλ' ἐξωστράκισαν] Id. Οὐ γὰρ ἦν ἐγκλημα ἐξωστράκισμός, ὥς ἐγνωμεν ἐν τῇ πεντηκονταετία Θουκυδίδου περὶ Θεμιστοκλέους, ἀλλὰ διὰ φόβον τῆς γνώμης γενόμενος καὶ τοῦ φρονήματος ἀνδρῶν. Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, καὶ διὰ κακίαν ἐξωστράκίζεσθαι· λέγει δὲ ἐν τῇ ἡ περὶ Τπερβόλου ἡμῖν διηγούμενος.

265, B. Κατ' ἀμφοτέρων] Schol. ed. Οὐ κατηγορῶν Ἀθηναίων καὶ Κίμωνος τὸν ὀστράκισμὸν ὃ Πλάτων ἔφησεν, ἀλλ' ἐπ' ὀνειδίζει μόνον τοῦ Κίμωνος. Σοφίζεται δὲ ὁ ῥήτωρ διὰ τὴν ὕστερον Ἀθηναίων μετένοian, ἵνα δείξῃ καὶ ἀμφοτέρων κατὰπτόμενον Πλάτωνα.

265, A. Αὐτίκα γὰρ μᾶλλον ἀρμόσει⁴] Id. Ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία πλατύτερον περὶ τῆς καθόδου ἔρεϊ, ἡ γὰρ κοινῇ ἀπολογία λόγον ἀγῶνος ἐπέχει. Phot. Ἦγουν ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία.

265, B. Ἀντέχει τῷ λόγῳ] Id. Οὕτω Δημοσθένης φησὶ, τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὥσπερ εἰμαρμένον εἶη, φανλοῦς ἀποβαίνειν ὕεις· ἀλλὰ καὶ παροιμία, ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πῆματα.

ib. Οὐ συναγώνίζεται] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ μάχεται·

ed. Bip., de Cleone, schol. l. l., ad Aristoph. Eq. vrs. 226, unde fluxisse credo, quae sunt in schol. ad Ach. vrs. 6. de Thucydide, schol. ad Vesp. 941. — 1) ἐν τῷ ἰ' τῶν φιλ., Leid. ἐν τῇ. Non minus recte. — 2) πολέμον, sic Leid., Mon. πολемоῦ. — 3) ἀρμόττον, Mon. ἀρμωττεν. — 4) Αὐτίκα γὰρ μ., huc cum Photio hoc scholion retuli, non cum Jebbio ad ἀφείς τὸν ἀνδρα τῆς αἰτίας, quae multo supra leguntur.

λέγω δὲ τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ· Ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα
πήματα.

Καὶ ὀλίγου] Id. Ἀντὶ οὐδαμῶς· παρὰ τὸ ποιητικόν· ib.

Παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται.

Τοσούτου κινδύνου] Schol. ed. Παραδόξως εἶπεν, 265, C.
οὐ χρημάτων, ἀλλὰ κινδύνου· κίνδυνος γὰρ οὐ μικρός, διά-
δοχὸν τινα τῆς πατρῴας ἀρετῆς γεγενῆσθαι.

Ἵσπερ ἱγνῶν εἶχετο τῶν τοῦ πατρὸς] Hardt. ex Mon.
Cod. Nro. CXXIII. Ἀντὶ τοῦ ἀντελάβετο· τὸ χωρίον —
reliqua desunt in iis, quae edidit V. D.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ.

- 266, A. Ἐπαινῶν ἢ ψέγων¹] Schol. ed. Ἐπεὶ γὰρ ἔπαινον ἔχει τὴν ἀρετὴν, διὸ φησι καὶ αἰσχύνομαι ἐπαινέσαι. Παραδόξως δὲ ἐπεχείρησεν· οὐ γὰρ ὅτι ψέγειν εἶχεν, οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ὅτι μὴ κατ' ἀξίαν εἶχεν ἐπαινεῖν αὐτόν· ἴσον ἀποφαίνων τῷ ψέγειν² τὸ μὴ κατ' ἀξίαν ἐπαινεῖν, μᾶλλον δὲ πλεόν.
- 266, B. Μιλτιάδην³ δὲ φησι, τὸν ἐν Μαραθῶνι] Schol. ed. Δεινῶς πάλιν εἶρηκε τοῦτο, ὃ γὰρ Πλάτων κατὰ ἥθος διασύρων εἶπεν, οὗτος εἰς ἔπαινον περιστρέφει· ὃ γὰρ Πλάτων οὕτως ἔφη ἐν τῷ Γοργίᾳ (p. 241), Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο.
- 266, C. Ὡςπερ οὖς Σιμωνίδης⁴] Id. Πλέων ὁ Σιμωνίδης προσέσχε τινὶ τόπῳ καὶ λείψανον εὐρῶν κοσμήσας ἔδωκεν, καὶ κοιμηθέντι παρέστη τοῦ λειψάνου τὸ εἶδωλον συμβουλεύων μὴ πλεῖν· ὁ δὲ ἀναστὰς ταῖς ναύταις ἀνεκοινοῦτο·⁵ οἱ δὲ μὴ πεισθέντες ἀνήγοντο,⁶ αὐτὸς δὲ κατέμεινεν ἐκεῖ· χειμῶνι δὲ χρησάμενοι⁷ ναυαγίῳ περιέπεσον.⁸ Καὶ ἐπὶ τούτῳ τιμᾷ Σιμωνίδης αὐτὸν ἐπιγράμματι

1) Μιλτιάδης, sic Coll. Nov. Ἀριστείδου Μιλτιάδης, Cod. Leid., Schell., Mon. CXXIII, Aug. CCCCXXXII. et in marg. Phot. itemque in schol. ed. t. II, p. 198., Cod. Mon. CCXLIX. Ἐπεὶ τοῦ Μιλτιάδου et Photius ipsis excerptis: Ἐπεὶ Μιλτιάδου, τὸ προσομιον — Jebbiius scholiis in Miltiadem praeemisit: Ἀρχὴ τῶν ὑπερ Μιλτιάδου, dubito, utrum ex cod. — 2) Ἐπαινῶν ἢ ψέγων, huc retuli scholion, quod Jebb. statim ad Περιήκει x. t. λ. apposuit. — 3) τῷ ψέγειν, ed. τὸ ψ. 4) Μιλτιάδην x. t. λ. Huc forte spectat schol., cuius initium edidit Hardt. ex Cod. nro. CXXIII, t. II, p. 64. Δεινῶς εἶπέ, scr. εἶπε. Subl. Valken. atque in mscr. plura post ἐψηφίσαντο legi monet. — 5) Ὡςπερ οὖς Σιμ., legitur hoc schol. in Leid. et vulgavit F. Ursinus p. 330, cf. Gaisf. poet. min. I, p. 354. — 6) ἀνεκοινοῦτο, sic ed., Urs. ἀνεκοινοῦντο. — 7) ἀνήγοντο, sic ed., Urs. ἀνηγάγοντο. — 8) χειμῶνι δὲ χρησάμενοι, sic Leid. et Urs., ed. χειμῶνι δὲ οἱ ναῦται χρ. — 9) περιέπεσον, Leid. et Urs., ed. περιέπεσεν.

Οὗτος ὁ τοῦ ' Κείου Σιμωνίδου ἐστὶ σαώτης,

"Ὅς καὶ τεθνηὼς ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν.

Τὸ τῶν Πλαταιέων ^{3]} Schol. ed. *Αἰνίττεται τὴν ἐν ib.*
Μαραθῶνι μάχην, τότε γὰρ μόνοι οἱ Πλαταιεῖς ἀπήντησαν
εἰς τὴν μάχην. Διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τῶν ὑπ' αὐτοῦ τότε
κοσμηθέντων, ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἐνίκων μὴ πα-
ρόντος αὐτοῦ· λέγει δὲ νῦν τὸ περὶ Πλαταιέων γενόμενον
ἐρώτημα παρὰ Λακεδαιμονίων ἐν τρίτῳ Θουκυδίδου ⁵ ἀνα-
κόλουθον· δικασταὶ ὄντες αὐτῶν, ὡς κατήγοροι ἐβούλοντο
αὐτοὺς ἀνελεῖν· ἡρώτων δὲ οἱ καθήμενοι δικασταί, τί τοὺς
"Ελλήνας εὖ πεποιήκασι; πρὸς ὃ οἱ Πλαταιεῖς ἐφῆσαν, οὐδ-
εἰς τῶν "Ελλήνων κατηγορήκεν ἡμῶν δι' οὐδεμίαν αἰτίαν
πώποτε, δεικνύοντες ἐντεῦθεν τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀρετὴν.
Οἰκείως δὲ ἔχει τὸ τῶν Πλαταιέων παράδειγμα, ὡς γὰρ
ἐκεῖνοι ἀνέγκλητοι ὄντες ὑπὲρ ἑαυτῶν ἡγωνίζοντο, οὕτω καὶ
οὗτος. Τὸ δὲ κοσμηθέντων σημαίνει τὸ ὁπλισθέντων
ἢ στρατηγηθέντων. Καὶ "Ομηρος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ⁴ κόσμηθεν. . . . .

'Εξ ἀνάγκης τρόπον τῖνα] Id. Ἐπειδὴ περ οὐ Μιλ- ib.
τιάδης ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ νῦν ἀγωνίζεται, ἐστὶ δὲ
τρόπον τινὰ ἐκείνου ἀπολογία, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ποι-
εῖται· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ταῦθ' ὁ ῥήτωρ ὑπὲρ
ἐκείνου προβάλλεται, διὰ τοῦτο εἶπε τρόπον τινὰ ἀγω-
νίζεται.

'Ἐν τοῖς διακόνοις] Id. Ἐμφαίνει τὴν διαβολὴν, ὅτι 166, D.
διάκονον ἀπλῶς ὠνόμασεν.

1) Οὗτος ὁ τοῦ κ. τ. λ. Simonidis distichon ex Gaisf. p. 378 transtuli, editus ita ferebat: Οὗτος ὁ Κίου (mscr. Ursini Κείου) Σιμωνίδει ἐστὶ σαώτης, ὅς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν, quibus-cum et Leidensi et mscrito Ursini convenit. — 2) Τὸ τῶν Πλα-ταιέων, hoc schol. legitur in Leid. et Mon., sine ulla varietate, nisi quod, quae in fine leguntur, Τὸ δὲ κοσμηθέντων κ. τ. λ. ex Mon. dedi, in edito certe desunt, neque enotavit Valken. — 3) Θουκυδίδου, ed. Θουκυδίδης, ἀνακόλουθον referendum ad ἐρώτημα, Thucyd. III, 52 seq. οὕτω καὶ οὗτος, ed. οὔτοι, quod ubi de quatuorviris intellexeris, non repugno. — 4) Αὐτὰρ ἐπεὶ Mon. αὐτὰρ ἐπεὶ Mon.

267, A. "Εχειν τάς τε δίκας] Id. Δίκη ¹ ἡ περὶ ιδιωτικῶν πραγμάτων κρίσις· γραφὴ δὲ ἡ περὶ δημοσίων.

267, D. Που χοροῦ τάξομεν] Id. Τὸ χοροῦ τάξομεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν Διονυσιακῶν χορῶν εἴρηται· ὅτε γὰρ εἰσέ-σαν οἱ χοροὶ πλαγίως βαδίζοντες ἐποιοῦντο τοὺς ὕμνους καὶ εἶχον τοὺς θεατὰς ἐν ἀριστερᾷ αὐτῶν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ χοροῦ ἀριστερόν ἐπέιχον. ² Ἐπεὶ οὖν εἶπε πού χοροῦ, ἐπ-νεγκε τὴν πρὸ τοῦ θεάτρου· εἶτα ἐπειδὴ ἐν μὲν χοροεῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιόν, ἐπιφέ-ρει πλήν γ' ὅσον οὐκ ³ ἀριστεροτάτης ἀντὶ ⁴ μᾶλλον ἢ τοῦ δεξιοῦ τοῖς Ἑλλήσι κέρως· ἄμφω γὰρ ἔχει ὁὔτωρ χρηστός στρατηγὸς ἄριστος.

ib. Τὴν πρὸ τοῦ θεάτρου ⁵] Apogr. Mon. Δύο εἰσὶν ἀνδριάντες ἐν τῷ Ἀθήνησι θεάτρῳ· ὁ μὲν ⁶ ἐκ δεξιῶν Θεμιστοκλέους, ὁ δ' ἐξ εὐωνύμων Μιλτιάδου· πλησίον δὲ αὐτῶν ἐκατέρου Πέρσης αἰχμάλωτος. Τινὲς μὲν οὖν φασίν, ⁷ ὅτι δύο ἀνδριάντες ἦσαν ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς μὲν Μιλτιάδου, ἑτε-ρος δὲ Θεμιστοκλέους, καὶ λέγουσιν, ὅτι Μιλτιάδου ἐξ ἀρι-στερῶν, ὁ δὲ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐκ δεξιῶν. Ἀμεινον οὖν ⁸ ἡμᾶς ἐξεργάσασθαι, ὅτι, ὅτε ὁ χορὸς εἰσῆι ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, ἢ ἔστι θυμέλη, ἐξ ἀριστερῶν αὐτῆς εἰσέρχεται, ⁹ ἵνα εὐρε-θῇ ἐκ δεξιῶν τοῦ ἄρχοντος· τοὺς οὖν καλοὺς τῶν χορευτῶν ἔταττον εἰσιόντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἀριστεροῖς, ἵνα εὐρεθῶσι πρὸς τὸν δῆμον ὁρῶντες. . . . .

268, B. Λέξω τοίνυν ¹⁰] Apogr. Mon. Ταῦτα Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶν, ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ δικαίου λό-γου. . . . (vrs. 954. quem imitatus dicitur Plaut. Bacch. III, 3, 17 seq.)

1) Δίκη κ. τ. λ. recte scholiastes, qui eo nomine laudatur a Tib. Hemst. ad Thom. M. p. 240. Casaub. ad Eq. 440. — 2) καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ χοροῦ ἀριστερόν ἐπέιχον, ex Leid. inseruit Valken. — 3) πλήν γ' ὅσον οὐκ, ὅσον inserui ex Aristide. — Erasmi. adag. II, 2, p. 411. Interpres addit metaphoram sumtam a choris Dionysiacis — 4) ἀντὶ, ex Jebb. addidi. — 5) Τὴν πρὸ τοῦ θ., subl. Valken. — 6) ὁ μὲν, Mon. ὁ μὲν. — 7) φασίν, Mon. φησι. — 8) Ἀμεινον οὖν κ. τ. λ. Sequitur jam ea interpretatio, quae ipsi scholiastae maxime probatur, inde sit, ut malim ἐξεργάσασθαι pro ἐξεργάσασθαι. — 9) εἰσέρχεται, Ap. εἰσέρχεται. — 10) Λέξω τοίνυν, subl. Valken.

Ὡς οὐ τὸ πανααρμόνιον ¹⁾ Schol. ed. Τὸ μαλακὸν καὶ ἡδὺ ²⁾ ὡς ἐκ πολλῶν χορδῶν συγκείμενον· ἦσαν γὰρ μέλη τρία, τὸ Λύδιον, τὸ Φρύγιον, καὶ τὸ Δωρίον· ³⁾ ἐκ τούτου δὲ τὸ ποικίλον ἐμφαίνει· ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς λέγων τὸ μὴ πρὸς ἡδονήν. ⁴⁾

Παλλάδα ⁵⁾ περσέπολιν] Sch. ed. Ταῦτα Ἀριστοφά- 268, D. νους, ⁶⁾ ἐν αὐταῖς κείμενα ταῖς Νεφέλαις (966.) εἶδος δὲ τοῦτο ἄσματος καὶ ἀρχή. Τὸν δὲ ποιητὴν ⁷⁾ αὐτὸν Ροῦφος καὶ Διονύσιος ἱστοριογραφοῦσιν ⁸⁾ ἐν τῇ μουσικῇ ⁹⁾ Φρύνχον τινα, ἄλλοι δὲ φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον· τὸ δὲ δεινὴν γελοίως ἀντίκειται παρὰ τῷ κωμικῷ, ¹⁰⁾ τὸ γὰρ ἄσμη οὕτως ἔχει·

Παλλάδα !! περσέπολιν κλῆζω, πολεμάδοκον, ἄγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμόπωλον, αἴστον Ἀθήνην.

1) ὡς οὐ τὸ πανααρμόνιον, exstat etiam in Leid. et Mon. — 2) καὶ ἡδὺ ὡς ἐκ κ. τ. λ., Leid. καὶ τὸ ἡδὺ, τὸ ἐκ π. — 3) Δωρίον, sic Leid., ed. Δωρικόν. — 4) τὸ μὴ πρὸς ἡδ., Mon. τὸ μὴ πρὸς ἡδονήν ταῦτα ἀριστοφάνους. — 5) Παλλάδα κ. τ. λ. editum schol. ex Leid. et Mon. vel emendavi vel auxi. — 6) Ταῦτα Ἀριστ. ἐν αὐτ. κείμ. τ. νεφ. ex utroque mscr. In Ursini mscr. ita legebatur (p. 307) *Τινὲς φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον τοῦτο ἄδειν· εἶδος γὰρ ἐστὶν καὶ ἀρχή· τὸ δὲ ἄσμη οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπολιν κ. τ. λ.* Ex Leid. et M. post εἶδος immisi δέ. — 7) αὐτὸν, sic Mon., ed. αὐτοῦ non emendante Valken. Utrumque recte; etenim cum dixisset schol., hoc carmen ab Aristoph. in Nubes receptum esse, nunc quis ipse auctor fuerit aut quis ejus auctor enarrare conatur. Rufus et Dionysius Eratosthenem secuti sunt, vide sch. ad Aristoph. Nub. 966., ubi Phrynichus hoc ἄσμη Lamproclis esse fertur dixisse. — 8) ἱστοριογραφοῦσιν, sic Leid. et Mon., ed. ἱστοροῦσιν. — 9) ἐν τῇ μ., τῇ ex utroque mscr. — 10) παρὰ τῷ κωμικῷ, quae deerant in mscr. ex edito retinui. — 11) Παλλάδα κ. τ. λ. Ita Urs. p. 80 hunc versum constituit. Herm. ad Nub. l. l. ita in metrum redegit

Παλλάδα περσέπολιν κλῆζω, πολεμάδοκον, ἄγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου, δεινὸν θεὸν, ἔγχευδοιμον.

Ed. Παλλάδα περσέπολιν, κλεισοπολεμοδόκον, ἄγλαν παῖδα Διὸς, μεγάλην δαμνηπόλιν ἄριστον ἀφρθενον, in quibus Valk. ἄγνάν pro ἄγλαν δὲ αἴστον enot. pro ἄριστον. Mon. sic: Παλλάδα περσέπολιν· κλεισοπολέμη δόκον ἄγνάν παῖδα Διὸς μεγάλην δαμνηπόλιν αἴστον ἀφρθενον. In prioribus ad Nebulas scholiis ita:

Παλλάδα περσέπολιν κλῆζω, πολεμάδοκον, ἄγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

Ex nostris scholiastis refinges κλῆσω, et δαμαπῶλον, δαμνηπῶλον

- ib. Ἡ τηλέπορόν τι βόαμα] Id. Τηλέπορον ἢ τὸ πόρ-
ρωθεν ἀκούμενον ἢ τὸ πόρρωθεν ποριζόμενον, ἢ ὅτι ἐν
ταῖς¹ τριόδοις οἱ τῆς Ἐκάτης ἴσταντο βωμοὶ καὶ δραπετεύ-
οντες οἱ νέοι τὰς διατριβάς ἐνὶ δρευνον ἐκεῖ.
- ib. Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτο] Id. Βωμολοχεύ-
σαιτο ἀντὶ τοῦ κακοεργήσεις καὶ παρὰ² τὸν βωμὸν ἐνε-
δρεύσεις³ παρίσταντο γὰρ τινες τοῖς βωμοῖς, καὶ εἰ γέ τι
τοῦ θύματος ἐξέπιπτε, ἤρπαζον⁴ καὶ κατήσθιον.
- 269, A. Ἡ κάμψει⁵ τινα] Id. Τὰ μέλη δηλοῖ τὰ κεκλασμένα
καὶ ἔκλυτα· ἔστι δὲ ὅμοιον, ὥστερ ἂν εἰ ἔλεγε παρὰ μέ-
λος ἦδεν.
- 269, D. Οὐκουν Δολόπων] Id. Θαυμασίως ὁ ῥήτωρ ἐκ τοῦ
ἐναντίου προσώπου τὸ ἐπιχείρημα ἔλαβεν· οἱ γὰρ Δόλοπες
ὡς προδότηι διαβάλλονται· ἢ ὅτι κακῶς⁶ ἦσαν ἡγμένοι·
φησὶ γὰρ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου (p. 144.
ed. Harl.) πότερον — ἐν τῇ Δολόπων τάξει καὶ
Θετταλῶν συγκατακτᾶσθαι.
- ib. Κύριος καὶ⁷ ἡγεμὼν Δύτις] Leid. Ἐπεδὴ τὸν Δύτιν
οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον
ὀνομάζει.
- 270, B. Πλὴν τῶν νόμων] Ap. Mon. Καὶ Πλάτων τοῦτο ἐν
τοῖς νόμοις λέγει, ὅτι ὁ φόβος τῶν νόμων ὠφέλησε αὐτούς.
- 270, C. Πολλοστῶ] Ap. Mon. . . . ὁ δὲ Δημοσθένης⁸ ἐν
τοῖς Φιλιππικοῖς εἶπε τὸ πολλοστὸν ἀντὶ τυχόν.
- 270, C. Τῷ καταβαλεῖν (sic Schell., Mon., Phot. et Valk. ex

non pro nihilo habebis, ubi videris δαμάσιππον legi in prioribus
schol. ad Aristoph. Quod si δαμνήπολος civitate frueretur, ita
mallem:

Παλλίδα π. κλήσω, πολεμάδοκον, ἄγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλην, δαμνήπολον, αἰστώσαν
Πάρθενον.

Nunc forte sic legendum in fine versus — μεγάλην, τὴν δαμνη-
πῶλον, αἰστον Πάρθενον. Haec peritioribus relinquam. Memorat
hoc sch. Creuz. Melet. I, p. 23. — 1) ἢ ὅτι κ. τ. λ. ex Leid. et
M. addidi, qui uterque ἢ τῆς Ἐκ. — 2) παρὰ, Valk. ex L. dedit,
ed. περὶ. — 3) ἐνεδρεύσεις, ed. ἐνεδρεύσοι. — 4) ἤρπαζον, sic V.,
ed. ἤρπαζον. — 5) ἢ κάμψει subl. V. — 6) κακῶς, ed. καλῶς,
Valk. totum h. sch. sublin. — 7) Κύριος καὶ ἡγ., hoc sch. edidit
Valk. ad Herod. VI, 97. — 8) ὁ δὲ Δημ., Philipp. III, 126. —

enot., ed. τῷ σπόρῳ)] Apogr. Mon. Ἀντὶ σπόρου καὶ Μένανδρος.

Τὰ δ' ἄλλ' ἂν τις καταβάλῃ.¹

Μαθήματα] Apogr. Mon. Ἡ λέξις Θουκυδίδειος.² 271, A. κεῖται δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως ἀπείργομέν τινα μαθήματος ἢ θεάματος· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πεπεικῶς³ ἢ ν' Ἀθηναίους.

Ἐξαρκεῖν ἂν⁴] Sch. ed. Τούτου μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ παραπροσεβείας· ἐπιόντων γὰρ τῶν Περσῶν ἔγραψε μὴ περιμεῖναι τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ καταλεῖψαι τὴν πόλιν τῇ Θεῷ, πρεσβύτας δὲ καὶ γυναῖκας φυλάττειν τὰ τεῖχη, τὴν δὲ νεότητα πᾶσαν ἐπὶ Μαραθῶνα δραμεῖν. Εἰκόνα δὲ τῆς ψυχῆς λέγει τὸ ψήφισμα εἰκότως, αἱ γὰρ γινῶμαι καὶ οἱ λόγοι εἰκόνες καὶ σύμβολόν εἰσι τῆς ψυχῆς.

Καὶ συγγραμμάτων] Id. Πλαγίως⁵ πλήττει τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ τοῖς λόγοις μόνον φρόνημα⁶ σώζοντα· δεινῶς⁷ δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ καθόλου τῶν φιλοσόφων.

Προγόνους⁸] Ap. Mon. Προγόνους εἶπεν, ἐπειδὴ 271, C. ὁ Πλάτων ἐν τῷ διαλόγῳ⁹ τῷ Εὐθύφρονι περὶ ὁσίου διαλαμβάνων, ὡς δεῖ πλεῖστον ἔχειν σέβας περὶ τοὺς πατέρας· καὶ ὁλλαχοῦ δὲ ὅτι δεῖ προγόνους τιμᾶν. . . .

Εἰ τοίνυν καὶ Σόλωνα¹⁰] Sch. ed. Φαίνεται πολλάκις 272, A. ὁ Πλάτων ἐπαινέσας¹¹ καὶ Σόλωνα καὶ Λυκούργον, ὡς νόμους πρὸς ἀνδρείας νομοθετήσαντας·¹² τοῦτο οὖν ἐπήγαγε δεικνύς τὸν Πλάτωνα ἑαυτῷ μαχόμενον.

Ὡς ὑπερβαλλόμενοι] Ap. Mon. et Leid. Τουτέστι 273, A. τέλειοι γενόμενοι τῷ μιμήσασθαι δῆλον ὅτι τοὺς εὐρόντας.

1) τὰ δ' ἄλλ' ἂν τις κ., Apogr. τὰλλα θ' ἂν τις κ. — 2) Θουκυδίδειος, Ap. Θουκυδίδειον, corr. Werf. Thucyd. II, 39. — 3) πεπεικῶς, Ap. πεπεικῶς, emend. Werf. — 4) Ἐξαρκεῖν ἂν κ. τ. λ. scholion editum ad h. l. subl. Valk. — 5) Πλαγίως, sic ex L. dedit Valk., ed. δεινῶς — 6) φρόνημα, sic ex Aristide, ed. φρόνημον. — 7) δεινῶς δὲ κ. τ. λ., sic Leid., ed. οὐκ ἐπὶ μόνου δὲ τοῦ κ. τ. λ. — 8) Προγόνους subl. Valken. — 9) διάλογῳ, sic Werf., Ap. διαλέγει. — 10) Εἰ τοίνυν καὶ Σολ. legi item in Leid. Valken. significavit. — 11) ἐπαινέσας, ed. ἐπαινήσας. — 12) νομοθετήσαντας, ed. νομοθετήσαντας.

Ἀρχαιότατος, ὃ ἐστὶν ὁ Ὅμηρος, ὡς ἴσμεν· εἰ δέ τις εἶπη, καὶ μὴν πρὸ¹ αὐτοῦ γέγονεν ὁ Ὅρωνος, πρὸ αὐτοῦ γέγονε· τὰ δὲ δόγματα Ὁρφῆως Ὀνομάκριτος μετέβαλε δι' ἐπῶν, χρόνῳ² ὕστερον Ὀμήρου γενόμενος. Καὶ Αἰσχίνης³ δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους φησὶ, λέξω περὶ Ὀμήρου, ὃν⁴ ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν τάττομεν. Τὸν Μιλτιάδην δὲ τῷ Ὀμήρῳ παραβάλλει, ἔνδοξον αὐτὸν ἀποδεικνύς καὶ ἔνδοξον παρατιθεὶς πρόσωπον· ἢ ὅτι κυρίως ποιήσεις ἐστὶν ἢ μετὰ μιμήσεώς τινος καὶ μετὰ οἰκονομίας καὶ διασκευῆς καὶ μύθων ἐν ἔπεσι τάξις· ἅπερ ἐξαιρέτως Ὅμηρος ἐπετηδευσεν καὶ κατέδειξε πρῶτος· ὅσοι δὲ πραγματείας ἐτέρας ἔγραψαν, ἐποποιοὶ καλοῦνται, ἢ γὰρ περὶ ἀστρονομίας ἢ φυσικὰς τινας ἢ ἱερὰς ἔγραψαν βίβλους· ὅτι δὲ ἀρχαιότεροι, μαρτυρεῖ⁵ καὶ Ἀνδροτίων καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἡρόδοτος.

273, B. Οὐκ οὖν ὅσους γε] Schol. ed. Θεμιστοκλῆς γὰρ Ἀθηναῖος ὢν ὑπερεβάλλετο τοῦτον.

Μῆτε Ὅμηρον] Id. Πλάτων ἐν ταῖς πολιτείαις⁶ λέγει, ὅτι δεῖ μυρίσαντας Ὅμηρον ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως, μυρίσαι μὲν καὶ στέφαι ὡς ποιητὴν, ἐκβαλεῖν δὲ, ὅτι ἐβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους, λέγων (Iliad. XIV, 317. Rep. III, 4. ed. Ast.)

Οὐδ' ὁπότ' ἡρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο.

Καὶ πάλιν (XIV, 356.)

Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε. . . . .

Καὶ ὅσα τοιαῦτα. Θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν μέγα, εἰ σκόπτων Ὅμηρον διαβάλλει καὶ Κίμωννα. Apogr. Mon. pro ὅσα τοιαῦτα ita pergit: Καὶ ἄλλως δὲ φιλοσωμάτους ἐποίει τοὺς ἀνθρώπους λέγων, ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως⁷ ἥρωος τηλικούτου (Odys. XI, 489. cf. Plat. Rep. III, init.)

1) καὶ μὴν πρὸ αὐτοῦ, sic Leid., Mon. αὐτὸν. — 2) χρόνῳ δὲ, δὲ a Leid. abest. — 3) Αἰσχίνης ἐν τῷ κ. Τιμ. p. 149. ed. R. — 4) ὃν deest in Leid., conjicit Creuzerus in margine excerptorum: πρεσβύτατον καὶ σοφώτατον — 5) μαρτυρεῖ, Leid., Mon. μαρτυροῖ. Laudat Creuz. Aelian. V. H. VIII. 6. et Androt. fragm. p. 117 ed Sieb. Adde Herod. II, 53. — 6) ἐν ταῖς πολιτείαις, III, 9. ed. Ast. — 7) ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως, tanquam e persona Achilles,

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλω
Ἄνδρ' ἱ παρ' ἀκλήρῳ. . . .

Τίνα μὲν οὖν, ὃ Πλάτων] Schol. ed. Ἐκ τοῦ ἀντι- 273, C.
κειμένου πρῶτον ἐρωτᾷ δεικνύς, ὅτι εἰ καὶ μὴ βελτί-
ους, ἀλλὰ χείρους μὴ ποιήσας, κακῶς ἀκούειν οὐκ ὠφει-
λεν· εἶτα ὅτι καὶ βελτίους ἐποίησεν ἀποδεικνύς· σοφισμὸς
δὲ ἡ ἀντερωτήσις· πρῶτον δὲ αὐτὴν λαμβάνει ἐπ' ἀναιρέσει
τοῦ φαύλου, ὥς καὶ τοῦτο ἐπαινοῦντος τοῦ Πλάτωνος τὸ
μηδὲν βλάψαι.

Λαμπρῶς ἂ ἀποκρινοῖμαι] Ap. Mon. Ἀντὶ τοῦ φανε- 275, D.
ρῶς· καὶ Θουκυδίδης, ³ καὶ λελυμένων ἤδη λαμπρῶς
τῶν σπονδῶν. Καὶ Δημοσθένης. . . .

Ὡς πόλιν εἰπεῖν] Schol. ed. Ὡς πόλιν εἰπεῖν 274, A.
εἶπε δεινῶς προσθεὶς τὸ ὥς· ἐπειδὴ γὰρ οὐ δυνατόν ὦφε-
λεῖν πόλιν ὅλην ἀκριβῶς εἰς ἀρετὴν, διὰ τοῦτο προσέθηκε
τὸ ὥς, ἀπὸ τοῦ πλείονος ὀριζόμενος· καὶ πάλιν ἐπήγαγε τὸ
ὥς δῖμον, οὐ γὰρ δυνατόν ὅλον δῆμον ὠφελεῖν.

Ὡσπερ τὰς τοῦ Γηρυόνου κεφαλὰς] Id. Ὁ Ἡσίοδος 274, B.
φησι τὸν Γηρυόνην τρεῖς κεφαλὰς ⁴ ἐσχηκέναι, λέγων

Τρικέφαλον ⁵ Γηρυονῆα.

Ἀστέως δὲ ὁ Ἀριστείδης τῷ μύθῳ δείκνυσιν τὸ παρά-
δοxon λέγων, ὅτι οὐ δεῖ ἀπαιτεῖν Ἀθηναίους ἴσους πάντας
εἶναι.

Οὐδ' ὁ ἥλιος] Ap. Mon. Ἀπὸ τοῦ μείζονος ἢ ἀπὸδει- 275, A.
ξις μεσημβρίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ⁶ μέσῳ τῆς ἡμέρας, ὑπερ-
βολικόν· καὶ καταβολῆς, τῆς ἐπισημίας καὶ τοῦ σπέρ-
ματος καὶ τοῦ νοσήματος. Καὶ Δημοσθένης, ⁷ ὅτι ὥσπερ

ex doctrina Platonis, quem lege Rep. III, 6. In Leid. eadem
forte legi, indicavit Valk. — 1) παρ' ἀκλήρῳ, Mon. παρακλήρῳ. —
2) Λαμπρῶς subl. Valken. — 3) Θουκυδ., cf. schol. et Intt. ad
II, 7. — 4) τρεῖς κεφαλὰς sic Valk. ex Leid., ed. τὰς κεφ. —
5) τρικέφαλον, sequutus sum Ruhnk., ed. τρικέφαλον, Hesiod.
Theog. 287. ibiq. Gaisf. — 6) ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τ. ἡμ., inde
suspicatus est Ruhnk. ad Tim. p. 154. h. l. legendum ἐν σταθερῷ
τῆς μεσημβρίας. Recte nam quod Th. M. s. v. καταβολὴ p. 495.
item legit ἐν καθαρῷ, quis est quem moretur? Quid? quod ex
Panathenaico hunc locum laudat, ubi ex Miltiade dicere debe-
bat? — 7) Δημοσθένης, Philipp. III, 127. ed. Sch. sublin. Valken.

περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ· ὅταν γὰρ πλεονάζῃ
τινὶ ψύχος καὶ ἐν τῷ ἡλίῳ καθίζῃ, πλέον ῥιγοῖ.¹

275, B. Σώζεται τοῖς γένεσι τοῦνομα] Id. . . . . Τοῦτο δὲ ἀπὸ
χρησιμοῦ εἰληπται

Ἴπποι² Ὀρηκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες. . . . .

276, C. Καὶ μὴν καθ' ὑμῶν τοὺς σοφοὺς] Schol. ed. Ἐντεῦ-
θεν δεικνύει τοὺς φιλοσόφους σοφίζομένους καὶ οὐκ ἀλη-
θεῖς τοὺς συλλογισμοὺς ποιομένους. Cod. Barocc. 7.
Δείκνυσι³ τὸν συλλογισμὸν λόγῳ μὲν δυνατόν γενέσθαι,
ἔργῳ δὲ οὐδαμῶς μηδένα μηδὲν ἀμαρτάνειν.

276, B. Μὴ καθ' ἕκαστον⁴] Apogr. Mon. Τοῦτο εἶπεν, ὅτι
λεχθὲν κοινῶς εἶπε πάντων τῶν Ἑλλήνων· πολλὴ δὲ δοκι-
μασία ἐγένετο τῶν θεσμοθετῶν Ἀθήνησι; ὡς καὶ Δημο-
σθένης⁵ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· δις δοκιμασθέντας
ἄρχειν ἐν τῇ βουλῇ καὶ παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δικιά-
στηρίῳ. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ἐξ οἱ πάντες ὄντες θεσμο-
θέται καθ' ἓνα ἐδοκιμάζοντο.

277, C. Νυκτομαχία⁶] Ap. Mon. Ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ
ἐβουλήθησαν προσελθεῖν τοῖς τείχεσι τῶν Συρακουσίων Ἀθη-
ναῖοι· ὃ δὴ καὶ ἐποίησαν προσελθόντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡγου-
μένον⁷ ἤρξαντο οἱ μὲν Λωριεῖς Μεσηρίων, οἱ ἐν Ναυπάκτῳ,
ἢ οἱ Κερκυραῖοι ἄλλην⁸ ἐν τῷ παιωνίζειν ἀφιέναι φωνήν,
ἐτέραν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι· ταραχθέντες δὲ ἐπὶ τούτῳ μικροῦ
δεῖν ἅπαντα ἀπώλοντο.

1) ῥιγοῖ, Mon. ῥιγῇ; malui ῥιγοῖ quam ῥιγῶ, ἑλληνικῶς quam
ἀττικῶς, cf. Piers. ad Moer. sub v. et Buttm. ad Plat. Gorg. p.
527. — 2) Ἴπποι κ. τ. λ., Ap. Mon. Ἴππον γὰρ Θεσσαλὸν· λακεδαι-
μονίην δὲ γυναῖκα. Prostat hoc schol. apud schol. ad Theocr.
XIV, 48. quod emendatius reddidit Heind. ad Plat. Hipp. maj.
p. 141. — 3) Δείκνυσι τὸν συλλογισμὸν κ. τ. λ. Margini haec olim
veluti interpretamentum adscripta, genuinis denique ipsius sophi-
stae verbis expulsis, textui sunt intrusa. — 4) Μὴ καθ' ἕκαστον
subl. Valken. — 5) Δημοσθένης ἐν τ. π. Λεπτ., p. 82. ed. Wolf.,
unde δις pro διὸ, quod erat in Mon., ἐν τε τῇ β. pro καὶ ἐν τῇ β.
recepit, inserens παρ' ὑμῖν post καὶ. — 6) Νυκτομαχία, subl. Val-
ken. cf. Thucyd. VII, 44. — 7) ἡγουμένου, desideratur ducis no-
men; fortasse Νικίου supplendum, (quod nomen ob νυκτὶ excidere
facile potuit. An latet in καὶ?), quamvis narrat Thucyd. I. I.
Demosthenem cum iis, qui paucis ante diebus simul adpulerant,
ejus rei auctores fuisse. — 8) ἄλλην ἐν τῷ, Mon. ὅλλ' ἐν τῷ.

Καίτοι παρῶν αὐτῶ] Schol. ed. *Λύσις ἀντιπίπτον* 278, A. *τος, ἵνα μὴ εἴπῃ τις, ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο.*

Μετὰ Ἰππίου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν] Apogr. Mon. ib. et Leid. *Ἀπὸ κοινοῦ τὸ συνεπιστρατεύειν. Ὁ δὲ Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος ὁ Ἰππίας μνησικακῶν ἀνῆλθε πρὸς Δαρεῖον, ἔχων εἰς τὸ προδοῦναι· καὶ ἔπεισεν αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεῦσαι.¹ Καὶ Ἡρόδοτος δὲ τὸ ὅμοιον² λέγει. Τύραννοι δὲ καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι, ὥς ἴσμεν ἐκ τῶν Θουκυδίδου· ἐκβληθέντες δὲ παρὰ τῶν³ Ἀθηναίων ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν. Sch. ed. Ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος ὁ Ἰππίας μνησικακῶν ἦλθε πρὸς Δαρεῖον, καὶ ἔπεισεν αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεῦσαι.*

Ἐκ Λακεδαιμόνος⁴] Schol. ed. *Εἰς Δημάρατον αἰνίττεται τὸν Λακεδαιμόνιον, οὗτος γὰρ τὰ τῶν τυράννων ἐφρόνι.* ib.

Ταῦτα (Cod. Schell. cum ed. Cant. inserit πάντα) 278, B. *ἄφρις] Apogr. Mon. et Leid. Δόλογοι⁵ καὶ Ἀψίνθιοι ἔθνη ὅμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους· ἐρωτῶσιν οὖν τοῖς Ἀψινθίοις τὸν θεόν, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι⁶ τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν, αὐτὸν ἐκείνων στήσατε τύραννον· ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψίνθιοι ἤρξαντο περινοστεῖν τὰς πόλεις καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν, ὅτι ὁ χρησμός τοῦτον δηλοῖ· εἴτα διελέχθησαν αὐτῶ⁷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἠβουλήθη,⁸ ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις ὅτι⁹ πέμψαν-*

1) στρατεῦσαι. In hac voce desinit, uti vides, schol. editum ad Μετὰ Ἰππίου. Sequitur alterum ad καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν] Τύραννοι καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι· ἐκβληθέντες δὲ παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν. — Legitur item in Leid. In quo desunt Ἀπὸ κοινοῦ τὸ συνεπιστρατεύειν, pergit autem ὁ δὲ Θουκυδ. — 2) τὸ ὅμοιον, τὸ in Leid. deest. — 3) παρὰ τῶν Ἀθ., Leid. παρ' Ἀθ., cf. Thucyd. VI, 54 seq. ibiq. intt. — 4) Ἐκ Λακεδαιμόνος, Valk. sublin. proxima τῶν ταῦτά. — 5) Δόλογοι καὶ Ἀψίνθιοι x. τ. λ. Praeclarissimum hoc scholion edidit Valken. ad Herod. VII, 34. et clausulam inde ab: καὶ ποταμοῦ ὄντος x. τ. λ., ad VI, 36. — 6) ἀπαλλαγῶσι, sic Valk. ex Leid., Mon. ἀπαλλαγῆσι. — 7) αὐτῶ, sic Valk., Mon. αὐτῆς. — 8) ἠβουλήθη, Mon., Leid. ἔβ. — 9) ὅτι, Valken. ὅτι (ἐτι) πέμψαντες.

τες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. Περυμάντων οὖν αὐτῶν λέγει ὅτι ναὶ περὶ αὐτοῦ λέγει· ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι, ἐὰν κελεύσῃ ἡ πόλις, γίνομαι· κελευσάσης οὖν τῆς πόλεως ἐγένετο τύραννος, καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς ¹ Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους, ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως ² ἂν μὴ βλάβηται οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων.

279, A. Καὶ ὅτι οὐκ ἐδυνήθησαν] Sch. ed. Ἐπειδὴ πάντες ἐξ ἐντολῆς ὑπέκλυτον δυστυχίαν, ἤτησαντο τὴν ³ ἐπιστρατείαν καὶ ἑτέραν δυστυχίαν, ὅτι ἐκείνους οὐχ εἶρον· ἀμαξόβιοι γὰρ ὄντες καὶ πόλεις οὐκ ἔχοντες μετήγοντο εὐκόλως.

ib. Οἱ σοφώτατοι πάντων] Sch. ed. Σοφωτάτους λέγει τοὺς Αἰγυπτίους, ὅτι τὰ ἐν οὐρανῷ ἤδεσαν καὶ τελεστικοὶ ὑπῆρχον. Λέγει δὲ καὶ ἡ παροιμία ⁴

Λεινοὶ μηχανὰς πλέκειν Αἰγύπτιοι.

Ἡὔξησε δὲ τὴν σοφίαν αὐτῶν, σοφωτάτους πάντων εἰπὼν, ἵνα ἐξάρῃ τοὺς Ἀθηναίους καταπολεμήσαντας Πέρσην, ὃν οὐδ' οἱ σοφώτατοι πάντων ὑπέστησαν.

279, B. Ἐκ τριγόνιας ⁵ ἐδούλευον] Sch. ed. Ἀντὶ τοῦ ἐκ τρίτης γενεᾶς, οἷονεὶ ἀπὸ προγόνων· βούλονται δὲ τινες τὴν γενεὰν περὶ ἐτῶν εἶναι, τὸν δὲ ⁶ τρίτον ἀριθμὸν ἐπὶ πλήθει ἐκδέχονται. Σημαίνει οὖν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδούλευον, οἷον ἐπὶ ⁷ Κύρου καὶ Καμβύσου.

1) τοὺς Δ., M. τὰς Δ. — 2) ὅπως ἂν μὴ κ. τ. λ. immo contra rem habere, ait Valken. VI, 36, cum Herodotus de Doloncis prodidisset, quae de Apsinthiis noster. Ceteroquin haud leviter in ea re variant scriptores, cf. Rutgers. v. lect. I, 9. Intt. ad Milt. Nepotis, cap. I. et Poppon. ad vit. Thucyd. Marcellineam p. 314. Aut erravit schol., aut alios scriptores est secutus. — 3) ἐπιστρατείαν, ed. ἐπὶ στρατείαν. Subl. Valk. — 4) ἡ παρ., Sch. ad Nub. 1128. Valk. ad Adon. 47. — 5) Ἐκ τριγόνιας κ. τ. λ. verba huius schol. τὴν γενεὰν περὶ ἐτῶν εἶναι subl. Valk. et in Mscr. legi addit. — 6) Τρίτον ἀριθμὸν, sic τριπόρος, τριπλάνης, τριπόθητος, τριπομακρ., τρικυμία λόγου, πόθου, Heind. ad Euthyd. p. 371. Abresch. in addendis ad Not. in Aristaen. p. 20. seq. Sic τριπορος, cf. Welk. ad Hippon. fr. p. 94. Nota sunt trifur et trifurcifer Plauti. — 7) ἐπὶ Κύρου, ed. ἀπὸ K.

Λακεδαιμόνιοι δὲ ^{1]} Apogr. Mon. Ἔθος ἦν Λακεδαι- 279, C.
μονίοις κατ' ἔτος ^{2]} κόρας τινὰς πέμπειν ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος ἱερῷ, ἵνα ὕμνον ἄσῳσι τῷ θεῷ. Ταύταις περιτυ-
χόντες ἐβιάσαντο Μεσσήνιοι· μαθόντες τοῦτο Λακεδαιμό-
νιοι πέμπουσι πρὸς αὐτοὺς δίκας βουλόμενοι λαβεῖν παρὰ
τῶν δεδρακότων· ὥς δ' οὐκ ἐπείθοντο, ἐπιστρατεύουσι Λα-
κεδαιμόνιοι κατ' αὐτῶν· τοῦτο δὲ γέγονεν ἐν τῷ Μηδικῷ
πολέμῳ· Μένοντες δὲ εἶπε τὴν πανσέληνον, ἐν γὰρ
τῇ πανσέλῳ στρατεύουσιν, ὥς πολλάκις ἐγνωμεν.

Ἵσπερ Ὀμηρος ^{3]} Apogr. Mon. Ἐνδοξον πάλιν εἰσά- 281, C.
γει πρόσωπον, οὐδὲ γὰρ, ^{4]} φησὶν, εἰ ἐκάλεσεν Ἀχιλλεῖα ^{5]}
θυμολέοντα, ἥδη λέων ἦν, οὐδ' εἴ πη τοῦ Αἵαντος πάλιν
(Il. XI, 557.)

Ἵς δ' ὅτ' ὄνος . . . . .

ἥδη ὄνος ἦν ὁ Αἴας καθάπαξ, ἀλλ' εἰς ὅσον προσῆκε πρὸς
τὴν χρεῖαν λέγει δεχόμενος καὶ πρὸς μέρος λέοντι καὶ κά-
προις καὶ ὄνοις ^{6]} ἱππικάζων τὸ πρόσωπον· οὐ καθάπαξ,
ἐπ' ἀμφοτέρων ^{7]} δὲ λέγει, τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ κυβε-
ρήτου.

Ἵσπερ σὺ φῆς ^{8]} Apogr. Mon. Ἡθος ἔχει ὁ λόγος 282, C.
ἐδόκει γὰρ καὶ Σωκράτης μισθὸν δέχεσθαι, καὶ εἰ μὴ χρυ-
σόν, ἔχειν γὰρ αὐτὸν ἔλεγον δύο πίθους, ^{9]} τὸν μὲν σίτου,
τὸν δὲ οἴνου, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐκέλευεν ἐπιβállειν αἰεὶ
τούτοις, ὅπως μὴ λείψωσιν.

Καὶ ἰδιώτας] Apogr. Mon. et Leid. ^{10]} Ἰδιώτας λέγει ib.
οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης . . . ἥ . . . οὐ μάχης ἀπεί-

1) Λακεδαιμόνιοι δὲ subl. Valk. — 2) κατ' ἔτος, Mon. κάτε-
τος. — 3) Ἵσπερ Ὀμ., sublin. Valken. — 4) οὐδὲ γὰρ, φησὶν, sic
Ap., Werf. maluit γὰρ φησιν, male. — 5) Ἀχιλλεῖα κ. τ. λ. ea sic
Apogr. Ἀχιλλεῖα, θυμολέοντα, ἥ δὲ λέων ἦν· οὐδ' εἶπε περὶ τοῦ Αἵ-
αντος, in quibus Werf. ἥ δὲ λέων ἦν, veluti versus heroici esset
clausula. — 6) ἱππικάζων, Ap. ἱππικάζειν. — 7) ἀμφοτέρων, Ap.
ἀμφοτέροις. — 8) Ἵσπερ σὺ φῆς, subl. Valk. — 9) τὸν μὲν σίτου,
τὸν δὲ οἴνου, Ap. τοῦ μ. σ., τοῦ δ. οἴνου. — 10) Καὶ ἰδιώτας κ.
τ. λ. Quae ab initio leguntur, Ἰδιώτας — νίκης, ex Leidensi ex-
hibuit Valken. ad Herod. VI, 112 ita uti edenda curavi; itemque
reliqua deinceps quae sola excerpit Creuzerus in Selectis. Sunt
reliqua etiam in Apogr. et Werferus praemissis punctis nonnihil
deesse significavit.

ρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης· καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι· τὸ πρῶτον Ἑλλήνες ὑπέστησαν σῆμα θεάσασθαι Μηδικόν.

284, C. Ἡ τὸν ἐν Κολωνῷ κείμενον· Οἰδίπουν] Apogr. Mon. Θαυμασιῶς ἐπῆγαγε τὸ Οἰδίπουν.⁵ Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι νεκροὶ ὄντες τὴν γῆν φυλάττουσιν, εἰκότως ἐγρήσατο τοῦτω τῷ παραδείγματι, ὅτι καὶ ὁ Οἰδίπους νεκρὸς ὢν σώζει τὴν Ἀττικὴν· τὸν δὲ Κολωνὸν λέγουσιν οἱ μὲν τόπον εἶναι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ δῆλον.⁴ Λέγεται ὁ Οἰδίπους μετὰ τὰς συμφορὰς ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας· οἱ δὲ θεοὶ ἐλεήσαντες αὐτόν, δεδώκασιν αὐτῷ δόκησιν τοῦ σώζειν τὴν Ἀττικὴν. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι πολλῶν κακῶν αἴτιος γεγινώς ταῖς⁵ Ἠθήβαις διὰ τε τὸν φόνον τῶν παιδῶν ἐναγῆς ὢν, ἐκβάλλεται τῆς πόλεως ὑπὸ⁶ τῶν Θηβαίων καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Κολωνὸν καὶ τελευτήσας ἐκεῖ θάπτεται· ἐλθόντων δὲ ποτε Θηβαίων, φαίνεται Ἀθηναίους κελεύων⁷ ἀντιπαρατάξασθαι, καὶ συμβαλόντες ἐνίκησαν.

ib. Ἡ εἴ τις ἄλλοθι ποῦ⁸] Ap. M. et Leidens. Ἡ εἴ τις ἄλλοθι ποῦ τῆς χώρας, εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἄφθρου λέγομεν, τουτέστι τῆς χώρας, δηλοῦμεν τὸν Θησεῦ· ἐν⁹ τινι γὰρ καιρῷ ἐξεβλήθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων Θησεὺς καὶ¹⁰ ἐκβληθεὶς ἀπῆλθε πρὸς Λυκομήδην ἐν τῇ Σκύρῳ, ὡς πρὸς

1) ὅτι τὸ πρῶτον, Valken. pro τὸ conjecit τότε, merito opinor, vult enim Schol. primos Athenienses Medorum habitum videntes sustinuisse, eaque narrantem vidit Herodotum VI, 112., ut malim ex Herodoto legi Ἑλλήνων, quamvis Aristides de omnibus Graecis loquatur. — 2) Ἡ τὸν ἐν Κολωνῷ κ. τ. λ. sublin. Valk. annotans in Mscr. plura praemitti his, unde oriuntur edita, scil. Λέγεται ὁ Οἰδίπους. Quae significavit Valken., ex Apogr. opinor, dedi. — 3) τὸ Οἰδίπουν, alibi schol. τὸν Οἰδ. — 4) οἱ δὲ δῆλον, sic. f. Δήλου. — 5) ταῖς Ἠθήβαις, ed. τοῖς Θηβαίοις, illud et Mon. et Leid. — 6) ὑπὸ τῶν Θηβαίων leguntur etiam in Leid., desunt in ed. — 7) ἀντιπαρατάξασθαι, sic uterque Mscr., ed. ἀντιπαρατάξαι κ. τ. λ. — 8) Ἡ εἴ τις ἄλλοθι ποῦ κ. τ. λ. Cod. Leidensem accurate a se collatum ait Valken.; leguntur item particulae aliquae in Cod. Palat., ex Leidensi nonnihil edidit Creuzerus, V. D. comment. Herodot. p. 304. seq. et Herodotea in scholiis Aristidis ed. male descripta esse, cf. Schweigh. ad Herod. I, 67. — 9) ἐν τινι καιρῷ ἐξεβλ. κ. τ. λ. inde ordiuntur excerpta Palatina, omisso γὰρ. — 10) καὶ ἐκβλ. ἀπῆλθε πρ., ed. ἀπῆλθε γοῦν πρ.

φίλον· ὁ δὲ Λυκομήδης φοβούμενος, μὴ ὁ Θησεύς ἐκβάλῃ αὐτὸν τῆς βασιλείας, φονεύσας ἐκείσε ἔδραψε. Μετὰ τοῦτο ¹ ἔλαβον Ἀθηναῖοι χρησμόν μετενέγκαι ² τὰ ὁσῶ τοῦ Θησεύς· ἀκούσαντες τὸν χρησμόν ἀγνοεῖν ποῦ εἴη τὰ ὁσῶ τοῦ Θησεύς ἔφασαν· ὁ δὲ θεὸς εἶπεν ὅτι, ἐγὼ ὑμῖν ἡγεμόνα πέμπω. ³ Εἶτα ἐξελθόντες καὶ φθάσαντες περὶ τὴν Σκύρον, ἐθεάσαντο αἰτὸν καταπτάντα καὶ ὀρύσσοντα τὴν γῆν· οἱ δὲ ⁴ ἐνόησαν, ὅτι ἐκεῖ εἰσι τὰ ὁσῶ τοῦ Θησεύς καὶ ⁵ λαβόντες ἔδραψαν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐὰν δὲ ἐκτὸς τοῦ ἄρθρου λέγωμεν, Ἡ ἄλλοθί που ⁶ χάρας, δηλοῖ τὸν Ὁρέστην· ποτὲ γὰρ Λακεδαιμόνιοι καὶ Τεγεάται ἐπολέμουν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἤρροντο τὸν θεὸν Λακεδαιμόνιοι, πῶς ἂν περιγέγωνται· ὁ δὲ ἔχρησεν οὕτως·

Ἀρκαδίην ⁷ μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς, οὐ τοι δώσω·
Πολλοὶ ⁸ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι ⁹
Οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν· ¹⁰ ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγαίρω·
Δώσω ¹¹ τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι,
Καὶ καλὸν ¹² πεδίον σχοίνῳ διαμετρησασθαι.

Ἀκούσαντες τὸν χρησμόν Λακεδαιμόνιοι συνέβαλον καὶ ἡττηθέντες ἐλήφθησαν παρὰ τῶν Τεγεατῶν, οἱ καὶ πέδας ¹³ αὐ-

1) Μετὰ τοῦτο κ. τ. λ., Palat. εἶτα, ed. μετὰ ταῦτα. — 2) μετενέγκαι τὰ ὁσῶ κ. τ. λ., ed. μετενέγκαι τὰ ὁσῶ τοῦ Θησεύς ἔφασαν, in quibus τὰ ὁσῶ τοῦ Θησεύς, his posita fraudi fuerunt — 3) πέμπω. Εἶτα, illud εἶτα, quod Werferus non enotavit, ex Leid. recepi, cum ed. ἐξελθόντες δὲ exhibeant. — 4) Οἱ δὲ ἐνόησαν, ed. ἔγνωσαν γοῦν. — 5) καὶ λαβόντες κ. τ. λ., Cod. Palat. οὔτινες καὶ μετενεγκόντες ἔδραψαν ἐ. τ. Ἀττ. Pergit dein C. Palat. Λακεδαιμόνιοι πολεμοῦμενοι ὑπὸ τῶν Τεγεατῶν, ἤρροντο τὸν θεόν, πῶς ἂν περιγέγωνται· ὁ δὲ ἔχρησεν οὕτως· Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς· μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω. — 6) Ἡ ἄλλοθί που χ., ἢ delevit Valken. — 7) Ἀρκαδίην κ. τ. λ., oraculum transscripsi ex ipso Herodoto, I, 66., diversitatis farraginem seorsim recensiturus. Est autem haec: Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς. — 8) Πολλοὶ ἐν Ἀρκ., κ. τ. λ., ed. πολλοὶ ποσσίκροτον ὀρχ. κ. τ. λ. reliquis om., quae exstant in utroq. Mscr. — 9) ἔασι, Mscripti ἔασιν. — 10) οἱ σ' ἀποκ., Mscripti οἱ γ' ἀποκ. — 11) Δώσω τοι, uterque Codex δώσω δέ τοι Τεγέην — Werferus post Τεγέην non πολλοὶ legi confirmat, ut quod ex versus 2. principio remansisset, reliquis, ut supra memoravi, omissis. — 12) Καὶ καλὸν κ. τ. λ., sic quoque Codd., ed. καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ δ. — 13) πέδας αὐτοῖς βυλόντες, sic omnes, f. εἰς β., illud certe non memini legere.

τοὺς βαλόντες ἐποίησαν ¹ γεωργεῖν τὴν γῆν. Ἡττηθέντες ὁὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι πάλιν ᾗτησαν δεύτερον χρησμόν· ἐστὶ δὲ οὗτος·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέῃ λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ² ἄνεμοι πνεῖουσι δύο κρατερῆς ³ ὑπ' ἀνάγκης,
 Καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ⁴ ἐπὶ πῆματι κείται.
 Ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζοος ⁵ αἶα·
 Τὸν σὺ ⁷ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάβροθος ἔσση. ⁸

Ἀκούσαντες τὸν χρησμόν ⁹ τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐσπείσαντο πρὸς ¹⁰ Τεγεάτας· εἶτα ἐν τῇ εἰρήνῃ ἔτυχε, Αἰχάντινα, ἀγαθοεργόν, Λακεδαιμόνιον — ἀγαθοεργοὶ ¹¹ δὲ καλοῦνται παρὰ Λακεδαιμονίοις πέντε τῶν ἡππέων, οἵτινες ἐξήρχοντο τοῦ βαθμοῦ καὶ ἐσχόλαζον ἐπὶ γνώσει τῶν παρ' ἐτέροις ¹² νομίμων ἀγαθῶν — καθέζεσθαι ἐν χαλκείᾳ τῆς Τεγέας, εἶτα ¹³ θαυμάζειν, πῶς ἀνέρχεται τὸ πῦρ· τὸν ¹⁴ δὲ χαλκέα ἐρωτῆσαι, τί καθέζεται ἐκπληττόμενος· τὸν δ' εἰπεῖν, ὅτι θαυμάζω διὰ τὸ οὕτως ἀνέρχεσθαι τὸ πῦρ· τοῦτο ¹⁵ δὲ ἀκούσαντα τὸν χαλκέα εἰπεῖν, ἐὰν ἀκούσης, ὃ βούλομαι λέγειν, θαυμάσαι ἔχεις· εἶδον γάρ, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ ¹⁶ σορόν τινα ἐννέα ὀργυῶν, καὶ ἀπιστῶν, εἰ τοιοῦτός ἐστιν ὁ κείμενος ἐν τῇ ¹⁷ σορῷ, εἶτα ¹⁸ ἀποκαλύψας εὗρον καὶ ὅτι τὸ σῶμα

1) γεωργεῖν τὴν γῆν, sic uterq. Cod., ed. τὴν γῆν γεωργεῖν. — 2) Ἡττηθ. κ. τ. λ. sic Codd., ed. πάλιν οὖν ἤρποντο τὸν θεὸν Λακεδαιμόνιοι καὶ ἔχρησεν αὐτοῖς οὕτως· ἔστι τις κ. τ. λ. cf. Creuz. comm. Herodoteis l. I. Ἔστι τις, ex Herod. I, 67. En discrepantia lectionis ex utroque Mscr. et edito: Mscripti ἔστι τις Ἀρκαδίας γαίης λευρῷ ἐνὶ χ., ed. ἔστι τις Ἀρκαδίας γαίῃ, λευρῷ ἐνὶ χ. 3) Ἐνθ' ἄν., Mon. Ἐνθα ἄν. — 4) κρατερῆς ὑπ' ἄν., Mscr. κατηγορῶν ὑπ' ἄν., ed. κρατῆρων ὑπὸ ἄν. — 5) πῆμ' ἐπὶ π. ed. πῆμ' ἐνὶ πῆματι. — 6) φυσίζοος αἶα, Ap. φυσίζωος αἶα, ed. φ. Αἶα. — 7) κομισσάμενος, ed. et Mscr. κομισάμενος. — 8) ἔσση, ed. ἔση, itemque Mscr. — 9) τὸν χρησμόν τοῦτον, τοῦτον in ed. desideratur. — 10) πρὸς Τεγ., ed. π. τοὺς Τ. — 11) ἀγαθοεργοί, L. et M. ἀγαθοί, illud in ed., inde ab ἀγαθοεργοί. — ἀγαθῶν a reliquis sejuncti, quod facere neglexit Jebb. — 12) παρ' ἐτέροις, ed. π. ἐτέρων. — 13) εἶτα φ., ed. καὶ φ. — 14) τὸν δὲ χ., ed. τ. γούν χ. — 15) τοῦτο δὲ ἄκ., sic L. et ed., Mon. τὸν δὲ χαλκέα τοῦτο ἀκούσαντα· ὅτι ἐὰν ἀκούσης κ. τ. λ. — 16) ἐν τῷ οἴκῳ, ed. ἐν τῷ οἴκῳ τοῦτῳ. — 17) ἐν τῇ σορῷ, ed. σόρῳ. — 18) εἶτα ἀποκ., εἶτα deest in ed., Mon. εἶτα ἀποκαλύψας καὶ εὗρον ὅτι κ. τ. λ., ed. cum Leid. εἶτα ἀπ. εὗρον καὶ τὸ σῶμα τοσούτον.

ἐννέα ὀργυῶν ἐστίν. 'Εωρακῶς' ὁ Αἰχας ἤρξατο συμβάλλειν τὸν χρησμόν τὸν λέγοντα, "Ἔστι τις Ἀρχαδίη καὶ τὰ ἐξῆς καὶ ἀναγκασθεὶς ἦσθετο, ὅτι τὸ χαλκεῖον σημαίνει ὁ χρησμός, εἴτα εἶπε τῷ χαλκεῖ, μίσθωσόν μοι τὸν οἶκον ἐπ' ὀλίγῳ¹ χρόνῳ· μισθωσαμένου² οὖν τὸν οἶκον καὶ λαβόντος³ τὰ ὁστᾶ τοῦ Ὀρέστου, ἐλήφθησαν οἱ Τεγεάται.

Καὶ τὸν Ἡρακλέα⁴] Sch. ed. 'Ὅπλα γὰρ ἦν ἀνακεί- 285, B.
μενα ἐν τοῖς Ἡρακλείοις, ἅπερ εὐρέθη ἐξαίρνης ἔξω θυρῶν κείμενα. Δεινῶς δὲ ὁ Ἀριστείδης τὴν βόήθειαν τῶν θεῶν μαρτυρίαν ποιεῖται τῆς Μιλτιάδου ἀρετῆς.⁶

Καὶ τὸν Πᾶνα⁷] Id. Ἀπεστάλη⁸ Φιλιππίδης τις ὀνό- ib.
ματι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἡμεροδρόμος ὢν, ἐν τοῖς Περσικοῖς, συμμαχίαν αἰτῆσαι παρὰ Λακεδαιμονίων· ἀπιὼν δὲ ἄπρακτος⁹ ἐκ τῆς τῶν Λακεδαιμονίων, ἤκουε φωνῆς τινος, ἐπιβώσσης αὐτῷ· ὥς δὲ πλησίον¹⁰ ἐγένετο, ἀκούει λέγοντος τοῦ Πανός, εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὡς ὀλιγοῦσιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα¹¹ φροντίζοντος· ἦνίκα δὲ ἐστράτευον, εἶδον αὐτὸν ἡγούμενον καὶ βωμόν ιδρύσαντο καὶ θυσίας¹² ἐπετέλεσαν.

Καὶ Πινδάρῳ φησὶν¹³] Id. Λέγεται, ὅτι μέλη ποιοῦν- 285, C.
τος τοῦ Πινδάρου ποτὲ ἐν Θήβαις, τερφθεὶς ὁ Πᾶν ὠρχήσατο αὐτῷ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν,¹⁴ ὅτι ἄσμα σκεψάμενος ὁ Πίνδαρος¹⁵ ἔμελλεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ εἶδεν ὄναρ τὸν Πᾶνα λέγοντα αὐτῷ τὸ ἄσμα καὶ λαβὼν εὐθὺς ἀνέθηκε τῷ θεῷ.

1) 'Εωρακῶς, M. ἑωρακῶς; edita ita ferunt: ἀκούσας ὁ Αἰχας ἦσθετο τοῦτο σημαίνειν χρησμόν καὶ εἶπε τῷ χαλκεῖ κ. τ. λ. — 2) ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ, Mon. ἐπ' ὀλίγου χρόνου. — 3) μισθωσαμένου κ. τ. λ., ed. μισθωσαμένου τοῦ οἴκου, illud est in Mon. — 4) καὶ λαβόντος κ. τ. λ., ed. καὶ λαβόντος τὰ ὁστᾶ, τοῦ Ὀρέστου δὲ ἦσαν, ἐλήφ. οἱ T., non ita male. — 5) καὶ τὸν Ἡρακλέα, idem schol. legitur in Leid. et Mon., ex quibus γὰρ recepi, om. in ed. — 6) ἀρετῆς, pergit Mon. τὸ δὲ κατὰ τὸν Πᾶνα τοιοῦτόν ἐστιν, quae cum ad sequentia pertinerent, plane omisi. — 7) Καὶ τὸν Πᾶνα, idem schol. legitur in Leid. et Mon., unde emendavi edita plerumque mss. codd. sequutus. — 8) Ἀπεστάλη, ed. ἀπεσταλή τις Φιλιππίδης ὀνόματι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἡμεροδρόμος ὢν ἐν τ. II. — 9) ἐκ τῆς τῶν Α., τῆς ex Mscr. — 10) πλησίον ἐγένετο, ἐγένετο ex Leid. — 11) ταῦτα φροντ., ed. ταῦτα φρ. — 12) ἐπετέλεσαν, sic Leid., ed. ἀπετ., cf. Valken. ad Herod. VI, 105. — 13) Καὶ Πινδάρῳ, ead. leguntur in Mon. et Leid. — 14) λέγουσιν, deest in Leid. — 15) ὁ Πίνδαρος, ὁ deest in Leid.

Οἱ δὲ ἵ' Ἱπομνηματισταὶ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ κρουεργίᾳ τοῦ Πέλοπος ἀρχήσαστο ὁ Πάν· ἔχομεν δὲ τοῦτο ἐν τῇ ἡ' πρώτῃ νίκῃ.

Ἀλλαχοῦ δὲ καὶ λόγον] Id. Ζητεῖται, πῶς λέγει τὸν Πᾶνα λόγον ἢ λόγου ἀδελφόν. Λέγομεν οὖν, ὅτι πάντα κατὰ λόγον συνέστη· τὰ δὲ πάντα ἐστὶν ὁ Πάν, ἀδελφὸς ἄρα ὁ Πάν τοῦ λόγου. Πάλιν δὲ ὁ Πάν λόγος, ἐπεὶ ἡ' Ἐρμού ἐστιν, ὡς φασιν, υἱὸς πᾶς λόγος ἔντεχνος. Ἡ δὲ ὅτι ὁ Πάν μουσικός, πᾶς δὲ λόγος εὐμουσος καὶ ἐμμελὴς σύγκειται. Leidens. Ζητεῖται κ. τ. λ. λέγομεν, ὅτι τὰ πάντα διὰ λόγον κ. τ. λ. Μᾶλλον δὲ ὁ Πάν λόγος· διὸ καὶ Ἐρμού υἱὸς ὁ λόγος ὁ ἔντεχνος καὶ παρὰ θεοῦ διδόμενος εἰς παιδευσὶν ἐστίν.

286, A. Ἐρᾷ γε ἡ' πρὸς ἡ' Apogr. Mon. Ὁ λόγος σχετλιακός· πρὸς θεῶν δὲ εἶπε διὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Ἡρακλέα· φησὶν, ὅτι πρὸ τῆς Μαραθῶνος οὐκ ἤδεσαν Ἀθηναῖοι τὸν Πᾶνα θεόν, ἀλλ' ἐκ τῆς συμμαχίας θεοῦ νενομίκασι. Συννοήσαντας δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ πρότερον ἐν νῶ λαβόντας ἰδρυσάσθαι βωμόν.

287, B. Τὴν χεῖρα ἐντετακώς] Schol. ed. Ἐπεὶ δὲ εἶπεν εἰς ἀνῆρ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τούτου ἐπήγαγε τὸ ὅτι καὶ μόνος ἐγράφη· ἦν γὰρ ἐν τῇ Ποικίλῃ τὸ πρῶτον γεγραμμένος

1) οἱ δὲ Ἱπομν. addidi ex Mon., neque dubito, quin eadem contineantur Leid., cum plura in eo legi in ora sui exempl. significasset Valken. — 2) ἐν τῇ πρώτῃ νίκῃ, i. e. in primo carmine olympico vrs. 75. H. l. monitum velim, fragmentum Pindari, quod servavit schol. Theocr. I, 1. (fragm. p. 28. ed. Heyne) ex eo mihi desumptum videri, quod scholiastes Aristid. h. l. Panem Pindaro carmen molienti praecepisse per somnum tradit. Non frustra opinor hujus carminis mentionem injecit Aristides, in quo ipsa haec victoria, Pane fautore a Miltiade reportata, Pindari ore posteris tradita sit. — 3) Ἡ δὲ, ed. ἡδε. Quae ex Leidensi, a Valk. correctae exhibui, ita edidit Creuzerus, V. D., in Meletem. I, 33., ubi excidit ἐστίν. — 4) Ἐρᾷ γε, subl. Valk., Werf. ex Mon. Ἐρᾷ γε. — 5) τὸν Ἡρακλέα φησὶν, Mon. τὸν Ἡρακλέα φησιν. 6) συννοήσαντας, M. συννοήσαντες. — 7) ἐν τῇ Ποικίλῃ τὸ πρῶτον γεγρ., sic Leid. et Mon., ed. ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ, quae ultima vox enaia ex τὸ ἄ. Dicitur autem et ποικίλῃ στοᾷ et Ποικίλῃ. Nepos Milt. VI. Miltiadi talis honos tributus est in porticu, quae Ποικίλῃ vocatur, quum pugna depingeretur Marathonia, ut in decem praetorum numero prima ejus imago poneretur, isque hortaretur milites proeliumque committeret.

ὁ Μιλτιάδης ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ ὑποδεικνύς τοῖς "Ελλήσι τοὺς βαρβάρους, λέγων ὁρμᾶν κατ' αὐτῶν. "Ονομα δὲ ἐκκλησίας ἡ πνύξ, ὡς καὶ Αἰσχίνης μέμνηται. (p. 104. R.)

Ταῦτόν Πανσανία ¹⁾ Ap. Mon. . . . . Πανσανίας γὰρ 288, C. κρατήσας ἐν Πλαταιαῖς τῶν Μήδων ἡβουλήθη * ὕστερον προδρομικῶς φησι καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ α.

Καὶ σκέδον τῶν γε Ἀθ.] Schol. ed. Τὸ σκέδον εἶπεν, ἐπειδὴ τῷ ὄντι Λακεδαιμόνιοι ἐνίκησαν.

Τῶν ἀντιτεταγμένων] Id. Τῶν τὰ Μήδων φρονούν- 289, B. ταν· λέγει δὲ διὰ τοὺς Θηβαίους.

Καὶ τὰ γε τῆς τειχομαχίας] Id. Τοῦτο οὐκέτι ἐν ³⁾ Πλαταιαῖς ἐγένετο, ἀλλ' ἐν Θήβαις· τῶν γὰρ βαρβάρων μετὰ τὴν τροπὴν καταφυγόντων εἰς τὸ τεῖχος καὶ μὴ ἐξιόντων εἰς μάχην Ἀθηναῖοι τειχομαχῆσαντες ἐνίκησαν.

Ἵτι στρατὸν] Id. Τὸ ἐπίγραμμα μεταφέρει εἰς τὸν 289, D. Μιλτιάδην, ὅπερ ἔγραψεν ⁴⁾ ἐν τῷ τρίποδι ὁ Πανσανίας, ὅπερ ὕστερον ἐξεκολάφη.

Ἵσπερ Λύσανδρον] Id. Ναύαρχος ὢν τῶν Λακεδαι- 290, A. μονίων ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς — τοῦτο ⁵⁾ δὲ τὸ χωρίον ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ τῆς Θράκης — νικήσας τοὺς Ἀθηναίους, ὡς λέγει Ξενοφῶν, δεκαδαρχίας καθίστη ⁶⁾ ἐν ταῖς πόλεσι, θέλων ὀλιγαρχίαν ποιῆσαι· καὶ ἐντεῦθεν στάσεις καὶ θόρυβοι ἐγένοντο ἐν ταῖς πόλεσι.

Καὶ σκόπει] Id. Φανερώς νῦν τὴν παράθεσιν ἐγύμνωσεν, ὅτι πρὸς τοὺς φίλους Πλάτωνος τὸν Μιλτιάδην συγκρίνει. ⁷⁾

1) ταῦτόν Πανσανία, Werf. hoc sch. adscripserat ad μονοῦ κρείττων. Exciderunt autem nonnulla, quantum ex punctis colligi potest. — 2) ἡβουλήθη ὕστερον προδρομικῶς φ. κ. τ. λ., leg. μετεβουλευήθη, vel ἡβουλήθη ὕστερον προδοῦναι ὡς φησι καὶ ὁ συγγραφεὺς, (Thucyd. I, 128) vel perierunt nonnulla post ὕστερον, vel lege τὰ τῶν Μήδων ἡβ. ὕστ., dicitur enim βούλεσθαι τὰ τιнос, alicujus causa velle, alicui favere, ut φροσιζειν τὰ τιнос. — 3) ἐν Πλαταιαῖς, Valk. ἐν τῇ Πλαταίᾳ. — 4) ὁ ἔγραψεν, vide hoc Simonidis epigramma in Gaisf. p. min. I, p. 372., ὅπερ Valk. delevit. 5) τοῦτο δὲ τὸ χ., in ed. continua oratione haec cum superioribus et iis quae infra sunt, leguntur. — 6) καθίστη sic Valk. ex Leid., ed. κατέστη. — 7) συγκρίνει, ed. συγκρίνειν.

291, A. "Ὅσπερ Θίμβρωνα¹⁾] Id. Τοῦτον λέγουσι στρατηγὸν γενέσθαι Λακεδαιμονίων, μέθυσον καὶ ἀκόλαστον.

ib. Τὰ τῆς δημοκρατίας²⁾ ἐπιχώρια] Id. Τοῦτο προσέθηκεν, ἵνα μή τις εἴπῃ, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ ἡμάρτανεν ὁ Μιλτιάδης τὰ³⁾ Λακωνικά, ἀλλὰ τὰ Ἀττικά· φαίνειν δὲ ἐστὶ τὸ κακῶς ἐπιτροπεύειν, φάσις γὰρ ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἐπιτροπευόντων κακῶς, ἔνδειξις δὲ ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὀφειλότων τῷ δημοσίῳ.

ib. Δημεύειν] Ap. Mon. Εἴποι τις, ὅτι κακῶς εἶπε τὸ δημεύειν ἐπὶ τοῦ ῥήτορος· οἱ γὰρ δικασταὶ τούτου κύριον λέγομεν οὖν ὅτι καὶ παρὰ Δημοσθένει ἔχομεν τὴν λέξιν ἐν Φιλίππικοις· ἐνθα⁴⁾ λέγουσι τὸ κρίνειν, δημεύειν δηλοῖ. Τὸ δημεύειν δηλοῖ ὅτι τῶν ῥητόρων τινές, χαριζόμενοι τῷ δήμῳ, ἔγραφον κατὰ τινων πλουσίων δημεύειν.

291, B. Οἶμαι δὲ καὶ ἐν θεῶν] Schol. ed. Δώδεκα γὰρ θεῶν δικασάντων, Ὁρέστη καὶ Ἐρίνυσιν, ἐξ προσετέθησαν τῷ Ὁρέστη, μεθ' ὧν ἦν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ νενίκηκεν.

291, D. Νομίζω] Id. Μετὰ⁵⁾ τὰ κατὰ Μαραθῶνα ἐπεστράτευσεν ἐπὶ τοὺς Παρίους ὁ Μιλτιάδης, ἥ ὅτι συνέπραξαν τῷ Πέρσῃ, ἥ ὅτι ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων· ἐστὶ δὲ αὕτη⁶⁾ ἡ νῆσος εὐτελής. Ταύτην πολιορκοῦντος αὐτοῦ ἐπέμφθη βέλος ἐξ ἀφανοῦς καὶ ἔτρωσε τὸν αὐτοῦ μηρόν· ὁ δὲ νομίσας τῆς Δήμητρος εἶναι βέλος, ἦν γὰρ πλησίον τοῦ τείχους βωμὸς⁷⁾ αὐτῆς, καὶ ἱερὸν⁸⁾ φοβηθεὶς ἀνεχώρησε· κατηγόρησαν οὖν αὐτοῦ προδοσίαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, μετὰ⁹⁾ τῆς ἐκτίσεως φρουροῦντες αὐτὸν τοῦ τι-

1) Θίμβρωνα, ed. Βοτθωνα, illud voluit Cant., confirman-
Bar. I., Coll. Nov., et Schell., qui omnes Θίμβρωνα, haud qua-
quam contemnendum, vid. Wess. ad Diod. XIV, 36. XVII, 108.
Vales. ad Harp. p. 93. Hess. ad Timol. Mor. ad Paneg. c. 40.
2) Τὰ τῆς δημ., subl. Valken. — 3) τὰ Λακωνικά x. τ. λ., f. κατὰ
τὰ Α. x. τ. λ. — 4) ἐνθα λέγουσιν x. τ. λ. Erat, cum sic mallem
ἐνθα λέγει τὸ κρίνειν δημεύειν· τὸ δημεύειν δηλοῖ x. τ. λ. Incipit
ed. inde ab τὸ δημεύειν δηλοῖ x. τ. λ. quae item leguntur in Mon.
Vide Intt. ad Hesych. s. v. ubi Demosthenes explicatur. Adde
Vales. ad H. p. 17. et 343. — 5) μετὰ τὰ κατὰ ed. μετὰ δὲ κατὰ.
6) αὕτη ἡ ν., ἡ inseruit Valk. ex L. — 7) βωμὸς, ed. βωμοί. —
8) ἱερὸν φοβ., ed. καὶ φοβηθεὶς ἂν ἐχώρησε. — 9) τῆς ἐκτίσεως,
p.d. τῆς κτίσεως.

μήματος, κατεψησίσαντο γὰρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα. Δεινῶς ¹ δὲ εἰς ἐγκώμιον αὐτοῦ τὴν αἰτίαν περιτρέπει δεικνύς, ὅτι διὰ τοῦτο ἐξημίωσαν ² αὐτὸν Ἀθηναῖοι, διότι νομίζοντες αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ τοῖς πᾶσιν ἀγένητον εἶδον ἀναχωρήσαντα αὐτὸν ἐκ Πύρου ἄπρακτον.

Οὐδὲν πλέον] Ap. Mon. Ὡσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν 192, C. τῷ κατὰ Μειδίου εἶπε φρόνιμον τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὅτι ἀπέδοτο αὐτὸν κακὸν ὄντι ὥς ἐδείχθη ὕστερον.

1) Δεινῶς κ. τ. λ. Hic desinit Leid., indicante Valk., pergit editus. — 2) ἐξημίωσαν, ed. ἐξημίωσαν. Hardt. in Cod. CXXIII. ultimum scholiorum in Miltiadem hoc ajit esse: Οὐκ οἶν ἄρα οὐ δώσομεν κ. τ. λ., quae nusquam in meis leguntur.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ .¹

293, B. Λοιπὸς τοίνυν Θεμιστοκλῆς] Sch. ed. Ῥητορικῶς ὁ Ἀριστείδης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἄκρων τὴν τάξιν τῶν μεγίστων προσώπων εἰργάσατο· προτάξας μὲν τὸν Περικλέα, τελευταῖον δὲ τηρήσας τὸν Θεμιστοκλέα.

ib. Ἐκ δευτερείων τὰ πρωτεῖα] Sch. ed. Μετὰ τὸ νικῆσαι ὃν τὸν βάρβαρον συνῆλθον πάντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ὥστε τιμῆσαι κατ' ἀξίαν τοῖς λαφύροις τοὺς ἀριστεύσαντας, ἔνθα πάντες ἐρωτῶμενοι, τίς ἐνίκησεν, ἕκαστος ἔλεγεν, ἐγὼ πρῶτος, καὶ κατ' ἐμὲ Θεμιστοκλῆς· τὸ μὲν οὖν ἐγὼ πρῶτος ἔλεγον,⁴ ἑαυτοὺς προάγειν τῶν ἄλλων βουλόμενοι, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ Θεμιστοκλῆς, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κρύψαι τὴν ἀλήθειαν.

293, C. Ὅσῳ Ξέρξης Λαρεῖον] Ap. Mon. . . . Ὡς περ καὶ Δημοσθένης ἔν τῳ κατὰ Μειδίου βουλόμενος αὐξῆσαι τὸ δεινὸν ὃ πέπονθεν, εἰσάγει τὸν Μειδίαν λέγοντα, ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς ἐτυπτήθησαν, ὥς περ ὁ πρόεδρος καὶ ὁ θεσμοδότης. εἰτα αὖξει καὶ ἐκ τῶν ποιησάντων, ὅτι οἱ τύψαντες ἐμέθουν καὶ ἡγνόουν, καὶ ἐκ τῶν παθόντων, ὅτι οἱ τυπτηθέντες ἀργυρίον τι δεξάμενοι τοὺς νόμους προδεδώκασιν· οὔτε δὲ ὁ Μειδίας ἡγνόει, οὔτε ἐγὼ τοὺς νόμους προδεδόκα.

1) Θεμιστοκλῆς, sic ex Coll. Nov., Schell., Leidensi, Photio et Cod. Mon. CXXIII., ed. Ἐπὲρ Θεμ., itemque Mon. CCXLIX, Cod. Aug. CCCCXXXII Ἀριστείδου Θ. In Photio haec: Μιλτιάδης ὑπὲρ Θ., τὸ προοίμιον, at in marg. Θεμιστοκλῆς. — 2) Ῥητορικῶς x. τ. λ. sic incipere schol. in Cod. Mon. CXXIII docet Hardtius, t. II, p. 63 seq.; integrum scholion a Valken. sublineatum. Μετὰ τὸ νικῆσαι, sic Leid., ed. κινήθηναι; paullo luculentius haec de Graecorum conventu in Mascr. Leidensi legi, testatur Valken. in marg. — 4) πρῶτον ἔλεγον, ed. ἔλεγεν. — 5) Δημοσθένης ἐν τῳ κατὰ Μειδίου, cap. XI, p. 20 seq. ed. Spald. Sublineavit item Valken.

Τὴν Μαρ.] Phot. Αἰεῖται ἴσως τὸ ἐν.

195, D.

Τὰ δεύτερα ¹ αἰετῶν προτέρων] Sch. ed. Μετὰ γὰρ τὰ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ τὰ ἐν Σαλαμῖνι συνέβη.

Ἐπεύθυνος ἦν] Sch. ed. Καινοπρεπῶς νῦν τὴν λέξιν, 194, D. οὐ γὰρ ἐπὶ ἐγκλήματι ὑπεύθυνος ἦν.

Μαντικῆς μὲν οὖν] Sch. ed. Μαντικῆς διὰ τὸ νο- 295, A. ἥσαι τὸν χρησμὸν· δεινότητος διὰ τὸ δύνασθαι πείσαι λόγους· πρῶτον, ὅτι καὶ τυπτόμενος παρὰ Εὐρυβιάδου ἔφερε· καρτερίας δὲ, ὅτι ἠνέσχετο τὴν πόλιν καταλιπεῖν εὐαρμοστίας, ὥς ἀρμόσασθαι τῇ χρεῖα.

Ἀκριβῶς πολιτεία] Sch. ed. Ἡ γὰρ πολιτεία πολλῶν 295, B. ἔργων ἐστὶ περιεκτική.

Οὐχ ἦντιον καλέσαι τὰς Μούσας] Ap. Mon. (Hom. Iliad. XI, 218.)

²Ἔσπετε ³ νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

⁴Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἄντιος ἦλθεν

⁵Ἡ αὐτῶν Τρώων ἥ ἐκλειτῶν ἐπικούρων.

⁶Ἡτοιμάζετο δὲ κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. . . . 296, C.

Τοῦτο ⁷ δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν.

Αἰγύπτου δ' ἀποστάσης] Schol. ed. Μετὰ γὰρ τὰ ἐν ib. Μαραθῶνι καταφρονήσαντες Μήδων Αἰγύπτιοι ὑπέστησαν· ἐχειρώσατο δὲ αὐτοὺς ὁ Ξέρξης ῥαδίως· δεύτερον δὲ ἀπέστη Αἴγυπτος, πρῶτον ἐπὶ Καμβύσου καὶ δεύτερον ἐπὶ Δαρείου.

Δεκατῷ δὲ ἔτει] Sch. ed. Ἀπὸ τῶν ἐν Μαραθῶνι ἕως ib. τῶν ἐν Σαλαμῖνι δέκα ἔτη τὰ ἐν ⁸ μέσῳ ἐγένοντο.

⁹Ὡσπερ ἀρχή] Sch. ed. Ἐπειδὴ πάσῃ τῇ οἰκουμένη 297, A. παρείκασε τὸν ἑαυτοῦ στρατὸν, λέγει ὡς ἐνθα ἐχώρει, ὥσπερ

1) τὰ δεύτερα αἰετῶν, subl. Valken., ed. τὰ δεύτερα αἰετῶν πρω-
τείων, debet certe protέρων, ut est in ipso Aristide, nisi in eo
malis legi πρωτείων. Jebbiius hinc inde scholion praeponit lectio-
nem Codicis, unde scholion erat excerptum. Id plus semel fac-
tum animadverti. — 2) Ἔσπετε, Ap. Ἔσπεται κ. τ. λ. — 3) Ἡτοι-
μάζετο, Werf. et Creuzerus ante τοῦτο δὲ κ. τ. λ. nonnulla deesse
significant. Jam vides clausulam scholii ad Ἐπιθυμῶν μᾶλλον,
quae paullo infra leguntur, eandem esse; quid dubitemus, non
quin diversa Aristidis spectent, sed eodem pertineant? Puta ad
Ἐπιθυμῶν κ. τ. λ. — 4) τὰ ἐν μέσῳ, ex Leid. inseruit Valken.

ἄρχων πάσης τῆς οἰκουμένης ἐδόκει· ἔστι δὲ τὸ στρατο-
πέδου ἐρμηνεία τοῦ πάσης γῆς.

- 297, B. Ἡ τοῦ ἡλίου¹⁾ Apogr. Leid. Ἐρχομένου τοῦ βασι-
λέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον,
ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου ἐξ ἀνατολῆς· εἶτα ὡς ἠρώτησεν ὁ
βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἰπεῖν
τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· τοῦναντίον δὲ ἦν· ἐσήμανε γὰρ
αὐτῷ τὴν ἦταν, διότι ἀπὸ ἀναταλῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος, εἶγε
καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. Sch. ed. Ἐ. τ. β. ἐ.
τ. Ἑλ. περὶ τὸν Ἑλλ. ἐκλ. ἡλ. ἐγ., ὅπερ τοὺς μάντις αὐτοῦ
ἐρωτήσαντος τὰς τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἔφασαν ἀφανισθῆναι·
τοῦναντίον δὲ συνέβη, ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλ. ἐκ τῆς ἀνατολῆς.

- 197, C. Ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρεῖαν] Ap. Leid. Ἐπιθυμίαν²⁾
μᾶλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω
περιπλεῦσαι καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὥρυξε τὸν Ἄθω κα-
θάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέ-
λῃται· λέγει γὰρ, ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης
ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν.

- ib. Ὅπως ἀριθμοίη³⁾ κατὰ μυρίους] Ap. Leid. Καινότε-
ρον, φησὶν, ἐξεῦρεν ἀριθμὸν κατὰ μυρίους οὐ⁴⁾ καθ' ἓνα
μετρῶν· λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάνδρον τεῖχος, οὗπερ ἐμνήσθη
καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (t. I, p. 234, ed. C.)

- 297, D. Ὡςτι ἔχουσθαι] Sch. ed. Παρόντος καὶ μέλλοντος τοῦ
βασιλέως πᾶσαι πόλεις ἡλίσκοντο.

- 298, A. Ὡςπερ τοῦ Ποσειδῶνος] Sch. ed. Ἐπειδὴ Ἐννοσί-
γαιος⁵⁾ ὁ Ποσειδῶν, ὡς Ὅμηρος, (Iliad. XIII, 18.)

. . . . . τρέμε δ' οὔρεα. . . . .

- ib. Τὸ δὲ μαντεῖον] Sch. ed. Τοῦ Ἀπόλλωνος δηλονότι.
ἔλεγε γὰρ, οὐ μόνον Ἀθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι κατασκαφθῆ-
σονται⁶⁾ πόλεις.

1) Ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, vide apud Valken. ad Herod. VII, 37. ἐξ ἂν., sic Valk., M. καὶ ἂν. — 2) Ἐπιθυμίαν μᾶλλον κ. τ. λ. Exstant penes Valken. ad VII, 24. — 3) Ὅπως ἀριθμοίη, scholion ad h. l. vide apud Valken. ad VII, 60. — 4) οὐ καθ' ἓνα, f. ἡ καθ' ἓνα μ. — 5) Ἐννοσίγαιος, ed. ἐννοσίγαιος. — 6) κατασκαφθῆσονται, ed. κατασκαφθήσονται.

Γέλων¹ καλούμενος] Sch. ed. Ὁ Γέλων οὗτος τύραν- 298, B.
 νος Σικελίας ἦν, καλούμενος δὲ εἰς συμμαχίαν παρὰ τῶν
 Ἑλλήνων εἶπε συμπράττειν αὐτοῖς, εἰ παρὰσχοιεν αὐτῷ τὴν
 τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν· τοῦτο φοβούμενος τὸν Πέρσῃν εἶ-
 πεν, ἐπιστόμενος ὅτι οὐ μέλλουσι παρασχεῖν αὐτῷ, διὰ
 γὰρ αὐτὴν ἐπολέμουν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι οὐκ ἡβουλήθησαν
 συμμαχεῖσθαι αὐτοῖς, ἢ ὅτι ἡσύχοι ἦσαν αἰεὶ, ἢ ὅτι ὁ Περ-
 σεὺς (ἀφ' οὗ Πέρσαι) Ἀργεῖος ἦν καὶ οὐκ ἐβούλοντο τού-
 τοις ἀντιτάττεσθαι· οὔτε γὰρ Ἕλλησιν ὡς ὁμοφύλοις, οὔτε
 Πέρσαις ὡς συγγενέσιν ἐμάχοντο.

Σοφώτερα] Sch. ed. Σοφώτερα ἀντὶ τοῦ πανουργό- ib.
 τερα· ἔπεμψαν γὰρ τριήρεις εἰρηκότες τοῖς κομίζουσιν ἐν τῇ
 Μαλέᾳ διασῶναι² — ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο τῆς Λακωνικῆς,
 ὡς ἔγνωμεν³ πολλάκις — μέχρι τροπῆς ἐνὸς τῶν στρατευμάτων.
 Μετὰ ταῦτα δὲ προσελθεῖν καὶ τοῖς νικῶσιν εἰπεῖν ὅτι, πρὸς
 ὑμετέραν συμμαχίαν ἤκομεν.

Θετταλοὶ δὲ] Sch. ed. Θετταλοὶ δὲ ὑπ' ἀνάγκης ib.
 μὲν, ὅτι⁴ ἔλεγεν αὐτοῖς ἀφεῖναι τὸν Πηνειὸν ποταμόν· ἔστι
 δὲ οὕτως, ἢ Θετταλία ὑπὸ πολλῶν ἔχεται⁵ ὄρων, ἐξ ἐνὸς
 δὲ ὄρους τοῦ Πηνειοῦ καὶ ποταμὸς κατήγεται, ὃς αὐοίκητον
 ἐποiei τὴν χώραν· πεδινὰ γὰρ οὖσα, πληρουμένη τε ὑπὸ
 τοῦ ποταμοῦ αὐοίκητος ἐγένετο· σεισμοῦ δὲ συμβάντος ἐσχίσθη
 τὸ ὄρος καὶ εἰς τὰ κοῖλα ἑαυτοῦ ἐδέχετο τὸν ποτάμον· ἐν-
 τεῦθεν ἢ μὲν πεδινὰ ἐξηραίνετο,⁷ ἐτέρωσε δὲ ὁ ποταμὸς
 προухώρει⁸ καὶ παρεῖχεν οἰκεῖσθαι τὴν γῆν. Τοῦτο οὖν
 τὸ ὄρος, ὅπερ ὁ σεισμός ἐρῶηξεν, ἡπείλησε φράττειν καὶ
 αὐοίκητον τὸν τόπον ἐργάσασθαι.

Δελφοὶ δὲ οὐκ εἶχον] Sch. ed. Ἡπόρουν⁹ οἱ Δελφοί, 298, C.

1) Γέλων καλούμενος κ. τ. λ. insunt quoque in Apogr. Leid.

2) ἐν τῇ Μαλέᾳ, ed. ἐν τῷ Μ. — 3) διασῶναι, i. e. tempus terere, ducere, ut Nep. Them. VII, ibiq. Intt. — 4) ὡς ἔγνωμεν, sic ed., Leidensis ἔγνωμεν (sic), unde Valken. confecit ἐγνωμεν; ἔγνωμεν, nostro usitatissimum, retinendum statui, eo magis quod ex ipsis illis ductibus etiam ἔγνωμεν, dicere possis. — 5) ὅτι ἔλεγεν κ. τ. λ. sc. Xerxes. — 6) ἔχεται, hoc ex Leid. enotavit Valk., ed. ἔχετε. 7) ἐξηραίνετο, ed. ἐξ. — 8) προухώρει, sic Valk. ex L., ed. προσ-εχώρει. — 9) Ἡπόρουν, edita ex prava interpunctione laborantia sensu carebant.

τί ποιήσουσιν; ὅτι ἐρωτῶσιν αὐτοῖς, τί δεῖ ποιῆσαι; ὁ θεὸς ἔφη, ἐμοὶ μέλῃσει, ἢ ὅτι εἶπεν αὐτοῖς θύειν.

299, A. Οὐδ' ἠὔξατο αὐτῶ χανεῖν] Ap. Mon. "Ὅπερ ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις συμβαίνει· καὶ Ὅμηρος·

. . . . Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν.

ib. Εὐδαιμόνισε] Ap. Mon. Παρὰ τὸ Ὅμηρικόν· (Odys. V, 306. 307.)

Τρισμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τοτ' ὄλοντο

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. . . . .

ib. Ἄντ' ἀγαθοῦ τοῦ δαίμονος] Ap. Mon. Δαίμονι αὐτὸν παραβάλλει ¹ δεικνὺς αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον· τὸ δὲ ὑπο-
θεεῖς ὥσπερ θεμέλιον εἶπε, καὶ ὥσπερ γὰρ οἰκείας οἶμαι καὶ πλοίου ² Δημοσθένους.

ib. Ὅρθοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ³] Valken. in margine minio pinxit: Schol.

299, B. Μικροῦ δεῖν] Photius: Παρ' ὀλίγον, σχέδον, ἐγγὺς ἦκεν, οὐ πόρρω ἦν, οὐ πόρρω εἰπεῖν, ὡς ἔπος φάναι, ὀλίγου δεῖν, ὀλίγου δέω φάναι, μονουχί.

300, A. Ἡ τί γράφειν βελτίον] Sch. ed. Εἰς τὸ ψήφισμα αἰνίττεται, ὃ ἔγραψε Θεμιστοκλῆς, παραδοῦναι τὴν πόλιν ⁴ Ἀθηναίους Ἀθηναίων Μεδούσῃ καὶ εἰς τὰς τριήρεις ἐμβῆναι. ⁵

300, B. Εἰπὲ γὰρ ⁶] Sch. ed. Ἐπειδὴ εἶπεν ἀποκρίνασθαι ὁ Πλάτων ὡς τεθνεώς, ὡς ἀποροῦντα αὐτὸν ποιεῖ πρὸς τὴν ἐρώτησιν καὶ προσκαλεῖται τῶν αὐτοῦ μαθητῶν τινα ἀποκρίνασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ.

1) παραβάλλει, Mon. παραβάλλοι. — 2) καὶ πλοίου Δημ., lege καὶ πλοίου· Δημοσθένους . . . . . omissa Demosthenica χρή-
σει. — 3) Ὅρθοις τοῖς ὀφθ. Huc fortasse pertinent, quae edi-
dit Valk. ad Herod., VII, 152. Ἔδοξεν τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας (in
Leid. erat μηδιεσώσας) δεκατεῖσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὑπε-
ρον καὶ Θεμιστοκλῆς. — 4) τὴν πόλιν Ἀθηναίους Ἀθηναίων Μεδούσῃ
κ. τ. λ., sc. Minervae Atheniensium curam agenti; sic Valk. ex
Leid., ed. Μεδούσῃ. Equidem ex Aristide pag. 192 lego: Ἀθηναῖ
Ἀθηναίων μεδούσῃ.

5) ἐμβῆναι, quod deerat in ed., ex Leid. addidit Valk. — 6) Εἰπὲ
γὰρ κ. τ. λ., schol. ad h. l. sic legerim. Ἐπειδὴ εἶπε, ἀποκρίνασθαι,
ὡ Πλάτων ὡς τεθνεώς, ἀποροῦντα κ. τ. λ. vel Ἐπειδὴ εἶπε, ἀπο-
ρίνασαι ὡ Πλάτων, ὡς τεθνεώτ' ἀπορ. κ. τ. λ.

Τὴν Πύκνα (ed. Πνύκα, cf. Creuz. ad Plot. p. 285.)] ^{ib.}
 Apogr. Leid. Ἡ πνύξ ὀνομά ἐστιν ἐκκλησίας παρ' Ἀθη-
 ναίοις· ἡθικεύεται· δὲ ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης δεικνύς τὴν
 σοφίαν ἐν λόγοις μόνον οὐσαν καὶ οὐκ ἐν ἔργοις. Schol. ed.
 Ἡ πνύξ ὀνομά ἐστι παρ' Ἀθηναίοις· εἰρωνεύεται δὲ ἐνταῦ-
 θα ὁ Ἀριστείδης λέγων, ἔδει ἐπὶ Ξέρξου τοιαῦτα φιλο-
 σοφεῖν.

Τὸ ὃν μὲν αἰ] Sch. ed. Τὸ ὃν μὲν αἰ τοῦτο ὁ Πλά- 300, C.
 των ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει περὶ τοῦ θείου, τοῦτο γὰρ γένε-
 σιν οὐκ ἔχει.

Ἄλλ' ὅθεν ἀνδρία³] Apogr. Mon. Τὸ πρῶτον εἶπε ^{ib.}
 πάλιν, ὡς πρὸς τὰς ἰδέας, ὅτι ἐκεῖθεν ἡ⁴ παρ' ἡμῖν ἀν-
 δρεία κατὰγεται· ἐστὶ δὲ αὐτῷ⁵ Κράτυλος διάλογος, ἐνθα
 περὶ τῆς τῶν ὀνόματων⁶ ὁρθότητος διαλέγεται καὶ ἐτυμο-
 λογεῖ, φιλοσόφως διδάσκων· ἑτέρα δὲ ἡ τοῦ φιλοσόφου ἀν-
 δρεία καὶ ἑτέρα ἡ τοῦ στρατιώτου.

Ἵσπερ σύνθημα⁷] Sch. ed. Πῆμά τι ἔλεγον οἱ στρα- 300, D.
 τηγοί, ἵνα⁸ ἐὰν συμβῇ αὐτοῖς τοῖς ἐναντίοις ἀναμιχθῆναι,
 τοὺς ἑαυτῶν φίλους γνωρίζωσι, καὶ τοῦτο ἔλεγε (f. ἔλε-
 γον) τὸ σύνθημα· ἐπειδὴ δὲ πολλάκις συνέβαινε καὶ τοὺς
 ἐναντίους⁹ μανθάνειν αὐτὸ, ἥλλασσον¹⁰ αὐτὸ εἶπου μάχη
 χρονίῳ ἐγένετο, ἵνα μὴ γνόντες οἱ ἐναντίοι¹¹ χλευάζειν δυνή-

1) παρ' Ἀθ., sic Valk. ex L., ed. Παναθηναίους. — 2) Ἡθι-
 κεύεται, (Leid. ἡθικεύεται) quae vox Lexicis ignota idem signi-
 ficare videtur, quod ἡθικῶς εἰπεῖν, i. e. cavillari, dum mores ali-
 cujus imiteris, εἰρωνεύεσθαι. — 3) Ἄλλ' ὅθεν ἀνδρία, cf. Creuz.
 ad Plot. p. 285. — 4) παρ' ἡμῖν, f. παρ' ὑμῖν, apud vos phi-
 losophos. — 5) αὐτῷ, sic M., noli αὐτοῦ, schol. ad Av. 282.
 Φιλοκλεῖ ἐστὶ δρῆμα Τηγεύς, Menand. Rhet. p. 596, l. 20. εἰσὶ
 τούτων καὶ τῷ Βακχυλίδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί. — 6) ὀνομάτων, sic
 rescripsi cum Creuz. pro νοημάτων, confirmat idem V. D. p. 472.,
 cf. Bast. comm. pal. p. 782 seq. — 7) ὥσπερ σύνθημα, ead. le-
 guntur in Leid. et Mon. Quae sequuntur vocem δυνήσονται, ἡ
 λ. τ. π. ἐν τ. κ. π., ὅτι β. addidi ex Mon. — 8) ἵνα ἐὰν κ. τ. λ.
 sic et Mscr., ed. ὥσπερ εἰ συμβαίῃ τοῖς ἐναντίοις, ἀναμιχθῆναι
 τοὺς ἑαυτῶν φίλους γνωρίζουσι, leg. ἐναντίοις ἀναμιχθῆναι, τοὺς
 κ. τ. λ. — 9) μανθάνειν αὐτὸ, ed. αὐτῷ. — 10) ἥλλασσον αὐτὸ,
 ed. ἥλασσον αὐτῷ ὅπου κ. τ. λ., αὐτὸ ὅπου ex Leid. Valk. — 11)
 χλευάζειν δυνήσονται, ed. et M. δυνήσονται, M. χυλάζειν. Post
 Θουκυδίδης in Mon. reliqua desunt, non item in Leid.

σονται, ἢ λάθωσι τοὺς πολεμίους ἐν ταῖς ταραχαῖς καὶ ποιήσωσιν, ὅ,τι βούλονται. Μέμνηται καὶ Ξενοφῶν καὶ Θουκυδίδης. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ μάχῃ ὁ στρατηγὸς τρίτον βοᾷ τοῖς στρατιώταις, μηνύων τὸν καιρὸν τοῦ συμβαλεῖν¹ καὶ τοῦτο καλεῖται σύνδημα.

301, A. "Υστερον τῶν πραγμάτων σοφίαν] Sch. ed. "Ἦν μετὰ τὰ πράγματα εὐρίσκει τις, λέγων ὡς τοῦτο καὶ οὐκ ἐκείνο ποιεῖν ἔδει.

301, B. 'Υπερήφανον] Sch. ed. Τὸ ὑπερήφανον νῦν ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ θανυμαστόν.

301, C. Κληρονομεῖν²] Phot. "Ἡ οὕτως ἐρεῖς, οὐδὲν φασὶ λαμπρόν, οὐδ' ὑπερήφανον· πολλὰ γὰρ ἂ κατὰ μελετὴν ἔδοξεν ἄριστα βεβουλευσθαι, ἐπὶ τῶν καιρῶν ἐδείχθη τῶν ἀτυχημάτων αἰτία φανέντα· ἤκαὶ οὕτω, πολλὰ γὰρ ἐν ταῖς βουλαῖς τὴν κρίσιν τοῦ νικᾶν λάβοντα, ἐπὶ τῆς χρείας τὴν αἰτίαν ἀπηνέγκατο τῆς ἀτυχίας (al. εὐτυχίας) καὶ οὐκ ὀλίγα ἄλλα τοιαῦτα· ἀλλὰ μὴ ποτε τοιαῦτα καὶ τὰ περιφανῶς οὐκ εὖ πεπραγμένα οὐδὲ βεβουλευμένα τοῖς αἰτιωμένοις, οὐ πολλὴν παρέχει τὴν παρρησίαν· ἢ οὕτω, τοῖς αἰτιωμένοις (al. τοὺς αἰτιωμένους) δόξειεν ἂν εἰς οὐκ εὐλογον ποιεῖν, ἀποβλέπειν αἰτιολογίαν, ἀλλὰ γὰρ πως ὁπαντήσῃ ταῦτα τοῖς μὴ ὁρθῶς προσελθοῦσιν, ὥσπερ τοῖς οὐ φαίλως· ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ ἐνῆν τὸ δέον, ἐξ οὗ προήγετο τὸ ἐνθύμημα· ἐν τούτοις δὲ τὸ μὴ δέον προφανόμενον καὶ αὐτὴν ἐπέχει τὴν γένεσιν τοῦ ἐπιχειρήματος.

ib. "Ὡσπερ Ἀργεῖοι καὶ Κερκυραῖοι] Sch. ed. Οὗτοι οὔτε τοῖς Ἕλλησιν οὔτε³ τῷ Πέρσῃ συνεμάχουν, ὡς ἔγνωμεν· Κρητὲς δὲ μίαν ἀπέστειλαν ναῦν.

302, A. Οἱ Θετταλοὶ] Sch. ed. Οἱ Θετταλοὶ γένος ἄπιστον, ὡς πόλλακις ἔγνωμεν.

¹) συμβαλεῖν, sic Leid., ed. συμβάλειν — de συνθήματι cf. Creuz. M. et Symb. I, §. 16. Valk. ad Schol. in Eurip. Phoen. 1147. — ²) Κληρονομεῖν, hic scholion apud Photium inseritur, quando explicat ea, quae praecedunt; scholion autem ipsum non omnino intellectum habeo. — ³) Οὔτε τῷ Πέρσῃ, οὔτε ex Leid. cum Valk. inserui.

Εἶναι¹ τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ] Ap. Leid. Σωθῆναι ἰ² 303, B.
ἀπολέσθαι.

Ἀπὸ γραμμῆς] Sch. ed. Τὸ ἀπὸ γραμμῆς παροι-
μία ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς,³ ἐπειδὴ πρώτη ἡ γραμμὴ πάντων
κυρμάτων — γραμμᾶς⁵ δὲ λέγουσι τὰς εὐθείας κεραίαις, ἢ
τὰς ἄλλας — ἀφ' ἧς ἀρξάμενοι διαπαντός ἔλκουσι, σχῆμα
ὃ βούλονται ποιοῦντες.

Μὴ μοι λόγῳ] Sch. ed. Λέγει, ὥς οὐ δεῖ μόνον σκο-
πεῖν τὴν φήμην τὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους, ἀλλὰ τὰς πράξεις
αὐτοῦ, εἰ ἀληθεῖς εἰσίν.

Τῆς γὰρ εἰκόνης] Sch. ed. Τῆς εἰκόνης μέμνησο
τῆς αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ ὧν εἶπες ῥημάτων· λέγει γὰρ ἐν τῷ
Γοργία⁴ (p. 134. ed. H.) Εἰ χρυσὴν ἔχων ἐτύγχανον
τὴν ψυχὴν, ὧς Καλλικλείς, οὐκ ἂν οἶε με εὗρεῖν
ἄσμενον τούτων τινὰ τῶν λίθων, ἢ βασανίζουσι
τὸν χρυσόν, τὴν ἀρίστην.

Καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας] Sch. ed. Εἰς τοῖς μηδί-
σαντας ἀποκτείνεται, οὐδὲ γὰρ μετέσχον τῆς μάχης.

Τοὺς δὲ ἄκοντας αὐτῶν] Sch. ed. Πάλιν αἰνίττεται,
ὅτι βουλομένους φεύγειν Λακεδαιμονίους ἐκώλυσε, τὸν βάρ-
βαρον σχήματι προδοσίας αὐτοῖς ἐπαγαγόν.

Τοιαύτας ἔδωκε τὰς ἀποκρίσεις⁵] Sch. ed. Τὴν εἰς τὸ 304, B.

1) Εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ, sublineavit quidem Valken. ἐπ' αὐτοῦ ξυροῦ κ. τ. λ., additis: 350 mscr., sed σωθῆναι ἢ ἀπ. pertinent ad Εἶναι Ἑλλ. Publicavit haec Valken. ad Herodot. VI, 11.
2) ἀπ' ἀρχῆς, ed. ἀπαρχῆς. — 3) γραμμᾶς δὲ λ. εὐθείας, κερ. (ed. εὐθείας κεραίαις, sunt autem lineae rectae, curvae vel reliquae, immo et reliq., ut legas καὶ τ. ἄλλας) ἢ τ. ἄλλας, a reliquis sejuncti velut παρένθετον, ut ἀφ' ἧς pertineat ad γραμμὴν, Grundlinie. Memorat scholion in hanc rem D. Erasmus adag. cent. VI, p. 217. » Is qui in hunc auctorem addidit scholia, putat hoc proverbium finitimum illi, ἀφ' ἑστίας ἀρξάμενος, i. e. a lare exorsus. « — 4) ἐν τῷ Γοργία, ex quo locum dedi ad edit. Heind., ipse schol. ita: εἰ χρ. ἔχ. ἐτ. σὴν ψ. ὧς Καλλικλείς, οὐκ ἂν οἶε ἄσμ. τούτ. κ. τ. λ. εὗρει, ἢ βασ. τ. χ. τὸν ἀρίστον. — 5) Τοιαύτας ἔδωκε κ. τ. λ. Jebbiius ita τοιαύτ. ἔδ. κ. ἀπ.] Τὴν εἰς τὸ φράσιν κατὰσχεν (sic) τῶν κηρύκων συμβαίνει (sic). Τὸν ἐξημενέσαντα] Εἰς Α. ἀπ., διὰ 49. μμ. καὶ αὐτοὶ τ. ἀγγ. ὑπέκτειναν. Ἄλλως, τὸν Ἴωνα, ἐκ. κ. τ. λ. Vel ex vestigiis Ap. Leid., quae indicavit Valken., vel ex ipso orationis Aristideae tenore, ita suo quodque loco reddere mihi visus sum. Ἄλλως forte exortum ex com-

φρέαρ κατάχωσιν τῶν κηρύκων σημαίνει. Εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται, ὅτι Ἀθηναίους μισησάμενοι καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀγγέλους ἀπέκτειναν.

ib. Τὸν ἐρμηνεύσαντα] Sch. ed. Τὸν Ἰωνα, ἐκαλεῖτο δὲ Ἀνκίδας· ἦν δὲ τὰ γράμματα, ἃ ἐρμήνευσεν, Ἀσσυρίων φωνῇ γεγραμμένα.

305, A. Οὐδὲν τοῖς Μέλῃτος] Sch. ed. Ὁ Μέλῃς κισσαροδὸς ἦν καὶ ἐλέγτο τὰ πρὸς ἡδονὴν ἄδειν, ὃν διαβάλλει ὁ Πλάτων καὶ ὃ τὸν Θεμιστοκλέα παραβάλλει.

ib. Ἄλλ' ἀπεναντίον μᾶλλον] Sch. ed. Καὶ τὸ καλόν, φησὶν, ἔχει καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἡδονήν, οὐχ ἦν οἱ κακοὶ ἄνδρες ὀρίζονται ἡδονήν, ἀλλ' ἦν οἱ ἀγαθοὶ, τουτέστι, οὐ τὴν ἀσελγῇ, ἀλλὰ τὴν σάφρονα.

ib. Οὐδ' οἷς ἐκ.] Apogr. Mon. Τὸ ἡδὺ δηλονότι· ὁ Πλάτων ἐν τῷ Γοργίᾳ φησὶν, ὅτι ὁ Μέλῃς ἡδὺς μὲν ἐστίν, οὐκ ὠφελίμος δὲ . . . . (Gorg. p. 189. ed. H.)

305, B. Τῆς Τερπάνδρου²] Apogr. Mon. Τέρπανδρος ἐγένετο Λωριεύς μὲν τὸ γένος, ἄριστος δὲ τὴν λυρικὴν τέχνην· τοῦτον δὲ μετακαλέσαντες Λακεδαιμόνιοι στασιαζόντες καὶ ἄδοντος αὐτοῦ συνέβησαν. Οὗτοι³ δὲ ἑτεροῖς στασιαζόντων Λακεδαιμονίων καὶ ὁσημέραι διαχρωμένων ἀλλήλους, ὠνεῖλεν ὁ Θεὸς μεταπέμψασθαι ἐκ τῆς Μηθύμνης — πόλις δὲ αὕτη τῆς Λέσβου, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ γ' τοῦ Θουκυδίδου — ἐλθὼν οὖν ὁ Τέρπανδρος μουσικὸς ὢν καὶ τὴν παλαιὰν ἀρμονίαν εἰδὼς ἄσμά τι εἰπὼν ἔπαυσε τὴν στάσιν· φασὶ γὰρ, ὅτι ἀκούοντες ἐδάκρυον καὶ ἀλλήλους περιεπτύσσοντο. Τούτῳ οὖν συγκρίνων τὸν Θεμιστοκλέα καὶ μείζονα δείκνυσιν.

pendio vocis ἀγγέλους. Illa εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται κ. τ. λ. referenda ad haec Aristidis, Ὡς ἂν ἀπασιν τοῖς Ἑλλησιν ὑπάρχειν μάθειν. — 1) Ἀνκίδας, cf. autem ad Panathen. pag. 182. et Valken. ad Herod. IX, 5. — 2) Τῆς Τερπάνδρου, ed. sic: Οὗτος ἄριστος ἦν τὴν μουσικὴν (Valk. ex Leid. λυρικὴν) τέχνην, ὃν, στασιαζόντων τ. Λακ. καὶ δσ. διάκρ. κ. τ. λ. Μηθύμνης· πόλις δὲ αὕτη Λέσβου· ἐλθὼν οὖν καὶ αὐτὴν ἔπαυσε τ. στ. κ. τ. λ. — 3) Οὗτοι δὲ ἑτέροις. Sic ex Mon. Werferus. Quae quomodo cum reliquis cohaereant aut emendanda sint, non video.

Ἐν οἷς καὶ τῶν διαφ.] Sch. ed. Ἀριστείδην λέγει τὸν 305, C. δίκαιον· ἀντεπολιτεύετο γὰρ αὐτῷ.

Προσβαλλόντων] Sch. ed. Ἵνα μὴ τις εἴπῃ, οὐκοῦν 306, C. ὡς δειλὸς ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπελέξατο τὴν ἐλάττονα μάχην τῆς μεΐζονος, τῇ προσθήκῃ τῆς λέξεως μεΐζονα ἔδειξε τὸν Θεμιστοκλέα, εἰρηκῶς γὰρ ἐλάττονα προσέθηκε καὶ ὑπερβολήν.

Τὰν τῇ γῇ¹⁾] Ap. Mon. Ὁ μὲν γὰρ Φορμίων δημη- ib. γορῶν ἐν τῇ β' λέγει τοὺς πῆς θαλάσσης πλείους κινδύνους τῶν κατὰ γῆν.

Ἐπεψήφισεν ὁ θεός] Sch. ed. Θέλων²⁾ δεῖξαι ὁ Ἀρι- 306, D. στείδης τὸν Θεμιστοκλέα σοφὸν καὶ ὥσπερ μάντιν, λέγει ὅτι καὶ τοῦτο ἐπεψήφισεν ὁ Ἀπόλλων, τουτέστι τὸ ναυμαχεῖν Ἀθηναίους ἐν Σαλαμῖνι, ὡς ἄτε δὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ πρὸ τοῦ μαντεύσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα, λέγοντος, ὅτι δεῖ ἡμᾶς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχεῖν.

Πεφράχθαι³⁾] Ap. Leid. Ἀντὶ τοῦ τετειχίσθαι· ῥύχος 307, A. δέ ἐστιν εἶδος ξύλου.

Ῥάχῳ] In m. Schell. ξυλῖνα περιβόλῳ, ἥτοι σταυρώ- ib. μασιν.

Καὶ τὸν χρησμὸν] Sch. ed. Οὗτος ἦν ὁ χρησμός·

Τεῖχος Τριτογενεῖ⁴⁾ ξύλινον διδοῖ εὐρύσι⁵⁾ Ζεὺς ib.

—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—

Ἵ⁶⁾ θεῇ Σαλαμῖς· ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν⁷⁾

Ἡ⁸⁾ που σκιδναμένης Δημήτερος, ἥ συνουσίας.

1) Τὰν τῇ γῇ, addenda videntur editis ad προσβαλλόντων, Phormio apud Thucyd. II, 86. — 2) Θέλων δεῖξαι κ. τ. λ. leguntur item in Leidensi. — 3) Πεφράχθαι, ex Leidensi edidit Valken. ad Herod. VII, 142. cf. Wesseling. ad gloss. Herod. p. 356 ed. Schw. — 4) Τριτογενεῖ, Valk. ex Mscr., ed. Τριτογενέλους. — 5) εὐρ. Ζ., ed. εὐρύσι Ζεὺς. — qui intercedunt versus quatuor exciderunt in ed., non monente Jebbio. — 6) ὦ θεῖη ed. ὦ θεῖα. 7) γυναικῶν, ed. γυναίκων. — 8) Ἡ που σκιδν. κ. τ. λ. pro his, quae leguntur in clausula huius Oraculi penes Herodot. VII, 141, haec in edito exhibentur

Ἡ που δυσσόμενου Ἐπερόνος ἡδ' ἀνλοντος, id ex Odysse. I, 24. leniter accommodata.

307, C. Τους μὲν δὴ χρησμοδούς] Sch. ed. Ἐρτεῦθεν τὸν Θεμιστοκλέα καὶ τῶν μάντεων αὐτῶν ἀποφαίνει σοφώτερον.

ib. Αὐτὸ δὴ καὶ θείαν αὐτὴν] Sch. ed. Δεδιότες ¹ οἱ μάν-
τεις διὰ τὸ λέγειν τὸν χρησμόν]

. . . . . ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,

ἀπηγόρευον ναυμαχεῖν· ὁ γοῦν Θεμιστοκλῆς ἔλεγεν, ὡς εἰ
τὴν ἀπώλειαν τῶν Ἑλλήνων ἤγισσέτο, οὐκ ἂν τὴν Σαλαμῖνα
θείαν, ἀλλὰ σχητλίαν προσηγόρευεν ὁ χρησμός.

309, A. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Αἰγινήτας] Ap. Mon. et Leid.
Ἐπιδαύριοι ² λιμῶ διεφθείροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία,
ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ ἀκροπόλεως ἀγάλ-
ματα ἰδρῦσασθαι ³ Διμήτρος καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Ἀυξη-
σίας. ⁴ Ἐπιδαύριοι πρὸς Ἀθηναίους ἦλθον, ἰκετηρίαν φέ-
ροντες, ἐπιδεικνύντες καὶ τὸν χρησμόν· οἱ δὲ διωσὴ γνώμη
συνείχοντο ἀτοπίαν ἐχούση, τῇ μὲν ἐκτεμεῖν τὰ ἀνιερώμενα
τῇ ⁵ θεῷ δένδρα, τῇ δὲ ἰδεῖν ἀπολλυμένους ⁶ Ἐπιδαυρίους·
τέλος ἐνίκησε παρασχεῖν ⁷ διὰ τὸ σωθῆναι πάντας· ἐπέταξαν
οὖν κατ' ἐνιαυτὸν ⁸ φέρειν τῇ θεῷ θυσίαν ὥσανεὶ τέλος,
καὶ τοῦτο ἐποιοῦν. Τελευταῖον Αἰγινῆται πρὸς Ἐπιδαν-
ρίους ἐπολέμησαν καὶ ἐκράτησαν αὐτῶν· ἔλαβον δὲ μετὰ
τῶν ἄλλων λαφύρων καὶ τὰ ἱερὰ ἀφιδρύματα, ἃ ἦσαν ἐκ
τῆς ἀκροπόλεως λαβόντες, καὶ οὐκέτι παρέσχον τὰ τέλη τῶν
θυσιῶν, Ἐπιδαύριοι, λέγοντες παρὰ τοῖς Αἰγινῆταις ⁹ εἶναι,
οὓς δέον καὶ ὑπαιτεῖν τὰς θυσίας· μὴ βουληθέντων δὲ Αἰ-
γινητῶν παρασχεῖν αἰτούντων Ἀθηναίων, πόλεμος ἐκ τού-
του συνέστη. Γενομένου τοῦ πολέμου ἐπλέονασε ¹⁰ τότε
τοῖς Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου· ταῦτα ἐψηφί-
σαντο Ἀθηναῖοι ὀρχηδὸν μερίσασθαι, τουτέστι τοὺς ἄνδρας

1) Δεδιότες οἱ μ., subl. Valken. — 2) Ἐπιδαύριοι κ. τ. λ.
usque ad Ἐπιδ. πρὸς Ἀθ. edidit Valken. ad Herod. V, 82. —
3) ἰδρύσ., Ap. M. ὑδρύσ. — 4) Αἰξήσιας, Ap. M. αἰξήσιος. —
5) πῇ μὲν, πῇ δε, erat cum mallet πῇ μὲν, τῇ δε — 6) Ἐπιδαν-
ρίους, sic Werf., in Ap. ἐπιδανρίας. — 7) παρασχεῖν, Ap. παρα-
χάν. — 8) κατ' ἐνιαυτὸν, Ap. καθ' ἐνιαυτὸν Herod. V, 82. — 9)
τοῖς Αἰγινῆταις, Ap. ταῖς Αἰγ. — 10) Inde ab ἐπλέονασε usque ad
τοὺς παῖδας edidit Valken. ad Herod. VII, 114. ubi ὀρχηδὸν cor-
rexerit pro ἀρχηδόν, quod erat in Leid.

μόνον καὶ τοὺς παῖδας· διεκώλυνσε δὲ τοῦτο γενέσθαι Θεμιστοκλῆς λέγων, ὥς δεῖ τὰ χρήματα εἰς ναῦς ἀναλῶσαι, διὰ τὸν τῶν Ἀθηνῶν πόλεμον, τὸ δὲ ἄληθέςτερον, ἥδη προσκοπῶν μέλλειν ἐπερχεσθαι τὸν βάρβαρον, καὶ εἰπὼν ἔπεισε.

"Ὡς φησι Πίνδαρος ¹⁾ Ap. Mon. Δείκνυσι καὶ Πίνδαρον 309, D. ἐπαινέτην ὄντα Θεμιστοκλέους· κρηπὶς δέ ἐστιν ἡ δόξα καὶ ἀρχή καὶ θέμελιος· ὁ δὲ Πίνδαρος εἶπε τὰς Ἀθῆνας ἔρεισμα ²⁾ τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω γὰρ ³⁾ ὡς ἀληθῶς] Sch. ed. Ἐνταῦθα λοιπὸν 310, A. περὶ τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας βούλεται λέγειν, ὅτι δι' ἐπιείκειαν παρεχώρησαν· ⁴⁾ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐδόκουν γὰρ δι' ἀσθένειαν τοῦτο ποιεῖν.

Θεῖα τιμὴ μοῖρα] Sch. ed. Ῥητορικῶς εἰσάγει τὸν Θεμιστοκλέα παρὰ Θεοῦ τινος δωρεάν τῇ πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι δοθέντα.

Ἐπερέβαλον ⁵⁾ μὲν Ἀθ.] Sch. ed. Ἐντεῦθεν ἀγνωμοσύνην κατηγορεῖ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔδωκαν τὴν ἡγεμονίαν, μῆδ' ⁶⁾ πολὺ ναυτικὸν ἔχουσι.

Καὶ τοῦνομα τῆς ἡγεμ.] Sch. ed. Λόγῳ γὰρ καὶ σχήματι μόνον εἶχον τὴν ἀρχὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἔργῳ· ὃ γὰρ ἦν ἔργον ἡγεμόνων ποιεῖν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐποιοῦν ἐν τῷ πρὸς τὸν βάρβαρον πολέμῳ.

Ἐπὲρ τῶν κοινῶν δικ.] Sch. ed. Κοινὸν δίκαιον 311, B. λέγει τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος.

Καὶ ταῖς ναυσὶν] Sch. ed. Ἐνδέχεται γὰρ παρεῖναι 313, B. μὲν ναῦς, μὴ μέντοι κεχρησθαι αὐταῖς· διὰ τοῦτο φησι, μᾶλλον δὲ καὶ ταῖς ναυσὶν ἐποίησε χρῆσασθαι.

1) Ὡς φησι Πίνδαρος, laudat ea Valk. ad Herod. VIII, 17, nil de scholio memorans, cum in exemplari sublineasset. — 2) de Pindari ἱεῖσμα, cf. ad Panath. extr. — 3) Οἷτω γὰρ ὡς ἀληθῶς, haec male in scholii exordio repetit Jebb. — 4) παρεχώρησαν Ἀθηναῖοι, ed. παρεχώρησαν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, male, cum subsequatur τοῖς Λακ.; igitur deleui, ex *an* et compendio vocis Ἀθ. ortum arbitratus. — 4) Ἐπερέβαλον, sublin. Valken. — 5) ἀγνωμοσύνην ed. ἀγνωσίην. — 6) μῆδ', ed. μὴ δέ.

513, B. Τῶν ἀπὸ μηχανῆς] Ap. Leidens. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα σημήνῃ τὸ ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδόκητον. Ὅρα δὲ πάλιν τὴν ὑπερβολὴν, πῶς θεόν τινα ποιεῖ ἐπιφανέντα σωτήριον· ἀπὸ μηχανῆς δὲ εἶπεν, ὅτι ἔχομεν ἐν τοῖς δράμασι τοῖς κωμικοῖς ἀπὸ μηχανῆς ἄνωθεν χεῖρα θεοῦ πολλάκις ἐπιφαινομένην. Sch. ed. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα κ. τ. λ. ὅτι ἔχομεν ἐν τοῖς δράμασι τῶν ποιητῶν ἀπὸ μηχανῆς ἄνωθεν θεοὺς ἐπιφαινομένους πολλάκις, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἐν Ὁρέστη ἐισάγων τὸν Ἀπόλλωνα εἰς διαλλαγὴν Ὁρέστου καὶ Μεγέλαου.

ib. Ἐπρίατο] Sch. ed. Εὐβοεῖς φοβούμενοι, μὴ πως φύγῳσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν αὐτοῖς τριάκοντα τάλαντα, ἵνα περιμείνωσιν, ὅπως ἐκθῶνται τοὺς παῖδας αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας ἀσφαλεῖα· ἀπὸ τούτων τῶν τριάκοντα δέδωκεν αὐτῷ πέντε ὡς ἴδια ὁ Θεμιστοκλῆς.

ib. Διάκονος ἀξίων] Sch. ed. Τὸ γὰρ πρίασθαι οὐκ ἐστὶ διακόνου· ἐπειδὴ δὲ εἶπεν ἄνω ὑποκοριζόμενος, ὅ ἐστι κολακείας, τοῦτο ἐπήγαγεν, ὥσπερ ἐκείνο ὑπολούμενος.

513, C. Τοῦ περὶ τὰς πύλας πάθος] Sch. ed. Πάθος ἑκάλεσε τὸν θάνατον τῶν τ'· οὐχ ἦτταν δὲ ὠνόμασεν, ὥσπερ ὀδυρόμενος μᾶλλον ἢ μέφομενος· ἴσμεν γὰρ ὅτι οὐχ ἦττήθησαν, ἀλλὰ προϋδόθησαν διὰ τοῦ ὄρους τῆς Θετταλίας.

ib. Εἰ θέμις εἰπεῖν] Sch. ed. Ἐκόλασε τῇ προσθήκῃ

1) Τοῦτο εἶπεν, κ. τ. λ. sic ex Leid. hoc sch. constituit Valken., reliqua quae inde ab ὥσπερ Εὐριπίδης κ. τ. λ. leguntur, in Leid. deesse confirmans. In editis pro Ἡλέκτρα emendavit Creuzerus Ὁρέστη, quod recepi, cf. vrs. 1641. Tene autem fabulam, quae Electrae nomen fert, non minus ἀπὸ μηχανῆς dissolvi, in qua Dioscuris eadem partes datae sint Orestem inter et Agamemnonem, quae in Oreste Menelaum inter et Orestem Apollini. Utramque fabulam comico generi adnumerandam esse, cf. Argumentum graecum ad Orest. et Vict. ad El. eodemque ex censu crediderim esse Sophoclis Philoctetem, ubi item Hercules tanquam Deus ex machina prodit οὐρανίας ἰδρας προλιπών. Ut videas recte in Leid. pro τῶν ποιητῶν legi τοῖς κωμικοῖς. — 2) αὐτῷ πέντε, ed. absurde τριάκοντα πέντε, quod Valk. emend. ex Leid. et in marg. et ad Herod. VIII, 4. Ex ipso Herod. VIII, 5. medicinam huic loco parari posse, vide Wessel. ad h. l. Valken. ad Herod. III, 15. hoc Aristidis false dictum laudans de scholio nil addit. — 3) Πάθος ἐκάλεσε κ. τ. λ. Haec prioribus ita adposuerat Jebbiius ut unum schol. efficerent.

τὴν βλασφημίαν, μαρτερίαν δὲ λέγει τὸ ξύλων τεῖχος, ἢ τὰς ναῦς· ταῦτα δὲ ὥσπερ λύσις ἐστὶ τοῦ ἀντιπίπτοντος, ἀντετίθει· γὰρ Πλάτων, λέγων, ὅτι ὡς δηλοῖ³ κατέφυγεν εἰς τὰς ναῦς.

Κατεχώσθησαν] Sch. ed. Τουτέσσι Καταπατηθέντες 314, A. ἐτάφθησαν· αἰνίττεται δὲ διὰ τοῦτο⁵ τὸ πλήθος τῶν βαρβάρων.

Ἄλλ' ὅτι⁴ καὶ Λακεδαιμόνιοι] Sch. ed. Σιωπᾷ τοὺς ib. προδότας, ἢ διὰ τὸ ἀδήλους εἶναι, ἢ ἵνα μὴ διαβάλλῃ αὐτοὺς, ὅτι Ἕλληνες ἦσαν, λέγουσι δὲ Ἐφιάλτην τινὰ στρατηγὸν Θετταλῶν· ἦσαν δὲ οἱ πεμφθέντες εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Τεμπῶν Λακεδαιμόνιοι. Ἄλλ' ὥσπερ⁵ εἰδότες αὐτοὺς εἰσάγει τὸν θάνατον τῶν τ'· ἴσως δὲ αἰνίττεται τὸν Μεγιστίαν τὸν μάστιγ· λέγεται γὰρ καὶ οὗτος προειρηκέναι τοὺς ἐξόντας εἰς Πύλας πάντως ἀπολείσθαι· διὰ τοῦτο οὖν ἴσως καὶ ὀλίγους φησι πεπομφέναι Λακεδαιμονίους, ὧν ἡδυνήθησαν ὡς ὀλίγων ἐνεγκεῖν τὴν στέρησιν.

Οὕτω δὲ (Jebb. δὴ) τούτων] Sch. ed. Νῦν οὐ μὴ 314, B. νον τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατηγορεῖ.

Κατὰ κράτος ἦδη] Id. Μετὰ⁶ γὰρ τὸ νικῆσαι τοὺς ib. Ἕλληνας τὰς τοῖ βαρβάρου πρόπλους ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, ἐβουλήθησαν Πελοποννήσιοι τειχίσαι τὸν Ἰσθμὸν ἀκούσαντες, ὅτι ἄλλαι βαρβαρικαὶ τριήρεις περιπλέουσι. Τοῦτο σφόδρα εὐήθες ἦν· ἔχων γὰρ ναυτικὸν ἡδύνατο περιπλέων τὴν Πελοπόννησον κατὰ πόλιν⁷ ἐλεῖν.

1) Ἀντετίθει γὰρ, i. e. *objecisset enim Plato*, nam reapse in Gorgia Plato non objecit. — 2) ὡς δηλοῖ, f. ὡς δειλὸς κατ. — 3) διὰ τοῦτο τὸ πλ., τοῦτο ex meis inserui. — 4) Ἄλλ' ὅτι καὶ Λακεδ., dicit et in margine sui exempl. et ad Herodot. VIII, 22. multa meliora in mscr. legi, quam in editis; quibus inserui tantum οὖν post τοῦτο, et φησὶ post ὀλίγους, quae sola e Leid. enotaverat Valken. in marg. — 5) Ἄλλ' ὥσπερ κ. τ. λ. edita sic: Ἄλλως. ὥσπερ εἰδότες, quae coëgi in ἄλλ' ὥσπερ, cum voculae Ἄλλως, cui quae sit vis in scholiis nemo nescit, plane hic locus non esset. 6) Μετὰ γὰρ τὸ κ. τ. λ. prava interpunctio edita paucillum disturbaverat. — 7) κατὰ πόλιν ἐλεῖν, sic Valken. ex Leid. pro editis καταπόλαι ἐλεῖν, absurdio absurdus. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 635 ed. Sch. ex Aristide vult κατὰ πόλεις, Herodoti loco con-

- ib. Τὰ δ' ἄλλα παρεικόντων] Sch. ed. Τῆς γὰρ Ἑλλάδος πάσης ἡμέλουν, Πελοποννήσου δὲ ἀντεποιοῦντο ¹ καὶ ταύτην ἐτείχιζον, νομίζοντες τὴν Πέλοπόννησον καὶ τὴν Ἑλλάδα ταυτὸν εἶναι· μέρος δὲ ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος.
- ib. Ἔσχατος μὲν ἀνεχώρει] Sch. ed. Ἐν ταῖς φυγαῖς τὸ τελευταῖον ἀναχωρεῖν ἔπαινον ἔχειν δοκεῖ· λεληθότως ² δὲ ἀποτείνεται πρὸς τὸν Πλάτωνα, ³ ἐπειδὴ καὶ κείνος ἐπαινεῖ τὴν ἀπὸ Δηλίου Σωκράτους φυγὴν, ἥτινα ἔγνωμεν ⁴ ἐν τῷ δ' Θουκυδίδου. Οὐκ εἶπε δὲ, ἔσχατος ἔφυγεν, ἀλλ' ἔσχατος ἀνεχώρησε καὶ τὴν φυγὴν δεικνὺς ἐγκώμιον.
- 314, C. Τοὺς Ἴωνας] Sch. ed. Ἐνταῦθα λέγει περὶ οὗ ἔνεγραψεν ⁵ ἐν ταῖς ναυλόχοις πέτραις, Μνήσθητε Ἴωνες πατρῷου φρονήματος καὶ ὅτι κατὰ πατέρων στρατεύεσθε, καὶ προσεποιήσατο φεύγειν, ἵνα ἐλθόντες ἀνάγωνιεν αὐτὸ ⁶ οἱ Ἴωνες. Apogr. Mon. et Leid. Ἀντὶ τῆς φυγῆς· λέγει δὲ περὶ οὗ ἐτέγραψεν ἐν ταῖς ναυλοχ. π., Μν. Ἴων. π. φρ. καὶ προσεποιήσατο φεύγειν, ἵνα κ. τ. λ. αὐτὸ οἱ Ἴωνες.
- ib. Οὐκ ἀπὸ τοῦ βήματος] Sch. ed. Θαυμασίως τοῦτο εἶπεν· ὁ γὰρ ῥήτωρ μᾶλλον ὁρώμενος πείθει, ἥπερ διὰ γραμμάτων, δυσωπεῖ γὰρ μᾶλλον ἀναφαινόμενος· ⁷ καινὸν δὲ βῆμα δείκνυσι τὸν Θεμιστοκλέα κτησάμενον τὰς ναυλόχους πέτρας.
- ib. Ποῖος Μίνως Ὁμ.] Sch. ed. Ὡς δικαιοτάτον τὸν Μίνω παρέλαβεν, ἐπειδὴ καὶ, ὃ πρὸς τοὺς Ἴωνας ἔγραψε Θεμιστοκλῆς, δίκαιον ἦν· τὸν δὲ Διακόν, ὡς ὑπὲρ τῆς Ἑλ-

firmans, cui adde Thucyd. I, 73. Sed Noster t. I, 176 et Wess. ad Diod. Sic. XV, 38. Est oppidatim, ut vicatim in Horat. Epod. VI, extr. — 1) Ἀντεποιοῦντο ed. ἀντεπονοῦντο; reliqua sic in editis: καὶ ταύτην ἐτείχιζον· μέρος ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος· νομίζοντες τ. II. κ. τ. Ἑλλ. τ. εἶναι. — 2) Λεληθότως, sic Valk. ex Leid., ed. λεληθότα. — 3) πρὸς τὸν Πλάτωνα, τὸν cum Valk. ex Leid. inserui. — 4) ἔγνωμεν, Valk. ex Leid. εἰπομεν, ut supra. Atqui Thucyd. IV, 90 seq. de Socrate nil narrat, ἦν τινα itaque refer ad φυγὴν tantummodo, non ad Σωκράτους φ.; aut fallitur Schol. 5) ἐνεγρ., Valk. ex Leid., ed. ἔγρ. — 6) αὐτὸ οἱ Ἴωνες, dedi ex Mon., Leid. αὐτοὶ οἱ Ἴωνες, ed. αἰτοτοτορες Ἀντὶ τῆς φυγῆς ex Leidensi non indicavit Valk., spectat autem ad Aristidis haec, τὸ τῆς ὁδοῦ πάρεργον, ὃ πρὸς τοὺς Ἴωνας ἐπολιτεύσατο. Apposui haec, ne opineris Ἀντὶ τῆς φυγῆς ex superioribus ἐν ταῖς φυγαῖς enata esse. — 7) Ἀναφαινόμενος, ed. ἀφανόμενος.

λάδος εὐξάμενον· ἀνῆμοῦ γὰρ πολλοῦ γενομένου τοῖς Ἑλλησιν, Διὰ δὲ τοῦτον κατέπαυσεν.

[Ἡ τρίτη πείρα] Sch. ed. Πρώτη πείρα ἡ τῶν πρό- 315, A.
πλων τῶν βαρβάρου καθάρσεις, δευτέρα δὲ ἡ ἐκ τῆς τῶν
εἰς Πύλας ἀπαντησάντων ἀπωλείας ἀπόδειξις, ὅτι δεῖ θα-
λάσση κεχρησθαι.

Εἰς τὴν Βοιωτίαν] Sch. ed. Ἐπειδὴ τῆς πεζομαχίας 315, C.
ἐπαινετής ἐστιν ὁ Πλάτων, δείκνυσιν, ὥς ἐβούλοντο μὲν πε-
ζομαχεῖν Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τοῦ Ξέρξου στρα-
τὸν, οὐδείς δὲ αὐτοῖς ἠκολούθει· λέγει οὖν, ὅτι καὶ τὴν
ναυμαχίαν ἀνάγκη προείλοντο.

Τοῦ τῶν Βαβυλωνίων] Sch. ed. Τοῦτο ἰσχυρότατόν 316, A.
φησι καὶ ὁ Θεόκριτος (XVI, 100.)

..... καὶ ὅτι πλατὺ τεῖχος

Ἀσφάλτῳ δόσσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ἔστι δὲ τῶν Θεαμάτων.

[Ἀντὶ φρυκτῶν] Schol. ed. Φρυκτοὶ λαμπάδες εἰσὶ ib.
σημαίνουσαι πολεμίων ἔφοδον· κοινὸς ὁ φρυκτωρίας ἐν-
ταῦθα λέγει τὸν ἐμπρησμόν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· αὗται
γὰρ, φησὶν, ἐμπιπράμεναι ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Πέρ-
σου. Τῶν δὲ φρυκτῶν οἱ μὲν εἰσιν εἰρηνικοὶ, οἱ δὲ πολε-
μικοί· τοῦτο δὲ τινες κακῶς ἐξηγοῦνται, λέγοντες οὕτως, ὅτι
ἡνίκα ἐδήλουν πόρρωθεν τοῖς συμμάχοις εἰρηνικοὺς, ἅπλῃν
ἐποίουν τὴν λαμπάδα, ὅτε δὲ ὁ πολεμικὸς, διπλῇν. Τοῦτο
δὲ εὐηθές· καὶ γὰρ εἰ καὶ διπλῇν αὐτὴν ἐποίουν, ὅμως
πόρρωθεν ὥς ἅπλῃ φαίμετο· ἡμεῖς δὲ φάμεν, ὅτι ὅτε μὲν
ἐσήμενον τοῖς συμμάχοις πολεμίων ἔφοδον, ἔστρεφον ἅς
τὴν λαμπάδα, ὅτε δὲ εἰρήνην, ὀρθὴν ἐκράτουν.

Εἰς Τροίξῃνα] Sch. ed. Τὴν Τροίξῃνα νῆσον λέγει
Ἰσοκράτης, γείτονα μὲν τῶν Ἀθηναίων, μικρὸν δὲ πόρρωθεν

1) καὶ Θεόκριτος, Leid. et ed. sic: ἦθα δὲ τεῖχος et ἐμβα-
σιλεύει. Transcripsi ex ed. Gaisford. — 2) κοινὰς οὖν κ. τ. λ.,
ed. sic: φρυκτωρίας οὖν ἐνταῦθα εἶπε τὸν κ. τ. λ. omisso κοινὰς,
quod ex Leid. Valkenarius enotavit, itemque reliqua. — 3) εἰρ-
νικοὺς, ed. εἰρηνικῶς. — 4) πολεμικοὺς, sic Valk. ex L., ed. πο-
λέμων.

οὔσαν, ἵνα εἰ καὶ συμβῇ ἀπολέσθαι τοὺς "Ελληνας, τελευταῖον ἀπολείται τὰ γένη ἐκεῖ ὄντα.

316, B. Θαυμαστῆς ¹ δὲ καὶ τῶν π. ἀρ.] Aporr. Mon. Πανταχοῦ συνάπτει τῷ Θεμιστοκλεῖ τὰς ἀρετὰς μετὰ τῶν Ἀθηναίων· κοινὸν δεικνὺς τὸ κατόρθωμα· ὥσπερ Δημοσθένης λέγει· ἐποιοῖτε μὲν ὑμεῖς, ² ἔγραφον δ' ἐγώ.

316, C. Τοῖς ὁμοίοις ³ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ὀμοίους λέγει τοὺς "Ελληνας, ὁμοίως γὰρ πάντες ἦσαν Ἕλληνες, ἀνομοίων δὲ ἔργα λέγει, τουτέστι κἂν φύγωσι καὶ μὴ πτώσιν ⁴ εἰς τὴν μάχην· ἀνόμοια λέγει, ὅτι μὴ βουλομένου τοῦ Θεμιστοκλέους τὸν Ἰσθμὸν τευχίζεν ἐβούλοντο.

317, A. Νῦν γὰρ ἀνεμνήσθην] Sch. ed. Τὸ νῦν γὰρ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν τῷ τέλει τοῦ Περικλέους (p. 151.) ὥσπερ ἐπελάθετο λέγων, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτ' ἐγὼ τῷ τρίτῳ. ⁵

317, B. Τοῦτο ⁶ τὸ ψήφισμα] Sch. ed. Ἐνταῦθα φανερώς συγκρίνει τὸ ψήφισμα Θεμιστοκλέους πρὸς τὰ Πλάτωνος συγγράμματα καὶ τοὺς νόμους, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἔγραψε πολιτείας καὶ νόμους.

317, C. Ἡ μικρὸν γοῦν τι] Sch. ed. Καλῶς προσέθηκε τὸ μικρὸν, οὐ γὰρ πάντως οἱ στοχαζόμενοι τῆς ἐπιθυμίας τοῦ δήμου ⁷ ὅλον ἐξ ὅλου, ὃ βούλεται ὁ δῆμος, ἐννοοῦσιν.

317, D. Ποτνωμένων ⁸] Aporr. Mon. Κυρίως τὸ ποτνιαῖσθαι ἐστὶ τὸ μετὰ δακρύων εὐχεσθαι καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἀθηνᾶν παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· (Iliad, VI, 305.).

Ποτνὶ Ἀθηναίῃ ἐρυσίπτολι, δία θεῶν . . . (sic)

1) Θαυμαστῆς, ed. sic: II. σ. τῷ Θ. τοὺς Ἀθηναίους, δεικνὺς κοινὸν τὸ κατόρθωμα κ. τ. λ. — 2) Ἐγραφον, ed. Ἐγραφα. — 3) τοῖς ὁμοίοις, Jebbiius haec suo loco mota adscripserat ad verba Arist. ὅς' ἂν διδῶ μιν. — 4) πτώσιν, ed. πτωῖν. — 5) ὅτ' ἐγὼ τρίτῳ, ed. ὅσῳ τὸ τρίτον. — 6) Τοῦτο τὸ ψήφισμα, cum ter ab iisdem vocabulis τοῦτο τὸ ψήφισμα haec fere pagina inciperet oratio, Jebbiius longe alio transtulit, nimirum ad illa Τοῦτο τὸ ψήφισμα ἔφ' ἧλθ' κ. τ. λ. quae huc adponenda erant et sublin. Valken. — 7) τοῦ δήμου, ed. τὸν δῆμον, cum vel ipse vocis δῆμον accentus δῆμόν vel δῆμων proderet. Edidi τοῦ δῆμου, sed si conferas Plat. Gorg., p. 193, praetuleris forte τῶν δῆμων, nisi statim subsequeretur ὁ δῆμος. — 8) Ποτνωμένων, subl. Valk.

Ἔτι δὲ ὑπολειπομένων] Sch. ed. Τοὺς νοσοῦντας ib.
λέγει καὶ τοὺς γεγηρακότας, ἐξ ἀνάγκης μένοντας.

Ἦν ἐν ἀφανεί] Sch. ed. Τουτέστιν εἰ αὐθις ἀναλή- 318, A.
ψονται τὴν πόλιν.

᾽Ωρουμένων] Sch. ed. Τὸ ὠρεύσθαι¹ ἐπὶ λύκων, 318, B.
τὸ ὑλατεῖν ἐπὶ κυνῶν. Ὅρα δὲ, πῶς ἐκ τούτου αὖξει τὸ
πάθος· ἔστι δὲ ὅτε καὶ οἱ κύνες μιμοῦνται τὴν τῶν λύκων
φωνήν, ὅταν αἰσθάνωνται λυπηρόν τι συμβαίνειν τοῖς δεσ-
πόταις. Δεινῶς δὲ εἶπε τὸ ἀκούων, ὥς τότε ἀκοῆς²
δεινότερας οὔσης τῆς θείας· παῖδας δὲ οὐ διὰ τὴν ἡλι-
κίαν λέγει, ἀλλ' ὅτι ἐπείθοντο ἐκείνῳ ὡς πατέρι.

Ὡσπερ εἰς πομπήν τινα] Sch. ed. Πομπῇ παραβάλ- 318, C.
λει τὸν κίνδυνον, τὴν ἡδονήν, ἣν εἶχον, ἐμφαίνων.

Ἡ κληροῦχος] Sch. ed. Κληροῦχος λέγεται ὁ γεωρ- 318, D.
γός, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τὴν γῆν κατὰ κλήρους ἐμέριζον·
δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἀκίνδυνον καὶ ἡδὺ αὐτοῦ. Τοῦτο
δὲ φησιν, ὅτι ὥσπερ καὶ πρότερον ἐποιοῦν Ἀθηναῖοι πέμ-
ποντες κατὰ χώρας ἀποίκους αὐτῶν εἰς κληρουχίαν οἰοῖναι
τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ³ οὗτος ἐδόκει ποιεῖν ἀρτίως, οὐχ
ὑποπίπτων τοῖς δυσχερέσιν.

Οἷδ' ἐπείθοντο] Sch. ed. Ἄπερ ἐποιοῦν αὐτοὶ δι' ib.
ἀνάγκην, ταῦτα λέγει πεποιηκότας αὐτοὺς⁴ διὰ τὸν Θε-
μιστοκλέα· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας λέγει τὰ ἀνυγκνῆα τῆς
φύσεως.

Ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκ.] Sch. ed. Ἀπὸ παροιμίας εἰ- 319, A.
ρηται ἡ ἱερὰ ἀγκυρα· σημαίνει δὲ τὴν εἰς τὰ ἱερὰ γινο-
μένην καταφυγὴν, ἣτις ἦν ἀσφάλεια τοῖς εἰς αὐτὰ κατα-
φεύγουσιν· ἡ ἱερὰν λέγει, ἣν ἔσχον οἱ Ἀργοναῦται παρὰ
τῆς Ἀθηνᾶς· φασὶ γάρ, ὅτι αὕτη δέδωκεν αὐτοῖς ἱερὰν ἀγ-
κύραν, δι' ἧς ἐσώζοντο· ἡ εἴρηται τοῦτο ἀπὸ τῆς μεγάλης
ἀγκύρας τῶν πλοίων, ἧς κρυπτομένης εἰς θάλασσαν καὶ
μὴ κατεχούσης τὸ πλοῖον, οὐδεμία ἐλπίς ἐστι σωτηρίας.

1) ὠρουμένων, haec verba usque ad ὅρα δὲ πῶς, subl. Valken.
reliquorum nihil. — 2) ἀκοῆς, ed. ἀκρῆς. — 3) καὶ οὗτος, ed.
καὶ οὗτος, sublineavit κληροῦχος in textu Valken. — 4) αὐτοὺς,
ed. αἰτούς.

- ib. Οὐδ' Ὀρφεὺς] Sch. ed. Ἐπειδὴ εἶπε τῆς ἐκείνου φωνῆς, ἀκόλουθον τῇ φωνῇ ἐπήγαγε καὶ τὸ τοῦ Ὀρφέως παρώδευμα, ὅς καὶ τὰ ἄψυχα θέλειν ἐδόκει τῇ λύρᾳ.
- 319, B. Συνουσίαν, ἣν συνεγένετο Ἀριστείδην] Sch. ed. Ἐννοήσας¹ ὁ Θεμιστοκλῆς ὀλιγόρως ἔχοντας πρὸς τὴν μάχην τοὺς Ἀθηναίους, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ, ὡς δῆθεν εὖνους, διὰ Σικίννου τοῦ τῶν παιδῶν αὐτοῦ παιδαγωγοῦ κυκλώσαι τοὺς Ἕλληνας· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐκύκλωσεν. Ὁ Ἀριστείδης ἔτυχε πλέων Ἀθήναζε ἀπὸ Αἰγίνης καὶ εὐρὺν αὐτὸν κυκλώσαντα τοὺς Ἕλληνας, μόλις ἀποφυγὼν ἀπήγγειλε Θεμιστοκλεῖ· ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς εἰδὼς, ὅτι αὐτῷ λέγοντι οὐ πιστεύουσιν Ἀθηναῖοι, πεποίηκε τὸν Ἀριστείδην τὸ πᾶν αὐτῷ τοῦ πράγματος ὑποθέσθαι.
- 319, C. Ὑπὲρ πάντα Σωκράτην²] Sch. ed. Ἐπίοντος τοῦ βαρβάρου τῇ Σαλαμῇ Εὐρυβιάδης φεύγειν ἐβούλετο· παρακαλοῦντος αὐτὸν μένειν τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐθρασύνθη καὶ ἔτυπεν³ αὐτὸν Εὐρυβιάδης· ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν⁴ ἀπεκρίνατο, πάταξόν με, ἄκουσον δέ. Φησὶ οὖν ὁ Ἀριστείδης, ὅτι τὸ πάταξέν με,⁵ ἄκουσον δὲ ὑπὲρ πάντα Σωκράτην εἰρημένον ἔστιν, τοῦτέστιν ὑπὲρ πάντα φιλόσοφον. Ὅρα δὲ, πῶς τοῦ Ἀριστείδου δικαιότερον αὐτὸν ἔδειξεν, τοῦ δὲ Σωκράτους καρτερικώτερον· λέγει δὲ, ὅτι οὐδὲ Σωκράτης τυπτόμενος ἤνεγκεν ἄν.
- ib. Ἄλλ' ἐξέχεοντο ὑπὸ τοῦ δέους] Sch. ed. Φόβον αὐτῶν κατηγορεῖ, πανταχοῦ δὲ αὖξαι τὰ δεινὰ, ἵνα μᾶλλον θαυμαστὸν ἀποδείξῃ Θεμιστοκλέα.
- 320, A. Καὶ πρότερον δούλους] Sch. ed. Τούτοις ἐμφαίνει, ὅτι κάλλιον μαχομένους καὶ ἡττωμένους δουλεῦσαι ἢ δραπετεύοντας δουλεῦσαι· αὕτη γὰρ ἡ κακὴ δουλεία.
- 320, A. "Ωσθ' ὃν Ἀριστείδης] Apogr. Leid. Περιστοιχίσαν

1) Ἐννοήσας ὁ Θεμ., haec leguntur in Leid., unde Valken. pro Συνήνου dedit Σικίννου. — 2) Ὑπὲρ πάντα Σ. haec item sunt in Leid. — 3) ἔτυπεν, emendavi ἔτυπεν cum ante esset ἔτυχε. — 4) πρὸς τὴν πληγὴν, sic Leid., ed. πρὸς τῇ πληγῇ. — 5) πάταξόν με, sic bis Leid., ed. πάταξον μὲν.

τος ὁ τοῦ βαρβάρου τοὺς Ἕλληνας, ἀπήγγειλε τοῦτο Ἀριστείδης Θεμιστοκλεῖ· ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσε μηνύειν, φάσκων ἑαυτὸν ἀπιστεῖσθαι· τὸ δὲ χρηστὸς εἶπεν, ὥς πρὸς μὴ εἰδὸτα φησὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὅτι περιστοιχίσθημεν ὑπὸ τοῦ βαρβάρου. Sch. ed. *Περιστοιχίσαντος κ. τ. λ.* τὸ δὲ χρηστὸς εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὅτι εἰ ἦν κακὸν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἂν διηκόνησεν Ἀριστείδης καὶ ὅτι οὐκ ἦν τὸ γιγνόμενον προδοσία. Καὶ τὸ τρίτον εἶπεν, ὥς πρὸς τὰ ἐν Ὑβόλῃ β' τρόπαια, καὶ τρίτον τοῦτο ἐν Σαλαμῖνι.

Προσέτι φεύγειν εἰπὼν] Sch. ed. Ἰστορήται, ὥς ὅτε 320, B. ἐξέφυγεν ὁ Ξέρξης, δεδιὼς ὁ Θεμιστοκλῆς, μὴ ἐπιθήται πόλεσιν Ἑλληνικαῖς κατὰ πάροδον, δηλοῖ αὐτῷ φεύγειν· καὶ γὰρ βουληθέντας, φησὶν, τοὺς Ἕλληνας διώκειν ἐπέσχον, ἐντεῦθεν καὶ τὰς πόλεις σώζων καὶ τὸν βασιλέα χρεώστην ὥς δῆθεν ὅ αὐτῷ καθιστάς.

Καὶ προσΐδει χάριν] Sch. ed. Ὅρα τὸ παράδοξον, 320, C. πῶς λέγει τὸν Ξέρξην χάριν ὁμολογεῖν ἀπαντῶντι Θεμιστοκλεῖ.

Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς] Sch. ed. Ἐντεῦθεν λοιπὸν συνάγειν 320, B. τὰς τοῦ ἀνδρός ἀρετάς, ὥσπερ ἐπὶ Περικλέους ἐποίησε· τὸ δὲ πολεμεῖν ἤρξειτο, φησὶν, δηλῶν ὅτι εἰ ἄ ποροῦναι ἱβ. ἱβουλῆθῃ, ἡδύνατο.

Διαφθεῖρειν ὑπὸ τῶν] Sch. ed. Τοῦτο εἶπε δηλῶν, 321, B. ὥς οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ κρείττω καὶ ὅσα πρὸς ἀρετὴν παρατρέχουσι νικώμενοι μάλιστα τοῖς σωματικοῖς.

Ἐγούμαι δὲ καὶ πρὸς ἀμφ.] Sch. ed. Νομίζω δὲ, 321, C. ὅτι δεῖ αὐτὸν πρὸς ἀμφοτέρους κρίνεσθαι καὶ ὑπὲρ τοῦς δύο εἶναι κατ' ἀρετὴν, τὸν τε Μιλτιάδην καὶ τὸν Κίμωνα,

1) *Περιστοιχίσαντος*, ed. *περιστοιχίσαντος*, Leid. *περιτειχίσαντος*; ex utroque confeci *περιστοιχίσαντος*, quod est venatorum et idem valet, quod supra *κυκλοῦν*. Scis tu, Persem ita quoque jactasse, *σαρηνεῖν τοῖς Ἀθηναίους*, qua de re multi sunt Intt. ad Herodotum passim. Hoc est piscatorium. — 2) *Ἐύβολα β' τρώπαια*, ed. *Ἐύβολα β' τρώπαια*. — 3) *αὐτῷ*, ed. *αὐτῷ*. — 4) *εἰ ποροῦναι*, ed. *ἂ ποροῦναι*. — 5) *κρείττω*, ed. *κρείττα*, vel ex *κρείττονα* vel ex *κρείττω* natum.

καὶ ἴσος οὖν ἐστὶν ἀμφοτέροις καὶ κρείττων αὐτῶν· τὸ γὰρ πρὸς ἀμφοτέρους ἰσότητα δηλοῦ, τὸ δὲ παρ' ἀμφοτέρους τὸ μᾶλλον· καὶ Ὅμηρος (Iliad. XIII, 707.)

παρ' ἑνὶ δυνάμει δ' οὐκ ἐστίν· . . . .

καὶ Θουκυδίδης· παρὰ δυνάμει τετόλμηται. In marg. C. Schell. Καὶ ὅμοιος ἀμφοτέρων καὶ ἀμφοτέρων ἐπέκεινα.

ib. Πρωτὸς τε γὰρ] Sch. ed. Ἐνταῦθα τὸ ἴσον δηλοῦ, Μιλτιάδης γὰρ κατὰ γῆν, καὶ οὗτος κατὰ θάλατταν.

522, A. Ὡς περ Κίμων ἐπέξηλθε] Sch. ed. Πεζομαχίαν φησι, τὴν ἐν Πλατ. ἰαῖς· κακεῖ γὰρ παρὴν Θεμιστοκλῆς, ἀλλ' οὐ φανερῶς, ἐπειδὴ Πausanias ἐκεῖ ἠρίστευσε. Ναυμαχίας δὲ λέγει τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι· δέον δὲ εἰπεῖν, ταῖς γὰρ ναυμαχίαις τὴν πεζομαχίαν προσέθηκεν, ὑστέρα γὰρ τούτων ἦν, ὃ δὲ τῇ πεζομαχίᾳ τὰς ναυμαχίας προσέθηκεν, εἶπεν ἀπλῶς οὕτως ἀριθμὸν, οὐ τάξιν τηρῶν. Ἄλλως. Καὶ γὰρ ὁ Κίμων νικήσας τὴν ναυμαχίαν ὑποβάς ἐν τῇ γῇ καὶ πεζομαχήσας ἐνίκησε τοὺς βαρβάρους.

322, B. Καὶ πρῶτα καὶ τελευταῖα] Sch. ed. Εἰ γὰρ ἡττήθησαν τότε, οὐκέτι ἦν ἐλπίς σωτηρίας αὐτοῖς.

322, C. Αὐτὰς ἀπ' ἑαυτῶν] Sch. ed. Τούτεστιν ἰδίας καὶ οὐκ ἐχούσας παράδειγμα.

ib. Τριῶν ἀντάξιος] Ap. Mon. . . . Τὸ δὲ τριῶν ἀντάξιος παρὰ τὸ Ὅμηρικόν (Il. XIV, 514.)

Ἰητροὺς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.

Ἀρτοποιοῦ] Schol. apud Abresch. ad Thom. Mag. p. 114. Λέγεται¹ καὶ ἀρτοποιός, ἀπὸ τοῦ πέττειν καὶ ἀρτοκόπος, ἀπὸ τοῦ κόπτειν· ἀρχαιότερον τὸ διὰ τὸ π.

322, A. Ὁρθῶ λόγῳ] Sch. ed. Ὁρθῶ λόγῳ ἀντὶ τοῦ δικαίως,³ οἶδε γὰρ, ὅτι βιάζεται, βουλόμενος καὶ τὸ τοῦ Πausanίου τρόπαιον οἰκεῖον ποιῆσαι τοῦ Θεμιστοκλέους. Οἶδε² τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνχοῦντας ἐπὶ τοῖς γενομένοις

1) παρ, ed. παρά. — 2) Λέγεται καὶ ἀρτοποιός, in ipso schol. ita legitur: Λέγεται καὶ ἀρτοποιός ἀπὸ τοῦ πέττειν, unde Abresch. conjecit vel Α. κ. ἀρτοποιός, vel καὶ ἀρτοποιός καὶ ἀρτοποιός ἀπὸ τοῦ π. — 3) δικαίως, οἶδε γὰρ, ed. δικαίῳ, ὡς οἶδε γὰρ κ. τ. λ.

ἐν Πλαταίᾳ, διὸ ταπεινοὶ αὐτὰ λέγων ὅτι ὁ ἐπαινῶν τὰ κατὰ Πλάταιαν μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸν Θεμιστοκλέα.

Φεύγων ὥχεται] Sch. ed. Λέγει γὰρ, ὅτι βαπτίσας ib.
τὸν στόλον ἐφυγάδευσε τὸν στρατὸν πεζῇ.

Σύνεσιν καὶ πρόνοιαν] Ap. Mon. Ἡ τὸ αὐτὸ περὶ 325, B.
τοῦ αὐτοῦ εἶπεν, ἥ πρόνοιαν λέγει τὴν μάντειαν· καὶ ὁ
Θουκυδίδης πρόνοιαν λέγει τὴν πρόγνωσιν.

Εἰ γὰρ πολλοστημόριον] Sch. ed. Οὐ μόνον μόριον ib.
εἶπεν, ἀλλὰ καὶ πολλοστὸν, ἵνα παντελῶς καθέλη καὶ
δείξῃ αὐτὸ βραχύ. τριακοσίων γὰρ μυριάδων οὔσων τοῦ
παντὸς πλήθους, διακοσίους ἐβδομήκοντα μεθ' ἑαυτοῦ ἔλα-
βε φεύγων, καὶ τὰς λ' ἀφῆκε μετὰ τοῦ Μαρδονίου.

Καὶ προσέτι ὑπάρχου βασιλέως] Sch. ed. Τὸν Μαρ- ib.
δόνιον λέγει· οὗτος γὰρ ἦν ὁ στρατηγὸς τοῦ Πέρσου· φοβε-
ρώτατος δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ παρὼν καὶ δι' ἑαυτοῦ μαχόμενος.

Ἦπου τὸν πυρφόρον] Sch. ed. Ἔθος¹ εἶχον οἱ Ἕλ- 323, C.
ληνες, ἱερέα τινα ἔχειν προηγουμένον τοῦ στρατοῦ ἐν ταῖς
μάχαις, τελοῦντα τὰ μυστήρια, πυρφόρον Διὶ ὄντα, ὃν εἰ
καὶ τὸ στράτευμα ἡττηθῆναι συνέβη, οὐκ ἀνῆρουν οἱ ἐνάν-
τιοι. Λέγεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ κράτος ἀπολλυ-
μένων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι
τοῦτον τὸν πυρφόρον ἔπεμπον οἱ ἀποικίζοντες πόλιν, μετὰ
τῶν ἀποικιζομένων πῦρ ἄγοντα. Καὶ εἰ συνέβη τινὰ² ἀν-
τιστῆναι τοῖς ἀποικιζομένοις καὶ ἀνελεῖν αὐτούς, τοῦτον οὐκ
ἐφόνευσαν.

Ἄλλ' οὐ μέρος] Sch. ed. Μέρος εἶπεν, ἵνα καθέλη ib.
τὸν Πausanίαν, ὅτι μέρος ἡγωνίσαστο οὗτος.

Καὶ τῇ περὶ τὰς Πύλας ἔργῳ] Sch. ed. Οἱ γὰρ Πέρ- ib.
σαι νικήσαντες ἐν Πύλαις τοὺς ἀντιστάοντας Λακεδαιμονίων
ἐλπίδας εἶχον νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας.

1) Ἔθος εἶχον, leguntur eadem in Leidensi, ex quo has pro-
tulit varias lect. Valken. Ἔθ. εἶχον ἐν ταῖς μάχαις οἱ Ἕλληνες,
ἱερέα (ed. ἱήρεα) ἔχειν προηγ. τ. στ.; τελ. τ. μ., verba πυρφ. τ.
Διὸς ὄντα, in Leidensi deesse videntur. — 2) ἀντιστῆναι, sic Valk.
ex Leid., ed. ἀποστῆναι.

- ib. Πλάτων διακονία] Sch. ed. Δείκνυσι τὸν φθόρον τοῦ Πλάτωνος, τὴν κοινὴν δόξαν ἀντιθεῖς τῇ ἐκείνου.
- 324, C. Ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ] Sch. ed. Δηλίον τόπος τῆς Βοιωτίας, ἐνθα ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι τελέως ὑπὸ Θηβαίων καὶ ἐν Ἀμφιπόλει δὲ ὁμοίως, ἐν ἀμφοτέροις δὲ τοῖς τόποις ἐστρατεύετο Σωκράτης καὶ Λάχης καὶ ἔφυγον ἀμφοτέροι. Λέγει οὖν Πλάτων ἔν τῳ Λάχητι, ὅτι ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ θαρρόντως ἀπήει Σωκράτης καὶ καταφανῆς ἦν, ὅτι εἴ τις ἄψοιτο αὐτοῦ εὖ καὶ καλῶς ἀμυνεῖται. In marg. Schell. ad Δηλίου, τοῦ τῆς Βοιωτίας, ἐνθα ὑπὸ Θηβαίων Ἀθηναῖοι ἡττήθησαν.
- ib. Καὶ λόγων καὶ ἔργων] Sch. ed. Ἐπειδὴ καὶ ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς ὁ Θεμιστοκλῆς.
- 324, D. Κάλλιον Λάχης] Sch. ed. Λάχης ἐμνήσθη καὶ ἐν τῳ Περικλεῖ (pag. 128, ed. Jebb.)· γενναῖος δὲ ἦν στρατηγός, ὥσπερ καὶ ἡγεῖτο ἐν τῳ Δηλίῳ. In marg. Schell. Ἐστρατεύετο καὶ οὗτος.
- 325, A. Οὐ τῆς ἀρετῆς] Sch. ed. Ἦδη² εἵπομεν ἐν τῳ Μιλτιάδῃ, ὅτι Πλάτων οὐ τὴν ὁπωσοῦν σωτηρίαν ἐπαινεῖ, ἀλλὰ τὴν μετὰ ἀρετῆς· καὶ ἀνεῖλεν ἐκεῖ ὁ ῥήτωρ τὸ παράδειγμα τὸ τοῦ κυβερνήτου, καὶ νῦν δείκνυσιν, ὅτι καὶ τὸ ὁπωσοῦν σώζειν χρήσιμον. Διεπράττετο δὲ εἶπεν, ὅτι ἔγραφεν ἐν ταῖς πέτραις, μνήσθητε Ἰωνῆς πατρῷου φρονήματος.
- 325, B. Εἴτα λέγεις, ὥς οὐ πολλοῦ τινός] Sch. ed. Λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, ὥς καὶ ἐπὶ κακῷ ἐστι σωτηρία, ἑαυτὸν³ ἁμαρτήσαντα τι ῥύσσωμαι, καὶ σωθεὶς σὺ λήσῃ τὰ ἐμά.
- 325, C. Τῷ ὄντι σωτήρες] Sch. ed. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας

1) Πλάτων ἐν τῳ Λάχητι κ. τ. λ. ea in Leid. legi testatur Valken., sed in Sympos. p. 269 ed. Bip. leguntur, ubi ex Aristide legerim ὅτε τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ, cf. Lach. p. 181, B. — 2) Ἦδη εἵπομεν ἐν τῳ Μ., quisnam dixit? Aristides an Scholiasta? scholiastae nil de hac re legitur, ut vides, nec in editis nec in mscr. — 3) ἑαυτὸν ἁμαρτήσαντα τι ῥύσσωμαι κ. τ. λ. sic ed., suspicor ita legendum: ἐὰν τὸν ἁμαρτήσαντά τι ῥύσσωμαι, καὶ σωθεὶς σὺ λήσῃ τὰ ἐμά.

σωτηῆρας ἔμελλον¹ εἰπεῖν, διὰ τοῦτο τὸ φορτικὸν παραιτού-
μενος τὸ τῷ ὄντι προσέθηκεν.

Ῥπερέτας καὶ διακόνους] Sch. ed. Συντρέχει² τῷ τῆς 325, D.
διακονίας ζητήματι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐχρήσατο ἐπὶ διαβολῇ
καὶ ὕβρει, οὗτος ἐπ' ἀγαθῷ· λύει τὸ φαῦλον τῇ διαφορᾷ
τοῦ τρόπου.

Οἱ τοῦ ζῆν³] Τοῦτο βαρέως ἐπήγαγεν, ὥσπερ τραγω- 326, A.
δοῦντος τὴν φύσιν τοῦ Πλάτωνος πάτων ἀνθρώπων καὶ
τούς λόγους αὐτοὺς παραβάλλει τῷ Ἀριστείδῃ· ὅτι καλὸν
ἡ σωτηρία, ὃ ἐστὶ τὸ ζῆν. Τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης λέγει.

Ἰς οὐ Μιλτιάδῃ γε] Sch. ed. Καὶ τῶν γονέων κρεῖτ- 326, D.
τους δείκνυσιν αὐτοὺς, ὅτι οὐ μόνον σωτήρες, ἀλλὰ καὶ
ἀρετῆς διδάσκαλοι.

Εἰ μὲν συμμάχους τινάς] Sch. ed. Τὸ σχῆμα κατὰ 327, A.
ζῆλον Δημοσθενικόν, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην
ἐχρήσατο περὶ τοῦ Χαβρίου, ἐν ᾧ περὶ ἀτελείας ἀγωνίζεται·
καλεῖται δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Οὓς οὐ προσῆκεν] Sch. ed. Τὸν γὰρ δεσπότην ἀνε- 327, B.
λὼν ἐβασίλευεν· ὥς καὶ αὐτοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὀνό-
ματος κινδυνεύοντος παραπολέσθαι τῇ ἀλώσει τῶν βαρ-
βάρων.

Ἦπου (Phot. ἦπου)] Phot. Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς μὲν 326, B.
παραλαμβάνεται τὸ ἦπου (sic), ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀριστείδης
ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον ἔλαβεν. Εἰρωνικῶς δὲ τὸ πολλῷ
πλέον εἶπεν, οἷον οὐδ' ὅλως⁴ καὶ πολλῶς οὕτω τῷ ἦπου
(sic) ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον χρῆται, μᾶλλον δὲ σχέδον ἀεὶ.

Καὶ νῇ Δι' εἰ] Apogr. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν. ib.
(Od. I, 34.)

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μῦθον ἄλγε' ἔχουσι.

Τουτέστιν ὅτι καὶ ἡμεῖς πολλάκις αἵτιοι κακῶν ἑαυτοῖς γι-
νόμεθα.

1) ἔμελλεν, ed. ἔμελλον. — 2) Συντρέχει, ed. συντρέχει. — 3)
Οἱ τοῦ ζῆν subl. Valken., qui illustrat hunc locum ad Herod.
V, 4. de scholio nil addens. — 4) οὐδ' ὅλως, in Phot. οὐδόλως.

328, B. Ὑπὲρ Σικελιωτῶν ἀνδρῶν] Sch. ed. Καλῶς ¹ τὸ ὑπὲρ Σικελιωτῶν ἀντὶ τοῦ ξένων, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, προτιμωτέρους τοὺς ξένους τῶν πολιτῶν ἡγήσατο. ²

ib. Ἀρχὴν ³ τινα πράττων] Sch. ed. Μετὰ Διονύσιον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος ἤρξεν, ὃς μεταπέμπεται Πλάτωνα, ὡς ἀπολογησόμενος ὑπὲρ τῆς τοῦ ⁴ πατρὸς ὕβρεως· ἐλθόντα ⁵ δὲ ὁμῶς ῥαθύμῳς ἐδέξατο. Ἐπανελθὼν δὲ Πλάτων ἐν ταῖς Ἀθήναις ἦ ἀπὸ χρησμοῦ τινὸς ἢ ἄλλοθεν γνούς, συμβουλεύει Δίῳ, μὴ νῆϊ πλεῦσαι ἐπὶ Διονύσιον· ὁ δὲ ἔρχεται πείσθεις καὶ ἐκβάλλει Διονύσιον· οἱ δὲ οἱ δὲ Συρακούσιοι ⁶ τυχόντες ὠδείας, δεισάντες μὴ καὶ Δίῳ τυραννήσῃ, ἐκβάλλουσιν αὐτὸν· πάλιν δὲ ἐπιτίθεται τυραννίδι Διονύσιος. Πλάτων δὲ, ὡς ἀπὸ Δίῳ αἰτίσαντος, γράφει Σικελιώταις.

ib. Ὡς ἂν δὴ Δίῳ αὐτὸς] Sch. ed. Ὁ Δίῳ οὗτος ἀδελφιδοῦς Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ· ὁ δὲ ⁷ Διονύσιος ἀρχὴν πιστευθεὶς Συρακουσίων ἐπὶ Καρχηδονίους, ἐτυράννησε καὶ πολλὰ δεινὰ αὐτοῦς τε Σικελιώτας καὶ Δίῳνα ἔδρασε· δι' αὐτὸ καὶ Πλάτων ὡς πείσῳν μετεπέμφθη, σημαίων ⁸ ὅτι τὸν Διονύσιον τὸν υἱὸν τοῦ πρώτου Διονυσίου Τιμολέων πεμφθεὶς ὕστερον ὑπὸ Κορινθίων ἐξέβαλλε τυραννήσαντα. Ἄλλως. Ὁ Δίῳ συγγενὴς μὲν ἦν Διονυσίῳ τοῦ τυράννου, μαθητὴς δὲ Πλάτωνος· οὗτος ἡδίκητο ὑπὸ Διονυσίου. Τέλος λέγει αὐτῷ Διονύσιος, ὅτι εἰ βούλει τοῦ πάσχειν κακῶς ἀπαλλαγῆναι, ⁹ μεταπέμψαι Πλάτωνα. Ὁ Δίῳ πέμπει εὐθὺς πρὸς αὐτὸν· ἐλθὼν ὁ Πλάτων εἰς Σικελίαν καὶ κακὰ παρὰ Διονυσίου παθὼν ἱσχυρῶς ὑποστρέφει καὶ αὖθις αὐτὸν ὁ Δίῳ μεταπέμπεται γνώμῃ Διονυσίου. Ἦλθε οὖν τὸ δεύτερον Πλάτων, ὅτε καὶ ἐπράθη· λέγουσι δὲ τοιαύτην αἰτίαν τοῦ πραθῆναι αὐτόν· ἐρωτῶντος τοῦ Διону-

1) καλῶς, ed. καλῶν. Sublin. ὑπὲρ Σικ. Valken. — 2) ἡγήσατο, ed. sic: ὡς ἂν εἰ ἔλεγε προτιμωτ. κ. τ. λ. ἡτήσατο. — 3) Ἀρχὴν τινα subl. Valk. — 4) πατρὸς, ed. πατέρος. — 5) ἐλθόντα, ed. ἐλθόντι. — 6) Συρακοῖσιοι, ed. Συβράκουσιοι. — 7) ὁ δὲ Διον. κ. τ. λ., ed. ὁ δὲ Διονύσιος ἀρχὴν πιστευθεὶς Συβράκουσιων, ἐπὶ Καρχηδονίους ἐτυράννησε. — 8) σημαίων, locus impeditus, cui sanando codicis praesidia desunt. — 9) Post ἀπαλλαγῆναι posui comma, quod deerat in ed. Notavit autem Valken. in Leid. de eadem re scholion legi.

σίον τὸν Πλάτωνα, ποῖος εἴη βελτίων πάντων τῶν¹ χαλκίων, ἀπεκρίνατο, ὅτι ὁ ποιήσας τὰς Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας τῶν τυραννοκτόνων ἀγανακτήσας Διονύσιος ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ ἐκέλευσεν αὐτὸν πρᾶθῃναι. Μετὰ τὴν τελευταίην οὖν Διονυσίου καὶ Λίανος οἱ παῖδες τούτων ἐφιλονεῖκουν περὶ τῆς βασιλείας· ὁ Πλάτων ἀκούσας τοῦτο γράφει Σικελιώταις, τὸ πρόσωπον τοῦ Λίανος² ἀναλαβὼν, ὅτι δεῖ μερίσασθαι τὴν ὀρχήν τοὺς ἐκγόνους τῶν διωξάντων Καρχηδονίους ἐκ Σικελίας, ἥνικα αὐτοὶ ἐπίεσαν.

Οἷας οὐδ' ἂν] Sch. ed. Τίς γὰρ αἰτεῖ βασιλείαν, οἷαν 328, D. ὁ Λίων³ δουλείαν Σικελιωτῶν;

Τῆς γ' αὐτῆς ὁδοῦ] Sch. ed. Οὕτω λέγε, καὶ σε- 329, A. σωκόσι καὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν αὐτῆς τῆσδε τῆς πολιτείας, τουτέστιν, ὅσοι Σικελιωταὶ καὶ Ἰταλοὶ τὴν αὐτὴν τοῖς Ἑλλήσι πολιτείαν μετέρχονται, ἢ Ἑλληνές εἰσιν· ἄλλ' ἔστιν ἐν αὐτοῖς⁴ καὶ ἄλλα τινὰ ἔθνη.

Οὐ τῶν ἐν Κυρήνῃ] Sch. ed. Κυρήνη⁵ πόλις ἐστὶ 329, B. Λιβύης· ἦσαν δὲ δηλονότι καὶ Λίβυες ἐν Ἀθήναις παιδευόμενοι· εἰσάγει δὲ ὁ Σωκράτης ἐρωτῶντά τινα, τίνες ἐπιδέξιοι πρὸς γεωμετρίαν⁶ εἰσὶν, Ἀθηναῖοι ἢ Κυρηναῖοι; μᾶλλον γάρ μοι τῶν Ἀθηναίων μέλει·⁷ κακῆϊνος μὲν ἐπὶ τῶν φιλοσόφων εἶπεν, οὗτος δὲ ὡς ἐπὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἰπόντος, ἔλαβεν αὐτό· φασὶ δὲ ὅτι συνεχῶς⁸ ἀπῆγει Πλάτων εἰς Κυρήνην, διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ Θεόδωρόν⁹ τινα φιλόσοφον, φίλον αὐτοῦ.

Ὁ κολοφῶν τοῦ λόγου] Sch. ed. Κολοφῶν ὅρος¹⁰ λέ- 329, C. γεται ὑψηλὸν τῆς Ἀσίας καὶ πόλις, ἥς¹¹ αἱ ψῆφοι προεῖχον¹² τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι· λέγεται¹³ δὲ τοῦτο παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων.

1) χαλκίων, ed. χαλκῶν, possis item χαλκευτῶν. — 2) ἀναλαβὼν, ed. ἀναλαβὼν. — 3) ὁ Λίων κ. τ. λ., ed. ὁ Λίων δουλείαν Σικελιωτῶν. — 4) ἐν αὐτοῖς, ed. ἐν αὐταῖς. — 5) Κυρήνη πόλις κ. τ. λ. sublineavit Valken. edita. — 6) γεωμετρίαν, sic ex Leid. Valk., ed. γεωργίαν. — 7) μέλει, ed. μέλλει. — 8) συνεχῶς, sic Valk. ex Leid., ed. συνεφῶς. — 9) Θεόδωρον, ed. Θεόδορον, φιλόσοφον αὐτοῦ. — 10) ὅρος, ed. ὅρος. — 11) ἥς, ed. ἧς. — 12) προεῖχον, ed. προοῖχον. — 13) λέγεται δὲ τοῦτο παροιμία κ. τ. λ. Utrum τοῦτο παροιμιον, an τοῦτο ὡς παροιμία? Aliam explic. hu-

- ib. Ἐρ' οὖν] Sch. ed. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὸ ἄτοπον δείκνυσιν, εἴτα ἀπὸ τῶν πράξεων ἀπόδειξις.
- 350, C. Ἐπιθήσω] Sch. ed. Ὁ γὰρ Πλάτων εἶπεν, αἰρεῖσθαι θάνατον παρὰ δουλείαν.
- 351, A. Καὶ μὴν οὐδ' ἀναιμένην γε] Sch. ed. Ἐκλυτον καὶ ἀγεννῆ· ἐστὶ δὲ καὶ ἐλευθερία κακῇ, ἢ τρυφητικῇ καὶ ἡ ἐν ἁτάκτοις ἡδοναῖς οὖσα, ἥτις πάλιν ἔοικε δουλείᾳ, δουλεύουσι γὰρ ταῖς ἡδοναῖς· συστέλλων δὲ τὸ ἄτοπον τῆς δουλείας φιλανθρωποῖς εἶπεν, ἐδόκουν γὰρ αὐτοὶ δεδουλωμένοι τῷ ὑπέκειν, διὰ καὶ τὴν λέξιν ἐπήγαγε τῷ εἰπεῖν εἴξαν.
- 351, B. Παρ' ἐκόντων] Sch. ed. Διὰ τούτων ἐδήλωσεν, ὅτι οὐ δι' ἀχρείαν παρεχώρησαν τῆς ἡγεμονίας, ἀλλὰ διὰ φιλανθρωπίαν.
- ib. Οὐκ ἄνεν δικαιοσύνης] Sch. ed. Οὐκ ἄκαιρον τοῦτο εἶπεν, ἀλλὰ δηλώσαι βουλόμενος, ὥς οὐκ ἂν οἱ Ἕλληνες πρὸς αὐτοὺς κατέφυγον καὶ ὑπετάγησαν, εἰ ἠδίκους ὄντας ἐώρων, ἀλλὰ μὴ ὁ θαυμάσαντες αὐτῶν τὴν φιλανθρωπίαν.
- 351, C. Οὐ τὴν ἀναιδῆ] Apogr. Mon. Ἀναιδῆ λέγει τὴν ἄνεν αἰδοῦς καὶ ἁίσχυντίας· καὶ ὁ Δημοσθένης, τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀναιδοῦς γεγενημένης (pag. 229, 3. ubi ἀναιδῆν).
- 352, A. Ἀπὸ βαρβάρων] Sch. ed. Ὅτε γὰρ ἐπύρχοντο ὁ Καρχηδόνιοι τοῖς Σικελιαῖταις, ὁ μὲν τύραννος Διονύσιος ἐστρατήγει, ὁ δὲ Ἰππαρίνος, ὁ πατὴρ Δίωνος, συνεβούλευε, πῶς δεῖ πολεμεῖν· ὁ δὲ υἱὸς Δίωνος Ἰππαρις ἐκαλεῖτο.
- 352, B. Καὶ ταῦτά γε τοῖς ἐκγόνοις] Id. Δεινῶς εἶπε τὸ ἐκγόνοις, ὥς ἂν εἰ ἔλεγε τοῖς μηδὲν εὐγεγενησάσιν.

jus proverbii vide in Bandini Catal. Mscr. Medic. p. 216. ubi satis prolixè ea de re ad Gregorii Oratt. — 1) ἐν ἁτάκτοις ἡδοναῖς, ed. τῆκτοις. Sed eodem modo confusa στρατεία et ἀστρατεία, Hess. ad Timol. p. 18, τελῶν et ἀτελῶν, Vales. ad Harp. p. 39., παῖδας et ἀπαῖδας, p. 68., γεννάδας et ἀγεννόδας, Kust. ad Acharn. 1228. λεαῖνοιμι et ἀλεαῖνοιμι, Intt. ad Eccles. 556. Creuz. ad Olymp. passim. — 2) ἀλλὰ μὴ θ., sic ed., f. μὴν θ. — 3) αἰσχυντίας, Mon. ἀναισχυντίας. — 4) Ὅτε γὰρ ἐπύρχοντο. In Mscr. de ea re nonnihil prodi Valken. sublineandis vocibus ὁ δὲ Ἰππαρίνος et ὁ δὲ υἱὸς Δίωνος Ἰππαρις, et in marg. indicavit.

Καὶ μικροῦ τῆς ἐλευθερίας] Id. Ἐπειδὴ ἄνω βασι- ib.
λειαν εἶπεν, ἵνα τὸ ἐπαχθέστερον δηλώσῃ, τὸ μικροῦ
προσέσθηκεν, μέλλων ἑρεῖν ἐλευθερίαν.

Τῷ τοῦ τυράννου παιδί] Id. Τὸν αὐτὸν καὶ τυράν- 333, C.
νου παῖδα καὶ πολεμίων ἄρχοντα λέγει.

Προσηγγυῆσθαι (Jebb. προσεγγ., illud Bar. 7. et Sch.)] 334, C.
Ap. Mon. . . . Τὸ δὲ ὅμοιον εἶπεν ἐν τῷ πρὸς Λεπτί-
νην Δημοσθένους, Οὐκοῦν ἄτοπον, εἰ μέλλοντες μὲν πύσ-
χειν ἀποδεχόμεθα τὰς τιμὰς, μετὰ δὲ τὰς χάριτας ἀχάριστοι
φανώμεν.

Καὶ μὴν οὐχ ὅμοιον] Sch. ed. Ἐπειδὴ Πλάτων τὴν 335, A.
ναυμαχίαν διέβαλε, δείκνυσιν ὁ ῥήτωρ τὸ ναυμαχεῖν μεῖζον
ταῦ ἀπὸ τῶν τειχῶν μάχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλές, ἡ δὲ
κατὰ θάλασσαν μάχη εἰς ἔσχατα φέρει κινδύνου.

Ἐπὶ τῷ τειχίῳ] Phot. Παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ 335, B.
τῶν ἄλλα ἀντ' ἄλλων ποιούντων ἢ * ἐωμένων.³ παρῆκται
δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Πριάμον καὶ τὴν Ἑλένην ἐκ τοῦ τείχους
θεωροῦντας τοὺς Ἕλληνας περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι.

Ἐθισθῆναι φεύγειν] Arogr. Mon. Φησὶ γὰρ Πλά- ib.
των ἐν τῷ ὅ τῶν νόμων, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐμβιβάσας
εἰς τὰς ναῦς εἴδους φεύγειν.

Κρανίαν⁴ καὶ βύρσαν κ. τ. λ.] Phot. Λεῖπει τὸ δεῖ 335, A.
νομίζειν· κρανίαν τὴν περικεφαλαίαν λέγει, βύρσαν δὲ
τὸ ὄπλον, παρὰ τὸ ἔχειν βύρσαν περὶ αὐτό· νῆϊα δὲ τὰ
σχοινία, κωπέας δὲ τὰ ξύλα πρὸς κώπας ἐπιτήδεια.

Δεύτερα τῶν πάντων] Ap. Mon. Τοῦτο εἶπε παρ' 335, C.
Ἑκτοῦ λαβὼν· λέγει γὰρ ὁ Ποσειδῶν παρὰ τῷ Ἑκτοῦ
πρὸς τὴν Ἰριν (XV, 187.)

Τρεῖς⁵ γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Πέρυ,
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδῆς, ἐνέροισιν ἀνάσσω.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται.

1) μέλλων, ed. μέλλον. — 2) ὑπὸ τῷ τειχίῳ, Schell. ἐπὶ. —
3) ἢ * ἐωμένων, sic Hoesch. — 4) κρανίαν καὶ β. sublin. Valk. et
edidit ad Herod. V., 23 ea, quae extremo loco leguntur, κωπέας
δὲ τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κ. ἐπ., et Canterum male remos vertere
ait. — 5) Versus homerici ita in Mon. leguntur: Τρεῖς γάρ τοι
καὶ ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφιοὶ· οὓς τέκετε Πέρυ, Ζεὺς καὶ ἐγώ· πρότα-

- 337, A "Ἐστω τὸ γειτόνημα ἡ ἀλμυρὸν] Sch. ed. Ἀλμυρὸν ὁ λυρικός τοῦτο εἶπεν,

Ἀλμυρὸν τὸ γειτόνημα,

ἀντὶ τοῦ, κακὸν ἐστὶ γείτονα ἔχειν τὴν θάλατταν· ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνικὴ ἐστὶ.

- 338, A. Ἀπὸ τοῦ πύργου] Sch. ed. Πεποίηκεν Ὀμηρος τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Πριάμον ἐκ τοῦ τείχους θεωροῦντας τοὺς Ἕλληνας καὶ διαλεγομένους περὶ αὐτῶν. Phot. Παροιμία· ὥσπερ ὁ Πριάμος ἐκ τοῦ τείχους καὶ Ἑλένην.

- 338, C. Τόλμης] Coll. N. γνώμης, in m. γρ. τόλμης.

- 340, C. Οὐδὲ φυγῆς] Sch. ed. Τοῦτο ἐνεκάλει ὁ Πλάτων λέγων, ὅτι φυγῆς ἀφορμὴν εὔρεν αὐτοῖς ὁ Θεμιστοκλῆς τὸ ναυμαχεῖν.

ib. Τὸν Ἀνθηδόνιον⁵] Id. Ἀνθηδὼν πόλις Βοιωτίας· ἐν ταύτῃ οὖν ὁ Γλαῦκος οὗτος ἀγρεύσας ἰχθὺν μέγαν, ἣν γὰρ ἄλιεύς, εἰς ἔδαφος ἔρριψεν, ἵνα ἀποθάνῃ· ὁ δὲ βοιάνῃ τινὶ ἀειζῶφ λεγομένην πλησιάζων ἥσπαιρε⁴ καὶ οὐκ ἐτελεύτα· γνοὺς οὖν ὁ Γλαῦκος ἔφαγεν⁵ ἐκ τῆς βοιάνης καὶ ἀθάνατος ἐκεῖ⁶ διατέλει, ὅντινα δαίμονά τινες λέγουσι θαλάττιον.

ib. Ἡ τὸν Σάρωνα] Id. Τὸν Σάρωνα δαίμονά φασι γενέσθαι ναυτικοῦ κατον· ἐκ τούτου ἐκλήθη τὸ Σαρωνικὸν⁸ πέλαγος, ἐστὶ δὲ τῆς Παλαιστίνης, ᾧ πρόσκεινται⁹ πόλεις ἄλλαι τε πολλαὶ καὶ Ἰόππη καὶ Λύδαι.

- 343, C. Ἦ μοχθηρὸς¹⁰ μελαγχολῆς] Id. Ἐπειδὴ τὸ, ᾧ μοχθηρὸς,

ποσ δ' αὖτις ἐντέρεσιν ὀνύκτων. Τρίχθα δὲ πάντα δέδυσται. — 1) Ἐστω τὸ γειτόνημα ἡλμ., leguntur eadem in Leid., unde λυρικός Valk. dedit pro λυρικών, et in Schell., abest a Mon. Ex Leid. et Schell. ἢ ὅτι ἡ λ. III. ἐστὶ addidi. Cf. Creuz. ad Plot. p. 464 seq. Pro κακὸν in Schell. est κακῶς, cf. Eras. I, 6. p. 211. — 2) τὴν θάλασσαν, sic Leid., articulus abest ab ed. et Schell., qui praeterea θάλατταν. — 3) τὸν Ἀνθηδόνιον, ad haec legitur item schol. in Leid. — 4) ἥσπαιρε, ed. ἥσπαιρε, Leid. ἥσπερε — 5) ἔφαγεν ἐκ τῆς β., sic Valk. ex Leid., ed. ἔφαγε τῆς. — 6) ἐκεῖ διατέλει, ed. διατέλει, f. ἐκεῖθεν διατέλει. — 7) Ἡ τὸν Σάρωνα, legitur schol. in Leid. — 8) Σαρωνικὸν π., sic Valk. ex Leid., ed. Σαρδωνικὸν π. — 9) ᾧ πρόσκεινται, sic Leid., ed. ᾧ πρόσκεινται ἄλλαι τε πολλαὶ πόλεις καὶ ἡ Ἰόππη καὶ Λύδαι. — 10) Ἦ μοχθηρὸς μελαγχολῆς subl. Valken.

χαμαιζηλῶν ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ οὐ προσήκον παρ' ἀνδρῶν φιλοσόφων λέγεσθαι, τὸ δὲ δαιμόνιε θεῖον καὶ φιλοσόφοις ἀρμόζον, ἔθος δὲ καὶ τῷ Πλάτῳ ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦτ' αὖτ' ῥήματι χρῆσθαι, διὰ τοῦτο λέγει τὸ ὅτι ὢν μουσικός, τουτέστιν ὑπερφηρμένος καὶ θεῖος καὶ οὐ φρονῶν ἀνθρώπινα· τοιοῦτον γὰρ τὸ μουσικῆς χρῆμα, ἐπειδὴ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο ἐμμελῶς καὶ ἡρμωμένως τέτακται.

Πολλάκις ἐξηπατησθαι] Id. Πολλάκις γὰρ πλεύσας 344, A. ἐφ' ᾧ καταστησασθαι Δίῳ καὶ τῷ ἐκείνου παιδί τὰ πράγματα, ἀπρακτὸς ἀνεχώρησεν.

Ἄλλ' ὑπάγειν] Id. Λαθραίως φέρειν, οἱ ἂν κάλλιστα 345, A. τὴν μάχην ἐμελλον ἐργάσεσθαι.

Ἐὼ γὰρ Σκύθας¹⁾] Ap. Mon. Παράδοξον²⁾ εὗρε πα- ib.
ράδειγμα τὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτι καὶ φεύγοντες νικῶσιν, ὅ ἐστι, ³⁾
φυγὴ τρόπος νίκης. Λέγεται δὲ περὶ τῶν Σκυθῶν, ὅτι
φεύγοντες ἐνίκων τοὺς πολεμίους, ἢ ὡς λέγει ἐν τῇ δ' ὁ
Ἡρόδοτος, ὅτι ἐνθα ἑώρων ἐπικρατεστέρους τοὺς πολεμίους
λαμβάνοντες ἐκ τῆς χώρας ὅσων ἐδέοντο, τὰ λοιπὰ ἔκαιον,
ἵνα ἄχρηστα γένωνται τοῖς ἐχθροῖς. Ἐπολέμει δὲ ποτε ὁ
Δαρεῖος τοῖς Σκύθαις, ἁμαξόβιοι⁴⁾ δὲ ὄντες οὗτοι καὶ κατα-
διωκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ἔφευγον· διώ-
κων οὖν ἐπὶ πολὺ Δαρεῖος ὥκνησεν· ἦσαν δὲ οἱ Σκύθαι πέμ-
ποντες ὀπίσω αὐτοῦ ἐπὶ τῷ κατακαίειν τὸν σῖτον καὶ τὰ
δένδρα. Τοῦτο ἐπὶ κακῷ καὶ καλῷ ἐγένετο Δαρεῖω⁵⁾ ἐπὶ

1) Ἐὼ γὰρ Σκύθας, Valken. sublineavit totum hoc schol., post verba φεύγοντες νικῶσιν nonnihil deesse significans. Desunt autem, ni fallor, eadem, quae ex Mon. edidi. — 2) Παράδοξον, sic Mon. et Valk. ex Leid., ed. παραδόξως. — 3) ὅ ἐστι φυγὴ τρόπος νίκης, desunt in editis, praetermisit Creuzerus in excerptis, quae incipiunt ab λέγεται δὲ περὶ, monito autem lectore, alia in principio hujus scholii legi, atque in editis: Post νικῶσιν pergunt edita; ὁ γὰρ Δαρεῖος ἐπολέμησέ ποτε Σκύθαις, ἁμαξόβιοι δὲ ὄντες ο἗τοι, καὶ καταδιωκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ἔφευγον· διώκων οὖν ἐπὶ πολὺ Δαρεῖος ὥκνησεν, οἱ δὲ Σκύθαι πέμποντες (ἦσαν post ὥκνησεν excidit) ὀπίσω αὐτοῦ κατέκαιον τὸν σῖτον κ. τ. δ. Τοῦτο δὲ ἐπὶ καλῷ καὶ κακῷ τῷ Δαρεῖω· ἐπὶ κ. μ. ὅτι ἐκαυμένων κ. ἐν κ. ὁδ., ἀκολουθῶν (Leid. et M. ἀκολουθοῦντων) κ. εὗρε κ. τ. ἐνθ. ἦσαν αὐτοῦ αἱ ἡμέραι· ἐπὶ κ. δὲ, ὅτι ἀναχ. ἀπὸ κ. δ. κ. Σκ., οὐχ εἰρήσκει τὰ κ. τρ. ἐπικ. — 4) ἁμαξόβιοι, M. et Leid. ὁμαξόβιοι. Herod. IV. 120 seqq.

καλῶ μὲν, ὅτι κεκαυμένων τῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀκολουθῶν
τούτοις, εὔρε τὸν τόπον, ἐνθα αὐτοῦ ἦσαν αἱ τριήρεις· ἐπὶ
κακῷ δὲ, ὅτι ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς διώξεως τῶν Σκυθῶν οὐκ
εἶχε τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτηδεῖα, ἢ ποῦ¹ δέῃ αὐτὸν κατα-
λῦσαι;² πάντα γὰρ ἦσαν ἐμπρήσαντες οἱ Σκύθαι.

345, C. Τὸν ἐν³ Δελφοῖς] Ap. Mon. Ἔχομεν δὲ καὶ Ἡρόδοτον
τοῦτο τῷ μαρτερίῳ μαρτυροῦντι ἀκριβεῖαν.

346, B. Μοῦνον⁴ ἀπόρθητον] Sch. ed. Τὸ ἀπόρθητον λύει
τὴν πλάνην, μὴ τούτου γὰρ λεχθέντος οὐκ εἶχον συμβα-
λεῖν, εἴτε κατὰ γῆν, εἴτε κατὰ θάλατταν ἔδει μάχεσθαι·
νῦν δὲ ἡ τούτου προσθήκη τὴν κατὰ θάλατταν νίκην αὐ-
τοῖς ἐπηγγέλλετο· ἤδεσαν γὰρ ἀκριβῶς, ὡς πάντα τὰ ἐν τῇ
γῇ καθάπαξ ἀφανισθήσεται. Δέον δὲ εἰπεῖν, λέγοντος,
τοῦ χρησμοῦ δηλονότι, λεγόντων εἶπε πρὸς τὸ σημαινό-
μενον· τί γὰρ ἄλλο ὁ χρησμὸς ἢ λόγοι θεοὶ; Ἄλλως⁵ θ'
ὅτι καὶ ἄνω εἶπε, τίν' οὐκ ἦν τὰ χρησθέντά;

346, D. Αὐτοῖς] C. Bar. 7. γρ αὐτός.

347, B. Τὸν Πλάτωνα σεμνύνοντας] Sch. ed. Τοῦτο λέγει,
ἢ ὅτι καὶ Πλάτων βαδὺν πῶγων⁶ εἶχεν,⁶ ἢ ἐπειδὴ ὁ Πλά-
των προστάτης ἦν τῆς φιλοσοφίας, ταύτην εἰς ὕψος ἄρας·
διὰ τοῦτο ἀντὶ εἰπεῖν, τὴν φιλοσοφίαν, τὸν Πλάτωνα
εἶπεν.

348, A. Σταθήτωσαν] Sch. ed. Ἡ ἐχέτωσαν τιμὰς τὰς αὐτὰς
τῷ Ἀπόλλωνι, ἥγουν ἐκ τοῦ τοὺς βαρβάρους καταπολεμῆ-
σαι καὶ τὰ κείνων λαβεῖν. Photius sic: Τουτὶ γὰρ ἐν μοι
τῆς ἀπορίας διαλύσαντες, ἕως ἐχέτωσαν τιμὰς τὰς αὐτὰς
Ἀπόλλωνι, σταθήτωσαν παρὰ τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελ-
φοῖς, ὃν οἱ Ἕλληνες ἕως ἐκ τοῦ τοὺς βαρβάρους κατα-
πολεμῆσαι καὶ τὰ κείνων λαβεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἀνέ-
στησαν. Τοῖνον κ. τ. λ. Quae sequuntur, legis pag. 213.

1) ἢ ποῦ κ. τ. λ. ex utroque mscr. haec adjeci, cum in edi-
tis deessent. Mon. ἤπου, Leid. ἤποῦ. — 2) καταλῦσαι, sic Leid.,
M. καταλύσαι. — 3) τὸν ἐν Δελφοῖς sublin. Valken. — 4) Μοῦνον
ἀπόρθητον sublin. Valken. — 5) Ἄλλως θ' ὅτι, ed. ἄλλος θ' ὅτα.

6) πῶγων⁶ εἶχεν, ed. πῶγων εἶχεν.

Κατιόντος τοῦ πνεύματος ¹⁾ Ap. Mon. et Leidens. 349, C. Οὕτω, φησὶν, ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξέως ἐπέλθοι. Τοῦτο ² δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστής ὢν Ἰφρευθίας κόρης Ἀττικῆς συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις. Τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Βούλεται δὲ ῥητορικῶς βιαζόμενος καὶ τὴν νίκην Φορμίωνος ἀναγαγεῖν εἰς Θεμιστοκλέα.

Καὶ ὁ μὲν Ἰαχχος ³⁾ Sch. ed. Τοῦτον λέγουσιν υἱὸν 350, B. Δήμητρος ⁴ εἶναι, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ Διόνυσον, ὅλλοι δὲ παῖδα Διονύσου. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· λέγουσιν, ὅτι καταλιπὼν τὸ τέμενος ἐπεθύμησε κοινωνῆσαι τῆς ναυμαχίας, ὅτε γὰρ ἐμελλεν ἡ ναυμαχία γίνεσθαι, φωνή τις ἐδόθη ἀπὸ ⁵ τοῦ Ἰαχχοῦ καὶ οἱ μεμνημένοι ⁶ ἤκουσαν, οἱ δὲ ἀμύητοι ἤσθοντο· τῷ δὲ ⁷ καὶ ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνος ὥσπερ κοινότην ἔλθειν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα ἐνομήσθη, ὅτι ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη ἦλθον συμμαχεῖσαι τοῖς Ἕλλησιν.

Θεῖαν δὲ ἐκείνης προσεῖπε] Ap. Mon. Θαυμασιῶς 550, C. κατασκευάζει, ὅτι ἡ ναυμαχία θεία παρὰ τοῦ ⁸ Θεοῦ ἐκλήθη.

Τὸν ἐπαλείψαντα] Ap. Mon. Ἀντὶ ἀλείψαντα· τοιαῦ- 351, A. ται γὰρ ἦσαν αἱ τοῦ Ὀδυσσεως, ὡς Ὀμηρος (Iliad. II, 637.)

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλτοπάρχοι.

Ὅρα δὲ, πῶς διέσυρε τὸ ἔργον τοῦ Ὀδυσσεως, σιωπῶσας το' κατόρθωμα.

Ἐδίδου τῇ Ἀθηνᾷ] Ap. Mon. Εἶπε γὰρ ὁ χρησμός· 351, B.

Τεῖχος ⁹ Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς.

1) Κατιόντος τοῦ πνεύματος, subl. Valk., qui edidit ad Herod. VII, 189. usque ad Βούλεται, quae cum reliquis transmisit. Excerpta ex Leid. mecum benigne communicavit Creuzerus. —

2) τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ κ. τ. λ. sic Mon. et excerpta Leid., Valkenarius quidem τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ, quae si ita distinguas: τοῦτο δὲ, φησὶν, ἀπὸ κ. τ. λ. en habes fragmentum enarratoris, cujus e commentario haec desumpta dicuntur. Retinui autem illud. —

3) καὶ ὁ μὲν Ἰαχχος subl. Valken., itemque in Mscr. plura legi indicavit, quibus edendis ad Herod. VIII, 65. locus erat, cum memoraret hunc Aristidis locum. — 4) Δήμητρος, ed. Δήμητρος.

5) ἀπὸ ex Leidensis auctoritate delevit Valken. — 6) μεμνημένοι, sic Valk. ex Leid., ed. μεμνημένοι. — 7) τῷ δὲ καὶ, Valk. ex Leid. τὸ δὲ καὶ. — 8) Θεοῖ, M. Θουκυλίδου. — 9) Τεῖχος κ. τ. λ.

Philostat. p. 481 ibiq. Olear., Valk. ad Herod. VII, 141. Polyaeon. I, 30. Pierson. ad Herodian. p. 438.

- 352, B. Τὸ περὶ τῶν φυλῶν] Sch. ed. Ὁ Κλεισθένης ἔλαβε τὰς μαντείας, πῶς ἑ δεῖ τάξαι τὰς φυλάς.
- 352, C. Προεξήνεγκεν] Id. Ἡ ἀπόδοσις ἀπὸ κοινοῦ, ὅτι οὐ νῦν μᾶλλον τῆς αἰτίας δέον ἀφεῖσθαι· ἔθος δὲ τοῖς ῥήτορσι, ὅταν θυμῷ κινούμενοι χρώνται τοῖς λόγοις, ἑλλείπειν τὴν ἀπόδοσιν, ὥστε καὶ Δημοσθένης πολλαχοῦ τοιοῦτ' ἐποίησε καὶ ὅτε πρὸς τὸν Αἰσχίνην καταφερόμενος αὐτοῦ ἀποτείνεται.
- 352, D. Τί οὖν οὐ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας·] Apogr. Leid. Οἱ περὶ Ἰλλαν Ἡρακλείδαι τὸν Ἀπόλλωνα ἤροντο, πῶς ἂν κρατήσωσιν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχρησεν αὐτοῖς διὰ τῶν στενῶν κατελθεῖν· μὴ συνιέντες δὲ τὸν χρησμόν, διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ κατήρχοντο. Ἀπαντησάντων δὲ αὐτοῖς τῶν Πελοποννησίων, ἐδόξε μονομαχεῖν τοὺς ἡγεμόνας τῶν δύο στρατευμάτων· δόξαντος τοῦτου, ὁ μὲν Ἰλλος ὑπὸ τῶν Ἡρακλείδων, ἀπὸ δὲ τῶν Πελοποννησίων ὁ τῆς Ἀρκαδίας βασιλεὺς· ἦν δὲ καὶ τοῦτο δόξαν, τοὺς ἡττηθέντας ἐπὶ ῥ' ἔτη σχεῖν ἰσχυρίαν· συμβαλόντων τῶν στρατηγῶν πίπτει ὁ Ἰλλος. Πάλιν οἱ τῶν Ἡρακλείδων τοῦτων μετέκγονοι ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς περὶ τῆς καθέδου χρησόμενοι· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀνέγγειλεν αὐτοῖς πάλιν, διὰ τῶν στενῶν κατελθεῖν· ἐκεῖνοι δὲ ἀντείπον ἀκούσαντες, ἀλλὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν σοι πεισθέντες ἀπώλονται· ὁ δ' εἶπεν αὐτοῖς ὅτι, ἐκεῖνοι οὐκ ἠρώτησαν διὰ ποιῶν στενῶν, πότερον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ διὰ τῶν β' ῥίων, ³ τοῦ τε Ἀχαικοῦ καὶ τοῦ Μολυκρινοῦ· δεῖ οὖν ὑμᾶς διὰ θ' αὐτῆς ἀπελθεῖν. Ταυτὴν ⁴ τραπομένων αὐτῶν, νομίσαντες οἱ Πελοποννήσιοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ πάλιν αὐτοὺς

1) πῶς δεῖ, f. πῶς ἔδει. — 2) Edita multis partibus auxit Valken. ex praestantissimo Leidensi, quem secutus sum nunc discrepantiam exhibiturus lectionis. Convenit autem editis et Leidensi, uti videtur, ad verba usque ἡγεμόνας τῶν δύο στρατευμάτων. Jam pergit editus schol. δόξαντος μὲν τοῦτου, ὁ μὲν Ἰλλος, συμβαλόντων τῶν στρατευμάτων, πίπτει· καὶ τοῦτου δὲ δόξαντος, πρότερον τοὺς ἡττηθέντας, ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη σχεῖν ἰσχυρίαν· πάλιν οἱ τῶν Ἡρακλείδων τοῦτων μετέκγονοι, ἀπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς x. t. l. Leidensem autem supra habes. — 3) τῶν β' ῥίων, ed. expresso numero. — 4) ταυτὴν τραπομένων, sic ed., Leid. τραπομένων. —

ἵεναι ἐχώρησαν ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἀπόντων¹ αὐτῶν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἔρημον εὐρόντες κατέσχον τὴν Πελοπόννησον.² Δεινὸν δὲ τὸ παράδειγμα τῶν Ἡρακλείδων, τῶν προγόνων Λακεδαιμονίων, οὓς Πλάτων ἐπαινεῖ.

Ὡς ἔοικεν ἀμφοτέρωθι] Sch. ed. Τὸ ἀμφοτέρωθι³ 353, C. ἢ εἰς ἀμφοτέρωθεν, τὸ δὲ ἀμφοτέρωθεν ἢ³ ἐκ τῶν δύο μερῶν.

Ὅτι τοίνυν οὐδὲ χείρους] Id. Σοφίζεται ἐνταῦθα. 354, B. καὶ γὰρ ἐστράτευσαν μετ' Ἀθηναίων κατὰ τροπὴν⁴ τῶν βαρβάρων Λακεδαιμόνιοι· ἀλλὰ μετὰ τὸ γενέσθαι τροπὴν, τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωκόντων καὶ ἔτι ἐν τῇ Μυκάλῃ ὄντων, ὁκνήσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀνεχώρησαν⁵ ἐπ' οἶκον καὶ μόνοι κατελείφθησαν Ἀθηναῖοι. Διὰ τοῦτο οὖν φησι οὕτως ἀναχωρῆσαι αὐτοὺς διὰ τὸ προέχειν ῥώμῃ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐπειδὴ τις⁶ εἶπεν] Ap. Mon. et Leid. Κυροῦλος 356, A. κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτὸν καλεῖ.

Παραστήσαντες⁷] Ap. Mon. Ἀντὶ στήσαντες ἔγγυς. 357, C. καὶ ὁ Δημοσθένης δὲ προλαβὼν ἐπύρνεσε τοῦτο, μίαν στάσιν εἰπὼν τοῦ ἁγαλματος καὶ τῆς τιμωρίας τῶν προδοτῶν.

Τῷ Μαραθωνόθεν] Sch. ed. Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι^{ib.} ἐν Μαραθῶνι ἱστάμενον ἄγαλμα Ἀθηναῖς ἔφερον εἰς ἀκρόπολιν, ἢ τὸ Μαραθωνόθεν νόει τὸ ἐκ τῆς ἐν Μαραθῶνι νίκης παρ' Ἀθηναίων⁸ ἀνεγερθὲν τῇ θεῷ.

Ὅσοι τε φρονήματι] Id. Εἰπὼν ἀμφοτέροις τοῖς 357, A. ἔθνεσι νῦν μερίζει εἰς τε τοὺς νομίζοντας τὴν σωτηρίαν κάλλιστον παντῶν καὶ εἰς τοὺς κρίνοντας κινδυνεύειν ὑπὲρ πατρίδος κόλλιον ἢ ζῆν· οὐ γὰρ πάντες Ἕλληνες ταυτὰ περὶ τούτων νομίζουσιν, ἄλλ' οἱ μὲν τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο· εἰ δὲ

1) καὶ ἀπόντων αὐτῶν, sic Valk. ex Leid., ed. καὶ ἀπὸ τῶν ῥίων. — 2) δεινόν, sic Leid., ed. δειλόν. — 3) ἢ, ed. καὶ. Tenendum autem h. l. duplicem a scholiaste memorari lectionem, quarum altera ἀμφοτέρωθι esset pro εἰς ἀμφοτέρω (sic Jebb. et Schell.), altera ἀμφοτέρωθεν (quae est in Coll. N.) pro ἐκ τῶν δύο μερῶν. — 4) κατὰ τροπὴν τ. β., ed. . . Ἀθηναίων, καὶ τροπὴν, τῶν βαρβάρων A. — 5) ἐπ' οἶκον, ed. ἀπ' οἴκου. — 6) ἐπειδὴ τις εἶπεν subl. Valk. atque ad Herod. IX, 5 edidit. Λυκίδην est in Mon. et penes Valken. l. l., sed excerpta Leidensia habent λυκίδων. — 7) παραστήσαντες, subl. Valk. — 8) Ἀθηναίων ἀνεγ., ed. Ἀθηναίων. ἀν.

τις εἶποι, πῶς πᾶσιν Ἑλλήσιν εἶπε, φάμεν, ὅτι οὐ πᾶσιν ἀπαξ ἀπλῶς Ἑλλήσι λέγει, ἀλλ' ἐκείνοις, ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἰκειότατον καὶ πρῶτον ἀπάντων νομίζουσιν.

358, C. Ἐκαστος γὰρ ἑαυτὸν] Id. Ἐπειδὴ ἕκαστος ἑαυτὸν πρῶτον¹ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐκόλει· ἐκάλεσε δὲ καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἑαυτὴν πρῶτον, ἀλλ' οὗτος μὲν δίκαιως, ἐκεῖνοι δὲ ἀδίκως.

360, C. Τῶν ὀπλιτῶν ἕνεκα] Sch. ed. Ἡ διότι οὐ κατ' ἡπειρον ἔχων ὀπλίτας ἐμάχετο.

ib. Ὅν οἱ ἀντίπαλοι δοκοῦντες] Id. Ἀντιπάλους Θεμιστοκλέους, οἶμαι, λέγει τοὺς Λακεδαιμονίους, κατα τὴν τοῦ Πλάτωνος δόξαν· ἐκεῖνος γὰρ τὴν ὀπλιτικὴν σεμνύνει, εἰς ἣν πάντων προέχειν Λακεδαιμονίους φησὶν, ὅθεν καὶ ψέγει Θεμιστοκλέα, ὡς κατὰ θάλασσαν Πέρσῃ βουλευθέντα μαχέσασθαι· τὸ δὲ ἄκοντες λέγει, ἐπειδὴ ἤδουντο τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὅθεν καὶ παρὰ γνώμην ἐτίμων.

361, C. Τῶν ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν] Id. Ὅπερ ἐποίησεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ Μιλτιάδου καὶ Κίμωνος μετὰ τὰ ἐγκώμια τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἐπενεγκῶν,² ἐπὶ Μιλτιάδου μὲν τὴν κάθειρξιν, ἐπὶ δὲ Κίμωνος τὴν φυγὴν, τοῦτο κἀνταῦθα ποιεῖ· ἀντέπιπτε γὰρ αὐτῷ ἢ πρὸς τὸν Πέρσῃ φυγῇ, τεχνικῶς δὲ τὰ τοιαῦτα τίθησιν ὕστερον, ἀσθενῇ τοῖς προτέροις ποιῶν· ἔχει δὲ τὴν μίμησιν παρὰ Θουκυδίδου, κἀκεῖνος γὰρ εἰσφέρει τὸν Κορίνθιον (I, 41 seq.) δημηγοροῦντα⁴ παρὰ τοῖς⁵ Ἀθηναίοις, καὶ μετὰ τὸ καταλέξει τὰς γενομένας παρὰ Κορινθίων εἰς Ἀθηναίους εὐεργεσίας ἐπάγοντα καὶ τὰ δοκοῦντα κατὰ Κερκυραίων ἐγκλήματα. Ὅρα δὲ πῶς εἶπε συμφορὰν τὴν φυγὴν, ἵνα δείξῃ τυχῆς καὶ οὐ γνώμης ὄν τοῦτο.

1) πρῶτον τοῦ Θεμ., noli πρότερον; solent ita fere scholiastae.

2) παρὰ γνώμην ἐτίμων, ed. sic: παρὰ γνώμην ἐτίμων. * ὅπερ ἐποίησεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ Μιλτ. κ. τ. λ. Asterisco. huic non opus erat. Pertinent, quae sequuntur ad τῶν ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν, celebrata etenim Themistoclis virtute descendit jam sophista ad casus ejus adversos; id quod in Cimone, itemque in Miltiade fecerat.

3) ἐπενεγκῶν, ed. ἐπενεγκῶν. — 4) δημηγοροῦντα, ed. δημηγορῶντα.

5) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ed. παρὰ ταῖς Ἀθήναις.

συνεσκευάσθη δὲ λέγει, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰσχυνόμενοι νομισθῆναι προδότες διὰ τὸν Πausανίαν, καὶ τὸν Θεμιστοκλέα συναίτιον αὐτῷ ἔλεγον.

Ἔδει στρατεύειν] Id. Ὑποσχόμενος τῷ Πέρσῃ, ἵνα 362, A. μετ' αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύσας παραδοίῃ ταύτην αὐτῷ, μνησθεῖς, ὡς φασι, τῶν προτέρων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτοῦ πράξεων καὶ ὥσπερ ὑπὲρ αὐτῶν αἰσχυνθεῖς κωινίου πίων ἐκὼν ἐτελεύτησεν.

Σωκράτους ἢ μὲν ἑταῖρος] Ap. Mon. Πητορικῶς σφόδρα 363, B. δρα καὶ τὸν διδάσκαλον ἓνα ὀρίζεται καὶ αὐτοὺς μίαν ἔχοντας ποιότητα προσώπων, φιλόσοφοι γὰρ ἅμφω. Ἔστι δὲ Ἀλκιβιάδου διάλογος τοῦ Αἰσχίνου, ἔνθα ἐπαινεῖ τὸν Θεμιστοκλέα.

Εἰδέναι] Phot. Καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα ἐγκώμια ἐπάγει 363, C. καὶ ταῦτα.

Καὶ μὴδὲν γ' ἐμοῦ] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐνομιζέτο ὡς 366, A. ἄθεος, ² καινὰ δαιμόνια παρεισφέρων ⁵ ἐδόκει δὲ καὶ τοῦτο ἄθεον τὸ λέγειν, ὅτι αὐτὸς ἀπὸ ἰδίας συνέσεως κατώρθωσε ⁴ καὶ οὐ συμπράττοντος αὐτῷ τοῦ δαίμονος, ταύτην ⁵ λυεῖ τὴν περὶ αὐτοῦ ὑποψίαν.

Τόποις τῶν σοφιστῶν] In marg. Schell. Ἐπιχειρή- 367, C. μάσι· τόπος γὰρ ἔστιν ἀφορμὴ ἐπιχειρημάτων.

1) Σωκράτους μὲν ἑταῖρος, subl. Valken. — 2) ἄθεος, ed. ἀθέως. — 3) παρεισφέρων, ed. παρ' εἰσφέρων. — 4) κατώρθωσε, ed. κατόρθωσε. — 5) ταύτην, ed. ταῖτην.

ΚΟΙΝΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

- 368, A. "Α μὲν τοίνυν ¹⁾ Sch. ed. Οἱ πρὸ ταύτης τῆς κοινῆς ἀπολογίας τέσσαρες λόγοι, ὥσπερ προοιμία ταύτης δοκοῦσι καὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀνατροφῆς καὶ διαίτης καὶ πολιτείας; ἔπαινοι καὶ διηγῆσεις· ἡ δὲ κοινὴ ἀπολογία τοῖς ἀγῶσιν ἔοικεν, ἀπολογίας γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἔχει καὶ λύσεις τῶν ἐπενεχθεισῶν αὐτοῖς κατηγοριῶν· καὶ γὰρ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι λόγοι καὶ αὕτη εἰς ἔστι λόγος, διὸ καὶ οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὃ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων. Εἰ δέ ⁵ τις εἴποι. πῶς καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς λόγοις ἀπολογεῖται; φαιμέν, ὥς εἰ καὶ ἀπολογεῖται, ἀλλ' οὐκ εἰς πλάτος, ὥσπερ ἐνταῦθα, βραχέως ⁴ δὲ καὶ κατὰ ἀνάγκην τοῦτο συμβάν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπολογίας.
- 368, C. 'Ονειδίξιν] Ap. Mon. Οὐκ εἶπεν ἐγκαλεῖν, ἀλλ' ὄνειδίξιν· ὄνειδος μὲν γὰρ γένοιτο τοῖς ἀπὸ τύχης συμβαίνουσιν, ὥς Ἰσοκράτης.
- 369, B. Πάντας (Cant. παντ') ἀναμαρτήτους] Sch. ed. Δημοσθενικὸν ⁵ τὸ ἐπιχείρημα· μετὰ γὰρ τὸ ἐνεγκεῖν εἰς ἔλαττον τὸ ἀμαρτήματα σπεύδει κακεῖνο περιελεῖν.
- 374, C. Πρωτεσίλαον] Id. Ὁ Πρωτεσίλαος ⁶ δρᾶμα γέγρα-

1) Εἰς τὴν κοινὴν ἀπολ., leguntur Mon. CXXIII, fol. 147. et Valk. ex Leid.; Schell. in marg. et intra lineas κοινὴ ἀπολογία, itemque Mon. CCXLIX, Coll. Nov. et Bar. 7. colore rubro, Phot. ἐκ τῆς κοινῆς ἀπολογίας· τὸ προοιμιον, ed. σχόλια εἰς τὴν κοινὴν ἀπολ. — 2) Ἀ μὲν τοίνυν, ad eadem schol. legitur in Cod. Mon. CXXIII, cujus initium est, πληρώσας τὰ ἐγκώμια. Legitur item in Leid., ex quo Valk. pro παροιμία recte edidit προοιμία. — 3) εἰ δέ τις εἴποι, ed. εἴπει. — 4) βραχέως, ed. βραχέος. — 5) πάντας ἀναμαρτήτους, legitur idem schol. in Cod. Mon. CCXLIX, fol. 235., in quo deest τὸ post Δημοσθενικόν. — 6) Idem schol. exstat in Leid., ubi Valken. λ' inveniri dicit. Idem τῆς post κατὰ inseruit, et ἀφείθη dedit pro ἀρετῇ.

πται τῷ Εὐριπίδῃ· λέγεται δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν
μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικὶ ἡραγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλή-
νων κατὰ τῆς Τροίας ἀπελθεῖν καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροί-
ας ἐτελεύτησε· καὶ φασιν, ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ἤτῃσατο,
καὶ ἀφείδῃ μίαν ἡμέραν, καὶ συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί.

Ἐαυτοῖς προσομοίους] Supra in Schell. Ἐφεξῆς 572, C.
βελτίους.

Τέτταρας τῶν προστατῶν] Ap. Mon. Leid. et bini 574, C.
praeterea Codd. Monacc. Εὐπολις ἐποίησεν ἀναστάντα
τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Κλέωνα¹ καὶ Περικλέα.
Ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο, φησὶ, Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης·
λέγει δὲ Εὐπολις οὕτως

Καὶ μηκέτ',² ὦ³ ναξ Μιλτιάδες⁵ καὶ Περικλέες,

Ἐάσωτ'⁴ ἄρχειν μειράκια κινούμενα,

Ἐν τοῖς σφυροῖς⁵ ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Τὸν ξύοντα⁶ δ' ἀντιξέυειν] Ap. Mon. Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ 575, A.
ῥνος καρτερεῖ δακνόμενος· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὄνων ἡ⁷ παροι-
μία... Cod. Pal. pergit: τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἀντικνή-
θειν ἀλλήλους τοῖς ὀδοῦσι· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ καὶ τοῖς

1) Κλέωνα, Mon. et Leid. Γέλωνα, unde Valk. Diatr. p. 252.
Σόλωνα. Sed Κλέωνα, quod facili errore in Γέλωνα abiit, di-
serte retinuerunt Cod. bomb. fol. 237. et Cod. August. chart.
seculi XV, nro DXV, fol. 204., teste Werfero, qui itidem probat
Κλέωνα. Cleonis mortui etiam in Μαρικῇ Eupolin memoriam
injecisse (secus atque debuit, vide schol. ad Pac. 47.), prodit
schol. ad Nub. 545. Ingeniose autem Valken., cujus conjectu-
ram confirmat schol. ad Acharn. 62., qui Eupolin tradit *Pisi-
stratum* veluti βασιλέα in hac fabula in scenam produxisse; adde,
quod Platonius περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων (pag. XI. ante Aristoph.
ed. Kust.) post plura: ταύτην (sc. φαντασίαν) ἐκείνος (sc. ὁ Εὐ-
πολις) ἐν τοῖς δράμασιν ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ ἡδου νομοθετῶν
(Plut. Per. IV. δημαγωγῶν) πρόσωπα καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγούμενος
ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως. Cf. Aristid. infra pag. 239.
ed. Jebb. Codicum ego auctoritatem sequutus sum, nunc ex iis
varietatem lectionis exhibiturus. Versus transscripti ex Valk.
emendatione l. 1. — 2) καὶ μηκέτ' ὦ³ ναξ κ. τ. λ. Ap. M. et Leid.
καὶ μηκέτι ἄναξ, bomb. μηκέτ' ἄναξ, Aug. μηκ' ἐτ'. — 3) Μιλτιά-
δες καὶ Περικλέες, Ap. M. et Leid. Μιλτιάδου καὶ Περικλεῖ (L.
Περικλεῖ), bomb. Μιλτιάδης, bomb. et Aug. Περικλέες. — 4)
Ἐάσωτ', sic Ap. M. et Leid., bomb. et Aug. ἔάσωτ'. — 5) ἐν
τοῖς σφυροῖς Ap. M. et Leid. ἐν τοῖσι σφυροῖσιν, bomb. τοῖν σφυ-
ροῖν, Aug. τοῖς σφυροῖν. — 6) τὸν ξύοντα κ. τ. λ. subl. Valk. —
7) ἡ παροιμία, articulum ex Palat. inserui.

ὄνους δίδονται τοῦτο, πολλῶν πλέον τοῖς λέουσι ἀπεικάσαι. Schol. ed. Τὸν ζῶντα ἀντιζῦειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀμυνομένων ἢ ἀμειβομένων. Εἰληπται δὲ ἐκ τῶν ὄνων, οἱ δακνόμενοι ὑφ' ἐτέρων ὄνων αὐτοὶ τοὺς δάκνοντας ἀντιδάκνουσι, κνηθόντες τε τὰ κνηθόμενοι.

375, B. Ὅμηροιδαι] Sch. ed. Ὅμηρος τοὺς θανμαστοὺς τῶν ἡρώων λέουσιν ὁ ἀπεικάζει, οἷον Ἀχιλλέα ἢ Αἴαντα· εἰκότως δὲ τοῦτο περὶ Περικλέους εἶπεν· ἐγκυμονοῦσα γὰρ αὐτὸν ἡ μήτηρ λέοντα τέκεν ἔδοξε, καὶ ἐπὶ τῷ ὁράματι τούτῳ ἔτεκε Περικλέα, ὥς καὶ οὗτος ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Περικλέους λόγῳ φησίν.

ib. Εἰ μὴδ' ἐκείνον (Jebb. ἐκεῖνο, illud Bar. 7. et Coll. Nov.)] In marg. Schell. Εἰ μὴδὲ ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων ἐνείη καὶ δυνατόν γένοιτο κεκωλύσθαι μὴ διδάσκειν ἐκείνον· τουτέστιν, εἰ μὴ ἐμπόδια γένοιτο αὐτὸν ταῦτα εἰς τὸ διδάσκειν, αἱ γὰρ δύο ὑποφάσεις τῶν μὴ μία κατὰφασιν γίνονται.

376, A. Δέξιόν τι νομίζειν κελεύσει] Sch. ed. Κατὰ συνεκδοχὴν λάμβανε εἰς τὸ πῶς εἰρηκέναι γ' αὐτόν· δέον δὲ οὕτω τὸν λόγον ποιήσασθαι, φέρε γὰρ, εἰ ἀνάστασιν εὗραντο, ἔπειτα προστησάμενον τὸν Περικλέα εἰς λόγον πρὸς σὲ κατέστησαν, τοιαῦτ' εἶπεν ἄν, ἡμεῖς ὦ Πλάτων καὶ τὰ ἐξῆς, οὕτω δέον εἰπεῖν, ὁ δὲ πολλὰ θεῖς διὰ μέσου, ἐπαγάληψιν ἐποίησατο καὶ φησιν, ἐροῦσιν τοίνυν, ὥς ἐγὼ νομίζω ταυτὶ, μᾶλλον δ' εἶπον ἄν.

ib. Ἡμεῖς, ὦ Πλάτων] Arogr. Mon. Ὁ μὲν σοφιστὴς Ἀφρόνιος (Progymn. cap. XI) εἰδωλοποιῶν αὐτὴν καλεῖ, ὅτι τετελευτηκότα, φησὶ, ποιεῖ διαλεγόμενον· οὐ καλῶς λέγων, εἰδωλοποιῶν μὲν γὰρ ἐποίησεν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα· εἰδωλοποιῶν δὲ ἐστὶ τὸ ὥσπερ τὸ εἰδωλον, τουτέστι τὸ ἀφομοιωμα διαλέγεσθαι. Ὁ δὲ Θεὸν προσωποποιῶν τὴν αὐτὴν λέγει, ὅτι προσωποποιῶν ἐστὶ τὸ τοῖς ἄνυχοις περιθεῖναι φωνήν· ἄνυχοι δὲ οἱ τετελευτηκότες, προσωποποιῶν οὖν ἐστίν. Ὁ δὲ Σώπατρος ἡθοποιῶν αὐτὴν φησι λέγειν, ὅτι οὐχ

1) λέουσιν, ed. λέγειν. — 2) Ἡμεῖς, ὦ Πλάτων, subl. Valk. — 3) τὸ ὥσπερ, Mon. τοῦ ὥσπερ. — 4) λέγειν, f. λέγων, sequuntur enim, uti videtur, ipsius Sopatri, quem memorat schol., verba.

ὑπέθετο αὐτοὺς λαλοῦντας ἐκ τῶν κάτω, ἀλλ' ὡς ὄντας αὐτοὺς καὶ λέγοντας· βιοῦντας γὰρ αὐτοὺς ποιεῖ τὴν πρώτην ἡμέραν· εἰ δὲ τὴν τῶν ζώντων ¹ προσωποποιῶν ἐποίησε, λείπεται πᾶσαν ἡθοποιῶν ² προσωποποιῶν εἰπεῖν.

Ἀσχόλως] In marg. Schell. Ἀπράκτως, κεκωλυμένως. ³ 376, C.

Ἀνθρώποις] Coll. Nov. Ἀνδράσι et in marg. γρ. καὶ ib. ἀνθρώποις.

Εἰ δὲ βούλει ⁴ τὸν Διονυσίου] Ap. Mon. Ὅν Θουκυ- 377, B. δίδης δημηγοροῦντα συνετὸν ὑποτίθεται ἐν τῇ δ', ⁵ ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ σ', ⁶ ὡς Ἀθηναίους κατηγωνίσατο. Τοῦτου ⁷ ὁ υἱὸς ὁ πρῶτος Διονύσιος· ὁ γὰρ Ἐρμοκράτους Διονύσιος Διονύσιον ἄλλον τέτοκεν.

Ἀλλὰ τῶν μὲν Σικελίαν οἰκούντων ⁸] Ap. Mon. Σι- 378, B. κελιώτης μὲν γὰρ ὁ Ἕλληνα, Σικελὸς δὲ ὁ βάρβαρος, ὡς δηλοῖ Θουκυδίδης.

Ἠκροάσατο] Bar. 7. ἐκριβώσατο ⁹ (sic), in marg. γρ. 378, C. ἡκροάσατο.

Ἦς ἔφη Σοφοκλῆς ¹⁰] Εἰσάγει ὁ Σοφοκλῆς ἐν τινι δράματι (Oedip. Colon. 258) τινα λέγοντα·

Πέπονθα μᾶλλον, ἥπερ ἔδρασα καλῶς,
ἐν οἷς ἡμάρτανον, ἔπασχον μᾶλλον ἥπερ ἔδρων.

Μὴ ἄρ' οὐ Πολυκράτης] Sch. ed. Οὗτος ὁ Πολυ- 381, A. κράτης Σαμίων τύραννος ἦν πάνυ εὐτυχής, ἥ δὲ ἱστορία παρ' Ἡροδότῳ ¹¹ ἔξωθεν δὲ τύχην λέγει, ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐστὶ περὶ τὰ ἔξω, ἡ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης καὶ τῶν τοιούτων, ἡ δὲ περὶ τὰ ἔνδον, τουτέστι τὴν ψυχὴν, οἷον αἰ ἀρεταί· θέλει δὲ εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ αὐτὸς οὕτως εὐτυχής ὡς Πολυκράτης ὑπῆρχες, ὡς μὴ περιπεσεῖν δυστυχίᾳ. ¹²

1) προσωποποιῶν, Mon. προσωποποιῶν. — 2) ἡθοποιῶν, Mon. ἡθοποποιῶν. — 3) κεκωλυμένως, Schell. κεκωλυόμενος. — 4) Εἰ δὲ βούλει, sublin. Valken. — 5) ἐν τῇ δ', cap. 59 seq. — 6) ἐν τῇ σ', cap. 33. seqq. — 7) τοῦτον, Mon. τοῦτον. — 8) Ἀλλὰ τῶν μὲν Σικελίαν οἰκούντων, sublin. Valk. cf. Schol. ad Thucyd. V, 5. — 9) ἐκριβώσατο, sic Jebb., f. ἡκριβώσατο. — 10) ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, subl. Valkenarius versum in margine laudans. — 11) παρ' Ἡροδότῳ, III, 39. seqq. — 12) δυστυχίᾳ, ed. δυστυχία.

ib. "Ὡςπερ σὺ φῆς ¹ τὸν Πρύτανιν] Ap. Mon. et Leid. "Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάτρῃ, ἡθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι· ² ὁ δὲ Πρύτανις εἰσελθὼν ἐξητήσατο αὐτόν· ³ Ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάτρους αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην καὶ παρελθὼν τὸ ἱερὸν ⁴ μεμολυσμένος αἵματι ⁵ τῶν πολεμίων, οἱ μὲν φασὶ ὡς βέλει ἐβλήθη, αἱ δ' ὡς ⁶ ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεαγώς ⁷ οὖν τὸν μηρόν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος καὶ ἐκρίνετο. Τὸν δὲ Πρύτανιν ⁸ καλεῖ Δημοσοθένης καὶ Ἐπιστάτην.

ib. Ἀνὴρ Ἰταλιώτης ⁹] Ap. Mon. Ἀρχύταν λέγει· τὸ δὲ ἐξητήσατο ¹⁰ τουτέστιν ἔσωσε τοῦ μὴ ἐμβληθῆναι εἰς τὰς λιθοτομίας· ¹¹ οὐδὲ γὰρ λέγει ὅτι ἔλαβε σε Ἀρχύτας παρὰ τοῦ Διονυσίου, ἐπάγει γὰρ μετ' ὀλίγον, καὶ παραδίδωσι δὴ σε ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ Πολλίδι, κελεύων πωλῆσαι, δηλονότι Διονύσιος, οὐδὲ γὰρ ὁ Ἀρχύτας ὁ σώσας ¹² αὐτὸν ὕστερον.

385, A. Τῶν Λακεδαιμονίων ¹³ ποτὲ ναύαρχος] Ap. Mon. Οἱ ἀρχαῖοι τοὺς μὲν Λακεδαιμονίων ἀρχοντας ναύαρχους ἐκά-
λουν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἀρχοντας στρατηγούς· δηλοῖ δὲ τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ δ' (passim). Ὁ μέντοι Ἀριστείδης ἐπὶ Ἀθηναίων καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίων χρῆται τῷ ὀνόματι, ὡς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐχειροτονεῖτο δὲ παρὰ Λακεδαι-

1) Ὡςπερ σὺ φῆς τὸν Πρύτανιν, subl. Valk. atque edidit prae-
stantissimum hoc scholion ad Herod. VI, 156, unde mihi inno-
tuit varietas lectionis. Ex Ephoro haec fluxisse neque ab omni
parte sana haberi debere, existimat Marx. ad Ephor. p. 212.,
nil suspicatus est Heind. ad Gorg. p. 241. — 2) κατακρημνίσαι
Mon. κατακρημνῆσαι. — 3) ἐξητήσατο αὐτόν, sic diserte Mon., Leid.
ἔζη, unde illud confecit Valk. l. l. — 4) παρελθὼν τὸ ἱερὸν Mon.
et Leid., Valken. mavult εἰς τὸ ἱερὸν. — 5) αἵματι, Mon. ἡματι,
quod emend. Werf. — 6) οἱ δ' ὡς, Mon., Leid. οἱ δὲ ὡς. — 7) κα-
τεαγώς x. τ. λ., Leid. κατεαγῆς, Mon. κατεαγῆς; in Leid. a nescio
quo viro mendum erat sublatum, qui item paullo infra pro
ἄπρακτοι αἱ ἐκρίνετο dedit ἄπρακτος καὶ ἐκρ., ut est in Mon. —
8) Τὸν δὲ Πρύτανιν x. τ. λ. Omisit, opinor, Valkensarius, cum
ad ipsam rem non facerent. Cf. Heindorf. l. l. — 9) Ἀνὴρ Ἰτα-
λιώτης sublin. Valken. — 10) τὸ δὲ ἐξητήσατο, Mon. ἐξητήσατο.
11) εἰ τὰς λιθοτομίας, sic ex Aristide ipso rescripsi, Mon. εἰς τὰς
λιθοτομίας, accentus indicium erat. — 12) ὁ σώσας, f. ἴσασιν, vel
excidit ἦν. — 13) Τῶν Λακεδαιμονίων ποτὲ ναύαρχος, subl. Valk.

μονίαν κατ' ἐνιαυτὸν ὁ ναύαρχος καὶ οὐκ ἐξὸν ἦν προ τοῦ καιροῦ ἀλλαγῆναι.

Ὡστε κομίσας εἰς Αἴγιναν ¹⁾ Ap. Mon. Κατὰ τὸν ^{384, A.} Πελοποννησιακὸν ²⁾ Αἰγινήτων ἐκπεσόντων ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ αὐτῶν Ἀθηναίων ὑποίκους πεμφάντων ὕστερον Λακεδαιμόνιοι περιγενόμενοι τοὺς ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναίους ἐξέβαλον καὶ Αἰγινήταις ³⁾ παραδεδώκασιν, καὶ τότε Αἰγινήται ψήφισμα ἐγραψαν τὸν ἁλόντα ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναῖον τεθνάναι. ⁴⁾ Ὁ τοίνυν Πόλλις ἐλθὼν εἰς Αἴγιναν ἐβόα λέγων Ἀθηναῖον πωλεῖν· συνελθόντες ἐκεῖνοι μετὰ τὸ ψήφισμα ἠβουλήθησαν αὐτὸν ἀποκτείνειν, παρὼν δὲ ὁ Ἀντίκερις εἶπε, τὸ μὲν ψήφισμα περὶ ἀνθρώπου λέγει, πάντα δὲ μείζων ἢ κατὰ ἄνθρωπον, καὶ οὕτως ὤνησατο. Sch. ed. ⁵⁾ Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἰσιόντων τῶν Ἀθηναίων Αἰγινήται σύμμαχοι ὄντες Λακεδαιμονίοις πρὸς Ἀθηναίους ἐχώρησαν, Ἀθηναῖοι δὲ εἰς Αἴγιναν ἐπεμψαν ἐποίκους ⁶⁾ ἐξ αὐτῶν, ὥσπερ ὑποπτεύοντες Αἰγινήτας, μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους πάλιν χωρήσωσιν. Ἐπεὶτα περιγενόμενοι Ἀθηναῖον Λακ. δαιμόνιοι ἦλθον εἰς Αἴγιναν καὶ πολιορκήσαντες εἶλον αὐτὴν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίκους, οὓς καὶ παρέδωκαν Αἰγινήταις ἀποκτενεῖν· ἐντεῦθεν αὐτοὺς μᾶλλον περιποιούμενοι, καὶ πρὸς τοῦτοις ἠγάκασαν αὐτοὺς ψήφισμα γράψαι, τὸν ἁλόντα ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναῖον τεθνάναι.

Εἰς Μολοittoύς ⁷⁾ Schol. ed. Μολοittoὶ ἔθνος βάρ- ^{584, B.} βαρον, ⁸⁾ ὃν ἦν βασιλεὺς Ἀδμητος. Τούτου δεηθέντος ποτὲ παρ' Ἀθηναίων συμμαχίας ⁹⁾ τυχεῖν, Θεμιστοκλῆς παρὼν ἐκάλυπεν· ὥς δ' ὕστερον διαβληθεὶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων

1) ὥστε κομίσας εἰς Αἴγιναν. subl. Valk. — 2) κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν, Mon. κατὰ τῶν πελοποννησιακῶν, illud in edito. — 3) Αἰγινήταις, Mon. Αἰγινήτας. — 4) τεθνάναι, sic emend. Werf., Mon. τεθνάναι — 5) Schol. editus huc a me relatus est, ex auctoritate Codd., cum Jebbivs ad proxime sequentia adposuisset. 6) ἐποίκους, sic ed., noli ἀποίκους. — 7) Εἰς Μολοittoύς, his non sublineatis, Valken. ex Leid. edita correxit. — 8) βάρβαρον, sic Leid., ed. βαρβάρων. — 9) συμμαχίας, sic Valk. ex Leid.; ed. συμμαχίων.

πρὸς Ἀθηναίους μετὰ Πανσατίου ἐπὶ τῷ Μηδισμῷ, πρὸς τὸν Πέρσην ἐχώρει, πρῶτον εἰς Ἀδμητον παραγίνεται, οὐ μὴ εὐρεθέντος τότε κατ' οἶκον, τὸν παῖδα διδῶσιν αὐτῷ ἢ γυνή, ὅπως σὺν αὐτῷ παρὰ τὸν τῆς Ἑστίας βωμόν¹ καθίσας, ἐτοιμότατον πρὸς ἔλεον παρασκευάσῃ τὸν Ἀδμητον, καὶ τοῦτο ποιήσας ἔτυχεν εὐμενοῦς τούτου, ὃς καὶ συνέπραξεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πέρσην ἐλθεῖν. Ἐπεὶ τοίνυν καὶ Πλάτων παρὰ τοὺς τῆς πατρίδος ἐχθροὺς ἐκομίσθη, ἀτυχίαν τοῦτο καλεῖ, εὐτυχίαν δὲ πάλιν,² ὅτι παρ' ὧν³ ἤλπιζεν⁴ ἀπολέσθαι, τοῦτοις σέσωσται.

386, A. Τῆς Φιλοξένου] Id. Φιλόξενος γὰρ εἰς τὰς λιθοτομίας τῶν Συρακουσίων ἐνέπεσεν. Ἀντίπαλα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ μὲν διδυραμβοποιὸς ὧν ἔθελγε τοὺς ἀκούοντας καὶ πρὸς ἡδονὴν τοῖς πολλοῖς τῇ ποιήσει ἐχρητο, Πλάτων δὲ ἐφιλοσόφει καὶ οὐ τῆς τῶν πολλῶν ἡδονῆς ἐφροντίζειν.

387, A. Ἄλλ' ἢ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος] Sch. ed. Τὸ ἄλιεὺς πληγεῖς νοῦν ἴσχει παροιμία· τὸ δὲ

... ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω⁵

Ὅμηρικόν (XVII, 32). Νόει οὖν τὸ ἢ μὲν παροιμία διὰ τὸ ἄλιεὺς πληγεῖς νοῦν ἴσχει. εἰ μὴ τὸ⁶

... ῥεχθὲν⁷ δέ τε νήπιος ἔγνω

καὶ ὡς παροιμίαν καὶ ὡς Ὅμηρικόν· Ὅμηρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ φίλου κακῶς πράξαντος⁸ ἐκποδῶν φίλοι

Σοφοκλέους ὃν παροιμιῶδες γέγονε καὶ ἕτερα μυρία.

387, C. Μὴ δὲ ἀμφοῖν ὦθει⁹] Ap. Mon. Ὁ εἶπεν Ἡρόδοτος

1) τὸν τῆς Ἑστίας βωμόν, ed. τὸν τῆς ἑστίας β., narrant autem reliqui scriptores Themistoclem καθίσαι, καταφυγεῖν πρὸς τὴν ἑστίαν, cf. Intt. ad Nep. Them. VIII. — 2) εὐτυχίαν δὲ πάλιν κ. τ. λ. legerat ergo in suo cod. scholiastes ea, quae Jebbiius a rec. m. in margine Bar. 7. adscripta editis adjunxit. — 3) παρ' ὧν, ed. παρ' οὗς. 4) ἤλπιζεν, ed. ἤλπιζον. — 5) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, ῥεχθὲν ex Hom. et ipso Aristide, (Coll. N. παθῶν) ed. παθῶν. — 6) εἰ μὴ τὸ, ed. εἰ δὲ τὸ μὴ. — 7) ῥεχθὲν ut paullo supra. — 8) φίλου κακῶς πράξαντος. Innuat hoc proverbium Aristides t. I, p. 268. ed. Jebb., quem ad locum Menandri, non Sophoclis esse contendit Canterus. Vide supra ad Panathen. — 9) Μὴ δὲ ἀμφοῖν ὦθει, subl. Valken.

ὥς ἀπὸ τοῦ Λαρσίου. Καμβύσης γὰρ ὁ Κύρου παῖς Μήδων ἐβασίλευσεν ἐν Ἑκβατανοῖς, κατὰ δὲ τοῦ Πηλουσίου στρατεύσας καταλείπει τὴν βασιλείαν Σμέρδει τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ· ὅντι δὲ αὐτῷ ἐν Αἰγύπτῳ παρέστη ὄναρ τοιοῦδε, ἐδόκει αὐτῷ Σμέρδης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, εἰς τὸν θρόνον τὸν αὐτοῦ¹ καθέζεσθαι πτεροφόρος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς πτέρυξι καλύπτειν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην· ὁ δὲ συμβαλὼν τὸ ὄναρ πέμπει Πρηξάσπην τινὰ δορυφόρον αὐτοῦ κελεύσας ἰακρίτως κτείνειν τὸν ἀδελφόν· ὁ δὲ ἀπελθὼν τὸ προσταχθέν ἐδρασε καὶ δεδοικῶς τοὺς Πέρσας μὴ ἀμύνωνται² ὑπὲρ Σμέρδεως συγκρύπτει³ τὸ πάθος φάσκων αὐτὸν περιεῖναι. Ἐτερος δὲ τις Σμέρδης Μάγος ἀποκοπεῖς τῶν ὥτων διὰ τὸ παραδικάσαι οἰκειῶς ἔχων τῷ Σμέρδει τῷ τετελευτηκῷ καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, χρήματα δούς τοῖς δορυφόροις πείθει αὐτοὺς καθίσαι αὐτὸν εἰς τὸν τοῦ Κύρου θρόνον. Πεισθέντων δὲ καὶ αὐτῶν κρατεῖ τῆς βασιλείας φάσκων αὐτὸς εἶναι Σμέρδης ὁ Κύρου, μηδὲν φαινόμενος, καὶ ἐπιστέλλει⁴ Καμβύσῃ λέγων, ὅτι ἐγὼ εἰμι Σμερδὶς ἀδελφός σου κρατῶν⁵ τῆς βασιλείας καὶ μηκέτι Μήδων ἐπιβῆς· ὁ δὲ ἀκούσας καὶ καταπλαγείς ἡρώτα Πρηξάσπην, διὰ τί μὴ ἐδρασε τὸ ταχθέν;⁶ ὁ δὲ ἔφη τεθνηκέναι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ἡρώτησε δὲ τὸν κήρυκα, εἰ τὸν γεγραφότα⁷ τεθέεται, ὁ δὲ εἶπεν οὐ· καὶ γινούς ὁ Καμβύσης, ὅτι τὸ ὄναρ ἕτερον ἐμήνυε⁸ Σμέρδιν διαβρόχης τὴν ἐσθῆτα στρατεύειν ἐπειρᾶτο μετὰ Περσῶν. Μέλλοντα οὖν αὐτὸν ἐπιβῆναι τοῦ ἵππου τὸ ἴδιον αὐτοῦ ξίφος περιτραπὲν πλήττει αὐτὸν κατὰ τὸν μηρόν·⁹ ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν ἀρᾶται¹⁰ Πέρσας εἰ ἀνεκδίκητον αὐτὸν καταλείπουσι, μὴ ἐνεγκεῖν αὐτοῖς μήτε γῆν καρπὸν, μήτε γυναῖκα παιδίον, καὶ οὕτως τελευτᾷ ἐπὶ τουτοῖς.

1) θρόνον τὸν αὐτοῦ, Mon. αὐτὸν. — 2) ἀμύνωνται, Mon. ἀμύνοντες. — 3) συγκρύπτει, Mon. συγκρύπτει. — 4) ἐπιστέλλει, εἰς Werf., Mon. ἐπιστέλλοι. — 5) κρατῶν τῆς βασιλείας, M. κρ. τὴν βασιλείαν. — 6) ταχθέν, Mon. πρᾶχθέν, emend. Werf. — 7) γεγραφότα, Mon. γραφότα, emend. Werf. — 8) ἐμήνυε, Mon. καὶ μήνυε, emend. Werf. — 9) κατὰ τὸν μηρόν, Mon. κατὰ τοῦ μηροῦ. 10) ἀρᾶται, Mon. ὀρᾶται, emend. Werf.

- 388, A. Φαίνεται δὲ Φιλόξενον] Sch. ed. Φιλόξενος ὁ Κυθη-
ριος διαφυγὼν τὰς λατομίας, εἰς ἃς αὐτὸν Διονύσιος ὁ τύ-
φαννος ἐνέβαλλεν οὐκ ἐπαινοῦντα τὰς τραγωδίας αὐτοῦ, διέ-
τριβεν ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας· πυθόμενος δὲ ὁ Διονύσιος
ἡξίου αὐτὸν εἰς Συρακούσας παραγενέσθαι, ὃ δὲ πρὸς ταῦτα
λαβὼν χάριτην καὶ κατὰ μέσον γράψας μικρὸν οὐ περὶ τοῦτο
μεῖζον περιεχάραττεν, ὥστε τὸ σχῆμα τοιοῦτον γενέσθαι,
καὶ πλήσας τούτων πάντα τὸν χάριτην ἔπεμψεν, ἐμφαί-
νων ὅτι πολλὰκις καὶ μεγάλως ἀρνεῖται· ὅθεν ἐπὶ τῶν με-
γάλως ἀρνούμενων παροιμία τὸ Φιλοξένου οὐ. Τὴν
οὖν τοιαύτην προσαγόρευσιν Ἀριστείδης ἐμφαίνων φησιν,
ἀλλ' οἰμῶζειν ἐκεῖνος ἔλευθέρως γράφων αὐτῷ.
ἡ γὰρ τοιαύτη προσαγόρευσις ὁμοίος ἐστίν, ὥσπερ ἂν εἰ
οἰμῶζε πρὸς αὐτὸν ἔλεγε.
- 388, B. Γράφων ¹⁾ Ap. Mon. Μετὰ γὰρ τὴν φυγὴν ἀπέστειλεν
αὐτῷ Διονύσιος, προτρεπόμενος αὐτὸν ²⁾ καὶ ἐπαγγελλόμενος,
ὡς τεύξοιτό τινας τῶν φιλανθρώπων· ὃ δὲ ἀντεπέστειλεν ³⁾
αὐτῷ γράψας ἐπιστολὴν οὕτως· ἄλλοι ⁴⁾ δὲ ἔχουσιν οὐδένα
δὲ πολλὰ· τοῦτο δ' ἐστὶ μαινεῖν ἢ γραφὴν μόνον· οὐ μέλει ⁵⁾
μοι τῶν σῶν· οὐ φροντίζω· οὐ θέλω ἔλθειν παρὰ σε· οἰμῶζε,
ὀλόλυζε, γόγγυζε.
- 388, C. Ὑπὲρ τῆς ἐστίας] Sch. ed. Ἐστίας νόει ἀντὶ συ-
στάσεως καὶ συνοχῆς, ἐπειδὴ καὶ τὴν Ἐστίαν θεὰν ⁶⁾ διὰ
τοῦτο ἐν τοῖς οἴκοις ἔγραφον, ἵνα συνίστη καὶ συνέχη αὐ-
τοὺς, ἅτε καὶ πρώτη τοὺς οἴκους δεῖξασα· ἦν δὲ τοῦ Κρό-
νου θυγάτηρ.
- 388, D. Ὑπὲρ τῆς πόλεως] Sch. ed. Ἐπειδὴ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως εἶπεν καὶ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐπήγαγεν, αἰ-
σχυνθέντας μὲν τὰς Διὸς ἐπωνυμίας καὶ τὰς τῶν
ἄλλων θεῶν, καὶ γὰρ πολιούχους φάμεν τοὺς θεοὺς καὶ
φιλίους, ἦν ⁷⁾ ἢ μὲν τοῦ πολιούχου ἐπωνυμία πρὸς τὸ ὑπὲρ

1) γράφων, subl. Valken. — 2) αὐτὸν, Mon. αὐτῷ. — 3) ἀν-
τεπέστειλεν, sic Mon., f. ἀνταπέστειλεν. — 4) ἄλλοι δὲ κ. τ. λ.,
suspicio sic legi oportere: ἄλλο μὲν ἔχουσιν οὐδέν, οὐ δὲ πολλὰ.
5) μέλει, Mon. μέλλει. — 6) θεὰν διὰ τοῦτο, ed. θεὰν διὰ τοῦτο,

τῆς πόλεως, ἡ δὲ τοῦ φίλιου πρὸς τὸ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνων.

Τί τὰ μὴ σὰ κατηγορεῖς] Id. Ἡ τὰ ἀνάξιά σου, τὸ 389, B. γὰρ κατηγορεῖν οὐ φιλοσόφων, ἢ τὰ μὴ σὰ λέγει ἀντὶ ἅπερ οὐχ ἁρμοῖζει σοι· ἃ γὰρ ἂν καθ' ἡμῶν¹ εἴποις, καὶ κατὰ σου λέξεις, ὥσπερ γὰρ αὐτὸς Διονυσίῳ, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῷ δήμῳ προσεκρούσαμεν.

Καὶ ταῦτα καὶ τούτου] Id. Πλείω γὰρ ἐκ τύχης ἡμεῖς 390, B. ἠντυχήσαμεν.

Τοῦ Κόδρου τοσοῦτον] Id. Ἀθηναίων καὶ Λακεδαι- 390, C. μονίων πολεμούντων, ἔχρησεν ὁ Θεὸς τοὺς καταρχομένους τῆς μάχης ἡττᾶσθαι· προσποιησάμενος οὖν προσελθεῖν ὁ Κόδρος ἀπῆλθε πρὸς Λακεδαιμονίους παροξύνων αὐτοὺς εἰς πόλεμον, εἴτα ἐκεῖνοι ἀγνοήσαντες ἀνείλον αὐτὸν καὶ οὕτως ἡττήθησαν.

Ἔτεροι καὶ εἰς ἡμᾶς] Id. Τὸ ἕτεροι ἀντὶ τοῦ πο- 390, D. λέμιοι νόει, μὴ γὰρ τῶν στρατηγῶν τούτων ἀντιστάτων τότε τῷ Πέρσῃ, ἀλλ' ἡσυχίαν ἀγόντων, ἅπαντ' ἂν εἶχοντο κατὰ πολλὴν τοῦ κωλύσαντος ἐρημίαν· ἔθηκε δὲ τοῦτο διὰ μέσου, διότι ἀναγκαῖον ὄν λεχθῆναι, εἰ μὴ οὕτως ἐτέθετο, οὐκ ἂν ἀλλαχοῦ χώραν ἔσχεν.

Ἐμελλον] Supra in Schell. Ἐξαιμαρτεῖν μηδίσαντες ib. δῆλον. In marg. Εἵπερ διεχείρισαν, ἅπερ ἡμεῖς, οὐ γὰρ ὡς ἡμεῖς διεχείρισαν ἂν· διὰ μέσου τέθεικε τὸ οὐ κοῦν ἕτεροι.

Μειζόνως] In m. Sch. Ἐπὶ τὸ μείζον, ὑπέρτερα τὰ 391, A. ἀφορῶντα πρὸς εὐδοξίαν.

Ταῦτα] Ibid. Ἀ περὶ πλείονός ἐστιν αὐτοῖς. 391, B.

Παρεῖη] Supra in Sch. Ἐνδιδοίη. ib.

Καταλυόμεθα (Coll. N. et Bar. 7. καταλυόμεθα, Sch. 391, D. καταλυόμεθα] In m. Schell. Καταλύσαντες τὴν ἐχθρὰν συνθώμεθα.

Ἀποχορῆν] Ibid. Ἰκανῶς ἔχειν δεῖ. 392, A.

Ἀποψηφιζοίμην] Ibid. Ἀπὸ ψήφου καὶ καταδίκης τι- 392, B. θείην, Πλάτωνά τε καὶ ὧν Πλάτων κατηγορεῖ.

1) καθ' ἡμῶν, ed. καθ' ἡμῶς.

592, B. Σκευῶν] Sic Bar. 7., in marg. γῶ ζευγῶν. In marg. Schell. Τῶν τῆς ἡρωικῆς ὑργάνων.

592, C. Ἄνω ποῦ] Sch. ed. Τὸ ἄνω εἶπεν, ἐπειδὴ πρώτου τοῦ Περικλέους κατηγορεῖ. ¹ In marg. Schell. Σκεψάμεθα ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Περικλέα.

593, B. Ἔτους ἰσχύς] In marg. Schell. Ἡ διὰ τοῦ ἔτους τῶν ὥρων κράσις.

594, A. Τοὺς Μολιονίδας ²] Sch. ed. Τούτους ἀρίστους ἡνιόχους ἢ ποιήσις ³ λέγει, ἥτοι πρῶτοι μὴ λιπεῖν τὰς τάξεις τοὺς παραταττομένους παρεσκεύασαν, ἐνθεν Λυκούργος τὰς ἐν τοῖς πολέμοις ἐνωμοσίας παρὰ Λακεδαιμονίοις ⁴ κατέστησεν. Ap. Mon. Τούτους ὁ ποιητὴς ἀρίστους ἡνιόχους λέγει· οὗτοι πρῶτοι μὴ λιπεῖν τὰς τάξεις ὁμνύειν τοὺς ταττομένους παρεσκεύασαν· ἐνθεν Λυκούργος τὰς ἐνωμοσίας παρὰ Λακεδαιμονίοις κατέστησε.

ib. Καὶ τῶν Διομήδους] Sch. ed. Ἴππων δηλονότι, οὓς Ἡρακλῆς παρ' Εὐρυσθέως πεμφθεὶς ἔλαβε Διομήδην ἀποκτείνας καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ τοῦτο ὀγδόον ἄθλον εἰργαστο.

595, C. Ὅτι βασιλευσίτων τῶν φιλοσόφων] Id. Ἐπεὶ Πλάτων ἔφη, ὅτιαν βασιλεύωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότε εὐδαιμονήσῃν τὰς πόλεις· ταῦτό δὲ τοῦτο συνέβη καὶ τῶν τεσσάρων τούτων τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας προσετιηκότων. Διὰ τοῦτό φησιν ὁ ῥήτωρ, βασιλευσόντων τῶν φιλοσόφων· ὃ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνων ὑπῆρξε τῇ πολιτείᾳ, τοῦτο καὶ οὗτοι τοῖς πράγμασιν ἐφεσθηκότες εἰργάσατο· φιλοσοφίαν δὲ νόει τὴν ἐκείνων μετ' ἐπιστήμης πολιτείαν.

596, A. Τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα (Arist. Acharn. 514.)] Sch. ed. Ἐπειδὴ τοὺς Λάκωνας ἐπαινεῖ ὁ Πλάτων, ὡς πολιτευομένους ἄριστα, ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι οἱ τέσσαρες

1) κατηγορεῖ, ed. κατηγορεῖν, lege vel illud vel κατηγορεῖ. — 2) Τοὺς Μολιονίδας, schol. ad haec sublin. Valk., plura fortasse in Leid. legi indicaturus. — 3) ἡ ποιήσις, immo ὁ ποιητής, quod legitur in Mon., cf. schol. ad Hom. Iliad. XI, 708. et Intt. ad Hesych. II, p. 615. — 4) Λακεδαιμονίαις, sic ex edito rescripsi, Mon. Λακεδαιμονίων.

ὅμοιοι ἐκείνοις τὰ εἰς πολιτείαν, τοῦτου χάριν φησὶ, τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα, ἀντὶ τοῦ¹ τί οὖς ἐπαινοῦμεν ψέγομεν; Διὸ ἐπιφέρει, πρὸς παίζειν γὰρ ἔξεστι δὴ πρὸς σέ γε, παίζοντος γὰρ ἔστιν οὗτος ὁ λόγος πρὸς Πλάτωνα τὸ λέγειν αὐτὸν τούτους ψέγειν, οὓς ἐπαινεῖ.

Καίτοι² ὁ Θησεύς] Sch. ed. Θησεύς ὑπὸ Λύκου³ 396, B.

Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακισθῆ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς Σκύρον, ἧς Λυκομήδης ἥρχεν,⁴ ὃς Θησεῖ ζηλοτυπήσας, μὴ τῆς ἀρχῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκπέσῃ ἀναθεὶς ἐπὶ κορμηνοῦ ὥσας⁵ ἀνείλεν. Ὑστερον δὲ λοιμοῦ⁶ κατασχόντος Ἀθήνας ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ Ἀθήνησι μετενέγκειαν⁷ τὰ Θησεῖος ὁσῶ, οὗ γενομένου ὁ λοιμὸς ἔπαυσεν.⁸ Ἐξ ἐκείνου δὲ Ἀθηναῖοι ἦγον μεγίστην καὶ δημοτελεῖ ἑορτήν, ἣν ἐκάλουν Θήσεια.

Ἄλλ' οἴχεται] In marg. Sch. Ἄλλ' ὁ περὶ αὐτῶν λόγος οἴχεται διὰ σε. 396, C.

Ἐκόλουν] Phot. Ἐσμίκρυνον, συνέστελλον, ἐταπείνουν. 398, C.

Περικλέα δὲ καὶ Μιλτιάδην] Sch. ed. Ὁ Περικλῆς 401, A. τῆς πολιτείας ἐπιτροπείων ἐν τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν χρημάτων λογισμοῖς⁹ πολλῶν ταλάντων ἠλλελοιπότων ταῖς ψήφοις, ἔλεγεν εἰς τὸ δέον ταῦτα ἀνηλωκέναι, τουτέστιν εἰς προσήκουσαν ὑπὲρ τῶν κοινῶν χρεῖαν, ἃ βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου οἴκαθεν ἐξέτωε. Μιλτιάδης δὲ Νάξον ἢ Πάρον δυνάμενος ἐλεῖν, ἐπεὶ πρὸς τὸν μηρὸν ἐξ ἀφανοῦς ἐτρώθη ἐν πολιορκίᾳ, δείσας μὴ ἄρα ὑπὸ τῆς Διμήτρος τοῦτ' ἐπέμψθῃ, ἣν γὰρ πλησίον νεῶς τῆς θεοῦ, ἐκεῖθεν ἀνεχώρησεν. κατεψηφίσαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀναχώρησιν εἰς

1) ἀντὶ τοῦ τί οὖς κ. τ. λ., ed. ἀντὶ τοῦ τὸ οὖς ἐπαινοῦμεν ψέγομεν. διὸ κ. τ. λ. Illa τί ταῦτα τοὺς Α. alt. subl. Valken. — 2) καίτοι ὁ Θησεύς, Valken. ex Leid. varietatem excerpit, Hemsterhus. ad Plut. p. 206 et 208 laudans. — 3) Λύκου, sic Leid., ed. Λύκου. — 4) ἥρχεν, ad hanc vocem Valken. in margine notavit, complura in mscr. Burmanni non legi. — 5) ὥσας, ed. ὥσας. — 6) λοιμοῦ, sic ex Leid. ubi vis cum Valken. rescripsi, cum in edito esset λιμοῦ, solita fere confusione, cf. Intt. ad Thucyd. II, 54. ne plura. — 7) μετενέγκειαν, ed. μετενέγκειαν. — 8) ἔπαυσεν, immo ἐπαύσατο. — 9) λογισμοῖς, ed. λογισμῶν.

δεσποτήριον εἰσελθεῖν, ζητοῦντες¹ αὐτὸν τάλαντα ν' ἢ ἂ Κίμων μὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξέτισεν, αὐτὸς δὲ πρὶν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν ἡτήθεις³ τοῦ τραύματος ἐτελεύτησεν.

401, C. Σφακελίσαντος⁴] Apogr. Mon. Φλεγμάναντος ἀμέτρως. Ὡς σὺ φῆς, ὁ γὰρ Θουκυδίδης λέγει ὅτι λυπούμενοι διὰ τὴν δῖωσιν της γῆς. Schol. ed. Ἀμέτρως φλεγμάναντος,⁵ ἔστι δὲ ὁ σφάκελος πάθος περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Cod. Schell. Εἰς σφάκελον μεταπεσόντος, ὃς σῆψις τοῦ ἐγκεφάλου ἐστὶ, ἢ διὰ σφακέλου φθειράντος.

402, B. Ἦναγκάζοντο] Sch. ed. Ὑπὸ τῶν περιστάσεων Λακεδαιμονίων καὶ πολιορκούντων τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς.

ib. Τοῖς ἄρμασι⁶ κ. τ. λ.] Ap. Mon. Παρώδησε⁷ τὴν παροιμίαν ἄρμασιν εἰπὼν καὶ οὐ τοῖς πτεροῖς⁸ ἔστι δὲ πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Πλάτωνος. Ἡ δὲ παροιμία αὕτη· αἰετὸς τοξευθεὶς εἶδεν⁹ ἐπτερωμένην καὶ ἄγνων¹⁰ ὅτι τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐάλωκε· κατέσχεν οὖν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἐγκλήμασιν ἐλεγχόμενων. Schell. cod. Ἦγουν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀρμάτων.

ib. Ὁ γοῦν Νέστωρ¹¹] Ap. Mon. Ἐνδοξον τὸ παραδειγμα.

403, A. Τὸ ἄρμα] Schell. in marg. Ἦγουν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀρμάτων.

404, A. Ὅσα μὲ ἀπῆν] In m. Schell. Παρὰ τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ζεύγους ἵστατο, παρόσον τὸ ἡρεμεῖν αὐτοῖς οὐκ ἐπῆν, ὅπερ ἔνεστι ζεύγει τῷ χαλκῷ.

ib. Τάγε] Supra in Schell. Κατὰ τὰ ἴδια.

1) ζητοῦντες, sic ed., f. ζημιούντες, ut infra, vel ξημιούντες.
2) τάλαντα ν', ed. μ., sed πενήκοντα supra ad calcem Miltiadis talenta fuisse dicuntur, totidemque Miltiadem mulctatum refert Nepos. — 3) ἡτήθεις, ed. ἡτήθεις. — 4) Σφακελίσαντος, subl. Valken. — 5) φλεγμάναντος, ita ex Mon., ed. φλεγμάνοντος, unde noli refugere φλεγμάνοντος. De ipso σφακελισμῷ inedita nonnulla vulgavit Creuz. Melet. I, 118. — 6) Τοῖς ἄρμασι, subl. Valken. 7) Παρώδησε τὴν παροιμίαν ἄρμασιν εἰπὼν leguntur item in Phot. Refert schol. ad Av. 808 ex Aeschilo sumta haec in proverbium abiisse, cf. Abresch. l. Arist. p. 144. — 8) δὲ ex meo inserui ad orationem fulciendam. — 9) ἐπτερωμένην, f. ἐπτερωμένον, sc. τὸ βέλος, nil in schol. ad Av. l. l. — 10) ἄγνων, leg. ἔγνω vel ἀνέγνω. — 11) ὁ γοῦν Νέστωρ, haec una cum schol. praecedentibus in Mon. erant addita.

Ἐπει δ' ὅτε χιλός] Sch. ed. Ἐπειδὴ Ἀθηναίους ἵπ- 404, B.
 ποὺς παρείκασε, διὰ τοῦτο καὶ χιλός εἶπε· χιλός γὰρ κυ-
 ρίως ἢ τῶν ἵππων τροφή.

Πονήρως] Phot. Ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶς. ib.

Τοῦ Περικλέους] Schell. marg. Ἡ τῆς αἰτίας ἄφεςις. 405, B.
 Καὶ πρὸς γε] Ibid. Καὶ γὰρ φαίνονται ἐν τῇ τελευτῇ ib. \

τετιμηκότες αὐτόν.

Παραγράφω] Bar. 7. συνεκρύψατο, in m. διεγράψατο. 405, C.

Τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας] Schol. ed. Τὸ ἡμέρας εἶπε
 συγκρίνων τὸν τῆς συμφορᾶς καιρὸν πρὸς πάντα τὸν τῆς
 τύχης χρόνον.

Λαχόντας] Sch. ed. Τὸ λαχόντας πρὸς τὸ γραφὴν ib.
 αὐτοῦ σύναπτε. Supra in Schell. Δικασίας. Phot. Τοῦ-
 το πρὸς τὸ γρ. αὐτ. σύναπτε.

Καταγνῶναι] Supra in Sch. καταψηφίζεσθαι. 406, A.

Ἔθεντο] Phot. Ἐψηφίσαντο. 406, C.

Τοὺς πολλοὺς ὡς ἔοικε] Sch. ed. Τὸ πολλοὺς νόει, ib.
 ἐπειδὴ, ὡς ἔφη, οὐ πάντες Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ, ἀλλὰ

1) Διεγράψατο erat item in Coll. Nov. margine, cum in textu esset παρέρω., Photius παρέρω., in marg. alii διερω., Schell. et Jebb. παρέρω., ideoque retinui, tum quod Hesych. II, 85 παραγράφαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράφαι, tum quod παραγράφειν pro *de-tere*, *exponere* usurpari docet Vales. ad Harp. p. 149. Est item vox forensis, *excipere* et παραγραφὴ est *exceptio*, Vales. l. l. et Lang. ad Isocr. p. 647. Sopater π. δ. ζ. p. 402, penult. τὸ παραγράφεται ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν ἢ κωλύειν et pag. seq. notantur nonnulli τῶν τεχνογράφων ob definitionem τῆς παραγραφῆς falso constitutam. Altera vox est διαγράφειν, *inducere*, uti vertit Cant. h. l., de quo cf. Tim. p. 81. ibiq. Ruhnck., qui prae reliquis Aristidem testem advocavit, διαγράφεισθαι pro *contemnere*, cf. schol. et Biset. ad Lys. 677., διαγράφειν *dicere*, διαγράφεισθαι *κατηγορεῖν*, ab instituta accusatione *desistere*, Ruhnck. l. l. Et. M. p. 224. Ernest. ad Nub. 771. et quos laudat Wolf. adv. Lept. in p. 367. His adde tu περιγράφειν, cui item in foro et apud mensarios est locus, Vales. l. l. Casaub. ad Athen. II, 13., nec minus in scriptis grammaticorum, quibus audit pro *ἐκβάλλειν*, *ἀθετεῖν*, Casaub. ad IV. 204. Hanc autem vocem, non διαγρ. Latinis esse *circumscribere*, Ern. Clav. Cic. 8. v., cum Schaefero ad scholia Harlej. in Odys. p. 72 crediderim, secus atque fecit Ruhnck. l. l. Διαγράφειν in Aristide frequentissime occurrit, quod ubi Cod. firmarent (quorum in binis margini adscriptum est), non dubitarem, quin reciperem. Isocr. Archid. p. 210. ed. L. de ead. re συγκρύπτειν, ut est in Bar. 7.

μέρος τοῦ δήμου, ὃ ἦσαν οἱ δικασταί· τὸ δὲ ὀλίγους, ἐπειδὴ καὶ ἐν τούτοις τοῖς δικασταῖς ἴσαν τινες ὑπὲρ Περικλέους.

406, D. Τούτων μέρος] Βέλτιστοι γὰρ ἦσαν, ὅσοι τῶν δικαστῶν αὐτῶν ἐν τοῖς ψήφοις ἐτίθεντο.

408, B. Ἑλικίαν] Schell. in m. γρ πολιτείαν; at vero Barocc. 7. πολιτείαν et in marg. γρ. ἡλικίαν.

409, C. Εἰς τὸν ἀντιστασιωτῶν] Supra in Sch. Κλέων.

410, A. Δοκεῖ δέ μοι] Sch. ed. Λέγει, ὥς καὶ τὸν Πλάτωνα ἴσως μετῆλθον δια τὴν εἰς τοὺς ὃ τούτους στρατηγούς κατηγορίαν.

410, B. Τῶν ἐταίρων τινες] Id. Ὁ Διονύσιος¹ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ κάλλιστος τῶν ὁμιληκόντων αὐτῷ Ἀριστοτέλης· καὶ τὸ μὲν Διονυσίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς Πλάτωνα κατὰ παράληψιν λέγει, τῷ δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους μᾶλλον συντίθεται, ὃς λέγεται καὶ εἴκοσι πρὸς τοῖς πέντε ὁμιλῆσαι αὐτῷ ἔτη. In m. Schell. Λέγει τὸν Ἀριστοτέλεα, ὃς εἰ πρὸς τοῖς κ' ἔτη 'πεφοιτηκέναι παρὰ Πλάτωνα λέγεται.

ib. Καὶ τοῖς Ἀθηναίοις] Id. Τοὺς ἀμαρτόντας εἰς Περικλέα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

410, C. Καίτοι τόγ' ἐκείκων] Id. Τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν αὐτοῖς³ ὑπήκοων.

411, B. Τὸ ἐπιτείχισμα διέσπασαν] Id. Καλῶς εἶπε τὸ ἐπιτείχισμα· ὥς γὰρ οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπιτευχίζοντες φρούρια εἰς καταστροφὴν αὐτῶν⁴ ταῦτα τεχνάζονται, οὕτω καὶ ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους σχολή παρ' εὐδοκίμῃσιν⁵ ἂν εἰργάσατο τῆς τοῦ Πλάτωνος.

412, A. Καὶ τῷ τῶν σοφιστῶν] Id. Φησὶ γὰρ, ὥς οἱ σοφισταὶ τοὺς νέους διαφθεῖρουσιν, οὕτω καὶ οἱ στρατηγοὶ οὗτοι κακῶς Ἀθηναίους ἐπαιδεύσαν.

1) αὐτῶν, f. ὑπὲρ αὐτοῦ. — 2) ὁ Διονύσιος κ. τ. λ. in edito superioribus interposito asterisco adhaerent. — 3) αὐτοῖς, ed. αὐτῆς. — 4) αὐτῶν, ed. ταῦτων. — 5) παρ' εὐδοκίμῃσιν, sic ed., f. παρενδοκίμῃσιν.

Ἐκ τοσούτων κακῶν] Id. Τῶν κατὰ τὸν Πελοπόννη- 413, A.
σιακὸν πόλεμον.

Ἀλλὰ ταῦτ' ἴσως μὲν εἰκότα] Id. Πρὸς μὲν τὴν τοῦ ib.
δήμου γνώμην εἰκότα ἦν, τοιοῦτος γὰρ ὁ δῆμος ἐκ πολλῶν
γνωμῶν συγκείμενος, πρὸς δὲ τὸ ἐκείνου μέγεθος οὐκ εἰκότως.

Καὶ ταῦθ' ὁμολογοῦντες¹⁾] Ap. Mon. Ὡσπερ ἀντὶ 414, C.
Πλάτωνος τῆς λέξεως ἐπιλαμβάνεται, τὸ γὰρ λέγειν, ὡς
ἤμαρτον, οὐ τῶν ἀνδρῶν ἐστὶν ἔγκλημα, ἀλλὰ τῶν δι-
καστῶν· ὡς καὶ Δημοσθένης περὶ Αἰσχίνου ἐν τῷ περὶ στε-
φάνου λόγῳ ὅτι τὰ Φιλίππου ἀδικήματα ἐμὰ κα-
λεῖ ἀδικήματα.

Οἷον εἰ τῆς κατηγορίας] Sch. ed. Τοῦτο καθ' ὑπό- 414, D.
θεσιν λέγει, ὡς εἴ τις τῶν στρατηγῶν τουτωπὶ κατηγορεῖ
ὡς παρ' Ἀθηναίους ἐάλωσαν, εἰδ' ὑπὲρ αὐτῶν ἀπελογεῖτο
Πλάτων ὡς ἀδίκως ἐάλωσαν καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων γνώ-
μης ἀμάρτημα τοῦτ' ἦν, πάντες ἂν ἱκανὴν ἀπολογίαν τοῦτ'
ἐνόμισαν· ἔστι τοίνυν τὸ ἐπέδειξε διὰ τὸν Πλάτωνα, εἰ
καὶ ἀσάφειαν ἔχει διὰ τὸ τοῦτο μὲν ψιλῶς ἐνεγκεῖν, προϋδντα
δὲ λέγειν, Πλάτων τοίνυν.

Εἰ δ' ἐπ' ἀμφοτέρα] Id. Τουτέστιν εἰ διλήμματι²⁾ χρη- 416, B.
σάμενος εἶποι,³⁾ ὡς εἰ μὲν δικαίως αὐτῶν κατεψηφίσαντο
Ἀθηναῖοι, σαφῶς ἦσαν οὗτοι κακοί· εἰ δὲ ἀδίκως,⁴⁾ οὗτοι
τῆς κατηγορίας ἦσαν αἵτιοι κακῶς αὐτοὺς παιδεύοντες· τὸ
δὲ σοφοῦ τινος εἰλημμένος εἶπε διὰ⁵⁾ τοῦ διλήμματος.

Τοῖς κομψοτέροις] In m. Schell. Τοῖς σοφιστικωτέροις. 416, C.

Τοῖν δυοῖν (Sch. δυεῖν) μὲν] Sch. ed. Περικλέα τε⁶⁾ 418, A.
καὶ Μιλτιάδην οὐχ ὁ δῆμος τὰ χρήματα ἐζημίωσαν, ἀλλ'
οἱ καθήμενοι δικασταί, ὡς ἀνωτέρω οὗτος⁷⁾ εἰρήκει.

Πῶς ἂν τις κάλλιον] Id. Ἀπολογησάμενος ὑπὲρ τε 418, B.
τοῦ δήμου καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ δείξας ὡς οὐ δεῖ ἀφο-
τέρων ἅμα κατηγορεῖν, φησὶ, ὡς καὶ οἱ Πλάτωνος λόγοι τοῦτο
δεικνύουσι λέγοντες μὲν ἁμαρτεῖν τὸν δῆμον, πάλιν δὲ κατὰ

1) ὁμολογοῦντες, Werf. ex Mon. ὁμολογοῦντες. — 2) διλήμματι,
ed. διλημμάτω. — 3) εἶποι, ed. εἴπη. — 4) ἀδίκως, ed. ἀδικῶς. —
5) διὰ τοῦ δ., ed. διὰ τὸ δ. — 6) τε, ed. δε. — 7) οὗτος, ed.
οὕτως.

τῶν ἀνδρῶν τούτῳ χρώμενοι, διὰ μὲν τοῦ ἁμαρτεῖν ἰπὲρ τούτων ἀπολογούμενοι, διὰ δὲ τοῦ καταψηφίσασθαι τῶν ἀνδρῶν ἀνέγκλητον καθιστῶντες τὸν δῆμον καὶ ὡς οὐχ ἡμαρτεν εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ τὰ δίκαια ἔδρασεν.

421, B. Ἐρμῆς ἂν κοινὸς ἀκούοι] Cod. bomb. Τὸ κοινὸν ἔρμαιον παροιμία ἐπὶ τῶν κοινωνούντων¹ τισιν, οἱ γὰρ εὐρίσκοντές τι καθ' ὁδὸν κοινωνὸν τῶν εὐρίσκομένων ἐποιοῦν Ἐρμῆ. Λέγει οὖν ὁ ῥήτωρ, ὡς εἰ μὲν καὶ ἡ παροιμία τὸ κοινὸν ἔρμαιον τοῦτο δηλοῖ τὸ κοινὸς Ἐρμῆς ὥσπερ ξυρὸς Ἐνυάλιος, ἣ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνούντων· δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ αὕτη τῷ ἑμῷ λόγῳ ὡς δεῖ καὶ κοινὸν Ἐμῆν ὥσπερ ξυρὸν Ἐνυάλιον λέγειν, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν κοινωνούντων οὐ μόνον² λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτο πρέπουσά ἐστι λέγεσθαι, καλεῖται γὰρ ὁ Ἐρμῆς καὶ ἐναγώνιος, ἀγώνων καὶ πολέμων πολλῇ κοινωνία, νίκαι γὰρ καὶ ἡτται ἐν ἐκατέροις γίνονται, ὥστε καὶ τὸ κοινὸς Ἐρμῆς τοῦτ' ἂν εἴη δηλοῦν, ὅτι ὁ δόξαν ἔχων ἐν τοῖς λόγοις νικᾷν, οὐκ αἰεὶ νικᾷ, ἀλλ' ἐστὶ ὅτε καὶ νικᾷται καὶ τοῦτο

421, C. κατὰ τύχην³ συμβαίνει. In marg. Schell. ad ἡ παροιμία] Ἡ κοινὸν τὸ Ἐρμαιον λέγουσα, ἡ συμπαράλαμβάνει τὸ τε εἶρὸν καὶ τὸ πυρατυχὸν πρόσωπον.

422, B. Ἀρματι] Sic Schell., itemque Coll. N. et Bar. 7. in cujus margine γρ. ἔρμασι et ἔρμασιν.

422, C. Περιλαμβάνει] Bar. 7. habet παραλαμβάνει, in m. γρ. περιλαμβάνει.

423, C. Ὁρόντιν] Sch. ed. ⁴ Ὁρόντης ὁ Πέρσης ἐκπέσων, ἔφη, καὶ ὁ διάκτυλος, ποτὲ μὲν ἐν, ⁵ ποτὲ μύρια σημαίνει, οὕτω καὶ αὐτὸς, πρὶν ἐκπεσεῖν εὐτυχὴς εἶναι, νῦν δυστυχῶς, ἄνω καὶ κάτω τῶν ἀνθρώπων δίκην πτεροῦ στρεφομένων. Phot. Ὁρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς καὶ ὁ διάκτυλος, ἔφη, ποτὲ μὲν ἐν, ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει.

1) κοινωνούντων, sic expresse bomb., subl. Werf. quasi vitii aliquid latere suspicatus esset. Utrum κοινῶν ὄντων legendum? sed κοινωνούντων infra recurrit. — 2) οὐ μόνον, bomb. omis. οὐ. 3) κατὰ τ., bomb. κατατύχην. — 4) laudat hoc schol. Wyt. ad Plut. Moral. — 5) μὲν ἐν, ed. δὲ μὲν ἐν.

Καὶ τῆς ὄνθου προσέτι] Sch. ed. "Ὀνθον βοὸς ¹ Ἀθηναῖ 424, B. κατὰ τὸν δρόμον ἐποίησεν εὐρεθῆναι ὑπὲρ Ὀδυσσεώς, εἰς ἣν Αἴας ὀλισθήσας, Ὀδυσσεώς ἤτταται.

Τὴν δὲ περιστερὰν ²] Ap. Mon. Ὁ Ἀριστείδης θη- 426, B. λυκῶς εἶπεν· μέμνηται δέ τις τῶν Κωμικῶν ³ ἀρσενικῶς, ὁ περιστερός καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν τίθησιν ἀττικίζων.

Τῶν πίθων] Sch. ed.

427, A.

Διοιὶ ⁴ γάρ τε πίθοι κατακείται ἐν Διὸς οὐδαι,

Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.

Καὶ ᾠδικῆν γ' ἔδοξεν] In m. Sch. "Ὅτι δὲ οὐχὶ δικαίως, 428, C. αὐτὸς σὺ λέγεις.

Ὅς γε καὶ σπουδαίων] Sch. ed. Τὸ σπουδαίων ⁵ λέ- 429, A. γει διὰ τὸ εὐρεῖν αὐτὸν γράμματα ἰς' καὶ τὰ τακτικά καὶ ψήφους· τῶν εἰς ψυχαγωγίαν δὲ διὰ τοὺς κύβους καὶ τὰ ἄλλα παίγνια, ἃ λιμώττουσι τοῖς Ἀχαιοῖς οὗτος ἐξεῦρε, ἵνα τὸν νοῦν πρὸς ἐκείνους ἔχοντες ἤτιον αἰσθάνοντο τοῦ λιμοῦ. Ap. Mon. ad τῶν εἰς ψυχαγωγίαν . . . . τοὺς κύβους, οὓς ἐξεῦρε λιμωπτόντων τῶν Ἑλλήνων· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος πρῶτος καὶ τὰ τακτικά καὶ τὸν ἀριθμὸν ⁶ ἐξεῦρε.

Οὐδὲ τῶν βοσκημάτων] Sch. ed. Τοῦτο ἐν Αἰσχύλῳ 429, B. Προμηθεὺς ⁷ λέγει περὶ τοῦ ἀνθρωπείου γένους.

Ἦς ἀριτίως ἐμνήσθην] Sch. ed. Ἄνω γὰρ εἶπεν, ὥς 431, A. θεὸς μὲν καὶ τύχη πάντα ἄγουσι, τὸ δ' ἡμέτερον πᾶν ἦν ἄρα παιδιά.

Τῇ τύχῃ καὶ τῷ καιρῷ] Ap. Mon. Τὴν αὐτὴν ἔχει 433, A. δύναμιν τύχῃ τῷ καιρῷ, καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ τοῦ θεοῦ δύναμιν τῷ καιρῷ προστίθῃσιν.

Εἰ γάρ τι διήμαρτον κ. τ. λ.] Bar. 7. in m. γρ. καὶ 436, A. δι' ἡμᾶς τῶν οἷς γε.

1) Ὀνθον βοὸς, *Il.* XXIII, 774. — 2) Τὴν δὲ περ., *subl.* Valken. — 3) τις τῶν κωμικῶν, *Pherecrates secundum Casaub.* ad *Ath.* p. 426, p. 459 — 4) cf. *Hom. Il.* XXIV, 527.; ed. κα-
τάκεινται et altero versu δ' ἑάων. — 5) σπουδαίων, ed. σπουδαίων, *illud ex Aristide.* — 6) τακτικά καὶ τὸν ἀρ., καὶ in ed. deest. — 7) ἐν Αἰσχίλῳ Προμηθεὺς, noli Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ, praestaret fortasse ἐπ' Αἰσχύλου, uti alibi assolent scholiastae, cf. *Prom.* 443 seqq.

- 439, C. Καὶ ταῦτα] Coll. N. et Bar. 7. καὶ τὰ τοιαῦτα. In m. Coll. Nov. γρ. ταῦτά
- 440, B. Κηρυκεῖω] Phot. Διὰ γὰρ τῶν προδοτῶν τὰ πολλὰ Φίλιππος ἴσχυεν ὥσπερ ἐπεισὸδιον χρηστὸν ἐπεισήγαγε καὶ τοῦ τε Περικλέους αὐτοὺς ὑπεμίμησε καὶ ἄλλων.
- 442, B. Ἐπισημαίνονται] In m. Schell. γρ. ἐπιτηρήσειεν, glossa ut vides.
- 446, C. Ἰὼν ἀφῆκεν] Phot. Τῆς κολακείας.
- ib. Δι' ὧν] Phot. Τοῦ ἐκπεσεῖν ὡς κόλακας.
- ib. Ῥητορικὴν ὡς κολακείαν] Sch. ed. Λέγει γὰρ ὡς οὐκ ὂν ἐξέπεσον, εἰ τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ χρώμενοι τὰ βέλτιστα ἔλεγον καὶ οὐ τῇ κολακευούσῃ.
- 447, A. Τὴν τοῦ Ἀμφίονος] Id. Αὐτὸν εἰσάγει τὸν Ἀμφίονα Πλάτων πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ζῆθον λέγοντα, ὅτι
Οὐ συμφωνεῖς ¹ σαντιῶ περὶ τὰς οἰκοδομὰς.
Φανερός δὲ ὁ τούτων μῦθος, ὅτι τῇ λύρᾳ τὰς Θήβας ἐτειχίσαν. In marg. Schell. Τοῦτον Πλάτων εἰσάγει πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ζῆθον λέγοντα ὅτι,
Οὐ συμφωνεῖς σαντιῶ,
ὡς ξεῖνον εὐαρμόστως εὐεργοῦντα τῇ λύρᾳ τὰς Θήβας τευχίζοντα.
- 449, A. Τελεῖ] Bar. 7. in m. γρ. λήγει, In Phot. λήγει, sed in m. λήσει et λέγει. Schell. λήγει.
- 455, A. Ἐτέρων] Sch. ed. Τοῦ ἀπολογεῖσθαι ἢ καλοὶ ἢ κακοί.
- 455, B. Δεύτερα τῶ Καλλικλεί] Id. Τὸ πρὸς ἀμφοτέρα ἀπολογεῖσθαι.
Εἰ ὥτεο χρῆναι] Id. Ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν βουλόμενον τοὺς μὲν ἐπαινεῖν τῶν ῥητόρων, τοὺς δὲ κακίζειν, χωρῆσαι κατὰ ῥητορικῆς ἐκείνους ἀφέντα, καὶ διπλῆν αὐτὴν εἶναι λέγειν καὶ οὐκ ἐνταῦθα μόνον στήναι, ἀλλ' ἐπενεγκεῖν, ὅτι φαῦλῃ τίς ἐστι μόνον, καὶ οὐ τὸ μὲν αὐτῆς χρηστὸν, τὸ δὲ φαῦλον.

1) οὐ συμφωνεῖς κ. τ. λ. Euripidis haec duxi esse, cum in Platone (cf. Heind. ad Gorg. p. 131) seqq. ipsis his verbis non occurrant. Sed Porsono poenas violatarum metri legum darem, erat cum malleo οὐ συμφωνεῖς σαντιῶ (inserendum δὲ vel γε vel id genus aliquid) οἰκοδομὰς περὶ. Ed. et Schell. σεντιῶ.

Ῥπόλαβών] In m. Sch. Διαδεχόμενος ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι. 456, B.

Ἐξαρκεῖ] Supra: Προσμενεῖ.

ib.

Μὴ γὰρ ὅτι] Id. Πρὸς το φιλονείκως ἐστὶν ἡ κα- 457, A.
τασκευὴ αὐτῇ, θέλων γὰρ Ἀριστείδης δεῖξαι τὸν Πλάτωνα
φιλονείκως πρὸς τὸν Καλλικλέα τοῦτο εἰπόντα ἐπάγει, λέ-
γει γὰρ ὁ Καλλικλῆς οὕτωςι τῷ ῥήματι, μὴ πρόφερέ
μοι, ὃ Πλάτων τὸ οὐ πώποτε εἶδες. In m. Schell.
Σκόπει γὰρ μὴ τοῦτο, ὅτι λέγει οὕτωςι διὰ τοῦ ῥήματος.

Καὶ παρῆλθε μὲν] Sch. ed. Τὸ παρῆλθε λέγει, 458, B.
διότι οὐ διέβαλλεν αὐτὸν ὀνομαστί, πρὸς διαβολὴν δὲ ἐννη-
μένυσεν, ἐπειδὴ πάντας τοὺς ἀπ' ἐκείνου διέβαλεν. ὅτε δὲ
πόντας, καὶ οὗτος ἐντὶς ἦν.

Ἀπορῥήτων] Id. Ὀλιγαρχίαν ἐπαινοῦσι καὶ ἀντικρὺς 459, B.
πρὸς τυραννίδα νεύουσι· ἢ ἀπορῥήτα καὶ ἅ τις οὐκ οἶδε
κατηγοροῦντες αὐτῶν, ὅτι καὶ ὁ Νικίας ἦν τις τῶν ἐφ'
ἑαυτοῦ.

Τοῦ δευτέρου καὶ χείρονος] Id. Δεύτερον καὶ χεῖρον 462, A.
ὁ Πλάτων ἐν τῇ διαιρέσει λέγει τὴν δικαιοσύνην τῆς ρομο-
θετικῆς, ἀμφοτέρω γὰρ μέρει εἰσι τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ πρῶ-
τον μὲν ἡ ρομοθετικὴ, δεύτερον δὲ ἡ δικαιοσύνη, ἥς εἶδω-
λον τὴν ῥητορικὴν τίθησιν.

Νῦν δ' ὥσπερ ὡς ἀληθῶς] Id. Ῥπόκειται τῇ πολι- 463, A.
τικῇ ἢ ρομοθετικῇ καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ εἰσιν αὐτῆς δύο
μέρη, ὑπερχομένη δὲ αὐτὰς ἡ κολακεία τρίτον γίνεται· λέγει
δὲ ὁ ῥήτωρ, νέμειν τὸν Πλάτωνα τῇ πολιτικῇ, ὥσπερ καὶ
τέταρτον μέρος, τὸ μνημονεῦσαι ἐνὸς ἐν εὐφημίᾳ, τετάρτων
δὲ ἐπὶ πόγον·¹ παρὰ τὴν κολακείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ
ἐπέκεινα ταύτης ἄλλοτι εἶδος.

Καὶ οὐ μόνον ἐξ ὧν τῆς αἰτίας] Id. Ὅτε ἔλεγεν, ὡς 464, C.
οὔτε τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο, οὔτε τῇ κολακευτικῇ.

Ἀγνωμοσύνης] Id. Ἦν ἡγνωμόνησαν πρὸς Ἀθηναίους 465, A.
σωθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῶν βαρβάρων.

Τοὺς ἐπὶ τὴν γῆν] Id. Τοὺς Λακεδαιμονίους ἐγεί- 465, B.
ραντας κατ' Ἀθηναίων² τοὺς Ἕλληνας.

1) ἐπὶ πόγον, ed. πόγων. — 2) Ἀθηναίων, ed. Ἀθηναίους.

- ib. Τους ἐλόντας Id.] Ἐλόντας λέγει τοὺς μετὰ Περικλέους Ἀθηναίους, ὃς οὐκ ὀλιγάκις ἐνίκησεν Λακεδαιμονίους ἡγεμόνας ὄντας τότε τῶν Ἑλλήνων.
- 469, A. Μετεωρολογίας] In marg. Schell. Μαθημάτων ἀστρονομικῶν.
- ib. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν· ἦτοι ὥσπερ τοὺς τοῦ νῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 468, B. Ὀνειδίσειν] Coll. Nov. Ὀνομάζειν, in marg. γρ. ὄνειδίσειν.
- 470, C. Καὶ ταῦτα εἰς κ. τ. λ.] Sch. ed. Τὸ καὶ ταῦτα εἰς αὐτὸν πρὸς τὸ τὰναντία τῶν ὄντων λέγειν ἔχει τὴν συνάφειαν, τὸ δὲ οὐχ ἡκιστα ἐβούλετο λέγει διὰ τὸ τὸν Πλάτωνα Περικλέα ἐπαινεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ἢ τὸ ¹ αὐτὸν ἀντὶ αὐτοῦ, ἵνα συνάπτηται πρὸς τὸ χαλεπωτέροισιν.
- 471, A. Ὡστ' εἰς χρήματα] Coll. Nov. et Bar. 7. ὅστις χρήματα, in m. γρ. ὅστις.
- 472, B. Κατηγορεῖ] Coll. Nov. κατηγορεῖ, in m. γρ. κατηγορεῖ.
- 473, D. Αἰσχίνης] In marg. Schell. ὁ Σωκρατικός.
- 473, A. Ἐκεῖνου] Id. Τοῦ Αἰσχίνου, ἦτοι ὥσπερ ὁ Αἰσχίνης ἐν τοῖς αὐτοῦ λόγοις ἐχρήσατο, ὥσπερ καὶ Πλάτων ἐν τοῖς ἰδίοις.
- ib. Τὴν αὐτὴν] Supra in Schell. Τῷ Πλατωνικῷ Σωκράτει.
- 474, B. Ὑπόκειται μὲν γὰρ] Phot. Ὅτι ὀνοματοποιεῖ καὶ ὅτι καὶ ὑποβεβιωκότας ὥς ἔτι παρόντας εἰσάγει τοῖς ἐπαῖουσιν (sic) διαλεγομένοις.
- 476, B. Ἐν γὰρ τῷ συμποσίῳ] Cod. bomb. Πλάτων ἔγραψε λόγον Συμπόσιον ἢ περὶ Ἐρωτος, ἐνθα εἰσάγει μὲν καὶ ἄλλους, εἰσάγει δὲ καὶ Ἀριστοφάνην· Θέλων γὰρ αὐτὸν ² . . .

1) τὸ αὐτὸν ed. τὸν αὐτὸν — 2) lacunam sic forte expleveris, αὐτὸν διὰ ἀδδηφαγίαν (Vales. ad H. ἀδηφ. scribere nos jubet, cf. Intt. ad Neb. init.) σκῶσαι, λίζοντα ποιεῖ. Pertinent enim ad haec Aristidis p. 287. ed. Jebb. — ἀλλ' οἶμαι λύζειν αὐτὸν ἴδει, ἵνα (Schell. ἔν') εἰς ἀπλησίαν σκωφθῇ, adde schol. plat. p. 45. Ruhnk. τὸ τοῦ λυγμοῦ σίμπτωμα ἐπιγίνεται τῷ στομάχῳ διὰ πλήρωσιν ἢ κένωσιν ἢ ψύξιν. Aristides pag. 330. οἷα Ἀριστοφάνει λύγγω μὲν προσάπτει οὐδὲν πρὸς λόγον, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς πρᾶγμα ἄχαρι καὶ ἀπᾶν τῶν περὶ ἔρωτος λόγων.

(Cod. madore corruptus legi omnino non poterat) ἀδδη-
φαγίαν . . . λύζοντα ποιεῖ. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ἀμυνόμενος
αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ οἰκείου διδασκάλου Σωκράτους, καθ' οὗ¹
Ἀριστοφάνης τὸ τῶν Νεφελῶν ἔγραψε δρᾶμα.

Ἐμβραχν²] Apogr. Mon. Πλάτωνος ἡ λέξις· σημαί-
νει δὲ τὸ ἀληθές. In marg. Schell. Πλατωνική ἡ λέξις,
ὡς ἐν ὀλίγοις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὡς ἀληθῶς.

Τὸν Θεῦθον (sic Coll. Nov., Bar. 7., sed Schell. 476, C.
Θεῦτον, et Jebb. Θεῦδον, in ipso Platonis Phaedro p.
340 seq. ed. Heind. est Θεῦθ, itemque in Lactantio de
F. R. p. 20. *Theanth.*)] Ap. Mon. Οὕτως γὰρ οἱ Αἰγύ-
πτιοι καλοῦσι τὸν Ἑρμῆν· λέγει δὲ, ὅτι ἐπιδημήσας τῇ Αἰγύ-
πτῳ καὶ τοῖς προφηταῖς αὐτῶν συνεγένετο.

Τοῦνομα] Supra in Schell. Τὸ ὄν. ib.

Εἰς τὴν ἐπώνυμον πόλιν] In marg. Schell. Εἰς τὴν ib.
Ἑρμούπολιν.

Οὐδὲ γε τῶν Πλάτωνος συγγο.] Ibid. Οὐδέ γε παραδε- 477, C.
ξόμεθα τὸ, ὅτι οὐδὲν ἐστὶ τῶν Πλάτωνος σύγγραμμα, οὐδὲ
ἔσται. πόθεν; ἀλλὰ Σωκράτους ταῦτ' ἐστίν.

Ἀμέλει] Phot. Τὸ ἀμέλει Ἀριστείδης πολλὰκις παρ- 478, A.
έλκον λαμβάνει.

Καὶ μὴν ὅτι] Ap. Mon. Ἴνα μί τις εἴπῃ, καὶ τί 479, C.
δύναται ὠφελεῖν ναύτης πρὸς ὕγίειαν;

Ἀμηνέπη³] Ap. Mon. Μετρώως, ἡ λέξις Πλάτωνος. 480, B.

Ἐν τοῦτ' ἰσχυρὸν τῆς ἱατρικῆς·⁴ καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου ib.
κυνὸς ἐξῆς ὑπάρξει λέγειν, ὅτι εἰ μὴ κ. τ. λ.] Ap. Mon.

1) καθ' οὗ, bomb. καθοῦ. — 2) Ἐμβραχν, de ejus usu vide
Heind. ad Gorg. p. 36. et schol. ad Vesp. 1115. — 3) μετρώως,
ἡ λ. II. ex placito Longini, cf. Rubnk. ad Tim. p. 50., Valk. de
sch. Leid. p. 119., sch. ad Ach. 608. — 4) Ἐν τοῦτ' ἰσχυρὸν κ.
τ. λ. editus sic: ἐν τ. ἰσχυρὸν ὑπάρξει λέγειν, ὅτι εἰ μὴ κ. τ. λ.
sed illa τῆς ἱατρικῆς καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου κυνὸς ἐξῆς ἱπ. λέγειν ad-
didi ex Coll. Nov. Bar. 7. (qui ἰσχυρὸν τῆς ἱατρικῆς· καὶ τὸ τῆς
Αἰσώπου κυνὸς ἐξῆς — Schell., qui in reliquis omnibus consentit,
ἔχεις — ὑπάρξει λέγειν, Ap. Mon. ubi sic: ἀμηνέπη· μετρώως ἡ λέξις
Πλάτωνος ἰσχυρὸν ὑπάρξει· τῇ ἱατρικῇ καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου κυνὸς ἔχει·
Ξενοφ.) et bomb. Deesse nonnihil ipse Canterus, dum adderet
Medicina in notis, sensisse videtur. Innuit hoc schol. Valken.
Mem. Socr. init.

Ξενοφῶν δὲ ἐν τοῖς ἀποφθέγμασι Σωκράτους (II, 7, 13) τὸν μῦθον εἶπεν, ὅτι τὰ πρόβατα ἐνεκάλουν τῷ ποιμένι, προτιμωμένων τῶν κυνῶν, ὡς ἔρια παρέχοντα καὶ ἐρίφια· ὁ δὲ ἔφη, εἰ μὴ δι' αὐτοὺς, οὐκ εἶχον ὑμᾶς ἀκέραια, δηλῶν αὐτῶν τὸ φυλακτικόν. . . . Cod. bomb. Αἴσωπος ἔγραψε μῦθον, ὅτι τὰ πρόβατα ἐνεκάλουν τοῖς ποιμέσιν, ὡς προτιμῶν αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντα, ὡς ἡμεῖς μὲν γάλα καὶ ἔρια ὑμῖν καὶ γεννήματα παρέχομεν, κύνες δὲ οὐδὲν ἐκφέρουσιν· οἱ δὲ ποιμένες ἔφησαν, ὡς δι' αὐτοὺς καὶ ὑμεῖς· σῴζεσθε. ² Ἐμνήσθη οὖν τούτου τοῦ μύθου καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασι Σωκράτους.

482, C. Ἐν τοῖς διαγράμμασι] In marg. Schell. Ἐν ταῖς καταγραφαῖς τῶν μουσικῶν σχημάτων.

484, C. Θηρευτήν] Coll. Nov. in m. γρ. Θεραπευτήν.

485, C. Ἄλλ' ἀτιμία τῶν ἄλλων μᾶλλον] In marg. Schell. Πῶς γὰρ οὐ τοσοῦτόν ἐστι ἤτοι ἀτιμία τῶν ἄλλων καὶ αὐτοῦ Πλάτωνος, τὸ χρηστοῦ τινος ἄλλου κριθέντος ἡγεῖσθαι, μὴ δόξαι τούτῳ τῷ πλείονος ἄξιον εἶναι χρηστὸν τὸν κριθέντα χρηστόν; Οἷον ὁ Πλάτων πλείονος ἄξιος ὢν, εἴ τις ἄλλος κριθεῖη χρηστός, μὴ νομίζων ⁵ τοιοῦτον εἶναι, ἀτιμίαν ἐφέλκεται· μᾶλλον δ' εἴ τις τοιοῦτον ἡγεῖτο τὸν Πλάτωνα, ἀτιμίαν αὐτοῦ καταχεῖ.

487, C. Τιμοκρέοντος ⁴] Apogr. Mon. Οἱ μὲν ἓνα φασὶν αὐτὸν τῶν ἐννέα λυρικῶν γεγραφότα ἱάμβους ἔχοντας διαβολήν, οἱ δὲ ὅτι παρ' Ἀθηναίοις οὗτος κατεγνωσμένος περιήει λέγων, οὐκ ἐμὲ μόνον πεποιήκασιν Ἀθηναῖοι κακῶς, καὶ ⁵ Περικλέα. Schol. ed. Οἱ μὲν λυρικὸν ποιητὴν τοῦτόν φασι, γεγραφότα ἱάμβους διαβολὰς ἔχοντας, οἱ ⁶ δὲ ὅτι κακὸς ἦν καὶ καταγνωσθεὶς ὑπ' Ἀθηναίων περιήει λέγων, ὡς οὐκ ἐμὲ μόνον πεποιήκασιν κακῶς, ἀλλὰ καὶ Περικλέα.

1) Αἴσωπος, bomb. Ξωπος. — 2) σῴζεσθε, bomb. σῴζεσθαι. 3) μὴ νομίζων, Schell. μὴ νομίζει. — 4) Τιμοκρέοντος, Werf. ex Ap. male ad Ἀρχιλόχον adscripserat. — 5) καὶ Περικλέα, f. ἀλλὰ καὶ Π., sed debebat schol. Θεμιστοκλέα, cf. Plut. cap. XXI. Pro πεποιήκασιν, in Ap. erat περιήκασιν. — 6) οἱ δὲ, ed. ὁ δέ.

Θυρωρούς] Schol. ed. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θρασεῖς, θυ- 489, B.
ρωρούς καὶ παιδία εἶπε· τά τε γὰρ παιδία θράσους πλέα,
τούς τε θρασεῖς πρὸς ταῖς θύραις ἰστώμεν, ὡς ἀσφαλεῖς
φύλακας· ἢ τὸ παιδία λέγει διὰ τὸ εὐμετάβολον· τοιαύτη
γὰρ ἡ τῶν παίδων φύσις. Phot. Τούς γὰρ θρασεῖς πρὸς
τάς θύρας ἰστώμεν, ὡς ἀσφ. φ.

Προσθεῖναι] Phot. Ἐρχῆν γὰρ προσθεῖναι εἰς τὸ βέλ- 491, D.
τιστον διώκουσι.

Εἰ δ' οὐκ ἂν ἀηδέστερον] In marg. Schell. Εἰ δ' 493, D.
οὐκ ἂν ἀηδέστερον ἀπέφυγε τούτεστι τὸ δὲ ἀσμένως
ἀποφυγεῖν ἐκώλυσεν¹ τὸ προσκροῦσαι τοῖς πολλοῖς
ἐκ τοῦ κακῶς εἰπεῖν. In ora superiore haec legun-
tur: Ἐὰν ἀπέφυγεν (sic) ἂν, ἥτοι ἐὰν ἐδύνατο ἀποφυγεῖν,
οὐκ ἀηδῶς ἐκωλύσθη, διὰ τὶ πολλοῖς προσκροῦσαι· τὸ
ἂν ἐνταῦθα δυνητικόν ἐστι.

Γράφειν] Coll. Nov. λέγειν, et in marg. γρ. γράφειν. 495, C.

Ἐρίγνεται] In marg. Schell. Ἔδει γίγνεσθαι. 496, C.

Προσελάμβανεν] Coll. Nov. in m. συνελάμβανεν, in 498, A.
marg. Schell. ἐβοήθει.

Λαβὺς] In m. Schell. Ἀγῶνος ἀφορμᾶς. ib.

Προκέκοπται] Ibid. Ἐπίδοσιν² ὁ σκόπος σοι προσεί- 498, D.
ληφεν.

Καὶ³ οὐκ ἦν ἴσον Καλλικλέα εἰπεῖν καὶ Θεμιστοκλέα] 501, D.
In m. Schell. Καὶ οὐκ ἐξ ἴσου ὁ Καλλικλῆς Θεμιστοκλεῖ.

Μή τω δοκεῖ (Schell. δοκεῖν)] In marg. Schell. Μη 504, A.
δοκεῖν ἐστὶ τινι εἵργασθαι τούτων σφόδρα οἰκείον τῆς αὐ-
τῶν⁴ ἀστειότητος. Item: γράφεται εἵργεσθαι οὐ δοκεῖν
ἐστὶ τινι καὶ ἀρεστὸν φαίνεται, εἵργεσθαι τῆς αὐτοῦ μου-
σικῆς.

Στηλίτας οὕτως πεποίηκε] Ibid. Οὕτως ἐστηλίτευσεν. 504, B.

1) ἐκώλυσεν, Schell. ἐκώλυσαν. — 2) ἐπίδοσιν, Schell. ἐπίδο-
σον. — 3) καὶ οὐκ ἦν κ. τ. λ. sic ex Schellersh., ed. καὶ οὐκ ἦν
ἴσον Καλλικλέα ταῦτ' ἀκούειν καὶ Περικλέα ἢ Θεμιστοκλέα, illa ταῦτ'
ἀκούειν καὶ Περικλέα in marg. Bar. 7. et Coll. Nov. a rec. m.
erant adscripta, in Schell. desunt. Non de Pericle ibi loquitur
Aristides. — 4) αὐτοῦ, Schell. αὐτῶν.

- 505, C. Ἀμαθῶς ¹] Supra in Schell. ἀνεξετάστως.
 ib. Οὐχ ὡς πάντως δήπου ²] Schol. ed. Βελτίως δέον
 δοτικὴν ἐπαγαγεῖν πρὸς τὴν ὀπισθεν σύνταξιν, ὃ δὲ τὴν
 μὲν προτέραν δοτικὴν εἴασεν, ἐχρήσατο δὲ αἰτιατικὴ καὶ
 ἐστὶν αὕτη σύνταξις, ἣν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ αὐτὸς πολ-
 λαχῇ τῶν αὐτοῖ λόγων ποιεῖ· λέγει γάρ ἐν τῷ Παναθη-
 ναϊκῷ (p. 108. ed. Jebb.), ὡς ἐνταῦθα, εἴπερ που τὴν
 δικαίαν φιλανθρωπίαν οὐσαν.
 506, C. Ἀποθήκην (Schell. ^{ἵπο} ἀποθ.)] In marg. Sch. Ὡς ἀπό-
 θεσιν τινα χρήματα τοῖς ἴστερον χρησιμεύοντα. In m. Coll.
 N. γρ. ὑποθ.
 510, C. Ὀφλήσειν ἀλογίου] Sch. ed. Ἀλογίου ὄνομα δίκης,
 ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος λέγει, ἀλογίου γρα-
 φὰς ³ εἶναι κατὰ τῶν ὑψιζάντων καὶ μὴ δόντων λόγον ὑπὲρ
 τῆς ἀρχῆς. Coll. Nov. ἀλογίαν, in m. γρ. ἀλογίου. Schell.
 in m. ὄνομα δίκης, et eadem praeterea in marg., quae
 sunt in editis.
 510, D. Πεποιήνται] Coll. Nov. Τίθενται, in m. γρ. πεποιήν-
 ται. Phot. Τοῦτο τὸν Πλάτωνα διαβάλλον φησί.
 511, A. Καὶ τοι τίς ἂν] Sch. ed. Ἀρχεται τῆς κατὰ τῶν φι-
 λολόφων πέραν τοῦ μετρίου καταδρομῆς.
 511, B. Τραγικῆς βοῆς] Id. Δράμα ⁴ πεποιήνται Εὐριπίδου, ἐν
 ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὐρεῖσθαί τισι, περὶ οὗ γέγονεν
 αὐτοῖς φιλονεικία βασιλείας· δ' ὅο δὲ μορφὰς εἶπεν ἀντὶ
 τριῶν, ὡς ἐξισαζούσων τῶν δυὸ ταῖς τρισὶ, τὸ δὲ διά-
 φορον τῆς μορφῆς δηλοῖ τὸ ποικίλον τῆς γνώμης αὐτῶν, ὅτι
 οὐ τοιοῦτοί εἰσιν, οἷοι φαίνονται. In marg. Schell. Ἐν

1) Ἀμαθῶς, rublin. Valk. Laudat hunc locum Thom. M.
 p. 39. ita: Ἀμαθῶς οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ
 ἀνεξετάστως. Ἀριστιδης· ἀμαθῶς εἰσάπαξ — πρὸς βυττέ-
 ροις. — 2) Eadem observatio supra occurrit ad has orationes
 (p. 81. ed. Jebb.), eodem ex Panath. orat. loco laudato, adde
 t. II, p. 154 ὡς μὲν x. τ. λ. ὡς autem in his desiderari non de-
 bet. — 3) γραφὰς, sic ed., Schell. γραφὴν. — 4) Eadem in Lei-
 densi legi testatur Valken., qui ex Polyido haec desumpta, et
 illa: περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλ. βας. ab alio credit adjuncta, qui
 confuderit Minois vitulum cum aureo Pelopis in stabulis arietis,
 cf. Diatr. p. 201.

δράματι τινι Εὐριπίδου βούς τρίχρωμος εὔρεται, περὶ οὗ γέγονέ τις φιλονεικία βασιλείας· τὸ δὲ διάφορον τῆς μορφῆς δηλοῖ τὸ ποικίλον τῆς γνῶμης.

Τῶν ἡπυμένων οὐδέν] Id. Τῶν ἐκ πολλῶν συνεξράμ- ib.
μένων· καὶ γὰρ καὶ οὗτοι πολλαῖς δολιότησι καὶ ποικίλαις
συνέφανται.¹

Ἐνθρυπτα καὶ στρεπτούς] Phot. Εἶδη πλακούντων ἀμ- 511, D.
φότερα.

Ἵσπερ ὁ Μενέλεως] Sch. ed. Μετὶ τὴν τῆς Τροίας 512, A.
ἄλλωσιν ξίφος λαβὼν ὁ Μενέλεως, ὥστε σφάζει τὴν Ἑλένην,
ἐπεὶ προὔτεινεν αὐτῇ τὸν μαστὸν, ἰδὼν ἐθελύνθη καὶ ὅλος
ἐκείνης γέγονεν.

Τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους] Id. Οὗτοι Ἀφροδι- ib.
σίους τῷ ὄντι χαίρειν ἐλέγοντο, δαίμονες ὄντες Διονυσιακοί.

Τῷ δὲ φθονεῖν φιλ.] Phot. Τοῦτο τὸν Πλάτωνα δια- 512, B.
βάλλων φησί.

Ἀργυρίου δ' ἀξίως] In marg. Schell. Ἀξιοτιμήσεως καὶ 513, C.
ἰσοστάσεως.

Γόργονα Περσεὺς ἐχειρώσατο] Ap. Mon. Δύο εἰσὶν ib.
αἱ γραφαί, Ἰόργονα Περσεὺς ἐχειρώσω (sic), ἢ Γόρ-
γονα Περσεὺς ἐχειρώσατο· ἐμφαίνει δὲ τὴν ἀρπαγὴν·
παραβάλλει οὖν αὐτοὺς τῷ Περσεῖ, δεικνὺς ὅτι ἐὰν μόνον
ἄδρὸν² ἢ τὸ σακκίον, οὐδὲ Γόργονα δεδοίκασιν. Sch. ed.
Βούλεται διὰ τοῦτο τὸ ἀρπακτικὸν τῶν φιλοσόφων ἐνδεί-
ξασθαι, οἱ πρὸ τοῦ λαβεῖν δίκην Γόργονος, φοβεροὶ καὶ
ἀπρόσιτοι ὄντες μαλακίζονται αὐτίκα τῇ δόσει καὶ τοῦ φρο-
νήματος ἐνδιδόασιν.

Δύνηται] Coll. Nov. in m. γρ. οἴηται. 513, D.

Θεῖται] Coll. Nov. in m. γρ. κρίναι. 514, B.

Δυσσεβείας] In marg. Schell. Τῆς ἐμβροντησίας τοῦ ib.
κεραυνοβλήτου καὶ τετυφωμένου· κληρονομήσας τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ τοιαῦτα ψηφίζεται.

Τὸν ἀνθερικὸν θερίζοντες³] Sch. ed. Παροιμίαι εἰσὶν 515, B

1) συνέφανται, sic, f. συνύφανται. — 2) ἄδρὸν τὸ σακκίον,
sic ex Arist., Ap. ὑδρὸν τὸ σακκίον. — 3) ἀνθερικὸν κ. τ. λ. haec
non subl. Valk., sed proxime praecedentia.

αὐται ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων λεγόμεναι, οὔτε γὰρ οἶόν τε σχοινίον ἐκ ψάμμου πλέξαι, οὔτε τὸν ἀνθρῆκον, ὃ ἔστι τὸ τῶν ἀσταχύων ἀκρότατον, θερίσαι.

- 515, C. Ἀνταφαιροῦσι] Phot. Διὰ τῆς κακῆς αὐτῶν γνώμης.
 ib. Ἦδη δέ τις καὶ Σάτυρος ¹] Sch. ed. Ἐν τινι δράματι ὑπεκρίθη τις Σάτυρος, καταρώμενος δὲ τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσιόντα, ὑπέκλυεν· ἦν δὲ τῷ ὄντι οὗτος Ἡρακλῆς ² ἐκέισε κατὰ τύχην ἰστούμενος· πάσχουσι δὲ τοῦτο καὶ οἱ φιλόσοφοι, ὑβρίζοντες γὰρ τοὺς ῥήτορας πάλιν καὶ φροίττουσιν αὐτούς. Phot. Σάτυρος δ' ὅστις· οὐ γὰρ τὸν δαίμονα λέγει τοῦ Διονύσου.
 516, B. Εἰ ὁ Φρυνώνδας] Sch. ed. Ὁ Φρυνώνδας καὶ ὁ Εὐρύβατος ἐπὶ πονηρίᾳ μεγίστη διεβύλλοντο.
 520, B. Τοὺς Κερκυραίων νεκρούς] Ap. Mon. Θουκυδίδης ³ ἐν τῇ δ' (c. 48) λέγει, τὸν δῆμον νικήσαντα ἐν τῇ στάσει τοῦτο πεποιημέναι. ⁴ Cod. bomb. Ἐκ τῆς τεττάρτης συγγραφῆς Θουκυδίδου τοῦτο ἔλαβεν· ἐκεῖνος γὰρ οὕτω διέξεισι περὶ Κερκυραίων, ὅτ' ἐν αὐτοῖς ἡ στάσις ἐγένετο.
 523, B. Θανμάζω] Coll. Nov. Τιμῶτε, in m. γρ. θανμάζω.
 524, A. Εὐφημῶν] Coll. Nov. Εὐφημίων, in m. γρ. εὐφημῶν.
 ib. Ὅμι προσήκομεν] Sch. ed. Προσῆκει γὰρ τῷ Πλάτῳ, ἐπειδὴ καὶ οὗτος φιλοσοφίας, ὡς ἔφη, μετέχει.
 ib. Γινομένης αἰδοῦς] Bar. 7. in marg. Τιμωμένης αἰδοῦς.

1) Ἦδη δέ τις καὶ Σ., subl. Valk. — 2) Ἡρακλῆς, ed. Ἡρακλεῖ. — 3) Θουκυδίδης, Ap. Θουκυδίδου. — 4) πεποιημέναι, Ap. πεποίηκεν, Mon. CXXIII, penes Hardt., et supra ἐν τῇ γ' pro ἐν τῇ δ' — Photius in calce excerptorum ex orat. pro Quatuor. haec addit: ἀλλαντοπώλης, ὁ πωλὼν τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς λουκανικά.

ΠΛΑΤΟΝΙΚΟΣ

ΤΡΙΤΟΣ ΠΡΟΣ ΚΑΠΙΤΩΝΑ.

Σχόλια εἰς τὸν τρίτον πρὸς Καπίτωνα.

Εἰ δὲ μὴ ἐγγὺς ἐκείνον] Schol. ed. Εἰπὼν, ὅτι νῦν μᾶλ- 515, A.
 λον φιλεῖ αὐτὸν, ὡς οὕτως ἐρωτικῶς τοῦ Πλάτωνος ἔχοντα,
 ὃν καὶ αὐτὸς λέγει τιμᾶν ἴσον τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ, ἐπιφέρει
 μεγίστην πίστιν τοῦ φίλτρου λέγων, ὡς ἐγὼ μὲν ἴσον τῇ
 ἔμαντοῦ κεφαλῇ τιμῶ τὸν Πλάτωνα, καὶ διὰ τοῦτο καὶ σὲ
 φιλῶ, ἐραστὴν ὅντα ἐκείνου· εἰ δὲ σὺ ὦ Καπίτων, μὴ ἴσον
 ἔμοι τὸν Πλάτωνα ἔλεγες, ἀλλὰ καὶ ἐλάττονα, ὅπως εὐφρά-
 νης με — πῶς γάρ¹ τις ἀκούσας παρὰ σου, ὡς κρείττων
 ἐστὶ τοῦ παρὰ πᾶσι θαυμαζομένου, πάνν τε αὐτὸς ἐπὶ τού-
 τῳ ἦδεται καὶ τὸν λέγοντα κατάκρας φιλεῖ — εἰ τοιαῦτα
 ἔλεγες, εὖ ἴσθι, ὡς οὐκ ἂν οὕτω λέγων εὐφρανάς με, ὥσπερ
 νῦν εὐφρανάς, δείξας ὅτι προκατελλημένος τυγχάνεις Πλά-
 τῶνι καὶ χαίρεις αὐτῷ καθ' ὑπερβολήν. In m. Schell. Οὐκ
 ἂν δέ με εὐφρανάς οὕτως, εἰ ἔφησας ἐγγὺς ἡμῶν εἶναι, ὡς
 εὐφρανάς, δείξας ὅτι προκατείληψαι τῇ ἐκείνου ἀγαπῇ δη-
 λονότι.

Σπουδῇ ἦν] In marg. Schell. Μετὰ σπουδῆς καὶ 516, C.
 ἀγῶνος.

Εἰ δ' οὖν τις κόμοι] Sch. ed. Τοῦτο οὕτω ἔλεγε, εἰ 517, A.

1) Πλατωνικός κ. τ. λ., sic Jebb., Phot. Ἀριστείδου ἐκ τοῦ
 ἐπιγραφομένου λόγου πλατωνικός τρ. πρ. Καπ., plane ut in ed., Schell.
 πρὸς Καπίτωνα. Ex Codd. anglicis nil enotavit Jebb., Photius
 addidit τὸ προοιμιον. — Ex Aug. Nro CCCCXXII haec excerp-
 sit Hardt. (IV, p. 337) πρὸς Καπίτωνα ἐπιμεφόμενον δῆθεν τού-
 τῳ, ὡς ἀντιλέγοντι τῷ Πλάτῳ, ἐν οἷς οἷτος πεποίηκε λόγους δύο
 ἐπὶ ῥητορικῆς, ἔστις δὲ λόγος οὗτος καὶ ὀφείλει μετ' ἐκείνους τά-
 τισθαι τρίτος (ἦ φ' οἷς — ὥστε). — 2) πῶς γάρ τις — φιλεῖ per
 parenth. sejuncti a reliquis.

δὲ καὶ ἐμοὶ τις τῶν Θεῶν ἐπαρωγὸς ἔσται· πολλῶν δὲ πα-
ραδόξων χορηγὸς ὁ Ἀσκληπιός, ἔφην, οὐδὲν ἔσται μοι πλέον
ἐκ τῆς βοηθείας, ὅτι οὐκ ἔδειξας ἐμοὶ τὰ ἄθλα τῆς νίκης,
ἵνα προθύμως ἀγωνίσομαι. Νοεῖται δὲ ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις,
ἐκ τοῦ τί μοι περίεσται; ἢ ἀπὸ τοῦ ἵνα προθυμότε-
ρον ἀγωνιζοίμην νοεῖ ἔξωθεν, πῶς προθύμως ἀγω-
νίσομαι;

- ib. Καὶ μηδὲν ἐπαίειν] In m. Schell. Καὶ μάλιστα ἀπὸ
τοῦ μηδὲ ἐπαίειν, ὅτι ἀπέτυχον τῆς νίκης.
- 527, B. Συνειστήκοι] In m. Schell. Γνώριμος εἶη.
- ib. Καὶ σὺ δὲ] In m. Schell. suppletur: εἰδείης ἄν.
- 528, B. Ἦτε γὰρ ἡμῶν (sic Schell., Jebb. ὑμῶν) φωνή] In
marg. Schell. Εἰ τὸ φράζειν τοῦ νοῦ δηλοῖ τὸν σκόπον,
τοῦτο δὲ διὰ φωνῆς ἐνεργεῖται ὄργάνου¹ οὔσης τῶν λόγων,
ὁ τὸ φράζειν ἐρῶμένος οὐκ ἂν κωλυθείη φιλοσοφίας ἐπι-
στήμην καὶ δόγματα δέξασθαι.
- ib. Εἰ καὶ] Supra in Schell. Εἴπερ καί.
- 528, C. Δοκεῖ μέσος] Schol. ed. Ἡ τοσαύτην εἵχόμεν ἔνωσιν
πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁμοιότητα, ὥστε οὐδεὶς ἂν μέσος ἡμῶν
εὐρέσθῃ, οὐδὲ ἐμελλέ τις περὶ τοῦ ἑτέρου διεξιῶν μὴ συμ-
περιλαμβάνειν καὶ τὸν ἕτερον· τοῖς γὰρ εἰς ἄκρον τὴν ταυ-
τότητα ἔχουσι τί γενοῖτ' ἂν μέσον;
- ib. Παρὰ τῷ ἑτέρῳ τὸν ἕτερον] Schell. παρὰ τὸν ἕτερον,
et in m. γρ. παρὰ τῷ ἑτέρῳ τὸν ἕτερον.
- ib. Σύμφωνον] Phot. In m. σύμφωνος.
- 529, A. Ἀθλον] In marg. Schell. Τὴν σπογγίαν.
- 532, B. Λέγοντες] Ibid. γρ. λεγόντων a rec. m.
- 533, D. Εἰ μὲν οὖν (οἶν ex Hyp. Bar. 7. et Schell. recepi)
καὶ] In m. Schell. ad οὖν legitur παραπληρωματικόν.
- 534, B. Εἴ γε οὐ] Ibid. γρ. οὐ a rec. m.
- 534, C. Κρύπτουσιν] In marg. Phot. φέρουσιν.
- 534, D. Δέχεσθαι τὴν πρόσκλησιν] Schol. ed. Ἡ ἐχοῦν ἀμφο-
τέρους προκαλεῖσθαι εἰς ἔλεγχον καὶ ἀμφοτέρων παρὰ μέρος
ἀκούειν.

1) ὄργάνον, Cod. ὄργανον.

Ἐπανόδου] In marg. Schell. Τῆς ἀνακεφαλαιώσεως. 535, C.

Μηδὲν ἐλάττονος] Schol. ed. Τὸ ἐλάττονος οὐδέ- 536, A.
τερόν ἐστι, κατὰστυσιν δὲ καλεῖ τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν
προσθήκουσαν οἰκονομίαν καὶ τὸ μηδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἐκ-
φέρεσθαι. Λέγει δὲ, ὥς οὐκ ἐξῆν τὴν ὅλην κατὰστασιν
ἐλάττω τοῦ παντός ἀγῶνος νομίσαι, ὥσπερ εἰ μέρος αὐτῆς
τυγχάνοντος ὥς εἰπεῖν καὶ πᾶσα οἰκοδομία κεφάλαιόν ἐστιν
εἰς πᾶν ἀγώνισμα· τὸ δὲ ὥσπερ εἰ μέρος αὐτῆς.

Τὸ τοῦ ἀνδρός προορώμενον] In m. Schell. ὃ προβλέ- 537, A.
πειν ὑπὲρ ἐκείνου δεῖ.

Ἐπάνοδον] Schell. ἐπανόδου, recte, et in marg. ὥς 546, A.
ἐν κεφαλαίῳ διηγήσεως.

Οὐκ οἶμαί γε, ἔφη ὁ Γλαύκων¹ (Jebb. Λάκων)] Schol. 546, C.
ed. Πρὸς τινὰ Γλαύκωνα ποιούμενος ὁ Σωκράτης τοὺς λό-
γους ἀρπάζει τὴν ἐκείνου ἀπόκρισιν καὶ αὐτὸς λέγει, οὐκ
οἶμαί γε, ἔφη ὁ Γλαύκων.

Προφέρειν] In marg. Schell. Ἦτοι ὀνειδίζειν. 549, C.

Κολούων (Phot. falso κολύων)] Ibid. Ἦτοι κολοβοῦν. 550, B.

Πλέον γὰρ οἶμαι] Schol. ed. Τοῦτο τὸ οἶμαι ὥς 1b.
ἀπὸ Πλάτωνος φέρει.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μόνοις] Id. Ἐν τοῖς κατὰ τοῦ Ὀμή- 551, B.
ρου λόγοις πλείονι ἢ ἡμεῖς κατ' αὐτοῦ χρῆται τῇ κατηγορίᾳ.

Ἀύγα] In marg. Schell. Ἦτοι κλώζω. 1b.

¹) Jebbiius male semper Λάκων, immo Γλαύκων, cf. Plat.
Rep. X, 3, p. 287. ed. Ast.

Addidamenta

ad scholia in orationem pro Quatuorviris.¹

p. 193, A. **Παραιτεῖσθαι**] Cod. Paris. D. Τὸ προοιμίον ὡς ἐπὶ δευτερολογίας εἴρηται· ἐπειδὴ γὰρ προεῖρηται αὐτῷ πρότερον περὶ ῥητορικῆς ἐν δυσὶ λόγοις, ὡς ἤδη προθεραπεύσας τὸ πρόσωπον Πλάτωνος, οὕτω πεποιήται τὴν ἀρχήν· εἴληπται δὲ τὸ προοιμίον ἐκ κολακείας, ἐπειδὴ ἐβάρυνεν αὐτὸ τὸ πρόσωπον Πλάτωνος, ἐνδοξον ὄν. **Παραιτεῖσθαι** δὲ τὸ συγγνώμην αἰτεῖν, οὗ καὶ Δημοσθένης (f. οὕτω καὶ Δ.), τῷ δὲ φεύγοντι καὶ παραιτεῖσθαι· δυνάμεθα δὲ λέγειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι τὸ παραιτεῖσθαι.

ib. **Περὶ τῶν αὐτῶν**] Paris. D. **Περὶ τῶν αὐτῶν** ἀπελογήσατο καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς· λέγουσι δὲ, ὅτι ἱαπόπης ἐποίησεν ὧδε εἰρηκῶς πολλάκις, τοῦτο γὰρ εἶπεν, ὡς δηλονότι ἐν τοῖς ὑπὲρ ῥητορικῆς ἀπελογήσατο ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν· καὶ μὴν ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων μόνον ἀπελογήσατο, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλὰ φαμεν, ὅτι ἀνεγκή (sic) κάκει ἀπῆται ὑπὲρ ἀνδρῶν εἶπεν τούτων τινα ῥητόρων ὄντων καὶ τοῦ πράγματος μετεχόντων, κατὰ κοινὸν δὲ παραιτεῖσθαι, ἢ ἢ οὕτω, **Παραιτεῖσθαι** μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις παραιτεῖσθαι· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀντὶ τοῦ συγγνώμην αἰτεῖν ἔλαβεν, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι, ἢ ἢ οὕτω τὸ ἐξῆς, οὐκ οἶδα μὲν συγγνώμην αἰτεῖν, δεῖ γὰρ πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀπολογεῖσθαι, ἢ καὶ καθ' ἑκάτερον τοῦ κατὰ κοινοῦ

¹) Quae ad orat. de rhetorica in marginibus Paris. D. legabantur scholia non tanti aestimavi, ut aciem oculorum in iis describendis obtunderem, ad scholiastae artificia explicanda plurimam partem pertinentibus. Quidquid ex iis excerpsti, ubi ipsas has oratt. edam, publici juris faciam.

εἰς τὸ ἀπολογεῖσθαι μεταλαμβανόμενον, οὕτως ἂν προάγοιτο, ἀπολογεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα, τουτέστιν, οὐ δεῖ μοι ἀπολογία, εἰ παρόν μοι ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ ἀνδρῶν μεγάλων, Πλάτωνι ἀντιλέγων, ὃς γὰρ ἂν ἢ Πλάτων, πρεσβύτεροι οὗτοι οἱ ἄνδρες καὶ χρόνῳ καὶ ἁξιώματι.

Ἄλλωστε] Paris. D. Ἄλλη θεραπεία, ὅτι οὐδὲ πρὸς ib. αὐτὸν Πλάτωνα ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλ' ὑπὲρ ἀνδρῶν· συνίστησι δὲ τὴν ποιότητα τῶν ῥητόρων, ἵνα δίκην δεῖξῃ τὴν ἀντιλογίαν· καλῶν δὲ καὶ ἀγαθῶν λέγει, ἵνα καὶ ἀπὸ σώματος καὶ ψυχῆς ἐπαινέσῃ τοὺς ἄνδρας (ead. a rec. manu in altero margine adscribuntur): καὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ χρόνου, τοῦτον βούλεται διὰ τοῦ οὐκ ὀλίγων οὐδὲ ἥττον παλαιῶν.

Πρεσβυτέρων] Paris D. Supra: Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἄξιον ib. τιμῆς.

Παρέστη δέ μοι] Paris. D. Δοκεῖ τοῦτο μέρος εἶναι 193, B. προκατασκευῆς, τὴν αἰτίαν ἔχοντος τοῦ λόγου ἀπὸ τῆς Δημοσθενικῆς διαίρεσεως καὶ τοῦτο οὕτω κρίνοντες· τεχνικῶς δὲ καὶ τὰ ἄλλα διαβάλλει τοῦ Γοργίου, ἵνα πλέον διασύρῃ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν· ἄλλα δὲ λέγει τὰ λεχθέντα κατὰ τῆς ῥητορικῆς, ἐστὶ δὲ ἐντεῦθεν εἰσβολὴ εἰς τὸ ἀντιγραφικὸν κεφάλαιον.

Τὴν κατηγορίαν] Id. Κατηγορίαν καταχρηστικῶς φησι, ib. κυρίως γὰρ ἢ ἐν δικαστηρίῳ.

Μιλτιάδου κ. τ. λ.] Id. Τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα οὐχ ib. ἀπλῶς λέγει, ἀλλὰ τῇ δόξῃ Πλάτωνος τὴν δόξαν τῶν ἀνδρῶν ἀντιτάττων.

Ἀνειμένως] Id. Ἡθικῶς ἀντὶ τοῦ κακούργου, μὴ δόξας ἀπ' ἀρχῆς ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ μὲν ἂν εἰς] Id. paullo corruptiora servat, quae ib. ex Ap. edidi, atque τοῦτο post Ὀμηρικὸν inseruit.

Εἰκάσειεν] Id. Ἀντὶ τοῦ κρίνειν, ἀπτικῶς· τὸ δὲ νόημα οὕτω, πρὶν, φησὶ, ὅλων τῶν λόγων ἀκούσειέ τις, οὐ δύναται γινῶναι, τί περιέχουσι, τοιοῦτοι γὰρ οἱ διάλογοι.

Τῆς βλασφημίας] Id. Λύσις ἐστὶν ἀντιπίπτοντος, ἀνα- 194, A. κύψαντος ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀντιπίπτοντος· βλασ-

- φημίαν δὲ πάνυ δεινῶς εἶπεν, ἵνα δείξῃ ψευδῇ τὴν κατηγορίαν, βαρυτέρῳ ὀνόματι πλήττων τὸν Πλάτωνα.
- ib. Εὐθύς] Id. Καλῶς τὸ εὐθύς, ὅτι ὕστερον τοῦτο προσέθηκεν, ἵνα κλέψῃ τὴν κακουργίαν.
- ib. Ἐκ τοῦ πράγματος] Supra in Paris. D. Τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑποθέσεως.
- 194, B. Σπουδαῖον] Id. Τὸ σχῆμα μεταληπτικόν, ἀπὸ ὀθλυκοῦ εἰς οὐδέτερον πρῶμα.
- ib. Ὡστε τις] Id. Πανταχοῦ φθόνον κατασκευάζει αἰτίαν τοῦ Πλάτωνος.
194. C. Εἴ γε καὶ μηδὲν] Id. Ἀντὶ τοῦ οὐκ^{ουν}ην (sic) φησιν κίνδυνον οὐδὲ φόβον, μὴ ὅτι τὸ ἥδὺ νομισθῇ τοῦ βελτίονος καλλίον· ἔστι δὲ Δημοσοθενικόν, ὥστε κινδυνεύει τὸ λίαν κ. τ. λ. vide, quae ed. ex Ap. Mon.
- ib. Τὰ βέλτιστα] Id. Εἰς τὸ ἐλέγχειν δηλονότι Καλλικλέα, ὥστε τὰ βέλτιστα λέγειν ἄμεινον εἴη τοῦ πρὸς ἡδονήν.
- ib. Ἄλλως τε καὶ] Id. Δεινῶς εἶπεν, οὐ γὰρ ὅτι ὁ Καλλικλεὺς ἀπειρήκει καὶ ἡττήθη, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὁ Πλάτων περιέθηκεν αὐτῷ τὴν ἥτταν τοῦ λόγου· ἀπειρηκότος δὲ εἶπεν καὶ οὐ πεισθέντος, οὐ γὰρ ἡδυνήθη, φησὶν, κατ' ἀξίαν τῆς ἱστορικῆς ἀγωνίσασθαι.
- 194, D. Πέπονθα δὲ] Id. Τῷ Σωκράτει τῷ αὐτοῦ διδασκάλῳ περιέθηκεν ὁ Πλάτων τοὺς λόγους κοσμῶν αὐτόν· πολλῶν δὲ λέγει τῶν ιδιωτῶν, ἐκεῖνοι γὰρ, ὅταν συλλογισθῶσιν, οὐδὲ δέχονται τὴν ἀπόδειξιν.
- 195, C. Θεραπεύειν¹⁾] Id. consentit cum Apogr. Mon.
- ib. Ὡσο' ὅταν] Id. Ἀντὶ τοῦ πάνυ· ἐπίτασις δὲ ἡ λέξις.
- 195, C. Ἦνυστο] Id. Ἀντὶ τοῦ συνετέθη, ἐλέχθη.
- ib. Ἀναφορὰν] Id. Ἀναφορὰν λέγει τὴν αἰτίαν· ὅρα δὲ, πῶς τὴν βίαν δείκνυσιν τὴν Πλάτωνος, ὅτι ἐβιάζετο εἰς ἓν τὰ πάντα ἀναφέρειν· δεινῶς δὲ καὶ δύο τούτους (sic, f. διὰ τούτου) ζημίας ὀνόματι δημοσιεύει τὸν φθόνον τοῦ Πλάτωνος.

1) Quae inde a θεραπεύειν sequuntur, excerpta sunt ex marg. Cod. D.; superiora complent primi folii oras, in quarum inferiore legitur item epigramma in Periclis statuum.

᾿Ωσπερ ὠδίνων] Id. ᾿Ενταῦθα φανερῶς τὸν φθόνον ib. ἐκφαίνει τοῦ Πλάτωνος· ὠδίνων δὲ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἐπιθυμῶν τὴν κατ' αὐτῶν διαβολήν· ἡ δὲ λέξις εἰληπται ἀπὸ τῶν κνουσῶν γυναικῶν, ἐπεὶ κακείναι παρ' ὅλον τὸν τοῦ κύειν χρόνον ἐνεπιθυμεῖς εἰσίν· ἰστέον ὅτι ταύτῃ τῇ λέξει καὶ τῷ κίσσειν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν ᾿Αριστοφάνης ὁ κωμικός εἰρήνη (497).

᾿Τμείς μὲν οὖν οἱ κιτῶντες¹

Τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.²

᾿Αλλ' ὅσα γε] Id. consentit cum Ap., sed τοῦ ante 196, A. Πλάτωνος deest, κατηγορήσαντος γὰρ, γὰρ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Σικ. συστρατεύων αὐτῷ ἔρρύμφεν αὐτὸν ἐν τ. θ., ἐν θυμέλεισιν, ὀλέσω deest.

᾿Ονομαστί] Id. Καὶ μετὰ τοῦ σ̄ καὶ χωρὶς τοῦ σ̄. τὸ ib. δὲ ἄττικώτερον ὀνομαστί.

Π Ε Ρ Ι Κ Λ Η Σ .

Καὶ πρῶτον μὲν] Id. ᾿Επίγραμμα εἰς στήλην Περικλέους· 196, C.

᾿Ηγασάμην ὁρόων σε, Περικλέες, ὅτι καὶ αὐτῷ

Χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημήγορον ἦθος ἀνάπτεις,

᾿Ωστε τι Κεκροπίδῃσι θεμιστεύων πολιήταις

᾿Η μόθον ἐντύνων Πελοπήϊον, ἰστάμενος δέ.

᾿Ετερον εἰς ᾿Αθηναίους·

᾿Ελλήνων προμαχοῦντες ᾿Αθηναῖοι Μαραθῶνι

᾿Εκτειναν Μῆδων εἴκοσι μυριάδας.

Εἰ ἄρα ἄξιός] Id. Δημοσθενικῶς, ἵνα πανταχόθεν τὴν 196, D. ἀρετὴν αὐτοῦ πιστεῦσθαι.

Τὴν ὀρθὴν] Id. ᾿Ελεγε παροιμίαν, ὁδὸν εὐθείαν (Cod. 197, A. εἰδέης) τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας· οἰκείως οὖν τῆς παροιμίας ἐμνήσθη· δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία καὶ τὸν δίκαιον, οὐχ ὅτι δὲ τὰς ἄλλας ὁδούς ἠγνόει, ἀλλ' εἰδὼς, σωφρόνως διῆγεν· τὸ δὲ ὥσπερ τοὺς πρεσβυτάτους ᾿Αθηναίων, ἵνα καὶ Πλάτωνα αὐτὸν φῇ ἐπαινέτην ἔχων, ἐν γὰρ τῷ Τιμαίῳ φησι κ. τ. λ, vid. Apogr. ad ὥσπερ τοὺς πρεσβ.,

1) Cod. κιτῶντες. 2) Cod. ἀνδρείως.

in his recedit Cod. Paris., ἀνθρώπους εἶναι, τοὺς ὅτε οἱ Ἀρ., uti legendum.

197, B. Ἐναντία Θουκ.] Id. cons. cum ed., sed ἄλλον δὲ εἶναι — haec adduntur: αὖξει δὲ τὸν Θουκυδίδην, ἵνα πλεόν αὐξήσῃ τὸν Περικλέα, καὶ πρὸς τοῦτον γὰρ ἀντιπολιτευόμενος ἀπείχετο τῆς πρὸς τὸν δῆμον κολακείας· κολακείαν γὰρ λέγει τὴν κομπότητα, τούτου δὲ τοῦ Θουκυδίδου κ. τ. λ. vid. quae edidi ex Mon. et Leid.

199, B. Παντὸς Πεισ.] Id. cons. cum Ap., sed ὡς φησιν Ἡρόδοτος· διὸ καὶ πάντων τυρ., ὡς καὶ κ. τ. λ. desunt.

199, C. Καὶ τοι εἰ τὸν Ἀρχ.] Id. cons. cum Ap., nisi quod μετὰ γοῦν, ἐπικλήθηναι δὲ αὐτόν, ἐκ τοῦ ἐναντίου — οὐχ εἴλετο desunt, recte opinor, pergīt D. οὗτος δὲ ὁ Ἀρχ., ὅτι Περικλέους ἦν υἱὸς κ. τ. λ. desunt omnia.

200, A. Τάξιν] Id. Δύο ἦσαν Ἀθήνησι πολιτεῖαι· οἱ μὲν γὰρ ἦσαν καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἱ καλούμενοι ὀλιγαρχικοὶ, οἱ δὲ δημοτικοὶ· καὶ τούτων μὲν προῖστατο Κίμων πολλὰ διανέμων καὶ συγχωρῶν ἐκ τῶν χωρίων ἀφορίσασθαι τοῖς βουλομένοις καὶ ἱμάτια νέμων τοῖς πένησι, τῶν δ' ὀλιγαρχικῶν προῖστατο Περικλῆς· κατηγορηθεὶς δὲ Κίμων ὑπὸ Περικλέους ἐπὶ Ἑλληνικῇ τῇ ἀδελφῇ (Cod. τῇ Δελφικῇ) καὶ ἐπὶ — desideratur nonnihil, f. Πάρῳ τῇ νήσῳ, ὡς ὑπ' αὐτοῦ προδεδομένη, ἐξεβλήθη, δεδιώς δ' ὁ Περικλῆς, μὴ ζητηθῇ ὑπὸ τῶν δημοτικῶν πρὸς τούτους ἐχώρησεν.

200, B. Ὑπερορῶν] In marg. Paris. A. Τὸ ὑπερορῶν ὅπως μετὰ γενικῆς συνέταξεν Ἀριστείδης, ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς τὴν Φιλίππου ἐπιστολὴν λόγῳ αἰτιατικῇ συνέταξεν, ὥδε γὰρ πως ἐκεῖνός φησι, τὰς πίστεις ὑπεριδῶν καὶ τοὺς ὅρκους ὑπερβάς, (Dem p. 164. ed. Sch. ὃν ἐκεῖνος τὰς πίστεις ὑπερβάς καὶ τοὺς ὅρκους ὑπεριδῶν).

ib. Φωραθεὶς) Paris. D. Τοὺς εἰρωνιάς φησι· φαίνεται γὰρ καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ Σωκράτους.

201, B. Ἰδία κέρδη] Id. Ἰδία κέρδη λέγει ἡ ἰδιωτικά· αἰνίττεται δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην ἑαυτῷ κέρδη πραγματευόμενον διὰ τὴν ἱπποτροφίαν, εἶχε γὰρ ἵππους ἡ Σικελία καλοὺς, καὶ καί τις τοὺς Ἀθηναίους ηγε.

Ἀκροτελεύτιον] Id. Κατεχρήσατο τῷ ἀκροτελεύτιον, 202, B.
ἀκροτελεύτιον γὰρ τὸ τέλος τοῦ ἐν μέτρῳ στίχου.

Γεγονώς] Id. Καλῶς εἶπε γεγονώς καὶ συγγεγονώς, 202, C.
ἐνδέχεται γὰρ τὸ γεγενῆσθαι μὲν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον,
μὴ εἰδέναι δὲ τὰς πολιτείας τοῦ Περικλέους, διὰ τοῦτο εἶπε
συγγεγονώς, ἐπειδὴ συμφοιτήτης ἦν Περικλέους ὁ Θου-
κυδίδης· (f. χρόνον καὶ τὸ εἰδέναι τὰς π.)

Μη μόριον μόνον] In D. similia leguntur, atque in Ap. 203, B.

Εἰ βούλει τὴν ιδέαν] Id. Ἄρα οὖν ἐστὶν ιδέα κολάκεια; ib.
οὐδαμῶς· θέλει εἰπεῖν, ὅτι εἰ Περικλῆς ἐχρήσατο τῇ κολα-
κείᾳ, ἀγαθὴ, εἰ ἀγαθὴ, ιδέαν ἔχει· ιδέαν νῦν λέγει τὰ
δύο μέρη τῆς κολακείας, αὐτὸ τὸ γένος τῆς αἰσθητικῆς κο-
λακείας τὸ ἐνσώματον, οἷον εἰ ἀρχέτυπον τῶν ἐπὶ γῆς κ. τ. λ.
vide Apogr.

Θεαρίωνος] Id. cons. cum ed. 203, C.

Ἐν τοῖς δράμασιν] Id. Εὗρομεν παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 205, A.
ὅτι τινὰ τῶν κ. τ. λ. vid. Apogr.

Τὴν δόξαν] Id. Ἀπὸ τοῦ μὴ δουλεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις 205, C.
καὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς· δόξαν δὲ λέγει τὴν
φήμην, ὅτι Ὀλύμπιος ἐκλήθη.

Παρενθήκην] Id. cons. c. ed. 207, B.

Ω Πλάτων κ. τ. λ.] Id. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς αὐτοῦ δια- ib.
λόγους εἰς Σωκράτην καὶ Πλάτωνα ἀνέθηκε· τὰ ὅμοια δὲ
καὶ Δημοσθένους ἐποίησε εἰπαῖν, Κρέων καὶ Αἰσχ. κ. τ. λ.
vid. Ap.

Μᾶλλον δ' εἴρηκας] Id. paullo uberius, quam legun- ib.
tur in Ap.

Ἀναξαγόρα] Id. cons. c. ed., nisi quod καταγινόμε- 207, C.
νος — οὗ γεγόνασι ἀκροαταὶ Π. κ. Θ.

Οἰδεῖν] Id. Ἰατρικώτερον τὸ οἰδεῖν εἶπεν, εἰτα ἐνέ- 208, B.
μεινε τῇ μεταφορᾷ τῶν σαρκῶν τῶν ἀρχαίων· εἰκότως
δὲ εἶπε τοῦτο, ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰς ἀρχαίας σάρκας ἀπώ-
λεσαν, ὃ ἐστὶ τὴν ἀρχαίαν ἀνδραγαδίαν ἥτοι παρασκευήν·
ὑποῦλον δὲ εἶπεν εἶναι τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν γὰρ αὐτῇ

γὰρ αὐτῇ ἐδίδου δυνάμεως οὐκ ἐχούσης, leg. δυνάμεως οὐκ ἀνεχούσης ex Ap. Mon.

208, C. Αἰγεςταιῶν] Id. cons. c. ed., nisi quod δὲ τρέφειν, τοὺς πρεσβ. ut Leid., in reliquis cum Leid. facit.

ib. Σικελικὴν τρ.] Id. cons. c. ed.

209, A. Τὸν Εὐρυτίωνα] Id. ut ed., sed φίλτατον ut Leid., συγγενῆς ἦν, "Ἀκτορος Πολυμήλην.

ib. Ἀδράστω] Id. ut. ed., nisi quod cum Leid. μετὰ τοῦ οἰκείου υἱοῦ, τὸν δὲ παῖδα μᾶλλον ἀνείλεν κ. τ. λ.

210, B. Αἰόλους γὰρ] Id. Δημοσθενικῶς ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης μεθώδευσε, πάσας ὁμοῦ τὰς ἀντιθέσεις εἰς μίαν συναγαγὼν, ἵνα μὴ λύσει σαθρὰς αὐτὰς ἀπεργάσῃται.

210, C. Ἐγὼ μὲν γὰρ] Id. Ζῆλος Δημοσθενικός.

211, B. Τοὺς δὲ παρόντας] Id. Νικίαν καὶ Κλέωνα καὶ Ἀλκίβιάδην αἰνίττεται, λαλοῦντας δὲ εἶπε καὶ οὐ λέγοντας, ἀντὶ τοῦ φλυαροῦντας.

212, A. Διοτίμα] Id. cons. c. Leid.

212, B. Σὺ δὲ Μαντινικὴν] Id. c. Leid., sed οὕσαν τῆς ῥητορικῆς· ἡ δὲ Διοτίμα ἱερεῖα γέγονε τοῦ Λυκαίου Διὸς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἧς τῇ προσευχῇ ἐκωλύθη ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἡ λοιμὸς δέκα ἔτη.

212, D. Ὡς πάντες] Paris. A. Οἶμαι οὕτως ὀφείλειεν γράφεσθαι· ὡς μᾶλλον πάντες ἢ Περικλῆς ἐπηρκῶς ἂν εἶη λαλεῖν αὐτούς.

213, B. Καὶ τὸ τοῦ Λάχης] Paris. cons. c. ed., quibus haec addit: δεινῶς οὖν ἐπεχείρησεν ὁ ῥήτωρ, δεικνὺς ὅτι ὁ Πλάτων ἑαυτὸν ἐπῆρσε διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Σωκράτους.

213, C. Μῆτε ποιεῖν] Id. facit cum Apogr.

215, C. Ὡς ἐκαίδεκα] Id. cum ed., sed ὁπότε παρέλθῃ et diserte legitur Τάχυν λέγεις με, uti est in ed.

215, D. Ὁ Βουζύγης] Id. cum ed., τὰς ἐν Ἑλ., ἀροτριώσας — εἰπὼν γὰρ ὁ B., προσέθηκεν pro εἶπεν, ἁσεβής· τὸ δ' ἄριστος κ. τ. λ. omissis reliquis, quae quidem intercedunt.

216, A. Αἰρῶν] Id. fac. cum Ap. Mon.

216, D. Καὶ μὴν ἐν οἷς γε] Id. Ἐκ Θουκυδίδου τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἐξ ὧν τοὺς ἄλλους ψέγουσιν οἱ κωμικοί, τοῦτον ἀπο-

λύουσι τῆς μέμψεως, τῷ λέγειν αὐτὸν Βουζύγην ἀντὶ τοῦ τιμίου ἔργου γένους (sic).

Τῶν Ἀντιφῶντος] Id. Κατ' εἰρωνείαν, ἐπειδὴ καὶ Πε- 217, B.
ρικλῆς αὐτοῦ ἦν μαθητής· ὥσπερ δὲ ὁ Πλάτων ἑαυτὸν σεμ-
νύνει τῷ ὀνομάτι τοῦ Σωκράτους, οὕτω Ἀριστείδης τὸν
Θουκυδίδην τῷ ὀνόματι τοῦ Ἀντιφῶντος, τοῦ διδασκάλου
αὐτοῦ· εἶτα ἐτήγαγε καὶ ἅμα ὥς τὸ εἰκὸς, τουτέστιν ὥς
εὐφυῆς καὶ ἄριστος τὰ πάντα· οὐκ ἄρκει τὸ ἐπὶ μόνοις
διδασκαλίαις σεμνύνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ οἰκείας φύσεως.

Πρὸ τοῦ Ἀντιφ.] Ead. ferme in D., quae in ed. ib.

Πρὸς τοῦσχατον] Id. Τὸ κυριώτατόν φησιν, οὐκ ἀτι- 217, C.
μότερον, ἀλλ' ἰσχυρότερον.

Ἀναξαγόρα] Paris. A. Οὐχὶ τῷ φιλοσόφῳ τὰ φυσικά, 218, A.
ἀλλὰ τῷ . . . . φοιτήσαντι.

Τὸ σὸν, ὦ Πλ.] Paris. D. Ἀντὶ τοῦ, ὅπερ λέγεις, ποίει· 219, B.
φησὶ γὰρ ὁ Πλάτων, ὅτι δεῖ κόσμιον εἶναι τινα, τὸν κό-
σμον μιμούμενον.

Τοῦ βάρους] Id. cum Ap., diserte autem κόμπου pro 221, A.
κείματος, quod monstrum expiare non potui, διὸ pro
διόπερ, καὶ δυστυχεῖ φιλοσοφίαν, τούτοις δὲ ὁ Λυκ.

Πλεῖν ἢ στ.] Id. c. Ap., nisi quod omissis ἀντὶ τοῦ ib.
πλέον ita pergit: τὸ δὲ ἢ σταδίῳ μέτρον τί φησιν· λέγει
οὖν, ὅτι πολὺ λάλοι ἦσαν.

Ἦ τῶν ῥήμ.] Id. c. Ap., omisso ἔστι post ὅμοιον. 221, B.

Προσόμοιος] Paris. A. Ἐπὶ Ὀδυσσέως. 222, A.

Κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλ.] Paris. D. c. Ap. 222, C.

Οὐκ ἂπ.] Id. Ἀπὸ παροιμίας τοῦ χρ. φ. τὸ μὴ παρ. κ. τ. λ. 223, C.

Δαρεῖος ὁ Ὑστ.] Id. c. Ap., sed πλουσιώτατος τῶν 224, C.
πρὸ αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ἀπαιτήσας φόρον τοὺς ὑπηκόους,
διότι ὀργίλως, quae inde ab ἀντὶ βασ. leguntur, in D.
omissa sunt.

Ἀπανταγῇ] Idem. Τὸ πρακτικὸν ἐμφαίνει τοῦ Περι- 225, C.
κλέους· ταῦτα δὲ ἔχομεν παρὰ τῷ συγγραφεῖ.

Τοὺς ἄλλους ἂπ.] Id. cum Apogr., sed Σώστρατος ib.
Ἀν., ἐκ Κεραμίων.

- ib. Οὐχ ἡσυχάζων] Id. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ οὗτός ἐστιν· ὅρα δὲ πανταχοῦ τὸ πρακτικόν.
- 226, A. Ἔως καὶ ταύτην] Id. cons. c. Ap.
- 227, A. Ἐξάν αἰτῶν] Id. Θεμιστοκλέους τοῦτο παραινέσαντος, ἵνα μὴ διχανοήσωσιν οἱ Ἕλληγες· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι παρεχώρησε τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἑλλήνων τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰς Συλαμῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἔφη ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.
- 227, D. Κωμωδίας] Id. Εὐκαίρως τὸ ὄνομα τῆς κωμωδίας τέθεικε, διότι διαβολῆς χάριν κ. τ. λ.
- 228, A. Ἐτίθει νόμους] Id. ab ed. verbis tantummodo discrepat.
- 229, A. Φῆς ἐκεῖνα ἄκ.] Id. Λέγει γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Γοργία, ἐξ ἀκοῆς εἶδέναι τὰ κατὰ τοὺς ῥήτορας.
- 229, B. Ὁ Κρής] Id. varietatem Leidensis Cod. servans cum editis desinit.
- 229, D. Τοὺς πολεμίους] Id. cum Ap., sed quæ in fine adduntur, ἀπὸ πόλεως κ. τ. λ. omitta sunt.
- 231, B. Ἀλλ' ὡς περὶ ἄρ.] Id. Οἶον ὅτι δις τρίς ἐξ, καὶ ὅτι τοῦ τετραπηχέος τὸ ἥμισυ διπηχὺ ἐστι.
- 232, A. Ἀλλὰ τοῖς ἄκροις τῶν Ἑλλ.] Id. Αἶαντες καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Περικλῆς.
- 233, A. Ὡσπερ καὶ Λακ.] Id. Οὐχ ἀπλῶς εἶπε Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ ῥητορικῶς, οἶδε γὰρ ἐπαινέτην αὐτῶν τὸν Πλάτωνα, οὕτως γοῦν πρὸς τὴν τούτων πολιτείαν τὴν αὐτοῦ Πλάτων συνέγραψεν· οὗτοι γοῦν συγκρούοντες τοὺς ἀνθρώπους κ. τ. λ. vid. ed.
- 233, B. Οὐκ εἰκός] Id. c. Ap.
- 233, C. Ἐπεὶ καὶ Λακεδ.] Id. Ἀπὸ Λακεδαιμονίων τῶν φίλων τοῦ Πλάτωνος λαμβάνει τὸ παράδειγμα, λέγει δὲ, ὅτε μετὰ τὰ ἐν Λεύκτροις Θηβαῖοι διέβησαν τὸν Εὐρώταν μετὰ τῇς μυριάδων.
- 233, D. Ποτὲ Θηβ.] Id. Καλῶς τὸ ποτὲ καὶ οὐκ ἀεὶ, τοῦτο γὰρ ἦν Λακεδαιμονίων εἰς Θηβαίους κατηγόρημα· λέγει δὲ τὰ μετὰ τὰ Λευκτρικά.
- 234, A. Ἐκατέρους] Id. c. Ap., ἔστι δὲ εἰπεῖν κ. τ. λ. desunt.
- 235, A. Τοὺς δ' ἀχρήστους] Id. c. Ap.

Κῦβος] Id. similia c. ed., sed ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν 255, C. ταυλιζόντων κ. τ. λ.

᾿Ωμην τὸν Μελ.] Id. c. Ap., διὰ τὴν ἀνδρίαν, ἀξιό- 257, C. πιστον κ. τ. λ. desunt.

Ἄεοντα ξυρεῖν] Id. c. Ap. 237, D.

Καὶ δειλίας] Id. c. Apogr. 238, A.

Διαδόσεις] Id. c. ed., varietatem Leid. servans, in 238, D. sine est ἐλαβον.

Μεγαλοπρεπεία] Id. c. Ap. 239, B.

Ἐφολκία] Id. de ἐφολκίοις nonnihil, ut supra ad Panath. ib.

Καὶ γὰρ τὰ σώματα] Id. c. ed. ib.

Ἄμα δὲ εὖλ.] Id. plane ut ed. 240, B.

Ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν] Μεταστατικῶς ἀπολογεῖται εἰς τὴν 241, A. ἀρχὴν μεταφέρων τὸ ἔγκλημα. Ἀπτικῶς δὲ εἶπε, τὸν μισθὸν ἐγκαλεῖς.

Ἐπεὶ ὅτι γε] Id. c. ed. ib.

Οὐδέ γε οἱ Καρχ.] Id. c. ed., sed D. post ἐπολιτεύ- 241, D. οντο desinit.

Ἀλλὰ καὶ τῶν νομ.] Id. fere ut in ed. 242, C.

᾿Ωσπερ γὰρ, φησὶν, οἱ γρ.] Id. Ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ 244, B. φησι τοῦτο.

Ζῆν] Id. Κατεχρήσατο τῇ περιβολῇ (f. παραβολῇ) ἀντὶ 244, D. τοῦ γράφειν ζῆν εἰπών.

Ἦ γὰρ ὄναρ] Id. c. Ap., ὅθεν καὶ τὸ κ. τ. λ. desunt. 245, C.

Ἄφ. ἐστίας] Id. c. ed.

Οὐκοῦν] Paris. A. Ἡ σύνταξις, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, οὐ- 246, D. τως ἔχει, ἢ τίνα ἐχρῆν πρῶτον Πλάτωνος ὑπὲρ Περικλέους εἰπεῖν, ἢ εἴ τις αἰτίαν ἐπήγαγε Περικλεῖ, ὥστε καὶ Πλά- τωνος χρὴ γράφειν καὶ οὐχὶ Πλάτωνα.

Ἦ τίνα χρῆν] Paris. D. c. ed. 247, A.

Ἦ τῆς μὲν Ἀρ.] Id. c. ed. 249, A.

Οτι γὰρ οὐκ] Id. brevius ed. continet. ib.

Καὶ οὐκ οἶδ' ὅτω] Id. Ἀριστοίδης φησὶ λέγειν καὶ Σα- 251, A. ράμβω τῷ κατήλῳ· ὁ δὲ ζῆλος Δημοσθενικὸς, τὰ τελευ- ταῖα τῇ προσάπτων ἀορίστως ἐκφέρειν (leg. ex ed. τὰ εὐ- τελῇ τῶν πρ.).

K I M Ω N.

- 251, A. Ἀλλὰ νῆ Δία] Paris. D. fere ut in ed.
- 251, C. Ἐβουλόμην] Id. c. ed.
- 251, D. Ὑφιέμην] Id. Ἐπεῖχον ἑμαυτὸν, εἰπὼν καὶ τὸ ἐξ οὐ-
ρίας ἐπέφερος τὸ ὑφιέμην ἐκ μεταφορῆς τῶν χαλῶντων
τὰ ἰστία.
- 252, A. Μηδὲν ἀπηχῆς] Id. c. Ap. similia fere continet.
- 252, B. Μέχρι πόρῳ] Id. c. ed. Τοῖς ἀριστεῖσθαι αἰρουμέ-
τοις δοκεῖ ὁ Ἀριστείδης ψέγειν (Cod. ψέγων) μᾶλλον τοῦ-
τον ἢ ἐπαινεῖν (Cod. ἐπαινεῶν) προσματυρῶν τοιαῦτα· ἀλλὰ
Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα, τὸ γὰρ ἦττον ὁμολογῶν τὸ μεί-
ζον ἀπολύεται.
- 252, C. Ἀρχαῖον ἦγ.] Id. brevius, quam Ap.
- 252, D. Ἀλλὰ καὶ] Quae in ed. post Κίμωνος leguntur, con-
gruunt cum ed. et Leid.
- 254, B. Ἀρχὴν ἐπέτ.] Id. c. Ap.
- 254, C. Μῆτε οἶκ.] Id. c. Ap. consentit inde ab ὡς Ξενοφ.,
superioribus omissis.
- 256, A. Ἐν γὰρ αὐτοῖς οἷς] Id. Πάλιν τὴν πολιτείαν αἰνίτ-
τεται καὶ τοὺς νόμους, οὓς συνεγράφατο.
- 256, C. Οὐδ' ἐν Καρῶν σχ.] Id. c. ed.
- 257, D. Εἰς πᾶν ἐλθεῖν] Id. c. Ap.
- 258, B. Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Id. c. ed.
- 259, A. Ἀλλ' ὃ π.] Id. c. ed., sed ἀμυνόμενος αὐτὸς ὁ Κ.,
ἐπεξηλθε καὶ Ὅμηρός φησιν, χαλεπαίνει· παροιμία· τὸν ξ,
εἰς ἡμᾶς.
- 259, D. Ὅμως τις ὕμνησε] Id. Τὸν Σιμωνίδην εἰρωνεύεται,
ὡς τολμηρὸν τι ποιήσαντα.
- 260, C. Ἐν αὐταῖς Πύλαις] Id. c. ed. et Mon., in fine ad-
duntur haec: νοεῖται δὲ ὅτι καὶ ἐν ἀνάγκαις, ὅθεν καὶ παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν κινδύνων ἐν ταῖς Πύλαις ἢ μάχῃ.
- 260, D. Οὐδὲν πλέον] Id. Εὐκαίρως λέγει, ἐπειδὴ τῶν πεζο-
μαχοῦντων Λακεδαιμονίων ἐπαινέτης ὁ Πλάτων.
- 261, A. Διὰ ταῦτα φησι] Id. Μιμεῖται τὸ σχῆμα τοῦ λόγου
τοῦ Σιμωνίδου, ὡς ἐκεῖνος ἡμῖν διαλεγόμενος.

Καὶ ὁ φησιν "Ομ.] Id. c. ed.

262, C.

Τῆς τοῦ παντός] Id. c. Ap., sed ἀντὶ τοῦ ἀρμόττον, 263, A.
ἦτοι τοῦ κόσμου.

Μ Ι Α Τ Ι Α Δ Η Σ.

"Ωσπερ οὖς] Paris. D. c. ed., sed χειμῶνι δὲ χρ., πε- 266, C.
ριέπεσον, Epigrammate praetermisso.

Τὸ τῶν Πλαταιέων] Id. c. ed. consentit, omissis tamen ib.
plerisque et reliquis in compendium redactis.

"Ηξιῶσας τιμῆσαι] Id. Παραδόξως τιμὴν ἐκάλεσε τὸ 267, B.
φανερὰ δηθὲν ποιῆσαι τὰ ἐγκλήματα, ἐπὶ γὰρ καλοῦ τὸ
τῆς τιμῆς ὄνομα λέγεται.

"Η ποῦ χοροῦ] Id. C. ed. et Leid., sed in ἀριστερο- 267, D.
τάτης desinit.

Τὴν πρὸ τοῦ θ.] Id. c. Ap., nisi quod ὁ μὲν, τινὲς ib.
μὲν οὖν φασι, ὁ τοῦ Θεμ., ὅτι χόρος ὅτε εἰσῇ, εἰσῆρχετο.
Additur in Cod. D. post ὁρῶντες longa eaque inepta ex-
plicatio, quomodo τὴν πρὸ τ. θ. accipi possint.

"Αναποδίζει] Id. "Ιδική ἐστιν λέξις τοῦ Πλάτωνα· εἰ- 268, A.
ρηται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνακάμπτειν πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρωτῶντα
καὶ ἀναστρέφειν.

Τοῖς ἔπεισιν] Id. "Επη λέγονται καὶ ἀνάπαιστοι καὶ 268, B.
ἱαμβοί.

"Ως οὐ τὸ παν.] Id. c. ed., sed ἡδὺ καὶ τὸ ἐκ π., 268, C.
Δώριον.

Πάλλαδα] Id. c. ed., nisi quod: τὸν δὲ ποιητὴν αὐ- 268, D.
τοῦ Φρύνιχόν τινά φασιν ἢ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον· τὸ
δὲ δεῖν ἂν γελοίως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει,

Πάλλαδα περσέπτολιν κλεισοπολεμάδοκον

Ἀγνάν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμνηπῶλον

Αὐτοῦ πάρθενον.

Τηλέπορον] Id. c. ed. et Leid.

ib.

Εἰ δέ τις] Id. c. ed., nisi quod κακουργήσεις καὶ τὸν ib.
βωμὸν ἐνεδρεύσεις.

"Η κάμψει] Id. ad ed. haec addit: ἐκλυτα καὶ ὑποίητα 269, A.

πρὸς πόλεμον· καμπὴν οὖν λέγει τὸ μέλος τὸ κεκλασμένον, οὐ μὴν δῆλον ὡς πρὸς πόλεμον ἐχρῶντο τοῖς μέλεσι· ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, εἰ δέ τις ἐν τῷ λέγειν παρὰ μέλος τι φθέγγαιτο.

ib. Μαραθωνομάχους] Id. Μαραθωνομάχους προμαντεύεται, οἷονεὶ ὁ Κωμικός τοῦ Μιλτιάδου τὴν στρατηγίαν· πρεσβύτερος γὰρ ὁ Μιλτιάδης τοῦ Κωμικοῦ.

Τοῖς Ἀθηναίοις] Id. Τρεῖς μαθήσεις ἐμάνθανον, κιθαρίζειν, νεῖν καὶ γράμματα.

169, B. Οὐ γὰρ ἐνῆν] Id. Τὸ ἐν πᾶσι δὲ τὰ πάντα κείσθαι εἶπε καὶ Ἐμπεδοκλῆς, εἶπε δὲ καὶ Ἀναξαγόρας, πλὴν οὐ μεα (sic) τῆς γνώμης ἀμφοτέροι, ἀλλ' ὁ μὲν Ἐμπεδοκλῆς περὶ τῶν τεσσάρων εἶπε στοιχείων, ὅτι οὐ μόνον διωρισμένα εἰσὶν καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλοις μέμικται· καὶ δῆλον ἐντευθεν, πᾶν γὰρ ζῶον τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις ζωνοῖται (f. ζωογονεῖται)· ὁ δὲ Ἀναξαγόρας παλαιὸν εὐρὼν δόγμα, ὅτι οὐδὲν ἐκ τοῦ μηδαμῇ γ' (sic, f. γίνεται) γένεσιν μὲν ἀνῆρει, διακρίσιν δὲ εἰσῆγεν ἀντὶ γενέσεως, ἔλεγε γὰρ, ἀλλήλοις μὲν μεμίχθαι πάντα, διακρίνεσθαι δὲ αὐξανόμενα· καὶ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ γονῇ καὶ τρίχας εἶναι καὶ ὄνυχας καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας καὶ νεῦρα καὶ ὀστέα, καὶ τυγχάνειν μὲν ἄφαντὴ διὰ μικρομέρειαν, αὐξανόμενα δὲ κατὰ μικρὸν διακρίνεσθαι· πῶς γὰρ ἂν φησιν, ἐκ μὴ τριχὸς γίνεται θ' ῥιξ καὶ σάρεξ ἐκ μὴ σαρκός· οὐ μόνον δὲ τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμάτων ταῦτα κατηγορεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖν' αὖ τῷ λευκῷ τὸ μέλαν ἔλεγε, τὸ λευκὸν τῷ μέλανι, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ῥοπῶν ἐτίθη, τῷ βαρεῖ τὸ κοῦφον συμμικτόν εἶναι δοξάζων, καὶ τοῦτο αὖθις ἐκεῖνον· ἢ πάντα ψευδῆ ἐστίν, πῶς γὰρ ἂν τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις συνέσονται;

169, C. Οὔκουν Δολ.] Id. c. ed., ἥ ὅτι κακῶς, ἡγμένοι· τοῦτο δὲ παρὰ τοῦ Δημοσθένους ἀφείληται· ἐν γὰρ περὶ σισφάρου εἶπεν, πότερον κ. τ. λ. vid. ed.

271, C. Καὶ μὴν εἰ προγόνους] Id. cons. c. Ap., cui haec addit: κοινὸν δὲ πρόγονον λέγει τοῦτον, ὅτι πάντας ἀπὸ μεγάλων κινδύνων ἐρρύσατο.

272. A. Εἰ τοίνυν καὶ Σόλωνι] Id. c. ed.

Ἄρξαντες] Id. Τὴν ἀρχὴν ὑποδείξαντες, ὡς ὁ κόραξ 273, A. τὴν ῥητορικὴν.

Ἦς ὑπερβ.] Id. c. Ap., sed desunt, quae inde ab τὸν ib. Μιλτ. sequuntur.

Μῆτε Ὀμ.] Id. c. ed., praeterquam quod ἐν τῇ πο- ib. λιτεία, οὐδέποτε' et ἀλόχου in Homeri versu, καὶ πάλιν om., ἔμαρπτε· καὶ ἄλλους δὲ φιλοσομμάτους κ. τ. λ. vid. Ap., cui haec addit: θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν μέγα ἐσκώπτων Ὀμηρον διαβάλλει καὶ Μιλτιάδην (sic).

Λαμπρῶς ἀποκρ.] Id. c. Apogr. 273, D.

Ἦς πόλιν] Id. c. ed., pro καὶ πάλιν habet ἀμέλει 274, A. ἐπήγαγε πάλιν.

Ἵσπερ τὰς τοῦ] Id. c. ed. et Leid., τρεῖς κεφ., ὡς τείως 274, B. οὖν ὁ Ἄρ., haec adduntur: διαβάλλει δὲ τὸ τοῦ Γηρουόου ὡς ποιητικὸν καὶ οὐκ ἀληθές.

Οὐδ' ὁ ἥλιος] Id. brevius quam Ap. 275, A.

Μὴ καθ' ἓκ.] Id. c. Ap. 276, B.

Καὶ μὴν καθ' ὑμῶν] Id. continet, quae sunt edita, 276, C. verbis nonnihil transpositis.

Νυκτομ.] Id. c. Ap. 277, C.

Μετὰ Ἰππ.] Id. c. Ap. et Leid. 278, A.

Ἐκ Λακεδ.] Id. c. ed., τὸν Λακεδαιμόνιον· δεινῶς ib. δὲ καθιπτόμενος καὶ Πλάτωνος ὠνόμασε Λακεδαιμόνιους, ὃν ἦν ἐπαινέτης.

Ταῦτα ἄφεις] Id. c. Ap. Mon. et Leid., nisi quod 278, B. ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ὅτι πέμψατε εἰς Π., αὐτῶν εἶπε ὅτι, διορίζοντος Δολόγκους καὶ Ἄψ.

Οὐκ ἐδυνήθ.] Id. Ἀμαξόβιοι γὰρ ὄντες κ. τ. λ. vid. 279, A. ed. σοφωτάτους δὲ λέγει τοὺς Αἰγ. κ. τ. λ. vid. ed., a quibus nonnihil differt Cod. D.

Ἐκ τριγωνίας] Id. c. ed., ἐπὶ Κύρου. 279, B.

Οἱ Λακεδ.] Id. c. Ap., κατ' ἔτος diserte. ib.

Εἰ μὲν γὰρ] Id. Εἰς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται τοὺς ἐν 280, C. τῇ Σφακτηρίᾳ τὰ ὅπλα παραδόντας· τοῦτο δὲ ὀπισθεν εἶπεν.

Πορθμέας] Id. Πορθμεὺς καλεῖται ὁ μικροὺς τόπους 281, A. παραπλέων ἢ κολπούς· τοῦ δὲ Πλάτωνος εἰπόντος, ἐὰν

κυβερνήτης ἐξ Αἰγίνης σῶση τινα, δύο οἶμαι
ὁ βόλους ἐπράξατο, ὁ Ἀριστείδης λέγει, ὅτι εἰ βούλει
πορθμέας ἀντὶ κυβερνητῶν εἰπεῖν τὸ εὐτελὲς σημαίνων.

281, C. Δέχεσθαι τὸ ἐκβ.] Id. Ἡ λέξις Θουκυδιδεῖα, λέγει δὲ
ἡ νικῆσαι λαμπρῶς ἢ πεσεῖν εὐκλεῶς, ἀμφότερα γὰρ ἔπεται
τῷ καλῷ.

282, C. Ἰσοπερ σύ φης] Id. c. Apogr., itemque ad καὶ ιδιότηας.

284, C. Ἡ τὸν ἐν Κολ.] Id. Κολωνὸν λέγουσιν οἱ μὲν τόπον
εἶναι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ Ἀῆλον (sic)· λέγεται γὰρ Οἰδί-
πους κ. τ. λ. pergit D. cum Leidensi, κελεύων in fine
deest.

ib. Ἡ εἴ τις] Id. c. ed. et Leid.

285, A. Χαμάζε] Id. Τὸ χαμάζε Ὀμηρικόν ἐστιν, καὶ γὰρ Ὀμη-
ρος, ὅτε βούλεται δεῖξαι δόρυ ἢ βέλος ὅτι ἄπρακτον ἐρ-
ρίφθη, λέγει ὅτι χαμάζε ἔπεσεν.

285, B. Καὶ τὸν Ἡρακλέα] Id. c. ed., sed in D. statim jun-
guntur, quae in ed. exponuntur de Pane.

285, C. Ἡ Πινδάρῳ] Id. c. ed. et Leid. et Mon.

285, D. Ἀλλαχοῦ δὲ καὶ] Id. c. ed. et Leid., λέγομεν, ὅτι
πάντα διὰ λόγου, ἐστιν post παιδευσιν deest.

286, A. Ἄρά γε] Id. c. Ap.

286, C. Ἐμφανῆς (D. ἐμφανῆς)] Id. Ἦτοι ἐπίδηλος· ἐν τῇ
Πλαταιᾷ δὲ ἐστρατηγεῖ μετὰ Πανσανίου Ἀριστείδης καὶ
λαμπρότερος ἦν τοῦ Πανσανίου ὁ Ἀριστείδης· ἐν δὲ τῷ Μα-
ραθῶνι ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐστρατηγεῖ μετὰ Μιλτιάδου καὶ
ἐκαλύπτετο ὑπ' αὐτοῦ.

287, B. Μιλτιάδης εἰς ἀνῆρ] Id. Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις τοῦ
καὶ γὰρ ὁ τὴν μάχην γενέσθαι σπεύσας καὶ ὁ
τάδε καὶ τάδε ποιήσας Μιλτιάδης εἰς ἀνῆρ ἐστιν.

ib. Τὴν χεῖρα] Id. c. ed. et Leid. et Mon.

288, B. Κομμώτην συμμορίας] Id. Ἦδη μὲν ἔγνωμεν ἐκ τῶν
Δημοσθένους, ὅτι συμμορία σύνταγμα ἐστιν φανερῶν ἀν-
δρῶν ὠρισμένων εἰς λειτουργίας, ἐνθα λέγει, πρῶτον μὲν
εἰσφέρειτε κατὰ συμμορίας· νῦν δὲ συμμορίας λέγει,
ὅτι Πλάτων, ὡς εἵπομεν, τὰς ἀρετὰς διαιρῶν τὰς τῆς ψυ-
χῆς καὶ τοῦ σώματος, εἶπε ταύταις ταῖς ἀρεταῖς ὑπεσέρ-

χεσθαι κακίας ἐτέρας· κομμωτικὴν δὲ λέγει τὴν κουρικὴν, τὴν ἡδύ τι καὶ εὐμορφον ἐπεισάγουσαν, ταύτη δὲ ὁμοίαν τὴν ῥητορικὴν· καὶ γὰρ δῆμῳ τὸ ἡδύ φησι παραινοῦσιν οἱ ῥήτορες.

Χρυσῇ] Id. Πλατωνικὸς ζῆλος· ὁ Πλάτων γὰρ τοὺς 288, C. ἀγαθοὺς χρυσᾶς ἔχειν λέγει ψυχᾶς.

Καὶ τάγῃ] Id. ut ed. et Leid. 289, B.

Ὅτι στρατὸν] Id. cons. c. ed. et Leid. 289, D.

Ὡςπερ Λύσανδρος] Id. Λύσανδρος ναύαρχος ὢν κ. τ. λ. 290, A. vid. ed., ὡς φησι Ξενοφ., δεκαρχίας καθίστη, add. D. Πλάτων δὲ τὸν Μιλτιάδην συγκρίνει πρὸς τοῦτον, ὡς αὐτὸν μεγαφρονήσαντα μετὰ τὴν νίκην.

Ὡςπερ Θίμβρωνα (D. Βρίθωνα)] Id. c. ed. 291, A.

Δημεύειν] Id. c. Ap. ib.

Τὰ τῆς δημοκρ.] Id. ad ed. addit: ἄλλοι δὲ φαίνειν ib. ὄνομα δίκης λέγουσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐμπόρων τῶν μὴ ἐν τῷ Ἀττικῷ, ἀλλ' ἀλλαχόσε σιτηγούντων.

Οἶμαι δὲ κἄν] Id. c. ed., adduntur haec: ἐπειδήπερ 291, B. θνητὸς ὢν τὰ ἴσα θεοῖς ἔσχεν.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ.

(D. Ιστίον, ὅτι ἐνταῖθα ἐμμήθη τὸν περὶ τοῦ στέφανου Δημοσθε-
νικὸν λόγον.)

Ἐκ δευτέρων] Paris. D. c. ed., transpositis tantum 293, B. vocabulis.

Αἰγύπτου] Id. c. ed., omissis quae post δεύτερον 296, C. κ. τ. λ. leguntur.

Δεκάτω δέ] Id. Ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν Μαραθῶνι ἕως τὴν ib. ἐν Σαλαμῖνι δέκα ἔτη διήλθεσαν (sic).

Ἡ τοῦ ἡλίου] Id. Οὐχ ἡ ἕξ ἔθους φησὶ γινομένη 297, B. ἔκλειψις τοῦ ἡλίου καὶ τότε συνέβη, ἀλλὰ ξένη καὶ παρά-
λογος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν τοξευμάτων τοῦ Περσικοῦ·
ἐρχομένου γὰρ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ γινομέ-
νου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κ. τ. λ. vid. ed.

- 297, C. *Κατὰ μυρίου]* Id. *Διὰ τὸ μυριανδρον τεῖχος, ου καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ μέμνηται.*
- 298, A. *Ὡσπερ τοῦ Ποσ.]* Id. c. ed.
- 298, C. *Δελφοὶ]* Id. c. ed., sed καὶ ἐρωτῶσιν αὐτοῖς, verba τί δεῖ π. desunt.
- 299, A. *Οὐδ' ἠὔξατο]* Id. c. Ap.
- 300, D. *Ὡσπερ συνθ.]* Id. ab ed. et Leid. nonnihl differt.
- 303, B. *Ἀπὸ γραμμῆς]* Id. contractius quam ed.
- ib. *Τῆς γὰρ εἰκόνης]* Id. c. ed.
- 304, B. *Τὸν ἐρμ.]* Id. de Lycida similia.
- 305, A. *Οὐδ' οἷς]* Id. c. Ap.
- 305, B. *Τῆς Τερπάνδρου]* Id. c. Ap.
- 306, D. *Ἐπεψήφισεν ὁ θ.]* Id. c. ed.
- 307, A. *Ῥάχω]* Id. *Τειχίσματι· ῥάχος γὰρ ἐστὶ εἶδος ξύλου.*
- 307, D. *Αὐὸ δὴ καὶ θείαν]* Id. c. ed.
- 309, A. *Τὸν πόλεμον]* Id. c. Ap., sed recte ἰδρύσασθαι, τέλος ἐνίκησε παρασχεῖν, ἐπέταξαν οὖν κατ' ἐνιαυτὸν, διεκώλυσε τοῦτο.
- 309, D. *Ὡς φησι Π.]* Id. *Πίνδαρός φησι τὰς Ἀθήνας κρηπίδα τῆς Ἑλλάδος.*
- 313, B. *Ἐπρίατο]* Id. *Θεμιστοκλεῖ οἱ Εὐβοεῖς δ' δεδώκασιν ἅλαντα ἐπὶ τῷ καταμεῖναι τὸν τῆς μετακσιμίδης τῶν ἐπίπλων καιρὸν, ἐξ ὧν παρέσχεν Εὐρυβιάδῃ.* Post adduntur edita cum varietate Codicis Leid.
- ib. *Διάκονος]* Id. c. ed.
- 313, C. *Τοῦ περὶ τὰς Πίλλας πάθους]* Id. c. ed., sed τὸν θάνατον τὸν λ'. οὐχ ἥττονας κ. τ. λ.
- 314, A. *Ἄλλ' ὅτι καὶ Λακεδ.]* Id. c. ed., sed διαβάλη, στρατηγὸν Θετταλῶν reliqua desunt.
- ib. *Λακεδαιμόνιοι]* Id. *Ὡσπερ αὐτοὺς εἰδόμενος εἰσάγει κ.τ.λ. (Inde ergo emenda edita, 'in quibus hoc schol. et quod proxime praecedat interposito ἄλλως junguntur). Τοῦτο οὖν ἴσως ὀλίγους φ. π. Λακεδαιμονίων ἡδύνατο κ. τ. λ. satis corrupte.*
- ib. *Ἀφοσιούμενοι]* Id. *Τουτέστιν ἀπολογούμενοι ἀπὸ τοῦ τὸ ὅσιον πληρουν καὶ τὸ δίκαιον.*

Οὕτω δὲ τούτων] Id. c. ed., *sed nūn λοιπόν οὐ μό-* 314, B.
νον κ. τ. λ.

Κατὰ κράτος] Id. c. ed. "Ελληνας τὸν βάρβαρον ἐπ' ib.
 Ἄρτ., ἰβουλήθησαν κ. τ. λ.

"Εσχάτος] Id. c. ed., *λεληθότως δὲ, πρὸς τὸν Πλ.,* ib.
ἀπὸ τοῦ Δηλίου, εἵπομεν ut Leid.

Τοὺς Ἴωνας] Id. c. ed., *ναυμαχίαις πέτραις, quae de-* 314, C.
levit Valk. et hic desiderantur, καὶ προσεποιήσαντο, αὐ-
τὰ οἱ Ἴωνες.

Οὐκ ἀπὸ τοῦ β.] Id. c. ed., *τοῦτο προσέθηκε.* ib.

Εἰς τὴν Βοιωτ.] Id. Ἐπειδὴ τὴν Βοιωτίαν καταλα- 315, A.
 βόντες εἶχον οἱ Πέρσαι, διὰ τοῦτο τοῖς λοιποῦς λοιπὴν
 Ἑλλὰς ἀ ἐκάλεσεν ὁ Ἀριστείδης.

Ἀντὶ φρυκτῶν] Id. c. ed., *καινὰς οὖν φρυκτ. εἶπεν* 316, A.
ἐνταῦθα τὸν ἐμπρ. τῶν πόλεων τῶν Ἑλλ., τοῦτο δὲ γρά-
φοντες κακῶς ἐξηγ., δὲ πολεμίους, καὶ γὰρ εἰ ἐποιοῦν αὐτὴν
διπλῆν. Add. D. Οἱ οὖν βάρβαροι οὐ διὰ φρυκτῶν ἐσή-
μαινον τὸν πόλεμον τοῖς Ἑλλήσι, ἀλλὰ σὺν ἑαυτοῖς φέ-
ροντες τὸν βασιλέα τὴν μάχην ἐσήμαινον.

Ἡ μεγάλη] Id. Τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνακλητικόν, αὐ- 316, B.
 ξησιν δὲ ἔχει ἐν ἑαυτῷ.

Θαυμαστῆς] Id. c. ed. ib.

Τοῖς ὁμοίοις] Id. c. ed. ib.

Νῦν γάρ] Id. Τὸ νῦν προσέθηκε, ἐπεὶ περ ἐν τῷ τέ- 317, A.
 λει τοῦ Περικλέους εἶπε, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτῳ τρίτῳ.

Πατριωμένων] Id. c. Ap. 317, D.

"Ετι δὲ ὑπολ.] Id. c. ed. ib.

Ἱερᾶς ἀγκύρας] Id. c. ed., *ἀσφάλεια καὶ σωτηρία, ἥ* 319, A.
ἱερὰν λέγει τὴν μεγάλην ἀγκυραν τῶν πλ., οὐδεμία σωτηρία
λοιπόν.

Συνοουσίαν] Id. c. ed. 319, B.

Τῆρ πάντα] Id. c. ed., *ἠβούλετο, οὖν αὐτὸν, καὶ* 319, C.
ἔτυψεν αὐτὸν ὁ Εὐρυβ., Ἀριστείδης ὅτι τοῦτο τὸ ῥητὸν
τοῦ Θεμιστοκλέους ὑπὲρ κ. τ. λ., D. desinit in καρτερικώ-
τερον.

Πτωμάτων] Id. Ἄνω εἰπὼν καταβαλὼν τροπικῶς, ἡ 320, B.

γὰρ λέξις ὡς ἐπὶ ἀθλητῶν λέγεται, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ καὶ εἶπε πτώμα (εἰς ἐλάττωμα δὲ ἀποτείνεται), ὃ γὰρ Πλάτων πρῶτον ἀθλητῆς ἦν. Τρίτον δὲ εἶπε, ὅτι δύο μὲν τρόπαια ἐν Εὐβοίᾳ ἔστησε, τρίτον δὲ ἐν Σαλαμῖνι.

324, B. Εἰ τὸν] Paris. A. Γράφεται εἰ τὸν ἔργων οὕτω φιλανθρώπων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἄρξαντα.

324, C. Ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φ.] Paris. A. et D. cum ed. consentiunt.

ib. Καὶ λόγων καὶ ἔργων] Paris. D. c. ed., quibus Paris. A. haec addit: διὰ τοῦτο εἶπε λόγων καὶ ἔργων.

ib. Θεμιστοκλέα] Paris. A. Διάκονον γὰρ καὶ κόλακα εἶπεν αὐτόν.

325, A. Οὐ τῆς ἀρετῆς] In D. initium deest, incipit a διεπράττετο. Paris. A. Διεπρόττετο εἶπεν, διότι ἐπέγραψεν ἐν ταῖς πέτραις, οὐ μνησθῆτε Ἴωνες π. φο.

325, B. Εἶτα λέγεις] Id. c. ed.

329, B. Ἐκόνους] Paris. A. Ἐκόνους Ἀθηναίων καλεῖ τοὺς Σικελιάτας, ἄποικοι γὰρ αὐτῶν· τὸ δὲ ἀφείς ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεπε.

337, A. Ἦστω τὸ γειτόνημα] Id. c. Leid. Mon., ead. leguntur in Paris. A.

338, A. Ἀπὸ τοῦ π.] Id. c. ed. et Paris. A.

340, B. Ἐκ πολλοῦ] Supra in Cod. A. Τοῦ διαστήματος δηλονότι, vid. Coll. Nov.

340, C. Οὐδὲ φυγῆς] Paris. D. c. ed.

ib. Τὸν Ἀνθηδ.] Id. c. ed., ἐκ ταύτης ἦν ὁ Γλ., ἥσπαιρε, ἔφαγεν ἐκ τ.

ib. Ἦ τὸν Σάφωνα] Id. c. ed., τὸ Σάφων., καὶ Ἰοππῇ.

343, C. Ὡς μοχθηρὲς μελαγχ.] Id. Τοῦτο εἰώθει λέγειν ὁ Πλάτων πρὸς τοὺς αὐτῶ ἀντιλέγοντας.

350, B. Καὶ ὁ μὲν Ἰακχος] Id. c. ed., τὸν αὐτὸν δὲ, inde ab ἡ δὲ ἱστορία desunt. Pergit: "Ὅτε ἔμελλεν ἡ ναυμαχία κ. τ. λ. γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ Ἰάκχ., τὸ δὲ καὶ, adduntur autem haec: εἶπε δὲ νέφη εἰς τὴν ναυμαχίαν ἐγκατασκοπεῖν· ἡ Κόρη δὲ καὶ Δημήτηρ ἐπεμψαν τὴν νεφέλας ἵσπερον, ἵνα καὶ διὰ τοῦ χειμῶτος φοβῶσι τοὺς βαρβάρους.

Τὸν ἐπαλείψαντα] Id. Τὸν χρίσαντα· τοιαῦται γὰρ 351, A.
κ. τ. λ. Inde ab ὄρα quae leguntur in ed., desunt.

Τὸ περὶ τῶν φ.] Id. c. ed., Κλεισθένης ἔλαβε μαν- 352, B.
τείαν κ. τ. λ. Adduntur haec: λέγει δέ, ὅτι γνώμη τοῦ
Ἀπόλλωνος τὰς ἰ φυλάς ἔταξε.

Τί οὖν οὐ] Id. c. ed. et Leid., ἡρώτων pro ἥροντο, δό- 352, D.
ξαντος οὖν τούτου ἐξῆλθαν, ὃ μὲν Ἴλλος, jam pergit ut
Leid., ὑπὸ δὲ τῶν Ἡρακλ., quae in Leid. inde ab ἦν δὲ
καὶ usque ad ἡσυχίαν desunt, μετὰ δὲ πολὺν (Cod. πολ-
λὸν, inde in ed. πάλιν) χρόνον οἱ τῶν Ἡρακλειδῶν τού-
των ἔκγονοι ἀπῆλθον εἰς Δελφοὺς vid. ed., αὐτοῖς δια,
ἐκεῖνοι ἀντεῖπον, τῶν δύο ὁρέων (sic), Μολυνκικοῦ, οἱ
Πελ. deest, αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, reliqua ut Leid., sed
D. in Πελοπόννησον desinit.

Τούτω τῷ πόλει] Paris. A. Ὅρα τὸ τούτω τῷ πό- 363, D.
λει, ὃ ἀναγινώσκων.

ΚΟΙΝΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Ἀ μὲν τοίνυν] Paris. D. Τινὲς κοινήν ἀπολογίαν ἀξι- 368, A.
οῦσι ταύτην καλεῖσθαι, διὰ τὸ κοινῶς ὑπὲρ τῶν τεσσάρων
ἀπολογεῖσθαι ῥητόρων· τὸ δ' ἀληθὲς ἐπειδὴ κοινῶς ὑπὲρ
τῆς τε τέχνης καὶ τῶν προσώπων τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται,
τὴν προσηγορίαν οὕτως ἐδέξατο.

Πρωτεσίλαον] Id. c. ed., μόνον om., γυν. αὐτοῦ, κατὰ 374, C.
τῆς Τροίας, ἐλθεῖν, καὶ ἀφείδη.

Ὡςπερ τῶν κωμικῶν τις] Id. c. Ap. sine var., sed
quae leguntur inde a λέγει δὲ Εὐπόλις κ. τ. λ., desunt.

Τὸν ξύοντα] Id. Ὄνος καρτερεῖ δακνόμενος, ἀντικνή- 375, A.
θουσι (Cod. ἀντιανήθ.) γὰρ οἱ ὄνοι ἀλλήλους τοῖς ὀδοῦσι.

Ὅσον εἰ μηδεὶς] Id. Τοσοῦτον ἔξεστι μεταδοῦναι παρ- 375, B.
ήσσιας τῷ Περικλεῖ εἰς τὸ μὴ κεκωλύσθαι αὐτὸν λέγειν,
ἐκεῖνον δὲ ἢ Περικλέα λέγει ἢ τὸν Πλάτωνα· τὸν Πери-
κλέα μὲν, ὅτι οὐδὲ τοῦτον δεῖ καλύειν τὰς συμφοράς λέγειν,

τὸ γὰρ μὴ πλεονάζει παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς· ὑπὲρ δὲ Πλάτωνος, ὅτι οὐδ' αὐτῷ δεῖ συμφορὰς ὀνειδίζειν.

380, B. Λάμβανε φήμας] Paris. A. Οἶμαι βελτίον ἐστι γράφειν, καὶ μὴ λάμβαν' ἐφ' ἡμῶς.

381, A. Πολυκράτης] Paris. A. Ζήτηι τὴν ἱστορίαν τὴν περὶ Πολυκράτους.

ib. Ἀνὴρ Ἰταλιώτης] Paris. D. c. Ap., Ἀρχύταν λέγει, ὅτι ἐξηγήσατο παρὰ τοῦ Διονυσίου κ. τ. λ.

383, C. Ἀπέλαυες] Paris. A. Ἵσως γράφοιτο ἂν καὶ ἀπέλαβες, ὃ γε καὶ καλῶς συντάττετο μετὰ αἰτιατικῆς, et altero in margine: ὅρα τὸ ἀπέλαυες αἰτιατικῇ συνταττόμενον.

384, B. Εἰς Μολοττούς] Paris. D. c. ed., βάμβαρον, βασιλεὺς δὲ τούτων ὁ Ἄδμ., συμμαχίας, ἐκώλυσεν· εἰτά ποτε ἐπὶ Μηδισμῷ φεύγων ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καταλύει πρὸς τὸν Ἄδμητον· τούτου δὲ μὴ εὐρεθέντος εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν παῖδα δίδωσιν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τῷ Θεμιστοκλεῖ, ὅπως σὺν αὐτῷ κ. τ. λ. ed., πρὸς τὸν ἔλεον, Ἄδμητον· ὁ δὲ ἰδὼν ἐλέησε· ἐπειδὴ τοίνυν καὶ Πλάτων παρὰ τοὺς ἐχθροὺς ἐκομίσθη, ἀτυχίαν αὐτὴν καλεῖ· εὐτυχίαν δὲ πάλιν αὐτὴν λέγει διὰ τὸ ἐν καιρῷ συμφορὰς εὔρεῖν, ὅπως σωθείη.

386, A. Τῆς Φιλοξένου] Id. breviora, quam ed.

387, C. Μὴ δι' ἀμφοῖν] Id. c. Ap., τὸν θρόνον τὸν αὐτοῦ, πέμπει Πρηξάσπιν, μὴ ἀμυνῶνται, συγκρούττει, ἀποκοπεῖς τὰ ὅσα οἰκείως ἔχων, συνεις τὸ γενόμενον, αὐτὸς εἶναι Σμέρδης ἐπιστέλλει Καμβ., Πρηξάσπιν ab ead. m., ἔδρασας τὸ προσταχθὲν, εἰ τὸν ἀδελφὸν τεθέαται, ἕτερον ἐμήνυσεν Σμ., τὸ ἴδιον ξίφος, ἀρᾶται, Πέρσαις αὐτὸν καταλείψουσι.

388, B. Γράφων] Id. c. Ap., μετὰ τὴν φ. ἐπέστειλεν Διονύσιος προτρ. ἦκειν τοῦτον, πρὸς αὐτὸν πολλὰ ἐπαγγελλόμενος· ὁ δὲ ἀντεπέστειλεν αὐτῷ, οὐ μέλει μοι τῶν σῶν, οὐ θέλω ἔλθεῖν παρὰ σε, οἴμωζε, ὀλόλυζε, γόγγυζε.

390, B. Τεῦκρος ἔφη τινι] Id. Αἰνίσσεται διὰ τοῦτο τὸν Ἀγαμέμνονα· ὀνειδίζομενος γὰρ ὁ Τεῦκρος παρ' αὐτοῦ, ὥς νό-

θος εἴη τὸ γένος, ἀντωνείδισε καὶ αὐτός, ὡς καὶ αὐτοῦ τὸ γένος τῶ πατρῶον ἔχοντος μαλακὸν ἀπὸ Πλεισθένης.

Οὐκοῦν] Paris. A. Τὸ οὐκοῦν ἕτεροι μέχρι τοῦ 392, A. ἔμελλον πάρεργον κεῖσθαι μοι δοκεῖ τῷ γραφεῖ ἑξαμαρτηθῆν· τὸ δὲ ἐξῆς τὸ ἢ ἐκείνων γε ἔνεκα ἀκόλουθον πρὸς τὴν ἄνω ἐράτησιν, ὡς μορίον ὑπάρχον αὐτῆς.

Τοὺς Μολιονίδας] Paris. D. c. ed., Τοὺς ταττομέ- 394, A. ρους, ἐν πολέμοις om.

Καὶ τῶν Διομήδους] Id. Ἀνθρωποφάγοι γὰρ οἱ τοῦ- ib. του ἵπποι ἐλέγοντο.

Τοὺς Λάκωνας] Id. Τοὺς δ' ῥήτορας Λάκωνας κα- 396, A. λεῖ, ἐπεὶ τούτων ὁ Πλάτων ἐπανέτης.

Πεισιστρατιδῶν] Id. Πεισίστρατος πρῶτος ἐτυράνησε 399, C. Ἀθηναίων καὶ οἱ ἐκ τούτου παρελίπησαν σφόδρα αὐτούς.

Εἰ μὴ διὰ τὸν Πρ.] Id. c. Ap., αὐτὸν κατακηρῆνισαι, 401, C. καταδουλοῦσθαι usque ad καὶ om. pergit D. ἐξελθῶν, κα- τεαγείς, διὸ ἐκρίνετο.

Καὶ τοῦ Νέστορος] Id. Πρὸς τὸ Ὀμηρικόν· 404, A.

Τοῦ δ' ἀπὸ γλώττης μέλιτος γλυκίων.

Κριτίου τοῦ Καλλ.] Id. Εἰς ἣν τῶν μαθητῶν Σωκρά- 407, B. τους, διαβάλλεται δὲ εἰς αἰσχροτήτα.

Κακῆνοι] Paris. A. Οἱ καταδικάσαντες οὐχ ὑπελογί- 414, B. σαντο τὴν ἑαυτῶν ψῆφον, ὡς δεῖ κρατεῖν, ἀλλ' ὠμολόγουν ἁμαρτεῖν περὶ αὐτὴν καὶ ἐτίμων ὡς χρηστὸν καὶ δίκαιον τὸν Περικλέα.

Εἴτ' ἐπέδειξεν] Paris. A. Ἐπέδειξεν· ὁ Πλάτων, ὡς 415, A. εἶναι τὸν αὐτὸν κατήγορον καὶ ἀπολογούμενον.

Δώδεκα θεοὺς] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ θεῶν ἴσους 415, D. (f. ἴσως) ἦσαν οἱ καταψηφισάμενοι ἀληθῶς καὶ δικαίως ὡς θεοὶ ποιοῦντες τὰς δίκας, πῶς ἂν ὡς ἄνθρωπος ὁ Πλά- των ἐχρήσατο συγγνώμῃ πρὸς τοὺς ἀλόντας ἀνθρώπους περὶ (leg. παρὰ) θεοὺς κριταῖς, παρ' οἷς οὐδὲ εἰς ἕξω αἰτίας κρι- νόμενος ἄνθρωπος φανείη ποτέ.

Τιμήσαντας] Paris. A. Ὅρα τὴν σύνταξιν· ἄνωθεν 417, B.

ἐτίμησαν αὐτὸν ἔφη θανάτῳ, νυνὶ δὲ τιμήσαντες φησὶν ἐκείνους φυγῆς, ἢ χρημάτων ἢ ὅτου δήποτε ἐτίμησαν ἐκάστῳ.

471, B. "Ἡμεροὶ] Paris. D. Ἐπειδὴ εἶπε (sc. "Ὀμηρος) διακαιοτάτος Κενταύρων· τὸ ἡμεροὶ δὲ κακοτάτατον (sic) ὀνομάτων· τὸ δὲ προστίθει ὑπακουστέον τοῦ Ὀμήρου χρησιν.

475, B. Μέμνηται] Paris. A. Σημειῶσαι, τὸ μέμνηται συνέταξε μετὰ αἰτιατικῆς.

476, A. "Εμβραχυ] Paris D. cons. cum Ap. Mon.

478, B. Τῆς τοῖς ὀλίγοις] Paris. A. Οἶμαι οὕτως ὀφείλειν δεῖν, τῆς τοῖς ὀλίγοις ἐκεῖνοι, ὥς ὄντος τοῦ νοήματος τοιούτου, πῶς οἶόν τε ἱατρικὴν τὴν ἅπασιν κοινῶς παρασκευάζουσαν τὸ ὑγιαίνειν, ὅσον τὸ ἑαυτῆς μέρος ἡττιῶσθαι τῆς γυμναστικῆς τῆς παρασκευαζούσης γυμνίτας καὶ ἀνδρείους εἶναι, ὃ δὴ ὀλίγοις τε ὑπάρχειν καὶ χωρὶς τῆς ὑγείας οὐκ ἐνὶ λαβεῖν, ἤγουν τὸ γενέσθαι γυμνίτας.

482, B. Πῶλον] Paris. D. Πῶλος ἐκαλεῖτο ὅμως ἵππος· ὥς ἵππον οὖν τὸν Πῶλον ὁ Πλάτων σοφίζεται.

487, B. Ἀρχίλοχον] Id. c. Ap., sed D. ad Timocreonem refert.

494, D. Ὁ Μέλης] Id. Μέλητα διαβάλλει ὥς κινθαρῶδὸν τοῦ ἡδέος γινόμενον, οὗ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Θεμιστοκλεῖ.

502, C. Τοῦ Σόλωνος νόμον] Id. Λέγεται γὰρ εἶναι κατάρας μὴ συγγράφειν ἑαυτῶν τὰ δόγματα διὸ τὸ εἶναι παράδοξα.

504, A. Ἀρθμιον] Id. Δημοσθένους τούτου μέμνηται ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

510, C. Ἀλογίου] Id. et A. cum ed.

511, A. Καί τοι] Paris. A. Ἐντεῦθεν ἡ καταδρομὴ σφόδρα καὶ ἀκάθεκτος καὶ τοιαύτη, οἷαν οὐκ οἶδ' εἰ παρά τινι ἄλλῳ εὔρη τις.

511, B. Τραγικῆς βοῆς] Paris. A. c. ed., Εὐριπίδῃ, εὐρησθαι περὶ οὗ, quae in fine adduntur ὅτι οὐ τοιοῦτοι κ. τ. λ., in A. desunt.

511, D. Ἐνθρυπτα] Paris. D. Εἶδη πλακούντων, ὥς Δημοσθένους.

Ἰσπερ ὁ Μενέλαος] Paris. uterque c. ed. consentiunt, 512, A. sed uterque τὴν Ἑλένην, ὡς εἶδεν, ἔρῳπε τὸ ξ.

Σατύρους] Paris. A. et D. Οὗτοι γὰρ εἰς τὰ ἀφροδί- ib. σια διαβάλλονται.

Ἐχειρώσατο] Paris. A. Ἐχειρώσω, γρ. καὶ ἐχειρώσατο· 513, C. βούλεται δὲ διὰ τοῦτο τὸ ἀρπακτικὸν τῶν φιλοσόφων ἐν- δειξασθαι ἢ τὸ μηδὲ παραιτεῖσθαι αὐτοὺς λαμβάνειν, οὐδ' ἂν κίνδυνος τῇ λήψει προσῇ, ἴσως τῷ ἐκ (f. τῇ τῆς) Γόρ- γονος.

Οὐκ εἰ μέγала] Paris. A. Ὅμοιον τούτῳ τὸ τοῦ μεγά- 514, A. λου Γρηγορίου, καὶ ἡ σκῆψις ὡς εὐπρεπής.

Τοῖς ἐν Παλαιστίῃ] Paris. A. Τοὺς Χριστιανοὺς λέ- 514, B. γει ὁ μεμνηὼς οὗτος. Paris. D. Ὁ τοῦ Πλάτωνος κατηγο- ρεῖς, αὐτὸς νῦν ἐπισκοπεῖς, τῶν ἐν Παλαιστίῃ κατηγορῶν εὐσεβῶν, ἔξω τυγχάνοντος τοῦ λόγου· κἀκεῖνῳ μὲν οὖν μία ἢ οὐδὲν τὸ ἀμάρτημα (sic), σοὶ δὲ τίς ἢ ὑπολογία μετὰ Χριστὸν γενομένη καὶ μὴ τὸν πλαστὴν γνωρίζαντι, ἀλλὰ καὶ διακωμωδοῦντι τοὺς αὐτὸν ἐγνωκότας καὶ τὴν ἀληθῆ θρη- σκεῖαν σεβαζομένους καὶ εἰς κύριον τοὺς λόγους ἐξαναλώ- σαντας, καὶ ὀνειρούς ψευδεῖς ἀναπλάττοντι, οὓς καὶ ἱερούς λόγους ἐπιγράφειν τετόλμηκας.

Λιούρύξαι] Paris. A. Ὡς ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορῶν ὁ δυσ- 514, D. σεβῆς οὗτος τῶν λόγῳ καὶ βίῳ ἡγησασμένων τὴν σωφροσύνην.

Εἰ ὁ Φρυν.] Paris. D. c. ed. 516, B.

Τοῖς τῶν ἐχθρῶν] Paris. A. Οἶμαι τοῖς τῶν θεῶν 517, A. ὀνόμασι.

Φιλόσοφον δὲ] Paris. D. Δείκνυσι, ὅτι οἱ παλαιοὶ 517, C. ἀδιαφόρως ἐχρῶντο τοῖς ὀνόμασι. In A. similia, sed τῷ ὀνόματι, rectius.

Ὅν γοῦν] Paris. A. Τὸν διαλέγοντα· φησὶ γὰρ· ὁ 519, C. Πλάτων περὶ αὐτοῦ, ὅτι δημιουργὸς ὢν τῶν αἰσθητῶν σο- φίζεται τὴν ἀλήθειαν· τὰ γὰρ αἰσθητὰ οὐκ ἔστιν ὄντα τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ μόνοι] Paris. A. Ὡς πρὸς τὸν ὅρον τῆς φιλο- 520, B. σοφίας, ὅτι τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν.

- ib. *Φορμηδόν*] Paris. A. Ἐκ τῆς τρίτης συγγραφῆς Θουκυδίδου τοῦτο ἔλαβεν· ἐκεῖνος γάρ οὕτω διέξεισι περὶ Κερκυραίων, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἡ στάσις ἐγένετο.
- 521, A. Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφ.] Paris. D. Ἐν δευτέρᾳ λέγει, ὅτι, ὅτε δὴ ὄφρων ἦν μεστόν, ἴβεις κατελθοῦσαι κατέφαγον αὐτούς.
-

ADDITAMENTA PARISINA

AD

ORATIONEM PANATHEN.

Sero qui advenissent, Plautus in Trinummo aedilium arbitrato vapulasse ait. Quae cum in me quodammodo cadere videantur, diutius, quam par erat, hanc scholiorum in Aristidem editionem litterarum studiosis debentem, utique mihi caussa erit meditanda. Confidentius autem me si hoc facturum praedico, noli in malam partem accipias, sed aequo paullisper ausculta animo. Parisiis enim, quam in urbem codices Aristidis, quos ibi tredecim numero et eos praestantissimos asservari sciebam, excussum profectus satis benignam ad emendanda doctissimi sophistae scripta copiam ibi et inveni et meum in usum, quod potui, converti, ex ea igitur urbe in patriam redux factus nihil aliud nisi de nomine, quod pluribus ante mensibus H. L. Broennerus meis verbis dedisset, solvendo cogitavi. Certum igitur illud erat, scholia in Codd. Pariss., quos inspexi, inventa his attexere, quae jam sub prelo erant quorumque jam ad me missa erant specimina. Huic negotio rite exsequendo cum et animus a curis vacuus opus esset et otii nonnihil, neutrum mihi obtigit: etenim dolor amissi patris, quem summa pietate cultum e medio decessisse adveniens demum cognovi, munus, ut nostrae ecclesiae a sacris essem, media fere hac aestate mihi impositum, occupationes, quarum moles me absente adaucta redeunti multum negotii minitabantur, omnia haec inquam impedimento fuerunt, quin et ipse valetudine nonnihil affectus minus propere, quam vellem, promisso possem stare. Habes nunc, benevole lector, quibus me tibi excusatum volui, quando in me solum omne morae crimen est transferendum.

Ex duobus tantum Codd. Parisinis, qui nominantur A (Nro 2948) et B (2949), scholia ad Panath. exhibui, itemque nonnihil ex Cod. D (2951). In quo cum statim vidissem novi fere nihil afferri, nec magis in cetefis, quos vidi, codicibus, non operae pretium duxi, plura inde depromere, quam quae ad explenda, aut emendanda reliqua facerent. Descripsi autem ex Cod. A. primi folii margines ad unum omnes, ut tibi, quod clarissimus Dan. Wytttenbachius de ipso scholiorum auctore, uti leguntur in

Cod. Leid., tulit iudicium, ex his probari possit. Qui quidem vir doctus ita: »Stilus scholiastae bene graecus et ante Justiniani aetatem censendus.« Quae ad orat. pro Quatuorviris scholia in Cod. D. legebantur, majori cum cura excerpsti, ita, ut iis, quae potiora viderentur, electis, reliqua eaque haud raro futilia plane transmitterem; inde factum, ut addidamenta ad schol. in orat. pro Quatuorv. longe contractoria existerent. Exstat praeterea in Bibliotheca regia exemplar scholiorum in Panath., ipsius Arsenii, Monembesiae episcopi, manu descriptum. Ex quo quum multo uberiora itemque reconditionis doctrinae plena me exhausturum sperarem, mox doctissimum episcopum nonnisi ex nescio cuius codicis marginibus haec scholia descripta in unum volumen, quod sibi legenti Aristidis Panath. semper ad manus esset, contulisse vidi, ut nihil ex eo libro excerpere, quam, quae ex Ap., Mon., Leid., reliquis, essent nota, repetere mallet.

Atque hac data occasione illud a me impetrare non possum, quin in popularium meorum consessu, quanta me comitate J. B. Gailius et B. Hasius, Parisiis dum essem, prosecuti sint, testatum faciam. Qui quidem doctissimi viri tot tantaque in me, a Creuzero commendatum, contulerunt beneficia, ut dictis facta exaequare non posse vehementer doleat; vehementius etiam, quod mihi non est, unde gratias, quas habeo maximas, queam referre. Uterque enim eorum, ut ipsi singulari de litteris bonis bene merendi studio feruntur, ita nihil, dummodo juven-tur ejusdem rei studiosi oneris recusant. Hanc gratissimi animi significationem Vobis, spectatissimi viri, Vestro merito debere mihi videbar, neu credatis, me Vestri eximiaeque Vestrae in me comitatis oblivionem unquam subituram.

Tu, benevole lector, vale et fave.

Νόμος ἐστὶ τοῖς Ἑλλήσιν παλαιός] Paris. A. Τὸ προοίμιον 160, B. ἀπὸ προσοχῆς κ. τ. λ. vide edita. In Parisino autem pro τοιάν δὲ σκευὴν recte legitur τοιάνδε σκευήν, pro λέγομεν, ὅτι τοῦ ἀπὸ ἔθους — λέγομεν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔθους, pro παρ' Ἀθηναίοις — περὶ Ἀθηναίοις, κατήρξατο — κατήρξατο, ἀντέθηκε — ἀναθέτεικεν, ἐδήλωσε· ἐκ — ἐδήλωσεν· ἐκ. Ad idem in Paris. A alterum legitur scholion hoc: Ἐπειδὴ τινὰς τῶν νόμων ἴσμεν διὰ τὸ ληρώδες τοῦ χρόνου ἑκβαλλομένους, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ ἐστὶ, δεικνὺς ὡς καὶ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου μαρτυρίαν ἔσχεν ὁ νόμος καὶ ἄχρι νῦν ὡς θαυμαστῶς πολιτεύεται· εἶτα καὶ τοῖς Ἑλλήσιν, ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου δείξῃ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ· καὶ τῶν βαρβάρων τοῖς πλείστοις εἶπε καὶ οὐχ ἅπασι, δι' Ἰνδοὺς καὶ Μασσαγέτας, οὗτοι γὰρ οὐ θάπτουσι τοὺς πατέρας κ. τ. λ. vide edita ad τῶν βαρβάρων τοῖς πλείστοις, a quibus in his fere discrepat Par. A, pro οὐκ ἔστι δὴ — οὐκ ἔστι δὲ, τοὺς ἐποιοῦν — τοῦτο ἐποιοῦν, ἐπειδὴ, κἂν — ἐπεὶ δὲ κἂν, τὸ γενόμενον — τὸ γινόμενον, τιμῆς ἐστὶ παρ' — τιμῆς παρ' αὐτοῖς, (pergit Cod. A) τούτου χάριν οὐ δεῖ νομίζειν τούτους ὑπεξελεῖν τὸν ῥήτορα, ἀλλ' ἑτέρους τινὰς ἀγρίους ὑπεξαιρεῖσθαι, μήτε θεοὺς, μήτε νόμους εἰδότας τιμᾶν, διὸ καὶ τὸ οἶμαι εἶπεν· ἀμέλει καὶ ἄδεται, τοὺς Μασσαγέτας χρυσοῦντας κεφαλὰς τῶν πατέρων μετὰ θάνατον καὶ μέρη ἑτερά τινα τοῦ σώματος καὶ ταῦτα ποιεῖν εἰς τιμὴν τῶν ἀποικομένων, ὥστε οὐκ ἂν τὸν ῥήτορα δι' αὐτοὺς εἰπεῖν. Καλῶς τὸ οἶμαι προστέθεται διστατικῶς ἐπὶ τῶν βαρβάρων, ἵνα μὴ δόξῃ τῷ ἐπ' ἴσης τοῖς Ἑλλήσι τιμᾶν καὶ αὐτοὺς τοὺς νόμους.

1) Sic Cod., [f. τῷ χρόνῳ.

160, C. Τροφεῦσι] Paris. A. Τοὺς διδασκάλους τροφείας καλεῖ, καὶ καλῶς εἶπε τροφεῦσι καὶ οὐ γονεῦσι, οὕτω γὰρ ἂν περιληπτικώτερος ἂν εἴη ¹ ὁ λόγος, γονεῖς γὰρ μόνοι οἱ γεγεννηκότες, τροφεῖς δὲ καὶ ² ἄλλως πως θρεψάμενοι. Τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἦλθεν εἰς τὸ ἐγκώμιον, ἐν τῷ προοίμιῳ τίθησιν· ἐν γὰρ τῇ πόλει Ἀθηναίων διδαχθεὶς ἀμείβεται αὐτὴν τῆς παιδείσεως, τροφείας αὐτοὺς καὶ πατέρας τῶν λόγων καλῶν· πεποιήκε δὲ τὸ προοίμιον ἄνωθεν, νόμον ὀνομάσας τὸν ἐπιτάττοντα, ὀνομάσας δὲ καὶ βαρβάρους τιμῶντας τὸν νόμον πανταχόθεν, αὐτὸ δεικνὺς κάλλιστον· οὕτω καὶ τὸν χρόνον προσέθηκεν, νόμων γὰρ ἔπαινος ὁ χρόνος· διὰ δὲ τοῦ ἔστι χρησιμώτερον αὐτὸν ἐμφαίνει, δηλῶν τὸ ὀφέλιμον τῶν νεαρῶν.

ib. Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἑλληνας] Paris. A et D. Εἰς σοφοῦς· καὶ Μένανδρος·

Ἑλληνές ³ εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, ⁴

Καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν ⁵

Τινὲς δὲ οὐκ ἐπὶ ἤνεσαν τὴν σύνθεσιν, ⁶ τοῦ κώλου διὰ τὸ ἐφεξῆς ⁷ ἔχειν τὸν σύνδεσμον, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ ἀντὶ τοῦ λογιζόμενος παντελλόγισμος εἶναι.

161, A. Καὶ τῆς νενομισμένης] Paris. A. Λύει τῇ προσθήκῃ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς τροφῆς, ὅτι οὐ περὶ τῆς κοινῆς αὐτῶ ὁ λόγος, οἷον τῆς διὰ τοῦ σίτου, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ λόγου· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν κοινήν ⁸ τοῖς Ἀθηναίοις ἀνατίθησι ἐκ περιτροπῆς τοῦτο κατασκευάζων ⁹ καὶ τὸ λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς περικαλύπτων· μάλιστα γὰρ εἰς τοῦτο διεβύλλοντο, ὅθεν καὶ διπλὴν μία λέξις ἐποίησε τὴν κατασκευὴν, ἐπειδὴ γὰρ καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ σίτος τροφή καλεῖται, εἰκότως διπλῆς ἐδεήθη τῆς κατασκευῆς καὶ τὴν μὲν τοῦ σίτου κατὰ παραδρομὴν λέγει, τὴν τοῦ λόγου δὲ, ὅτι αὐτὸς τούτῳ σπουδάζεται, ἐπεξέρχεται πλατικώτερον (sic).

1) f. ἂν εἴη. — 2) καὶ οἱ ἄλλως π. — 3) sic D., A. Ἑλλήσιν. — 4) ita diserte D., A. οὐκ ἀγνώμονες. — 5) A. πράττουσιν ^{τινες}. δὲ οὐκ, D. illud servavit, quod dedi. — 6) D. σύνθεσιν, A. σύνεσιν. — 7) A. ἐφ' ἐξῆς. — 8) κοινήν, A. καινόν. — 9) A. κατασκευάζων.

Καὶ περὶ τῆς εἰχον] Paris. A. Τοῦτο πρὸς τὴν νενο- 161, B.
μισμένην ἀντέθηκε· τὸ δὲ καθ' αῤῥα, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου
ἐν ἀγῆς (sic) ¹ ἔθηκεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλυπον τοῦ λόγου καὶ
ἀβλαβές· διὰ δὲ τῆς συνεχείας τῶν λέξεων σεμνοτέραν ἔδειξε
τὴν τοῦ λόγου τροφήν: —

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου] Paris. A. cum ed. con-
sentit, nisi quod post εὐεργεσίας addidit τὸ ἀπὸ τοῦ λό-
γου, reliquis omissis.

Προσθησάμενοι] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ποιησάμενοι· καὶ 162, B.
Δημοσθένους, τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα κοινῇ
προσθησάμενος· ἴσως δὲ καὶ εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεται,
ὅτι ἐπιτάφιον σχηματισάμενος ἐγκώμιον τῆς πόλεως τὸν φα-
νερόν τοῦ ἐγκωμίου ἀγῶνα δεδοικώς, διὸ ἐπήγαγεν, ὅτι ὑπέ-
στημεν, ² ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγῶνα.

Φαυλότερον] Paris. A. Ἀσθενέστερον, ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ib.
ἀπλοῦ· οὐδὲ γὰρ κακὸς ὁ λόγος, ἵνα λάβῃ καὶ τὸ σχῆμα
τούτου κ... κώτερον (sic)· ἐργώδη ³ δέ φησι τὴν περὶ τὰ
κεφάλαια διαίρεσιν.

Μάλιστα μὲν γάρ] Paris. A. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι κα- ib.
κῶς ἐποίησεν ἀπὸ τοῦ μείζονος λύσας τὸ ἔλαττον, δέον ἀπὸ
τοῦ ἐλάττονος τὸ μείζον λύειν· ἡμεῖς δὲ φαμεν, ὅτι οὐκ
ἔστι τοῦτο, ἀλλὰ διὸ τοῦ φανεροῦ τὸ ἀφανὲς ἔλυσε· φανε-
ρόν γάρ καὶ ὁμολογημένον τὸ δεῖ τιμᾶν τοὺς θεοὺς καὶ
εἶναι χρεῖαν ⁴ περὶ τούτων ἀπολογεῖσθαι. Εἰς τὸ αὐτὸ·
διὰ τοῦ μείζονος τὸ ἐλάττον ἀπολύεται, μείζον γάρ φησι
τὸ θεοὺς ἢ πόλιν ἐγκωμιάσαι· αἰτίας δὲ λέγει μέμψεως·
τὸ δὲ οὐ παρεῖται ἢ αὐτὸ παραλείπεται φησι τὸ ἐγκωμιά-
ζειν θεοὺς, ἢ εἰς ἑαυτὸν αἰνίττεται, ⁵ ἐπειδὴ ἔγραψε καὶ
ῥήμους.

Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς] Paris. A. et D. Ἐγραψεν ὁ ib.
Ἀριστείδης ῥήμους ⁶ εἰς τινος τῶν θεῶν· ⁷ διὰ τοῦτο τὴν ἐπὶ
τῷ λόγῳ αἰτίαν ἀπολύεται· ἰστέον δὲ, ὅτι οὐχ ἀρμότει

1) leg. τὸ δὲ καθ' αῤῥα, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου ἐναγῆς, ἔθηκεν. —

2) Cod. ἐπέστη μὲν. — 3) ἐργώδη, Cod. ἐργώδῃ⁷ ab ead. m. —

4) χρεῖαν, Cod. χρεῖα. — 5) Cod. ἐνέπτεται. — 6) sic D., A.

mendose ῥήμας. — 7) sic. A., D. καὶ διὰ.

τοῦτο τοῖς φαύλοις, οὐ γὰρ δεῖ τὸν κλέπτην λέγειν, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἄξιός κολασθῆναι, ἐπειδὴ ἐμοίχευσεν· μόνος δὲ τοῦτο ¹ τοῖς χρηστοῖς ἐπιτήδειον.

- 162, C. Τὰς ἐκδρομὰς] Paris. A. et D. ² Λέγει τὰς ἐκφυγὰς, ὅ ἐστι μερισμούς ἢ ἐκδρομὰς τὰς ἀπὸ τοῦ προκειμένου πράγματος εἰς ἕτερόν τι μεταβάσεις, ³ ὅλον εἰ λέγων τις ὑπόθεσιν τινα μεταξὺ λέξει ⁵ διήγημά τι καὶ πάλιν εἰς τὸ προκειμενον ἐπανέλθου.

ib. Λαμπρὰ τῇ τύχῃ] Paris. A. et D. Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα (vide Apogr. Mon., quocum facit uterque cod. mscr., nisi quod ὑμετέρας dant pro ἡμ. Pergunt Mscr. Paris.) οὗ καὶ αὐτὸς συνεργὸν τὴν τύχην ἀπαιτεῖ, ἐφ' οἷς λέγειν ἐπιχειρεῖ.

ib. Ἐφ' ὅσοις ἔθνεσι] Paris. A. ⁴ Τὸ ἐξῆς· πρὸς δὲ τοῦτοις ἐφ' ὅσοις τοῖς περὶ αὐτῶν εἰρηκόσιν ἐπερχόμεθα, ὅτῳ φυλαξόμεθα ἢ ὅτῳ χρησόμεθα, οἱ ἄλλοι, φησὶν, οἱ ἐγκωμιάζοντες πρὸς ἓν τι δυσχεραίνουσι, πρὸς τὸ εὐρεῖν, τί δεῖ εἰπεῖν, ἐγὼ δὲ μείζονα τὸν ἀγῶνα ἔχω πρὸς τούτῳ τῷ ζητεῖν, ἀποφυγεῖν, τί τοῖς ἄλλοις λέλεκται, ἢ τί φυλαξόμεθα ἢ ὅτῳ χρησόμεθα.

- 162, D. Ἄλλων γὰρ ἄλλα] Paris. A. ⁶ Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κ. τ. λ. vide ed., pergit A: οὐδεὶς δὲ τολμήσας φαίνεται εἰς πάντα καθεῖναι ἑαυτὸν τὰ τῆς πόλεως· ὅλον τὸ εἰπεῖν τὰ Ἑλληνικὰ Ξενοφῶντος βελτίον ⁷ καὶ τὰ Πελοποννησιακὰ Θουκυδίδου καὶ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου, ⁸ κοινῇ δὲ πρὸς ἅπαντας, ἐπειδὴ ἅπαντα σποράδην εἰρήκασι, αὐτὸς δὲ συλλήβδην ἅπαντα διεξέρχεται.

- 163, B. Τοὺς ἄνω χρόνους] Paris. A. et D. Τεχνικὸν λίαν τὸ ἐπιχείρημα· δοκεῖ μὲν ⁹ γὰρ μέμφεσθαι τοὺς προειρηκότας, ὅτι ἕκαστος μέρος εἰπεῖν ἐτόλμησεν, λεληθότως δὲ αὖξαι καὶ ¹⁰ τὰ ἐγκώμια τῆς πόλεως, τῷ καταμερισμοῦ χρη-

1) hanc voculam omittit Paris. D. — 2) similia leguntur in B. — 3) sic A., D. μεταβαῖνον. — 4) D. inserit τι, quod om. post διήγημα. F. λέξοι. — 5) similia in D. — 6) similia in B. et D. — 7) Cod. A. βελτίων. — 8) Cod. Ἡρόδοτος. — 9) μὲν in D. om. et post μέμφεσθαι insertum. — 10) καὶ om. in D.

σάμενος σχήματι· ἄνω δὲ χρόνους λέγει τῷ εἶναι αὐτὴν ἀρχαίαν· διὰ δὲ τὸ εἰπεῖν ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ χάριν καὶ τέρεψιν δηλοῦ διὰ τῶν ποιημάτων.

Ἀπὸ τοῦ παρείκοντος (Paris. A. παρήκοντος) Paris. A. ib. et D. Τοῦ παρατυχόντος, τουτέστι ἀπὸ παρεκβάσεως, οὐκ αὐτὸ τοῦτο ποιησάμενοι ἔργον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐνδεχομένου, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸ παρῆκον (sic uterq. cod.) τῆς νήσου.

Πολιτείαν] Paris. A. ¹ Πολιτείαν τὴν δημοκρατίαν λέγει. 163, C.

Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἐπιταφίοις] Paris. A. ² Θουκυδίδην αἰνίττεται.

Ἀλλ' οὖν οὕτω] Paris. B. cum Cod. bomb. consentit. 163, D.

Οἱ μὲν τὴν σοφίαν αὐτῆς] Paris. A. et D. Δοκοῦν- 164, A. τες ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεκωμίασαν· αἶνγμα γὰρ ἔστι τὸ δοκοῦν εἶναι τι μὴ ὄν.

Οἱ δὲ τὰς ἀπ.] Paris. A. cum ed. facit, habetque item ib. περὶ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας.

Ἀπαντες ἢ τῷ σφετέρῳ βουλ.] Paris. A. Εἰ λέγει 164, B. τινὰς μὴ εἰρηκότας τὰ περὶ τῆς πόλεως ἐγκώμια, ὅτι οὐκ ἠβουλήθησαν, ἰδοὺ πάλιν δείκνυσι δυναμένους μὲν, οὐ βουλομένους δέ· φαμέν δ', ὅτι τοῦτο εἶπε διὰ τὸ φορτικόν, ἵνα μὴ αὐτὸν ἀπάντων δεῖξῃ σοφώτερον.

Ἀλλὰ ὥσπερ] Paris. A. uti ed. ib.

Ὡσπερ αἶνγμα] Paris. A. uti ed., nisi quod Paris. A 164, C. τέλους pro τελείου habet et μέρος pro μήρος, τῷ δὲ γε μὴ pro τῷ δ' ἐκ μὴ, ἄξιως pro ἄξια. Quae autem ex Leidensi enotavit Valken., ea leguntur item in Paris. A.

Οὐ τοῦ παντός ἁμαρτήσεται] P. A. Μέρος, φησὶν, εἰ- ib. πὼν τὸ πᾶν ἐπλήρωσεν· εἰ δὲ τοῦτο, δηλον ὅτι μέρος πρὸς τέλεον ἀρκεῖ ἐγκώμιον.

Οὐ δὴ δίκαιον] Quae de αἰτία in ed. leguntur, in- ib. veniantur quoque in P. A., ubi pro ἄξιον μὲν rectius est ἄξιόν με.

Νυνὶ δὲ ὥσπερ κ. τ. λ.] Paris. A. Ἀπὸ τοῦ ἀρχοῦ-

1) Paullo uberiora leguntur in D. — 2) Pluribus enarra- tur in D.

σθαι μόνον τῇ παρ' ἑαυτῇ. In marg. interiori: Ἡ σύν-
ταξις, ὥσπερ γινώσκον, ὅτι ἡγεμὼν καθέστηκεν ἡ Ἀττικὴ
πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, Ἑλλήσι δηλαδὴ καὶ βαρβάροις, οὕτω
καὶ ὅτι τῶν λόγων καθέστηκεν ἡγεμὼν, γινώσκον ἐστι.

165, B. Ἐκτίνομεν] Paris. A. Τὸ ἐκτείνουμεν κ. τ. λ. vide
ed. In Paris. A diserte legitur διὰ διφθόγγου.

ib. Εἰρημένον δὲ ὑπὸ πολλῶν κ. τ. λ.] Paris. A et D.,
quibuscum in clausula facit Paris. B. Ῥητορικῶς ἐνταυ-
θα ὁ Ἀριστείδης κέχρηται τῷ νοήματι· ὥσπερ γὰρ ὁ Δημο-
σθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου λέγει, ἑαυτὸν ἀποροῦντα τῶν
εἰς τὸν Αἰσχίνην διαβολῶν, οὕτω μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, ἀλλὰ
τῷ πολλῶν εὐπορεῖν,¹ οὕτω καὶ νῦν ὁ Ἀριστείδης ἀπορίαν
λέγει ἑαυτοῦ· ποιεῖν τὸ πλῆθος τῶν ἄρετῶν καὶ εἰσβάλλει
εἰς τὰ κεφάλαια· ἐστὶ δὲ μερικὸν τὸ προοίμιον, ὥσπερ ἐν
τοῖς δικανικοῖς λόγοις τὸ προκαταστατικόν. Αὐξητικὸν δ' ἐστὶ
σχῆμα τῶν ἐγκωμίων, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸ
ἴσον τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῖς, τὸ δὲ κοινὸν νόημα, ὥσ-
περ ἴδιον πεποιήται. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἰρημένον εἰ-
πεν εἰρημένον, ἀττικῶς, κοινὸν γὰρ τὸ σχῆμα· Ὅμηρος
μὲν γὰρ φησι,

Τί πρῶτον κ. τ. λ. vide Apogr., usque ad μνη-
σθῶ. Τεχνικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ, ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔχει λέ-
γειν τὸν οἰκιστὴν, οὔτε γένος τοῦ κτίστου, οὔτε τὴν πα-
τρίδα, αὐτόχθονες γὰρ Ἀθηναῖοι, ἔθνος δὲ τῷ πόλιν ἐγ-
κωμιάζοντι τὸν τε πολιστὴν αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ κα-
ταλέγειν κυρίως, ἑαυτὸν εἰσάγει ἀποροῦντα, πόθεν ἄρξεται
τῶν ἐγκωμίων τῆς πόλεως.

165, C. Τῷ πρεσβυτάτην εἶναι] Paris. A. Ὁ νοῦς· οὐ μόνον
πρὸς τὸ πρεσβυτάτην εἶναι τὴν πόλιν καὶ ἀφανῆ ὑπάρχειν
τὴν ἀρχαιογονίαν ὡς αὐτόχθονος οὐσης, δυσχερὲς μοι ὁ
ἐπαινος τῆς Ἀττικῆς, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἐγκωμίων ὡς ἐν
κύκλῳ ὄντων ἀπορῶ, ὅτε μὴ δυνάμενος συνάξει εἰς ἓν τὰ
πάντα ἐγκώμιον· τὸ δὲ κύκλω γεωμετρικόν, ἐν γὰρ κύκλῳ
ἀπάσαι αἱ ἀρχαὶ ἴσαι τυγχάνουσι· βούλεται οὖν δεῖξαι τί

1) Sic D., A. εὐπαρεῖν. — 2) ἑαυτῷ.

μέρη τοῦ ἐγκωμίου τῆς πόλεως Ἰσα, φησὶν οὖν, ἐξ ἀμφοτέρων ἄδηλον εἶναι τοῦ λόγου τὴν ἀρχήν.

Πλέον τοῦ φανεροῦ] Paris. A. Τὸ πλεόν τοῦ φα-
νεροῦ ἔστι τὸ ἄδηλον, ὥσπερ καὶ τὸ πλεόν τοῦ προχεί-
ρου τὸ ἀνέτιμον (sic). ib.

Ἄλλα γὰρ ἄλλων] Paris. A. Ἐκαστος, φησὶ, δι' ἄλλην 165, D.
αἰτίαν πρὸ τῶν ἄλλων βούλεται προτάττεσθαι· ἔστι δὲ ταῦ-
τα αὐξητικά ἐπιχειρήματα, ὧμολογεῖ γὰρ, ὅτι τὸ γένος τῇ
φύσει πρῶτον καθέστηκεν, ἀλλὰ προσποιεῖται τὴν ἀπορίαν,
ἵνα αὐξήσῃ τὴν δύναμιν.

Οἶμαι δ' ἂν ὡς ὑπὲρ οἰκειάς] Paris. A. consentit cum 166, A.
ed. et Leid., sed in his ab utroque recedit: . . . . Συμυ-
ναῖος ὢν μέλλει πολλάκις ὡς οἰκεῖον καὶ Ἀθηναῖον ἑαυτὸν
καλεῖν κ. τ. λ. (uti ex ed. et Leid. hoc scholion constitue-
ram) ἐαυτὸν καταριθμεῖ τοῖς Ἀθηναίοις, λέγων ἡριστέ-
σαμεν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς καὶ νῦν φησὶν, ἡ γὰρ τῆς χώ-
ρας ἡμῶν φύσις.

Ἡ γὰρ τῆς χώρας] Paris. A. Ἀπητέτο τοῦ οἰκιστοῦ ib.
τῇ τέχνῃ πρῶτος ἔπαινος, ἐπειδὴ ἀφανὴς ὁ τοιοῦτος τῷ
ἀρχαίαν εἶναι τὴν πόλιν καὶ ὁ κατὰ τοῦτον παρεῖται ἔπαι-
νος· ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅτι καὶ αὕτη μέρος ὡς-
περ τοῦ γένους οὖσα τυγχάνει. Θαυμασίως δὲ τῇ φύσει τῶν
ἀνδρῶν ἐξομοιοῖ καὶ τὸ σχῆμα τῆς θέσεως τῆς χώρας. Ἰστο-
ρεται παρὰ τοῦ Χάρακος ἀποίκους Σαῦτων¹ εἶναι τοὺς
Ἀθηναίους, ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγύπτου, ἐρμηνεύεται δὲ
τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Ἑλληνίδος φωνῇ κ. τ. λ. ἐπέχεις
pro ἔποχος — τὸν Ἑρεχθέως — διὰ τὸ ἐξ ἐτέρων γλῶσ-
σῶν — Αἰγυπτιακαῖς — διὰ τὸ δόξαι — γεννωμένους —
καὶ ἦτε ἀνδρῶν. In altero marg. Κοινωνεῖ τῷ λόγῳ τοῖς
Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ τοῦτο φθάσας προδιωρθάσατο, οἶμαι δὲ
ὥσπερ οἰκειάς εἰπῶν. Quae ex Ap. M. dedi, leguntur
totidem fere verbis in Paris. D.

Συμβαίνουσα] Paris. A. et D. Ἀντὶ τοῦ ἀρμάζουσα ἐν 166, B.
τῷ συμβεβηκότι τῆς χρείας καιρῷ· Θουκυδίδειος δὲ² ἡ λέξις.

1) Cod. ἀπαικοὺς σαντῶν. — 2) δὲ ex D. recepi.

- ib. Ἄλλης ἀντὶ ταύτης] Paris. A. Ὅτι καὶ ἡ χώρα ἀξία τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς χώρας, καὶ ὅτι οἱ αὐτοὶ ὤκησαν αὐτὴν ἀεὶ.
- ib. Οἱ τε γὰρ] Paris. A. Προέτιξεν τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Ἀθηναίων, ἣν γὰρ καὶ ἀκόλουθον· διπλῆν δὲ ταύτην ἀποφαίνει· τὴν μὲν τῇ πραότῃ τῶν τρόπων, τὴν δὲ ἐν τοῖς κινδύνοις γενομένην.
- 166, C. Τῷ παρασχόντι] Paris. A. Ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἐδέχθη, ἐπιδείξασθαι τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἑαυτῶν καλοκαγαθίαν ἥτοι φιλανθρωπίαν· τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ ἡ ἐπιείκεια ρημαίνειν.
- ib. Ἐν προβόλου] Paris. A. Ἀντὶ ἄλλης πόλεως ἢ στρατιᾶς¹ ἡ τινος τοιοῦτου ἀναπληροῦσα τὴν φυλακὴν ἢ ἐν παντὶ χρόνῳ κ. τ. λ. vide, quae proxime praecedunt. In altero marg. Ἐπεὶ δὲ ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἄνευ ἔργων φιλανθρωπίαν, ἐξηγεῖται καὶ οὕτως τὸ πρῶτον τῶν τρόπων, ὑποτιθέμενος ἀντὶ τούτου τὴν μέχρι λόγων φιλανθρωπίαν· διττὴ δὲ ἡ δι' ἔργων φιλανθρωπία, ἡ μὲν γὰρ πρὸς τὰς ἐπιτυχίας ἐπιτηδεῖα, ἡ δὲ πρὸς τὰς ἐπικουρίας τῶν ἀτυχησάντων ἁρμοδία.
- 167, A. Πρώτη] Paris. A. Καὶ τοῦτο ἐγκαίμον τῆς πάλεως· πρώτη δὲ κ. τ. λ. vide ed.
- 167, B. Νοτιωτέρα] Paris. D. ut Ap. Mon. et παρὰ pro γάρ. Sed Paris. A. consentit cum ed., nisi quod οὐκ ἐστὶν αὐτόπου (sic) — ἀντέπιπτε γὰρ — ἐπάγει pro ἐπείγῃς — Θουκυδίδῃ — ἐνθα λέγει, χειμῶν ᾧν νοτιώτερον (sic). Καὶ Ὅμηρος κ. τ. λ. cf. Ap. Monac.
- ib. Πρώτη μὲν] Paris. A. Ἀκτὶ τοῦ τῶν ἄλλων προκεκλιμένη cf. ed. — in clausula προτείνου ὑπέφηνεν.
- ib. Παντοδαπούς] Paris. A.² Τινὲς ὄρμον καὶ λιμένα τὸν αὐτὸν ἐκ παραλλήλων τιθέουσιν, ἄλλοι δὲ ὄρμον τὸν ὠκοδομηθέντα εἰς λιμένα, μὴ ὄντα πρότερον, λέγουσι, λιμένα δὲ φασὶ τὸν αὐτοφυῆ· ἕτεροι δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλ' ὄρμον³ μὲν, ἐνθα τὸ πλοῖον μέχρι καὶ τῆς χέρσου προσ-

1) Cod. στρατίας. — 2) Ead. ferme in D. — 3) Cod. ὄμον.

οκέλλει, λιμένα δὲ, ἔνθα μετέωρον φαίνεται ἐπὶ τῶν ὑδά-
των· καλῶς δὲ ποιεῖν τὴν Ἀττικὴν ἐξ ἑαυτῆς καὶ τῆς θα-
λάττης τοὺς ὅρους καὶ τοὺς λιμένας ἔφησεν, οὔτε γὰρ
μόνη θαλάττη οὔτε μὲν χέρσος μόνη κατασκευάζει τοὺς τοι-
οῦτους, ἀλλ' ἑτέρα συνελθούσα τῇ λοιπῇ καὶ οὐ παντὸτε,
ἀλλ' ὅπου γε ὁ τόπος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύει ἔχει.

Οὐ πλέον διαλείποντας] Paris. A. Γραμμικόν¹ ἐστὶ 167, C.
τὸ σχῆμα· ὃ² δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, οὐκ ἀπέχουσιν κ. τ. λ.
vid ed., pergit Paris. A. post διεσῆτκασιν· τὸ πυκνὸν γὰρ
καὶ συνεχὲς βουλόμενος δηλῶσαι τοῦτο εἶπεν· πορθμὸς λέ-
γεται ἡ ἀμφίγειος θάλασσα, ὥσπερ καὶ ἰσθμὸς ἡ ἀμφιθα-
λάσσιος γῆ.

Ἵσπερ τῆς θαλάττης ἐξεπίτηδες ἀνείσης] Paris. A. 168, A.
Ἀντὶ.... τῆς πόλεως, ἔνθα ἐστὶν ἡ θάλασσα τὰς γείτονας
κυκλοτ.... ἐθέλει δὲ δεῖξαι τὴν Ἀττικὴν εἰκόνα τῆς οἰκου-
μένης καὶ τῷ σχήματι ἔχουσιν, ὡς δηλοῖ προῖών.

Ὅπερ τοῖς βασιλείοις] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τάξιν ἐπέ- ib.
χουσιν αἱ νῆσοι πρὸς τὴν Ἀττικὴν, ἣν καὶ τὰ προπύλαια
τῶν βασιλείων πρὸς τὰ βασίλεια. Τεχνικῶς δὲ τὸ μεῖζον
ἀποφέρειν (sic) κέρδος· τὸ φέρουσιν ἐνταῦθα
ἀντὶ τοῦ λαμβάνονσαι, μεῖζον κέρδος ἐκ τοῦ προσοικεῖν ἢ
ὅσον αὐταὶ³ παρέχουσιν.

Σελήνην] Paris. A. ut in ed sine variet. ib.

Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν Paris. A.⁴ ut in ed., nisi quod ib.
διὰ τοῦτο pro διὰ τούτου, Λακεδαίμονες pro Λακεδαιμό-
νιοι, τινὲς δὲ τὸ φερ. et τῷ προσοικεῖν περὶ πλείονας πα-
ρέχουσι φόρους.

Ἐπιμαρτύρατο] Paris. A. Πλὴν ὅσον αὐτοὺς τις ἐπε- 168, B.
μαρτύρετο, ὡς μὴ δυνάμενος λόγῳ δεῖξαι τὸ τερπνὸν τοὺς
θεασαμένους μάρτυρας ἄγοι τῆς ἡδονῆς.

Προκαθαίρεται] Paris. A. Καθαρὰ λύπης γίνεται. 168, D.

Τὸ φῶς] Paris. A. Ὅσπερ ἕτερον ἥλιον ὑπογράφει ib.
τῶν Ἀθηνῶν τὸ φῶς, ὅτι καὶ ὑψηλοτέρα ἐστὶν ἡ πόλις.

1) Lege γραμμικὸν in editis, non γραμματικόν, quod propere
mihi scribenti excedere passus sum. — 2) Cod. ἢ δὲ λ. — 3) Cod.
αἰται. — 4) Similia brevius leguntur in B.

- ib. Ἀφαιρούσης] Paris. A. uti ed. sine variet.
- ib. Ὀνειράτος εὐφροσύνη] Paris. A. et D. Τὸ σφόδρα
τερπνὸν δηλοῖ, πολλή γάρ ἐν τοῖς ὀνείροις προσγίνεται ἡμῖν·
δοκοῦσιν ἐν τούτοις κεκτῆσθαι πλεῖστα κτημάτων, ἅπερ
μεθ' ἡμέραν οὐκ εἰσὶ, πλὴν οὐ πρὸς ἀνυπόστατον εὐφροσύ-
νην τὴν τῆς εὐφροσύνης τοῦτο ποιεῖ, ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ
χορεῖαν ἐξελίσσειν¹ ἐπήνεγκεν.
- 169, B. Τοῖς δ' ὀρωμένοις] Paris. A. et D. ut ed., quibus ad-
duntur: διὸ καὶ Μένανδρος κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon.
- 169, C. Λυσαμένη] Paris. A. post edita addit: εἰ μὴ γὰρ ἀπε-
ζώσθη, οὐκ ἂν ὁ τόπος ζωστήρ ὠνομάσθη, et paullo supra
cum Leid. habet τούτων, pro προσγινομένης — προσγίνο-
μένου.
- ib. Προνοίας] Paris. A. pro ἡ Ἀθ., ut est in ed., ha-
bet Ἀθ., pro προνοησαμένη — βουλομένη. Paris. B. cum
bomb. consentit, nisi quod ἡ Αἰτωλὸς ἐπέβη τῆς νήσου.
- ib. Ἀπ' ἄκρας] Paris. A. ut ed., hac variet. πλησίον εἰσὶ
τῆς Ἀττικῆς τοῦτο τέθεικε.
- ib. Εἰς Αἴηλον καταίρει] Paris. B. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ Αἴ-
λος ἐν βυθῷ τῆς θαλάττης οὔσα ὑπὸ Διὸς ἀναδοθεῖσα
διὰ τὴν² Αἰτωλὸν ἐπάγη, ἵνα ἐκεῖ τέξῃ· ἔτεκε δὲ τὴν Ἀρτε-
μιν κ. τ. λ. vide bomb.
- 169, D. Τὸν πατρῶον Ἀπ.] Paris. A. et D. Πατρῶον³ ἐκά-
λουν Ἀθηναῖοι τὸν Ἀπόλλω, ὅτι ἠράσθη Κρεούσης τῆς
Ἐρεχθίδεως θυγατρὸς καὶ τέτοκε τὸν Ἰῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνες
οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐμφαίνει δὲ, ὅτι διὰ τοῦτο ἐλέχθη Ἀπόλ-
λων, ἵνα πρῶτος γένηται θεός· οἱ ἄλλοι φασίν, ὅτι πρῶτοι
τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀνθρώπων εἶδον τὸν ἥλιον, ὥς αὐτό-
χθονες ὄντες, πατρῶον οὖν ἑαυτοῖς ἡγοῦντο τὸν Ἀπόλλω,
ὅ ἐστι τὸν ἥλιον.
- ib. Ἦτ' ἀπὸ τῆς Ἀσίας] Paris. A. Τὴν ἐπὶ Λαρείου φησί,
διὰ τοῦτο καὶ πρώτη λέγει (cf. ed. ad Πρώτη).
- 170, A. Ἀχθεῖσα] Paris. A. Ἐμψύχως εἶπεν, αὐτοῦ τοῦ τόπου

1) A. χωρίον ἐξελίσσειν. — 2) Cod. τὸ Α. — 3) A. leg. πρώ-
τον. — 3) Cod. ἡ.

ἐλκύσαντος αὐτοὺς εἰς ἑαυτὸν ἵνα δίκην δοῖεν· ἦν¹ δὲ στε-
νὸς ὁ ἐν Σαλαμῖνι τόπος.

Πέφευγε] Paris. A. Πόλιν ἐμψύχως τὸ πέφευγε· 170, D.
ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν Ἰωνίαν λέγει.

Παράδειγμα] Paris. A.² Αἱ γὰρ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν 171, B.
ἀχώριτοι· παρὰ δὲ εἶγμα δὲ πάσης Ἑλλάδος τὴν Ἀττι-
κὴν λέγει διάλεκτον, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ κ. τ. λ. vide ed. Per-
git Cod. A. Αἱ ἄλλαι, ὡς ἐστὶν ἐκ τῶν γραμματικῶν βιβλίων,
καὶ ἅμα δείκνυσιν ὁ ῥήτωρ, ὅτι καὶ πρεσβύτερα αὕτη ἡ
διάλεκτος τῶν ἀπασῶν, εἴ γε εἰς παράδειγμα ταῖς ἄλλαις
καθέστηκε, τὸ γὰρ παράδειγμα πρεσβύτερον εἶναι δοκεῖ τοῦ,
οὗ ἐστὶ παράδειγμα.

Τρίτῃ δὲ] Paris. A. consent. cum ed., pro λέγει τὸ ib.
ἔσχατον legitur λέγω τὸ ὕστατον.

Ἄκρου] Paris. A. Ἄκρου λέγει διὰ τὸ ὕψος, μέσον 171, C.
δὲ ἐστὶ διὰ τὸ ἐπὶ μέσου κείσθαι· τὸ δὲ διὰ πάντων
κάλλος ἀντὶ τοῦ τὸ δὲ διὰ πάντων κεκαλλωπισμένον.

Τελευταῖος ὅρος] Paris. A. et D. Ἐπειδὴ αἱ ἀσπίδες ib.
κύκλους ἔχουσι πέντε, ὡς αὐτὸς δείκνυσιν, οὕτως ἔχουσαν
καὶ τὴν Ἀττικὴν βούλεται δεῖξαι καὶ πρῶτον μὲν κύκλον
τὴν οἰκουμένην φησὶ, δευτερον δὲ τὴν Ἑλλάδα, τρίτην τὴν
Ἀττικὴν, τετάρτην τὴν πόλιν, πέμπτην τὴν ἀκρόπολιν, ὃν
καὶ κανόνα λέγει τῆς εὐκρασίας· τοῦτο γὰρ βούλεται ἡμῖν
δηλῶσαι διὰ τοῦ λέγειν ὁ τελευταῖος ὅρος τῆς περὶ
γῆν εὐκαιρίας.

Ὡς περ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος] Paris. A. Κυκλοτέρης γὰρ ib.
ἡ ἀσπίς· κύκλους δὲ λέγει τὰ Ἑλληνικὰ γένη, ἐπειδή περ
ἐκάστη πόλις κυκλοῦται ὑπὸ τῶν ἰδίων τειχῶν, ὥς περ καὶ
αὕτη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν γενῶν.

Ἐπιστορεπτεόν] Paris. A. ab ed. in eo differt, quod 172, A.
εἰπεῖν om., et inde ab λέγων quae sequuntur, sic fere
habent: τὴν θέσιν ἐμνήσθη τῆς ἀκροπόλεως, tum pro καὶ
περὶ τῶν — καὶ τοὺς τῶν, pro ὅπερ ὥς περ.

Παρελθεῖν] Paris. A. Κατὰ κοινὸν τὸ φεύγοντες. 172, B.

1) Cod. ἡ. — 2) Similia in B, uberiores in D.

- ib. "Ὡστε εἴ τῳ] Paris. A. Οὕτω τὸ ἐξῆς, εἴθε ὥσπερ σύμμετρος ἐστὶν ὁ ἀήρ καὶ ὁ καιρὸς τῆς πόλεως, οὕτω σύμμετρος ἦν καὶ ὁ ἐγκωμιαστικὸς λόγος.
- ib. Δυσχερῶν] Paris. A. et D. Δυσχερῇ τὰ λυπηρά φησι, δηλὸν ὅτι ἐκάστη χώρα ἔχει τὰ τῶν τεττάρων ἴδιον, ἢ μὲν θερμότητα, ἢ δὲ κρύος, ἄλλη ξήραν, ἑτέρα δὲ ὑγρότητα, τούτων δὲ τὰ ὑπερβάλλοντα ἀεὶ λυπηρά· τούτων δὲ τῶν ἀκροτήτων φησὶν ἀπέχειν τὴν Ἀττικὴν, τῆς δὲ ἀρίστης συμμετρίας καὶ πλεῖστον μετέχειν, δι' ἧς καὶ εὐκρατὴ εἰς ἅγαν αὐτὴν δείκνυσσι καὶ τῆς εὐκρασίας² τεκμήρια εἶναι λέγει τὰ ὠρεῖα ἢ τοὺς καρπούς, τῷ γὰρ ἐν τῇ καλλίστῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους γίνεσθαι οὕτω ὀνομάζονται· οὐ μόνον φησὶ γνωρίσαι κ. τ. λ. sequuntur ed., quibus haec adduntur: τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν διὰ τοῦ παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν νικῶσι· οἱ οὖν ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ὥραν εὐρισκομένην³ τὴν ἐπωνυμίαν ἦτοι τὴν τοῦ ἔτους ὥραν.
- 172, C. Ἀλλὰ καὶ τῇ ὑποστάσει] Paris. A. et D. Ἀποστάσει λέγει τὸν χωρισμὸν, ὅταν γὰρ θελήσωμεν ἰδεῖν τι διεστηκότες αὐτοὺς (sic) ὡς ἐπὶ γραφῆς⁴ ἀκριβῶς θεώμεθα· ἐὰν οὖν, φησι, χωρισθῇς τῆς πόλεως, γνώσῃ τὸ διάφορον ψυχούς ἢ θερμῆς, τῇ γὰρ ἐπαναχωρήσει τινὸς πράγματος μανθάνομεν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἐν ᾧ τέως ἤμεν, ὅποια⁵ τίς ἐστὶν· τὴν δὲ στάθμην εἶπε διὰ τὴν ῥοπήν.
- 172, D. Δεῦρο ἢ ἐκεῖσε] Paris. A. Πρὸς νότον ἢ πρὸς βορρᾶν ἢ ἄλλο τι τῆς οἰκουμένης.
- 173, A. Ὡστε καὶ τῶν ἄλλων] Paris. A. et D. consentiunt cum Leid. et Ap. M. Uterque Paris. ὠφέληται· ὥσπερ γὰρ καὶ, — ὁ καὶ τινες κ. τ. λ.
- 173, B. Ἄνευ τῆς προσθήκης] Paris. A.⁶ Ἄνευ τῆς προσθήκης ἢ τῆς προθέσεως· τὸ γὰρ εἰπεῖν πρὸς ἄρκετον σημαίνει τὸ πᾶν τῆς χώρας εἶναι ἀρκετὸν, ἢ γὰρ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ.
- ib. Ὅσον τὸ (Paris. A. τῷ) ἄνω καὶ κάτω] Paris. A. Διὰ τούτων δείκνυσιν αὐτὴν τὸ μέσον ἐπέχειν τοῦ παντός, αἰ

1) f. τι. — 2) A. ἀκρασίας. — 3) A. εὐρησκομένην. — 4) A. ὡς ἐπιγραφῆς. — 5) Cod. A. ἐπὶ. — 6) Similia in B. — 7) f. τῷ γὰρ.

γὰρ ἐξ ἴσου ἀποτάσεις τὸ μέσον ἀφορίζουσι· τμήματα δὲ λέγει τὰς δ' ὥρας.

Ἐπ' αὐτὴν] Paris. A. ut ed., pro ἐκάλεσε — ἐκόλασε, 173, C. τίμιον — τὸ τίμιον, ὅτι εἰ ἦν, ἢ ἀκρ. τ. τ. ἀνάκειται — αἱ ἀκροπόλεις ἀνάκεινται.

Ἀῆξιν] Paris. A. ut ed., sed ἔσχεν pro ἔχει. ib.

Ἔργων] Paris. A. ut ed., nisi quod ἔργων λέγει τῆς συνέσεως Ἀθηναῖς γὰρ ἔργον ἢ φρόνησις· θρεμμάτων δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν Ἐριχθόνιον. ib.

Πεδίον δὲ κάλλη] Paris. A. et D. Τοῖς ἀγροῦς φησιν, ὡς ἐν ἐγκωμίῳ γὰρ τὸ εὖφορον οὐκ ἔχων παριστᾶν, λεπτόγεων γὰρ αὐτὴν πάντες φασί, τὰ κάλλη καὶ τὰς χάριτας παρήγαγεν· ἐπειδὴ δὲ ἐντός εἰσι τῆς πόλεως πεδία, διὰ τοῦτο ἐπανορθούμενός φησι, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως.

Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστη] Paris. A. ut Leid., praeterquam quod ἀργυρεῖς. ib.

Ἐν τοῖς πρώτοις] Paris. A. ¹ Πρώτῃ γὰρ αὕτῃ τὸ δωρηθὲν αὐτῇ παρὰ τῶν θεῶν ἀνταπέδωκε, ταῖς λατομίαις τοῦ ὄρους εἰς ραῶν καὶ ἀγαλμάτων ὑποχρησαμένη κατασκευάζ· καὶ πρώτους φησιν Ἀθηναίους τούτων κατόρξαι ἀνθρώπους.

Ἐπιτηδειοτάτῃ] Paris. A. ut Leid., quocum conspirat in λευκόν. ib.

Τὸ μῆτε ὑπτίαν εἶναι] Paris. A. ² Ὑπτίον γὰρ ἀναπεπταμένον φησι· βούλεται δὲ αὐτὴν πάλιν δεῖξαι σώζουσαν κ. τ. λ. vide ed. ad Πάσης, ubi pro τελείας noster τελέας.

Τελέας] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τελείας, οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοί φασιν. ib.

Ἄσπορος ρικῶ] Paris. A. et D. Ἄσπορον λέγει τὴν ἀνῆροτόν τε καὶ ὄρειον· κρεῖττων γοῦν αὕτῃ τῆς παρ' ἐτέροις ἀροσίμου, ἐπεὶ ἀργυρεῖς.

Ἐλευθερίας] Paris. A. ³ Ἐλεύθερον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ib.

1) Similia leguntur in B. — 2) Ueberiora servantur in B. — 3) Similia in B.

τὸν μεγαλύψυχον, τὸν δὲ φειδωλὸν ἀνελεύθερον· ἐπεὶ καὶ Ἀθηναῖοι τὰ πολλὰ φιλόανθρωποι καὶ μεγαλόψυχοι καὶ πρὸς εὐεργεσίας ἔτοιμοι, διὰ τοῦτο εἶπεν, αὐτοὺς ἐχρῆν τῆς¹ τοιαύτης εὐφόρου τυχεῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεταλλικῶν φλεβῶν οὐκ ἄμοιρον.

ib. Ἄλυπα ρεύματα (Paris. A. in marg. ἀλύτῳ ρεύματι)] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῆ καὶ μὴ λυπουντα ἀκαίρῳ² φορεῖν χειμῶνός τε παρακειμένους χώρας, ὥσπερ τοὺς χειμῶνους ἀλλαχοῦ ἢ καὶ τοὺς ποταμοὺς τῇ τῶν ὑπὲρ τῶν ὑδάτων καταφορᾷ ἐλλιμεναζομένους καὶ ἐξοιδούντας καὶ τοῦ οἰκείου ὑπερχομένους ἐδάφους καὶ οὐχὶ τῷ τυχόντι τῶν παρακειμένων χωρίων ἀπεργαζομένους φορὰν ἢ τινα βλαβήν.

ib. Ὁ πάντων ἡμερώτατος] Paris. A. Τὸν οὔτον φασὶ τινες λέγειν αὐτὸν, οἷον τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ καὶ ὥσπερ βοτάνην λέγουσιν ἄνω δοθῆναι αὐτὸν τῆς Ἀττικῆς . . . . καὶ αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι.

175, D. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐστὶ] Paris. A. Ἐπειδὴ μέλλει ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον μεταβαίνειν καρπῶν μνημονεύσας, οὕτω πρὸς σύγκρισιν αὐτοῦ αὐτοχθονος εἶπε (sic). Τραγήματα δὲ τοὺς ἄλλους καρποὺς ὀνόμαζει· παροιμία³ δὲ ἐκράτησεν αὕτη ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ ἐγκωμιαζόντων.

176, A. Ἐλέφαντες] Paris. A. ad verbum cum Leid. consentit.

ib. Ἀ τοὺς παῖδας] Paris. A.⁴ ut in Ap. Mon., a quo in his discrepat: Ap. M. ἐπιβοῶσι Μορμῶ — ἐπιβοῶνται τὴν Μορμῶ, φασὶ δὲ νῦν τὴν — φασὶ δὲ οὕτω τὴν, Ὀνοσκελίδα — Ὀνοσκελῆ, ταύτῃ Ζεὺς ἐμίγη — ταύτῃ ἐμίγει Ζ., λύπης αὐτῇ μὲν δυσμ. — λύπης δυσμ., παιδία αὕτη — αὕτη παιδία. Eadem leguntur in Paris. B., in quo haec addita sunt: ἦν νῦν φαμὲν ἰδιωτικῶς Στρίγλαν.

176, B. Οὐ κατὰ τοὺς] Paris. A. Ἱστορία τούτους ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι χρυσὸν ὀρύσσουσι, καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ φησίν· οὐ κατὰ

1) f. γῆς. — 2) f. τῷ ἀκαίρως φ. — 3) Cod. παροιμίας. —

4) Similia in B.

τούτους οὖν φησὶν ἀξιῶ καὶ γὰρ κ. τ. λ. vide ed., ubi A. in fine δηλονότι.

Οὐ γὰρ πλάνην] Paris. A. ¹ Αἰνίττεται τοὺς Ἡρακλεί- 176, C.
δας, τοὺς προγόνους τῶν Λακεδαιμονίων· πλανώμενοι γὰρ
κ. τ. λ. vid. ed. Addit Paris. A. Σκότος δὲ λέγει τὴν
ἄγνοιαν τοῦ πῶς δεῖ οἰκίσαι. ² Paris. B. Ἵσως εἰς Ἡρακλεί-
δας αἰνίττεται, τοὺς προγόνους Λακεδαιμονίων· πλανώμενοι
γὰρ μόλις εὗρον ὁδόν, πῶς εἰσέλθωσιν εἰς Πελοπόννησον,
ἣ δι' ἄλλους τινὰς τοῦτο λέγει· καὶ γὰρ καὶ Θουκυδίδης ἐν
τοῖς τῆς συγγραφῆς προοιμίαις φησὶν ἄλλους ὑπ' ἄλλων
ἀναστατάτους γίνεσθαι.

Δυσὶν δυστυχίαι] Paris. A. et D. ⁵ Τὸ ἐκβλ. vide 176, D.
ed. — ἐκβαλεῖν· καὶ Θουκυδίδης, βιαζόμενοι κ. τ. λ.
cf. Ap.

Βιασάμενοι] Paris. A. Ὡςπερ ἀπὸ κ. τ. λ. vid. ed. — ib.
ἀλλ' οἱ μὲν Χῖοι, ἕτεροι δὲ Μιλήσιοι, ⁴ ἄλλοι δὲ Ἐδέσιοι
(sic)· μετεβάλλοντο γὰρ τῶν τόπων τὴν ἐπωνυμίαν.

Ὡςπερ τὸ ἐκ τῶν πηγῶν] Paris. A. et D. Σκοπῶν δ' 177, A.
ῥήτωρ ἄγαν ποιῶν (sic) τεχνικῶς τὸν μῦθον διὰ τὸ αἰσχρὸν
εἶναι τὸν ὅπως ἐκ τῆς τοῦ Ἡφαίστου ἀποσπερματίσεως λη-
ρουῦται γενέσθαι τοὺς Ἀθηναίους· διὸ καὶ λέγει αὐτὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων. ⁵ ἔξ αὐτοῦ λαβεῖν τὴν ἀρχήν.

Καθ' ἑτέρω θεῶν καταλαβόντες] Paris. A. Θεῶν τὴν κάθ- ib.
εδραν λέγει· μισθοῦ γὰρ ἐκαθέζοντο παρ' Ἀθηναίοις οἱ
ξένοι, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, ἐντεῦθεν
λέγει· ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἐθεώρουν ἅν. Pa-
ris. B. Ἐν ταῖς Ἀθηναίων ἐορταῖς εἴ τις προὔλαβεν ἑτε-
ρον, ἐκάθητο ἐν τῷ θεάτρῳ ἀπὸ λίθων κατεσκευασμένῳ·
λέγει οὖν θ' ἕαν τὸν τόπον, ἀφ' οὗ τις καθήμενος ἐθεῖατο
τὰ γιγνόμενα.

Μᾶλλον δὲ αὐτοὶ πρῶτοι] Paris. A. et D. ⁶ Τοὺς 177, B.
δευτέρους ἔδειξε μείζους τῶν πρώτων, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι

1) Ueberius exponuntur in D. — 2) Cod. οἰκεῖσαι. — 3) Si-
milia in B., omissione Thucydidis testimonio. — 4) Cod. Μιλήδιοι.
5) τῶν Ἀθηναίων. — 6) Praefixum est huic scholio ὅρε, quod sae-
piusculum super scholia pictum in Cod. D. conspicitur.

βιασάμενοι καὶ ἴσως ἀνάξιοι ὄντες τὴν πολιτείαν κατέσχον, οἱ δὲ μὴ βιασάμενοι, ἀλλ' ἄξιοι κριθέντες ταύτης ἐδημοποιήθησαν, δι' ἣ καὶ μειζόνως ἂν οἱ πρῶτοι κατακριθῆεν τῶν δευτέρων. Παῖζεις, εἵποιμ' ἂν ἐγώ, Σώπατρες,¹ οἱ γὰρ πρῶτοι κατασχόντες κακοί· σχολῇ γ' ἂν οἱ ἀπ' ἐκείνων λαβόντες ἀμείνους, εἰ μὴ ὅτι καὶ χείρους, τῷ τε συναδικεῖν αἰρήσασθαι τοῖς προηδικηκόσι καὶ τῷ ἐξὸν ἐτέροις προσγενέσθαι, αὐτοὶ δὲ τοῖς ἀδίκοις προσέδραμον καὶ τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ἡσπάσαντο πολιτείαν· ἀνάγκη γὰρ ἡκῶν σπορέων πονηρὰν καὶ τὴν ἐπικαρπίαν γετέσθαι.

177, C. Τῷ φανέντι] Paris. A. et D. Πολλάκις ἐν ἀνάγκῃ ἀμυντηρίων ἀποροῦντες τῷ εὐρεθέντι χρώμεθα λίθῳ ἢ ξύλῳ.

177, D. Βεβαιούσι τὴν ἐπωνυμίαν] Paris. A. Τὸ πρῶτον Ἀπία ἐκαλεῖτο ἢ Πελοπόννησος.

178, A. Ἐξούλης] Paris. A. Ἐξούλη ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἐκβαλλόντων τοὺς πολεμίους ἐπὶ νομῆς μόνης τῶν δημοσίων καὶ κατὰ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰς καταδικὰς· μητρὶ δὲ παραβάλλει τῶν Ἀθηναίων τὴν γῆν· τὸ δὲ οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρὸς τινὶ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οὐδὲ δικάζεται τις οἰοῖν περὶ ἐξελάσεως.

ib. Καὶ τοίνυν μόνους τοῖς τῆδε γεν.] Paris. A. et D. Τοῦτό φησιν, ὅτι σύμβολον Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχαιολογίας ἔσωζον τὸ πῦρ καὶ τοῖς αὐτῶν ἀποίκους ἐδίδοσαν ἐξ αὐτοῦ, οὐ παρ' ἄλλων λαβόντες. Ἀκίνητον δὲ ἐστὶαν ὥσπερ τὴν κοινὴν. εἶπε καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν λέξιν, ἔχει γὰρ καὶ τὸ ἴδιον, ἔχει δὲ καὶ τὸ βέβαιον τοῦτο τὸ ἀκίνητον· λέγει δὲ, ὅτι τὸ πρυτανεῖον σύμβολόν ἐστι τῆς πόλεως, οὐδὲ γὰρ αἱ κῶμαι τοῦτο ἔχουσι· ἀκίνητον οὖν αὐτὸ ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, οὐ παρ' ἄλλου λαβοῦσαι, τουτέστιν οὐ δεξαμέναι παρ' ἄλλης πόλεως· πῦρ δὲ ἦν ἄσβεστον καὶ ἀδιαλείπτως καιόμενον ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καθ' ἱστορίαν τοιαύτην κ. τ. λ. vide Ap. Mon. Habet autem A. pro εἶτα διὰ τοῦτο μετ' ὀργῆς ἔχοντα — εἶτα δι' ὀργῆς ἔχοντα — εἶτα δι' ὀργῆς ἔχοντα, uterque et A. et

1) Rec. m. in D. Σώπατρες dedit.

D. expressis verbis νέμοντες αὐτῷ μετασχεῖν, A. in fine ταύτῃ ἐξίλ.

Ἐν συνοικίᾳ] Paris. A. et D. ¹ consentiunt cum ed. 178, B. usque ad ξένων οἰκουμένην, ὡς Αἰσχίνης συνοικίαν εἶπεν, ἔνθα πολλοὶ διελόμενοι μένουσι (vid. Ap.)· φησὶ τοίνυν, ὅτι ὥσπερ ἐν μεγάλῃ κ. τ. λ. (vid. ed.) — ἀπὸ τοῦ οἰκήματος τούτου εἰς κ. τ. λ.

Καὶ μόνη πόλεων] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ καὶ 178, C. Ἀρκάδες αὐτόχθονες· ζητειέον δὲ, πῶς ἄνω εἰπὼν, ὅτι πρώτη αὕτη ἄνθρωπον ἤνεγκεν, ἐνταῦθα λέγει, ὅτι Ἀρκάδες αὐτόχθονες; φαμέν, ὅτι μὲν Ἀρκάδας εἶναι αὐτόχθονας συγχωρεῖ, πρώτους ἄλλους ἄνωθεν Ἀθηναίων γενέσθαι οὐ συγχωρεῖ (sic).

Ἐστὶν ἀκίνητον] Paris. A. ab initio cum ed. facit, ib. pergit verum post πρώτοι φανέντες καὶ πρώτοι ἀπὸ τοῦ Ἰγάντος ἐδέξαντο τὸ πῦρ· ἐνθέντοι (sic) καὶ ἔχειν αὐτὸ λέγονται, ὡς οὐ παραδεξάμενοι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ κρείττονος καὶ τοῖς ἀποίκις αὐτῶν ἐκ τούτου παρέχοντες. Τὸ δὲ πρῶτανεόν τόπον κ. τ. λ. sequuntur jam, quae edidit Jebbiius, quorum in clausula Paris. A. exhibet τῶν σίτων pro τοῦ σίτου.

Πολλῶν δ' ἐπιβρέοντων] Paris. A. et D. Μετὰ τὴν ib. γένεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀκολουθῶς συνάπτει τὸν περὶ τῆς τροφῆς τόπον, ἔδει γὰρ γεννηθέντα δεηθῆναι τροφῆς. Ἐπεὶ γοῦν θάτερον τοῦ ἐτέρου ἐστὶ δεόμενον, ἀκολουθῶς διεξιεισι καὶ τὰ περὶ τῆς τροφῆς προπαρασκευαστικῶς λέγων, αἶρο ὕμαι τὸ τῆς φύσεως (sic) δεύτερον, ἢ γοῦν τὸ περὶ τῶν τροφῶν τὸ βεβαιοῦν τὸ πρῶτον ἡγοῦντο γενέσθαι πρῶτερον ἐν τῇ Ἀττικῇ ἄνθρωπον. ἐπεὶ γὰρ πρότερον ἐκεῖ ἄνθρωπος καὶ τροφαὶ δηλονότι ἐξ ὧν τρέφετο πρῶται παρ' Ἀθηναίοις. In toto hoc schol. Codicum vestigia expressi. Lege: ἡγοῦν τὸ π. τ. τροφῶν. Τὸ βεβαιοῦν κ. τ. λ., sed reliqua procul a sano absunt.

1) Similia in B.

- 179, A. "Ἀ μητρὸς ἦν ἔργα] Paris. A. et D. Μητρὸς ἔργα τὸ μὴ μόνον γεννηῖσαι, ἀλλὰ καὶ τροφήν τῷ τόκῳ παρασχεῖν.
- ib. Καὶ γίνεται δὴ πανήγυρις] Paris. A. Πανήγυρις καλεῖ τὸν ἀγῶνα ἱερὸν ἀντὶ τοῦ θεῖον (sic), ἐπειδὴ θεοὶ ἦσαν οἱ περὶ τῶν δωρεῶν τῆς πόλεως ἀμιλλώμενοι· καλῶς δὲ εἶπεν ὑπὲρ πάσης οἰκουμένης, παρὰ γὰρ Ἀθηναίων οἱ ἄλλοι τὰς δωρεὰς ἐδέξαντο καὶ μάλιστα τοῦ σίτου· ἢ καὶ τὴν τῶν θεῶν ἐκκλησίαν πανήγυριν καλεῖ.
- 179, B. Ἴδὼν ἔμελλεν ἡ φορὰ] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ἐπειδὴ ἐξ ἐρίων ὁ ἀνθρώπος ἔνδυμα ποιεῖ, ἐπέτειον δὲ λέγει, ἐπειδὴ καὶ κατ' ἐνιαυτὸν κείρεται.
- 179, C. Τὰς μὲν πυρὶ] Paris. A. Ὡς οἱ χαλκευτικὴ δι' Ἡφαίστου (sic).
- 179, A. Καὶ μὴν τοῦτό γε ἀμήχανον] Paris. A. et D. Τὸ σχῆμα ἀντιπροφῆ (sic, D. ἀντίστροφον), ὅπερ πιστοῦται τὴν ἀλήθειαν. ὅτ' ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν συντρέχει.
- ib. Καὶ μὴν τοὺς γε θεοὺς] Paris. A. et D. Ὁ νοῖς τοιοῦτος, δυοῖν ἕνεκα ἀνάγκη ἦν τοὺς θεοὺς ταῖς δωρεαῖς ταύτην πληρῶσαι, πρῶτον μὲν ὅτι τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας πρῶτους ὄντας πρῶτους ἔδει καὶ δεηθῆναι, δευτέρον δὲ, ὅτι τοὺς πρῶτους τεχθέντας ἔδει καὶ τῆς προσηκούσης ἀξιουθῆαι τιμῆς.
- 180, B. Τοῦτο μὲν τῆς χρείας] Paris. A. Προσληπτέον τὸ ἕνεκεν ἔξωθεν, τὸ δὲ σχῆμα ἀριθμητικόν.
- 180, C. Κρύψαντες] Paris. A. B. et D. Παραομιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν φθονερῶν λεγομένη τὸ γῆ κρύψαν ἔχει (sic, forte γῆ κρύψαντ' ἔχειν, vel γῆ κρύψας ἔχεις, cf. Erasmi Adag. III, 4, p. 721.)
- ib. Ἀλλὰ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ φοβ.] Paris. A. et D. Ἀντιπίπτον λύει, ὥς τινος ἀντιλέγοντος, εἶτα οὐκ ἐφοβήθησαν, μὴ γένοιτο αὐτοῖς ἴσοι ἐν τούτῳ; φησὶν οὖν, ὅτι τῷ μεταδόνει τῶν ἄλλων καλλίους αὐτοὺς ἀπέδειξαν, ἃ μὲν γὰρ μὴ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες φοβοῦνται τινος εὖ ποιεῖν, ἵνα μὴ πως ἐκεῖνοι παραπλήσιοι τούτοις φανῶσι· οἱ δὲ ταῖς ἀρεταῖς ἐνελλήμενοι (sic) τοσοῦτον εὖ ποιοῦσι τοὺς ἄλλους, ὅσων ἐκ τε τῶν ἐξίσου μετεχόντων αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν προέ-

χοντας δείκνυσθαι κατ' ἀρετὴν, τότε γὰρ τὸ διάφορον φαίνεται, ὅτε τῶν αὐτῶν εὐποροῦσιν ἑκάτεροι.

Οὐ μόνον τῶν] Paris. A. et D. Τοῦτο βούλεται παρ- 181, A.
ιστᾶν, ὅτι οὐδεμίαν φιλίαν ἔσχον πρὸς ἄλλους Ἡρακλῆς
καὶ Θησεύς, οἶαν πρὸς ἑαυτούς, οὐδὲ ἄλλοι πρὸς ἀλλήλους
μεγάλην, οἶαν οὗτοι αἰνίττεται δὲ εἰς Πάτροκλον καὶ Ἀχιλ-
λέα, καὶ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα. Τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω,
σημεῖον τοῦ τὸν Ἡρακλέα τὴν πόλιν ἐξηλωκέναι ἢ πρὸς Θη-
σεά φιλία· κατακοινοῦ δὲ τὸ πᾶμπληθες ὑπερέσχευεν In altero
marg. Cod. A. Τὸ πᾶμπληθες ὑπερέχουσα κατα-
κοινοῦ συντάξαις.

Πέμπουσι δὴ θεία πομπῇ] Paris. A. Ἡ Δημήτηρ 181, B.
τὴν οἰκείαν θυγατέραν τὴν Περσεφόνην ἀπολέσασα ἀπήντη-
σεν ἀπὸ Σικελίας ταύτην ζητοῦσα μέχρι καὶ τῆς Ἀττικῆς·
ἐκείσε γοῦν ὑπεδέξατο αὐτὴν ὁ Τριπτόλεμος, ἡ δὲ τῆς ξενίας
χάριν δίδωσιν αὐτῷ τὸν σίτον· πομπὴν δὲ λέγει τὴν πέμ-
ψιν τὴν ἐπὶ διαδόσει τοῦ σίτου· καλῶς καθ' ἑαυτὴν θεω-
ρικοῦ, ἐπεὶ περ ἐπ' ἴσης καὶ πένησι καὶ πλουσίοις ὁ σῖτος
ἐδίδото, καὶ πολίταις καὶ ξένοις· τρόφιμον δὲ τὸν Τρι-
πτόλεμόν φησι, ὃς Κελεοῦ ἦν, οὗτος ὑπὸ Δήμητρος τραφεῖς.
Σημειωτέον δὲ, ὅτι τρόφιμος οὐ μόνον δεσπότης, ὥς παρὰ
Μενάνδρῳ λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τινος τραφεῖς, ὥς ἐν-
ταῦθα· δύο οὖν ἡ λέξις σημαίνει καὶ τὸν θρέψαντα καὶ
τὸν τραφέντα. Cod. Paris. D., in cujus marg. est ἄρ·
Ἰστέον, ὅτι οὐχ ἀπλῶς τρόφιμος ὁ δεσπότης λέγεται, ἀλλὰ
τρόφιμον τὸν τοῦ δεσπότου υἱὸν φασὶ οἱ προήγοντες ἡλι-
κία τούτου δοῦλοι, οἱ, ὥς ἂν εἴποι τις, προδοκίμοι, τοῦτο
γὰρ αἰχοῦντες οἱ γηραιότεροι τῶν δούλων τοὺς τῶν δεσποτῶν
παῖδας καλοῦσι, οὓς ἔνιοι καὶ δεσποσύνοους φασί, τοὺς ὥς ἂν
νῦν ἢ γν (sic, f. κοινή) δυνάμετος, αὐθ' το (sic) πώλους κα-
λέσῃ. Paris. B. c. bomb.

Τὸ ἄρμα πετρωτὸν] Paris. A. Τὸ μυθικὸν ἡρμήνευσε· 181, C.
φασὶ γὰρ δοῦναι Τριπτολέμῳ τὴν Δήμητραν πετρωτὸν,¹
ἵνα ταχέως διδῷ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τὸν σίτον. Φιλό-

1) Cod. πετρωτων.

χορος δὲ ἱστορεῖ, ναῦν εἶναι, ἐφ' ἣ ἐφέρετο Τριπτόλεμος· διὰ δὲ γὰρ τὸ πλεῖν ἐξ οὐρίας ἐπλάσθη Τριπτόλεμον πτερωτῷ ἐποχεῖσθαι ἄρματι καὶ τὴν διᾶδοσιν ποιεῖσθαι.

- ib. Πρόσαντες] Paris. B. Οὐ μόνον ἡ ἄρρησις ἐν ἀρχῇ τιθεμένη ἰσχύν ἔχει καὶ τοῖς εἰσέπειτα, ἀλλὰ καὶ ὕστερον τιθεμένη ἰσχύν ἔχει ἐν τῇ ἀρχῇ, ὥσπερ κἀνταῦθα· οὐ γὰρ εἶπε, καὶ οὐ πρόσαντες, οὐδ' ἄβατον ἦν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πρόσαντες, οὐδ' ἄβατον ἦν αὐτῷ· φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος, (Pyth. VI, 47).

. . . . . ἄδικον οὐθ' ὑπέρ-
οπλον ἦβαν δρέπων.

- ib. Δοκοῦσι δέ μοι] Paris. A. Οἱ γραφεῖς τὰς Χάριτας γυμνὰς γράφουσιν, αἰνιττόμενοι, ὅτι δεῖ τὴν χάριν ἄδολον εἶναι, τὸ γὰρ γυμνὸν καὶ φανερόν ἄδολον· ὁ δὲ ῥήτωρ ἔφη, ὅτι διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους τοῖς ἄλλοις τὴν εὐεργεσίαν θάττον ἐπιφέρειν ἔδοξαν ἔργα αἱ Χάριτες (sic). B. consentit ad verbum cum bomb., nisi quod ταχέως αὐτὰς γ.

Αἰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί] Paris. A. Αἱ κατ' ἔτος ἀπαρχαί Ἀθήναζε παρὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κομιζόμεναι στόχους ἦσαν. Paris. B. consentit cum bomb.

Αἰ τοῦ θεοῦ μαντεῖαι] Paris. A. Ποτὲ γεγονότος ἀνέλεν Ἀπόλλων, μὴ ἂν πρῶτον στήναι τὴν νόσον, εἰ μὴ πρὸ πάντων θύσωσιν κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon. ad αἰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί.

- 18a, C. Τοιοῦτοι μὲν πρὸς] Paris A. Ἐπεὶ καὶ τοὺς θεοὺς ἐτίμησαν ἀγάλμασι καὶ θυσίαις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὡς προσηνήχθησαν, καὶ ὡς οἱ θεοὶ αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐγένοντο.

- ib. Καὶ τοῦτο μὲν ἐνταυθοῖ] Paris. A. Τὸν τοῦ γένους τόπον ἐνταῦθα ἀναπαύσας, ὃν διὰ τῆς θέσεως τοῦ τόπου διηνύσατο, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν τῆς ἀνατροφῆς πρόεισι, πλήν ἔοικε καὶ τοῦτο τοῦ γένους εἶναι κοινὸν καὶ τῆς ἀνατροφῆς τὸ ἐπιφερόμενον· πλείω δὲ τμήματα λέγει, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ μερίζεται τὰ τῆς ἀνατροφῆς· εἰσὶ δὲ αἱ πράξεις ἀκόλουθοι, ὃ διὰ τοῦ ἐφεξῆς σημαίνει.

- 18a, D. Ἐν μέρει] Paris. A. Τοῦτο σαφῶς πέφρασται· ὁ δὲ

τοὺς τοιοῦτος, ὅτι μετὰ τὰ ῥηθέντα πάλιν εἰσὶν ἀκόλουθα
ἐκείνους εἰς τὸ λεχθῆναι, ὅσον τὴν ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων
ἀντίληψιν· βουλόμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς ὄντες τοὺς
ἄλλους εὐεργετῆσαι τοὺς καρποὺς διέδωσαν, ἀλλὰ καὶ βου-
λόμενοι πάντας σῶζεσθαι ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων ἐπολέ-
μουν· ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι, φησὶ, τοῦτο δῆλον, εἰ ἀρμόττει
καὶ τοῖς λόγοις ταύτην σῶσαι τὴν ἀκολουθίαν· καὶ γὰρ
ἀνωτέρω Ἡρακλέους μνησθέντι καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν ἐκεί-
νου ἤρμοττεν εἰπεῖν καὶ ὅπως αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον,
ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἤρμοττε καὶ τῷ λόγῳ, παρέλιπε, ὑποκατιῶν
δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐμνήσθη, μνησθεῖς δὲ κἀνταῦθα, πό-
τερον θέσεως καὶ χώρας, ἔμελλε καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημά-
των διεξιέναι, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς ἐπιλόγοις ἤρμοττε τὸ κεφάλαιον,
παρέλειπεν αὐτό· διὸ καὶ τᾶλλα πάντα ἑάσας περὶ
τῶν θείων διεξέρχεται.

Καταλαμβάνουσι] Paris. A. Ὡς ἐπὶ πολέμου εἶπε, τὸ 183, B.
περιμάχον· ταύτης παραστῆναι βουλόμενος· καταλαμ-
βάνουσι δὲ εἶπεν, οἱ γὰρ θέλοντες τυραννεῖν τῆς ἀκρο-
πόλεως, καταλαμβάνουσι, ὡς βέβαιον φυλακῆριον, ἐπειδὴ
δὲ τὸ ὄνομα τῆς τυραννίδος διεβέβλητο, εἶπε τὸ ὥσπερ.

Ἐπιτρέψαντες] Paris. A. Λέγει τὸ τοῖς Ἀθηναίοις ib.
ἐπιτρέψαι τὴν κρίσιν, ἔλαβον δὲ κριτὰς τοὺς Κέκροπος παῖδας.

Ἐν τοῖς παιδικοῖς] Paris. A. ut Ap. Mon., a quo in 183, C.
his fere recedit: ἔρως — ἢ ὑπὲρ τῶν ἐρωμένων — ἐπέ-
τρεψαν.

Τοῦ τε ῥοθίου] Paris. A. Τιμῆσαι τὸν τούτου δοτῆρα ib.
βουλόμενος, τοῦτο γὰρ ἔδειξεν ὁ Ποσειδῶν, θαλλὸν δὲ ἡ
Ἀθηνᾶ, ὃ ἔστι κλάδον ἐλαίας. Ἄλλοι μὲν φασὶ ἐπιτρέψαι
τὸν Δία ἐν μέρει τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ψηφίσασθαι,
καὶ ψηφισθέντων ἴσος ἦν ἑκατέρων ὁ ἀριθμὸς· ἀκηκοὺς
δὲ ὁ Ζεὺς ἔφη, μὴ ἐψηφίσθαι τὸν βασιλέως οἶκον καὶ ψη-
φίσαντος δὴ καὶ τοῦτον ὑπερήλασαν τῷ ἀριθμῷ αἱ γυναῖ-
κες τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ εὗρηται τρεῖς ἔχων θυγατέρας ἡ βα-

1) Cod. περιμάχον.

σιλεύς, εἰς ὃν αὐτός· διακρίναι λέγεται τὸν Ζῆνα Ἀθηναίων
 παραλαβεῖν τὴν πόλιν.

184, A. Τὴν ἐπωνυμίαν] Paris. A. Ἐξ Ἀθηναίων γὰρ Ἀθηναίων·
 πρότερον γὰρ οὐκ Ἀθηναίων, ἀλλ' ἁπλῶς, εἰτ' Ἀττικὴ λεγομένη.

184, B. Ἔτι δ' ἱππῶν] Paris. A. Σχήματι καλῶς τὸ σχῆμα,
 οὐ γὰρ βούλεται τῇ ἱστορίᾳ μάχεσθαι, ὅτι Βελλεροφόντης
 ἐφεῦρε τὸν Κέατα, πάρεδρον δὲ τῆς Θεοῦ τὸν Ἐρεχ-
 θεά φησὶν, ἐπειδὴ ἐν τῇ κ. τ. λ. cf. Apogr. Mon. — ἔξευξεν
 σὺν τῇ Θεῷ· εἶπεν, ὡς αὐτῆς Ἀθηναίων τὴν κατασκευὴν εἶπε
 ἀλούσης αὐτῷ (sic).

184, C. Ὁ τῆσδε τῆς Θεοῦ πάρεδρος] Paris. B. cum bomb.
 consentit.

ib. Χορεῖται καὶ τελεταὶ] Paris. A. Χορείας τοὺς ὕμνους
 λέγει τῶν Θεῶν, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μει-
 δίου, τελεταὶ δὲ τὰ μυστήρια· γνωστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον
 εἰς ἀμοιβὴν τῶν Θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς
 παρὰ τῶν Θεῶν εὐεργεσίας.

ib. Πανηγύρεις] Paris. A. Πανηγύρεις λέγει τὰ Διονύσια
 καὶ τὰ Ἐλευσίνια, τὰ Παναθήναια.

ib. Ἄλλαι δὲ ἄλλων] Paris. B. convenit cum bomb., B.
 item servat ἔφημεν.

184, D. Οὐ μόνον] Paris. A. Τοῦτο τὸ νόημα πρόσθεν εἰπόν,
 ἐπειδὴ ἀνάγκη ἦν προσθεῖναι ἕτερον, τότε δὲ ὁ καιρὸς οὐκ
 ἐδίδου, ἄλλα γὰρ κατήπειγε, διὰ τοῦτο πάλιν ἐχρήσατο,
 ἵνα ταῦτα, ἃ νῦν λέγει, προσθήσῃ· τοῦτο δὲ πολλαχῇ τῶν
 αὐτοῦ λόγων ποιεῖ.

185, B. Καὶ λαγχάνει] Paris. A. Ἀλιερόθιος ὁ υἱὸς Ποσει-
 δῶνος ἠρώσθη Ἀλκίππης τῆς Ἄρεος (sic) θυγατρὸς κ. τ. λ.
 vide Ap. Mon. et Leid. Pergit Paris. A. ὁ δὲ ἀπιστῶν τῇ
 θυγατρὶ καὶ βουλόμενος θεατῆς γενέσθαι μετεσχηματίζει ἑαυ-
 τὸν εἰς τὴν θυγατέρα καὶ ἀπέρχεται ὑδρευσόμενος καὶ λαβὼν
 αὐτὸν ἐπιχειροῦντι ἀνείλεν· ἐγκαλεῖ γοῦν Ποσειδῶν Ἄρεϊ περὶ
 τοῦ παιδὸς καὶ παραγίνονται ἀμφοτέροι Ἀθηναῖζε κριθησόμε-
 νοι, καὶ γίνεται ἡ κρίσις παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ δικαζόντων
 Θεῶν· ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ τόπος ἄρειος πάγος διὰ τὸν Ἄρεα
 ἐκεῖ πῆξαι τὸ δορυ· ἄλλοι δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην λαβεῖν

φασὶ τὸν τόπον διὰ τὸ τὸν Ἄρην ἐκείσε καθίσαι καὶ πολιορ-
κεῖν τὴν πόλιν ἐπὶ αὐτῆς ἐστράτευσεν ἡττωμένων τῶν
θυγατέρων αὐτοῦ Ἀμαζόνων ὑπὸ τῆς πόλεως· ἕτεροι δὲ τὸν
Ἀλιφρόδιον οὕτω φασὶ κτανθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ποσειδῶ-
νος· τῆς Ἀθηνᾶς ἐπεχίρει αὐτὸς κόπτειν τὴν ἐλαίαν, πλήτ-
τεται παρὰ τὸν τόπον ὑπὸ τοῦ Ἄρεος καὶ θνήσκει. Ἄριστα
δὲ πάντων ἐμοίγε κριτῇ ὁ Χάραξ ἰω φησὶν, ὅτι πάρος πᾶς
ὑψηλὸς τόπος καλεῖται, Ἄρης δ' ὁ φόνος, ἀφ' οὗ καὶ ἔναρα
τὰ ὅπλα καὶ ἔναροι οἱ πεφονευμένοι, ὡς ἂν τις μεταβαλὼν
φόνιος τόπος, ὡς καὶ Χάρων (sic) ἡ τοῦ δεσμοτηρίου ἐλέ-
γετο θύρα, ἀφ' ἧς οἱ κατάδικοι οἱ πρὸς Ἀθηνᾶ βαδίζοντες
ἐξήσαν. Paris. B. a bomb. in his discrepat: Ἀλκίπην —
Ἀλκίπην, κατ' αὐτοῦ — κατ' αὐτῶν, θεοὶ ἐν αὐτῷ ἐκρ. —
ἐν αὐτῷ θεοὶ ἐκρίθησαν, quod quae sequuntur, in Paris.
B. desiderantur.

Ἐπεὶ τὸν Ἄρειον πάγον] Paris. B. eadem hab., quae 185, C.
bomb.

Παρὰ τοῖς θεοῖς] Paris. A. Οὐ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον 185, D.
δίκαιον ἴσον θεοῖς δυνατόν εἶναι, παρὰ δὲ τοῖς θεοῖς
ὑπερβολικῶς εἶπεν, ὡς καὶ αὐτῶν συνειδότων τοῦ δικαστηρίου
τὸ δίκαιον.

Συγκεχωρηκότι] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ παρὰ πᾶσιν αἰ- ib.
δεσίμῳ, τῷ συγκεχωρημένῳ, καταδεδεγμένῳ, μὴ ἀντιλεγόμενῳ.

Καὶ οἷς ἐξ ἐκείνου καθήκει] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἀρ- 186, A.
μόζει ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους τῶν θεῶν δηλονότι, οὐ μόνον
ἀνέηται δικαστήριον θεοῖς οὗτος ὁ τόπος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπ'
ἐκείνων.

Ἐτέρα δὲ] In Paris. B. eadem leguntur, quae in 186, B.
bomb.

Μικτὴ τοῖς ἀγωνισταῖς] Paris. A. Μικτὴν λέγει δι- ib.
κην τὴν τοῦ Ὁρέστου καὶ τῶν Ἑριννύων, καθ' ἣν καὶ δύο
ψήφους ἐξήνεγκεν Ἀθηνᾶ μίαν μὲν ὡς θήλεια, ἄλλην δὲ ὡς
πάρθενος· προσοίκους λέγει τὰς Ἑριννυας, ἐπεὶ λέγε-
ται ἡττηθείσας τὰς δαίμονας καταδῦναι ἐν τῷ τόπῳ· ἄλλοι
δὲ φασιν, ὅτι ἐξιλεούμενος αὐτὰς Ὁρέστης ἱερὸν αὐτοῖς
ἐκεῖ ἐποίησεν, τινὲς δὲ τοῦτο ἰδρύσασθαι αὐταῖς τοὺς Ἀθη-

ναίους λέγουσι μετὰ τὴν δίκην· εὐφύμως δὲ αὐτὰς ἔφησε
σε μνάς, ὥσπερ ἕτεροι καὶ Εὐμενίδας.

- ib. [Ἵσπερ ἔφασιν] Paris. A. Τὴν ἐξ Ἀργους φυγὴν ἔφε-
σιν ἐκάλεσε, τουτέστι ἐκκλητον· λέγεται γάρ, ὅτι ἐκεῖ κα-
ταδικασθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας μετέστη· ἔφασιν δὲ ἐστὶν ἡ
ἀπὸ μικροῦ δικαστηρίου ἐπὶ τὸ μείζον μετώστασις. Paris.
B. ad verbum cum bomb. convenit, nisi quod ὅτ' ὢν τις
τὰ ἐλάττω κ. τ. λ.
- 186, C. Φιλανθρωπίαν οὖσαν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τῆς δικαίας
φιλανθρωπίας οὔσης, ἀντὶ γενικῆς· αἰτιατικὴν εἶπεν οὕτω
σχηματίσας· τοῦτω πολλάκις καὶ Διοχίνης ἐχρήσατο. Cod.
Paris. B. Δέον εἰπεῖν εἶναι, οὖσαν εἶπεν.... στρέψας
(f. ἐπιστρέψας) τὴν σύνταξιν πρὸς..... τοχὴν (μετοχὴν), ὃ
καὶ ἀγνωοῦντές τινες τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φασίν.
- ib. Καὶ τυχὼν τῆς Θεοῦ] Paris. A. Δώδεκα ὄντων τῶν
κρινόντων Ὁρέστην καὶ τὰς Ἐρινύων Θεῶν, καὶ τῶν μὲν
ὅτι ταῖς Ἐρίνυσι προστιθεμένων, τῶν δὲ ἑ τῷ Ὁρέστη,
τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι μετέωρον τὴν ψῆφον ἐχούσης μόλις κυ-
ρεῖ τῆς παρ' αὐτῆς ψήφου ὁ Ὁρέστης καὶ οὕτως νικᾷ·
καὶ τινὲς φασὶν τυχεῖν τῆς Ἀθηνᾶς εὐμενοῦς, ἐπειδὴ περ
τὸ ἐν Ἀθήναις ἡγάπησε δικαστήριον, ἕτεροι, ὅτι ἐκ Διὸς
ἦν Ὁρέστης, ἀφ' οὗ τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, τινὲς δὲ,
ὅτι ἡλεῖσθαι παρ' αὐτῆς δυστυχῶν. Ἀπορεῖται δὲ, πῶς ἐγέ-
νετο κρατῆσαι τὸν Ὁρέστην τῆς δίκης, ἴσων δὴ γενομένων
τῶν ψήφων; καὶ φασιν, ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν τὰς ἴσας ταῖς
δαίμοσι ψήφους ἐδέξατο, νενίκηκεν.
- ib. Περὶ μὲν δὴ γένους] Paris. A. Δόξεις τοῦτο σύμπαν
εἶναι τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἀλλὰ τοῦ μὲν γένους
ἐστὶ σύμπαν, οὐπω δέ γε καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἐπιφέρει γὰρ
καὶ ἕτερον μέρος αὐτῆς τῆς ἀνατροφῆς, τὴν φιλανθρωπίαν·
ἰδοὺ δὲ καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι γένος ἐστὶν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοὺς
λέγοντας, τὴν πόλιν μὴ εἶναι γένος.
- 186, D. Ἵν' μέρος ἐν γέγραπται] Paris. A. Περὶ φιλανθρω-

1) Cod. γενετικῆς.

πίας δηλονότι· τί δὲ τὸ ἐν μέρος, αὐτὸς δηλοῖ, τὴν εἰς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, τὴν τοῦ σίτου πομπὴν καὶ ὅπως εἰς τὸ κοινὸν ἐπολιτεύσαντο.

Ἵσπερ οἱ τὰ σπέρματα] Paris. A. Ἡ Τριπτόλεμον 187, B. αἰνίττεται, ἥ τοὺς βαλλομένους τὰ σπέρματα γεωργοὺς ἐπὶ τῷ πλείῳ συγκομίσασθαι.

Κατ' ἄνδρα] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ κατὰ ἓνα· ἐπειδὴ 187, C. δὲ ἐπὶ τὸ ἥττον ἐλθὼν ἤσθητο, οὐδὲν μέγα τὸ εἰπεῖν κατὰ ἓνα, οὐδὲ σεμνὸν εἰς ἐγκώμιον προσέθηκε τὸ οἱ γνωριμῶ-
τατοι, καὶ ἐπειδὴ δυσχερὲς τῶν μεταστίαντων πάντων κατ' ἄνδρα μνησθῆναι, εἶπε καὶ τὸ ἁπάντων καὶ κατὰ πόλεις μνη-
σθῆναι δυσχερὲς, οὐχ ὅπως τῶν ἰδίᾳ καὶ τῆς τούτων συμ-
φορᾶς.

Ἵσπερ ὥρχῃ τοῖς πολλοῖς διηγείσθαι] Paris. B. Ἴσο- ib.
κράτης γὰρ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ καὶ Δημοσοθένῃ καὶ Αὐσίας
ἐν ἐπιταφίοις καὶ τινες ἄλλοι ἀπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν τῆς
πόλεως ἄρχονται λέγειν φιλανθρωπίαν.

Ἡρακλέους] Paris. A. Ἀντέπιπτε γὰρ αὐτῷ, ὅτι καὶ 187, D.
παρὰ τῶν ἄλλων ἐτιμήθη ὁ Ἡρακλῆς, οἶον παρ' Ἀργείων·
διὰ τοῦτο φησιν, ὅτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μιμούμενοι ἐτί-
μων, ὥστε τῆς Ἡρακλέους τιμῆς πᾶσιν αἰτίοι Ἀθηναῖοι.

Τοῖς μυστηρίοις] Paris. B. Ἀθηναῖοι τὰ Ἐλευσίνια ib.
ἄγοντες, ἃ πρὸς τὴν Δήμητραν ἐποιοῦν, ἐπειδὴ παρ' αὐτῇ τῇ
ἐορτῇ Ἡρακλῆς ἐδεῖτο καὶ αὐτὸς μνησθῆναι· νόμιμον δὲ ἦν
μὴ ξένον τινὰ μύειν, αἰσχυρθέντες οὖν τὴν αὐτῶν ἐορτὴν
ἐποίησαν τὰ λεγόμενα μικρὰ μυστήρια πρὸς τὴν Δήμητρος
Περσεφόνην, ἐν οἷς πρῶτον αὐτὸν ἐμήσαν, ὕστερον δὲ καὶ
τοὺς Διοσκούρους.

Τοὺς πρεσβυτάτους] Paris. A. Τοὺς περὶ τὸν Κρό- 188, A.
νον καὶ Φέαν καὶ Δία καὶ τοὺς λοιποὺς λέγει· τὸ δὲ ἤρξε
τιμᾶν ἀπὸ τοῦ ἔγραψεν, ἐπηλύδας δὲ τοὺς νεωτέρους
λέγει, Διόνυσον, Ἡρακλέα· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ ὑποπὸν τι ποιεῖν
καινοτομοῦσα θεοὺς, φησὶν, ὅτι ὥσπερ συμπολιτευο-
μένη θεοῖς ἐγίνωσκε τούτων τὸ βούλημα, ἐκεῖνοι γάρ, φη-
σὶν, ἐδέχοντο καὶ ταύτην οὐκ ἐλάνθανον.

- 188, B. Ἀλλ' ἐξηγεῖτο] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ πρώτως ἐνεχείρει.
- 188, C. Εὐρυσθέως] Paris. A. Ὁ Εὐρυσθεὺς ἐκπληρῶν τῆς
 "Ἡρῆς τὸ βούλημα, οὐ μόνον ζῶντα ἐκ τόπου εἰς τόπον
 ἐδίωκεν Ἡρακλέα, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον τοὺς παῖδας αὐ-
 τοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἐδίωκεν. Ἀθηναῖοι δὲ τῶν ἄλ-
 λων μόνοι καταφρονήσαντες Εὐρυσθέως ἐδέξαντο τοὺς Ἡρα-
 κλείδας καὶ σὺν αὐτοῖς κατὰ Εὐρυσθέως στρατεύσαντες νε-
 νικήκασιν καὶ κατήγαγον αὐτούς· καθὼ καὶ ὁ συγγραφεὺς φησι,
 Δωριεῖς τὸ ὀγδοηκοσιτῷ ἔτει σὺν Ἡρακλείδαις Πελο-
 πόννησον ἔσχον (vid. Apogr. Mon.)
- 188, D. Μόνῃ] Paris. A. Οὐκ ἀπανθρωπίας κατηγορεῖ τῶν
 ἄλλων Ἑλλήνων διὰ τούτων, ἀλλὰ δέος ἐμφαίνει καὶ ἀσθένειαν,
 ὡς εἰ ἔλεγεν, τὸ δέος τὴν φιλανθρωπίαν ἐνίκησεν.
- 189, A. Εἰκότως] Paris. A. Ἐπικρίσις τὸ σχῆμα.
- ib. Ἀφ' οὗ] Paris. A. Ἀφ' οὗ ταῦτά τοῦτ' ἔστι ἀφ'
 οὗ ἑώρα τὰ ὅμοια αὐτῇ μεταδιώκοντα καὶ φιλανθρωπεύ-
 μενον.
- 189, B. Ἐν ἐτέρᾳ] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς πράξεσιν, ὅτε
 διηγήσεται τοὺς πολέμους, νῦν γὰρ τὴν φιλανθρωπίαν θέ-
 λει εἰπεῖν· ἐπιτροπήν δὲ τὴν πρόνοιάν φησι τὴν κηδε-
 μονίαν.
- 189, C. Τέτταρας δοῦσα] In Pariss. A. et B. ead. leguntur,
 quae in bomb., praeterquam quod A. Προβάλλινθον habet.
- ib. Δημοσίᾳ] Paris. A. Παρὰ τοῦ δημοσίου, ὥσπερ δὲ
 νόμον γενόμενον τοῦτο εἶπε τῇ πόλει, μετὰ ταῦτα γὰρ τῶν
 ἐν πολέμοις ἀποθανόντων δημοσίᾳ οἱ παῖδες ἐτρέφοιντο, μά-
 λιστα δὲ ἀπὸ τῶν Περσικῶν.
- ib. Τροφεῖα] Paris. A. Τουτέστι τὰς ἀμοιβὰς τῶν τρο-
 φῶν, εὖρε γὰρ ἀξίους αὐτοὺς τῶν τροφῶν· σημαίνει δὲ, ὅτι
 καὶ μετὰ ταῦτα κατελθόντες μετέσχον Πελοπόννησον, ὃ δ' ὅν
 δὲ λέγει τὴν καταφυγὴν, ταύτην δὲ πρώτην καταφυγὴν τῶν
 δυστυχισάντων ὑποτίθεται, εἴτα ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ
 εἶπεν (sic), ὅτι μετὰ πολλοὺς ἄλλους τοῦτο συμβέβηκε· τοῦτο
 δὲ εἶπεν ὑπερβολικῶς, οὐδὲ γὰρ ἄλλοι πρὸ αὐτῶν ἦλθον.

1) Similia in Paris. B. et D.

Κοινήν εὐθύς] Paris. A. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ δόξη 190, A.
ἐκ μεταβολῆς καὶ μετανοίας τοῦτο Ἀθηναίων τὸ ἐπιτήδευμα.

Ἐπὶ θυεῖν] Paris. B. cum bomb. consentit. ib.

Τῇ δύναιμι] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὠφελεία, ἵνα δείξῃ 190, B.
ταύτην τῆς οἰκείας καλλίονα· ἔοικε δὲ τῷ Δημοσθενικῷ, τὸ
γὰρ πράττοντα λέγειν ὕστερον ὃν κ. τ. λ. vid. Ap. Mon.

Πάσης τῆς] Consentit Paris. D. cum Ap. Mon., B. 190, C.
cum bomb., levi quadam varietate.

Ταναγραίων] Nil discrepat Paris. D. ab Ap. Mon. ib.

Εἰζάντων] Paris. A. Περὶ τῶν Ἰώνων λέγει τῶν εἰζάν- ib.
των ἀναστάντες (sic) Ἀχαιοὺς ἢ Πελοπιδῶν ὡς ἀθανάτους¹
καὶ μετακισθέντων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν.

Ἰωνία πάντες] Paris. D. idem cum Apogr. scholion ib.
servavit, in his fere ab Ap. recedens: Κόδρου τελευτή-
σαντος — οἱ ἀδελφοὶ ἤρισαν περὶ βασιλείας — αὐτὴν λά-
βῃ — αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐρωτῶσιν — τὸν σίαλον τρίβῃ — τῶν
δύο σπείσει, ἐκεῖνος γὰρ ἂν λάβοι — τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τὸ
σπείσαι — εἰτα ἔφησεν τὸν χρησμὸν — τρίβῃ· ὃς πρῶτος
τῶν δύο σπείσῃ — εἶναι τὴν βασιλείαν — ἐλαίας κηχωρι-
σμένας — τοῖς δὲ κλάδοις ἐμπεπλεγμένας — ἄλλῃλας ἐκβαλ-
λούσας — ἐπέγνω τὸν χρησμὸν — ἀπιστῶν τότε ὁ Νηλεὺς
ἐκεῖνο εἶναι — εἰρετο τὸν Ἀπόλλω, εἰ αὐτὸ εἶη — τοῦτο
οὖν ἀκούσας, — ἐρώτησε· πῶ ἄρα οἰκήσει — ἐγκατοικῆσαι —
Ἰωνας τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπήγαγεν. —

Πρὸς τοὺς ἀπ' ἀμφοτέρων] Paris. A. Αἰγιαλοὺς ib.
λέγει τὰ τέματα τῆς οἰκουμένης, οἷον δύσιν καὶ ὠατολὴν·
ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς ἐδέξαντο ὕστερον τοὺς Ἰωνας ἀδικουμέ-
νους ὑπὸ Περσῶν ἀπὸ δὲ τῶν δυτικῶν Μεσσηνίους καὶ
ἄλλους πολλοὺς.

Ἔν ἐτι καὶ νῦν] Paris. A. Τῷ περιληπτικῷ ἐχρήσατο 190, D.
σχήματι, οὐ γὰρ Ἀρτύπων τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύε-
ται, Πελασγῶν δὲ μόνων, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης. Ad Πε-
λασγούς cad. leguntur in Paris. B., quae in bomb.

1) f. ἀναστάντων.

- 191, B. *Μιᾶς μὲν γε*] Comparatur, uti supra, Paris. D. cum Mon., B. cum bomb.
- 191, C. *Τῆς Μεσσηνίων*] Paris. B. Ἔθος ἦν τῇ τῶν Μεσσηνίων ἑορτῇ πέμπειν Λακεδαιμονίους κόρους καὶ κόρας· τινὲς δὲ τῶν Μεσσηνίων ἐβιάσαντο τὰς κόρας· Λακεδαιμόνιοι δὲ ζητοῦντες εἰς τιμωρίαν τοὺς βιάσαντας, ἐπειδὴ οὐκ ἐξέδωκαν Μεσσηνιοί, κατέσκαψαν τὴν Μεσσηνίων πόλιν ὀργισθέντες.
- ib. *Τοὺς λοιπούς*] Paris. D. Λοιπούς τὸ λειπόμενον καὶ τὸ λευανόν φησι· διπλὴν λέγει τὴν εὐεργεσίαν, τὸ δέξασθαι καὶ τὸ δοῦναι οἰκησίαν· λέγει δὲ τὴν Ναύπακτον, ὥς καὶ ὁ Θουκυδίδης κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, λέγει δὲ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον δεκέτη γενόμενον.
- ib. *Δεξαμένη*] Paris. A. Διπλὴν παριστᾷ τὴν εὐεργεσίαν, τὸ τε δέξασθαι καὶ τὸ οἰκήσεως φροντίσαι.
- ib. *Αὐθις δὲ τοῦ περὶ B.*] Paris. A. et D. cum Apogr. faciunt, B. cum bomb.
- ib. *Ἐνευτυχῆσαι*] Paris. A. Λέγει δὲ τὴν τελευταίαν μάχην ἐν Πλαταιαῖς τῶν Περσῶν· παρ' ἁξίαν δὲ, ὅτι πόλιν ἐνὴν ἀνενίκηκαν (sic) ταύτην ἀνείλον ἀπροσδοκῆτως, οὐ γὰρ ἤλπιζον, ὅτι ἀπὸ Περσῶν σωθεῖσα ὑπὸ Θηβαίων ἀπολείται· παρ' ἁξίαν δὲ, ὅτι ἡ τοὺς βαρβάρους νικήσασα ὑπὸ Ἑλλήνων κατέσκαπται. Paris. B. Ἐνευτυχῆσαι λέγει, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ Πανσανίας μετὰ τῶν Ἑλλήνων τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν διώλεσε.
- 191, D. *Ἄλλὰ τὸ μὲν*] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐπὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι ἀπώλετο· τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐξήκει τὸ τῶν Πλαταιέων γένος· σχῆμα λέγει τὸ ἁξίωμα, ὅτι Ἀθηναίους αὐτοὺς ἐνέγραψεν.
- 192, A. *Τὴν δυστυχίαν*] Paris. A. Ἀμεινον δὲ εἰπεῖν, ὅτι πρὸς ταὺς ἐπισταμένους ἔφη τοῦτο καιροῦς· ῥωμαῖκοὶ γὰρ τότε ἦσαν.
- ib. *Φυλάξασα*] Paris. A. Τόπον λέγει τὴν πόλιν, μνημεῖον δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐφύλαξεν οὖν τὸ Πλάταια τοὺς Πλαταιεῖς (sic).
- ib. *Τῶν ἐκεῖ φανερῶν*] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἐνδόξων φί-

λων καὶ ἐπισήμων· μόνοι γὰρ ἐν Μαραθῶνι συνεμάχοντο Ἀθηναίους· διὸ καὶ τῶν ἀμοιβῶν, ἥνικα κακῶς ἐπραττον, ἔτυχον.

Πάλιν τοίνυν] Paris. A. Φίλιππος πόλεμον ἔχων πρὸς ib.
Ὀλυνθίους ἔπεμψε πρὸς Λακεδαιμονίους νικήσαντας τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, αἰτῶν βοήθειαν· οἱ δὲ μετὰ τῆς βοηθείας καὶ Φοιβίδαν ἄρχοντα ἔπεμψαν· ὁ δὲ παριὼν τὰς Θήβας ὡς ἐπὶ Μακεδονίαν εἶλε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβαίων καὶ φρουρὰν ἐγκατέστησαν. Ἀθηναίων δὲ συμβουλευσάντων, Θηβαίους ἐγχειρίδια διαλαβεῖν καὶ ἐν σχήματι γυναικῶν κατελθεῖν εἰς τὰς Θήβας, οὕτως ἐποίησαν, καὶ τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἀνείλον, τῆς δὲ πόλεως κρατοῦσιν. B. a bomb. in his recedit: Διὰ τοῦ ᾧδ. — Ἰσμηνίας δὴ καὶ — διὰ Θηβαίων — ἀπαιτησάντων — τὴν μετὰ τούτων μίξιν — τὰς γυναῖκας — γενομένης ἑσπέρας — ἀποδυθέντες — πρὸς τούτοις — συνέβη ἀναιρεθῆναι — τῶν γινομένων

Ἐπὶ θάτερα] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰναντία, πρὸς 192, D. εὐτυχίαν· εἰ γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπὶ θάτερα τὰναντία, ὡς ἐπὶ καλοῦ τὰ φαῦλα, οὕτως ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ φαύλου τὰ κρείττω.

Οὐ γὰρ ἐπποδῶν] Paris. A. Ἄνδρος κακῶς πρᾶσσον- ib.
τος ἐκποδῶν φίλοι. Paris. B. consentit cum bomb., omisso tamen senario.

Οὐδ' εὖ μὲν] Paris. A. Τουτέστιν οὐ πρὸς τὴν τύχην 193, A. ῥυθμιζομένη τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ πρεσβυτάτη] Paris. A. Νῦν θέλει δεῖξαι τὴν 193, B. πόλιν πρεσβυτάτην τῶν ἄλλων πόλεων οὔσαν, οὐ τῷ πρωτον μόνον γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ σώζειν δεχομένην τοὺς δυστυχοῦντας.

Πατρῶον] Paris. A. Πατρῶος ὁ Ἀπόλλων Ἀθηναίους, 194, A. ἀπὸ γὰρ Κρεούσης καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἐξ οὗ οἱ Ἴωνες.

Προσθήκην] Paris. A. Προσθήκην καλεῖ τὴν αὐξή- ib.
σιν· ἀκολουθεῖ δὲ τῇ αὐξήσει καὶ φυλακῇ, ἥτις ἐστὶν ἡ ἀσφάλεια, ὅπου γὰρ πληθὸς ἐκεῖ καὶ ἀσφάλεια.

Ὡσπερ λήμην] Paris. A. Καλεῖ, ὅτι τρόπον ἐξήλω- 194, B. σιν βίφβαρον καὶ τῇ πράξει τὸ γένος ἡρνήσαντο· ἐξήτῃται

δὲ πῶς Μίνω ἐκβαλόντος¹ τοὺς ληστρεύοντας Κᾶρας αὐτὸς τοὺς Ἀθηναίους λέγει; φαινόμενον οὖν, ὅτι μὲν πρῶτον αὐτοὺς Κᾶρας ἐξήλασεν, ὕστερον δὲ τῶν Καρῶν ἦττον Κρητῶν ληστευόντων, Ἀθηναῖοι τοὺς Κρητας ἐξήλασαν. Paris. D. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν ἐπικειμένην ἐκάδῃρε θάλατταν] ἢ σύνταξις οὕτως· πρῶτον μὲν τὴν ἐπικειμένην ἐκάδῃρε θάλατταν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ὥσπερ λήμην ἀφείλετο. Λήμην δὲ καλεῖ τὴν ἀκαθαρσίαν· ὥσπερ γὰρ ἡ λήμη ἐμποδίζει τῶν ὀφθαλμῶν ὄρον,² οὕτω καὶ τὸ ληστικὸν τὰς ἀποικίας. Ἀριστοφάνης, λημμαῖς κολοκνήτας (certe leg. Λήμαις κολοκύντας)· ἐπικειμένην δὲ λέγει τὴν γείτονα, τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὰς ἐν αὐτῇ νήσους, ὡς αὐτῆς ὄν· οὐ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

194, C. Ἔστιν οὐ] Paris. A. Ἔστιν ὅπου, οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσων νήσων τοῦτό ἐστι.

ib. Τοὺς Ἑσπερίους τόπους] Paris. A. Οἰκουμένην Σικελίαν λέγει καὶ Ἰταλίαν, ἐπικειμένας δὲ νήσους τῇ Πελοποννήσῳ, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν καὶ Κερκύραν λέγει.

195, A. Συνάπτουσα] Paris. A. Τοῦτο καλῶς, ἐπειδὴ εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην ταύτην μερίζουσι.

ib. Ἀσίας ἀντίπρωρον] Paris. A. Τὸ γὰρ παραθαλάσσιον μέρος τῆς Ἀσίας ἔκτισεν· ἀντίπρωρον δὲ τὸ ἀντιπρόσωπον λέγει, κατέναντι γὰρ Ἰωνία τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· καλῶς δὲ εἶπε εἰ οἷόν τε, ἐπειδὴ ἐπὶ νεῶς λέγεται ἀντίπρωρον.

195, B. Οὐ μόνον τῷ πλήθει] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ὅτι οὐ μόνον τῷ πλήθει τῶν ἀποικιῶν, οὐδὲ τῷ εὐκαίρῳ καὶ εὐθέτῳ τοῦ τόπου, (τοιούτου γὰρ ὁ περὶ Ἰωνίαν κάλλιστον περιέθηκε κόσμον). ἀλλὰ καὶ τῷ δεῖξαι, ὅτι ὠμονοοῦντο τότε οἱ Ἕλληνες, διὰ γὰρ τὴν ὁμόνοιαν ἀπόικεν (sic, forte ἀπενίκαν), ἐπεὶ οὐκ ἡδύνατο ἡσυχολημένη εἰς τὸ πολεῖν (sic) τοὺς Ἕλλησι· πῶς οὖν ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐστασιάζετο; λέγομεν, ὅτι ἐκείνος ὡς ἱστορίαν συγγράφων τὸ ἀληθές εἶπεν, οὗτος δὲ ὡς ἐγκωμιάζων πρὸς τὸ συμφέρον ψεύδεται.

1) Cod. ἐκβαλόντας. — 2) f. τὸν τῶν ὀφθ.

Μέτρον] Paris. A. Μέτρον λέγει τὴν γῆν, ἣν ὥκι- 195, C.
ζον, ὥσπερ οὖσαν καὶ αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, οὐ γὰρ ἄπας
τόπος δέχεται ἀποικίαν. Καλῶς πάντῳ τὸ δεχόμενον, τινὰ
γὰρ καὶ διὰ ψυχρότητα ἢ ἄκραν θερμότητα μένει ἀοίκητα.

Τμετέρων παιδῶν] Paris. B. Τμετέρων παιδῶν λέγει 195, D.
τῶν τε ἐν τῇ Μασσαλίᾳ κατοικισθέντων καὶ τῶν ἐν ταῖς
νήσοις, ὧν τινὲς μὲν τῶν ἐν νήσοις Μιλησίων — τὸ λέγει
καὶ ἄλλων τινῶν, εἰς Μασσαλίαν ὑπάρκισαν, κακεῖθεν αὐ-
θις ἐξετάθη τούτων ἡ ἀποικία μέχρι Γαδείρων· ἐκ δὲ τῶν
ἐν τῇ Ἀσίᾳ τινὲς ἀποικίαν ἐποιήσαντο εἰς τε τὸν Τανάιν
καὶ τὴν Μαιωτῶν λίμνην· μεμερισμένοι δὲ εἶπεν, ἡ δὲ
ἀμφοτέρους, τοὺς τε ἐν τῇ Μασσαλίᾳ λέγει καὶ τῇ Μαιω-
τίδι ἢ διὰ τοὺς ἐν τῇ Μαιωτίδι καὶ τῇ Τανάϊδι μόνον,
ὡς μὴ ὁμοῦ ἐγκατοικισθέντες, ἀλλὰ διηρημένως.

Μασσαλίας] Paris. A. Ἡ Μασσαλία πόλις τῆς Ἀφρι- ib.
κῆς· μένηται δὲ καὶ Θουκυδίδης, ἐν οἷς φησι, Φωκαεῖς
τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες· κεῖται δὲ περὶ τὸν εἰσπλοῦν
τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἀπάγοντος ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας.
Paris. B. ad verbum cum bomb. facit.

Τανάϊδι] Paris. A. Ὁ Τανάϊς ποταμὸς Σκυθίας, Ἀσίαν 196, A.
καὶ Εὐρώπην μερίζων, καθὼς καὶ ὁ Διονύσιος φησιν ὁ πε-
ριηγητής· οὗτος δὲ καὶ τὴν Μαιωτίδα ποιεῖ.

Τῶν νῦν πόλεων] Paris. A. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους αἰ- ib.
νίττεται πεφερομένως (sic).

Διὰ βραχείων] Paris. A. Δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο διὰ βρα- 196, B.
χείων, βραχεῖα γὰρ ἐστὶν ἡ ἀνακεφαλαίωσις· ἐπεὶ δὲ ἐστὶν
εὐεργετῆσαι, διαλιπεῖν δὲ χρόνον καὶ πάλιν εὐεργετῆσαι, διὰ
τοῦτο τὴν συνέχειαν εἰπὼν βούλεται δεῖξαι, ὅτι οὐδέ-
ποτε Ἀθηναῖοι διέλιπον εὐεργετοῦντες.

Πρόσρημα βελτίον] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἡ ib.
πόλις ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἐπολιτεύσατο τῆς Ἑλλάδος· ποῖον
δὲ ὅτι ὄνομά φησιν ἔχειν τὸν ἔπαινον ἢ πολιτεία (sic).
τοῦτο δὲ γενικὸν ἐστὶ καὶ Δημοσθένει· πολλῶν γὰρ κ. τ. λ.
plane ut Apogr. Πρόσρημα τὴν φιλανθρωπίαν λέγει· καὶ
γὰρ εὐεργετῆν τοὺς Ἡρακλείδας ἐδέξατο· θέλει δὲ δεῖξαι,
ὅτι πολιτείαν Ἀθηναῖοι τὴν φιλανθρωπίαν εἶχον.

- 196, C. Ἐπει δὲ ἔδει] Paris. A. Ὡςδε σαφῶς εἶπεν, ὅτι ὅπισθεν ὑπὸ τῶν εἰζάντων μὲν ἀναστάντες· μετὰ θροῦ δὲ εἶπεν, διδοται γὰρ αὐτοῖς χρησμός μετὰ Λωριῶν κατελθεῖν.
- ib. Τῶν προτέρων] Paris. A. Τῶν Ἡρακλειδῶν.
- 196, D. Ἔτεροι δ' αὖ] Paris. A. Ἀντὶ Πελοποννησίων οἱ Ἴωνες.
- 197, A. Τῷ πλεονεκτήματι] Paris. A. Τὰς ἀποικίας λέγει, πλεονεκτήματα δὲ ἀντὶ φιλοτιμήματα.
- 197, B. Ὅμοιως τῇ τε] Paris. A. Μίαν φησὶν εὐνοίαν φυλάττουσα καὶ ἐπὶ τῆς ἁλλοδαπῆς· ὁμοίως γὰρ, φησὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀποικίαις ὑποδέχεται αὐτοὺς διὰ τὸ παρέχειν τόπους, ἐνθα οἰκήσουσι.
- 197, C. Λεῶν] Paris. A. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τῆς ἀποικίας ἀτιμοῦν αὐτοὺς, διὸ καὶ Ἀθηναίους, φησὶν, ἀνδρας συνεξέπεμπεν αὐτοῖς.
- 197, D. Βουλήματι] Paris. A. Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων φησὶ τοῦτο ἐποίησεν, ἄλλα προαρέσεως ἢ ἐπειδὴ τὸ τῆς πράξεως τῶν Ἡρακλειδῶν μερικὸν τί ἐστι, καὶ τὸ διὰ τῆς βουλήσεως, τὸ αἰὶ βουλευέσθαι μεῖζόν ἐστιν.
- ib. Τοὺς προτέρους] Paris. A. Οὐ πάντων προτέρους, ἀλλ' ὧν μέλλει αὐτὸς ἐπιφέρειν, τῶν Ἰώνων· εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, ὅτι ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὸ κακείνος (sic) κατέφυγον.
- 198, A. Καὶ προῖοῦσα] Paris. A. Πρῶτον γὰρ τὸ δέξασθαι, τελευταῖον τὸ ἀποικίσαι.
- ib. Πολιτεία] Paris. A. Τὴν συνέχειαν τῶν εὐεργετημάτων πολιτείαν καλεῖ, ὥσπερ γὰρ ἡ πολιτεία ἐκ πολλῶν μερῶν σωτηρίαν ἐργάζεται ταῖς πόλεσιν, οὕτως ἡ πρόνοια τῶν Ἀθηναίων διὰ πολλῶν ὑφορμῶν σώζει τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων.
- ib. Καὶ μὴν τὸ μὲν] Paris. A. Θέλει δεῖξαι κοινὸν τῶν Ἑλλήνων εὐεργέτημα τὸ δέχεσθαι τοὺς δυστυχοῦντας, καὶ φησιν, ἀλλὰ λέγει τις, οὐκ ἔστι κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, μόνους γὰρ τοὺς δυστυχοῦντας εὐεργέτησεν· ἐπάγει οὖν, ὅτι τὸ τῆς ἀποικίας κοινόν ἐστι καὶ οὐκ ἔχει ἀντίρρῳσιν, προσθήκην γὰρ ἔχει, καὶ ὅπισθεν εἶπε περὶ τῶν ἀποικιῶν, ὅτι καὶ προσθήκην καὶ ἀσφάλειαν ἐποίησεν ἡ πόλις τῷ γένει.

Πρεσβύτατοι] Paris. A. Διὰ τὸ ἀρχαίους εἶναι, νέοι 198, D.
δὲ διὰ τὰς ἀποικίας.

Καθάπερ τὸν Διόνυσον] Paris. A. Τοῦτον γὰρ καὶ ib.
νέον γράφουσι καὶ παλαιόν, διὰ τὸν οἶνον, ὃς καὶ παλαιός
ἐστι καὶ νέος· οὕτως οὖν τῶν Ἀθηναίων οἱ μὲν νωθεῖς
εἰσιν, ὥσπερ οἱ γέροντες, οἱ δὲ ὄξεις, ὥσπερ οἱ νέοι καὶ
πρὸς πᾶν πρόθυμοι.

Τὸ προσῆκον ἐξῆς] Paris. A. Τουτέστι τὸ ἀνάγκη· 199, A.
ἀνάγκη γὰρ τοὺς ἀρχαιοτέρους πολλοὺς ἔχειν καὶ ἀπογόνους.

Hinc sequuntur nonnisi excerpta ex scholiis codicis Parisini A, quae integra describere propter et ingentem molem et minimum, qui ex ea re capi posset, usum, a me impetrare non potui. Quanta autem sit moles, inde conjeceris, quod ea, quae huc usque descripsi, primi tantum folii margines complent: quam minimus sit usus, res ipsa docet.

Ἐκδέχεται δ' ἡ πάλαι] Paris. A. ¹ Εἰς θ' δέ, τινές 199, C.
φασι, μέρη διεῖλε τὸν λόγον, ἐπειδὴ καὶ θ' ἡμέρας κατεῖχεν
ἡ πανήγυρις, ἕως οὖν τῶν ἐνταῦθα τὸ πρῶτον μέρος λέγουσι
καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεσθαι αὐτὸν ² τοῦ μεγάλου κεφαλαίου τῶν
πράξεων, διό καὶ οἰκείως τὸ προσδοκωμένη προσέθηκεν·
ἡ δὲ ἐκ πρόθεσις ἀντὶ τῆς διὰ· οὕτω γὰρ λέγεται τὸ ἐκδέ-
χεται ἀντὶ τοῦ διαδέχεται.

Ἵτου δέησαν] Paris. A. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ 200, C.
τοῦ Ἵτου δεήσαντος.

Παρ' ἀξίαν] Paris. A. Ἑρακλέους γὰρ ἦν ἡ βασιλεία 201, B.
τῶν Πελοποννησίων.

Ἵβρισε] Paris. A. Φησὶ ³ γὰρ, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ ἔθα- ib.
ψαν, ὥστε καταπατεῖσθαι παρὰ τῶν παριόντων.

Ἀπορρήθην] Paris. A. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπορρήθηντος. 201, C.

Ὅπως μὴ] Paris. A. ⁴ Αἱ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκα- ib.
τάθωσιν ποιοῦσιν.

Βοιωτία] Paris. A. Περὶ τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις. 201, D.

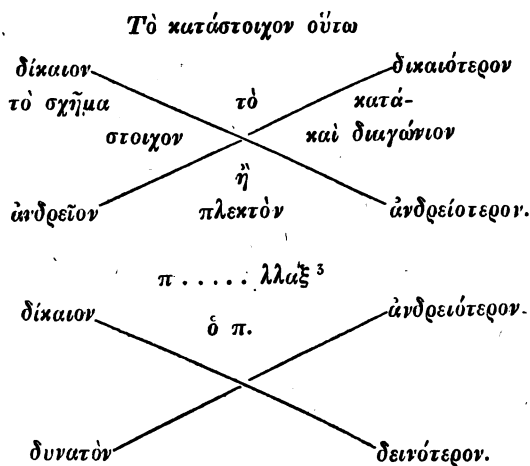
Ἀργείων] Paris. A. Καὶ τοι οὐ πάντες ἦσαν Ἀργεῖοι, 202, A.

1) Similia leguntur in Paris. B. — 2) Cod. αὐτῶν. — 3)
f. φασὶ γάρ. — 4) Ead. in Paris. D.

ἀλλ' ἐκ διαφόρων πόλεων· φαμέν οὖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡγου-
μένου τῆς στρατείας Ἀδράστου οὕτως ὀνομάζεται.

202, C. Ἰσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν] Paris. A. ¹ Παροιμία ἐπὶ τά-
χους ² λεγομένη ἀντὶ τοῦ προθύμως καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἀνεν-
δοιάτως· ἦτοι γὰρ ἀπὸ τοῦ σπεύδοντος ἐπείγεσθαι ἀμφο-
τέροις τοῖς ποσὶν, ἢ ἀπὸ τῶν πλεόντων μεταφορικῶς τῶν
ἀπὸ δύο πηδαλίων, ἵνα ὅμοιον τῷ ἐπιδύς ὄρμαϊον ἐδοξαν
(sic, forte ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν.)

203, B. Ἰστ' ἄμφω τῷ γένῃ] Paris. A. ad scholion, quod in
Photio legitur, hoc schema addit:

205, C. Ἀμαζόσι μὲν γάρ] Paris. A. ⁴ Ἡρακλῆς ὑπὸ Εὐρυ-
σθέως πεμφθεὶς τὸν ζωστήρα Ἰππολύτης τῆς Ἀμαζόνος
ἐκόμισε· ἀγανακτησάσαι δὲ αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῆς Ἑλλάδος
στρατεύονται καὶ πολλὰς κατεστρέψαντο πόλεις· ἐλθούσας
δὲ αὐτὰς πρὸ τῆς Αἰτικῆς ὁ Θησεὺς βασιλεὺς ὢν συμβα-
λὼν ἐνίκησε καὶ λαβὼν Ἰππολύτην συνεγένετο αὐτῇ, ἅφ'

1) Quae servantur in Paris. B., ab his nonnihil differunt. —

2) Cod. τέχους. — 3) Similia in Paris. B. conspiciuntur. — 4) Eadem ferme in Paris. B., nisi quod, quae post Ἰππολύτην le-
guntur, ea desiderantur. Videntur autem ex nescio quo alio
schol. adseuta.

ἧς ἐγέννησεν τὸν Ἰππόλυτον. Οἰκοῦσι τὴν Σκυθίαν Ἀμαζόνες παρὰ τὸν Θερμόδοντα· ἐπειδὴ οὐ μέγα δοκεῖ, γυναῖ-
κας οὕσας Ἀμαζόντας εἰ ἐνίκησαν, εἶπε νικώσας τὴν φύσιν·
πλέον δὲ αὖξων ἔφη, οὐδεὶς αὐταῖς ἀντάραι τετόλμηκεν· εἰς
τοῦτο δὲ, φησὶν, ἡττήθησαν, ὥς ἐθάρρουν τῇ ἵππομαχίᾳ.¹

Κοινῇ φύσει] Paris. A. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀργείων·² 204, B.
τῇ κοινῇ δὲ φύσει λέγει βεβηρωθῆναι, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ
γυναικῶν ἄνδρας ὄντας ἡττηθῆναι.

Οὐδὲ Θρᾷκας] Paris. A. Καὶ οὗτοι γὰρ ὥσπερ αἱ ib.
Ἀμαζόνες ἡττήθησαν, συμφορὰν γὰρ καλεῖ τὴν ἥτιαν·
ἔστι δὲ διπλῇ ἢ γραφῇ, αὐταῖς καὶ αὐτοῖς, ὁμοίως καὶ
ἢ ἐξήγησις, ἢ γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐμέμψαντο, ὥς οὐκ ἀξίως
ἡττηθεῖσιν, ἢ αὐταῖς ταῖς Ἀμαζόσι, ὥς καὶ αὐτοὶ ἡττη-
θέντες ὑπ' Ἀθηναίων, ὁ γὰρ τὰ αὐτὰ πάσχων ἑτέρῳ ἐγκα-
λεῖν οὐ δύναται· ἢ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Θρᾷκες ἐστράτευ-
σαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν οἱ Ξ ἐπὶ
Θήβας, ὥς δηλοῖ ἐν Φοινίσσαις πρὸς Κρέοντα λέγων (deest
Tiresiae nomen).

Κακεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός.

Σὺν Εὐμόλπῳ] Paris. A. Δείκνυσι τὴν ἱστορίαν κ. τ. λ. ib.
vide. Apogr. Mon. ad superiora. Differt autem Paris.
A. in his fere: πρότερον τῶν Ἀμαζόνων εἶναι — ὀργισθεὶς
ἐπειδὴ ἡττήτο — κατὰ τῆς Ἀττικῆς ὥς πατρῷου, μηκνυ-
μένου δὲ κ. τ. λ. reliqua sine varietate.

Χρήσασθαι] Paris. A. Ὡς ἐπὶ ἀπολαύσεως τὸ χρή- 204, C.
σασθαι εἶπε· πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπιδεδάκασιν
ἑαυτούς.

Λέγεται γὰρ Ἑρ.] Paris. B. eadem servat, quae bomb. 205, A.

Προσαγαγεῖν] Paris. A. Κοινῇ τὸ λέγεται, ὡς ἢ 205, B.
οὕτως, προσαγαγεῖν αὐτὴν ἢ μήτηρ λέγεται κοσμήσασα, ὡς-
περ εἰς Θεωρίαν καὶ πανηγυριν· ἐν ταύταις γὰρ ἔθος κο-
σμεῖσθαι τὰ γυναῖκα· ὑπὸ δὲ τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς αὖ-
ξει τὴν εὐδοξίαν.

1) Cod. ἵπομαχία. — 2) f. ἀνδρῶν vel ἀνδρείων.

- ib. *Καὶ οὗτος ἐν]* Paris. A. *Λοιμοῦ ποτε κ. τ. λ. vide*
Ap. Mon. a quo in his recedit: παύσεσθαι — Λεὼς δὲ
οὕτως ὀνομαζομένην (sic) ἔχων τρεῖς θ. — Εὐβουλίδην,
Φρασθέαν — Quae leguntur in bombyc., ead. in Paris. B.
- ib. *Κόδρος δὲ]* Paris. B. *Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων*
πολεμούντων ἔχρησεν ὁ θεὸς τοὺς καταρχομένους τῆς μά-
χης ἡττᾶσθαι· προσποιησάμενος οὖν ὁ Κόδρος ἀπῆλθε πρὸς
Λακεδαιμονίους, παροξύνων αὐτοὺς εἰς πόλεμον· εἶτα ἐκεί-
νοι ἄγνοήσαντες ἀνείλον καὶ οὕτως ἡττήθησαν.
- ib. *Ῥωστε καὶ οἷς ὑπάρχει]* Paris. A. ¹ *Ἐπειδὴ καὶ Μεν-*
οικεὺς ἐπέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ Θηβαίων, ἵνα μὴ τοῦτο τὸ τῆς
Ἀθηναίων πόλεως ἀγαθὸν τῇ κοινότητι τῆς πράξεως τοῦ
ἐξαιρέτου ἀποστεροῖτο, λύει τοῦτο, πάντων εἰπὼν τῶν τοιού-
των ἀρχηγὸν καὶ διδάσκαλον τὴν Ἀθηναίων πόλιν ὑπάρχει
καὶ πάντας τῆς τῶν καλῶν εἰσηγήσεώς αὐτῇ ὑπεξίστασθαι
καὶ παραχωρεῖν.
- 206, A. *Κόδρῳ μὲν]* Paris. A. *cum Apogr. consentit.*
- 206, B. *Ἀλλήλοις]* Paris. B. *Τὰ πάντα σχεδὸν τῶν βιβλίων*
ἀλλήλους ἔχουσι, ὅπερ ἔστι σόλοικον κατὰ σύνταξιν, καὶ
μοι δοκεῖ σφάλμα εἶναι τῶν ἀντιγράφων· εὗρηται γὰρ ἐν
τινὶ βιβλίῳ παλαιῷ καὶ τοῖς πᾶσιν εὖ ἔχοντι, ² ἀλλήλοισ
ὠμίλου· καὶ ἔστι τοῦτο τῶν ἀλλήλων· λέγει δὲ καὶ αὐτὸς δεί-
γματα ὑπάρχουσι ταῦτα τῶν ἐν αὐτῇ προϋχόντων καὶ ἐλατ-
τόνων, πῶς ἀλλήλοις ὠμίλου, ἥτοι διετέθεντο καὶ διέκειντο,
οἳ τε προϋχοντες τοῖς ἐλάττοσι καὶ οἱ ἐλάττους τοῖς προϋχοῦσι.
- 207, B. *Τριῶν γὰρ ἐθνῶν]* Paris. A. *Κορινθίων, Εὐβοέων*
καὶ Θηβαίων λέγει, οἳ τινες ³ τῇ πόλει σὺν τῷ Κλεισθέ-
ναι ἐπέθεντο, ἐκβληθέντος αὐτοῦ τῆς πόλεως ὑπὸ Κλεομέ-
νους· παρ' Ἡροδότου δὲ ἡ ἱστορία ἱστορεῖται. Paris. B.
consentit cum schol. ex bomb., cujus post finem haec ad-
dit: διὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τριῶν ἐθνῶν αὐξεί τὸν πόλεμον.
- ib. *Φυγῆς αὐτὸ τιμῆσαν]* Paris. A. *Ἀντὶ τοῦ δίκην ἐπι-*
βάλλειν, οὕτω γὰρ οἱ ῥήτορες τὴν κατάκρισιν τὴν ζημίαν.

1) Initium hujus scholii servavit item B. — 2) Cod. *ἔχοντα*. —
 3) Cod. *εἰ τινες*, sed corr.

Paris. B. Τίμημα καὶ κατάκρισιν καὶ τιμωρίαν ἐπιβαλὼν, λέγω δὲ τὸ φυγεῖν, ἐπεὶ ὅλως κατὰ τῆς πόλεως ἐνεθυμήθη στρατεῦσαι.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας] Paris. A. Καὶ τοῦτο τοῦ Ἡρο- 207, C. δότου· μετὰ τὸ διηγῆσασθαι τὰ κατὰ τὸν Κλεισθένην καὶ ὅπως ὑπὸ Κλεομένους ἐξηλάθη, ἐπιφέρει, ὅπως ἀντιπαραταξαμένων τῶν Ἀθηναίων Δωριεῖς μὲν ἀνεχώρησαν, οὐ δίκαια γνόντες ποιεῖν, Ἀθηναῖοι δὲ Βοιωτοῖς ἐπελθόντες καὶ νικήσαντες δίκην ἀπήτησαν· ἀνέθεσαν δὲ τὰς πέδας ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἐδῆσαν, καὶ χαλκοῦν τέθριππον ἀπότισιν τῶν λύτρων, οὕτως Ἄγρων ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρίππῳ.

Αἰτιάσασθαι] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ αἰτίαν νομίσαι, οὐ 208, A. γὰρ μέμψασθαι· ἄσεβες γὰρ.

Φθειρομένους] Paris. A. Περὶ Ἰώνων φησὶν, ὅτι ἐξε- 208, D. βλήθησαν ὑπ' Ἀχαιῶν Πελοποννήσου, Δωριέων κατελθόντων.

Σάρδεις] Paris. A. Μητρόπολις τῆς Λυδίας· τότε 209, A. γὰρ μετ' Ἀθηναίων ἐστράτευσεν ἐπὶ τὰς Σάρδεις· ἐπειδὴ δὲ ὕβριν ἐποίει τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Ἐρετριέας συνάψαι αὐτοῖς, παρενθήκην ἐκάλεσεν αὐτούς, ὅ ἐστι προσθήκην.

Τέως δὲ ἐν Βαβ.] Ead. ferme in Paris. A. ib.

Πρόσχημα] Paris. A. Ποτὲ μὲν τὴν πρόφασιν σημαί- 209, B. νει καὶ τὴν αἰτίαν, ποτὲ δὲ τὸ καλλώπισμα καὶ καύχημα· ἀλλὰ νῦν τὸ πρῶτον σημαίνειν βούλεται. 211, B.

Τῷ δ' ἐρμην.] Paris. A. c. Apogr. consentit. 212, A.

Οὗ τὸ διαλάττον] Paris. B. cum bomb., nisi quod diserte φαντασίαν — Περσικὴν ἀγομένην ναῦν — ἀφηρήθη — σιδαρεῖαις — εἴστηκεν — κοῦκ ἐδέλει — Paris. B. habet item ἔφημεν.

Τὸν μέγιστον ὄρον] Paris. A. et B. Οἱ μὲν γὰρ φασι 212, B. τριάκοντα μυριάδας, ἄλλοι δὲ ο, ¹ διὸ οὗτος αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν ἐτέρῳ ἐπιταφίῳ αὐτῶν φησὶ ἵνα εἶναι μυριάδας· λέγει γὰρ, οἱ μυρία ἐλάττους ὄντες σύμπαντες ἐναντία πεντήκοντα ἔταξαν τῷ Μαραθῶνι, τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν

1) B. habet μ et ν .

ὁ πρῶτος στόλος, ὃν ἔπεμψε Δαρεῖος· διαλάττων δὲ λέγει τὸ ἀμφιβαλλόμενον, ἀφηγουμένους δὲ λέγει τοὺς ἱστορικοὺς, οἱ μὲν γὰρ μα φασὶ μυριάδας, οἱ δὲ μστ· μέγιστον δὲ ὄρον στόλου ἀντὶ τοῦ ἱκανὸν μέτρον στρατεύματος.

ib. Φῦλον κομίζειν] Paris. A. Ἵωνες γὰρ καὶ αὐτοὶ καὶ Χῆοι μόνοι νησιῶται· αἱ γὰρ καὶ ἄλλαι πόλεις αἱ τὴν παράλιοι εἰσιν, Ἐφεσος, Κολοφῶν, Πιρῆνη, Μυοῦς, Μίλητος, Φώκαια, Κλαζομένη, Τέως Λέβεδος, Ἐρυθραί· ἡ γὰρ Σμύρνη προσετέθη τῇ Ἰωνίᾳ, κατασχόντων αὐτὴν Κολοφωνίων.

213, A. Σαγῆνην] Paris. A. Τὰς χεῖρας συμπλέξαντες καὶ δεσμήσαντες μνησιδῶς περιέβαλον, ὅπως μηδεὶς φυγῇ.

213, B. Ὡς ἄρα] Paris. B. Τὸ ὡς ἄρα αἰτία ἐστὶ τοῦ οὐκ ἐνέχοντα ι.²

ib. Τὰ φεύγοντα διώκ.] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὑπόδικοι εἰσιν· οὐκ εἰδότες φησὶν, ὅτι ὑπόδικοι εἰσι τῇ παροιμίᾳ· ἐστὶ δὲ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν λεγομένη, τὰ φεύγοντα διώκουσι.

ib. Ἐκ τοῦ πελάγους] Paris. A. Ἱστορικῶς τοῦτο ἐξηγοῦνται ἐπὶ τοῦ κήτους,³ τοῦ κατὰ τὴν Τροίαν ἀφεθέντος ἐκ θαλάττης, ἢ διὰ τὸν λοιμὸν, ὃν φησι Θουκυδίδης διὰ τοῦ πελάγους πρῶτον ἐμπεσεῖν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἢ καὶ ὡς κατακλυσμῷ τοῦτον τὸν στόλον ἀπεικάζων, ἢ σεισμῷ ἢ θυέλλῃ, ὅπερ ἐκ θαλάττης ἐπέρχεται. Paris. B. Ἐπέρχεται γὰρ ἀνθρώποις ἐκ θαλάττης κακὰ, κατακλίσεις καὶ σεισμοὶ καὶ κήτη φρικώδη.

215, B. Πόμπην ἀγούση] Paris. A. Ἔθος ἐν ταῖς πανηγύρεσι ἕκαστον τῶν στρατιωτῶν τὸ ἴδιον σχῆμα φοροῦντα πομπεύειν. Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσι μετὰ τῶν ἱεροποιῶν.

215, D. Ἀνέργε] Paris. A. Ἔθος ἐν ταῖς ἀφόδοις κλείειν τὰ ἱερά· νῦν οὖν ὡς μὴ ἔχουσα πόλεμον οὐκ ἔκλεισε.

ib. Τὸν ἀρχαῖον τρόπον] Paris. A. Τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐν

2) ὃν in Cod. deerat. — 2) Cod. τοῦ οὐκ ἂν ἐχοντο. — 3) Cod. ἀπὸ τοῦ κοίτους.

εἰρήνη εὐχομένη καὶ θύουσα, εἶχε πολέμῳ τυραττομένη καὶ οὐ συγχύσεως πληρουμένη.

Ἦσκητο] Paris. A. Ἐτεθεράπευτο, ἐτετίμητο. 214, A.

Ἀπέκρουσαν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντος (sic). ib.
τοῦτο δὲ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων εἶπε.

Ῥηρηφανία] Paris. A. cum Ap. consentit, nisi quod 214, C.
in clausula haec addit: ὁ δὲ ῥήτωρ νῦν ἐπὶ ἀλαζονείας ἔλαβεν.

Παιῶνος] Paris. A. Παιῶν ἐστὶν ἄσμα πολεμικόν, 215, C.
φιλούμενον μὲν τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις, οὐ μόνοις δὲ Ἀθηναίοις. Paris. B. prorsus cum bomb. facit.

Οὐκ ἔδωκαν ἰδεῖν] Paris. A. Ὀμηρικόν τοῦτο τὸ 216, A.

Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μιγέντα.

τὸ δὲ λεγόμενόν ἐστι τοιοῦτον· ἔπασχον οἱ βάρβαροι οὐκ εἰδότες, τὴν δ' ἐξύττητα δηλῶν τῶν Ἀθηναίων. Huc igitur refer quaeso scholion, quod ad Θεόντες ex Ap. Mon. brevitate scholii deceptus, adscripseram.

Νῆες εἴλκοντο] Paris. B. cum bomb. consentit. ib.

Καὶ τρόπαια] Paris. A. Φρονήματι Πέρσαι κρατού- 216, B.
μενοι ἐνόμιζον μὴ δέεσθαι πολέμου καὶ μάχης· διὸ καὶ ἐπὶ τῶν τριήρων εἶχον ἔτοιμα. Σώπατρος δὲ φησι τὸν λίθον, ὃν ἤγον οἱ Πέρσαι, ἵνα στήσωσι τρόπαια, Ἀθηναῖοι λαβόντες Νεμέσεως ἐποίησαν ἄγαλμα καὶ ἔστησαν ἐν Μαραθῶνι. Paris. B. cum bomb. consentit.

Οὔτε γὰρ τὸ ἔλος] Paris. A. Ἐλος ἦν ἐν Μαραθῶνι ib.
μικρὸν παρακείμενον, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους ἡ θάλασσα, ὡς εἶναι τὸ μέσον χωρίον τῆς μάχης στένον, ὅπερ ἡ Μαραθῶν.

Μέγιστον ἐναντίωμα] Paris. A. Ἀσαφές τὸ χωρίον 216, C.
τοιοῦτο δὲ ἐστὶ τὰ διὰ τούτων· τὸ πλεον τοῦ στρατεύματος ἀπώλοντο, ὃ καὶ μόνῳ τῷ ἀπολλυμένῳ χαλεπὸν ἦν... ἢ οὕτως καὶ τοῖς πλείοσιν ἢ ὅσοις ἐξαρχῆς ἐθαῤῥήσαν ἀντιστῆναι ἥτιους ἐγένοντο· οὕτω τὸ καταπίδας τῆς συντάξεως, ὃ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀπώλοντό φησι πλείους στρατιᾶς οὐ μόνον ἐξαρκούσης εἰς πόλεμον ἀλλὰ καὶ δειλίαν

τοῖς ἀντισταμένοις ἐμποιοῦσης τοσούτω πλήθει ὑποληφθέν-
τες τῷ Περσῶν ἐγένοντο.

- 217, D. Νευανικώτερον] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τολμηρότερον· ἐπεὶ
δὲ δοκεῖ τὸ ὄνομα μητροπόλεως κουφότερον εἶναι, ἀφορ-
μὴν δὲ αὐτὴν καὶ κρηπίδα εἶναι εἶπεν, οἷονεὶ ἀρχὴν καὶ
ρίζαν κ. τ. λ. vide Ap. Mon. ad ἀντὶ κρηπίδος.

- 218, C. Οἶμαι μὲν οὖν] Paris. A. cum Ap., B. cum bomb. facit.

- 219, B. Οὐ μὲν ἔωσι γε] Paris. A. Τὰ σῆμα ὑπέρβατον, εἴ-
ρηται γὰρ πρὸς τὸ ἄνω, το εἶχεν ἂν πέρας ἀρκοῦν
ὁ λόγος (p. 218, C.), εἰ καὶ μόνον εἶπον τὰ εἰρημένα, ἀλλ'
οὐκ ἔωσι, φησὶν, ἀπελθεῖν αἱ πράξεις.

- 219, D. Τολμήματος] Paris. B. Εἰκότως εἶπε τὸ τολμήμα-
τος, δεικνὺς τὸ τῆς μάχης ἄνισον καὶ παράδοξον· ποῦ γὰρ
ἴσον, ὀλίγους κομιδῇ πρὸς ἀριθμῶ κρείττους ἀγωνίσασθαι,
ἢ εἰς ἂν ἤλπισε τοῦτο; ἢ τὸ τολμήματος μὴ περὶ τῶν
Ἀθηναίων, ἀλλὰ περὶ τῶν βαρβάρων ἐκληπτέον, ἵνα λέγη
ἐντεῦθεν, ὥς ἀτόπου πράγματος ἐπεθύμησαν Πέρσαι, Ἀθη-
ναίους καταστρέφασθαι, τοὺς ὑπερφυεῖς ἀγωνιστὰς ἐν πο-
λέμοις· αἰτίους δὲ διαβάσεως λέγει τὸν Ἰππίαν καὶ
τοὺς Ἀλενάδας, οἱ μὲν γὰρ Θετταλίας τυραννοῦντες ὑπ'
Ἀθηναίων ἐξέπεσον, Ἰππίας δὲ ἡβούλετο τυραννῆσαι· οὗτος
τοίνυν μετ' Ἀλενάδων εἰς Δαρεῖον ἔλθων πέπεικε κατ' Ἀθη-
ναίων κατασρατεῦσαι· σαφέστερον οὖν λέγει τὴν ἱστορίαν
ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων εἰς τὸν Μιλτιάδην.

- 220, C. Διοσημείας] Paris. B. cum bomb. facit, pro ἣν μετὰ
recte servans κυμάτων, et παρὰ Διὸς γίνονται.

ib. "Οτι αὐτοῦ] Paris. A. c. Ap. Mon.

ib. Ἀήθεις δὲ ὑστέρας] Paris. A. c. Apogr., B. cum bomb.

- 221, A. Ἐστῶσι τοῖς ὦσιν] Paris. B. Παροιμίᾳ τὸ οὐχ ἐστῶ-
σι τοῖς ὦσιν ἀκούειν ἐπὶ τῶν δυσχερῶν καὶ βαρυτάτων
ἀκουσμάτων λεγομένη· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ἐπὶ τῶν θη-
ρίων, ἃ ὅταν κτύπου αἰσθῶνται, χαλῶσι τὰ ὦτα, ἵνα μὴ
ἔτι ἀκούωσι.

- 221, B. Ἀγνωμοσύνης] Paris. B. Ἀγνωμοσύνην ἐνταῦθα καλεῖ
τὴν θρασυτείαν· ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ μωρία.

[*Ἰππόκροτον*] Paris. A. *Ἰπποῖς ἐπίβατον ὁμοίως στα-* 221, C.
δίῳ, καὶ τὴν παντελῇ δηλοῖ τῆς πόλεως ἔκλειψιν.

[*Ἱερὰ τε συμφλέξειν*] Paris. A. ¹ *Τοῦτο κατὰ τὸ ἄλ-* ib.
θὲς ἐποίησε· συμφλέξας καὶ ἐμπρήσας τὰς Ἀθήνας αὐτοῖς
ἱεροῖς, ἀμυνόμενος Ἀθηναίους τοὺς ἐν Σάρδεσι τὸ ἱερὸν τῆς
Ῥέας πυρπολήσαντας, οὐ κατὰ πρόνοιαν ὑπ' αὐτῶν γενο-
μένου τούτου, ἀλλὰ τῆς πόλεως ἐμπρησθείσης συγκατεφλέ-
χθη καὶ τὸ ἱερὸν, ὅπερ ὕβρον ἴδραν ὁ Ξέρξης ἐνόμισεν· θή-
κας δὲ ἀναβρόῃξειν τοὺς τῶν προγόνων τάφους ἀνοῖξαι
καὶ διαφθεῖραι.

[*Ἀτλαντικοῦ πελάγους*] Paris. A. ² *Περὶ τοῦ Ὠκεα-* ib.
νοῦ τοῦτο τὸ πέλαγος· ἡπεῖλει οὖν καὶ τοῦτο, αὐτοὺς γε-
ωργῆσαι, δηλονότι ἀντλοῦντας ἢ προχοῦντας αὐτό· διὸ
καὶ ἐπιφέρει, ὕδωρ μὲν ἀντλοῦντας, πέτρας δὲ
ὀρύττοντας· κληρουχίας δὲ τὰς γεωργίας καλεῖ, ὥς ἔχο-
μεν καὶ παρὰ Δημοσθένει κληρούχους τοὺς γεωργοὺς λεγο-
μένους.

Καὶ γῆς ποιήσιν ἔξω] Paris. A. *Οὐ λέγει χωρὶς, ἀλλ'* 221, D.
ἀντὶ τοῦ ἄλλην γῆν ποιήσῃν δίχα τῆς οὐσῆς, τὸ γὰρ ἔξω
ἀντὶ τοῦ δίχα κεῖται· προχοῦν δὲ ἀντὶ τοῦ προχοῦντας
εἰς τὸ πέλαγος· καὶ φαμεν, ὅτι οὐδὲν τὸ προχοῦσι καὶ λύνει
ὥσπερ τῇ φωνῇ, οὕτω καὶ τῷ δηλουμένῳ ῥήματι εἶναι· καὶ
οὐδὲν βιάζεται ἢ σύνταξις ἀντὶ μετοχῆς τὰ ῥήματα ὑπονο-
εῖν, ἐπ' εὐθείας γὰρ οὕτω προβαίνει, ἡπεῖλει κληρουχίας
ἀτίμους, ἡπεῖλει γῆς ποιήσιν, ἣν ἡπεῖλει ἀναγκάζειν προ-
χοῦν εἰς τὸ πέλαγος· τὸ δὲ τοσαῦτ' ἔχοντας τοῦ σώ-
ματος, ³ ἀντὶ τοῦ χεῖρας καὶ πόδας, οἷς ἐργάζονται, τὰ λοι-
πὰ δ' ἀποκόψειν.

[*Ραχίαν*] Paris. A. *Ῥαχία λέγεται πᾶς ὁ πετρώδης* 222, B.
τόπος, μάλιστα δὲ οἱ θαλάσσης ἐχόμενοι· καὶ τοὺς μὲν τοι-
αύτην οὖν οἰκοῦντας ραχίαν εἰς πόλεμον ἤγαγε καὶ τοὺς
τῇν Κασπίαν θάλατταν, τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ σημαί-
νειν ὁ ἄνω Περσικὸς κόλπος· τὸ δὲ ἀσύμβολον ἀντὶ τοῦ

1) Similia inveniuntur in Paris. B. — 2) Similia in Paris. B., non addito Demosthenis testimonio. — 3) Cod. τὸ δὲ τοσούτον ἔχοντα τοῦ σώματος.

ἀνεράνιστον, ἀσυντελῆ, ἀσύλλογον, συμβολή γὰρ ὁ ἔρανος ὁ συντετελεσμένος λέγεται.

123, B. Κάμηλοι] In Paris. A. eadem, quae in marg. Schellersh.

125, C. Λένδρον ἦν αὐτῷ] Paris. Τοῦτο καὶ Ἡρόδοτός φησιν, παρέσχεν αὐτῷ τοῦτο Πυθίας ὁ Λυδός.

ib. Πολλοὺς δ' ἦν ἀφανῆς] Paris. A. . . . Καὶ οὐχὶ ἀφανῆς γραπτέον, ἀλλ' ἀφανῆς, ἢ ἡ οὕτω, πολλοὺς δ' ὧν ἦγεν ἦν ἀφανῆς, οὗ γῆς εἴη τὸ πλήθος δηλονότι· τῷ γὰρ πόλιν τύπον (sic) ἐπέχειν τὸ στρατόπεδον καὶ μηδὲνα χαῖρον οὕτω μέγαν εἶναι, ὥς ὑπερβάλλειν καὶ μὴ ἀποκρύπτεσθαι ὑπὸ τούτου, καὶ ἡ ἄγνοια αὐτοῖς εἶπετο, οὗ γῆς εἴησαν, καὶ ὅτι τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιφέρει, οὐδὲν ἦν ἔθνος τῶν κατὰ τὴν πορείαν μείζον ἢ κρύπτεσθαι, αὐτὶ τοῦ οὐχ οὕτω μέγα τὸ ἔθνος ἐτύχανεν, ὥς μὴ τῷ πλήθει τῶν ἐπομένων καλύπτεσθαι· ἔθνος δὲ οὐ νῦν τὸ πλήθος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν κατοικοῦμενον τόπον ἀκουστέον.

125, A. Αὐτῇ σκευῇ] Paris. A. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, οὗτοι γὰρ φασὶ ἀντὶ τῆς συν προθέσεως τὸ αὐτῇ συντιθέντες ἢ αὐτοῖς ἢ αὐτῷ· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν συν τοῖς ἀνδράσιν εἶλω αὐτοῖς ἀνδράσι λέγει (f. λέγουσι)· καλεῖ δὲ σκευὴν τὴν ἐσθῆτα τῶν βαρβάρων καὶ ἐπειδὴ ποικίλη ἦν, εἶπε καὶ ποικίλμασι.

125, B. Πάντα χρήματα μίγνυται] Paris. A. Δημοκρίτου τοῦτο τοῦ φυσικοῦ φιλοσόφου, ὃς πάντα ἐν πᾶσιν ἀξίωσι εἶναι τὰ τῶν ὑλικῶν αἰτίων ἔφασκεν ὁμοῦ πάντα χρήματα· ἐκ τούτου ἐξέπεσεν, ὥστε παροιμιᾶδες ἐπὶ τῶν συγκεχυμένων πραγμάτων τοῦτο λέγεσθαι, ὃ καὶ νῦν οὐ φησὶν, ὅτι σύγχυσις τῶν πραγμάτων ἔσεσθαι διηγέλλετο, τοὺς τελευταίους δὲ καρδανῶν τῶν Ἑλλήνων φησὶν οὐ τῷ σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ τελευταίους πεσεῖν.

126, C. Τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης] Paris. B. cum bomb. consentit.

128, A. Κατ' αὐτὸ ψηφιοζόμενων] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο ὁ ψηφιοζόμενων· σοφῶν δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ φρονίμων, δεύτερον δὲ τοῦτο κατόρθωμα εὐβουλίδης ὁ δείκνυσιν, τὰ δ'

1) f. κατὰ τὸ αὐτὸ Ψ. — 2) sic Cod., f. εὐβουλίας.

ἄλλα μάταια· αἰνίττεται δ' εἰς Πλάτωνα, ὅτι ἐκείνος διέβαλε καὶ τοὺς¹⁾· περὶ Θεμιστοκλέα ὡς δειλοῦς,²⁾ ἐπειδὴ τὸ πεζομαχεῖν ἀφεδέντες πρὸς τὸ ναυμαχεῖν ἐτράπησαν· ὁ νῦν Πλάτων εἰς ἀνδροίαν τῆς πόλεως διέβαλε, τοῦτο Ἀριστέδης εἰς ἐγκώμιον τίθησι καὶ Θεμιστοκλέους καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων.

Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] Paris. A. cum Ap. consentit, 118, B. B. cum bomb., nisi quod in B. est ἐφθάρησαν pro διεφθάρησαν, quod est in bomb.

Χειμάρρους] Paris. A. Σιμωνίδης·

119, A.

Εἰ τὸ καλῶς κ. τ. λ.

differt in eo, quod σπεύδοντες — περιθῆναι — verba ἄλλο τοῦ αὐτοῦ Σ. desunt — Παῖδας — ἐξελάσαντες. Paris. B. cum bomb. facit. Praeterea haec ex B. descripsi: Εἰπὼν πρῶτον περὶ τῆς εὐβουλίας ἐσκιασμένως, εἶτα καὶ περὶ τῶν τριήρων πλατύτερον, βούλεται νῦν περὶ τῆς τῆς πόλεως ἀπολείψεως διεξελεῖν. Οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐπιταφίῳ ποιεῖ, σεμνύων, (sic in iis leg., quae ex bomb. dedi, non σεμνύων, quod mihi scribenti exciderat) κ. τ. λ. sequuntur autem, quae in bomb. leguntur. Idem fere obtinet in Paris. A., ubi sic: Πληρώσας τὴν εὐβουλίαν καὶ τὰς τριήρεις μεταβαίνει ἐπὶ τὸ τρίτον τὴν κατάλειψιν τῆς πόλεως, ὅπερ ἐστὶ τολμηρόν. Οὕτως δὲ ποιεῖ καὶ Θουκυδίδης, βουλόμενος δεῖξαι κ. τ. λ. vid. Ap. Mon.

Τῷ πλήθει τῶν τρ.] Ead. in Paris. A. leguntur, quae 119, C. in marg. Schell.

Ἄλλ' ἀπέραντα ποιεῖ καὶ τοῖς ἐν Ἰδου καταδ. ὅμ.] 121, A. Paris. A. nonnisi ea continet, quae ex Ap. usque ad πληρῶσαι dedi, reliquis omissis. Paris. D. integrum hoc scholion, et uberius etiam servavit: Ἰπεκφυγόν — post πληρῶσαι haec adduntur, ταῦτα δὲ Τάνταλος μὲν κατεκρίθη ὑπὲρ τοῦ τὰ ἐκ τῆς τῶν θεῶν συνεσιώσεως μυστήριου ἔκφορα τοῖς ἄλλοις ποιεῖν· αἱ δὲ (sc. Δαναΐδες) ὅτι τοὺς ἄνδρας φονευσάσαι δίκην ταύτην ἔτινον τοῦ φόου·

1) Cod. τοῦ. — 2) Cod. δέλους.

- αἰνίττεται δὲ οἶμαι Ταντάλου κ. τ. λ. pergit Paris. D. cum Ap. M., a quo quid differat, adpronam: ἐν ὕψω γάρ τι — ἢ λήθῃ τοῦτον ὑποτρ. — τὸ ἄγος καὶ μηδαμῶθεν ταύτην — Quae in Ap. M. post καταδικήν ἰδεῖν adduntur, ea in D. desunt. A. bomb. Parisinus B. tantum in eo differt, quod ὑπὲρ κεφαλῇ habet.
- 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε] Paris. A. cum Ap. facit, pro εἰ δέ κε μὴ δώσωσι exhibens εἰ δέ κε μὴ δίδωσι.
- 234, D. Ἡμῖν δ' ἕτερος] Paris. B. Δέον οὕτως εἰπεῖν, ἡμῖν ἕτερος δώσει, ἡμῖν δὲ εἶπεν ἁπτικῶ ἔδει, καὶ γὰρ ἐν ταῖς ἀποδόσεσι οὕτως εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους· εἰπαὼν γὰρ ὥσπερ γὰρ ἵππος, ὡσαύτως δὲ σὺ εἶπεν ἐν τῇ ἀποδόσει.
- 235, A. Μὴ γὰρ ὅτι λειπομένης] Paris. B. Σημείωσαι τὴν σύνταξιν· δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν, μὴ γὰρ ὅτι λειπομένης μὲν τῆς θαλάττης, αὐτοὺς δὲ ὄντας τοιοῦτους . . . καταστῆναι ἡγεμόνας τῶν ἄλλων, ὁ δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσατο, ἀλλὰ τὰς μὲν αἰτιατικὰς ταύτας ἀναποδότους εἶασεν εἰς τὸ φανερόν, ἔδωκε δὲ ἡμῖν ἐλλειπτικῶς ἐννοεῖν τὴν ἀπόδοσιν, ἐκ τοῦ ἔδει δὲ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σκεψαμένους τοὺς ἡγησομένους καταστῆσαι.
- 235, C. Οἱ δὲ ναύαρχοι] Paris. A. Λέγει δὲ τοὺς στρατηγούς· οὕτω γὰρ κ. τ. λ. vid. Ap. M.
- 235, D. Ταῖς ψήφοις] Paris. A. Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις διὰ μακρῶν· ταῖς ψήφοις δὲ τῆς νίκης λέγει· ἐπιστήμην δὲ τὴν ναυτικὴν καλεῖ τέχνην καὶ τοῦτο δὲ ἄλλο δικαίωμα.
- 236, C. Καὶ μὴν εἰ μὲν] Paris. B. Τὸ σχῆμα διλήμματος· τὸ δὲ ἀμφοῖν χεροῖν παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν σφοδρῶς καὶ ἐκ περιουσίας πραττομένων λεγομένη· ὁ γὰρ ἀμφοτέραις χερσὶ πράττων μετὰ ἐπιτάσεως πράττει· ἐστὶ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ ἐκ δυοῖν ποδοῖν.
- 237, B. Ὅπως χρὴ προσίεναι (pr. deest in Paris. B., Barocc. 7. et Coll., in Schell. add. a rec. m.)
- ib. Τοῖς βαρβάροις] Paris. A. Προστυπακουστέον τὸ πολεμεῖν, μᾶλλον δὲ ἀπὸ κοινοῦ τῷ ἠνωτέρῳ ληπτέον, ὅτε ἔλεγεν ἐν ᾧ στασιάζειν καὶ πολεμεῖν.

Βάσανον καρτερίας] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ δοκιμασίαν, 237, C. πείραν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς βυσάνου λίθου, ἢ τὸν χρυσὸν βασανίζει.

Εἰ δ' οὐδένων τὸ ἐλ. sic Paris., et B.] In marg. Paris. ib. B. Ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδένι δέον τι γνωρίζομένων.

Συνετάξαντο] Paris. B. Τὸ συνετάξαντο ἀντὶ τοῦ εισέφερον, σύνταξις γὰρ ἡ φορά. ib.

Ἀριστεΐα] Paris. A. Ἀριστεΐα λέγει τὰ ἐξαίρετα τῶν 239, A, λαφύρων· ἐν Κορίνθῳ γὰρ συλλεγέντες ταῦτα τῇ Ἀθηναίων πόλει ἀπένεμαν· μέμνηται κ. τ. λ. cf. Ap. Mon. Paris. B. ἀκινάκην habet, cum bombicinus ἀκινύκιν.

Σύλλογος] Paris. A. Κυρίως ἐστίν, ὅταν εἰς πόλιν 239, C. συνάγονται τινες ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· σύνοδος δὲ, ὅταν ἐκ πολλῶν ἐν μιᾷ συνάγονται.

Μικρολογουμένου] Paris. B. Ἐπειδὴ μικρολόγος ἐστίν 241, A. ὁ πρὸς τὰ σμικρὰ διατρίβων, νῦν ἕτερον τρόπον ἀντὶ φειδωλίας τῇ μικρολογίᾳ ἐχρήσατο· μικρολογουμένου εἶναι λέγων, τουτέστι φειδωλοῦ, τὸ περὶ μεγάλων ἐγγχειρήσαστα λέγειν τὰ πλεῖστα τούτων παραλιπεῖν.

Συμβάντος γὰρ τοῦ] Paris. A. Πάθους εἶπεν, ἐπειδὴ οὐχ ἡτιγέθησαν, ἀλλ' ἐδυστύχησαν ὑπὸ Θετταλοῦ προδόντες· καλῶς δὲ Πυλῶν μνημονεύσας τὸ εἰσεχέοντο εἶπε· λαμπρῶς δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ μεγάλως, σφαλερῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπικινδύνως, μετὰ γὰρ τὸ μῆκος ἔτι κωλύσαι τούτους τὴν εἰσοδοαυτῶν εἰσήεσαν οἱ βάρβαροι. ib.

Μεγαλοψυχία] Paris. A. Κυρίως μὲν ἐπὶ χρημάτων 242, A. λέγεται δαπάνης, ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὴν τῆς πόλεως ἔφῃ καταφρόνησιν· τὰ δὲ ἐξῆς οὕτως, ἀλλὰ καὶ τῇ μεγαλοψυχίᾳ οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκείνοις ὅμοιος, τὸ γὰρ τίς καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς λαμβάνεται, ὅτε ἀπορητικῶς αὐτῷ χρησόμεθα, ὥς τὸ τίς οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἀποθανεῖται; λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σπανίου, εὐ-

1) Brevioribus absolvit Paris. B.

ρισκόμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς τὸ τίς ὁ φρόνιμος ὁ ταῦτα καταπραξόμενος.

242, B. Ἀλλὰ μὴν τό τε γνῶναι] Paris. A. Διττὴ τοῦτου ἡ γραφή, ἡ μὲν πρὸς εὐθεΐαν, ἡ δὲ πρὸς δοτικὴν, ἢ ἡ οὕτως, ἀλλὰ μὴν ἐν τῷ γνῶναι τὸ μόνον συννοῦσιν¹ τοὺς πᾶποτε ἐνίκησαν τῷ δόγματι, ἡ δὲ πρὸς εὐθεΐαν οὕτως ὑπὸ παλαιότερου ἔτυχεν ἐξηγήσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ γνῶναι τίς ὁμοιος ἐκείνοις; πρὸς τὸ πρῶτον γὰρ ἀπυδοτέον, ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀλλὰ μὴν τίς ὁμοιος ἐκείνοις εἰς σοφίαν, δι' ἣν σοφίαν, καὶ τῷ δόγματι τῆς εὐπειθείας τῆς τιωμένης ὑπὸ τῶν ἀρχόντων νενικήκασι πάντας· ἐνίκησαν τοιγαροῦν τῷ ἡγεμονεύεσθαι· δόγματι δὲ λέγει ἢ ἀπλῶς τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ ἢ ὅτι καὶ ψηφίσματι παρεχώρησαν, ὡς καὶ ὀπισθεῖν εἶπεν.

242, C. Πρὸς τὴν Σαλαμίνα] Paris. A. Ἀρτεμίσιον χωρίον πρὸ τῆς Εἰβορίας, ἐνθα πρὸ τῆς Σαλαμῖνος ἐναυμάχησαν πρὸς τὰς πρόπλους τριήρεις τῶν βαρβάρων.

243, B. Διεκώλυσαν] Paris. A. cum Ap. M. consentit, pro οἰκίδου exhibens οἰκίννου, B. cum bomb. pro Σύκινον servans Δίκυνον, et ἐπιθεῖς σφίσι.

244, A. Ἀλλὰ πρῶτοι μὲν κ. τ. λ.] Paris. B. Σόφιλός τις κ. τ. λ. vide bomb.

244, B. Ὡστε ἐν τοῖς πολ.] Paris. A. et B. sine ulla varietate cum Ap. et bomb. consentiunt.

ib. Ὅφ' ἡλίῳ] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἡλίου μαρτυροῦντος, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

Ἡελίός θ' ὅς κ. τ. λ.

ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πᾶν ἐξεργάσαντο.

244, C. Οἷπερ ἦσαν] Paris. A. Φοίνικας λέγει· οὗτοι γὰρ ἦσαν οἱ ναυτικώτεροι τῶν βαρβάρων.

ib. Παντοδαποῖς τῶν ἔργων εἶδεσι] In Paris. A. inde a πολλοῖς — τουτέστι, ne hac quidem vocola retenta, non leguntur: praeterea, διλήπλοις pro διέκπλοις.

1) f. διασώζων.

Οἱ πορθμοὶ] Paris. B. Πορθμούς λέγει τὰ μεταξὺ 245, B.
τῶν παρακειμένων τῇ Ἀττικῇ νήσῳ.

Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμῖνος ν.] Paris. A. et B., non me- 245, C.
morabili varietate, cum Ap. et bomb. consentiunt.

Ἀνταίρεν] Paris. B. c. bomb. 246, A.

Παλινοδῖαν] Paris. B. c. bomb. 246, D.

Τὴν σχεδῖαν] Paris. B. Τὸ τοῦ Ἑλλησπόντου ζεύγμα· 247, A.
ἐφοβεῖτο γὰρ, μὴ φθάσαντες οἱ Ἕλληνες αὐτὸν καλύψαι
καὶ ταύτην διαφθεῖραι.

Ταῖς τοῦ Θεοῦ μ.] Paris. B. a bomb. in his differt: 247, B.
ὁ μὲν γὰρ ἔλεγε deest — Τριτογενίη.

Τοῖς ἀπ' Ἑλ.] Paris. A. τὸ μέλλειν — γέγονε omit- 248, A.
tit, itemque ἦσαν δὲ καὶ et quae ad finem usque addun-
tur. B. cum bomb. facit, κομιορτὸς πέσοι et ἀφανῶς λεχθ.
servans.

Καὶ πολεμίων] Paris. A. Προστυπακουστέον κρίσει· 248, B.
οἱ γὰρ Πέρσαι ἐνόμιζον μὴ πρότερον νικήσειν, πρὶν ἂν λά-
βοιεν πρώτους Ἀθηναίους, ὅθεν ἔμπαλιν ἡττώμενοι αὐτοὶ
οὗτοι τὰ ἀριστεῖα ἔδοσαν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων.

Θανατῶν] Paris. A. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνέπεισε Ξέρξην ib.
κατὰ τῶν Ἑλλήνων, στρατεῦσαι μετὰ Ἀλευαδῶν καὶ Πει-
σιστρατιδῶν· μονῆς δὲ ἀντὶ τοῦ παραμόνης Θουκυδίδης·
ὅμοιον δὲ τὸ ἔγνω τε καὶ τόλμησις τῷ Ὀμηρικῷ.

. . . . ῥέξας τι μέγα ἔργον.

Τῆς στρατείας αἷτιος] Paris. B. Οὐ μόνον φαμέν, ib.
αἷτιός εἰμι τῷδε τοῦδε, ἀλλὰ καὶ αἷτιός εἰμι τῷδε (sic),
ὥσπερ κἀνταῦθα.

Οὐ μὴν οὐδὲ] Paris. A. Σοφίζεται ἐνταῦθα· οὐδὲ γὰρ 248, C.
Ἀθηναίων, ἀλλὰ Λακεδαιμονίων τὸ ἔργον, Πανσανίου τῶν
Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς ἡγουμένου· μᾶλλον οὖν δεῖ νοῆσαι,
ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον εἶλοντο οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνας Ἀθη-
ναίους· ἐτέρων δὲ εἶπεν ἐδέησε, τῇ γὰρ τῶν συμμάχων,
οὐκ ἄλλων τινι μαρτυρίᾳ τοῦτο ἐπράχθη· βούλεται διὰ
τοῦ ἐτέρων καὶ τοῦτο ὑπαινίττεσθαι, ἦσαν γὰρ οἱ Ἕλλη-
νες καὶ πρὸς Γέλωνα πέμψαντες περὶ συμμαχίας εἰς Σικε-
λίαν· ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς συμμαχεῖν, εἰ λάβοι τὴν ἡγεμονίαν,

ᾧ σοφῶς ἀντίκρουσαν οἱ Ἕλληνες συμμάχων οὐχ ἡγεμόνων
δεῖσθαι.

249, D. Τῶν ἐκ Δελφ.] Paris. A. Σοφίζεται — Τροφωνίου
om. — πῶς ἂν λάβοι — χρησμός καριστί — πάντως τῶν
ἄλλων —.

250, B. Ἀλέξανδρος] Paris. B. Ἀλέξανδρος οὗτος βασιλεὺς
Μακεδονίας ἦν, παππος Φιλίππου, τοῦ Ἀλεξάνδρου πατρός·
διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαπὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλ-
ληνας ἐκαλεῖτο φιλέλλην· σκόπει δέ, ὅπως ἠὔξησε τὴν πρε-
σβειάν εἰπὼν βασιλεὺς Μακεδονίας. Paris. A. Ἡὔξησε
δὲ τὴν πρεσβειάν διὰ τὸ βασιλεῖα εἰπεῖν· οὐκ ἦν δὲ Ἀλέ-
ξανδρος ὁ φιλέλλην ἀπὸ τοῦ ἔργου ὀνομασθεῖς.

ib. Θαυμάσαι] Paris. A. Τὸ θαυμάσαι οὐκ ἐπὶ τοῦ
ἐκπλαγῆναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ καταδέξασθαι, ὡς καὶ παρὰ Ἀρι-
στοφάνει ἐν Νεφέλαις (1150).

χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.¹

ἀντὶ τοῦ δωρεῖσθαι· τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, οἱ δὲ τοσοῦτον
ἀπέσχον τοῦ καταδέξασθαι τὸν λόγον, ὡς καὶ τὸν νομίσαι
ἄξια ἑαυτῶν εἶναι, εἰ καὶ σύμπαντα (sic), ἃ ἐκέκτητο· Δη-
μόσιος ἦν φίλος τῶν Ἀθηναίων, τοῦτο γὰρ βούλεται ὁ πρό-
ξενος.

250, C. Διδόντα] Paris. B. Τὸ διδόντα διπλοῦν λάμβανε
πρὸ τὴν σύνταξιν οὕτω, ἥ καὶ τὸ νομίσαι ἐκεῖνον εἶναι·
διδόντα ἄξια σφῶν, διδόντα σύμπαντα, ἃ κέκτηται· λέγει
δὲ, ὅτι εἰ καὶ πάντα, ἃ εἶχεν, ἐδίδου αὐτοῖς, οὐδαμῶς
ὑπήχθησαν. Προξενίαν δὲ λέγει ἐνταῦθα τὴν φιλίαν,
ἥ διότι φίλος αὐτοῖς ἦν παλαιὸς ὁ Ἀλέξανδρος, ἥ πάντας,
ὡς ἔφημεν, ἐφίλει τοὺς Ἕλληνας· ἐστὶ δὲ καὶ προξενία ἡ
ξενοδοχία καὶ προξενῶ τὸ ξενοδοχός τις εἰμι, γενικῇ συν-
τασσόμενον· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Δημοσθένης λέγων, παρὰ
σοι κατέλουν, Αἰσχίνης, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν.

ib. Ἀπέστειλαν] Paris. A. Τὴν αὐτὴν δὲ τιμωρίαν καὶ
Θουκυδίδης εἶπε περὶ τοῦ Μελησάνδρου· ἀγωγούς δὲ Θου-

1) Cod. χρὴ γὰρ τι θαυμάζειν τὸν διδάσκαλον.

κυδίδης τοὺς προπομπούς. (Inde et emenda et supple,
quas ex Ap. ad τοῦ λοιποῦ πρ. dedi).

Πρὸ ἡλίου δύναντος (rec. m.δύναντος)] Paris. B. Τοῦτο ib.
δοκεῖ ἀναπόδοτον, ἔχει δὲ οὕτως· εἰπὼν γὰρ οὐ μὴν ἀδεῶ
καθ' ἅπαξ ἀπέστειλαν, καὶ δεόν οὕτως ἐπαγαγεῖν, ἀλλὰ
ἀπέστειλαν, ὥς οὐκ ἄνευ θανάτου τὰ τοιαῦτα πρᾶσβεί-
σονται, εἰ μὴ πρὸ ἡλίου δύναντος ἐκτὸς ὅρων εἴη, προει-
πόντες καὶ τοῦ λοιποῦ ἄλλο τι τοῖς Ἀθηναίοις μᾶλλον προ-
ξενεῖν, ἢ τι τοιοῦτον, ὃ δὲ ὕστερον ἔθηκεν, ὥς οὐκ ἄνευ
θανάτου, διὰ τὸ δύνασθαι πρὸς ἄμφω ἀποδίδοσθαι, πρὸς
τε τὸ εἰ μὴ πρὸ ἡλίου δύναντος ἢ τὸ ἄλλο τι προ-
ξενεῖν.

Μεγαλοψυχίαν] Paris. A. Κατεχρήσατο μεγαλοψυ- 252, A.
χίαν ὥς ἐπὶ ὀργῆς εἰπὼν, καὶ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς κατα-
φρονήσεως τῶν χρημάτων.

Μαρδόνιος τοὺς Λακεδ.] Paris. B. Ἐπειδὴ Λακε- 254, A.
δαιμόνιοι παρεχώρησαν Ἀθηναίοις, πρώτους ἀπαντῆσαι πρὸς
τὴν μάχην, μαθὼν ὁ Μαρδόνιος ἀρῆκε μὲν Ἀθηναίους συμ-
βαλεῖν, πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὥρμησαν πρώτους,
εἰδὼς, ὅτι γενναίως μὲν πολεμοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἐν Πύλαις
μάχης, ἡττῶνται δέ, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολεμοῦσι γενναίως
καὶ ἀήττητοι διαμένουσιν, ὥστε ἢ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχῃ
ἐλυσιτέλει μᾶλλον αὐτῷ.

Παραδειγμάτων] Paris. B. Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἐν Πύ- ib.
λαις ἡττήθησαν, Ἀθηναῖοι δὲ ἐν Σαλαμῖνι ἐνίκησαν.

Οἱ πυκταὶ] Paris. B. Ὁι πυκταὶ περὶ τοῦ τόπου 254, B.
φιλονεικοῦσιν ὑψηλότεροι στήναι τῶν ἀντιπάλων καὶ πρὸς
τούτοις φροντίζουσι, μὴ ἀντικρὺς ἔχειν τὸν ἥλιον· ἐπα-
σχον δὲ τοῦτο καὶ Πέρσαι καὶ Ἕλληνες, οἱ μὲν πρώτοις
τοῖς Λακεδαιμονίοις συμβαλεῖν θέλοντες, Ἕλληνες δὲ προ-
τίττοντες Ἀθηναίους.

Καὶ δέξαν] Paris. B. Ἐπειδήτερον ἐν Πλαταιᾷσιν οἱ 254, C.
Πέρσαι ἡττήθησαν, οἱ προὔχοντες αὐτῶν κατέφυγον εἰς
τὰς Θήβας· ὑποδεξάμενων αὐτοὺς Θηβαίων Ἀθηναῖοι νῦν

1) Similia his leguntur in Paris. A.

περιστάντες ετειχומάχουν, οἱ ἄλλοι δὲ τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἤδεσαν τειχομαχεῖν· διὰ τοῦτο οὖν λέγει, ὅσον αἰσχυρθεῖη τις ἂν εἰπεῖν, οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτοὺς ἦσαν, ἢ ἤδεσαν μὲν, ἀλλ' οὐ τοσοῦτον, ὅσον ἐκεῖνοι.

255, B. Τοσοῦτον γὰρ ἐπεξῆλθον] Paris. A. et B. Τοῖς πράγμασιν λέγει ἀντὶ τοῦ τῷ πολέμῳ· βούλεται εἰπεῖν, ἃ Κίμων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποίησεν· ὕστερον γὰρ ἐπεστράτευσαν Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Ἀσίαν, τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοὺς ἀμυνόμενοι.

ib. Ὅρῳ μὲν οὖν] Paris. A. ¹ Εἰς τρία μέρη διαιροῦσιν ὡς καὶ τῆς πανηγύρεως τῶν Ἀθηναίων οὐ διὰ μιᾶς ἡμέρας πληρουμένης· τὸ μὲν οὖν πρῶτον μέρος ἕως ὅδε πληροῦται, ἔχεται δὲ τοῦ δευτέρου· διὸ καὶ προοιμιάζεται πάλιν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἐνταῦθεν τὸ τρίτον μέρος, εἰς δ' διαιροῦντες, ἐπεὶ κατ' αὐτοὺς καὶ ἡ πανηγύρις διὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἤνυετο.

255, D. Συμβόλου] Paris. A. Σύμβολον λέγει τὸ αἷτιον, ὅτι ἡ πανήγυρις αἷτιον τοῦ οὕτω λεχθῆναι τὸν λόγον.

256, A. Τό πλῆθος] Paris. A. Ἐπὶ τρεῖς γὰρ ἡμέρας ἤγοντο τὰ Παναθήναια.

256, B. Τὸν ὅλον γε δὴ που] Paris. A. Ἐμφαίνει καὶ τὸ τρίτον μέρος τοῦ λόγου· λέγει δ' ὅτι κἂν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ οὐκ ἔχω καιρὸν διηγῆσασθαι τὰ λοιπὰ, ἀλλ' οὖν ἔχω καιρὸν διηγῆσασθαι τὸν τῆς αὔριον. Ἱερομηνίαν λέγει τὴν μίαν ἡμέραν τοῦ μηνός· Ἱερομηνία οὖν ἡ ἱερὰ ἡμέρα τοῦ μηνός, ἣ ἄγουσιν ἑορτὴν τῶν ἄλλων ἡμερῶν σεμνοτέραν.

257, A. Οὐχ ἐώλοισ] Paris. A. ² Ἐωλόν ἐστι τὸ χθεςινὸν ὄψον· μεταφορικῶς δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτά λέγειν καὶ αὐθις.

257, B. Πρόσοδοι] Paris. B. Πρόσοδος οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν κτημάτων καὶ τινων ἄλλων εἰσφορὰ πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν ἅπαντες ὀδεύουσι καὶ συνέρχονται· ἔστιν οὖν ἐνταῦθα τὸ πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι ἐκ παραλλήλου.

257, C. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου] Paris. A. ab Ap. M. in paucissimis differt, B. cum bomb. consentit, sed εἰς post τις deest, itemque ἦν post δίκαιον. .

¹) Similia servavit Paris. B. — ²) Similia continet B.

Ἐπιγράμμασιν] Paris. B. cum bomb. facit, omissis ib.
tamen eis θεούς Paris. A. brevioribus eadem narrat.

Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ.] Paris. A. scholion, quod 258, B.
dedi ex Ap. Mon. et Leid., contractum servat.

Παρήλαθε] Paris. A. ¹ Τὰ μέτρα λέγει τοῦ τείχους, 258, C.
ἐπειδὴ ἐξέτεινον αὐτὰ καὶ πεποιήκασιν μείζονα τοῦ τείχους
τὸν περίβολον, ὡς ἔνδον περιβαλεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πό-
λεως· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ, νῦν γὰρ ὁ
περίβολος ἐξήχθη τῆς πόλεως.

Τοῦ κύκλου] Paris. B. Ὅπηνίκα τὴν πόλιν ἀφέντες ib.
Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ναῦς ἔβησαν, μέρη τινὰ τοῦ περιβόλου
κατέβαλον, ἐλθὼν δὲ ὁ Ξέρξης τὰ λοιπὰ προσκατέβαλε·
μετὰ γοῦν τὴν νίκην ἀνφοκόδωσαν αὐτήν, μείζω τὴν πε-
ρίβολον τοῦ πρόσθεν ποιησάμενοι, ὡς καὶ τὰ πρόσθεν ἔκ-
τος ὄντα τῆς πόλεως ὑοίκετα τότε περιλαβεῖν ἐντός.

Καλλίων καὶ μ.] Paris. A. multa breviora servavit, 258, D,
quae leguntur in Ap. M.

Ἐξαρκεῖν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἡσυχαζόντων ἐπὶ τῇ 259, C.
νίκῃ· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἤρκεσεν.

Τπὲρ σφῶν αὐτῶν] Paris. B. Τὸ ὑπὲρ σφῶν αὐ- 261, C.
τῶν κατὰ συνεκδοχὴν λάμβανε οὕτως, οὐδ' εἰ μηδὲν μήτε
αὐτὴ ἢ πόλις πράττει ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων·
πρὸς αὐτῶν (ita Bar. 7. et ed. Flor., Schell., Paris. A.
et B., Jebb. δι' αὐτῶν) ἦτοι παρὰ τῆς συνεργίας καὶ συ-
στάσεως αὐτῶν μετὰ τῆς πόλεως, οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες
ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν.

Ἀρίστην καὶ καθαρὰν] Paris. A. ² Ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ib.
ἐκ ῥαθυμίας ἡσυχάσαι, εἶπεν καθαρὰν· ἐμφαίνει δὲ, ὅτι
ὁ πολεμικὸς ἀπολαύει καὶ ἡσυχίας τῷ εἶναι φοβερός· μετέ-
βαλε δὲ τὸ Θουκυδίδειον, τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σώζε-
ται, μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον (II, 63.)·
σχέδον δὲ εἶπε, ἐπειδὴ οἱ ἔχοντες καθαρὰν ἡσυχίαν οἱ φιλό-
σοφοί εἰσιν, οἱ μετὰ τὸ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀντιαδικούντες.

Ἐν Μυκάλῃ] Paris. A. cum Ap. Mon. facit, pro 262, A.

1) Similia servavit Paris. B. — 2) Similia in B.

Ἀθηναῖοι servans μαθηταί. Paris. B. ad bomb. haec addit: συμβαλὼν ὁ Κίμων ἐνταῦθα τοῖς Πέρσιν κατὰ κράτος ἐνίκησε καὶ πάντα ταῦτα ἃ νῦν καταλέγει, ἐποίησε· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐν ὀλίγῳ τὸ μέσῳ αὖξει τὴν νίκην δεικνὺς τὸ τοῦ πολέμου μέγεθος καὶ ὅτι οὐκ ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ γέγονεν.

- ib. Ἀπὸ Σηστοῦ] Paris. A. Ἦν καὶ Θουκυδίδης λέγει, (I, 89) ὑπομείναντες Σηστόν ἐπιόρχουν καὶ ἐπιχειμάσαντες εἶλον, Μῆδων ἐχόντων.
- 262, D. Χορείαν] Paris. A. Τὴν καλουμένην Πυρρίχην, οὕτω γὰρ καλεῖται ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις.
- 263, B. Ἀπείρατον] Paris. A. Τοῦτο διὰ τὸν Ἄθων φησί. Κάλλιον (p. 264) δὲ ὡς καλοῦ τούτου ὄντος ἀντὶ τοῦ ἐνδόξου: τὸ δὲ καλῆστοις ἀπάντων ἐφοδίοις (ibid.) ἀντὶ τοῦ οἰκείοις πλεονεκτημασι· κατεχρήσατο τὸ ἐφοδίοις ἐπ' ἀνδρείας εἰπών, κυρία γὰρ ἐπὶ τῶν ἐνοδίων ἀναλωμάτων τάττεται.
- 263, C. Δύο τρόπαια] Paris. A. ad Ap. M. haec addit: τὸ δὲ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου εἰς αὐτὸ τοῦτο πληροῦται, ἀρχὴν δὲ τοῦ τρίτου μέρους ποιεῖται τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Paris. B. in. his fere a bomb. differt in epigrammate Simonidis: ἐπὶ χθονίων — εἶδε γὰρ ἐν γαίῃ — μέγα δ' ἔσθενεν — πληγεῖς ἄμφ. —
- 264, A. Λινοδέσμων] Paris. A. Τὸ ἐν Ἀβύδῳ ζεῦγμα λέγει· λινόδεσμον δὲ τὸ ἀπὸ λίνου ὄχιονιον ἦτοι κανάβιον φησιν.
- 264, C. Κατὰ νοῦν] Paris. B. Ἦτησαν Αἰγύπτιοι τὸν βασιλέα τινὰ αὐτοῖς· ὁ δὲ συνέθετο κατὰ γνώμην αὐτοῖς τελέσαι. Αὖξει δὲ ἐντεῦθεν Ἀθηναίους, ὅτι καὶ εὐεργετούμενοι παρὰ βασιλέως Αἰγύπτιοι τοῦτον ἀφέντες προσεχώρουν Ἀθηναίους.
- ib. Αἰγύπτου μοῖραν] Paris. A. Καὶ τοῦτό φησιν Θουκυδίδης, Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσι βασιλέως (I, 112).¹

1) Cod. πλὴν Ἀμ. τ. ε. τ. ελ. βασιλεύοντος.

Ἦσθ' ἐκινήθησαν] Paris. A. cum Ap. consentit, nisi ib. quod Ἰνάρως — Ψαμμητείου B. cum bomb.

Πρότερον δ' ἤρκει] Paris. A. Δις γὰρ ἀποστάντας 264, D. Αἰγυπτίους Πέρσαι κατεδουλώσαντο, ἅπαξ ἐπὶ Καμβύσου, καὶ πάλιν ἐπὶ Ξέρξου.

Σὺν κακίᾳ] Paris. A. Εἶπε κακίαν, τὴν ἀσθένειαν 265, A. λέγων.

Φυλάκων] Paris. A. ¹ Εἶδη διάφορα· οἱ μὲν γὰρ εἰσι ib. φύλακες τύπου τινος ὠρισμένου, οἱ δὲ περίπολοι πανταχοῦ περιερχόμενοι.

Καὶ τὴν χώραν] Quae in marg. Schell. leguntur, ea- 265, D. dem in Paris. A. et B.

Πρύμναν κρ.] Paris. B. sine varietate cum bomb. fa- 266, B. cit, sed quae in A. nonnihil ab Apogr. recedunt.

Μυριάδας σταδίων] Paris. A. verba οὕτω καὶ Δημ. — ib. βασιλεύα omittit, et pro μὴ εἰσιέναι βασιλεύα habet καὶ Χελιδονέων.

Οὐδὲ τοῦθ' ἡ πόλις] Paris. A. Ἐν ὑπερθέσει εἰρη- ib. ται, τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως· οὐδὲ τοῦτο ἡ πόλις ἠνέσχετο, διότι πλείονος ἀξίαν ἐποιήσατο· τὸ γὰρ καὶ δὴ ἀντὶ τοῦ διότι, λαμβάνεται γὰρ ὁ καὶ συνδεσμός καὶ αἰτιολογικόν.

Πηγεῖοῦ] Paris. A. Πηγεῖον μὲν τὴν ἔξω τῆς Θε- 266, C. τυλίας λέγει Πύλην, ἣν καὶ Τέμπε φασί· τὸ δὲ ἀφεῖλον ἀντὶ τοῦ παρεχώρησα κεῖται· Θαυμαστὸν δὲ εἶπε τὸν Πηγεῖον. B. brevius narrat, quae ex bomb. dedi.

Τὸν ὄμφαλον τῆς γῆς] Paris. A. in fine scholii ex 266, D. Ap. M. descripti pro ἑαυτοῖς servavit ἀλλήλοις, et post Δελφούς haec addit: ἀλλ' εἰ θεὸς ἦν Ἕλληνα, μωρὲ, ² ἦδει ἂν καὶ πρὸ τῆς πείρας. B. cum bomb.

Χελιδονέας] Paris. A. Αἱ Χελιδονεαὶ πέτραι εἰσὶν ἐν 267, A. τῇ Θαλάσσει, τῇ μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καθὼ καὶ ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀποτελευντῇ. μᾶλλον τ' ἄρχεται τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναζωννύς καὶ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἀναπαύων· Κνα-

1) Similia leguntur in B. — 2) f. ἀλλ' εἰ θεὸς ἦν, Ἕλληνα μωρὲ, ἦδει κ. τ. λ. a nescio quo christiano adscripta. Plura id genus in Codd. Parisinis inveni.

νέαι δὲ αἱ πέτραι πρὸς τῷ Βυζαντίου ἱερῷ στόματι· αἱ δὲ αὐταὶ καὶ συμπλεγέντες (sic, leg. Συμπληγάδες) λέγονται παρὰ τοῦ ἐμπέπτειν ἀλλήλαις.

167, C. Ὡς κατέκλεισε] Paris. A. Ἀγὶ τοῦ βεβαιῶσαι, ἢ ἐπισφραγίσαι καὶ περιλαβεῖν· Δημοσθένης φιλ. ν. κατ. vid. Ap. Mon.

167, D. Ἐναντιώμασι] Paris. A. et. B. Καλῶς εἶπεν ἐναντιώμασι, ἐπεὶ καὶ ἐν (B. ἐπειδὴ ἐν) ἐνὶ καιρῷ ἐπολέμει καὶ (deest in B.) ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τεχνικῶς δὲ (quae inde sequuntur, desunt in B.) πάλιν καλύπτει τὸ πλεονεκτικὸν τῶν Ἀθηναίων· ἐπολέμουν γὰρ εἰς τοὺς Ἑλλήνας βουλόμενοι πολλοὺς αὐτῶν χειρῶσασθαι· τὰς δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀποστάσεις Θουκυδίδης σαφῶς ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ λέγει· τὸ δὲ ἀνθελεκόντων ἀντὶ τοῦ ἐπισπωμένων καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἀφεστηκότων ἀντὶ τοῦ μὴ ὁμονοοῦντων.

168, A. Αἰγινήτων] Paris. A. cum Ap. Mon. et Leid., sed ποιῆσαι Ταμ. — δαιμόνων τινων, τουτέστι Δήμητρος καὶ τῆς Δήμητρος ἀπὸ Ξ. — ἢ ἱερῶς τῶν ἐν ἀκρ. desunt — εἰς Ἀθηναίους ἐδ. — ἔφυσαν, μὴ — καὶ οὕτως ἀναγκασθέντας Ἀθηναίους πρὸς Αἰγινήτας ἄρασθαι πόλεμον, ὥς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. B. cum bomb., nisi quod οἱ εἰσι θεαί. —

ib. Τὰ ναυτικά πρώτους] Paris. A. cum Ap.

ib. Κορινθίων] Paris. A. Κορινθίων γὰρ πρὸς Μεγαρέας πολεμοῦντων, Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν ἐβοήθησαν. — Νάξιοι καὶ Θάσιοι καὶ Καρύστιοι ἀπέστησαν πρῶτοι, ὥς Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ.

168, B. Καλούντων δὲ κ. τ. λ.] Paris. A. Καλούντων δηλονότι πρὸς συμμαχίαν, Φωκῶν μὲν διὰ τὸ ἱερὸν, ὥς φησιν ὁ συγγρ. vide Ap. usque ad ἀφελόμενοι Φωκῶν. Pergit Paris. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ διὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς Ἐπλωτας γενομένην, ὅτι ἐν τῷ σεισμῷ ἀπέστησαν, ὅθεν ἀρχὴ τῆς ἐχθρᾶς αὐτοῖς γέγονε καὶ Θουκυδίδης.

168, C. Ἡ καὶ] Paris. A. Τὸ ἧ ἀντὶ τοῦ καθὼς ἢ ἀντὶ τοῦ διὸ ἐστίν. Paris. B. Εἰπὼν ἧ, ἵνα μὴ τις νοήσῃ διὰ τὴν ἀφήγησιν, προσέθηκεν τῇ πόλει· ἢ τὸ ἧ ἀντὶ τοῦ

ὅπου· εὔρηται γὰρ καὶ ἡ καὶ ο καὶ ι· τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Ἐπὶ Κερκυραλίᾳ] Paris. A. Ἐνίκων δ' Αἰγινήτας πρὸς 169, B. Αἰγίνη καὶ Πελοποννησίους.

Αἰγινήτας] Paris. A. Ἡ μὲν Αἶγινα νῆσος ἐπικειμένη 169, C. τῇ Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ πρὸς Κερχίας (sic) πλεῦρον αὐτῆς· ἐνίκησαν δὲ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους καὶ ἔλαβον αὐτὴν πᾶσαν, Λεωκράτους στρατηγοῦντος Ἀθηναίων.

Ἡ μὲν κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων] Paris. A. et B. 170, A. Ἀποστάσης τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ βασιλέως ἐπεμψαν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι βοήθειαν, καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἑτέραν κατ' Αἰγινήτων· οἱ γὰρ Κορίνθιοι βοήθειαν Αἰγινήταις βουλόμενοι παρασχεῖν καταλαμβάνουσι τὰ Μέγαρα ὑπὸ Ἀθηναίοις ὄντα, νομίζοντες Ἀθηναίους ἐφεῖναι (sic) μὲν Αἰγινήτας, βοήθειν δὲ μᾶλλον Μεγαρεῦσιν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς τε γέροντας καὶ τοὺς νέους πέμψαντες (B. addit: μετὰ Μυρωνίδου) ἐνίκησαν καὶ τρόπαιον ἔστησαν· οἱ γὰρ φυγόντες Κορινθίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν κακιζόμενοι τῶν οἰκείων ἐξελθόντες αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ τρόπαιον ἐπειρῶντο ἰστάναι· ἐπιθήμενοι δὲ ἐκ δευτέρου Ἀθηναῖοι τὸ τε τρόπαιον κατέβαλον καὶ Κορινθίους διέφθειραν· Καὶ ταύτην οὖν τὴν μάχην λέγει νῦν.

Προσανμύηκεσαν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ προσεξηγλή- 170, C. κασι καὶ πεπόνθασιν.

Ὡςπερ ἐν δράματι] Paris. A. Κοσμικοῖς pro κωμικοῖς, quod legitur in Ap., et δράμασι, pro γράμμασι. B. cum bomb. facit, nisi quod καὶ Ὁρέστην καὶ Μεν.

Περίεπλευσαν] Paris. A. Περίεπλευσαν γὰρ, ὥς καὶ 171, B. Θουκυδίδης ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ, καὶ τὸ νεώριον τότε τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπηρσαν, Τολμίδου στρατηγοῦντος· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἀεὶ οἱ περίπλοι πολέμιοι εἰσιν, ἀντιδιαστέλλων εἶπεν οὐχ ἁπλῶς. Paris. B. Ἐπειδὴ οἱ περίπλοι οὐχ ἑκαστότε εἰσὶ πολέμιοι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ διὰ τινὰ χρεῖαν γίνονται, διὰ τοῦτο ἀντιδιαστέλλων φησὶν, ἀλλ' ὥστε κρατεῖν μὲν τῶν ἐπικαίρων τῆς χάρας (Jebb. ἀποκαίρων, sed illud lege ex Paris. A. B. et Schell.)· ἐπόρθησαν γὰρ τὴν

Χαλκίδα καὶ Σκιωνίδα, αἱ εἰσιν ἐπικαιρότατα τῆς Πελοπον-
νήσου χωρία· ἐπεὶ δὲ ἐν τόπῳ τῆς Πελοποννήσου καλουμένῳ
φαῦλῳ (sic) ἀντέστησάν τινες αὐτοῖς Πελοποννήσιοι καὶ τού-
τους ἐνίκησαν, ὁ γὰρ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς συμβαλὼν τῷ
Πελοποννησίῳ στρατηγῷ καὶ νικήσας ἐποίησε τὴν τροπὴν.

271, B. Ἀντιστάντας ἐν φαύλῳ] Paris. A. Ἔλαβον γὰρ τὴν
Χαλκίδα καὶ Σκιωναίων ἐκράτησαν μάχῃ· τὸ δὲ εἰπεῖν ἐν
φαύλῳ ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς· στρατηγὸς δὲ ἐπὶ στρατη-
γῷ φησιν, ἵνα δείξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ πολέμου, ἀντὶ γὰρ
τοῦ ἄλλου ἐπ' ἄλλῳ· ἀντιπέραν δὲ ἡπειρον τὴν Ἀκαρ-
ναντιαν λέγει, ἥτις ἐστὶ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελαιοῦ
ποταμοῦ πρὸς ταῖς Ἐχινᾶσι νήσοις.

271, D. Κρυσάϊος κόλπος] Paris. A. Ὁ μεταξὺ τῆς ἡπείρου
τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Πελοποννήσου, οὐ μυχὸς ὁ Ἰσθμός.

272, A. Ἐν Τανάργῃ] Paris. A. cum Ap. censentit, haec ad-
dens: Βιάζεται δὲ ὁ Ἀριστείδης τὴν νίκην τῶν Λακεδαιμονίων
ἦτταν ἀποφαίνεσθαι. B. ad bomb. haec addit: Βιάζεται
δὲ Ἀριστείδης Ἀθηναίων δεῖξαι τὴν νίκην, itemque ἐνίκησαν
in fine scholii habet pro ἐνίκηθησαν.

272, C. Κατὰ πόδας] Paris. A. Μετὰ γὰρ ἀναχωρῆσαι Λακε-
δαιμονίους ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν καὶ ἐνίκησαν.

272, D. Οἰνοφύτοις] Paris. A. Οἰνόφυτα τόπος τῆς Βοιωτίας·
τὸ δὲ ὑπέκυψαν ἀντὶ τοῦ ἐδόυλευσαν.

273, A. Λοκροὶ] Paris. A. Λοκροὶ φηγάδες ὄντες συνέπρα-
τον Βοιωτοῖς καὶ ἡττήθησαν· καὶ αὐθις συναχθέντες ἐνί-
κησαν Ἀθηναίους· τοῦτο δὲ σιωπᾷ, ὥς μὴ ἀρμόττον ἐγκω-
μίῳ· ψεύδεται δὲ λέγων διὰ τὸ βάρβαρον αὐτοὺς προλαβέ-
σθαι διὰ τοῦτο στρατεῦσαι κατ' αὐτῶν Ἀθηναίους· οὐ διὰ
τοῦτο γὰρ, ἀλλὰ βουλόμενοι Βοιωτίαν κτήσασθαι· σιωπᾷ
οὖν τὸ τῆς πλεονεξίας, ἐτέραν δὲ λέγει αἰτίαν τὸν μηδισμόν.

275, B. Σεισμοῦ] Paris. B. post narrationem de auxiliis ab
Atheniensibus Cimone duce missis haec addit: Περιόικους
δὲ καλεῖ τοὺς περὶ τὴν Λακεδαιμόνα οἰκοῦντας καὶ αὐτῇ
ὑποτεταγμένους.

1) Similia in B.

Μιλήσιων] Paris. B. *Μιλήσιοι* ὑπὸ *Λακεδαιμονίων* 273, D. καταπολεμούμενοι καὶ Σάμιοι ἐδεήθησαν Ἀθηναίων βοηθῆσαι, ἅτε σύμμαχοι ὄντες· καὶ Ἀθηναῖοι ναυσὶ πολλαῖς παραγενόμενοι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν Σάμῳ κατεναυμάχησαν. Εὐβοεῖς δὲ σύμμαχοι ὄντες Ἀθηναίοις ἀπόστασιν ἐβουλεύοντο, καὶ Ἀθηναῖοι τοῦτο μαθόντες ἐπλευσαν κατ' αὐτῶν καὶ βλάψαντες αὐτοὺς εἰς φόβον πολὺν ἤγαγον.

Ωφελίαν] Paris. A. *Πλάτων* καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ 274, D. ὠφελίαν γράφουσι διὰ τοῦ ι καὶ παροξύνουσι.

Μέχρι μὲν τινος] Paris. B. cum bomb. consentit, nisi 275, C. quod in fine ἀπαντήσιν pro ἀπαντήσῃ.

Κινουμένους] Paris. B. *Ἡνίκα* στασιάζειν πρὸς Ἀθηναίους ἤρχοντο Ἕλληνες ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναγκασθέντες, ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι πρέσβεις πρὸς τοὺς Ἕλληνας πεπόμφασιν λέγοντας, ὡς μάλιστα διαβάλλουσι Λακεδαιμόνιοι, κἀντεῦθεν εἰς ὁμόνοιαν ἄγοντας· μαθόντες δὲ τοῦτο Ἕλληνες πρὸς ὀλίγον ἠσύχασαν.

Ἐνίκησε] Paris. B. *Τὴν τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου* ib. πόρθησιν λέγει, ὅτε Ἀθηναῖοι πολλοὺς Λακεδαιμονίων ἐντεῦθεν αἰχμαλώτους ἤγαγον καὶ εἰς δεσμοτήριον ἐνήσαν καὶ τινα καιρὸν μέναντες ἐξήγαγον.

Ἐν Ναυπάκῳ] Paris. A. ad scholion ex Ap. Mon. 276, B. desumptum haec addit: διὸ καὶ μὲν οὖσαν αὐτὸς πολλὰς αὐ . . . ὀνομάζει, αὐξῆσαι βουλόμενος· ἐπὶ μὲν τῇ προτέρᾳ π ναὺς πρὸς μζ, ἐν δὲ τῇ ὑστερᾷ ιζ ναὺς ταῖς αὐταῖς ν ἐνίκησαν. Paris. B. cum bomb. consentit, praeterquam quod ναυσὶν ἐνίκησαν.

Παρά μικρόν] Paris. A. *Ἀντὶ τοῦ κατὰ μικρόν*, ὥστε ib. μόνον διῶσαι αὐτούς· Κέρκυραν ἐξεῖλοντο κινδυνεύουσιν ὑπὸ Κρηθίων ἀλῶναι· Νίκας δὲ ἐτέρας, ὅτε Σιτάλης μετὰ Περδίκκου κατὰ Ἀθηναίων ἐστρατεύσατο· τὰ δὲ κατὰ Ἀμβρακίαν, ὅτε Ἀμβρακιώταις ἐμαχέσαντο κατὰ Ἀμφιλόχων στρατευσαμένους· τὰ δὲ μέγιστα ἔργα, Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ λέγει, ὅτι ὁ δῆμος τοῖς λοαρχικαῖς (sic) ἐπέθετο καὶ τὰς συμφορὰς ἐκείνας εἰργάσατο· τὰ δὲ πρὸς Σιτάλην ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης ἐν τῇ δΨ λέγει τὰ πρὸς Βρασιδαν γενό-

μενα· ἄρετῇ οὐ χρεία φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάγκη, ἀλλ' ἄρετῇ.

ib. Κέρκυραν] Paris. B. Κέρκυραν ὑπὸ Κορινθίων πολιορκουμένην καὶ κινδυνεύουσαν ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἔμαθον, ταχέως ἐπελθόντες ἐρύσαντο.

ib. Ἀμβρακίαν] Paris. B. Ἀμβρακιώτας κατ' Ἀμφιλόχων στρατευσαμένους, Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἀντιστρατεύσαντες ἐξέιλοντο μὲν Ἀμφιλόχους τοῦ κινδύνου, Ἀμβρακιώτας δὲ κατὰ μέρος ἐνίκησαν· ἐποίησαν δὲ τοῦτο οὐχ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλ' ὑπὸ μόνῃς φιλανθρωπίας.

276, C. Πύλον] Paris. B. Πύλος καὶ Σφακτηρία πόλεις πλησίον Λακεδαιμόνος, συμμαχίδες αὐτοῖς· ἐλθόντες οὖν Ἀθηναῖοι κατ' αὐτῶν, Κλέωνος στρατηγοῦντος, τοσοῦτον χρόνον ἐπολιόρκουν, ὥς τοὺς μὲν ἐντὸς ὄντας αὐτῶν Πυλίους καὶ Σφακτηριώτας καὶ Λακεδαιμονίους τοὺς πλείους ὑπὸ λιμοῦ τεθνάναι, ὕστερον δὲ καὶ τὰς πόλεις αὐτὰς παρεστήσαντο· καὶ τοῦτο μὲν πρῶτῃ ἐπράχθη, ὕστερον δὲ οἱ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι Δημοσθένους αὐτῶν στρατηγοῦντος καὶ πεζῇ καὶ ναυσὶ κατ' αὐτῆς ἐχώρησαν· ναυμαχίας δὲ ἀπὸ γῆς λέγει διὰ τὸ μετὰ νεῶν μὲν πλεῦσαι, ἐξελθεῖν δὲ αὐτῶν καὶ πεζῇ διὰ τῆς νήσου χωρῆσαι κατὰ τῆς Πύλου, εἰς βάθος γὰρ τῆς νήσου ἢ Πύλος.

ib. Ἐκ Κυθήρων] Paris. B. Κύθηρα νῆσος ἐπικειμένη τῇ Πελοποννήσῳ· ταύτην ὑπὸ Λακεδαιμονίων φυλαττομένην Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους αἰχμαλώτους ἔλαβον πᾶρα-στησάμενοι.

277, B. Ἐκ τῆς ὑπερορίας] Paris. B. Λακεδαιμόνιοι κακῶς ὑπὸ τινων προσοικούντων αὐτοῖς πάσχοντες μετεκαλέσαντο Ἀθηναίους ὄντας ἐν Σικελίᾳ· λέγει οὖν τὸ ἐξ ὑπερορίας διὰ τὸ ἐκ Σικελίας ἐλθεῖν αὐτοὺς καὶ πολεμίους καταστήναι τοῖς ἐνοχλοῦσι τοὺς Λακεδαιμονίους· τὸ εἰς ὑπερορίαν δὲ, ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι εἰς Σικελίαν ἐπλευσαν, βοηθεῖν ἐθέλοντες τοῖς ἐκεῖ Ἕλλησιν ὑπὸ Συρακουσίων κακῶς πάσχουσι, Λεοντίνοις, Αἰγεσταίοις, καὶ ὅτι κατὰ Καρχηδονίων ἐπλευσαν· εἰπὼν δὲ ἀορίστως τοὺς μὲν, τοὺς δὲ καὶ δοκοῦν

καὶ διὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας λέγεσθαι, ἐπέφερε τοῦτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μόνους, μόνοι γὰρ οὗτοι ἰάδ' ἔδρασαν.

Ἐκ Δεκελείας] Paris. A. Ἡ Κώμη αὕτη Ἀθήνησιν, ἣν 278, C. τεύχσαντες Λακεδαιμόνιοι εἰσηγήσει Ἀλκιβιάδου πολλὰ πράγματα παρέσχον Ἀθηναίοις· φασὶ γὰρ αὐτομολῆσαι οἰκέτας ἐξ Ἀθηναίων Λακεδαιμονίοις ὥσπερ μυριάδας β'. τὸ δὲ περὶ τῶν οἰκετῶν καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ ἐν Νεφέλαις (vrs. 6.)

Ἀπόλοιτο δ' ἢ ὁ πόλεμος πολλῶν οὐνεκα,

Ὅτι δ' οὐδὲ κολάσαι ἔστι μοι τοὺς οἰκέτας.

Μεγάλου πάθους] Paris. B. post plura, quae cum 279, A. minoris sint, non descripsi: σημειῶσαι δὲ τὴν σύνταξιν· γενικὴν γὰρ πρόσθεν εἰπὼν ἐπειδὴ ἀνάληψιν ἐποίησεν, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς αἰτιατικὴν· εἰώθαμεν δὲ τὰς τοιαύτας ἐναλλαγὰς ποιεῖν ἐν ταῖς ἐπαναλήψεσιν.

Τὴν μὲν τῶν τρόπων κ. τ. λ.] Paris. A. Λέγει τὸ ib. εὐχερῶς ἐνεργεῖν τὴν συμφορὰν, ἐν ἑτέροις δὲ τὸ τοῦ εὐκολίαν διαβολὴν ἔχει· δοκεῖ γὰρ, φησὶν, τὸν τρόπον εὐχερῆς καὶ εὐμετάβλητος· λέγει δὲ καὶ Θουκυδίδης, ὅτι μετὰ τὴν ἦτταν κ. τ. λ. vid. Apogr.

Ἐπελθόντων δὲ τῶν ἐκ Σικελίας] Paris. A. Μετὰ γὰρ 279, C. τὴν νίκην ἦλθον οἱ Σικελιώται ἐν τῇ Λακεδαίμονι βοηθοῦντες αὐτοῖς ὥσπερ συνεμάχησαν· ἡπεῖρου δὲ λέγει τῆς Ἰωνίας, καὶ οὗτοι γὰρ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων ὄντες συναπέστησαν, Ἀλκιβιάδης πρὸς Λακεδαιμονίους, ὅτε Ἀλκιβιάδης περὶ ἐρμῶν ἐκρίνετο (sic).

Ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κιν.] Paris. A. cum Ap. M. 280, B. consentit, pro ἡττωντο exhibens ἡττήθησαν. Cqd. B. cum bombyc. facit, si ab ἐσασίασαν discesseris.

Ὡς ἑτέρω πρ.] Paris. A. cum Ap., omissis quae post 280, D. ἢ εἰς Πλ. adduntur. B. cum bomb., pro ταῦτα εἶπεν exhibens ταῦτ' εἴρηκεν.

Ἐκποδός] Paris. B. Τὸ ἐκποδὸς εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ 281, B. τῶν νεῶν ἐξελθόντες τοῖς οἰκεῖοις ποσὶν ἐποιοῦντο τὴν μά-

1) Similia servantur in Paris. B., omisso tamen Aristophanis testimonio. — 2) Cod. ἀπόλοιτο δ' ἢ ὁ πόλεμος, et altero verbum: κολάσαι ἔστι μοι.

χην· τὸ δὲ ἰππομαχήσαντες, ἐπειδὴ πρὸς οὓς ἐμάχοντο, ἱππεῖς ἦσαν· καὶ Φαρνάβαζος ἰδὼν Λακεδαιμονίους καταναυμαχηθέντας, προὔκαλέσατο Ἀθηναίους εἰς ἱππομαχίαν· οἱ δὲ αὐτίκα τῶν νηῶν ἐξελθόντες καὶ τούτου περιεγέγοντο.

281, C. Ὅρμώμενοι] Paris. B. Μετὰ τὴν ἐν Κυζικῷ ναυμαχίαν, ἣν ὑπ' Ἀθηναίων κατεναυμαχήθησαν, Λακεδαιμόνιοι ἡττηθέντες καὶ αὐθις ὑπὸ τῶν αὐτῶν τούτων ἐν Ἀργινοῦσαις, πρέσβεις Ἀθήναζε πεπόμφασι περὶ εἰρήνης.

ib. Ἀεὶ μὲν οὖν ἔγωγε] Paris. A. et B. Ἐντεῦθεν τὸ κεφάλαιον ἢ σύγκρισις· ἔστι γὰρ ἐν τῶν κεφαλαίων τοῦ ἐγκωμίου (B. ἔστι γὰρ ἐν καὶ τοῦτο τοῦ ἐγκωμίου), αὐξησιν δὲ ἐργάζεται τὸ κεφάλαιον (malim κεφαλαιουῖν) ἀεὶ· ποιεῖται δὲ τὴν σύγκρισιν πρὸς Λακεδαιμονίους, οἵτινες μείζους ἐνομίζοντο εἶναι τῶν Ἑλλήνων (B. addit πάντων)· δεινῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὖξιν τὴν πόλιν, ἐπιτιμῶν μὲν τοῖς συγκρίνουσιν αὐτοὺς μετὰ Λακεδαιμονίων (B. αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμονίοις), διότι πρὸς ἥττους ἢ σύγκρισις· διὰ δὲ τὸν νόμον τῆς τέχνης χρώμενος καὶ αὐτὸς τῇ συγκρίσει· καὶ ἔστι Θουκυδίδειος (B. Θουκυδίδου) ἢ μεταχειρίσις, κακείνος γὰρ ἐν τῷ προομίῳ τοῦ ἐπιταφίου καταμέμφεται τὸν νομοθέτην τοῦ κελεύσαντος (B. καὶ λέγοντας, sic) τὸν ἐπιτάφιον λέγεσθαι, εἴτα ὕστερον καὶ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ. (Quae inde ex Paris. A. addam, in B. desiderantur). Ἀλλὰ καὶ Πλάτων τοῦτο ποιεῖ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τῷ καλουμένῳ Μενεξένῳ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς οὕτω ποιεῖ, εἰς οὓς καὶ οὗτος νῦν ἀποτείνεται.

283, A. Ἐν Μιτυλήνῃ] Paris. A. Εἰς γὰρ τὴν Μιτυλήνην συνηλάρη καὶ κατεκλείσθη μετὰ Λέοντος καὶ Ἑρ. συστρατήγων κ. τ. λ. vide Ap. — ναυσί· Ξενοφῶν ταῦτα ἐν ᾧ Ἑλληνικῶν. Reliqua desunt. Paris. B. cum bomb. facit, post κατὰ θάλατταν ἐνικήθη haec inserens: 'καὶ καταφυγὼν εἰς Μιτυλήνην ἐπολιορκήθη' μαθόντες οὖν κ. τ. λ.

285, B. Ἐν δὲ τῷ Καρὶ] Paris. A.¹ Τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ

1) Ex his emenda, quae ex Ap. M. edidi, in quibus praeterea verba: οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι typis distractis erant excudenda.

αὐτοὺς καταφρονοῦντας τῶν τριηρῶν· τὸ δὲ ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι παροιμία ἐστίν· ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, τουτέστιν ἐν ἀλλοτρίοις σώμασι, λέγεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφειδῶς εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα πολεμούντων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Καρῶν, ἐπεὶ, ὥς τινές φασι, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν· ἄλλοι δὲ Ἀρκάδας φασίν· ἐπεὶ οὖν οἱ Ἀρκάδες ἐμισθοφόρουν, προέταττον αὐτοὺς τῶν πολεμίων, ἅφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία ἀληθέστερον εἰπεῖν· εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν ἑτέροις καὶ οὐκ ἐφ' ἑαυτοῖς τὰς πολεμικὰς πρωτοπείρας ὑφισταμένων· εἰσάγονται δὲ Κῦρες ὡς εὐτελεῖς διὰ τὴν μεταφοράν, ἅφ' οὗ καὶ Ὁμηρος

..... Τῶ δέ μιν (Cod. μὴν) ἐν Καρὸς αἴσῃ
εἰρήκει Paris. B. cum bomb. facit.

Οὗ χειμῶνος] Paris. A. ¹ Ἡ ἱστορία φησὶν, ὅτι τοιοῦ- 283, C.
τος χειμῶν γέγονεν, ὥστε τοὺς στρατηγούς μὴ δύνασθαι ἀναλαβεῖν τῶν πεπτωκότων τὰ σώματα· διὸ καὶ κατηγορήσαντος αὐτῶν Καλλιξένου καὶ νενικηκότος τεθνήκασι ἀκρίτως· ὕστερον μὲντοι γνόντες Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτον ἀνεῖλον καὶ νόμον ἔθεντο ἄνευ κρίσεως μὴ κτείνειν τινά· ἔφυγε δὲ καὶ ὁ Καλλιξένος καὶ ὕστερον ἐπελθὼν διεφθάρη λιμῷ.

Ἄνδρα ῥύονται] Paris. A. * cum marg. Schell. consen- 284, A.
tit, nisi quod post κατὰ τῆς Ἀσίας στρατεύονται ita exhibet: Εὐαγόρου συμμαχοῦντος βασιλεῖ καὶ Κόνων κ. τ. λ., sine ulla varietate.

Ἡ τις ἢ οὐδεὶς] Paris. B. cum bomb. 285, B.

Ἀπηξίωσαν] Paris. B. Ἀπηξίωσαν Λακεδαιμόνιοι 286, A.
πρὸς Θηβαίους εἰρήνην ποιήσασθαι διὰ τοῦτο· ἐλθόντες εἰς Θηβαίους εἰρήνης ἐδέοντο, εἰπόντων δὲ τῶν Θηβαίων, ὥς οὐ πρότερον εἰρήνην ποιήσονται, πρὶν ἂν Μεσσηνίους καὶ τοὺς ἄλλους αὐτονόμους ποιήσουσι, ἐπεὶ ταῦτα Λακεδαιμόνιοις οὐκ ἤρεσκεν, εἰρήνη οὐ γέγονεν.

Καθάπαξ] Paris. B. Νενικηκότες δεῦτερον Λακεδαι- 286, B.
μόνιους Θηβαῖοι ἐξήτουν καὶ τὴν χώραν αὐτῶν κατασκάψαι, καὶ Ἀθηναῖοι μαθόντες οὐκ εἴασαν.

1) Similia in B. — 2) Similia in B.

- ib. *Κλαπείσα*] Paris. B. Τὸ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς λέγει, ὅτε ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς Κόνων ἀφείλ τις ναῦς μετὰ νίκην ἐν τῇ Θυλάττῃ ἐξῆλθε μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς εἰς τὴν χερσὸν διὰ τινα χρεῖαν· ἐλθὼν δὲ Λύσανδρος ὁ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Λακεδαιμονίων ἄρχων καὶ τὰς ναῦς εὐρὼν ὀλίγους τινὰς ἐχούσας ἐντὸς, ἐπιθέμενος ἀφείλετο· λέγει οὖν τὴν τοιαύτην νίκην κλοπὴν. Ὁ δὲ Αἰγὸς ποταμὸς τόπος ἐστὶ πλησίον Σηστοῦ κατ' ἀντικρὺ Λαμψάκου· ἐλθὼν δὲ ὁ Λύσανδρος ἐν τῷ Πειραιεῖ καὶ σῖτον οὐκ ἔων εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι, λιμαγχονήσας Ἀθηναίους ἠνάγκασεν αὐτοὺς ταῖς οἰκείαις χερσὶ καθελεῖν τὰ τείχη· τότε καὶ τριάκοντα τυράννοι Λακεδαιμόνιοι μετὰ Κριτίου τοῦ σοφιστοῦ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων ἐπέστησαν· τότε καὶ τινες τῶν Ἀθηναίων οὐκ ὀλίγα στασιάζαντες προσετέθησαν τοῖς τυράννοις.
- 187, A. Ἀποφῆτι] Paris. A. cum Ap. M. consentit, pro ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων servans ἀπόντων Ἀθηναίων, ante ἀκούσαντες inserens καί.
- 188, B. Ὀλίγῳ πλείους] Paris. A. et B. Ὑστερον γὰρ πολλοὶ παρεγένοντο· τὸ οὖν πλήθος ἦν καὶ τὴν νίκην ἐργασαμένων· καὶ Πausanias δὲ ὁ νεώτερος πεμφθεὶς μετὰ χρημάτων ὑπὸ Λακεδαιμονίων βοήθησαι τῖς τριάκοντα προδεδωκεν· σιωπᾷ δὲ τοῦτο, ἵνα Ἀθηναίων μόνων δόξῃ τὸ κατορθῶμα.
- 188, D. Ἀνεκτήσαντο] Paris. B. Οἰκείως κεῖται τὸ ἀνεκτήσαντο, τουτέστιν ἀνέλαβον τὴν πόλιν, τὸ γὰρ ἀνακτᾶσθαι ἐπὶ νόσου φαιρὲν, καὶ ἡ πόλις νοσήσασα τῇ στάσει, ὥσπερ καὶ οὗτος ἄνωθεν ἔφη, ὑπὸ τῶν αὐτῆς πολιτῶν καταβαλόντων τὴν στάσιν ἀνεκτήσαντο ἑαυτήν.
- 189, B. Λακεδαιμονίων] Paris. B. Ὅτε οἱ τριάκοντα Ἀθηνησὶν ἔμελλον τυραννήσειν, ἔδανείσαντο παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων χρήματα, ἵνα διὰ τούτων δύναμιν ἑαυτοῖς περιποιησονται· καταλυθέντων δὲ τούτων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων οὐκ ἐθελόντων ζημιωθήσεσθαι τὰ χρήματα, οἱ Ἀθηναῖοι πάντες ἀπέτισαν, ὁμοῦ τε μεγαλοψυχίαν ἐπιδεικνύμενοι καὶ τὰς συνθήκας βεβαιοῦντες δι' ἔργου· τοῦτο δὲ ἐποίησαν, ἐπειδήπερ οἱ πλείους τῶν τυράννων ἐξ Ἀθηναίων ἦσαν αὐτοὶ τε καὶ οἱ περὶ αὐτοῦς ὑπηρεταί.

Ἐπὶ τὸν δῆμον] Quae in Ap., ead. in Paris. A., nisi ib.
quod τούτω καὶ Δημοσθένης ἐχρήσατο.

Ὅπως ὁμίλουν] Paris. B. Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ εἶων ib.
ξένον κἄν τοῖς βουλευτηρίοις κἄν ταῖς ἐκκλησίαις φοιτῶν ταῖς
αὐτῶν, ἡγούμενοι μεγίστην ὠφέλειάν σφισιν αὐτοῖς εἶναι, εἰ
μὴ φωραθεῖεν τοῖς ἐξοθεν, τί πράττειν βούλονται· καὶ ὅλως
νόμος αὐτοῖς ἦν, ἄγνωστα τὰ αὐτῶν εἶναι τοῖς ἄλλοις, ὅθεν
καὶ οὐδεὶς ἠπίστατο, εἰ φιλανθρωπῶς ἀλλήλοις ἐχρῶντο ἢ μὴ.

Τὸ γοῦν Ἀργείων] Paris. A. Οἱ προστάται τοῦ τῶν 189, C.
Ἀργείων δήμου τοὺς πλουσίους συναναγκάσαντας ἐπάγεσθαι
Λακεδαιμονίους ἀπέκτειναν.

Πλήν τῶν εἰς τ. π.] Paris. A. cum Apogr., sed καὶ 190, B.
Δημοσθένης κ. τ. λ. desunt.

Οὐ ταῦτα μόνα] Paris. B. ad verbum cum bomb. consen- ib.
tit, cui haec addit: διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τῆς πολέως οὐ πλέον
τοῖς ἄλλοις ἢ ταύτῃ νικώσης δεικνύσιν αὐτὴν καὶ κατὰ
τοὺς πολέμους κρείττονα Λακεδαιμονίων καὶ κατὰ τὰ ἄλλα
πολλὰ ὑπερέχουσιν· ἔστι δὲ τὸ τὸ πρὸς τὸ προνοούμενους, οὐ
κατὰ σύνταξιν, ἀλλὰ κατὰ ἀπαρίθμησην, ὥσπερ ὅταν λέγω-
μεν τὸ Αἴας, τὸ Ἀγαμέμνων· εἶπε δὲ νῦν αἰτιατικὴν, ἐπειδὴ
οὕτως ἀπῆτει ἢ σύνταξις· μὴ θαυμάσης δὲ, εἰ λέγει, ὥς
ἀνισότης ταῦτα δεικνύει καὶ οὐ ταῦτα τὴν ἀνισότητα· εἶωθε
γὰρ οὕτως αἰεὶ καινοπρεπεῖς ἐπάγειν τοὺς λόγους, ἐπεὶ καὶ
τοῦτο κακεῖνο ταυτὸν ἔστι.

Φρουρὰν ἐπὶ Θηβαίους] Paris. A. Φοιβίδας ὁ στρα- 291, A.
τηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων παριὼν τὴν Βοιωτίαν, ἵνα δῆ-
θεν βοηθήσῃ Ἀμύντα, τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβε καὶ ἐφρού-
ρει τὰκεῖ. Paris. B. cum his consentit, praeterquam quod
in fine: κατέλαβε καὶ φρούρους ἐγκατέλιπεν, οὐ τοῖς Θη-
βαίοις τυραννικῶς καὶ οὐ φιλανθρωπῶς ἐχρῶντο· καταφυ-
γόντες οὖν Θηβαῖοι Ἀθήνας ἐδεήθησαν Ἀθηναίων ἀπαλ-
λάξαι αὐτοὺς τῆς φρουρᾶς καὶ ἐλθόντες κατέλυσάν τε ταύ-
την καὶ Λακεδαιμονίοις ἐπολέμησαν ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ κατω-
κράτος ἐνίκησαν· ἡγήετο δὲ τῶν Λακεδαιμονίων Λύσανδρος
ὁ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς Ἀθηναίους νενικηκῶς κἀντεῦθεν μεγα-
λόφρων, καὶ Πανσανίας ὁ νεώτερος.

- 291, B. Ἐφύσθη] Paris. A. Ὅτε γὰρ ἐνίκησαν Λακεδαιμόνιοι, ψῆφον ἐτίθεσαν τοῖς αὐτῶν συμμάχοις, τί δεῖ ποιῆσαι τήν Ἀττικήν, καὶ εἶπον Θηβαῖοι, μηλόβοτον.
- 291, C. Ἐξελθόντες] Paris. A. Δύο γὰρ ἡγωνίσαντο μάχας Θηβαῖοι, μίαν μὲν ἐν Ἀλιάρτῳ μετ' Ἀθηναίων, ἑτέραν δὲ ἐν Λεύκτροις καθ' ἑαυτούς, ὅτε ἐνίκων.
- 292, A. Ἑλληνική] Paris. A. Ἄντι τοῦ φιλάνθρωπος· μετὰ γὰρ Θηβαίων καὶ Κορινθίων ἐχώρησαν Λακεδαιμόνιοι, ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης φησὶν, αἱ πάλιν οὐ πολλὰς ἡμέραις ὕστερον εἰς Κόρινθον· τὸ δὲ Ἑλληνική ἕως τὸ σωφρονίσαι πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν βαρβάρων, οὐ καὶ πολέμοισιν.
- 292, C. Τὸν Ἀροκόρινθον] Paris. B. a bomb. non discrepat.
- 292, D. Περσῶν βασιλέα] Paris. A. cum Ap., sed multo accuratius — Κύρου δὲ ἀδελφόν· Ἀρταξέρξης δὲ οὗτος (Cod. οὕτως) ἦν, οὐ ἐν ταῖς Ἑλλήν. μεμν. Ξενοφ., τὸ δὲ γένος οὕτως ἔχει — Ἑλλάδος στρατευσόμενος — εἴτα Ἀρταξέρξης — κατέφυγον· καὶ τοῦτο οὐχ ἵνα συμμαχήσῃ αὐτοῖς, ἀλλ' ἵνα πείσῃ Ἀθηναίους αὐτοῖς πείσασθαι (sic, f. σπείσασθαι).
- ib. Θρυλλουμένην] Paris. A. et B. Ἐπὶ ἰδοξία· ἡττηθέντες γὰρ ἐν τῇ Ἑλλάδι παρεχώρησαν τοὺς Ἴωνας τῷ Πέρσῃ, ὅπως ἢ ποιήσῃ αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων σπείσασθαι, ἢ κατακρατῆσαι αὐτῶν (B. τῶν Ἀθηναίων).
- 294, A. Δρόμος] Paris. A. Ὁ Δρόμος καταχρηστικῶς εἴρηται· κυρίως γὰρ λέγεται δρόμος ἐπὶ τοῦ πεζοῦ, νῦν γὰρ πλέοντες ἐδίωκον.
- 296, A. Τύχης] Paris. A. cum Ap. Mon.
- ib. Ἐξ ἴσου τ. π.] Paris. A. cum Ap. Mon.
- 296, C. Οὐδ' ὅτι οὖν γὰρ] Paris. A. Ἰνα λέγῃ τῶν Περσῶν βασιλέα, ἵνα μὴ λέγῃ τις, ὅτι κέκλοφεν ἢ ἀπεστέρησεν αὐτὸν τὰ χρήματα· λέγεται γὰρ, ὅτι ἡνίκα Λακεδαιμονίους ἐδίωκεν ἐν τῷ περιϋέναι (sic), δέδωκε τοῖς Ἀθηναίοις χρήματα

περσικά· ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς συνελάβετο αὐτοῦ· ὁ δὲ
δυννηθεὶς ἔφυγε πάλιν καὶ πρὸς Εὐαγόραν κομίζεται. Vide
quae ex marg. Schell. ad ἀνὴρ εἰς edidi.

Οὐδ' εἰς τρεῖς] Paris. B. cum bomb. 297, B.

Παραβαλεῖν] Paris. B. cum bomb. 298, C.

Ἐν Λεχαιῶ] Paris. B. cum bomb., sed Λέχαιον λιμὴν 299, B.

ἔστι — πρὸς δυσμᾶς —.

Διέφθειραν] Paris. A. Περὶ τῆς κατακοπείσης λέγει ib.
μοίρας ὑπὸ Ἱφικράτους περὶ τὸ Λέχαιον· καὶ καταλέγει δὲ
ἐξῆς ἃ Ἱφικράτης ἐποίησεν, μετὰ γὰρ κατακόψαι τὴν κόραν
(sic, leg. μοῖραν) εὐθύς καὶ τὰ ἐπὶ δραοῦντα (sic) καὶ ἐπὶ
Κρομμυῶν καὶ ἐπὶ Οἰνοῦντι πάντα εἶλεν φρουρία.

Τοὺς ἐν Φλιοῦντι] Consentit B. cum bomb., nisi quod: 299, C.
Τὰ μὲν τὰ Κορ.

Σικυνωίων] Paris. A. Ὅτε ἐν Κορίνθῳ πελτασταὶ τῶν ib.
Ἀθηναίων ἐνίκων, στρατηγοῦντος Χαβρίου.

Ἀρμοστῶν] Paris. B. Εἰς κρατουμένας τῶν πόλεων ib.
Λακεδαιμόνιοι ἄρχοντας ἔπεμπον, οὓς ἐκάλουν ἄρμοστὰς διὰ
τὸ μεθαρμοῦσεν τὴν πολιτείαν ἐκ δημοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν,
οὓς Ἀθηναῖοι ἀντιστάνας σφίσιν ἐκράτησαν καὶ πρὸς
τούτοις, ἃς ἐν Μεθύμνῃ καὶ ἐν Ἀβύδῳ φρουράς ἔστησαν
Λακεδαιμόνιοι.

Τοὺς Θρακῶν βασιλεῖς] Paris. B. Ἀβδηρίταις ἐβοή- ib.
θησε Χαβρίας ἐν Θράκῃ πολεμουμένοις ὑπὸ Μαρωνιτῶν καὶ
Τριβαλῶν, ὧν ἦρχε Χάλας, καὶ διαλλάξας τοὺς αὐτῶν βα-
σιλεῖς ἀλλήλοις καὶ φίλους καὶ συμμάχους ἀμφοτέρους Ἀθη-
ναίων ἐποίησε.

Κατέγνωσαν] Paris. B. consentit cum bomb. 300, C.

Φυγὴν] Paris. A. cum excerptis Cod. Palat. facit. ib.

Παροξυνθέντων] Paris. B. cum bomb. 302, A.

Τῶν αὐτῶν χρόνων] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν αὐ- 302, B.
τῶν χρόνων γενομένων· καὶ γὰρ καὶ ὁ Θουκυδίδης, ὅτε διη-
γείται πράγματα συχνὰ, λέγει ἢ τοῦ αὐτοῦ θέρους ἢ τοῦ

1) Similia leguntur in B.

αὐτοῦ χειμῶνος· συγγραφῆς δέ ἐστιν ἔργον ἡ τῶν πυκνῶν πραγμάτων διήγησις.

ib. Τῆς ἐν Νάξῳ] Paris. B. Σὺν ναυοὶ πολιορκῶν Νάξου Χαβρίας Λακεδαιμονίων οὖσαν σύμμαχον, ἐπεὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι μετὰ πλήθους νεῶν παρεγένοντο, συμβαλὼν αὐτοῖς μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου κατέλυσε μὲν τέσσαρας πρὸς ταῖς εἴκοσι ναῦς, τὰς δὲ λοιπὰς εἰς φυγὴν ἔτρεψε· δύο δὲ αὐτῶν δρους (sic) λαβὼν ἀγαγὼν Ἀθήνας τοὺς ἐν αὐταῖς πέπρακεν.

302, C. Ἐπὶ Θράκης] Paris. B. Ὅτε Μαρωνίτας καὶ Ἀβδηρίτας πολεμοῦντας ἀλλήλοις διήλλαξεν Χαβρίας.

ib. Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους] Paris. B. Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας νενικηκότες οὕτως ἐδίωξαν, ὥς καὶ μέχρι τῆς Λακωνικῆς αὐτοὺς ἀφιγμένους φόβον τοῖς Λακεδαιμονίοις οὐ μικρὸν παρυσχεῖν.

303, A. Κῆρυξ παρὰ τῶν Θηβ.] Paris. A. Ἦλθεν ὁ κῆρυξ εὐαγγελιζόμενος νίκην, ἐπειδήπερ καὶ σύμμαχοι αὐτοῖς Ἀθηναῖοις ἐν τοῖς προτέροις τρόποις (sic), ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ Κορωνείᾳ.

ib. Κελεύουσα] Paris. A. Κελεύουσα ἀντὶ παρακαλοῦσα, Ἀττικῶν ἢ χρησῖς· ἐπ' ἀναιρέσει ἀντὶ τοῦ ἐπὶ καταστροφῇ τῆς Σπάρτης, ἡγεῖσθαι δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ προστάτας ποιεῖσθαι.

303, D. Ὡσθέντας] Paris. B. cum bomb.

304, B. Σκιωναίων] Addit Paris. B. ad ea, quae ex bomb. edidi: Ἀπολογεῖται οὖν Ἀριστείδης πρὸς τοὺς ἐγκλήματα ταῦτα τῆς πόλεως φάσκοντας.

305, A. Προσκεῖσθω] Paris. A. Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο εἶπεν τὸ προσκεῖσθω, πολλάκις γὰρ σημαίνει μικρὰ μὲν, πολλὰ δὲ, ὅταν δὲ ἡ καὶ πολλὰ καὶ ἔνδοξα τὰ ἀκούουσα.

305, B. Οὐκ ἐρῶ πῶς] Paris. B. Κατηγόρηται τις ὡς προδότης· εἰ οὖν καὶ ἑτέρους δείξει εἰς ταύτην τὴν κακίαν πεσεῖν, οὐκ ἔστι τοῦτο ἀπολογία ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο ἔξω μέμφεως εἶναι, ἀλλ' ἐντεῦθεν θηράται παρὰ τῶν κατηγορούντων συγγνώμην καὶ ἔλεον, εἴπερ οὐ μόνος ἐάλω τούτῳ

τῷ κακῷ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὁμολογοῦντας καὶ συμφωνοῦντας ἔχει διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως.

Ἄλλὰ μοι δοκοῦσιν] Paris. A. Μεταστατικῶς ἀπολογεῖ- 305, D.
ται, μεταφέρων τὴν αἰτίαν κ. τ. λ. reliqua cum bomb. et
Paris. B. consentiunt.

Ἀνάγκη] Paris. B. cum bomb.

307, C.

Ὡς Ἀθηναίους γε] Paris. A. Ἐσχημάτιζεται· ἃ γὰρ 308, B.
περὶ Μιτυληναίων, μέννηται τούτων Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ,
κατεψηφίσατο γὰρ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίων πεφυκότων
αὐτῶν θάνατον· ὕστερον δὲ μετέγνωσαν Διοδότῳ πεισθέντες
τῷ σώζειν (sic).

Μιτυληναίων] Paris. B. cum bomb. facit, post μετέ- ib.
γνωσαν haec inserens, quae desiderari Werferus indicavit:
λέγει οὖν τὸ μὲν πρόσθεν βούλημα ὑπὸ τῆς κρίσεως εἶναι,
τοὺς γὰρ κρινέντας καὶ ὁποφανθέντας κακοὺς, τί ἄλλο ἢ
ἀπολωλέναι πᾶς τις ἂν εἴποι; τὸ δὲ μεταγῶναι τῆς ἐμφύ-
του φιλανθρωπίας εἶναι τῆς πόλεως· τὸ δὲ ἡ τριήρης
τὴν τριήρη κατεκλήφει κ. τ. λ. pergit B. cum bomb.

Οἷους] Paris. A. Ὅτε Θηβαῖοι νικήσαντες ἐν Λεύ- 309, C.
κτροῖς ἐπῆλθον Λακεδαιμονίοις (f. Λακεδαιμονίους) ἀνελεῖν
βουλόμενοι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ἔσωσαν.

Τείχη] Paris. A. Τείχη λέγει ἢ τὰ μακρὰ τὰ ἐπὶ τὸ ib.
Λέχαιον ἢ φρουρίά τινα ἢ τὸν Ἀκροκόρινθον.

Μαντίνειαν] Paris. B. Μαντίνεια πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκα- 309, D.
δίας, ἐν ἣ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτε
Θηβαῖοι μετὰ τὰ Λευκτρικὰ ἐξήτουν αὐτοὺς ἀνελεῖν.

Διονυσίου] Paris. A. cum Ap. M., sed — τῷ σχήμα- 310, A.
τι Λακεδαιμονίους συμμαχεῖν, τῇ δὲ ἄλ. βουλ. τ. Ἑλλ.
συμμετρίσαι τῷ Πέρσῃ B. c. bomb., sed ὡς ante Ἐφορος
om., et quae post ἱστορεῖ adduntur.

Οὐ γὰρ πρότερον] Paris. A. Μετὰ γὰρ τὰ ἐν Χαιρω- 311, B.
νείᾳ τὴν εἰρήνην οἱ Ἀθηναῖοι παρεδέξαντο, ὅτε καὶ τὸν τοῦ
Φιλίππου υἱὸν Ἀλέξανδρον πολίτην ἐποίησαντο· ὁ δὲ Φίλιππος
εἰς Πελοπόννησον ἐξώρμησεν καὶ καταπραξάμενος τὰ ἐν Πελο-
ποννήσῳ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμῶν ἤρεθῃ (Cod. ἤρεθ)
καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Paris. B. Καταπολεμή-

σαντος Ἀθηναίους ἐν Χαιρωνείᾳ Φιλίππου, πρέσβεις παρ' αὐτοῦ Ἀθήναζε ἦλθον περὶ εἰρήνης· ὥστε γὰρ τότε ἀναγκασθῆσθαι Ἀθηναίους καὶ δέξασθαι τὴν εἰρήνην, εἰ καὶ μὴ πρόσθεν· ὅθεν ἡ πόλις ἐδέξατο καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον εἰς πολίτας ἐνέγραψεν· ὁ δὲ Φίλιππος εἰς Πελ. κ. τ. λ. vid. Paris. A.

512, B. Εὐβοέας] Paris. B. Πάντες οὗτοι ὑπὸ Φιλίππου βιαζόμενοι καὶ κινδυνεύοντες ἐσώθησαν ὑπὸ τῆς πόλεως· Χαλκιδέας δὲ λέγει τοὺς Ὀλυνθίους, ἡ γὰρ Ὀλυνθος μέρος τῶν Χαλκιδέων· εἶπε δὲ τὸ καθ' αὐτήν, ἐπειδήπερ ἐπεμψαν αὐτοῖς Χάρητα τὸν στρατηγὸν εἰς βοήθειαν· τοῦ δὲ ὕστερῃσαντος ἐπόρθησε Φίλιππος Ὀλυνθον, ὑπὲρ ἧς Δημοσθένης, ὅπως σωθείη, τοὺς πολλοὺς καὶ καλοὺς ἀνήλωσε λόγους.

ib. Καὶ τὴν χώραν] Paris. A. in his ab Ap. M. discrepat, quod τὴν Ὠρεὸν pro τὴν Ὠρωπόν, καὶ Θεμισίων στρατηγοὶ pro καὶ Θεμισῶν τύραννοι ὄντες ἦτοι στρατηγοὶ κ. τ. λ.

313, A. Γενομένων γὰρ αὐτοῖς συνθηκῶν] Paris. B. Ἐπὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου συνέθεντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι, εἰν νικήσωσι τὸν πόλεμον, δεκατεῦσαι τοὺς μηδίσαντας, ὃ ἐστι τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν. Ἐβούλοντο οὖν μετὰ τὴν νίκην οἱ Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ δόξαντα καὶ Ἀθηναῖοι διεκώλυσαν· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὥς μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς.

314, B. Ἦν Διὸς π.] Paris. A. cum Ap., sed: — φιλόγελώς τε πάροθενος νικόμεθ' ἡμῶν — εὐμενὴς ἔποιτ' ἀεὶ, et initio παρὰ τῷ κωμικῷ.

314, C. Λιβύης κολωνοῖς] Paris. A. Κολωνοὺς Λιβύης λέγει τὰ σελήνια ὄρη, ἀφ' ὧν αἱ πηγαὶ τοῦ Νείλου· δυτικώτερα δὲ ταῦτα Λιβύης.

314, D. Βοσπόρῳ] Paris. B. Δύο βόσποροί εἰσιν, ὁ Κυμμερικὸς, ὁ ἐν Σκυθίᾳ, δι' οὗ μίγνυται ἡ Μαιώτις λίμνη τῷ Πόντῳ· καὶ ἕτερος, ὁ ἐν Ἑλλησπόντῳ.

ib. Ζῆλος] Paris. A. Ζῆλον νῦν τὸν ἔρωτα λέγει.

315, A. Ἠνίοχους] Paris. A. Ἐθνος Σκυθικὸν οἱ Ἠνίοχοι· τὸ ἐπιχείρημα δὲ ἀπ' ἐλάττονος.

Πρὸς ἅπαντας] Paris. A. ¹ Τοὺς Λαοφίλους καὶ Αἰο- 315, D.
 λικοὺς καὶ κοινοὺς καὶ Ἰωνας.

Αἰ' Ἰσου] Paris. A. cum marg. Schell. consentit. 316, C.

Ἀποίκιον πόλεως] Paris. B. cum bomb. sine ulla variet. 317, A.

Ξενίαν] B. cum bomb., nisi quod αὐτοὺς εἰς pro ἑαυ- 317, B.
 τοὺς εἰς.

Εἰςφορῶν] Paris A. Ἐκφορῶν (sic) λέγει τῶν φανε- 318, A.
 ρῶν ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν Ἐλευσινίων· ἐκεῖνα γὰρ ἀπόρ-
 ῥητα καὶ κρυπτά, εἰς τὸ μέσον δὲ ἔκφορα λέγει τοὺς λόγους
 κατὰ τινας· καλῶς δὲ καὶ τὸ πρεπούσαις ἐπ' ὠδαῖς,
 εἰσι γὰρ καὶ γοητευτικαὶ ἐπ' ὠδαί·.

Ἰγγυ] Paris. A. cum Ap. ib.

Αἰδοῖ] Paris. A. cum Ap., B. cum bomb., sed B. 319, A.
 εἰς τὰς Ἀθήνας — καὶ εἰς Πελοπ. ἦλθεν.

Σιωπῶ] Paris. A. c. Ap. nisi quod in fine scholii ὡς ib.
 ἄρει φησὶν ἐν Ἀναβ. —

Ἦτε νῦν ἀρχή] Paris. A. ad Ap. M. haec addit: καὶ ib.
 οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πεφιλοσόφηκεν Ἀθήνησι καὶ ἀνέ-
 γνωκε· διὸ καὶ ἐν διδασκάλων φησὶν καὶ ἐν τροφέων
 μέρει κοσμεῖν.

Μὴ οὐκ ἐν διδ.] Paris. B. cum bomb., praeterquam 319, B.
 quod ἐφ' οὗ — ἦν πλείστα Ἀθ. —

Προσόδων] Paris. A. Ἐλέγετο γὰρ Ἀδριανὸς οὐκ ἔπαι- 319, C.
 τεῖν φοροὺς αὐτήν, ὥστε ἐκεῖθεν ἔχειν προσόδους καὶ κέρδη
 συνέβαινε αὐτοῖς.

Ἵζν δὲ μόνων] Paris. B. Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει, ib.
 οὗτοι γὰρ ὕστερον τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ ἔσχον καὶ πλέον
 ἔδοξαν ἔχειν τῆς πόλεως.

Τετίμηται] Paris. B. Λάμβανε τὸ τετίμηται καὶ 320, A.
 πρὸς τὸ ἐξ ὅσου καὶ πρὸς τὸ ὅσῳ, ὥσπερ καὶ τὸ ἡλατ-
 τώθη· ἡ σύνταξις· ἦδε ἡ πόλις οὐκ ἡλαττώθη τοσοῦτον
 τότε, ὅσον τετίμηται μέχρι τοῦδε τοῦ κακοῦ οὐ μόνον πρὸς
 τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τετίμηται.

Ἀλλὰ μὴν πέντε] Paris. A. et D. Πέντε μὲν μνήμα^η, 320, C.

1) Paullo uberius eadem tractantur in B. — 2) Quae inde
 a καλῶς δὲ leguntur, horum similia servantur in B.

(sic) βασιλειῶν· τὴν $\bar{a}$ μὲν, ἣ Ἀσσυρίων κατασχοῦσα ἀπὸ Νίνου τοῦ πρώτου μέχρι Σαρδαναπάλου τοῦ ὕστατον βασιλευσαντος ἔτη $\bar{a}\bar{u}\bar{n}$. δευτέραν δέ, ἣ τῶν Μήδων ἀπὸ τοῦ $\bar{a}$ Ἀρβάκου μέχρι Ἀστυάγους τοῦ ὕστερον βασιλεύσαντος, ἔτη κατέσχε $\bar{a}$ καὶ $\bar{u}$ καὶ $\bar{o}$, ὃ Ἡρόδοτος δέ φησιν ἑκατὸν καὶ ἧ (D. $\bar{e}\bar{\kappa}\eta$)· τρίτην δέ, μέχρι Ἀρταξέρξου τοῦ Λαρείου διαδέχεται (haec vox deest in D.) ἔτη $\bar{s}\bar{i}\bar{e}$ · καὶ μέχρι μὲν τούτου Κτησίας τοὺς χρόνους ἀναγράφει, ἐφ' οὗ καὶ $\bar{\pi}$ καὶ $\bar{\gamma}$ (D. diserte ἢ εἰκοστὴ τρίτη) τῶν Περσικῶν· Ἀρταξέρξην δέ ὁ παῖς αὐτοῦ Λαρείος διαδέχεται, ὃν κατέλυσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔξ ὥς φησιν (D. φασιν) ἔτη κρατήσαντος (sic), μεθ' ὃν εἰς Μακεδόνας ἡ ἀρχὴ μετῆλθε καὶ ἐκράτησαν μετ' (sic D., A. μὲν) Ἀλέξανδρον οἱ ἐπικληθέντες διάδοχοι, καὶ μετ' αὐτοὺς ὑστάτη ἡ Λαγιδέων Κλεόпатρα ἡ Πτολεμαίου, κρατήσασα ἐν Αἰγύπτῳ, ἣτις κατελύθη ὑπὸ Αὐγούστου Καίσαρος καὶ μετῆλθεν πάλιν εἰς Ῥωμαίους ἡ πᾶσα δύναμις.

ib. Αἰ πρώται] Paris. A. Τὸ περὶ τὴν ἐπιδημίαν Δήμητρος διδούσης τοὺς καρπούς, τὸ δικάσασθαι Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηᾶν περὶ τῆς γῆς καὶ ἔτι Ἄρεα περὶ Ἀλιβρόθιου τοῦ υἱοῦ. Paris. B. cum bomb. in his discrepat: τοὺς σύν Πολυνείκῃ — τὸ ἐρίσαι τὸν Ποσ. — Praeterea haec addit: καὶ ὅσα τοιαῦτα· καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τῆς τῶν Μήδων Λαρείον ἐνίκησεν, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης τὸν Ξέρξην, ἐπὶ δὲ τῆς τετάρτης Μακεδόνας, ἐπὶ δὲ τῆς πεμπτῆς Ἀδριανοῦ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ δηλονότι, ὥς οὐδεμία τῶν ἄλλων τετιμῆται πόλεων, ὥσπερ καὶ προλαβὼν εἴρηκεν.

ib. Ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας] Paris. A. Τινὲς λέγουσιν ἐπὶ Λαρείου τὰ ἐν Μαραθῶνι· ἄμεινον δὲ λέγειν ἐπὶ τῶν Μήδων· ἐπὶ τῆς τρίτης τὰ ἐπὶ Ξέρξου, ἐπὶ τῆς τετάρτης τῆς τῶν Μακεδόνων μόνῃ ἀντισχοῦσα καὶ μὴ τέλεον δεδολευμένη πρὸς τοσαύτην δύναμιν· ἐπὶ τῆς $\bar{e}$ τῆς Ἀδριανοῦ τῶν Ῥωμαίων δηλονότι, ἃ προλαβὼν εἴρηκεν.

322, C. Ἡ δὲ τοὺς τοῦ Δ.] Paris. A. cum Ap. facit, nisi quod εὐεργετῆν φασι — δηλοῦ καὶ ὁ des. — λέγοντες διὰ τοῦτο κληθῆναι Δ. — ὥς ἐκ Διὸς, quibus quae continuo adduntur in Ap., ea desunt in A. Paris. B. c. ϕ omb.

Ἦς δ' ἀδύητους] Paris. B. sine ulla variet. c. bomb.

Τῆς τοίνυν σοφίας] Paris. A. cum Ap., nisi quod incipit a: τοῦτο δὲ καὶ Δ., et his subjungit! λέγει δὲ τοὺς Ῥωμαίους κ. τ. λ.

Κατορθώματι] Paris. A. ab Ap. M. nil differt. 345, C.

Ὁξύτατοι] Paris. A. Ὁξύτατοι δὲ Ἀλκιβιάδην, 345, A. ἀσφαλέστατοι διὰ Χαβρύων, δίκαιότατοι δὲ Ἀριστείδην. ὅλλοι δὲ ὀξύτατοι ἔφασιν διὰ Θεμιστοκλέα λέγειν, ἢ Νικίαν, ἀσφαλέστατοι δὲ κοινόν ἐστιν ἀμφοτέρων ἐγκώμιον.

Δεδόσθω πάντα] Paris. B. Λέον εἰπεῖν ἐκάστης 345, C. πρὸς τὸ πόλεων, ἐκάστη εἶπε, πρὸς τὸ δεδόσθω τὴν σύνταξιν τρέψας.

Ὡς περ ἐν ἄρμασιν] Paris. A. Καὶ γὰρ πρῶτον ἀνε- 345, D. κηρύττοντο, ὅτι ὁδε πρῶτον ἐνίκησέ, δεύτερον ὁ δεῖνα, τρίτον ὁ δεῖνα, μετὰ δὲ ὁ τέταρτος· μετὰ δὲ τὸν τέταρτον ἀριθμὸν οὐκ ἐξῆν τινα ἀναγορευθῆναι, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἡττηθέντων· εἰ δὴ καὶ ἄρμα γε τοῦτο εἶπεν, ὡς τινων λέγοντων, ὅτι οἱ Σκελιῶται ἐξεύρον τὸ ἄρμα· οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon. et Leid. Paris. B. cum bomb.

Οὐρανοῦ] Paris. B. Ἐπειδὴ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ οὐ- 346, D. ρανοῦ καὶ ἡ τοῦ ἁέρος κρᾶσις ἐστὶ διὰ τοῦτο καὶ οὕτως ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἁέρος, οὐρανοῦ εἶπεν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου πεποίηκε τοῦτο τὸ νόημα εἰπών.

Ἀγάλματα] Paris. A. Τρία ἦσαν ἀγάλματα ἐν τῇ 347, B. ἀκροπόλει, ἐν μὲν διώκετες τῆς Ἀθηνᾶς, ἕτερον τ. χ. κ. τ. λ. vide ad ἄνευ τῶν οὐρανίων, quibus enarratis haec adduntur: Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ διώκετες τὸ Παλλάδιον ἦν, φασὶ τὸ ἂπὸ Τροίας· ὁ γὰρ Ἀθηναίων παρὰ Διομήδου ἀρπάσας εἰς Ἀθήνας ἤγαγεν ὡς Ἀνσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σ. πρ. Πολ. λέγει, reliquis quas in Ap. sequuntur, omissis.

Ἄνευ τῶν οὐρανίων] Paris. B. cum bomb., sed ἐποίη- ib. ησεν pro ἔστησαν, χαλκοὺν pro χαλκοῦ.

Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλ.] Paris. B. cum b 349, B.

Ὁ τῶν Παναθ.] Paris. A. cum Ap. M. et Leid. 349, C.

- ib. Σαμόθρακες] Paris. A. transpositis tantum verbis eadem narrat, quae in Ap. traduntur, itemque B. consentit cum bomb., nisi quod in fine *ἐναυμάχουν* pro *ἐναυάγουν*, quod diserte legitur in Paris. A.
- 329, D. Τὴν εἰς Δ.] Paris. B. cum bomb. facit, sed *ληστροκόν* pro *ληστικόν*.
- 330, A. Ἐπιβάλλειν] Paris. A. cum Ap., nisi quod A.: *Δισχίνης* δὲ ἔφη. B. sine var. cum bomb.
- 330, B. Ἄ γὰρ τοῖς ἄλλοις] Paris. A. *Διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν καὶ τὸν ἐν Καλοφῶνι κατασκευῇ λουτρῶν διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ σεβαστὸν καλούμενον λουτρεῶνα*. Paris. B. *Διὰ τὸν Ἡρακλέα λέγει, οὗ τοῖς ἀγάλμασιν ἕτεροι φιλοτιμοῦνται, ἡ πόλις δὲ τῷ πρώτῃ τῶν Ἑλλήνων νεῶν αὐτῷ ἰδρῦσαι καὶ πανηγύρεις αὐτῷ καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ θέατρα τελεῖν*.
- ib. Κρατεῖ τὸ παρ' ὑμῖν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις· αὕτη γὰρ καὶ πόλις ἐκαλεῖτο· λέγει δὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ ἐποίησε Φειδίας ἐξ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος· τὸ οὖν, φησὶν, ἐν τῇ ἀκροπόλει κάλλιστόν ἐστι μετὰ καὶ τοῦ τὰ ἄλλα ἀγάλματα τρόπον τινὰ τῆς πόλεως προσήκειν οἰκεῖα εἶναι καὶ ἰδία ἅπερ ἔχουσιν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὡς παρ' αὐτῶν διαδεχθέντας ποιεῖν.
- 330, C. Ἀγαματοποιοῖς] Paris. A. Περὶ τοῦ λευκοῦ φησι λίθου τοῦ ἀπὸ τῆς Πεντέλης, ὃ ἐστιν ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ ἄλλα πολλὰ κατεσκευάσθη ἀγάλματα, μάλιστα δὲ τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης.
- 331, A. Λυκαύργῳ] Paris. A. cum Ap., omissis tamen prioribus duobus versibus, et *μαντεύσομαι* servans pro *μαντεύομαι* — *ἀνδρῶν δὲ π. — σοφώτερος*. Paris. B. cum bomb., sed *Δίζω, ἥ σε θ. — ἥ ἐ βροτογενε.*
et infra *τίς εἴη μάλισθ' ἅπ. σοφώτατος.*
- 331, B. Συχνοῦ] Supra in Paris. B. *Δεῖται.*
- 331, D. Ἀδυνάτους] Paris. A. Ἀδυνάτους λέγει πάντας τοὺς μὴ δυναμένους χρῆσθαι τῷ σώματι πρὸς τὴν οἰκεῖαν αὐταρκεῖαν, ἥτοι τοὺς ἀσθενεῖς· κατεχρήσατο δὲ τῇ λέξει, κυρίως γὰρ ἀδύνατοι οἱ πένητες, λέγονται· δυνατοὺς λέγει τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντας, ὧν καὶ οἱ ἐτήσιοι ἐπι-

τάφιοι, ἀδυνάτους δὲ τοὺς τούτοις προσήκοντας, οὓς τρέφουσι τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν ἐλεοῦντες.

Ἀριθμίου] Paris. B. Ὅτε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστρά- 332, A.
τευσε Ξέρξης θέλων χρυσίον πέμψαι πρὸς Λακεδαιμονίους,
ἵνα δι' αὐτοῦ παραχθέντες συμπράττωσι κατ' Ἀθηναίων
αὐτῷ, ἀκροῦτα ἠνάγκασεν Ἀρίθμιον ἀγαγεῖν· ὁ δ' ἐν Ἀθή-
ναις ὤκει, καὶ κατὰ τύχην ἐάλω τότε ὑπὸ Περσῶν. Ἐκ δὲ
τοῦ εἰπεῖν, καίτοι μόνου τούτου πανθ' ὁμοῦ τὰ τῶν
ἀπολείπεται, δεικνυσιν Ἀθηναίους οὕτω σωφρονοῦντας
ἐν ἑαυτοῖς, ὥς καὶ εἴ τις ἀκὼν ὑπηρέτησε τῷ Πέρσῃ, τοῦτον
εὐθύνειν.

Ἀτίμους] Paris. A. Ἀτίμους ἀντὶ τοῦ ἀτιμωρήτους, ib.
ὥστε τὸν φανέοντα αὐτοὺς μὴ τιμωρεῖσθαι ἢ τινα τοῦ
γένους αὐτοῦ.

Ὡς ἀρχαῖα] Paris. B. Ὡς περὶ τὰ Σαμοθράκια ἢ τὰ 333, B.
Λυκομήδων.

Γεωπεῖναι] Paris. A. Οἱ γῆς ἐνδεῶς ἔχοντες ἀροσίμης· 334, C.
πάντες οὖν οἱ μὴ ἔχοντες ζῆν διενος (sic) τῶν ἐχόντων ἑαυ-
τοὺς δεικνύουσιν. Paris. B. Γεωπεῖναι οἱ γεωργοὶ οἱ
μὴ ἔχοντες οἰκίαν γῆν ἀροῦν, ἀλλ' ἐπὶ ξένης τοῦτο ποιοῦν-
τες, προστατὴν ἔχοντες καὶ δι' ἐκείνου φαινόμενοι.

Αὐτῷ λέγει] Supra in Paris. B. Ὁμῶς. 335, A.

Συνέταξ] Paris. A. c. Ap. M., sed παρὰ τῶν Κρη- 336, A.
τῶν — τοῦ Ἀπόλλωνος ὅτι οὕτω ἐθάμβησε παραδοῦναι τοὺς
νόμους Λακεδαιμονίους. Paris. B. cum bomb. nisi quod
παρὰ τῶν κριτῶν — κατὰ μαντ. τ. Ἀπ. desunt.

Ὁ δὲ γε αὐτὸς] Paris. A. in his ab Ap. dissentit, ib.
quod περὶ τοῖς Ἀθ. Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ. — προσποιήση-
ται ἑαυτήν — τὴν ἄλλην καὶ — εἰς τὴν Πυθείαν — μέλ-
λει deest — λαβὼν οὖν τοὺς χρησμούς — κτίζει δέκα φ.
— ἵνα μὴ ῥαδίως ἢ τυραννῆσαι, μελετῶσα πεῖθῃαι τὰς λοι-
πὰς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Μακεδόνων — ἐτέρας δύο
φυλὰς, ἵνα ἐὼν καὶ βούληται μία τῶν ὁ τυραννῆσαι, μὴ
ῥαδίως τοῦτο ποιῶ· ἐκάλεσε δὲ τὴν μὲν τῶν ὑστέρων δύο
φυλῶν Ἀντιγονίδα, τὴν δὲ ἐτέραν Δημητριάδα — τῶν βα-
σιλέων.

- ib. Τὰς ἐκ.] Paris. B. c. bomb.
- 337, C. Τὴν κοινότητα] Paris. B. Περὶ Θησέως ἴσως ἂν λέγοι, ὃς συνήγαγεν Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν, ὅθεν καὶ συνοικία θύουσιν.
- 338, A. Ὡς περὶ γὰρ ὁ πᾶς οὗτος κ.] Paris. A. ¹ Ἐπειδὴ τὸ ἐπιχείρημα φιλόσοφον δοκεῖ καὶ ἀλλότριον τοῦ ῥήτορος, ἐθεράπευσεν αὐτὸ εἰρηκᾶς ὁ παλαιὸς λόγος, τουτέστιν ὁ φιλόσοφος· οἰκεῖον δὲ τῷ προκειμένῳ νοήματι εὔρε παράδειγμα· τὸ δὲ νόημα τοιοῦτο· τέσσαρά ἐστι τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν πᾶν σῶμα συνίσταται, ὑγρὸν, ξηρὸν, ψυχρὸν, θερμόν· ἀλλ' οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ζητούμενον, πρόδηλον γὰρ τοῦτο τοῖς ἅπασιν. ἀλλ' ὅτι ἕκαστον τῶν τεσσάρων τουτων στοιχείων ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἕτερα τρία· Πλάτωνος δὲ τοῦτο τὸ θεώρημα, ὅτι οὐδὲν τούτων ἀπλοῦν ἔτι καθ' αὐτὸ, οὐ γὰρ ἂν συνέστη, ἀλλ' ἐφθείρετο τῇ ὑπερβολῇ· ἕκαστον οὖν, φησὶν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα ἐκ τῶν πλεονάζόντων ἔσχε τὴν προσηγορίαν, ὥντως οὖν καὶ αἱ πολιτεῖαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ κεχωρισμέναι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων μετέχουσι.
- 339, B. Ἄλλ' ὅσον] Paris. B. cum bomb., sed κατὰ Σοφοκλῆν διὰ τὸ ἔχειν ἡ πόλις.
- 339, C. Τὰ τῇ φύσει] Paris. A. cum bomb., sed χρήματα λέγει, Πλ. δ. τὸ δόγμα — πρῶτον μὲν τὴν ψ. — τρίτον δὲ τὰ ἐκτὸς ἦτοι τὰ τοῦ σώματος, ἅπερ ἐστὶ χρήματα, ἀρχαί, φίλοι καὶ τὰ τοιαῦτα. Reliqua desunt. Consentit item B. cum bomb., sed λέγει δὲ ἐκεῖνος — μὲν τῆς ψυχῆς — add. ἥτις ἐστὶ τῆς ψυχῆς.
- 339, D. Βουλήμασι] Paris. B. Βούλεται εἰπεῖν, ὥς οἱ ἄλλοι Ἕλληνες δημοκρατίαν ἔχοντες τῇ μὲν θρασυτέτῃ τῆς γνώμης καὶ τῷ ἐπιθυμεῖν τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καὶ μὴ ἐπιεικέως εἶναι οὐ συμφώνουσι τῷ τῆς δημοκρατίας ὀνόματι, ἀλλ' εἴσι τοῦτου θρασύτεροι· ἐν δὲ τῷ γνώμῃ ἔχειν γενναίαν καὶ μεγαλόφρονον εἰς ἅπαντα τὰ πράγματα, ὃ δὴ τοὺς δημοκρατουμένους εἰκὸς ἔχειν, πόρρω τούτων εἰσὶ· οἱ δὲ λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως

1) Initium servavit Cod. B.

θέλοντες σύνταξιν τὴν δοτικὴν, οὐδὲν λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ γεγεννημένοι ποιεῖ τὴν δοτικὴν· δέον γὰρ εἰπεῖν, οὐ συμφωνήσαντες ἐπειδὴ ὁ συμφωνῶν ὑπάρχων τινὶ αὐτῷ κατὰ τὸ συμφωνεῖν διὰ τοῦτο γεγεννημένοι εἶπεν (sic).

Ἔνα τῶν] Paris. A.¹ Τὸν Ἀριστείδην λέγει τὸν Αὐ- 340, B. σιμάχου· οὕτω γὰρ ἦν πένης, ὥστε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον ἐκδοθῆναι ἀνδρὶ ὑπὸ τῆς πόλεως· τοῦτον οὖν ἔταξαν τοὺς φόρους ἐκδεῖναι τοῖς Ἑλλησιν· ἐκρίνε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησεν.

Ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμ.] Paris. B. cum bomb., nisi 341, A. quod λέγει τὴν περιουσίαν —.

Εἰ δέ πον.] Paris. A. Τοῦτο αἰνίττεται εἰς τὴν τυ- 341, B. ραννίδα τῶν λ, ὅτι ἅμα εἰς χεῖρας ἦλθον καὶ σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὥς αὐτὸς φησι. B. Εἰς τὴν μετάστασιν τῶν τετρακοσίων αἰνίττεται, ὅτι ἅμα εἰς χεῖρας ἦλθον καὶ σπονδὰς ἐποιούντο.

Πένταθλοι] Paris. A. cum Ap., omissis tamen omni- ib. bus usque ad νικῶντες, pergīt A. οὐχ ὅτι κ. τ. λ. In Paris. B. legitur initium scholii, quod integrum servavit Phot. usque ad πάλην, δρόμον κ. τ. λ. quae rectius in B. omituntur.

Ὁξύτερος] Paris. B. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν πρῶτος δει- 341, D. κνυσιν, ὥς ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος πάνθ' ὅσα πράττει, μετὰ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ μηδένα λυπεῖν πράττει, ἱστέον, ὅτι δυσκόλως ἐν ταύτῃ ὀξύτης καὶ πρᾶότης εὐρίσκεται· ὁ μὲν γὰρ ὀξύς καὶ θρασὺς, ὁ δὲ πρᾶος καὶ βραδύς, ὥς καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησίν.

Τῆς λοιπῆς σ.] Paris. B. c. bomb., praeterquam ib. quod καὶ γὰρ ὁ Ὅμηρος τῶν λόγων τῷ σοφίας ὀνόματι χρ.

Γένῃ] Paris. A. Γένῃ τὰς ἀναιρέσεις τῶν φιλοσόφων 342, A. λέγει, οὐ τέθνηκε τῷ σώζεσθαι τὰ βιβλία. Paris. B. Ἐπειδήπερ ἡ πόλις εὐτυχὴς ἐστὶ κατὰ πάντα καὶ ἡ φιλοσοφία ἐντεῦθεν ἐξέλαμψε διὰ Πλάτωνα καὶ ἑτέρους καὶ πρὸς πᾶσαν γῆν ἐξῆρῆκε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ οὐ τέθνηκεν.

1) Initium legitur quoque in B.

- 342, C. Προηγουσίαν] Paris. A. cum Ap. consentit, transpositis maioribus enarrationis partibus, incipit enim ab ἡ δὲ ἱστορία — τουτέστι πρὸ τ. ἀρ. κ. τ. λ.
- 342, B. Βασιλεῖς] Paris. A. et B. Εἰς Ἀδριανὸν ἀποτίνει τὸν λόγον, οὗτος γὰρ τοῖς ἔδνεσιν ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ τιμῶν τὰς Ἀθήνας ἐμὲ τιμᾷ.
- 342, C. Ἀετὸν ἐν νεφ.] Paris. A. c. Ap., in quo post ὀρνέων haec inserit: ὥσπερ γὰρ οὖν, φησὶν, ὁ αἰτὸς προέχει τῶν ἄλλων, οὕτω καὶ vid. Ap. — πολισμάτων· ἐστὶ δὲ τοῦτο ἀπὸ χρημοῦ — ὧν deest — ἀγελείης — αἰτός —. B. sine ulla discrepantia c. bomb.
- 343, A. Τὸ τῆς σ.] Paris. A. cum Ap., sed in clausula scholii: καὶ ἄλλοι καὶ ἔρεισμα Ἀθανᾶς, reliquis omissis. B. cum bomb., sed μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς π. — καὶ ἐρωμένοις —.
- ib. Εἴσω πίπτειν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ νῦν δέ μοι δοκεῖ πάντα ταῦτα μικρὰ εἶναι καὶ οὐκ ἔχουσθαι τοῦ ἀληθοῦς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥιπτούντων τοὺς κύβους καὶ ἔξω τῶν φιμῶν ῥιπτούντων. Consentit cum his B. usque ad ἀληθοῦς· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν, ὅταν ἐντὸς τοῦ σκοποῦ πέμπωσι τὰ βέλη.
- 344, A. Πέπλου] Paris. A. cum Ap., sed Πέπλον λέγει κ. τ. λ. — ἄρμενον — ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένη ἡ — τοῦτο ὅτι — παρθέτων εἰργ. πέπλους ἀνατιθεῖσαι τούτους τῇ Ἀθ. ἐν ταύτῃ πανηγύρει. Paris. B. cum bomb., nisi quod medio in scholio ἐποιοῦν οὖν τοῦτο —.
- ib. Θεωρία] Paris. A. Τῇ πανηγύρει ἢ τῇ θυσίᾳ ἢ τῷ ἀγῶνι.

ADDITAMENTA LEIDENSIA.

Transmissis jam ad Broennerum, spectatae comitatis et facilitatis virum additamentis, quae supra ex Codd. Pariss. dedi, en subito laetissimus a Creuzero, V. D. allatus est nuntius, fore, ut proxime Jacobus Geelius, professor Leidensis, quae ipse ex Codice praestantissimo, cujus passim injeci mentionem, descripserat, ad me mitteret. Dederat autem J. Geelius, nullo omnino mihi beneficio devinctus, litteras ad Creuzerum VII Cal. Nov. MDCCCXXIV, quibus se apographum ex Cod. Leidensi confectum ita mihi concessurum significavit, quasi, re integra, ne manum quidem unquam huic operi admovisset. Qua in re dubius profecto haereo, utrum magis admirer eximiam in describendis his scholiis accurationem, an liberales et ingenuos praeclarissimi Geelii mores verecundius suspiciam. Rarissime enim fit, ut doctus aliquis laboris, cujus ipsum minime oportuit poenitere, qui quam molestus sit in describendis, immo haud raro divinandis litterularum evanidarum vestigiis, praeclare, qui huic rei accuratius aliquando operam navarunt, sciunt, ejus laboris usum ut ignoto, sola viri alicujus primarii auctoritate permotus usum ultro permittat. Tibi igitur, tibi inquam, Clarissime Geeli, ut unice liberalem in hac re te praebuisti, quidquid ex his additamentis Leidensibus huic scholiorum in Aristidem editioni decoris accessit, refero acceptum.

Quodsi vero cui haec additamenta minus copiosa videantur, is haec secum cogitet: me ad unam omnes enarrationes sive ex Codd. mscr. Monacensibus, Schellersh.

Palat. Pariss. sive ex editis supra propositas, ubi item in Leidensi legerentur, nonnisi excerpta lectionis varietate, leviter tantum significasse, rectius me et otio et commodo legentium, si novas in superioribus neglectas enarrationes attulissem consulturum arbitratus; sin minus novas, at eas quidem, quae nonnihil a superioribus recederent.

Quae scholiis subjectae sunt notulae, eas Geelii V. D. credas velim, plura profecto addituri, si scholia edendi, quod ceperat, consilium explicuisset; meas autem ipsius paucas ad modum, ubi visum est, inserui. Utrasque fac ut benigno animo excipias, lector, et vale.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΛΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑΙΚΟΝ

ΣΧΟΛΙΑ.

Τροφεῦσι] Τροφίας τοὺς διδασκάλους καλεῖ· περὶ τροφίαν p. 160, C. δὲ διαλεγόμενος καλῶς προέταξε τοῦ νόμου, ¹ δεικνὺς ὅτι μεγίστη τιμωρία ὑπόκειται τῇ τοῦ νόμου κολάσει οἱ μὴ σπεύδοντες τοὺς γονεῖς θεραπεύειν· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐν τῷ προοίμῳ προστίθησι λέγων, δι' ἣν ἦλθεν ἐπὶ τὸ ἐγκώμιον τῆς πόλεως· ἐν γὰρ Ἀθήναις διδασχθεῖς ἀμείβεται τὴν πόλιν τῆς παιδεύσεως τροφέα αὐτὴν καὶ πατέρα καλῶν, ² πεποίηκε δὲ τὸ προοίμιον ἀναγκαῖον, νόμον ὀνομάσας τὸν ἐπιτάττοντα ³. ὠνόμασε δὲ καὶ βαρβάρους τιμῶντας τὸν νόμον, πανταχόθεν αὐτὸν δεικνὺς κάλλιστον· εἶτα καὶ τὸν χρόνον προσείρηκεν (f. προσείρηκεν) εἰπὼν παλαιός, νόμων γὰρ ἔπαινος ὁ χρόνος· διὰ δὲ τοῦ ἐστὶ χρησιμότερον αὐτὸν ἐμφαίνει δηλῶν τὸ ἀφέλιμον τῶν νεαρῶν (sic quoque Paris. A.)

"Οση δυνατῇ] "Οσα ὁ μαθητὴς δύναται, καὶ μὴ πρὸς ἰβ. ἀξίαν ἰσχύση· οὐ γὰρ τις δύναται διδασκάλους κατ' ἀξίαν ἀμείψασθαι, εἰ τῇ ⁴ ψυχῇ προϋπῆρχεν εὐεργετούμενος.

Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἑλλ.] Σοφούς καὶ Μένανδρους· ἰβ.

"Ελληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες
καὶ

Μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν.

1) Scr. τὸ νόμος vel τὸν νόμον. Mox legendum videtur τοῖς μὴ σπεύδουσι. — 2) Referuntur haec ad pag. 161, B. — 3) Aut exciderunt quaedam, aut subaud. ἐγκωμιάζειν vel χάριν ἐκτείνειν τῇ πόλει. — 4) Cod. Εἰ τε ψυχῇ.

Ἦνεις δὲ οὐκ ἐπήνεσαν τὴν σύνθεσιν τοῦ κώλου, διὰ ἐφεξῆς ἔχειν τὸν σύνδεσμον, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐπίτασιν δηλοῦ, ἀντὶ τοῦ λογιζόμενοι παντελλόγημος εἶναι.¹

161, A. Μάλιστα μὲν γάρ] Vid. ed. ad Χάριν ἐκτίνειν, a quibus in his fere recedit Cod. Leid. ἐπειδὴ γὰρ τροφεῦσι χάριν εἶπεν ἐκτίνειν, τροφή δὲ κ. τ. λ. — καὶ ταύτην Ἀθηναίοις — διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν μάλιστα μὲν γάρ — διεβάλλοντο — αὐτὸς τοῦτο² — αὕτη ἡ πόλις ἐφεῦρε παρὰ τῶν θεῶν δεξαμένη. Διπλῆν δὲ τὴν κατασκευὴν μία λέξις πεποίηκεν· ἐπειδὴ γὰρ καὶ ἡ τοῦ σίτου καὶ ἡ τῶν λόγων τροφή καλεῖται, εἰκότως διπλῆς ἐμνήσθη κατασκευῆς, καὶ τὸ μὲν τοῦ σίτου κατὰ παραδρομὴν λέγει· τὸ δὲ τῶν λόγων ἐπεξεργάζεται· τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ δοξαζόμενον.

ib. Οὓς ἂν ἡ τύχη³] Τύχη γὰρ ἢ ἀπώρους ἢ εὐπόρους δίδωσι πατέρας, ὃ δὲ⁴ χρόνος, ἀφ' οὗ γέγονε καὶ οὐχ ἑτέρου τινὸς εἶναι· κοινῆς (Cod. κοινούς) δὲ, διὰ τοῦ σίτου λέγει, κοινὴ γὰρ τροφή vid. ed.; a quibus in his discrepat Leid. C. πρώτους αὐτούς — δι' Αἰδου καὶ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου τοῖς ἄλλοις μεταδοῦναι.

ib. Ἐκωνύμους] Ὁμηρος τὸν σῖτον Δημήτερος ἀκτὴν (II. XII, 322) λέγει καὶ ἡ Ἀττικὴ δὴ τοπρὸςθεν ἀκτὴ ἐκαλεῖτο.

161, B. Ἦρκει⁵] Κἂν παραλείπω τὴν τῶν λόγων τροφήν, ἡ τοῦ σίτου ἱκανὴ ἦν, πάντας ὑμῖν εὐνους παρασκευάσαι.¹

ib. Τῆς ὡς ἀληθῶς καθαῖρας] Τοῦτο πρὸς τὸ νενομισμένης⁶ ἀντέθηκε· τὸ δὲ καθαῖρας εἶπεν, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου τροφή ἀκάθαρτος καὶ ἐναγής, ἀλλὰ καθαρὰν καλεῖ τὴν ἄλυπον καὶ ἀβλαβῆ τροφήν· διὰ δὲ τῆς συνεχίας τῶν λέξεων τὴν τοῦ λόγου τροφήν σεμνοτέραν ἀποδείκνυσιν⁷.

1) Vox παντελλόγημος, nisi corrupta sit, accedat lexicis. Totā autem haec Aristidis defensio subobscura est, nec mihi liquet, qualis designetur σύνδεσμος τοῦ κώλου. — 2) Leg. cum schol. ed. αὐτὸ τοῦτο. Vult autem schol. hoc ipsum retorsit adversariorum argumentis, affirmat. — 3) Cod. κἂν εἰ τύχη. — 4) Cod. ὅς γε. — 5) Hoc sch. Canteri manu adscriptum est, aliunde desumptum: hinc corrigatur sch. ed. — 6) Cod. νενομισμένον, sed vid. supra. — 7) Significat schol. periodi membra, sine copula sibi succedentia. Itaque in Aristide pro καὶ διαφ. videtur legisse τῆς διαφερόντως. Quod fortasse in rhetore scribendum est.

Τῆς ἐν μαθήμασι] Μαθήματα τινές φασι τὸ μαθεῖν 161, C.
 ἔργον τι, οἰονεὶ τεκτονικόν, λόγους δὲ τὸ λέγειν· ἄλλοι
 δὲ φασι μαθήματα μὲν τὴν φιλοσοφίαν, λόγους δὲ τὸ
 λέγειν· ἄλλοι δὲ φασι· μαθήματα μὲν τὴν φιλοσοφίαν,
 λόγους δὲ τοὺς πολιτικούς, οἰονεὶ τοὺς ῥητορικούς.

Ὡς τὸς μὲν ἄλλας χαρίτας] Ἀντὶ λόγων φησὶν ὅπλοις
 χρῆσασθαι ἢ ἄλλου τινὸς φιλοτιμία· δικαίως δὲ, ὅτι δεῖ
 τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τ. λ.] Ἔχει γὰρ καὶ τὸ δίκαιον τ. 162, A.
 ἀμ. κ. τ. ὅμ. τ. εὐεργ. (vid. ed.) τὸ ἀπὸ τοῦ λόγου,
 γὰρ ἢ (f. κυρίως γὰρ ἢ) διὰ τοῦ λόγου πρὸς λόγους ἀμοιβῇ
 καλεῖται εὐλογος.

Μηθεὶς δὲ ὑμῶν] Ὡσπερ εἰ ἔλεγεν, ἂν (l. ὦ ex Arist.) ib.
 καὶ νῦν ἀκροαταὶ τῶν λόγων καὶ λόγοις συνέσσοντες·; ἔοικε
 δὲ τι αὐτό * συνήσειν τισὶ τὸν λόγον· προστησά-
 μενοι ἀντὶ τοῦ πρηνεσόμενοι καὶ Δημοσθένους, τὰ τῶν
 Ἀμφικτυόνων δόγματα κοινῇ προστησόμενοι· ὥσως
 δὲ καὶ εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεται, ὅτι ἐπιτάφιον σχηματι-
 σάμενος ἐγκώμιον εἶπε, λοιπὸν³ ἐπὶ τῆς πόλεως, τὸν φα-
 νερόν τοῦ ἐγκωμίου ἀγῶνα δεδοικώς· διὸ ἐπήγαγεν ὅτι ὑπέ-
 στημεν (Cod. ὑπέστηκεν) ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγῶνα.

Φαυλότερον] Ἀντὶ τοῦ ἀσθενέστερον· ἔστι δὲ συγκρι- ib.
 τικόν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ. οὐδὲ γὰρ κακός ἐστιν ὁ λόγος, ἵνα
 λαβῆς καὶ τὸ σχῆμα κακότερον· ἐργώδῃ δὲ φησι τὴν περὶ
 τὰ κεφάλαια διάθεσιν· ὥστε μὴ ἐκ τοῦ προφανοῦς δοκεῖν
 αὐτὸ τοῦτο βούλεσθαι τὴν πόλιν ἐγκωμιάζειν, ἀλλ' ἐν σχή-

1) Forte leg. ἀντὶ λ. φ. λόγοις χαρίσασθαι καὶ μὴ et cet.
 2) Sic scripsi pro συνέσσοντες. Quae sequitur lacuna, hanc aliis
 supplendam relinquo. Verba Δημοσθένους — δόγματα e marg.
 substitui pro monstruosis δὴ μηδὲν τὰ τῶν... πράγματα. Habuit
 illa, ut videtur, Canterus ex alio cod. Demosthenis locus est de
 Pace p. 62. ed. R., cuius tamen verba schol. perperam in partes
 vocavit. In Demosthene προστησόμενοι est praetendentes, apud
 Arist. prae me ferens, proponens, quod vidit Steph. Thes. L.
 Gr. t. I. p. 1787. hunc ipsum locum citans. Illud κοινῇ vel in
 Dem., legit schol. vel addidit, ob proxime praecedens κοινὸν ἐφ'
 ἡμᾶς ἀγῶνισι τὸν πόλεμον. — 3) λοιπὸν κ. τ. λ. Verbis ἐπὶ τῆς
 πόλεως τὸν φανερόν e marg. desumptis lacunam supplēvi. Pro
 λοιπὸν lege λόγον. — 4) Num ὅταν?

- ματι τοῦ λόγου τινὶ μικροτέρῳ τοῦτο ποιεῖν, ὥσπερ Θουκυ-
 δίδης καὶ Δημοσθένης ἐν ἐπιταφίοις καὶ ἄλλοις (f. ἄλλοι).
- 162, B. Μάλιστα μὲν γὰρ] Τὸ σχῆμα τοῦτο καλεῖται π. ¹. Τι-
 νὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι κακῶς ἐποίησεν, ἀπὸ τοῦ μείζονος λύ-
 σας τὸ ἔλαττον, vid. add. Paris. ex Cod. A., a quo in
 his differt Leid. ὅτι δεῖ τιμῆσαι θεοὺς καὶ οὐ χρεῖα ² περὶ
 τούτων ἀπολογεῖσθαι, ὅ ἐστι περὶ τῶν μεγίστων· πολὺ πλέον
 μείζον ³ γάρ ἐστι τὸ θεοὺς ἐγκωμιάσαι ἢ πόλιν. αἰτίας δὲ
 λέγει μέμψους· τὸ δὲ οὐ παρεῖται ἢ παραλείπεται, φη-
 σὶν, τὸ ἐγκωμιάζειν θεοὺς, ἢ εἰς ἑαυτὸν αἰνίττεται, ἐπειδὴ
 ἐγράψε καὶ ὕμνους.
- ib. Ἡμῖν γε παρ.] Vid. additam. ex Cod. Paris. A. et
 D. Leid. — ὕμνους — αἰτίαν ἐπιλείπεται — ὥς οὐχ ἄρμ. —
 οὐ γὰρ ἀεὶ τὸν κλ. λέγει — οὐκ ἄξιον — ἐπειδὴ οὐκ ἔμοι
 — τοῦτο ut in D. om. — ἐπιτηδεύς.
- 162, C. Χαλεπὸς διεν.] Ἡ δι' ἄλλου ⁴ ἐνεργεῖν ἢ ἀντὶ τοῦ βα-
 στάσαι ἢ Θουκυδιδεῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀνύσσειν, ὥς ἐκεῖ-
 νος εἶπε· διέφερον τὸν πόλεμον ἀντὶ τοῦ ἥνυν· ἐκ-
 δρομαὶ δὲ λέγει ⁵ τὰς ἐκφυγὰς, ὅ ἐστι μερισμούς· ἢ ἐκ-
 δρομαὶ τὸ ἀπὸ τοῦ προκειμένου πράγματος εἰς ἕτερόν τι με-
 ταβαῖνον, οἷον εἰ λέγοντι τις ὑπόθεσιν τινα μεταξὺ λέγοι
 τι διήγημα καὶ πάλιν εἰς τὸ προκείμενον ἐπανέλθοι.
- ib. Μὴ οὐ σὺν μεγ.] Leid. c. Pariss. facit, sed οὕτω
 καὶ αὐτὸς κ. τ. λ. ⁷.
- ib. Πρὸς δὲ τούτοις] Vid. Pariss. sed τὸ δὲ ἐξῆς — ἐπερ-

1) Videtur leg. περιτροπή, cujus figurae meminit supra ad verba
 μάλιστα μὲν γὰρ p. 161, A. Vid. Ern. in Lex. techn. voce περιτρο-
 πῇ et λύσις. Hinc autem corrigatur sch. ed. in quo pro μικρόν
 λέγειν leg. τ. μ. λύειν. — 2) Alia exempla huius usus vocis χρεῖα
 non succurrunt. Legitur tamen quoque in schol. ed. — 3) Al-
 terutra vocum πλέον μείζον abundat et delenda est. — 4) Leg.
 δεῖ τὸν κλέπτην λέγειν. — 5) Corrupta, f. leg. τὸ δὲ χαλεπὸς
 διενεργεῖν. Sequens εἶπεν acrispi pro εἶπεν. Thucydidem sig-
 nificat I, 11. cuius schol. cum Aristidia schol. convenit, et sua
 habet ex Suid. s. v. διέφερον. 6) Sic acrispi pro λόγος; mox re-
 finxi corr. μερισμένους et τὸ pro τὰς. — 7) Cave ex his verbis
 aliquid mutes in Demosth. Olynth. I, in., ubi legitur ὑμετέρας, po-
 stulante sententia, adeo ut schol. nullum in loco Demosth. prae-
 sidium habeat.

χόμεθα εὑρεῖν,¹ τίνι χρησόμεθα ἀπὸ τούτων τῶν εἰρημέ-
νων, ἢ τίνα παραλείπομεν, μεῖζον ἔχοντες ἔργον ἐπὶ τὸ σκο-
πεῖν, τί παραλείπω τῶν ἐκείνοις εἰρημένων, ἢ εὑρεῖν, τίνι
χρησόμεαι· ἔθνη δὲ καλεῖ τοὺς ῥήτορας, τοὺς γραμματι-
κοὺς καὶ τοὺς τοιούτους· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰ-
ρηκόντων καὶ τῶν ἐγκωμιασθέντων (f. ἐγκωμιασάντων) τὴν
εὐκλειαν.

“Οτι φυλαξόμεθα] Vid. add. Pariss. ad superiora inde 162, D.
ab οἱ ἄλλοι, φησὶν, οἱ ἐγκωμιάζοντες κ. τ. λ., sed Leid.
ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο² ἔχω καὶ μεῖζω τούτου ἄγωνα, τὸ ζη-
τεῖν τὸ ἀποφυγεῖν κ. τ. λ. φυλαξόμεθα τούτων.

Ἄλλων γὰρ ἄλλα] Ἐκαστος, φησὶν, μέρος ἐπήνεσεν,³ ib.
οὐ τολμήσας εἰς ἅπαντα καθεῖναι ἑαυτὸν καὶ ὅτι περὶ πάν-
των τὸ ὅλον πεπληρωτο, ὕπερ γὰρ ἄλλος παρῆκεν, ἄλλος
ἐπλήρωσεν, Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κ. τ. λ. vide ed.].

Καὶ χωρὶς] Οἷον τὸ εἰπεῖν τὰ Ἑλληνικὰ Ξενοφῶντος 163, A.
βελτίον, καὶ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου· κοινῇ δὲ πρὸς ἅπαν-
τας, ἐπειδὴ πάντες σποράδην εἰρήκασιν, αὐτοὺς συλλήβδην
ἅπαντα διεξέρχεται.

Τοὺς ἄνω χρ.] Leid. maximam partem cum Paris. D. 163, B.
facit, nisi quod λεληθότα — τῷ καταμερισμῷ σχ. χρησά-
μενος, ἄνω χρόνους λέγει· τὸ (f. τῷ) εἶναι αὐτὴν τὴν
ἀρχαίαν, διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τ. π. κ. χ. κ. τ. ποιεῖ διὰ τ. π.

Τὰ πρὸς τοὺς θ.] Ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀναστροφὴν μετὰ θεῶν ib.
κοινῶς κατώρθωσαν· κοινωνίαν γὰρ θεῶν πρὸς αὐτοὺς⁵ δηλοῖ.

Ἀπὸ τοῦ παρδείκοντος⁶] Vid. Paris. A., sed Leid. in ib.
Thucydidis verbis παρδείκον servavit.

Οἱ δὲ τοὺς ἐπὶ τῶν καιρῶν] Ὡς μὴ δυνάμενοι τοὺς ib.

1) Haec mutila sunt et, quoquo velis modo, ex ipso Aristide integranda. Sequens τίνα scripsi pro τίνι. — 2) Leg. τοῦτον, sc. ἄγωνα. Mox videtur leg. τὸ ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ὅτι et cet. ὅτῳ scripsi pro οὗτω. — 3) Sic dedi pro ἐπαινεσεν et mox παρὰ pro περὶ. — 4) Inscr. διὰ et sequens τὴν delendum, ortum ex fine vocis αὐτὴν. — 5) Num Ἀθηναίους? — 6) Vulg. Aristidis παρδείκοντος. Utrumque defendi potest. Locus Thucydidis est IV, 36. ubi similis est lectionis varietas, cf. ibi Duk. et Gottlieb. in notis, et Steph. Thes. L. Gr. in voce παρδείκω.

κατὰ καιρὸν Ἑλληνικοὺς πολέμους διηγήσασθαι μέρος αὐτοῦ εἰρήκασι.

163, C. Τὴν πολιτείαν] Τὴν δημοκρατίαν λέγει· αὐτὸς δὲ ἐν τῷ τέλει, ¹ τοῦ λόγου δείκνυσιν, ὅτι τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἄλλων πολιτειῶν εἶχεν ἐν ἑαυτῇ.

ib. Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἐπιταφίῳ] Εἰς Θουκυδίδην αἰνιττεται, ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ προγόνων ἐγειρομένων ² παρέλιπε· παρῆκε δ' αὐτὸ, ἵνα μὴ ἐπαινῶν τοὺς προγόνους αὐτὸ σεμνότερον δείξῃ τὸ κακόν.

164, A. Καὶ μὴν οἱ μὲν] Οἱ μὲν τὴν σοφίαν αὐτῆς ³ δοκοῦντες ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεγκωμιάσαν· αἰνιγμα γάρ ἐστι τὸ δοκεῖ εἶναι τι μὴ ὄν. Vid. add. Paris.

ib. Οἱ δὲ τὰς ἀπ.] Εἰς ἕτερον ⁴ ἀποτείνεται, ὃς vid. ed.

ib. Τὴν κοινότητα] Ἀντὶ τοῦ μετριότητος· Φιλανθρωπίαν δὲ, ὅτι σύνθητες τοῖς Ἀθηναίοις φιλοφρονεῖσθαι τοὺς ξένους.

ib. Οἱ μὲν τοῖς συγγράμμασι] Ἀντὶ τοῦ κατὰ πάρεργον τὸν ἔπαινον πεποιήνται, οὐχὶ δὲ προηγουμένως, ὃ καὶ καθαιρετικὸν τοῦ ἐγκωμίου.

ib. Ἀπαντες ἢ τῷ βουλήματι] Ὡς φασιν ⁵, εἰ λέγει τινὰς μὴ εἰρηκίας τὰ πάντα τῆς πόλεως ἐγκώμια, ὅτι οὐκ ἦβ. κ. τ. λ. vid. add. Pariss., verum δείκνυσιν ὥς δυν. — φασὶν ὅτι — μὴ ἑαυτὸν —.

164, B. Ἀλλὰ ὥσπερ πελάγους] Τὸν παραβολῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀποδιδόμεναι, οἷον ὥσπερ πέλαγος μέγα ἐν ⁶ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ παρέχον τέλος εὐρεῖν, τῷ θεωροῦντι ἄπειρον δείκνυται ⁷, οὕτω καὶ τὰ τῆς πόλεως ἐγκώμια πολλὰ ὄντα ἀπορεῖν ποιεῖ τὸν ἐγκωμιάζοντα· αἱ δὲ ἀναπόδοτοι, ὥσπερ νῦν ὁ Ἀριστείδης· ἔστι δὲ ὅτε καὶ ταῖς ἀποδιδόμεναις κέχρηται παραβολαῖς, καὶ οὐκ ἀεὶ ταῖς ἀναποδότοις· δύναται δὲ εἶναι αὕτη ἢ παραβολὴ ἀποδιδομένη, ἐὰν ποιήσῃ τὴν

Respicit p. 341. — 2) Scr. ἐγκώμιον, Cant. Mox. pro αὐτοῦ dedi αὐτό. — 3) Cod. αὐτοῦ. — 4) Scr. Ἐφορον, quod habet etiam sch. ed. Forte autem hujus scriptum de Jonum colonia pertinuit ad ejus historiarum libros, qui XXX numero fuisse feruntur. — 5) Scilicet alij Aristidis interpretes. — 6) Scr. ὄν. 7) δείκνυται rarius pro φαίνεται. Huc faciunt, quae annot. Wyt. ad Phaedon. p. 160.

σύνταξιν οὕτως, καὶ ὅσον ἕκαστος καθορᾷ, ταῦτο θαυμάζει, ὥσπερ πελάγους ἀπείρου καὶ ὀφθαλμοῖς οὐχ ὁρίζοντος, ἀντὶ τοῦ οὐ παρέχοντος ὅρον, οὐ διδόντος τέλος διὰ τὸ ἀπείρου καὶ πολὺ μῆκος αὐτοῦ· καὶ ὥσπερ τὸ μέτρον, φησὶ, τοῦ πελάγους οὐ δέχεται τις ὁρίσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τὸ τέλος ἰδεῖν, οὕτως οὐδὲ τὸ τέλος τοῦ ἐγκωμιάσαι τὴν Ἀττικὴν δύναται ἰδεῖν, καὶ ἐπαινέσαι τὴν πόλιν ἄχρι τέλους.

Ὡσπερ αἶνιγμα] Ὡς πρὸς ἑαυτὸν κ. τ. λ. vid. ed., 164, C. nisi quod τοῦτο· λέγων γὰρ — κατὰ μέρος, φησὶ τοῦ π. — τελείου τὰ ἐγκωμιαστικά· λόγου. Τί δέ ἐστιν αἶνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται, τὸ ὃν καὶ μὴ ὄν, ὅσον λίθος καὶ οὐ λίθος, κίσσηρις,¹ ἀνὴρ καὶ οὐκ ἀνὴρ, εὐνοῦχος, καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ἡ πόλις τοιγαροῦν ἐγκωμιάσται μὲν τῷ μέρος αὐτῆς τινὰ ἐγκωμιάσαι· οὐκ ἐγκωμιάσται δὲ τῷ μὴ πάντα ἀκούσαι³.

Οὐ τοῦ παντὸς ἀμαρτήσεται] Μέρος, φησὶν, εἰπὼν τὸ ib. πᾶν ἐπλήρωσεν· εἰ δὲ τοῦτο, δῆλον ὅτι τὸ μέρος πρὸς τέλειον ἀρκεῖ ἐγκώμιον.

Αἰτίαν] Αἰτία λέγεται καὶ κ. τ. λ. vid. ed. ad Oυ ib. δὴ δίκαιον, recedit Leid. in his: γενέσθαι ἐκείνης τῆς αἰτίας τῆς ἐχούσης τὸ φαῦλον ὄνομα, διότι κ. τ. λ. Αἰτίαν ἣτις ἦν τὸ βούλεσθαι περὶ τούτων αὐτὸν εἰπεῖν διὰ τὸ μηδένα ἕτερον τοῦτο πεποιηκέναι· πείρω, τόλμη.

Nun] δὲ ὥσπερ] Ἡ σύνταξις οὕτως· ὡς τῶν ἄλλων 165, A. ἡγεμῶν ἐγένετο, οὕτω γνώριμόν ἐστι. ὅτι καὶ τῶν λόγων πρῶτον ἡγεμῶν ἐγένετο, ἢ οὕτως· ὥσπερ δῆλόν ἐστι, ὅτι τροφὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων ὑπάρχει ἡ Ἀττικὴ, οὕτω γνώριμόν ἐστι, ὅτι καὶ τῶν λόγων ἀρχηγὸς καθίσταται· διὸ οὐκ ἀλλοτρίοις τῆς πόλεως ἐγκωμίοις χρώμεθα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας ἐγκωμιάζοντες οὐ μετρίως ἐπαινοῦμεν κατὰ τὸ δυνατόν, ἢ οὕτως· εἰ μὴ ἦν, φησὶ, ἐν καὶ τοῦτο τὸ τῶν λόγων ἀγαθὸν τῆς πό-

1) Haec melius, quam ed., qui τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ. — 2) De lapide κίσσηρις, vid. Steph. Thes. t. IV, p. 1225. — 3) F. ἐγκωμιάσαι.

λεως σὺν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, οὐκ ἂν ἴσως ἦν με δίκαιον τοιοῦτον ἀγῶνα ὑποστήναι¹.

ib. Οὐδ' ἐτέρωσε φέρουσιν] Ἀντὶ τοῦ ξένην ὁδόν, τουτέστιν ἐπὶ ἄλλην πόλιν, οἷον οὐκ ἐθῦβαι σεμνήρονται,² ἀλλὰ τοὺς λόγους, δι' ὧν Ἀθηναῖοι κηρύττονται.

165, B. Εἰρημένον] Ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης κέχρηται τῷ νοήματι ὥσπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου λέγει τῷ,³ εἰς τὸν Λισχίνην διαβολῶν, οὕτω, μηδὲν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῷ πολλῶν εὐπορεῖν, (leg. λέγει ἀποροῦντα τῶν — et statim οὐ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῷ πολλῶν εὐπορεῖν) οὕτω καὶ Ἀριστείδης τὴν ἀπορίαν ἑαυτοῦ ποιεῖν τὸ πλήθος τῶν ἀρετῶν, καὶ εἰσβάλλει εἰς κεφάλαια· ἐστὶ μερικὸν κροοίμιον, ὥσπερ ἐν τοῖς δικανικοῖς λόγοις τὸ προκαταστατικόν· ἀνζητικὸν δὲ ἐστὶ σχῆμα τῶν ἐγκωμίων, δηλοῦ γὰρ καὶ τὸ πλήθος καὶ τὸ ἴσον τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς· τὸ δὲ κοινὸν νόημα ὥσπερ ἴδιον πεποιήται· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἰρημέρου εἶπεν εἰρημένον, ἀπτικῶς. Κοινὸν δὲ τὸ σχῆμα οὕτως Ὀμηρος⁴ μὲν γὰρ φησι

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
καὶ Δημοσθένης· οὐκ ἀπορῶν δ' ὁ τι χρὴ περὶ σοῦ
καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρῶτον μνησθῶ.
Τεχνικῶς δὲ τοῦτο ποιῶ· ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔχει λέγειν τὸν οἰκιστὴν, οὔτε τὸ γένος τοῦ κτίστου, οὔτε τὴν πατρίδα,
(αὐτόχθονες γὰρ Ἀθηναῖοι) ἔθνος δὲ τῷ ἐγκωμιάζοντι πόλιν,
τὸν οἰκιστὴν ἐπαινεῖν καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, κυρίως ἑαν-

1) Postrema hujus sch. verba Aristidis sententiam paullo abstrusiolem praeclare aperiant; quod ideo moneo, quia latinus interpres totam hanc periodum perperam reddidit. — 2) Leg. οὐχ αἱ θῆβαι σεμνήρονται, non Thebae a nobis laudantur. Post sequens λόγους excidit fortasse λέγω. — 3) Forte περὶ τῶν. Mox pro οὕτω leg. οὐ τῷ, quod Cant. jam in marg. adscripsit. Locus Dem. est p. 270. ed. R. Quod autem dicit schol. κέχρηται τῷ νοήματι, videtur significare: hic Ar. transitione utitur, absoluto exordio ad ipsum orationis argumentum accedit. De hac potestate vocis νόημα vid. Ern. s. v. Ad sequentia pertinent, quae habet Sopater diair. p. 310, καλὸν ἐν τοῦτοις τῶν ζητημάτων προκαταστατικοῖς χρῆσασθαι νοήμασι καὶ μὴ ἀπλῶς εἰσβάλλειν εἰς τὴν κατάστασιν. De προκαταστάσει fuse agit Hermog. de Inv. II, 1. — 4. Hom. Od. IX, 14.

τὸν εἰσὶ γαγεν ἀποροῦντα, πόθεν ἄρξεται τῶν ἐγκωμίων τῆς πόλεως. Vid. add. Pariss.

Εἰς τὸ πλέον τοῦ φανεροῦ] Ἀντὶ τοῦ ἄδηλον, τὸ γὰρ 165, C. πλέον τοῦ φανεροῦ ἀφανές καὶ ἄδηλόν ἐστι, καὶ τὸ πλέον τοῦ προχείρου οὐκ ἀνέτοιμον· τὸ δὲ ἐν κύκλῳ δοκεῖ γεωμετρικόν, ἐν γὰρ τῷ κύκλῳ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ ἴσαι τυγχάνουσιν· βούλεται οὖν δεῖξαι πάντα τὰ μέρη τῆς πόλεως τῶν ἐγκωμίων ἴσα· φησὶν οὖν ἐξ ἀμφοτέρων ἄδηλον εἶναι τὴν ἀρχήν. Τοῦ φανεροῦ· ὁ τοῦς οὕτως, οὐ μόνον πρὸς τὸ πρεσβυτάτην τὴν πόλιν καὶ ἀφανῇ ὑπάρχειν τὴν ἀρχαιογονίαν αὐτῆς, ἅτε δὴ αὐτόχθονος οὔσης, δυσχερές μοι ἐπαινέσαι τὴν Ἀττικὴν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἐγκωμίων ἐν καλῷ ὄντων ἀπορῶ οὐ μόνον ὁ μὴ δυτάμενος εἰς ὃν ἔστι συντάξαι τὰ πάντα ἐγκώμια, ἀλλὰ καὶ δυσχερές ἐστι κοῦναι, ποῖον δεῖ πρῶτον τάξαι ἐγκώμιον.

Ἄλλα γὰρ ἄλλων Vid. add. Paris., sed Leid. ἕκαστα, φησὶν, πρώτην, τῶν ἄλλων — ὁμολόγηται γὰρ, ὅτι τὸ γένος — καθέστηκεν τῶν ἐγκωμιαστικῶν κεφαλαίων — ἵνα αὐξήσῃ τὴν ὑπόθεσιν· ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις οὕτως, ἄλλα γὰρ ἄλλων ἔνεκα δόξαν παρίστησιν ἀριότιον πρῶτα λεχθῆναι, ὥσπερ ἐκ τοῦ προφανομένου.

Πάρεστι] Ἡ ὁρῶντας ἤδη ἀπ' αὐτοῦ τοῦ λόγου, τίνα 166, A. γνώμην εἶχον καὶ ὕπως διανοήθη περὶ τούτου, ἢ αὐτοὺς λέγοντας τὸ δοκοῦν.

Οἶμαι δέ] Varietatem ex Cod. Leid. enotaverat Cl. Valcken. Vide ad edita.

Ἡ γὰρ τῆς χώρας] Κοινωνεῖ τῷ λόγῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἡμῖν φάσκων, ἐπειδὴ προδιωρθώσατο τοῦτο· ἀπῆται δὲ ἡ τέχνη ἔπαινον πρῶτον τοῦ οἰκιστοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἄδηλός

1) Cant. recte ἐν, sed prius ὁ expunge. — 2) πρώτην ejjicendum credo, forte ex duplici lectione natum, ut aliud scholion habuerit πρώτη τῶν ἄλλων βούλεται τάττεσθαι. — 3) In omni laudatione, inquit, genus primo loco commemorationis est: hic locus a multis tractatur, et rhetorum princeps Hermog. de Part. sect. 5. p. 23. diserte de singulorum hominum laudationis capitibus: ἐστὶ δὲ ταῦτα γένος, ἀγωγῇ, παιδεύσεις et cet. cf. Menander Rh. p. 610.

ἔστι, διὰ τὸ ἀρχαίαν εἶναι τὴν πόλιν, ἀνάγκη τοῦτο παρῆκε, καὶ ἀπὸ τῆς θείας ἄρχεται, καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ μέρος ὥσπερ τοῦ γένους τυγχάνει, οἷον πῶς γέγονε καὶ ποίαν ἔχει τὴν φύσιν· θαυμασίως δὲ τῇ φύσει τῶν ὑδρῶν παραβάλλει τὴν φύσιν· τῆς γῆς, μίαν γὰρ λέγει τῆς χώρας καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν φύσιν· αὖξει δὲ σφόδρα, τὸ γὰρ φιλόανθρωπον αὐτῆς τῷ σχήματι δείκνυσιν· δεῖ δὲ γινῶναι, ὅτι ὁ Χάραξ ἵστορεῖ, τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαΐτων· ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθεά, διὸ καὶ διφυῶ προσαγορεύεσθαι φησιν ὄντι δίγλωσσον κ. τ. λ. Reliqua ex ipso Leid. unâ cum Monac. Ap. edidi, in quibus Cant. pro μάρτυρα vult. μαρτυρίαν.

- 166, B. Ἀμφω δὲ] Ὅτι καὶ ἡ χώρα ἀξία τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς χώρας καὶ ὅτι αὐτοὶ ὥκησαν αὐτὴν ἀεὶ.
ib. Οἱ τε γὰρ] Vidd. add. Pariss. sed πράξει τῶν τρώ-

1) Leg. *θέσεως*, ut in edito. In quo cum legatur μέρος ὥσπερ μέγας, patet scribendum esse ὥσπερ μέρος τοῦ γένους οὐδα τυγχάνει. Quamvis part. οὐσα omitti possit, quod saepius hic schol. fecit, et vel a scriptoribus atticis factum testatur Th. Mag. p. 860. Vide omnino Lobeck. ad Phryn. p. 277. — 2) Sic dedi pro τῇ φύσει. — 3) De Charace historico, scriptore περὶ τῶν ἀπίστων, vid. Fabr. B. Gr. I, p. 144. Ejus *Ἑλληνικά* laudantur ab Anonymo de Incred. c. 15. p. 92. ed. Gal. In hoc libro de Atheniensium origine egerit; sed jam a veteribus ipse in ἀπίστων numero habebatur, qui *Θεραπεύουσι μύθους πρὸς ἱστορίαν*, vid. Eust. laud. a Fabr. l. l. Saepius ejus *χρονικά* citantur a Steph. Byz. Ex ejus ἀπίστοις fortasse hausit, quae profert de Agamede et Trophonio schol. ad Arist. Nub. 508. Cf. porro de eo Voss. de H. Gr. III, p. 341. Eadem, quae de Urbe Saïs et de Erechtheo habet noster schol., ex eodem Charace refert Tz. ad Lycophr. vrs. 111. — 4) Sic scripsi pro ὁ. — 5) Scr. *τάξει* (Paris. A. *πράογητι*). Eodem plane sensu Theophr. char. proem. p. I. *συμβέβηκεν ἡμῖν οὐ τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν τρόπων ἔχειν*, quod Fisch. in ind. liberius vertit: *eiusdemmodi mores*. Dicitur similiter ἡ τάξις τοῦ βίου, vid. Arist., I, ep. 12. p. 57., ubi, mea quidem sententia, non opus erat, ut cum Clariss. Boissonadio pro *τάξεως* legamus *πράξεως*, quamvis saepius hae voces invicem permutantur, docente eod. Boisson. et ante eum Hemst. ad Pl. p. 9. et Scalig. ad Manil. p. 126. cf. Gronov. ad Plaut. Curc. II, 3, 12. cum his autem conferendum illud Demosth. de symm. p. 176. ed. R. *αἰσχρὸν λικεῖν τὴν τοῦ φρονήματος τάξιν, ἣν ὑμῶν οἱ πρόγονοι παρίδωκαν*, et confirmatur Aristateneti lectio vocisque *τάξις* usus illis, quae habet Hes. in *ἄχωρος, ὁ μὴτε τάξιν βίου, μὴτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων* et Schol. ad Theocr. Id. I, 87. *οὐκ ἀξίως τῆς θεαντοῦ τάξεως διετέθης*.

πων, τὴν δὲ ἐν τοῖς κινδύνοις γιγνομένην πρόβολον· ἐπειδὴ δέ ἐστι καὶ ἄνευ ἔργων φιλανθρωπίαν τινὰ ἐξηγεῖται τὸ οὕτω ἡσυχίας ἐπιτήδειον, τὸ δὲ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν ἀτωχημάτων ἀρμόδιον¹.

Ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι] Vid. add. Pariss., Leid. 166, C. ἔν παντὶ τῷ χρόνῳ.

Ἐν πρобоῦλου μοίρᾳ] Ἀντ' ἄλλου γὰρ πρόκειται, ὡς ib. πρὸς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐπήνεγκεν, ὅτι καὶ τὸ σχῆμα τῆς Ἀττικῆς ἔοικε προβόλῳ· οἰκεία δὲ ἡ λέξις (sc. πρόκειται) ὡς ἐπὶ προβόλου καὶ τείχους, οἷον προβέβληται, προηγείται, ὡς περ ἡγεμονεύουσα τῆς Ἑλλάδος· εἶπε δὲ τοῦτο πρὸς τὴν θέσιν, καταντικρὺ γὰρ τῆς Ἀσίας τυγχάνει· φυλακτῆρων δὲ αὐτῆς φησι, δηλονότι τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· δι' αὐτοὺς τοῦτο λέγει αἰεί· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τὴν γιγνομένην τάξιν ἐσημῆνε τὴν ἡγεμονίαν ὡς ὀφειλομένην τῇ πόλει, ἵνα δείξῃ καὶ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς ἄνδρας τῶν ἄλλων ἀνδρῶν προέχοντας, τὸ δὲ ἔχουσα ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσα.

Πρώτῃ πρὸς ἥλιον] Καὶ νῦν τὸ⁵ ἐγκώμιον, πρώτη δὲ 167, A. κ. τ. λ. vid. ed.

ὑπὸ τῶν κρείττωνων] Τοῦτο πρὸς τοὺς κρείττονας οἰκιστὰς ἐμφαίνει τῆς πόλεως· τοῦ γένους δὲ ἡγεῖσθαι (Cod. διηγ.) τῆς Ἑλλάδος δηλονότι, τοῦτο δὲ αἰεί διὰ τοὺς Ῥωμαίους λέγει· ἔτι δὲ ἀκτὰς (vide paullo infra), τοῦτο πρὸς τὸ κάλλος ἀρμόζει, ὅτι πρὸς ἀναψυχὴν πεποιήται καὶ τέρεν.

Προβαίνει γὰρ] Ἐμψύχως εἶπεν, οἷονεῖ βυδίζει, ὃ δὲ κατὰ φύσιν ὑπάρχει τῷ τόπῳ⁴ τοῦτο τῇ χώρᾳ ἐπέθηκε· ib. τὸ δὲ ἡπειρος ἐν νήσοις τουτέστι κοιτωνοῦσα ταῖς νήσοις, ὥς περ φιλίαν ἀσπαζομένην⁵ αὐτάς· ἔοικε δὲ νήσῳ ἡ Ἀττικὴ,

1) Perquam corrupta. Lenissime sic corrigas: Ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ἄνευ ἐ. φ. τ. ἐπιδείξασθαι, τὸ μὲν τῆς ἡσ. κ. τ. λ. Verbum ἐξηγεῖται frequentissimum in sch. facile pro ἐπιδείξασθαι scribi potuit. — 2) Sic pro ἐπὶ τοῖς πλάστον. — 3) L. τοῦτο pro νῦν τὸ (sic Paris. diserte). — 4) Vox τόπῳ forte reliquiae sunt vocis ἀνθρώπῳ, nisi malis legere ζώῳ; alterutrum requiritur. — 5) Σπάζουμένη πρὸς, Cant., quae lectio si recipienda est, certe pro φιλιαν leg. φιλία, sed de vocis σπάζω auctoritate adhuc dubitatur, vid. Budaeus, et qui hunc laudat Steph. Thes. t. III, p. 924. sed malim ὡς πρὸς φιλίαν ἀσπαζομένη αὐτάς, similiter ut, quae

παρ' ὀλίγον γάρ ἐπικλύζεται ὡς νῆσος. Δοκεῖ δὲ νοτιώ-
τερον (Arist. νοτιωτέρα) διαβολὴν ἔχειν τοῦ κεῖσθαι ¹ ἐν
νοτίῳ μέρει· οὐκ ἔστιν οὖν κ. τ. λ. vide ed., Leid. ἀντέπιπτε
γὰρ — γησὶν οὖν — καὶ παρὰ ² Θουκυδίδου τὸ νόημα ἐπὶ
τῆς διύγρου, ἐνθα λέγει χειμῶν εἴη νοτερός ³ καὶ Ὅμηρος,
κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς.

167, B. Νοτιωτέρα] Vid. ed. Πρώτη μὲν, Leid. καὶ, ὡς ἂν
εἴποι τις, σώζονται τ. Θ. — βούλεται pro ἀπέφηνεν.

ib. Παιτοδαπούς ⁴] Vide quae edidi ex Ap. Mon., Leid.
Τινὲς δὲ λέγουσιν — τῷ τέλει τῆς θαλάττης· λέγει γοῦν,
ὅτι ἡ Ἀττικὴ ποιεῖ λιμένας ἐκ Θ' ἑαυτῆς καὶ τῆς θαλάτ-
της, ὅπου γὰρ μόνη κ. τ. λ. reliqua sine var. Ad ea, quae
in editis leguntur, haec addit Leid. τὸ γὰρ πυκνὸν καὶ
συνεχὲς βουλόμενος δηλῶσαι, τοῦτο εἶπε, πορθμὸς δέ ἐστι
θάλασσα ἀμφίγειος, ὥσπερ ὁ ἰσθμὸς ἀμφιδάλαστος sc. γῆ,
quod addit Paris. A. Praeterea in Cod. erat. διαλιπόντας
— νῆσοι ἑαυταῖς — et γραμματικὸν pro γραμμικόν, uti
legendum in nostris.

167, C. Παραπλεῖν] Καὶ ἡπειρον αὐτὴν δείκνυσι καὶ νῆσοι καὶ
παραθαλαττίαν, τὸ γὰρ παραπλεῖν ἐπὶ παραθαλαττίῳ
λέγεται, τὸ δὲ περιπλεῖν ἐπὶ νήσου, τὸ δὲ πεζεύειν, ὡς
ἐπὶ ἡπείρου.

167, D. Ὡσπερ ἐν πομπῇ] ex ipso Leidensi edidi, ubi Doctiss.
Geel Βάχχου non de Baccho, sed de bacchante acceptum
vult. Praeterea in Cod. erat ἐπιλεγόμενη ⁵.

occurrunt, ὑπουργεῖν πρὸς χάριν, ὁμιλεῖν πρὸς ὀργήν, et alia. Vo-
luit autem, ut videtur schol. verbo ἀσπασομένη exprimere illa
Aristidis ὥσπερ εἰ χεῖρα προτείνουσα εἰς ὑποδοχὴν. — 1) Sic corr.
τῷ κεῖται. — 2) Cod. γὰρ. In seqq. notanda est varietas scholii
ed. sc. δ' ἐπὶ Θ. τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ διύγρου, ut nescias, quae-
nam lectio praeferenda sit, νόημα enim in his rebus Graeculis
frequentatur. — 3) Sic Thucyd. III, 21. Cod. χειμῶνος ἦν νοτιώ-
τερον. Homeri locus est Iliad. XI, 811. — 4) Unde haec habeat,
nescio, nisi significat Thucyd. I, 93. λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφνεῖς,
ubi item schol. ἡγουν οὐ χειροποιήτους. Sed hujus discriminis
vanitatem arguit vel unus locus Arriani VIII, p. 300 de exp.
Al., qui ex Aristobulo refert, λιμένα ὅτι πρὸς Βαβυλῶνα ἐποιεῖ
ὄρυκτόν, ὅσον χιλίας ναυσὶ μακράς ὅμιον εἶναι. Unde Menander
Rh. p. 603. docet, quomodo potius laudandi sint sive αὐτοφνεῖς
sive χειροποίητοι. — 5) Leg. ἐπιλεγόμενος, eligent ad spectandum.

Κυκλάδες] Κυκλάδες μὲν ἅπασιν ἰσθόμεναι, Σποράδες δὲ 168, A.
 Κρήτη, Κύπρος, Ρόδος· οὐδὲ γὰρ αὐταὶ περιλαμβάνουσι νή-
 στον ὥσπερ αἱ Κυκλάδες τὴν Ἀἴλον, δι' ἣν καὶ Κυκλάδες λέγονται.

Ἰσοπερ τῆς θαλάττης] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τύπον τῆς ib.
 πόλεως, ἔνθα ἐστὶ ἡ θάλασσα τὰς γείτονας τὰς Κυκλά-
 δας· ἀνείσης, θέλει δὲ δεῖξαι τὴν Ἀττικὴν εἰκόνα τῆς
 οἰκουμένης σώζουσαν καὶ πᾶν σχῆμα αὐτῆς ἔχουσαν, ὡς δη-
 λοῖ προΐων. Vid. add. Paris., quae ex I.eid. supplenda.

Δύνανται γάρ, ὅπερ] Καθαίρουντος τὴν δόξαν τῆς ib.
 Ἀττικῆς τοῦ λέγειν, ταῖς νήσοις αὐτὴν καλλύνεσθαι, ἐπι-
 φέρει τὸ ὑποπὸν περιβολῇ⁵ διορθούμενος καὶ φησιν, ὅτι
 ὥσπερ βασιλείαις τὸ κάλλος τῶν προπυλαίων κάλλος γίνεται,
 οὕτως αἱ νῆσοι κάλλος γίνονται τῆς Ἀττικῆς· καὶ οὐ δῆπου
 διὰ τοῦτο ἀτιμότερα τῶν προπύλων (f. προπυλαίων, uti su-
 pra) τὰ βασίλεια.

Σελήνην] Σελήνη παρεικάζει τὴν Ἀττικὴν καὶ τὰς νή- ib.
 σους ἀστράσιν· ἐπειδὴ δὲ ποιητικόν ἐστὶ τὸ ἐπιχείρημα, ποι-
 ητῇ αὐτὸ περιάπτει· ἐστὶ δὲ παρεμβολή τὸ νῦν ἀναπόδο-
 τος, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ὃν τρόπον οἱ ἀστέρες τὴν σελήνην
 περιέχουσιν, ὡς ποιητῆς ἂν εἴποι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ
 νῆσοι τὴν πόλιν· ὑπεσιώπησε δὲ καὶ ἀναπύδοτον ἀφῆκε τῷ
 αἶαν⁶ τῷ σχήματι χρώμενος· τεχνικῶς δὲ ἐπήγαγε τὸ μετ-

Sequentia verba inde ab οὐχ ὃ θέλει, non expedit. Quodsi in tan-
 tilla re hariolari licet, putaverim, illa verba esse proxime prae-
 cedentis scholii glossema, seu potius correctionem verborum ὃ
 θέλει τις ὕρα. Itaque distinguendum erat post θέλει et περιέκειται
 significat abundat. — 1) αἱ πᾶσιν Cant., quod necesse non vide-
 tur. — 2) Cod. οὐδέν. — 3) L. περιλαμβάνουσι. — 4) An ἔχει?
 5) Etsi περιβολῇ hic locus cedi possit, quippe pertinenti ad ora-
 tionis ornatum, quo sensu illo usus est Philostr. vit. Soph. p. 511.
 τὸ δικανικὸν σοφιστικὴν τινι περιβολῇ ἐκόσμησε, ibiq. οτιαν., malim
 tamen legere παραβολῇ ut referatur ad comparisonem institutam
 ab. Ar. inter Urbem et lunam. Et fatale fuit librario, ut in hac
 voce offenderit, nam procul dubio paullo post παρεμβολῇ eod.
 modo corrig. Παραμβολῇ sane cum definiatur a sophistis, injecta
 sententia, qua sublata cetera maneant salva, in Aristidis verbis
 locum non habet. Saepius peccatum est in conf. vocc. παραβολῇ,
 περιβ. παρεμβ. De parabola ἀναπόδω jam egit schol. supra
 p. 164. — 6) Corrupta αἶαν τῷ nimis prope ducunt ad χασμῷ
 vel χαστῷ, quam ut aliud quid reponi possit; etsi non video,
 quid illa figura hic faciat, infra magis explanata. Vid. omnino
 Ern. L. tech. p. 381.

ζον κέρδος φέρουσιν (l. φέρουσαι, ut infra) ἤτοι ἀν-
τιλαμβάνουσαι ἢ ὅσον παρέχουσι, κοσμοῦνται γάρ, φησί, ἡ
παρὰ τῆς πόλεως ἥπερ κοσμοῦσι, τῷ ἡ προσοικεῖν ἕτεροι
δὲ φασιν τῷ φέρειν τὸν φόρον αὐτῇ.

168, B. Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν] Καλῶς τοῦτο, ὃ γὰρ λόγος ἐπὶ
τῶν P. vid. ed.

ib. Δὲ ἂν δὴ] Ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν κ. τ. λ.
vid. ed., Leid. Τινὲς δὲ τὸ — τὸ ὅ προσοικεῖν — πλείο-
τας παρέχουσι φ., corrupta, ut in ed.

169, D. Ἐπιμαρτύρατο] Vid. add. Paris.

ib. Προκαθαίρεται] Καθαρά λύπης καὶ φροντίδος γίνεται.

169, A. Ὡςπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη] Ἀπὸ τοῦ μυνουμένου
(l. μυνουμένη) κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. Ad. ἱερὰ quod in h.
sch. occurrit, vide infra quae notavit doctiss. Geel. 4.

ib. Ἐπὶ δὲ] Ὡςπερ ἕτερον ἥλιον ὑπογράφει τῶν Ἀθη-
νῶν τὸ φῶς, ὅτι ὑψηλότερα ἐστὶν ἢ πῆλις. Vid. add. Paris.

ib. Καὶ καθ' Ὅμηρον] Οὐκ αὐτοῦ, ἀλλ' Ὀμήρου τὸ μυ-
θολόγημα ὥς ἐφόρου δὲ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνῶν οὕτως
αὐτὴν ὠνόμασε τὴν Ἀττικὴν χώραν τῆς Ἀθηνῶν εἶναι χώραν 5.

ib. Ὀνειράτος] Τὸ σφόδρα τερπνὸν δηλοῦ. πολλὴ γὰρ παρὰ
τοῖς ὄνειροις ἡδονὴ καὶ χαρὰ προσγίνεται τῆς προσηκούσης, 6
καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὄνειροις ἕκαστος μέγιστα νομίζει καρδαίνειν, ὃ μὲν
ἔχειν χρυσὸν οἰόμενος, ὃ δὲ κτήματα, ἕτερος ἀρχὴν, ἢ μεθ' ἡμέ-

1) Post φησί excidisse videtur μάλλον. — 2) Cod. τό. —
3) Leg. τῷ vel τοῦ, ut vulg. lect. in Arist. Pro sequenti πλείο-
τας sententia requirit, ut scribas πλείον ἤ. — 4) Cant. in marg.
pro ἱερὰ legit πτερὰ, quod potius pro sequente τινὰ substitutum.
Ἱτερὰ eadem fuerunt, quae αἱετοὶ vel αἰετώματα, de quibus vid.
Grammatici et imprimis Anecd. Bekk. p. 348, αἰετός — τὸ ἐπὶ τῷ
προπυλαίῳ, ὃ νῦν αἰετώμα λεγούσιν. ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις
κατασκευὴ αἰετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακτός τὰ πτερὰ. Hujus-
modi alarum in templo Serapidis meminit etiam Olympiodorus
in comm. mscr. laud. a Bullialdo ad Ptolem. de jud. fac. p. 205.
qui accurate de his aedificiis seu cellulis egit. Quod autem de
mystico illorum usu commentatur scholiastes, nescio unde habeat.
(Haec αἰετώματα latine fastigia dicebantur, cf. Graev. ad Phil. II,
43. p. 620 ed. Wensd. Fr.) — 5) Corrupta sunt h. l. Aristidis
verba, quibus mederi conatus est Jebb; sed quo referenda
sint scholiastae verba nescio, nisi in Aristide legerit ἐπὶ τὴν χώ-
ραν αὐτῆς προσαγόντων vel simile. — 6) Pro τῆς προσηκούσης
forte leg. αὐτῇ προσήκουσα. In seqq. cod. ἡ μὲν ἔχειν.

ραν οὐ πρόσσεστιν· οὐ πρὸς τὸ ἀνυπόστατον δὲ τὴν εὐφροσύνην τῆς πόλεως παραβάλλον εἶπεν οὕτως, τοιοῦτον γάρ τι οἱ ὄνειροι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὑπερβάλλον τῆς εὐφροσύνης· ἀκολουθῶς δὲ καὶ τὸ χορεία· τὸ ἐξελλίττειν ἐπήνεγκε.

Τοῖς δ' ὁραμένοις] Vid. ed. Doctiss. Geel laudat Menandr. rhet. p. 618.

Λητώ τε γάρ] Νῦν περὶ τῆς θέσεως διηγούμενος μικρὸν ὅσον καὶ περὶ τῶν θεῶν διηγῆσεται· θεῖα δὲ καλεῖ τὰ περὶ θεῶν λεγόμενα τοῖς Ἀθηναίοις. 169, B.
169, C.

Λυσαιμένη] Cf. ed. ad quae ex Valck. exemplari varietatem Leidensem enotavi, nisi quod Geel πρόσληψιν πρό ib.

Τῆς προνοίας Ἀ.] Καλῶς τὸ τῆς προσθήκης πρὸς τὸ προκείμενον εἶπε· διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη πρόνοια Ἀθηναῖα, ὅτι προνοήθη (l. προῦνοήθη) τοῦ τόκου τῆς Λητοῦς· καλῶς οὖν Ἀθηναῖα προηγείται πρὸς τὸν τόκον συμβαλλομένῃ τῇ Λητοῖ καὶ τὸ Σούνιον τὴν ἄκραν ἐπιτίθησι· καὶ πρὸς τὴν Ἀῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεόν. Τοῦτο καὶ Τπερίδης κ. τ. λ. Vide Apogr. Mon. ib.

Ἐπιβᾶσα] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἡ νῆσος εὐτυχῆς καὶ τόκον τῶν θεῶν εὐτυχήσασα, ⁵ φασὶ δὲ τὴν Ἀῆλον πλανωμένην 169, D. τέως, ἀπὸ τοῦ τόκου Λητοῦς ῥιζωθεῖσαν στήναι, διὸ καὶ Ἀῆλος ἐκλήθη, ὡς ἐξ ἀδῆλου εἰς δῆλον βάσιν καταστᾶσα. Εἰς ταύτην δὲ καὶ οὐκ ἄλλην ἦλθεν ἡ Λητώ νῆσον· ἡυλαβεῖτο γὰρ ὑπὸ Διὸς (l. Ἑρας) διωκομένη εἰς τόπον ἐστῶτα καταφυγεῖν, ἵνα μὴ ῥαδίως ἀλῶ· νῦν δὲ εἰς πλανωμένην

1) Videtur legendum τῷ χορείαν. — 2) Ἐπιδείκνωσι Cant. Hyperidis fragm., quod sciam, apud nullum alium Grammat. invenitur. Etsi locus orationis, in quo haec verba occurrere debuerunt, prolatus est a Joanne Sicil. comm. mscr. in Herm., vid. Ruhnck. H. Cr. Or. p. LXX. Idem ex Hyperidis Deliaci fragm. sed cum magna lectionis varietate refert Anonym. ad Hermog. p. 589, f. Itaque ex hoc quidem l. nondum patet ad Aristidis schol. lectum esse; nam quae inde profert verba, jam in Joann. Sic. ita leguntur: ἔπειτα εἰς Ἀῆλον διαβάσαν διδύμους τεκεῖν, Ἀρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλωνα, τοὺς θεοὺς. De regione ζωστήρ vide Steph. s. v. et Spanh. ad Call. H. in Del. vrs. 209. — 3) Cod. ἀνυχ. Mox φησὶ pro φασί.

καταφεύγει, ἵνα εἰ πάλιν Ἦρα ἐπέλθοι, τῇδε καὶ κεῖσε πλανομένης τῆς νήσου, ἔχοι πρὸς ἄλλην εὐκόλως μεταβαίνειν.

- ib. Τὸν πατρῶον] Πατρῶον ἐκάλουν Ἀθηναῖοι cf. add. Paris. — καὶ τέτοκεν Ἰωνα — pro ἐτέχθη in Cod. erat ἐπέχθη ὁ Ἀπ. — ἵνα πατρῶος γ. — ἄλλοι — πατέρα οὖν ἑαντῶν — τὸν Ἀπόλλωνα, ἤγουν τ. ἡλ.

170, A. Πρὸς τὸ δοῦναι] Ἀρταφέρνην φησὶ καὶ Δᾶτιν, οὓς ἐπεμψε ¹ Δαρεῖος· ἐνδείκνυσσι δὲ διὰ τούτων, ὅτι πλησίον αἱ νῆσοι τῆς Ἀττικῆς δύο· ² ἐμφύχως δὲ εἶπεν, ὡς αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐλκύσαντος αὐτούς, cf. add. Paris., ἦν γὰρ ὁ ἐν Σαλαμῖνι· τῇ μὲν θάλαττα ἦν, ἄλλοθεν ὅλος μικρὸν καὶ τόπος λιμνώδης:

- ib. Οὕτω δ' ἐν ἀρχῇ] Ἀρχὴν μὲν πρὸς τὴν Πελοπόννησον τὴν παλαιάν Ἑλλάδα, μέσην δὲ πρὸς τὴν Ἰωνίαν· ἑτερόν δὲ τοῦτο σχῆμα τῆς Ἀττικῆς διηγείται, βουλόμενος αὐτὴν δεῖξαι ἀρχὴν καὶ μέσην, ἵν' ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος οὖσα τιμηθῇ παρὰ πᾶσιν· ἢ δὲ ³ γεωμετρικῶς ἐρῶρήθη, ὅτι ἐστὶν ἡ χώρα ἐν ἀρχῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ μέση· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπειδὴ ὡς καὶ αὐτὸς ⁴ κεῖται πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, μέση δὲ, ὅτι τῆς Ἑλλάδος μέσης οὐσῆς τοῦ παντός, αὕτη μέση ὅτι ⁵ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὥσπερ πόλιν ἢ οἰκίαν χώρα προσοικεῖ] Ἀντὶ τοῦ περιοικεῖ, ὑπὸ γὰρ πάντων Ἑλλήνων περιέχεται· προσοικεῖν δὲ φησι τὴν οἰκίαν, τοὺς ἀγροὺς καὶ πᾶσαν κτῆσιν τὴν μέχρη τῶν ὄρων ἐκάστης πόλεως οὔσαν.

170, B. Ὅσον γὰρ τῇ φύσει] Καὶ τοῖς ἡθροῖσι δῆλον, ὅτι καὶ τῷ τόπῳ ἀφρόστηκεν. (f. δηλονότι καὶ τῷ τρόπῳ ἄφ.).

- ib. Οὕτε γὰρ ποταμοῦ] Οὐ γὰρ vid. Ap. Mon. Leid. item δ' Ἀσίης ⁶ κ. τ. λ., addit Leid. ἰστέον δὲ ὡς τὸ διορίζον καὶ συνάπτει καὶ πανταχόθεν κύκλοι (f. κυκλοῖ).

1) Cod. ἐμπεψε. — 2) Videtur designare Salaminem et Aeginam, sed δύο suspectum est. Post sequens εἶπεν certe addendum est ἀχθεῖσα, quo illud scholion pertinet. Infra lege ἔλος pro ὅλος. — 3) Scribe καί. — 4) Supple φησὶ, id enim significat Aristides. — 5) ἐστὶ Cant. sed ne sic quidem satis intelligo haec verba et verendum est, ut Aristidem schol. intellexerit. Nota quidem est opinio veterum, Graeciam in media terra jacere, sed illam h. l. non urget Aristides. — 6) Dionys. Perieg. In Cod. ita leg. Ἐ. τῆς Ἀσίας Τάναϊς διὰ μέσον ὀρίζει et alia cum var. infra ad p. 195.

Ἰρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον] Ὡς ἐπὶ ἀσπίδος εἶπε τὴν λέ- 170, C.
ξιν, κυκλοτέρης γὰρ ἢ ἀσπίς, vid. add. Paris., Leid. ἐπειδὴ
γὰρ¹ ἐκάστη πόλιν κ. τ. λ.

Τοσοῦτον δὲ] Πάλιν ἐμφύχως εἶπε το τοσοῦτον δὲ 170, D.
πέφευγεν, ὥσπερ οὐκ ἀνεχομένης τῆς Ἀττικῆς πλησίον
εἶναι τῶν ἄλλων βαρβάρων· ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν νῦν
Ἰωνίαν λέγει.

Πλείστον βαρβάρων] Πολὺ, φησὶ, ἀφέστηκε τῆς βαρ- 171, A.
βάρου γῆς τῷ κάτω εἶναι παρὰ θάλατταν, ὑπερβολῇ δὲ
ἐχρήσατο.

Εἰλικρινῇ δὲ²] Ἀχάριστοι δὲ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν, ὥς ib.
ἢ Δωρὶς εἰς $\bar{a}$ τὸ η ἀμείβουσα, ὥς ἐπὶ τοῦ ἡμέρα. Πα-
ράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας εἶπεν,
εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τινὰ καὶ τῶν ἄλλων δια-
λέκτων οἶον Ἰωνικά καὶ Δωρικά τῷ πάντως προεσφυτέραν
ταύτην εἶναι καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκεῖνας ταῦτα λαβεῖν· καὶ
τοῦτο σαφές ἐκ τῶν γραμματικῶν τεχνῶν· δεῖ γὰρ τὸ παρά-
δειγμα τοῦ, οὐ παράδειγμα (sc. ἐστι) προϋπάρχειν.

Ἡ δ' αὐτὴ θέσις] Ὡς περ τὴν θέσιν τῆς χώρας, οὕτω 171, B.
καὶ τῆς πόλεως ἐπαινεῖσαι³ καὶ φησιν, ὅτι ὥσπερ ἡ χώρα
ἐν τῷ μέσῳ κεῖται τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἐν τῷ
μέσῳ τῆς χώρας· Διὰ τὸ τοσοῦτον ἐπὶ⁴ θάλατταν
ἐπικλίνουσα τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὥς οὔτε παρα-
θαλάττιος αὕτη, οὔτε ἡπειρωτικὴ⁵. Δεῖ δὲ τὸν ῥήτορα
πρὸς τῇ χρεῖαν ἀρμόττεσθαι, καὶ εἰ μὲν παραθαλάττιος ἡ
πόλις, ἐπαινεῖν καὶ λέγειν, ὅτι ἐπιστάται τὴν θάλατταν, εἰ
δὲ μεσόγειος, πάλιν ἐν τῷ ἐπαίνῳ λέγειν, ὅτι πέφευγεν
αὐτῇ⁶ οὔσαν ταραχώδη.

Τρίτη δὲ] Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, οἶον τρίτη δὲ ib.
ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει, ἡ ἀκρόπολις· αἰνύττεται δὲ

1) Si bene se habent haec verba ad finem usque scholii, illud
tamen γὰρ delendum est et pro πόλιν scrib. πόλις. — 2) Cod.
εἰλικρινῇ καὶ καθ' ὅλου, pro quo scrib. καθ' ἁρᾶν ex Arist. pro seq.
δὲ malim γάρ. — 3) Scr. ἐπαινεῖ. — 4) Aristid. habet πρὸς, quod
aeque commodum. — 5) Cod. εἰ πηρωτικῇ. — 6) Scr. αὐτὴν sc.
θάλατταν. In his autem schol. ante oculos habuit Menandrum,
cujus caput, πῶς χρὴ χώραν ἐπαινεῖν, invenitur pag. 600. ed. Ald.

καταφεύγει, ἵνα εἰ πάλιν Ἦρα ἐπέλθοι, τῇδε κάκεισε πλανωμένης τῆς νήσου, ἔχοι πρὸς ἄλλην εὐκόλως μεταβαίνειν.

- ib. Τὸν πατρῶον] Πατρῶον ἐκάλουν Ἀθηναῖοι cf. add. Paris. — καὶ τέτοκεν Ἰωνα — pro ἐτέχθη in Cod. erat ἐπέχθη ὁ Ἀπ. — ἵνα πατρῶος γ. — ἄλλοι — πατέρα οὖν ἑαυτῶν — τὸν Ἀπόλλωνα, ἤγουν τ. ἡλ.

170, A. Πρὸς τὸ δοῦναι] Ἀρταφέρνην φησὶ καὶ Δᾶτιν, οὓς ἐπεμψε ¹ Δαρεῖος· ἐνδείκνυσιν δὲ διὰ τούτων, ὅτι πλησίον αἱ νῆσοι τῆς Ἀττικῆς δύο· ² ἐμψύχως δὲ εἶπεν, ὥς αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐλκυσαντος αὐτούς, cf. add. Paris., ἦν γὰρ ὁ ἐν Σαλαμῖνι· τῇ μὲν θάλαττα ἦν, ἄλλοθεν ὅλος μικρὸν καὶ τόπος λιμνώδης:

- ib. Οὕτω δ' ἐν ἀρχῇ] Ἀρχὴν μὲν πρὸς τὴν Πελοπόννησον τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα, μέσην δὲ πρὸς τὴν Ἰωνίαν· ἑτερόν δὲ τοῦτο σχῆμα τῆς Ἀττικῆς διηγεῖται, βουλόμενος αὐτὴν δεῖξαι ἀρχὴν καὶ μέσην, ἵν' ὥς ἀρχὴ καὶ τέλος οὖσα τιμηθῇ παρὰ πᾶσιν· ἡ δὲ ³ γεωμετρικῶς ἐξῆγήθη, ὅτι ἐστὶν ἡ χώρα ἐν ἀρχῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ μέση· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπειδὴ ὥς καὶ αὐτὸς ⁴ κεῖται πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, μέση δὲ, ὅτι τῆς Ἑλλάδος μέσης οὗσης τοῦ παντός, αὕτη μέση· ὅτι ⁵ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὥσπερ πόλιν ἡ οἰκεία χώρα προσοικεῖ] Ἀντὶ τοῦ περιοικεῖ, ὑπὸ γὰρ πάντων Ἑλλήνων περιέχεται· προσοικεῖν δὲ φησι τὴν οἰκείαν, τοὺς ἀγροὺς καὶ πᾶσαν κτῆσιν τὴν μέχρι τῶν ὄρων ἐκάστης πόλεως οὔσαν.

170, B. Ὅσον γὰρ τῇ φύσει] Καὶ τοῖς ἡέθεσι δῆλον, ὅτι καὶ τῷ τόπῳ ἀφέστηκεν. (f. δηλονότι καὶ τῷ τρόπῳ ἀφ.).

- ib. Οὕτε γὰρ ποταμοῦ] Οὐ γὰρ vid. Ap. Mon. Leid. item δ' Ἀσίης ⁶ κ. τ. λ., addit Leid. ἰστέον δὲ ὥς τὸ διορίζον καὶ συνάπτει καὶ πανταχόθεν κύκλοι (f. κυκλοῖ).

1) Cod. ἐμπεψε. — 2) Videtur designare Salaminem et Aeginam, sed δύο suspectum est. Post sequens εἶπεν certe addendum est ἀχθεῖσα, quo illud scholion pertinet. Infra lege ἔλος pro ὅλος. — 3) Scribe καί. — 4) Supple φησὶ, id enim significat Aristides. — 5) ἐστὶ Cant. sed ne sic quidem satis intelligo haec verba et verendum est, ut Aristidem schol. intellexerit. Nota quidem est opinio veterum, Graeciam in media terra jacere, sed illam h. l. non urget Aristides. — 6) Dionys. Perieg. In Cod. ita leg. Ἐ. τῆς Ἀσίας Τανάϊς διὰ μέσον ὀρίζει et alia cum var. infra ad p. 195.

Ἰρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον] Ὡς ἐπὶ ἀσπίδος εἶπε τὴν λέ- 170, C.
ξιν, κυκλοτέρης γὰρ ἢ ἀσπίς, vid. add. Paris., Leid. ἐπειδὴ
γὰρ ἑκάστη πόλιν κ. τ. λ.

Τοσοῦτον δὲ] Πάλιν ἐμφύχως εἶπε το τοσοῦτον δὲ 170, D.
πέφευγεν, ὥσπερ οὐκ ἀνεχομένης τῆς Ἀττικῆς πλησίον
εἶναι τῶν ἄλλων βαρβάρων· ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν νῦν
Ἰωνίαν λέγει.

Πλείστον βαρβάρων] Πολὺ, φησὶ, ἀφέστηκε τῆς βαρ- 171, A.
βάρου γῆς τῷ κάτω εἶναι παρὰ θάλατταν, ὑπερβολῇ δὲ
ἐχρήσατο.

Εἰλικρινῇ δὲ¹⁾] Ἀχάριστοι δὲ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν, ὥς ib.
ἢ Λωρὶς εἰς ᾧ τὸ ἡ ἀμείβουσα, ὥς ἐπὶ τοῦ ἀμέρα. Πα-
ράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας εἶπεν,
εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τινὰ καὶ τῶν ἄλλων δια-
λέκτων ὅλον Ἰωνικὰ καὶ Λωρικὰ τῷ πάντως πρεσβυτέραν
ταύτην εἶναι καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκείνας ταῦτα λαβεῖν· καὶ
τοῦτο σαφὲς ἐκ τῶν γραμματικῶν τεχνῶν· δεῖ γὰρ τὸ παρά-
δειγμα τοῦ, οὐ παράδειγμα (sc. ἐστι) προϋπάρχειν.

Ἡ δ' αὐτὴ θέσις] Ὡσπερ τὴν θέσιν τῆς χώρας, οὕτω 171, B.
καὶ τῆς πόλεως ἐπαινεῖσαι²⁾ καὶ φησιν, ὅτι ὥσπερ ἡ χώρα
ἐν τῷ μέσῳ κεῖται τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἐν τῷ
μέσῳ τῆς χώρας· Διὰ τὸ τοσοῦτον ἐπὶ³⁾ θάλατταν
ἐπικλίνουσα τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὥς οὔτε παρα-
θαλάττιος αὕτη, οὔτε ἠπειρωτικὴ⁴⁾. Δεῖ δὲ τὸν ζήτορα
πρὸς τὴν χρεῖαν ἀρμόττεσθαι, καὶ εἰ μὲν παραθαλάττιος ἢ
πόλις, ἐπαινεῖν καὶ λέγειν, ὅτι ἐπιστᾶται τὴν θάλατταν, εἰ
δὲ μεσόγειος, πάλιν ἐν τῷ ἐπαίνῳ λέγειν, ὅτι πέφευγεν
αὐτῷ⁵⁾ οὖσαν ταραχώδη.

Τρίτη δὲ] Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, ὅλον τρίτη δὲ ib.
ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει, ἢ ἀκρόπολις· αἰνίττεται δὲ

1) Si bene se habent haec verba ad finem usque scholii, illud
tamen γὰρ delendum est et pro πόλιν scrib. πόλις. — 2) Cod.
εἰλικρινῇ καὶ καθ' ὅλου, pro quo scrib. καθ' ὅλου ex Arist. pro seq.
δὲ maluit γὰρ. — 3) Scr. ἐπαινεῖ. — 4) Aristid. habet πρὸς, quod
aeque commodum. — 5) Cod. εἰ πειρωτική. — 6) Scr. αὐτὴν sc.
θάλατταν. In his autem schol. ante oculos habuit Menandrum,
cujus corpi, πῶς χρὴ χώραν ἐπαινεῖν, invenitur pag. 600. ed. Ald.

εἰς Θουκυδίην κ. τ. λ. vid. Ap. Mon., in quibus Cant. mavult *μόνην πόλιν*¹ κ. τ. λ. His addit Leid. *Ἀκόλουθον* δὲ τὴν τρίτην εἶπε τὴν ἀκρόπολιν, διότι προεγεγκωμίαςε τὴν χώραν² τὴν Ἀττικὴν, εἶτα τὰς καὶ τρίτην τὴν ἀκρόπολιν, ἣτις τύπον ἔχει κορυφῆς ἀντὶ τοῦ ἐξέχει, ὑψηλὴ ἐστὶ· καὶ ὥσπερ αὕτη³ πρὸς πᾶν σῶμα μέση ἐστὶ, οὕτω καὶ ἡ ἀκρόπολις· ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴ ἐστίν, ὡς αὕτη καὶ μέση τῆς πολέως· ἐπειδὴ δὲ πᾶν ἄκρον ἔσχατόν ἐστι (f. προδιωρθώσατο, ut passim), ὅτι οὐ λέγω (f. λέγει) τὸ ὕστατον, ἀλλὰ τὸ ὑψηλόν· περὶ δὲ τῶν ἁέρων αὐτῆς θέλων ἱστορεῖσθαι, οὕτω φησὶν· ἴσμεν, ὅτι ὁ ἀῆρ ὁ διήκων μέχρι τοῦ οὐρανοῦ⁴ λεπτομερές ἐστι καὶ εὐκρατος, ὁ δὲ ἐπὶ γῆς παχύτερος, βουλομενος οὖν τὸν αἶρα ἐπαινέσαι αὐτῆς, φησὶν, ὅτι ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ἀῆρ ἔσχατός ἐστιν, ὡς πρὸς τὰ ἄνω, ἀπὸ δὲ γῆς ὡς πρὸς ἡμᾶς, λεπτομερέστατος καὶ εὐκρατος ὡς ὑψηλότερος, ὁ γὰρ εἰς ὕψος ἀῆρ τοιοῦτος.

171, C. Ἄκρου καὶ μέσου] Ἄκρου λέγει διὰ τοῦ ὕψους, μέσου δὲ διὰ τὸ ἐπὶ μέσου κεῖσθαι· τὸ δὲ διὰ πάντων κάλλος ἀντὶ τοῦ διὰ πάντων κεκαλλωπισμένον.

ib. Ὡσπερ γὰρ⁵] Vid. add. Pariss., Leid. καὶ αὐτὸς ἔχουσιν καὶ τὴν Ἀττικὴν βούλεται δεῖξαι⁶ — τὴν γῆν φησι — τρίτον τὴν χώραν — τέταρτον — πεμπτόν — διὰ τοῦ τελευταῖος ὅρος τῆς εὐκαιρίας.

172, A. Ἐπιστρεπτέον] Vid. ed., sed Leid. οἰκιστὴν μεμνήσθαι — τεχνικόν ἐστι· λέγων δὲ τὴν θέσιν ἐμνήσθη τῆς ἀκρόπόλεως· ἔμενε (l. ἔμελλε) δὲ διεξιέναι — εἶποι. —

1) Sic corr. Cant. Non necessarium. Sed ipse schol. fallitur. Thucydides enim II, 15. non de regione circum arcem loquitur, sed τὸ δὲ πρὸ τούτου, inquit, ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν. In seqq post γενόμενος excidit βασιλεύς. Thucyd. ib. ἐπειδὴ Θησεὺς ἐβασίλευσε. Porro leg. οὕτω συνωκίσθη. Est Thucydidem συνώκισε πάντας. — 2) Cod. χάριν, quod Cant. in marg. corr. — 3) Suspicio in his schol. verbis latere lectionem Aristidis a vulg. diversam: verborum constructio in rhetore hic est impeditior, quae hic habet, ὡς περὶ αὐτὴν πᾶν τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς πόλεως, in his ex praecedentibus subaudiendum videtur εἶναι. — 4) Cod. οὐκουν οὐ. — 5) Cod. καὶ ὅτε. — 6) Haec corrupta. Leg. τὴν αὐτὴν ἔχουσιν γὰρ κ. τ. Α. β. δεῖξαι.

Καὶ τὰ πρεσβεῖα] Πρεσβεῖα νῦν τὰ πρωταῖα, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὰ τίμια.

Παρελθεῖν] Κατὰ κοινοῦ τὸ φεύγοντες, οὐ καὶ ¹ τὸ ^{ib.} μῆκος φεύγοντες, φεύγοντες δὲ καὶ τὸ παρελθεῖν ἂ μὴ ² εἰπεῖν κακὸν νομίζεται, ἀντὶ τοῦ φεύγοντες καὶ τὸ σιωπᾶν, ὅσα δίκαιον εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἐσιωπήσαμεν ταῦτα, φησὶ, ἀλλ' ὑμνήσαμεν.

Ἄ μὴ χεῖρον] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἢ κακόν· οὐ γὰρ συγκριτι- ^{ib.} κῶς νῦν εἶπε τὸ χεῖρον.

Ἀλλὰ μὴν] Μέρος βούλεται τῆς θέσεως εἶναι τὸ εὐ- ^{ib.}κρατον τοῦ ἀέρος· πρὸς γὰρ τὴν θέσιν τοῦ κόσμου δεῖ καὶ τῶν ἀέρων εἶναι τὴν θέσιν. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅτι πᾶς ἀήρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰλεῖται· τοῦτο δὲ ὀνομάζει ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τὸ λεπτομερὲς βουλόμενος δεῖξαι.

Ἦστε εἰ τῷ λόγῳ] Vid. add. Paris., Leid. ἐστι καὶ ὁ ^{ib.} Geel. V. D. mavult εἶη.

Δυσχερῶν] Vid. add. Pariss., Leid. Τὰ δυσχερῆ — ^{171, B.} δῆλον γὰρ ὅτι — τῶν διὰ ³ ἴδιον — ξηρότητα — ἐτέρᾳ δὲ ὑγρότητα — αἰεὶ λυπηρά· λέγει οὖν, ὅτι μετέχει τῶν ἀγαθῶν ἢ Ἀττικῇ ἀπεχομένους τοῦ πλήρους ⁴ ἐκάστου λυπηροῦ· τὸ γὰρ ἄκρα τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ὑγροῦ καὶ ξηροῦ λυπηρά.

Τεκμαίρεσθαι] Τὸ τῆς χώρας, φησὶν, εὐκρατον οὐ μόνον ^{ib.} τοῖς ὡραίοις, φησὶν, ⁵ ἔξεστι τεκμαίρεσθαι, τουτέστι ταῖς ὁπώραις· αὗται γὰρ ὡραῖα καλοῦνται, παρὰ τὸ ἐν τῇ καλλίστῃ τοῦ ἔτους ὡρὰ γίνεσθαι· οὐ μόνον οὖν, φησὶ, τούτοις τοῖς ὡραίοις τὸ εὐκαιρόν ἐστι τῆς χώρας σκοπῆσαι, πολὺ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐχόντων ⁶ τὸ διάφορον, ἀλλ' ὅτι καὶ διὰ χρόνου παραμένουσιν ⁷ αἰνεῖς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ παντὶ, ὥσ-

1) L. οἶον καὶ. Significat enim illud φεύγοντες ad utramque periodi partem pertinere. — 2) Cod. ἂ μὴ τό. — 3) L. ἔχει δύναμιν ἰδίαν, vel simile. Δύναμιν usurpatur hoc sensu ab Aristide (Immo lege: ἔχει τι τῶν τεττάρων (τῶν δψ) ἰδιον). — 4) Scr. ἀπεχομένη τοῦ ἐκ τοῦ πλήθους. — 5) Hoc φησὶν delendum, etsi scholiastae hoc verbum vehementer amant. — 6) Scr. ἔχουσι. — 7) L. διαμένουσιν, vid. edd. Paullo post χώραις pro ὡραῖς, jubente et sensu et schol. ed.

περὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ὥραις κατὰ τὸν ἴδιον καὶ οἰκεῖον τῆς ὁπώρας καιρὸν, τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν διὰ τοῦ παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν· νικῶσιν οὖν καὶ ταῦτα μετὰ τὴν ὥραν εὐρισκόμενα τὴν ἐπωνυμίαν, ἥτοι τὴν τοῦ ἔτους ὥραν. Vid. add. Pariss.

172, C. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἀποστάσει] Ἀπόστασιν λέγει κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. ἰδεῖν τι τὸ¹ διεστηκότες αὐτοῦ ὡς ἐπὶ γραφῆς — αἰσθήσῃ² τὸ δ. — ἢ θέρους — reliqua sine var.

172, D. Δεῦρο ἢ ἐκεῖσε] Πρὸς τὸ βόρειον ἢ νότιον, ἥτοι πρὸς Θράκην ἢ Αἴγυπτον· ψυχρότατοι γάρ οἱ κατὰ Θράκην τόποι, θερμότερος δὲ ὁ κατ' Αἴγυπτον.

173, A. Ὡστε ἐν τοῦτῳ] Παραδόξως ἐπεχείρησε· δεικνύει γὰρ ἦτιαν³ τῆς νίκης ἀμείνω· Αἴγυπτος μὲν γὰρ θερμοὶ νικᾷ, ψυχὴ δὲ Θράκη, καὶ τῆς μὲν τὸ θερμόν, τῆς δὲ τὸ ψυχρόν λυπεῖ.

ib. Ὡστε καὶ τῶν ἄλλων] Vid. quae ex Mon. et ipso Leid. edidi. Ἀφ' Ἡροδότου ἀφέληται⁴.

173, B. Οὐδ' αὖ τὰ λοιπὰ δύο] Ἀνατολὰς καὶ δύσεις· ἐμφαίνει δὲ μίαν οὖσαν κραῖσιν, ἐνθα γὰρ μία κραῖσις οὐκ ἔστι, λέγομεν ὅτι⁵ τὰ ἐνθεν λέγει τὰ ἔξω τῆς Ἀττικῆς· αὕτη γὰρ ἡ Ἀττικὴ μίαν ἔχει κραῖσιν.

ib. Προσθήκης] Τὴν πρὸς⁶ λέγει πρόθεσιν· τὸ γὰρ εἰπεῖν κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

ib. Ὅσον τὸ ἄνω] Vid. add. Pariss., in quorum clausula Leid. diserte τὰς δὲ ὥρας.

ib. Ἐπ' αὐτήν] Καλῶς αὐτῷ ἐκάλεσε⁷ διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν

1) τὸ del. — 2) Cod. αἰσθης. — 3) Cod. ἡ τὴν, illud sensus postulat. — 4) Scr. ἀφέληται. Herod. II, p. 70 quem ante oculos habuisse Aristidem rectissime animadvertit sch., sed quae in fine scholii posuit, ni fallor, hoc significant: unde quidam eum levitatis accusaverunt; itaque si vel maxime scribas διό — κορυφώτητα ἡτιάσαντο, novo tamen more dixit. — 5) Post ὅτι, cum seqq. non cohaerens, quaedam videntur excidisse, forte tamen legendum οὕτως pro ὅτι. — 6) Cod. τῆς. — 7) Sch. ed. habet αὐτος ἐκάλεσε. In promptu igitur esset corrigere αὐτὴν sc. ἀκρόπολιν ἐκάλεσε. Sed sequentia illa in Cod., Leid., quaeque ab ed. absunt, rem expediunt. Κούφον γὰρ τὸ εἰπεῖν, inquit, ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ. Vult igitur sch., Aristidem additis verbis ὡς εἰπεῖν comparationis suae temeritatem castigasse; satis inficeta observatio, sed un-

κ. τ. λ. vid. edd. — τὸ τίμιον νομίζεται — αὐτὴν¹ παρέβαλε καὶ λ. — ταύτη ἣν ἦν ὁμοία· κούφον γὰρ τὸ εἰπεῖν ἐν οὐρανῷ ἀκρόπολιν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ οὐρανοῦ βούλεται διὰ τούτων παριστῆναι, τούτων² γὰρ αἱ ἀκροπόλεις καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀκροπόλεις τοῖς κινδύνοις³ ἀνέκινται, διὰ τοῦτο προσέθηκε Διὸς ἀρχῆν.

Ἔργων τε] Ἔργων λέγει τῆς συνέσεως, Ἀθηνᾶς γὰρ 173, C. ἡ φρόνησις· θρεμμάτων δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν Ἐριχθόνιον· τῶν δὲ περὶ γῆν ἀέρων ἀφεστῶναι τὴν Ἀττικὴν φησι· βούλεται γὰρ διὰ τούτων εἰπεῖν, ὅτι αἰθέρος ἐστὶ μεταξὺ καὶ τῶν περὶ γῆν ἀέρων, ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἢ νοεῖν, ὅτι μόνου τοῦ αἰθέρος διὰ τὴν⁴ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀπολαύει· οὐ γὰρ ἐστὶν⁵, ἐπειδὴ δὲ παράδοξον τοῦτο ἐδόκει, ὥσπερ διορθούμενος τοῦτο φησιν, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται· καὶ λίαν καλῶς· εἰ γὰρ αἰθὴρ τὸ τοῦ αἰθέρος⁶ λεπτομερέστατον, τοιοῦτος δὲ ὁ τῆς Ἀττικῆς ἀήρ, εἰκότως καὶ οὗτος αἰθέρι τοῦτον ἀπέικασέ τε καὶ κέκληκε, συγκρίσει τοῦ λοιποῦ κατὰ γῆν ἀέρος.

Οἷς ταῦτα] Τοῖς δῆθεν θεοῖς φησι· αὐτοὺς γὰρ καλεῖ 173, D. τῆς χώρας δημιουργούς.

Πεδίων] Vid. add. Pariss., Leid. δὲ τὸ εὐφορον — 174, A. λεπτόγεω γὰρ αὐτῶν πάντα φασὶ, τὰ κύλλη καὶ τὴν χάριν παρήγαγεν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐντός — φασὶ —.

de pateat pro αὐτῷ ἐκάλεσε scribendum esse ἐαντὸν ἐκόλασε (ἐκόλασε Paris. A.). Verbum κολάζειν reprimendi significatione veteribus quoque frequentatum fuit, unde saepius κολάζειν τὰς ἐπιθυμίας apud Platonem et Xenophontem. Synesius in Dion. p. 41, C. οἱ τε γὰρ θυμοὶ τοῦ λόγου κεκολασμένοι, castigati numeri. Rhetoricam huius verbi potestatem apud veteres vid. Ern. lex. rhet. gr. p. 185. Eandem huic verbo vim tribuit schol. infra ad. p. 216. τὸ ἀποκον τοῦ λόγου τῇ προσθήκῃ ἐκόλασε vid. ad pag. 261. — 1) Cod. αὐτός. — 2) Scr. τοῦτο sc. μέρος. — 3) Scr. cum sch. ed. τυράννοις. — 4) Verba διὰ τὴν nullum sensum praebent. Forte scrib. διακνοῆς vel simile aut tale verbum post κεφαλῆς inserendum. Potest et ἐπιφρόνης scribi, vid. Dio Chrysost. or. XII, p. 202, B. — 5) Procul dubio haec sunt Aristidis verba, unde correx. Cod. οὐκ ἐστὶ δὲ καὶ ἀέρος. — 6) Scr. ἀέρος. Nam veteres aetherem pro aeris parte habebant, vid. prae ceteris Plat. Tim. p. 238, C. Κατὰ ταῦτα δὲ ἀέρος τὸ μὲν εὐαγεστάτον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.

- ib. Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστη] 'Εκάστη' φησὶ τῆς θαλάσσης, ὡς πανταχόθεν κ. τ. λ. vid. ad edd. De Laurii metallis laud. doct. Geel. Wess. ad Herod. VII, p. 569. et Gottl. ad Thucyd. II, 55., cujus montis situm describit Pausan. I. in.
- ib. Ἐφορμάντων] Οἰκίως τῇ λέξει ἐχρήσατο, ὡς ἐπὶ πλοίων τῷ αἰγιαλῷ ἐφορμᾶν τὰ πένδια, λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπικειμένων.
- 174, B. Καὶ μὴν] Οὐ μόνον τὸ παιδρὸν ἐπαινεῖ, ² ἀλλὰ καὶ τὸ ὠφελίμον· ἐμφαίνει δὲ τὸν λευκὸν ⁵ λίθον, ἀφ' οὗ φησι καὶ τῶν ναῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τὴν κατασκευὴν γεγονέναι.
- 174, C. Ἐν τοῖς πρώτοις] Πρώτη τε αὕτη cf. add. Paris., Leid. ἀνταπέδου, pro quo Geel mavult ἀνταπέδω, vicissim re- pendit — κατασκευὴν —.
- 174, D. Τὸ μῆτε ὑπτίαν] Σύζυγα ταῦτα· ὕπτιον δὲ τὸ ἀναπεπτιμένον φησι· βούλεται δὲ αὐτὴν πάλιν δεῖξαι τῆς πάσης οἰκουμένης γῆς σώζουσαν σχῆμα· εἰ γὰρ μῆτε ὑπτία, μῆτε ὄρειος, πῶς οὐκ ἂν, φησὶν, εἴποι τις εἶναι τελείας· καὶ τῆς πάσης οἰκουμένης σώζουσαν μίμημα.
- 175, B. Ἐξεστι δὲ δοῶν] Ὅτι ἀργυρίτις γῆ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὁ ῥήτωρ (i. e. Demosthenes) δεδήλωκε πανταχοῦ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἰδιωτικοῖς (i. e. actionibus privatis)· δημόσια δὲ ἦσαν τῆς πόλεως κτήματα καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ καὶ μέρος αὐτῶν μισθούμενοι, φλέβας δὲ εἶπε τροπικῶς ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου σώματος, λέγει δὲ αὐτὰς Τὰς νοτίδας τουτέστιν ὕδατώδεις πανταχοῦ διατρεχούσας εἶπε, γὰρ διηκούσας.
- ib. Ἀσπορος] Τὴν ἀνήροτον ⁵ λέγει, ὡς ὄρειον· φησὶν οὐτ,

1) Scr. ex sch. ed. ἐφ' ἐκάστῳ μέρει τ. 3. — 2) Cod. ἐπαινεῖν. — 3) Recte igitur Jebb. editi scholii λακὸν correxit; etsi alterum quod proponit λακωνικὸν rejiciendum est. — 4) Ex hujus editique sch. concentu liquet in Ar. pro τελείας non legendum esse τελείαν, quod Jebbicus vult. Non enim voluit rhetor, Atticam esse τελείαν, sed τελείας οἰκουμένης imaginem; hanc regionem omnia continere, quae in toto et quasi perfecto terrarum orbe conjuncta inveniuntur, nisi forte pro εἶναι τελείας legi praestet ἐντελῆ, cum corruptela nata sit ex vocis εἶναι compendio, ἐντελῆ sane omnium aptissime cum μίμημα conveniret, essetque id quod alibi dicitur ἀκρα μίμησις. Eod. plane sensu Lucianus t. III, p. 332. πηλὸς γὰρ ἐστὶ ἀπλαστός ἦν καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. — 5) Cod. ἀνείροτον et mox ὄριον.

οτι ἀμείνων αὕτη τῆς ἐτέρας τῆς σπειρομένης, κρείττων γὰρ ἢ ἀργυρεῖς.

Ἐλευθερίας] Ἐλευθέριον ἐκάλουν vid. add. Pariss., ib. Leid. μικρόλογον pro φειδωλὸν — ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς καὶ πρὸς εὐεργεσίας ἔτοιμοι, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἐχρὴν αὐτοὺς καὶ γῆν εὐφορωτάτην ἔχειν καὶ μέταλλα τοιαῦτα.

Ρεύματα ἄλυσπα] Vid. add. Pariss., Leid. ἀκαίρω φορᾷ 175, C. χειμῶνος τὰς παρακειμένας κ. τ. λ. — ὑετείων — καὶ οὐχ ὁ τῇ τυχόντι φθορᾷ, τῶν δὲ παρακειμένων καὶ γειτονούντων ἀπεργαζομένους χωρίων¹.

Ὡν ὁ πάντων] Τὸν σίτον φησί· οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον, ib. ἐπειδὴ ὥσπερ βοτάνην φασὶν αὐτὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ² διὸ καὶ αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀλλὰ ταῦτα] Vid. add. Pariss., Leid. σύγκρισιν τοῦ 175, D αὐτόχθονος εἶπε· τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι ὥσπερ ὁ τὸ ἄριστον θανυμάζων ἀπὸ τῶν τραγημάτων οὐδὲν ἐπιδείκνυται γενναῖον, δέον ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπαινεῖν, οὕτω καὶ ἡμεῖς νῦν· παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων τὰ μείζω θανυμάζοντων τὰ ἐνδοξα.

Ἐλέφαντες κ. λ.] Vidd. ad edd.

176, A.

Ἄ τοὺς παῖδας³] Vid. ad edd., L. Λαμίας — ad ib.

✧ Μορμολύχεια haec annotavit doctiss. Geel. »Platonis locos et quae porro de his terriculamentis scitu digna sunt, apud Ruhnck. ad Tim. s. v. et Gesn. ad Luc. III, p. 31. Spanh. ad Call. h. in Dian. vrs. 67. « — δίακνε με⁴. —

Κατὰ τοὺς ἐν Ἰνδοῖς μ.] Vid. quae edidi ex Mon. Ap., 176, B. in quibus post μέγεθος haec inserenda: καὶ ὅτι χρυσὸν

1) Legendum, ni fallor, καὶ οὐχ ὅτω ἐντύχωσι φθείροντας, τ. δ. π. κ. γ. ἀπειρομένους χωρίων. — 2) Supple ex schol. ed. ἀναδοθῆναι. — 3) Cod. ἃ δὲ τοὺς παῖδας φοβεῖ καὶ ἐκπλήττει. Aristidis itaque verba negligenter, ut videtur, citavit schol. Monui, ne quis lectionis varietatem subesse putaret, quamvis φοβεῖν et ἐκπλήττει, saepissime jungantur. In seqq. nugatur schol., sed quae habet de Mormo, muliere Corinthia, ni fallor, addenda sunt eis, quae de illa fabula circumferantur. — 4) Scr. δάκνει vel δάκνει ἱππος, ut est ap. Theocr. Adon. vrs. 40. Fons traditionis de Samia invenitur apud Diod. Sic. XX, 41. ibiq. Wess. et Casaub. ad Strab. I, 19, C.

ὀρύσσουσι καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσιν
κ. τ. λ. Addit Leid. Οὐ κατὰ τούτους οὖν, φησὶν, ἀξιῶ
καὶ γὰρ ἡδε ἡ κάλλιστον τῆς ἡμετέρας χώρας σεμνύνειν, ἥτοι
τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κρείττονως δηλονότι.

176, C. Οὐ γὰρ πλάνην] Vid. add. Paris., Leid. ὁδὸν, πῶς
εἰσέλθωσιν εἰς Π.

176, D. Δυσὶν δυστ.] Cf. Add. Pariss. Annotat autem haec
doctiss. Geel: vid. Thucyd. I, 2. in. cujus vulg. lect. hoc
schol. probatur.

ib. Βιασάμενοι] Vid. ad edd. Leid. ὥσπερ¹ ἀπὸ τῶν Ἀθ.

177, A. Ἀλλ' ὥσπερ] Ὡς ἐπὶ γαστροῦς εἶπε κόλπων, τουτέστιν
ἄνευ σπέρματος (Haec pertinebant ad Αἰτὸ ἐξ αὐτοῦ, ubi
vid. Addit Leid. Αἰτὸ εἰφήμως ἐπήνεγκεν, αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ
λαβὼν τὴν ἀρχήν· γένος δὲ καλεῖ τὸν ἄνθρωπον.

ib. Θέαν] Vid. add. Pariss., Leid. φησὶν — Demosthe-
nis locus est p. 234. ed. R.

ib. Οὐ τῷ μᾶλλον] Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὅτι αὐτόχθονές εἰσι,
τοὺς ἄλλους ξένους νομίζουσιν, ἀλλ' ὅτι προὔλαβον καὶ
κατέσχον τὴν χώραν ἄλλοθεν ἔκκοιτες· οὕτω δὲ φησι Ταῦτα
κρίνουσι, οἷονεὶ ἀφορίζουσι· φθάσαντες γὰρ τοὺς ἄλλους
ἐνοικῆσαι, τοὺς δευτέρους ἐλθόντας ξένους ἀφορίζουσι καὶ
νομίζουσι.

177, B. Μᾶλλον δὲ] Τοὺς δευτέρους ἔδειξε κρείττους τῶν πρώ-
των τὸ κατὰ κρίσιν γενέσθαι πολίτας, οὓς καὶ δημοποιή-
τους² καλεῖ; περὶ δὲ τούτων λέγει τῶν διὰ ψηφισμάτων
γινομένων πολιτῶν.

ib. Διαφέρουσιν] Δηλονότι ἐπὶ κακία, ἐπειδὴ οἱ μὲν ψη-
φισθέντες ἐγένοντο πολῖται, οἱ δὲ ψηφισάμενοι βία τὴν ἄλλο-
τρίαν κατέσχον καὶ αὐτῶν ἐποίησαντο πατριδα.

177, C. Τῷ φανέντι] Vid. add. Paris., Leid. εὐποροῦντες, quod
corr. doctiss. Geel. Notandum praeterea, voces λίθοι
καὶ ξύλα, ubi junctae inveniuntur, proverbii speciem

1) Scr. ἥδη τὸ. E' seqq. corrigatur sch. ed., ubi male legi-
tur ἀλλὰ κρείττον, ὡς δῆλον. — 2) Immo οἱ, quod habet sch. ed.
Mox pro Αἰδέσθαι recte, ut puto, Burmannus correxit Ἐφέσθαι.
3) Sic scripsi pro δοκοποιήτους.

gerere et de rebus nullius pretiū usurpari, ductas ex Hom. Iliad. ἀπὸ δρύος, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, cf. Plat. Apol. Socr. 23. Alcib. I, p. 126. ed. Ast. Phaedon. p. 29. Wyt. Gorg. p. 52. 107. ed. H. Hipp. Maj. p. 156. Parmen. p. 197. Euthyd. p. 396. Theaet. p. 332. Thucyd. IV, 3 Xenoph. Hellen. III, 1, 7. 3, 6. Cyrop. II, 1, 27. Mem. Socr. I, 1. 14. ubi τὰ τυχόντα ex margine irrepsit. Herodotus jam, ut ὁμηρικώτατος scriptor, IV, 72. 180. VIII, 71. IX, 97. Ex recentioribus tantum laudo Dion. Chrys. or. XXX, p. 301. ed. Mor. Nolo nunc plura, nisi quod vel in ipso Jeremia propheta II, 27.

Εὐγένειάν τε] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ τίθεται· πο- ib.
λιτείαν δὲ λέγει τὸ πολίτας εἶναι.

Καὶ δυοῖν] Δύο ὀνομάτων¹ ὅσον ξένοι [καὶ] πολίται, ib.
ἐπήλυδες καὶ αὐτόχθονες.

Ἐξούλης] Vid. add. Pariss., Leid. ἐκβαλλόντων τοὺς 178, A.
πολεμίους νόμους μόνης τοῦ δημοσίου² καὶ κατὰ — μητρὶ —
δικάζεται τῆς³ περὶ ἐξούλης μητρὸς πρὸς τινα, οἷον εἰ
λάσσεως.

Οἱ πλεῖστοι]. Οἱ πλεῖστοι καὶ οὐ πάντες εἶπεν, ἐπειδὴ 178, B.
καὶ Ἀρκάδες αὐτόχθονες λέγονται⁴.

Ἦσπερ ἐν συνοικίᾳ] Vid. add. Paris.⁵ ib.

Οἱ τελευταῖοι]. Οἱ ἐκβαλόντες τὴν πρώτην⁶ οἰκοῦντας, ib.
τὸ δὲ παραιτηθῆσάμενος ἀντὶ τοῦ ἐξιλεωσάμενος⁷, θερα-

1) Scr. καὶ δυοῖν ὄντων ὀνομάτων. — 2) Haec non expedit: οἱ πολέμοι huc non pertinent, nec, quid τοῦ δημοσίου mentio velit, scio. De ἐξούλης δίκη vid. Lexicogr. vet., ex quibus Harp. οἱ δὲ ἀλόντες ἐξούλης — τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Itaque quaedam ex hoc schol. excidisse putem. Schol. quoque ed. h. l. corruptum, ubi pro τῷ ἐπιβάλλον αὐτῷ forte legend. ὑπὸ τοῦ ἐκβάλλοντος αὐτόν. Desideratur enim verb. ἐκβάλλειν ad explicandam potestatem vocis ἐξούλης. Quod derivandum ab ἐξίλλειν, Hemst. ad Tim. p. 52. et Piers. ad Moer. p. 145. — 3) Scr. τις. — 4) Plut. Quaest. Rom. p. 286, A. πρώτοι ἀνθρώπων γεγονέναι δοκοῦσιν ἐκ γῆς, ὥσπερ ἡ δρυς τῶν φυτῶν. — 5) Significatur Aesch. c. Tim. p. 137. ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκῆσιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν. — Cf. Jung. ad Poll. IX, 39. Illud autem μένουσι pro ἔχουσι sibi servat schol. 6) L. Τὸνς πρώτον. — 7) Co. ἐξελεωσάμενος.

πένυει γὰρ ὡς ἐπίφθορον· στρατόπεδον δὲ καλεῖ τὰς πόλεις ὡς ἐπὶ σκηνῶν.

178, C. Μόνοις δὲ τοῖς 1 Τοῦτό φησιν, ὅτι σύμβολον Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχαιογονίας ἔσω δὲ 1 πῦρ καὶ τοῖς αὐτῶν ἀποίκους ἐδίδουσαν, οὐ παρ' ἄλλων λαβόντες. Ἀκίνητον δὲ ἐστὶ ἄν ὡς πρὸς τὴν σκηνὴν εἶπε καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν λέξιν· ἔχει γὰρ καὶ τὸ ἴδιον, ἔχει δὲ καὶ τὸ βέβαιον τοῦτο τὸ ἀκίνητον· λέγει δὲ, ὅτι τὸ πρυτανεῖον σύμβολόν ἐστι τῆς πόλεως, οὐδὲ γὰρ αἱ κῶμαι τοῦτο ἔχουσιν· ἀκίνητον οὖν αὐτὸ ἔχουσιν Ἀθηναῖαι, οὐ παρ' ἄλλου λαβοῦσαι, 2 τουτέστιν οὐ δεξιόμεναι παρ' ἄλλης πόλεως· πῦρ δὲ ἦν ἄσβεστον κ.τ.λ. cf. quae edidi ex Ap. M. Annotat doctiss. Geelius haecce ad τῆς Ἀθηναῖς: Minervae Poliadis. Significat schol. lampadem, quae in eo templo Deae accensa erat, vid. Paus. I, p. 63 ibiq. Kuhn. Casaub. ad Strab. IX, p. 396 A. et Reim. ad Dion. Cass. libri XXXIV, p. 51. — Leid. νέμοντες αὐτό 3.

ib. Ἡ κομιδῇ γε 1 Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες αὐτόχθονες 2· φαμέν οὖν ὅτι καὶ Ἀρκάδες 4 τὸ μὲν αὐτόχθονες εἶναι συγχωρεῖ, πρώτους γε μὴν ἀνθρώπους ἀλλαχοῦ γενεῶν οὐ συγχωρεῖ.

ib. Ἐστὶ ἄν ἀκίνητον 1 Ἐγνωμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἦν πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ μὴ ὁ Προμηθεὺς ὑποκλέψας τοὺς κρείττους μετέδωκε τοῖς ἐπὶ γῆς ἐν τῷ νύμφηκι· οἱ νῦν Ἀθηναῖοι, ἅτε δὴ ὄντες αὐτόχθονες, παρῆσχον (f. μετέσχον) πρῶτον τοῦ πυρός, διὸ καὶ λέγει ἀκίνητον, ὅτι παρ' οὐδενὸς λαβόντες, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτῶν τῶν κρείττωνων εἶχον· ὁ δὲ νοῦς οὗτος, πάντες οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι οἰκοῦσι τὴν πόλιν δίκην σκηνῆς, ἀπορία πατρίδος τῇ παρατυχοῦσῃ χρησάμενοι, τοῖς δὲ ταύτης τῆς χώρας, ὃ ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς ἀποίκων 5 ἢ πόλιν ἐστὶ κυρίως (f. κυρία) πατρίς· κυρίως (f. κυρία) δὲ, ἐπειδὴ οὐκ ἀποικοί τινων, ἀλλ' αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι.

1) Scr. cum Cant. ἔσωζον δὲ. Mox καὶ τοῖς scripsi pro καίροι. —

2) Cod. λαβοῦσα. — 3) Num νομίζοντες οὕτω? hoc pacto Deum quodammodo Deae compotem fieri. — 4) Scr. Ἀρκάδιν. — 5) Ferri non potest. Explicat Aristidis ἐγγόνους. Itaque restituendum videtur ἐνοίκους.

Πρυτανείου] Τὸ πρυτανεῖον ἦν τόπος [ἱερός] τῆς *ib.*
 Ἀθηνᾶς, ἣ οὕτως, ὅτι ἐφύλαττε τὸ πῦρ ἐξ οὗ καὶ ἀποικοι
 μετελάμβανον· τὸ πρυτανεῖον διπλὴν ἔχει σημασίαν, ἣ
 γὰρ τὸ τοῦ πυρός ταμεῖον, ἣ τὸ τῶν πυρῶν, ὃ ἐστὶ τοῦ
 σίτου, ταμεῖον.

Πολλῶν] Πολλὰ γὰρ τὴν ἀρχαιότητα τῆς χώρας παρι- *ib.*
 στῶντος, τὸ εὐκρατον καὶ τὸ εὐήλιον, τὸ τῶν λόγων εὐ-
 φορόν τε καὶ πάμφορον· ἐν αὐτῇ γὰρ πᾶσα παιδεία καὶ πα-
 σῶν πόλεων διαφέρουσι· μετὰ δὲ τὴν γένεσιν τοῦ ἀνθρώ-
 που ἀκολούθως κ. τ. λ. *vid. add. Pariss., Leid. περὶ τρο-*
φῆς — γεννηθέντα τὸν ἀνθρώπον δεηθῆναι τροφῆς· δείκνυσιν
οὖν * 3 ἐτέρου δεόμενόν ἐστι, καὶ ὁ ἀνθρώπος τῆς τροφῆς
 καὶ ἡ τροφή τοῦ ἀνθρώπου· διὸ καὶ ἐπάγει πάντων αὐτὸ
 ἕκαστον εἰπεῖν ἐπειγόντων ἀντὶ τοῦ ἑκάστου τῶν πάν-
 των τοῦτο εἰπεῖν ἐπείγοντος, τουτέστι ὅτι καὶ πρώτη ἀν-
 θρώπου ἦνεγκεν Ἀττικῇ, καὶ πρώτη τροφήν κατ'ἀλλήλον ἐξεῦ-
 ρεν, τὸν σῆτον φημι.

Αἰροῦμαι τὸ τῇ φύσει δευτέρον ⁴] Τουτέστι τὴν τροφήν. 178, D.

Τὸ πρῶτον βεβαίουν ⁵] Ὅ ἐστι τὸ γενέσθαι ἐν αὐτῇ *ib.*
 πρῶτον ἀνθρώπου· εἰ γὰρ καὶ τροφήν πρώτη ἐξεῦρε * ⁶ καὶ
 ἀνθρώπου ἦνεγκε * δὲ τὸν βίον τὴν τροφήν.

Καὶ γίνεται δὴ παν.] *Vid. add. Pariss. Leid. ἀγῶνα, 179, A.*
 ἱερόν δὲ ἀντὶ — ἀμιλλώμενοι, ἀντὶ τοῦ, ἀγὼν ἦν θεῖος
 ἀλλ' οὐ * ⁷ Καλῶς δὲ εἶπεν *pergit Leid. cum Paris. A.*

Θεοὶ δὲ συμφέροντες] *Vid. quae ex Mon. et Leid. edidi. 179, B.*

Πρώτους τε γὰρ φύντας] Ἐπενόησεν εἰς ἐγκώμιον ἀνε- *180, A.*
 νεγκεῖν τὸ γιγνώμενον, πανταχόθεν αὖξων τὸν ἔπαινον· καὶ
 μὴν τοῦτό γε τὸ σχῆμα ἀντίστροφον, ὅπερ πιστοῦται τὴν ἀλή-
 θειαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν συντρέχει (*Cod. συντρέχει*).

1) *Leg. παριστῶντα vel παριστᾶ, οἶον.* — 2) *Sententia probabilis. Quaedam tamen excidisse videntur.* — 3) *Supple ὅτι ἔτερον.* *Cant. Sequentis autem scholii auctor vim verborum αὐτὸ ἕκαστον non intellexit.* — 4) *Sic scripsi pro corrupto αἰροῦμαι διὰ τῶν δευτέρου τῇ φύσει.* *Nisi qui credere velit, scholiasten in Aristide legisse αἰροῦμαι δὴ τὸ δευτέρον τῇ φύσει.* — 5) *Arist. τὸ πρὸ αὐτοῦ β.* — 6) *Supple πρώτη δὴ Cant. Sequens lacuna explenda voce λέγει.* — 7) *Supple θνητός.* *In seqq. scholiastes in Ar. non videtur legisse γῆς, quae quidem vox desiderari potest.*

- ib. *Καὶ μὴν τοὺς γε*] Vid. add. Pariss., Leid. *ἐνέκεν ἀναγκαῖον — καὶ πρῶτον μὲν — τοὺς ἐν αὐτῇ φ. — ὄντας, ἔδη καὶ δ. — ἐναρέτους¹ δὲ αὐτοὺς καλεῖ, τῷ πρῶτους εἶναι· ἀνωτέρω γὰρ εἶπε.*
- 180, B. *Τοῦτο δὲ τῆς τιμῆς*] προσυπακουστέον ἕνεκα, τὸ δὲ σχῆμα ἀριθμητέον.
- ib. *Ὡς γε² αὐτοὶ*] Τὴν μετάδοσιν αἰνίσσεται τοῦ σίτου καὶ τῶν ἄλλων, ὥσαντι ἔλεγεν, οὗτος οἶδεν εὐεργεσία πρὸς κρείττονας ἄγειν τὴν μίμησιν.
- 180, C. *Ἀλλὰ τοσοῦτον*] Vid. add. Pariss., Leid. *ἐκφοβοῦντο — αὐτοὶ — τὸ μεταδοῦναι — ἑαυτοὺς καλλίους ἀπέδειξαν — ἐνελημμένοι — ὅσον εἰκὸς τῶν ἐξ ἴσου. —*
- ib. *Δοκεῖ δέ μοι*] Καλῶς τὸ δοκεῖ, ὅτι θεὸν εἶπεν ἀνθρώπους μιμησάμενον.
- ib. *Ἡ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν* (Cod. αὐτῶν) κατ.] Δι' ἣν γέγονεν ἀθάνατος· λέγει δὲ τὴν διάνοιαν, αἰνιττόμενος ὥσπερ καὶ τὴν πόλιν οὔσαν καὶ ἐσομένην ἀθάνατον· σημεῖον δὲ φησι τοῦ μιμησασθαι Ἡρακλέα τὴν πόλιν. Διὰ δὲ τοῦ οὐ μόνον τῶν ἐκείνοις πρὸς τοὺς ἄλλους τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὅτι, vid. add. Pariss., Leid. ἄλλους τινὰς ὁ Ἡρ. καὶ ὁ Θ. — ἀλλήλους οὕτω μεγάλην³ καὶ τοιαύτην ἐκτήσαντο φιλίαν· αἰνίσσεται δὲ εἰς Πάτροκλον — σημεῖον τοῦ τὸν Ἡρ. — ἢ πρὸς Θησέα φιλία, ἥτις οὐ μόνον τὰς πρὸς ἄλλους ἐκείνοις γενομένας φιλίας κυμπληθεὶς ὑπερέσχεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἄλλους· κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ παμπληθεὶς ὑπερέσχεν.
- 181, A. *Ἀνθ' ὧν αὖ καὶ πρώτη πόλις*] Πρῶτοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Ἡρακλέα ἢ διὸς⁴ ἔδρυσαν καὶ τὰ Ἐλευσίνια μνηθῆναι ἐποίησαν.
- 181, B. *Καὶ τοὺς παῖδας δ.*] Ἀντὶ τοῦ ὑπέδεξαι· καὶ ἐπειδὴ μνησθεῖς⁵ Ἡρακλέους καὶ τῶν ἀπογόνων ἐκείνου ἔμελλε λέγειν, ὅπως αὐτοὺς εἰς Πελοπόννησον κατήγαγον· ἰδιάζον δὲ

1) Notanda est haec lectio, ἐναρέτους, refertur enim hoc sch. ad Aristidis verba ἢ τοῖς ἀρίστοις ὠφείλετο. — 2) Notanda varia lectio pro ὥστε. — 3) Sic scripsi sensu postulante pro πρὸς ἄλλα μεγάλη. — 4) Num ἐν θεοῖς? — 5) Scr. ἐμνήσθη.

ἔστι κεφάλαιον τὸ περὶ τῆς καθύδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ βούλεται αὐτὸ ὑστερον εἰπεῖν, διὰ τοῦτο νῦν αὐτὸ παρέλιπεν.

Πέμπουσι δὴ ¹⁾] Ἡ Δημήτηρ δέδωκε τὸν σῖτον τοῖς ^{ib.} Ἀθηναίοις οὕτως· ὅτε ²⁾ ὁ Πλούτων ἤρπασεν ἀπὸ Σικελίας τὴν Κόρην, τὴν θυγατέρα Δήμητρος καὶ Διὸς, περιενόστησε Δημήτηρ ζητοῦσα αὐτήν, καὶ δὴ ἐν Ἀττικῇ ἦλθεν, καὶ ὑπεδέξατο αὐτήν ὁ Κελεὸς καὶ μισθὸν τῆς ξενίας δίδωσιν αὐτῇ τὸν σῖτον. πομπήν δὲ λέγει τὴν πέμψιν *vid. add. Pariss., Leid.* καλῶς δὲ καθάπερ θεωρητικὸν εἶπε, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ πᾶσι πένησι διέδοτο καὶ πλουσίοις, καὶ πολίταις καὶ ξένοις. Τρόφιμον δὲ τὸν Τριπτόλεμον *vid. Ap. Mon., Leid.* Τραφεῖς — καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέτα· θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ *M.*

Τροφίμων ἓνα] *Vid. add. Pariss. ex Cod. D. Leid. ἡλι* ^{181, C.} *κίμ* *omittit* — εἴποι τις, παιδοκόμοι — οἱ γεγραίτεροι — νῦν ἡ χυδία διώλεκτος αὐθεντοπώλους κ.

Τὸ ἄρμα πτερωτῶν] Τὸ μυθικὸν ἡρμήνευσε, τὸ τάχος ^{ib.} ἄρματι πτερωτῶ παραβαλὼν· λέγεται γὰρ, ὅτι Δημήτηρ τῷ υἱῷ τοῦ Κελεοῦ τῷ Τριπτολέμῳ παρέσχεν ἄρμα ἐξ ὀφείων πτερωτῶν, ἵνα ἐπὶ τούτου ὀχούμενος διδῷ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τὸν σῖτον καὶ ταχέως πληρώσῃ (*Cod. πληρῶσαι*) τοῦ σίτου τὴν γῆν, καὶ ὅμως Ἀριστείδης οὕτως ἔδοξεν εἶναι πτερωτῶν τὸ ἄρμα, ὅτι ταχέως ἄνω τε καὶ κάτω ἀπήρχετο. Φιλόχορος δὲ κ. τ. λ. *Vide quae ex Leid. et Mon. edidi.*

Διὰ ψιλοῦ τοῦ ἄερος] Ἀντὶ τοῦ διὰ γυμνοῦ, οὐ ὅκ (^{ib.} ὃν οὐκ) ὄρος ἐκάλυνεν οὐ ποταμὸς, ψιλὸς γὰρ καὶ ὁ ἀήρ εἴρηται, ὡς μηδὲν τούτων ἔχων.

Τὰς Χάριτας] *Vid. add. Pariss., Leid.* ὁ διὰ — τὰς ^{181, D.} *εὐεργεσίας* — ἐπιφέρειν, ταχέως ἀπέδειξαν ἔργῳ τὰς Χάριτας.

Αἱ παρὰ τῶν Ἑλλ.] Ἀπαρχὰς οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Ἀτ- ^{182, C.} *τικὴν* ἔπεμπον στάχνας ἀπὸ (ἐπὶ *Cant.*) τῶν Ἑλληνικῶν· καὶ τοῦτο σημεῖον καὶ δείγμα τοῦ λόγου αὐτοῦ ποιεῖται καὶ τὰς τοῦ Θεοῦ μαντείας τοῦ αὐτοῦ ἀπὸδειξιν λαμβάνει· λοι-

1) *Cod. δε.* — 2) *Sic scripsi pro οὕτως ὅτι.*

μου [γαρ] εὐσκήφαντος vid. quae edidi ex Ap. Mon., Leid.
item ἄλλοις.

182, B. Τίθησι] Καὶ τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν ἔλαβε τοῦ λόγου.
ἀγὼν γὰρ ἐτελεῖτο Ἐλευσινίοις, ἐν ᾧ ὁ νικῶν ἀσπάρχας
ἀπέφερετο ἄθλον. Ἔδειξε δὲ διὰ τῶν λέξεων, ὅτι πρὸς
ἀπόδειξιν ἔλαβε τὸν ἀγῶνα, τὸ γὰρ πιστουμένη ἀντὶ
τοῦ ἀποδείκνυσαι ἔθηκεν· οὕτω δ' ἐπὶ (sic Cod. f. οὕτω
δ' αὖ), καὶ τοὺς θεοὺς ἐτίμησαν ἀγάλμασι καὶ θυσίαις,
καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσηνέχθησαν, καὶ ὡς θεὸς
(f. θεοὶ) αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις. ἀνθρώποις ἐγέν-
νοντο — καὶ τοῦτο μὲν (Ita Geelius, V. D. distinguit
et ἐγένοντο pro varia in Arist. lectione haberi et facile ex
hoc scholio inseri posse putat. Quid? si ita legas: τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις ἐγένοντο. Καὶ τοῦτο μὲν] vid. add. P.
τὸν τοῦ γένους τόπον ἐνταῦθα ἀναπαύσας, ὃν διὰ τῆς θεί-
σεως τοῦ τόπου διηρύσατο, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν τῆς ἀνατρο-
φῆς πρόεισι, πλὴν ἔοικε καὶ τοῦτο τὸ γένος εἶναι κοινὸν τὸ
ἐπιφερόμενον καὶ τῆς ἀνατροφῆς· πλείω δὲ τμήματα λέ-
γει, ἐπειδὴ (insere καὶ Cant.) αὐτὰ ἐπιμερίζεται τὰ τῆς
ἀνατροφῆς (Cod. ἀναστροφῆς)· εἰσὶ δὲ αἱ πράξεις ἀκολου-
θως, ὃ διὰ τοῦ ἐφεξῆς ἐσήμανε, μετὰ γὰρ τὸ γένος ἡ ἀνα-
τροφή ἦτοι αἱ πράξεις.

182, D. Ἐν μέρει δὲ] Τοῦτο σαφῶς πέφρασαι, ὃ δὲ νοῦς τοι-
οῦτος, ὅτι μετὰ τὰ ῥηθέντα πολλὰ ἐστὶν ἀκόλουθα ἐκεί-
νοις εἰς τὸ λεγθῆναι, οἷον ἀκόλουθόν ἐστιν εἰπεῖν κατὰ
(μετὰ, Cant.) τὴν καρπῶν διάδοσιν, τὴν ὑπὲρ τῶν κινδυ-
νευόντων ἀντίληψιν· βουλόμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς ὄν-
τες τοὺς ἄλλους εὐεργετῆσαι, τοὺς καρποὺς διέδοσαν· ἀλλὰ
καὶ βουλόμενοι πάντας σῶζεσθαι, ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων
ἐπολέμησαν, (Cod. σῶζεσθαι ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων, ἐπ.)
ὃ σημεῖον καὶ τοῦτο (f. αὐτὸ) τῆς εὐσεβείας· ἀλλ' οὐκ ἔστι
μοι, φησὶ, καὶ τοῦτο δηλόν, εἰ ἀρμόττει καὶ τοῖς λόγοις,
ταύτην σῶσαι τὴν ἀκολουθίαν· καὶ γὰρ ἀνωτέρω Ἡρακλέους
μνησθέντι καὶ τῶν ἀπογόνων ἐκείνου ἡρμοττεν εἰπεῖν καὶ ὅπως
αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχ ἡρμοττε τῇ λό-
γῳ, διὰ τοῦτο αὐτὸ παρέλιπεν· ὑποκατιῶν δὲ τῶν Ἡρακλει-

δῶν ἐμνήσθη, μνησθεῖς δὲ τοίνυν κἀνταῦθα πόλεως θύσεως τε καὶ χώρας ἐμελλε καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων διεξέναι· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς ἐπιλόγοις ἤρμωτε τὸ κεφάλαιον, παρέλιπεν αὐτό, διὸ καὶ τᾶλλα πάντα ἕσας περὶ τῶν θείων διεξέρεται.

Περὶ τῶν θείων] Οἶον ὅτι πολλὰ ἐποίησαν οἱ θεοὶ εἰς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἢ τὰ παρὰ τῶν θεῶν λεγόμενα ἢ τὰ παρ' αὐτῶν διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ ὧν, ἔτι δὲ ὧν μᾶλλον οἱ θεοὶ κατώρθωσαν· ἐν κοινωνίαις δὲ εἰργάσαντο εἶπεν ἢ μετὰ θεῶν, ὥς ἐπὶ τῆς Ξέρξου ναυμαχίας ἢ μετὰ ξυμμάχων (sic): τῶν γὰρ πολέμων τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν, τοὺς δὲ μετ' ἄλλων κοινῇ πεποιήκασιν· καθ' ἑκάστους δὲ φησι χρόνους ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν αἰεὶ οἱ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ διάφοροι κατὰ χρόνους καὶ διὰ τοῦτο ἐκώστη τῶν πράξεων τηρεῖ τὸν ἔπαινον.

Καταλαμβάνουσι (Cod. Leid. rectius ad ἤρισαν adscriptum)] Vid. add. Paris. Leid. diserte περιμάχτην — διαβέβληται —.

Σχεδόν, ὥς εἰπεῖν] Σχεδόν οἱ πρῶτοι· καὶ ἐπαινεῖ διὰ τοῦ πρῶτοι τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀνεπαχθῇ Διὶ τὸν λόγον καὶ Ἥρᾳ ποιεῖ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ σχεδόν.

Δευτέραν] Δευτέραν λέγει τιμὴν, τὸ αὐτοῖς (f. αὐτοῖς Paris. A. τοῖς) Ἀθηναίοις ἐπέτρεψε (Paris. A. ἐπιτρέψαι) τὴν κρίσιν.

Χάριεν καὶ κοῦφον] Ἀντὶ τοῦ κουφιστικόν· ἔστι δὲ ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ οἶον χάριεν καὶ κοῦφον· ἐχρήσατο (Cod. Leid. et Mon. ἐχρήσαντο) δὲ κ. Θ. τ. λ.

Ἐν τοῖς παιδικαῖς κρ.] Vid. quae ex Mon. et Leid. edidi Cant. corr. ἕρις Cod. περιώνη ἔρως.

Τοῦτε ῥοθίου] Vid. quae ed., pro ὅτι ἐλαίας Geel mavult ἦτοι, mox Cod. ἄπετρ.

Οὐ μὴν κατέλυσε] Καταλῦσαι ὥς ἡττωμένων τὸν ἔρωτα, οὐδὲ μετὰ ταῦτα ἐπαύσατο τὸ ἐρᾶν (Cod. ὁρᾶν).

Τοὺς ἀνταγωνιστάς.] Vid. ed., addit Leid. οὗ χάριν Ἀριστείδους καὶ Ἡροδότου ἔγραψεν· ἄλλοι δὲ ἀνταγωνιστάς τοὺς Λακεδαιμονίους, πεζόμαχοι γὰρ, ἢ Κορινθίους καὶ Κερκυραίους, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ ἐμελέτησαν τὰ ναυτικά·

εἶτα καὶ ὑπερβολὴν εἶπεν, ὅτι ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἐνίκησε ναυτικά οὗτος ὑπ' Ἀθηναίων ἡττήθη· τοὺς τῶν αὐτῶν δὲ μετασχόντας φησὶν, οἷονεὶ τοὺς συννευρεθέντας τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὠφελίμους τὸ ναυμαχεῖν παρ' αὐτῶν καὶ τούτους ὑπεραίρειν ὁ Ποσειδῶν ἐχαρίσατο τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων.

184, A. Καὶ κατεσκευάσατο] ὥσπερ, πιστουμένη τῇ ἐπωνυμίᾳ τὸ κτῆμα· διαρκῇ δὲ ἀντὶ τοῦ διαρκοῦσαν καὶ (ins. οὐ) πρὸς πόλεμον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰρήνην.

ib. Ἀφ' ἧν] Ἀπὸ τῶν λόγων· πρὸς τοῦτο γὰρ ἀποδίδωκε. Βίων δὲ παραδείγματα] Ἡ τρόπους πολιτείας καὶ ἥθη χρηστὰ, ἢ τέχνας καὶ ἐπιτηδεύματα, οἷον βίου παραδείγματα γραμματικοῦ, φιλοσόφου, ῥητορικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ καὶ γεωργικοῦ.

Ἔτι δ' ἵππων (Leid. retulit ad ἐκείνην)] Καλῶς τὶ σχήματι (sic doctiss. Geel, Cod. τῷ σχήματι) οὐ γὰρ βούλεται vid. add. Pariss., Leid. μαχέσασθαι — ἐφεῦρε τὸν μέλλοντα, πάρεδρον δὲ τῆς Θεοῦ ὁ Ἐρεχθεὺς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων· πρῶτος γὰρ κ. τ. λ. σὺν τῇ Θεῷ δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτῆς Ἀθηναῖς τὴν κατασκευὴν ὑποβαλοῦσης αὐτῷ.

184, C. Χορεῖται] Vid. add. Pariss., Leid. ἀμοιβὴν τῶν Θεῶν ταῦτά φησι.

Καὶ πανηγύρεις] Vid. add. Pariss.

ib. Ἄλλαι δι' ἄλλων] Διαφόρους γὰρ βούλεται δεῖξαι τὰς δωρεὰς καὶ ἐκ διαφορῶν διδομένας καὶ ταῖς τιμαῖς τῶν Θεῶν ἀκολουθεῖν τὰ δῶρα, ὅτι ὅσον φησὶν εὐσεβέστερον Ἀθηναῖοι διέκειντο, ἰσάλμασι τιμῶντες τὸ Θεῖον, τοσούτω πλέον εὐεργετήθησαν παρ' αὐτῶν· αἰτία δὲ τοῦτο τοῦ πῶς ἐγένοντο αἱ πανηγύρεις· εἰς δύο δὲ ἔστι νοούμενον τὸ ῥητόν· ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῶρα τῶν Θεῶν ἠκολούθει τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ὡς καλῶν ἄλλοις μετεδίδωσαν, ὥσπερ αὐτοῖς οἱ Θεοὶ, ἃ καὶ (ἢ ὅτι Cant.) λαμβάνοντες Ἀθηναῖοι παρὰ τῶν Θεῶν καὶ αὐτοὶ ἡμείβοντο αὐτοῦ δι' αὐτῶν, ἐκ γὰρ τῶν εὐεργετημάτων καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐποιοῦντο· ἐτύγχανε γοῦν ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἀγῶσιν ἄσταγος τὸ ἄθλον.

184, D. Ἐπιβάλλοντα] Λέγει τὰ ὀφειλόμενα, ὡς καὶ τῶν Θεῶν ὀφειλότων δέχεσθαι παρ' αὐτῶν· ἐδίδουσαν δὲ, ἔφη, τοὺς

Ἀθηναίους οἱ θεοὶ ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην τῷ παρ' αὐτοῖς
δικάζειν· ἐγύμνωσε γὰρ νῦν τὸ θεώρημα διὰ εἰπεῖν, ὅτι
καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, τοὺς διδασκάλειν ἔχειν
Ἀθηναίους τοὺς θεοὺς· προσακουστέον δὲ τῷ ὧν ἤρισαν
πρὸς ἀλλήλους, τοὺς διδασκάλους ἔχειν Ἀθηναίους τοὺς
θεοὺς· προσακουστέον δὲ τῷ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους
τὸ πραγμάτων, τὸ δὲ ἐπιστρέφοντες πάντας ἀνθρώ-
πους πρὸς τὴν πόλιν ἀντὶ τοῦ ἀποβλέπειν καὶ ἐλπίζειν·
οὕτω γοῦν καὶ τὸν Ὀρέστην εἰσάγει παρ' Ἀργείοις ἀποτυχόντα
τῶν δικαίων καὶ πρὸς τὴν πόλιν ἐλθόντα καὶ ἀπολαύσαντα.

Καθάπερ οἱ τοὺς παῖδας προδιδάσκοντες] Διὰ σημείων 185, A.
δηλονότι καὶ στιγμήν (Geel. corr. στιγμῶν)· τῶν ἄκρων
δὲ λέγει τῶν ἐξεχόντων διδασκάλων.

Τέλειοι τὴν] Ἀντὶ τοῦ ἡθικῆς, ἣ καὶ διδακτὴ καὶ ib.
ἔθει καὶ ἀγωγῇ βελτίστη τὸ κράτος λαμβάνουσι (f. ἀγωγῇ,
βελτίστη τοῖς κρ. λ.)

Οἷς ἐχρῆν (ed. χρῆν) ἐπόμενοι] Τοῖς θεοῖς δηλονότι ib.
καὶ ταῖς ἐκ τούτων διδασκαλίαις· τούτοις γὰρ ἦν δίκαιον καὶ
ὅσιον πεῖθεσθαι.

Καὶ λαγχάνει II.] Vid. ed., Leid. ὑδρομένην αὐτήν, 185, B
ἔπεχ. — ὑδρεύσασθαι αὐτὸς· ὑπάρ (i. e. ὑπάρχ, ὑπάρχων)
κατ. — ὑπ' αὐτοῦ — σιδήρῳ ὑποτελεῖται, pro quo male
in ed. ἀπολεῖται expressum — Χαρμώνιον — οἱ πρὸς Χάρ-
μωνα. —

Ἄλλ' ὥσπερ τὰ] Ὡσπερ τὸ ἐν Δελφοῖς ὕδωρ τὰς μαν- 185, C.
τείας ἀνεδίδου. ἐν ᾧ ἐκαθέζετο ἡ ἱέρεια.

Ἵσα μαντικά] Ἀντὶ τοῦ ποιοῦντα μαντεύσθαι· διὰ ib.
δὲ τὴν κασταλικὴν τοῦτο εἶπε τῆς Βοιωτίας· πνεύματα
δὲ εἶπε τοὺς θεωρουμένους (f. θεωφορουμένους, οὓς ἀλλα-
χοῦ θεομάντεις καλεῖ.

Ὡς δυνατόν] Ἐπεὶ ὅσον δήποτε μιμῆσεται τις θεὸν ib.⁴
(Cod. θεῶν), οὐ δύναται δὲ γενέσθαι ὁμοιος (Cod. ὁμοιος)
αὐτῷ, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅσον δυνατόν (Ar. ὡς δ.), ἥτοι
ὅσον ἂν ἰσχύοι τις ἄνθρωπος ὧν· καλῶς δὲ τὸ ἐγγυάται,
οὐ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον εἶναι δύναται τοῖς θεοῖς
παραπλήσιον.

- 185, D. "Μσοθ' οἱ μὲν] Οἰκείως (Cod. οἰκείου) εἶπεν, εἶγε ὥσπερ ὁ νικήσας καρτερεῖ τῇ νίκῃ, οὕτω καὶ ὁ ἡττηθεὶς στέργει τὴν ἡτταν· ἴσως δὲ διὰ τοῦτο ἔστεργον, ὅτι δάδεκα ἦσαν οἱ θεοὶ καὶ περιττὴ οὐχ εὐρίσκεται ψῆφος· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀρεοπαγῖται ἔξ, διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν ἀριθμὸν κατὰ μίμῃσιν τοῦ τῶν θεῶν μέτρου.
- 186, A. Συνέδρια] Βουλευτήρια· ἐπιφέρει δὲ τὸ μέγιστον, τὸν δῆμον ἐκκλησιάζοντα.
- ib. Μεταβολή] Μεταβολή οὐκ ἐγένετο τῶν Ἀρεοπαγιτῶν, οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἀπάντων (λ' πάντων Cant.) δικαστηρίων κατακαυσθέντων.
- ib. Καὶ οἷς ἐξ ἐκείνου] Οἶον ἀπὸ τοῦ τῶν θεῶν, τουτέστι καὶ ἐκείνοις δικαστήριον ἀνεδόθη, οἷς ἀρμόζει δι' ἐκείνου τοῦ γένους, δηλονότι τῶν θεῶν.
- 186, B. Πρὸς τὰς νῦν] Ἐπεὶ λέγεται ἡττηθείσας τὰς δαίμονας καταδῦναι ἐν τῷ τόπῳ· τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἀφοσιούμενος Ὁρέστης ἱερὸν αὐτὸς ἐκεῖ ἐποίησεν· τόπῳ δὲ λέγει τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, φασὶ γὰρ μετὰ τὴν δίκην τοὺς Ἀθηναίους οἰκοδομῆσαι ἐκεῖ τῶν θεῶν ἱερὸν πρὸς εὐμένειαν αὐτῶν· τὸ δὲ σημεῖον (Geelius mavult σεμνὰς) εὐφῆμως εἶπεν, ἀλλὰ χροῦ γὰρ Εὐμενίδας αὐτὰς καλεῖ.
- ib. "Ὡσπερ ἔφασιν] Τὴν ἐξ Ἀργους αὐτοῦ φυγὴν ἔφασιν ἐκάλεσε τουτέστιν ἐκκλητον· λέγεται δὲ, ὅτι καταδικασθεὶς εἰς Ἀθήνας μετέστη· ἔφεσις δὲ ἐστὶν ἡ ἀπὸ μικροῦ δικαστηρίου ἐπὶ τὸ μείζον μετάστασις.
- ib. Καὶ τυχὼν τῆς Θεοῦ] Ἀθηναῖς· φασὶ δὲ ὅτι τὰν ἐξ (Cod. ἐξ) θεῶν προστεθέντων ταῖς Ἑρίννυσι καὶ τῶν (Cod. τῶ) ἐ' τῷ Ὁρέστῃ, μετέωρον ἔχουσαν τὴν ψῆφον Ἀθηναῖν ὕστερον προστεθεῖσαν νικῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν εἰκότως· ὑπὲρ οὗ γὰρ (haec non ἀνακολούθως dicta existumo, ut post ὅτι subjungeretur accus. c. inf. Mea quidem sententia ita corrigendum est: ὅτι — μετέωρον ἔχουσα τὴν ψῆφον Ἀθηναῖ ὕστερον προστεθεῖσα νικῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν· εἰκότως· ὑπὲρ οὗ γὰρ) τῷ ἐκέῖσε κρίσιν (leg. τὴν ἐκ. κρ.) ἡγάπησεν, ἀντὶ χάριτος χάριν αὐτῷ εἰσηγήνοχεν. Εἰ δὲ τις εἴποι, πῶς τὸ ἱερὸν ἔχον τὸν θεὸν νενίκημεν (sic Cod.); ἔρεῖς,

ὅτι ἐπειδὴ θνητὸς ὢν τὰς ἴσας τῶν θεῶν ψήφους ἐδέξατο, διὰ τοῦτο νενίκημεν· ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι διὰ τοῦτο Ἀθηναῖ αὐτῷ προστεθῆ, ἐπειδὴ ἐλέησεν αὐτὸν ἀτυχοῦντα, τινὲς δὲ ἐπειδὴ ἀπὸ πατρὸς μόνον ἐδόκει τοῦ Διὸς γεγενῆσθαι καὶ οὐκ ἀπὸ μητρός· εἰκότως οὖν προστεθῆ αὐτῷ τῷ ἐπαμύναντι τῷ πατρὶ καὶ διὰ τὸν πατέρα κινδυνεύοντι.

Περὶ μὲν δὴ] Δόξεις τοῦτο συμπέρασμα εἶναι τοῦ γέ- 186, C.
νους καὶ τῆς ἀνατροφῆς· ἕτερον μέρος τὴν φιλανθρωπίαν, λέγει γάρ, ὢν μέρος ἐν γέγραπται (Cod. ὢν μέρος ἐγκέκραται), μέρος ἀνατροφῆς καλέσας τὰ εἰρημένα· ἰδὸν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσας (leg. ex Paris. A. ἰδοῦ δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν), ὅτι πόλις οὐκ ἐστὶ γένος· ἄρχεται δὲ ἐντεῦθεν τῶν πράξεων καὶ λέγει πρῶτον μὲν τοὺς καταφεύγοντας, ὕστερον δὲ τοὺς ἀπωκισθέντας.

Τῇ περιουσίᾳ] Ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ σίτου καὶ ἄνω εἰ- 187, A.
πεν, ὅπως διένειμαν πάντων (f. πάντως v. πανταχοῦ) οἱ Ἀθηναῖοι, τοῦτο δὲ φιλανθρωπίας.

Ἄνειμι δὲ] Καὶ γὰρ τὸ περὶ θεῶν εἴρηται ἤδη, διὸ ib.
εἶπεν ἄνειμι μικρόν.

Τοῖς ἀνθρώποις ἔκριναν] Ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἡγήσαντο ἔτι ib.
μικρόν εὐεργετήσαντες ἀρκούντως ἔχειν τὴν παρ' αὐτῶν χάριν.

Αὖξοντες] Μερίζει τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην εἰς δύο, εἰς τε τὴν ὑποδοχὴν τῶν καταφευγόντων, καὶ εἰς τὴν ἀποικίαν, ἣν ὕστερον αὐτοῖς πεποιήνται.

Ῥωσπερὶ οἱ τὰ σπέρματα] Οἷον οἱ βάλλοντες ἐν γῇ κόκκον καὶ ποιοῦντες ἐξ αὐτοῦ δέκα.

Ἐπὶ καιρῶν Εὐφήμεως εἶπε τὴν δυστυχίαν (Cod. δυτυ- 187, B.
χίαν), ὅτι ἐν ταῖς συμφοραῖς (Cod. διαμφοραῖς) εὗρον οἰκοῦντας Ἀθῆνας (sic Cod., f. οἰκίζοντας αὐτοὺς Ἀθηναίους). Καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καιροῦ μὲν δὴ κ. τ. λ. vid. ex Ap. Mon., Leid. παρέστι.

Κατ' ἄνδρα (Cod. κατ' ἄνδρας)] Vid. add. Pariss., Leid. 187, C.
ἐπὶ τὸ ἦττον δὲ ἤλθε, ἀπὸ πόλεως εἰς ἓνα ἐλθὼν· εἰτα ἐπεὶ οὐδὲ μέγα τὸ εἰπεῖν — τὸ οἱ γνωριμότατοι, ἐμφαίνει δὲ τὸν Ὀρέστην, τὸν Οἰδίπουν.

- ib. Μὴ ὅτι τῶν] Ἀντὶ τοῦ τοσοῦτον δυσχερές ἐστι τῶν μεταστάντων κατ' ἄνδρα μνησθῆναι, ὅτι κατὰ πόλεως εἰπεῖν πάντας ἅμα οὐκ εὐχερές.
- ib. Ὡςπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς] Οἱ πολλοὶ ἀπὸ Ἡρακλέους ἤρχοντο, ὡς καὶ ὁ Ἰσοκράτης Ἀθηναῖος· λείπει δὲ τὸ, μετὰ ταῦτα ἐρῶ, ἢ ἡ, ἃ δὲ ἐστι τῶν παλαιῶν ἐντιμώτατα καὶ ὥςπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς διηγείσθαι, ταῦτα ἐρῶ· καὶ ἐστιν ἔλλειψις τὸ σχῆμα.
- 187, D. Ἡρακλέους ἀπελθόντος] Διὰ τί, φησὶ, (non Aristides, sed enarrator ejus sophistae, unde, quae in Leid. continentur, decerpta sunt) περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν βουλευθεὶς εἰπεῖν μὴ ἀπ' αὐτῶν κατήρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους; λέγομεν, ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ βίου αἰτία ἐγένετο τοῦ διωγμοῦ τῶν παιδῶν αὐτοῦ· εὐφύμῳ δὲ εἶπεν ὡς ἐπὶ θανάτου· ἐκέρασε γὰρ τὸν λόγον καὶ τῶν μὲν λεγόντων, ὅτι ἀπέθανε, τῶν δὲ λεγόντων, ὅτι ἀπηθανατίσθη, οὔτε παντελοῖς ἐπίστασεν (f. ἐπίστευσεν), οὔτε ἀντεῖπε τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ μέσον ἐχώρησεν.
- 188, A. Τοῖς μυστηρίοις] Ἐπεὶ δοκεῖ κοινὸν εἶναι τὸ τιμᾶν θεοὺς καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, τῇ διαφορᾷ τὴν ὑπερβολὴν ἐδήλωσε· μυστηρίοις δὲ λέγει τοῖς Ἐλευσινίοις· οὐκ ἐξὸν δὲ παρὰ Ἀθηναίοις τὰ μυστήρια ξένους μυεῖν, ἐπιδημήσαντος δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῶν μυστηρίων Ἡρακλέους, αἰσχυνθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐμίησαν αὐτόν· οὕτω καὶ πρώτη ἔσθησεν αὐτῷ ἀγάλματα καὶ τιμάς.
- ib. Θεὸς ὢν καὶ δοκῶν] Ἐχρήν εἰπεῖν δοκῶν καὶ ὢν· ἀνέστρεψε δὲ τὴν λέξιν· καλῶς δὲ εἶπεν, πολλοὶ γὰρ εἰσι μὲν, οὐ μέντοι δοκοῦσιν, ἄλλως δὲ τὸ δοκῶν μᾶλλον θεὸν αὐτοῖς ἔδειξε (sic)· τὰ μὲν γὰρ κρυπτὰ τοῖς ἀνθρώποις, δοξαζόμενον μόνον περὶ αὐτῶν, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς ἐπιστάμεθα.
- ib. Ἐξ ἐκείνου] Τουτέστι χρόνου, ἀφ' οὗ τετίμηται Ἀθηναίοις.
- ib. Τους πρεσβυτάτους] Vid. add. Pariss., Leid. Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηναῖαν καὶ ἄλλους· ἤρξε τιμᾶν τὸ δὲ ἐπ' ἡλυδας ἀντὶ τοῦ νεωτέρους, Ἡρακλέα δὲ λέγει καὶ Διόνυσον — ποιεῖν καὶ νοτομεῖν, (l. καὶ καινοτομεῖν Paris. A.

καινοτομούσα) — φησὶν, ἔτι πολιτευόμενοι μετὰ τῶν θειῶν ἐρίγνωσκε τούτων — ἐδέχονται. —

Τοὺς τε Θηβαίους] Θηβαῖος γὰρ ἦν Ἡρακλῆς διὰ τὴν 188, B.
μητέρα τὴν Ἀλκμήνην· Ἀργεῖος δὲ διὰ τὸν Ἀμφιτρούνα· διὸ
εἶπε (auctorne scholii, undesua deprompsit excerptor Leid.,
an inserendum τοὺς ἄλλους, quae sunt Aristidis?), του-
τέστι τοὺς Ἀργεῖους· Ταυταδίλης (l. Ταυταλίδης) γὰρ ἦ
μᾶλλον Περσίδης.

Αὐτῷ μὲν δὴ] Βούλεται λοιπὸν καὶ τὴν καταφυγὴν ib.
εἰπεῖν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ὑπόδοχὴν τῶν Ἀθηναίων.

Παρά τῶν ἄλλων] Ὡς περὶ πάλιν ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλὰ 188, C.
καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, φησὶν, Ἡρακλῆς τετίμηται· ἀλλὰ
ταύτην μᾶλλον ἐτιμήσατο (sic Cod., leg. ἐμμήσαντο ex
Aristide).

Εὐρυσθέως] Πληρῶν γὰρ ὁ Εὐρυσθένης τῆς Ἡρας τὸ ib.
βούλημα, οὐ μόνον περιὼν καὶ (sic Cod., utrum leg. περι-
ῶν καὶ, an περιόντι?) ἐπέταττεν Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ
τὴν ἐκείνου τελευταίην ὥφθη τοῖς παῖσι δυσμενέστερος· ὅθεν
οὐ μόνον ἐκ Πελοποννήσου τούτους ἐδίωκεν, ἀλλὰ καὶ ἐκ
πάσης Ἑλληνικῆς πόλεως· ἕως οὗ Ἀθηναῖοι τῆς Εὐρυσθέως
μανίας καταφρονήσαντες ἑδέξαντο αὐτοὺς, καὶ συμβαλόντες
μετὰ αὐτῶν Εὐρυσθεῖ νενικήκασιν καὶ κατήγαγον αὐτοὺς, καὶ
ὁ συγγραφεὺς φησιν, Δωριεῖς τῷ Τ' ἔτει ξὺν Ἡρα-
κλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον.

Ἐτέραν ἀγνωμοσύνην] Ἀγνώμων καλεῖται ὁ μὴ ἀπο- ib.
διδούς χάριν τοῖς εὐεργέταις· Τί οὖν Εὐρυσθένης εὐεργετήθη
ὑφ' Ἡρακλέους πρῶτον, ὅτι ἀγνωμοσύνην ἐκάλεσε τὸ
ὑπ' αὐτοῦ γιγνόμενον; λέγομεν οὖν, ὅτι, οὐχ ὅτι αὐτὸς ἀγνώ-
μων (Cod. αγώμων) ἦν, οὕτως (Cod. οὕτων) εἶπεν, ἀλλ'
ὅτι ἀγνώμονας καθίστη τοὺς Ἕλληνας, οὐκ ἔων αὐτοὺς
ὑποδέξασθαι (Cod. ἀποδ.) παῖδας Ἡρακλέους, τουτέστιν οὐδὲ
χάριν ἀποδοῦναι ὧν εὐπαθόντες ἦσαν παρὰ (Cod. περι)
τοῦ πατρὸς· τοσοῦτον οὐ πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἶπεν, οὐδὲ
γὰρ ἀλλοῦ ἀδικήσαντες ἦσαν, ἀλλ' ὥς (sic pro ἄλλως doctiss.

1) Hinc liquet, non temere rejiciendam esse Jebbii con-
jecturam, pro μισήσασα in Aristide legentis μισήσασα.

Geelius) πρὸς τὴν Εὐρουσθέως ποτηρίαν, ὅτι οὐκ ἤρκεσθη τῆς χάρας ἀπελάσαι τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἠπέιλησε (sic Geelius pro ἀπόλεσε, quod erat in Cod.) πόλεσιν.

188, D. Οἱ μὲν ἄλλοι] Οὐκ ἀπανθρωπίαν κατηγορεῖ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἀλλὰ δέος ἐμφαίνειαν (haec ex Paris. A. ita supple: δέος ἐμφαίνει... καὶ ἀσθένει..αν), τὸ δέος τὴν φιλανθρωπίαν ἐνίκησε καὶ φόβος ἄλογος δικαιοσύνης ἐγένετο κῶλυμα· ὅθεν ἡ ὑπόρου, τὴν χάριν εἰσήρκεαν, (Cod. εἰσήρκεαν) ἀντὶ τοῦ ὅπλων ἐκείνων τὰ δάκρυα καὶ τοῖς θρήνοις ἐτίμων τοὺς ἀτυχήσαντας (sic Cod.).

189, A. "Ὡσπερ τινὰ] Ἀντὶ σωτηρίας καταβολὴν· εἰκότως δὲ ἐμνήσθη τῆς λέξεως, ἐπεὶ ἐκινδύνευον οἱ Ἡρακλεῖδαι.

ib. Κοινωνὸν ἦγεν] Ἀντὶ τοῦ ἐκοινωνήσε· βεβαίῳ δὲ τὴν χάριν, ἵνα δείξῃ κοινὰ ἔργα καὶ τῆς πόλεως, ἀσφαλῶς δὲ ἐστὶ τῶν πλείστων· οὐ γὰρ τῶν φοβερῶν ἐκοινωνήσεν αὐτῷ, καλῶς δὲ καὶ τὸ διὰ Θησέως (Cod. διὰ τὸ Θησεῶς)· οὐ γὰρ ἡ πόλις αὐτῷ κοινωνεῖν συνέπραξεν, ἀλλὰ Θησεὺς οἶον εἰς τὰ κατ' Ἀμάζοντας, εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον, τὸν κατὰ Λαομέδοντα.

ib. Καὶ ἃ μὲν κατεργάσατο] Τὸν πρὸς Εὐρουσθέα σημαίνει πόλεμον, τότε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτῶν ἐμαχέσαντο κοινωνοῦντες τῆς τύχης ὥσπερ καὶ τῆς πράξεως.

189, B. Ἐν ἑτέρῳ δὴ τῶν λόγων] Ὅτε διηγοῦμαι τοὺς πολέμους· νῦν γὰρ τὴν ἀνθρωπίαν (sic Cod., ex Par. leg. φιλανθρωπίαν) μόνον θέλει εἰπεῖν.

ib. Τὴν δ' οὖν ἐπιτροπὴν] Πρόνοιαν, προστασίαν, μηδεμονίαν· (ex Paris. leg. κηδεμονίαν) οἰκείως γὰρ ἐπὶ τῶν ὀρφανῶν ἡ λέξις εἴρηται.

ib. Οὐ γὰρ τὴν ὀρφανίαν] Οὐκ ἐποίησε συμφορῶν ὀρφανείας πειρασθῆναι ἀντὶ πατρὸς αὐτοῖς γιγνομένην, καὶ τῷ τρόπῳ τὴν φύσιν ἐνίκησε.

189, C. Τέτταρας μὲν] Τὴν καλουμένην τετράπολιν, Μαραθῶνα, Προβάλιντον, Τρικορίστον, Οἰνόνην (sic Cod.)· τὸ δὲ οἰκου-

1) 19. Εἰ δέ τοι μηδεμία σωτηρίας ἐστὶν ἐλπίς ἄκοντος βασιλέως.

μένην εἶπεν, ἵνα τὴν εὐεργεσίαν βελτίστην, ὅτι λαμπρὰς αὐτοῖς ἐχαρίσατο πόλεις· πόλεις δὲ αὐτὰς ἐκάλεσε, ὅτι πρὸ τῆς τοῦ Θησέως συνοικήσεως αἱ κῶμαι πόλεις ἐκαλοῦντο, ὥς φησιν ὁ συγγραφεὺς.

Δημοσίᾳ] Παρὰ τοῦ δημοσίου· ὥστερ δὲ νόμον τοῦτο ib.
κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. τῶν ἐν πολέμοις.

Τροφεῖα] Vid. add. Paris. αὐτοὺς ἀξιούς τῆς ἀνατρο- ib.
φῆς· ὁδὸν δὲ λέγει κ. τ. λ. — αὐτοῦ εἶπεν, quod praestat — πολλοὺς συμβέβηκεν· ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· οὐδὲν γὰρ ἄλλοι πρὸς αὐτῶν ἦλθον.

Ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρ.] Πρεσβύτερος γὰρ τῶν Ἡρακλει- 189, D.
δῶν ὁ Ἄδρατος.

Κοινὴν εὐθύς] Vid. add. Pariss., Leid. τοῦτο τῶν 190, A.
Ἀθηναίων τὸ ἐπιτήδευμα.

Ἐπὶ δυοῖν (sic Cod.)] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δύο ἀγκυρῶν· ib.
τοῦτο δὲ λέγει (f. λέγεται) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς ὁρμούντων πλοίων· λέγει δὲ δύο πατρίδας, τὴν τε αὐτῶν καὶ τὰς Ἀθή-
νας, ὥστερ τὰ ἀσφαλῶς ὁρμοῦντα πλοῖα δύο ἀγκύρας χα-
λῶσι διὰ τὰ κύματα.

Τῇ δυνάμει] Τῇ δυνάμει λέγει τῇ ὠφελείᾳ, ἵνα δείξῃ ib.
vid. add. Pariss. et in Demosthenis loco laudando Leid.
cum Apogr. Mon. consentit.

Ἀνάλωτον] Ἀήτητον, ἀπόρρητον· τὸ δὲ ἱερὰν πάλιν 190, B
κ. τ. λ. vide, quae ex Ap. Mon. et ipso Leid. edidi. In
Leid. quoque est οὐδεμίας, pro quo leg. arbitratus sum
οὐδεμία, quod confirmatur gemino Xenophontis loco, qui
quidem Anab. II. 1, 19. Εἰ δέ τοι μηδεμία σωτηρίας
ἐστὶν ἐλπίς ἄκοντος βασιλέως. ib.

Πάσης τῆς B.] Ὡς ὁ Οἰδίπους ἐκπεσὼν ὑπὸ Κλέον-
τος· πληθυντικῶς δὲ εἶπεν αὐξῆσαι θέλων τὰ ἐγκώμια· ὁ
δὲ Σώπατρος ταύτην λέγει τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ὁρχομένιοι
κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. Leid. item μὴ βουλόμενοι in quo
forte lapsus est ipse schol., non qui eum descripserunt. 190, C.

Τυναγαρίων οἱ μετ.] Vid. quae edidi ex Mon. et Leid.,
in quo Geelius V. D. diserte legit Γεφυραίους. — Μη-
δικῶν· ἔτι δὲ οἱ λέγει (sic Cod., monente Geelio) δὲ

τῶν Ἀχαιῶν Δωριέων κρατησάντων τῆς Πελοποννήσου· εἶτα τῶν Δωριέων κατελθόντων καὶ ἐξελαυνόντων ἐκ τῶν αὐτοῦ διαφερόντων τόπων τοὺς Ἀχαιοὺς, πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀθηναίους επικαλούμενοι ἀποίκους, Ἰῶνας ἐξήλασαν, καὶ ἔσχον τὰς πόλεις, καὶ οἱ Ἰῶνες πάλιν ἦλθον Ἀθήνας καὶ ὕστερον ἐπέμφθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν. τοῦτό ἐστιν οὖν ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες, ὅτι ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐξελαθέντων ὑπὸ Δωριέων οἱ Ἰῶνες ἀνέστησαν.

ib. Οὔτοι δ' ἦσαν Ἰωνία π.] Vide quae edidi ex Ap. Mon., Leid. τῶν δύο σπέιση — τῶν Μεδοντι — εἰρημέναι — ἀλλήλας, uti ex Ap. Mon. erat edendum — ἐπένω, ut Mon. pro quo Cant. corr. ἐπινόει, volebat forte ἐπενόει — εἰ αὐτὸν — φράζειν — ἐδίκων — ἐγκατοιῆσαι. —

ib. Ἀπ' ἀμφοτέρων] Vid. add. Pariss., Leid. ἀνατολὰς; — ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν. —

199, D. Ἐκκεχωρηκότα] Ἀντὶ τοῦ ἐκπεσούτα ἢ ἀφανισθέντα· βούλεται δὲ δεῖξαι, ὅτι καὶ βαρβάρους ἢ πόλιν ἐδέξατο. Ἰστοῖον δὲ ὅτι τῶν Δρυόπων ἱστορίαν λέγειν οὐκ ἔχομεν κ. τ. λ. vid. ed. ex Mon. et Leid.

ib. Ὡς ἔτι καὶ νῦν] Τῷ περιληπτικῷ σχήματι ἐχρήσατο· οὐ γὰρ κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon. et add. Pariss.

191, C. Τῆς Μεσσηνίων] Vid. Ap. Mon., Leid. item χρησμένους — ἀπαντήσαντα — φάγωσιν — ὁ κατήρχοντο, f. ὅτε κ., Ap. et bomb. ὡς — ἀπήνησαν — ἡμίονος — γυνῶτες — Ἥλιδος, recte — τῆς Ἡρακλείδαις quod corr. Geelius V. D.

ib. Διαφθαρείσης] Vide, quae ex bomb. edidi pag. 34. post Ἄλλως· ἔθος ἦν κ. τ. λ., Leid. item ἐξήτουν — καὶ ὀργισθέντες κατέσκαψαν τὴν Μεσσήνην Λυκεδαιμόνιοι, reliquis omissis.

ib. Τοὺς λοιποὺς] Οἷον τὸ λειπόμειον καὶ τὸ λείψανον· διπλὴν γὰρ λέγει τὴν εὐεργεσίαν, τὸ δεῖξασθαι καὶ τὸ δοῦναι οἰκησιν· λέγει δὲ τὴν Ναύπακτον. Vid. addit. ex Cod. Paris. D.

ib. Αὐθις δὲ] Vid. ex Ap. Mon., addit Leid. τὸ δὲ αὐθις εἶπε διὰ τὸν Οἰδίπουν.

ib. Ἐνευτυχήσαι] Τουτέστιν ἐν ταύτῃ εὐτυχεῖν· λέγει δὲ τὴν τελευταίαν μάχην τὴν γενομένην ἐν Πλαταιῇ τῶν Περ-

σῶν· παρ' ὁξίαν δὲ, ὅτι πόλιν, ἐν ᾗ (inde emenda add. Pariss.) νεκρικῆσαι, ταύτην ὀνειλον· ἀπροσδοκῆτως δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ οὐκ ἤλπιζον, ὅτι ἀπὸ Περσῶν σωθεῖσα ὑπὲρ Θηβαίων ἀπολεῖται, καὶ τὸ παρ' ὁξίαν δὲ, ὅτι κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο. λέγει δὲ οὐ μόνον Ἑλλά- 191, D. dos, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου παντός· εὐφρήμως δὲ εἶπε τὸ ἐξήκει ἀντὶ τοῦ διεφθάρη καὶ ἀπώλετο· τὸ γὰρ παρεληλυθὸς δοκεῖ οἴχεσθαι καὶ κειμένειν ἐσσι (sic Cod. f. οὐ μένειν ἔτι).

Μετὰ καλοῦ τοῦ σχήματος] Σχῆμα λέγει τὸ ἀξίωμα, 192, A. ὅτι Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ἀτέγραψαν.

Πάλιν τοίνυν Θηβαίων] Vid. Ap. Mon., in Leid. παρ' ib. Ἀθηναίων deest — Leid. φοιδίμου. plane ut Ap. — παλαιῶς — ἐν αὐτῷ τοὺς τυρ. — ᾧ νῆσας, leg. ὧν ἦσαν — ὅστις μενῶν ἐλθόντος Φιλίδα ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν τυρ. — εἶπα, φησὶ, leg. εἶτα, φησὶ, scilicet enarrator Aristidis — μετὰ οἴνου. —

Δεύτερον ἐξοικισθέντας] Δεύτερόν φησιν ἡτυχημένοι 193, D. τοὺς Πλαταιέας, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ· τὸ δὲ δεύτερον ὑπὸ Θηβαίων μετὰ τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου (om. εἰρήνην vel. σπονδὴν)· ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ταύταις ἦν δοχεῖον (sic) τοῦ μὲν βασιλέως, ἔχειν ὑπ' αὐτὸν πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀμαζόνας, καὶ τῶν νήσων τὴν Κύπρον, τὰς δὲ λοιπὰς καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμους εἶναι· τότε οὖν οἱ Θηβαῖοι μὴ βουλόμενοι μετέχειν τοὺς Πλαταιέας τοῦ συνεδρίου κατέσκηψαν αὐτούς.

Τοὺς ἐκ Κορίνθου] Vid. Ap. M., Leid. ἐν ταῖς πρὸς ib. A. — Θησίους — Βυζαντίους — Addit Leid. Θᾶσος δὲ νῆσος τῆς Θράκης· ταύτην Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν ᾠκειώσαντο, πάσης τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἄρξαντες· Θᾶσιοι δὲ τὴν βίαν αὐτῶν μὴ φέροντες δι' Ἐκφάντιου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ αὐτῶν πρὸς Θρασύβουλον τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν ἐπρεσβεύσαντο περὶ τὴν Θράκην τότε ὄντα· ὃ δὲ εἰσελθὼν τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέβαλε φρουράν, ἣν κατέστησεν (leg. κατέστησαν) ἐκεῖσε.

- ib. Τους ἐκ τῶν νήσων] Οὐ λέγει τῶν Κυκλάδων, ἀλλὰ πασῶν· εἰ δέ τις εἴποι, τί οὖν; ἡ Θᾶσος οὐκ ἔστι νῆσος; λέγομεν, ὅτι ἄνω μίᾳ μόνης μνησθεῖς ἐνταῦθα περὶ πασῶν βούλεται εἰπεῖν.
- 191, D. Ἐπὶ θάτερα] Ἐπὶ τὰ ἐναντία, ἀντὶ τοῦ εἰς εὐτυχίαν· εἰ δὲ τὸ ἐπὶ θάτερα (sic recte Cod., supra θάτερον) δηλοῖ τὰναντία τῶν καλῶν, ὅ ἐστι φαῦλα, ἐνταῦθα τὴν λέξιν ἐπὶ καλοῦ εἴληφεν.
- 195, A. Καὶ τῶν προσθὲν] Πρὸ γὰρ τῶν Θηβαίων κατασκαφῆς Ὀλυνθον ὁ Φίλιππος εἶλεν· οὕτω καὶ Δημοσθένης, Ὀλυνθον μὲν καὶ Μεθώνην καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις.
- ib. Τῇ τύχῃ] Ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν τύχην, οὐ ἑυθυμιζομένους τῶν ἄλλων· εὐφρόμως δὲ πάλιν τύχην τὴν συμφοράν.
- ib. Τῶς πολλοῖς] Αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, ἔτι τέσσαρες αὐτοῖς δέδωκε πόλεις.
- 193, B. Οὐδ' ἔλπις ἦν] Οὐκ ἤλπιζον γὰρ τῆς τῶν Ἀθηναίων μετέχειν πολιτείας.
- 193, C. Ἀλλὰ καὶ τῷ] Νῦν θέλει δεῖξαι τὴν πόλιν πρεσβυτάτην οὖσαν τῶν ἄλλων πόλεων, οὐ μόνον τῷ πρώτῃ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ δέχεσθαι καὶ σῶζειν τοὺς δυστυχοῦντας. Vid. add. Pariss.
- 193, D. Ἐν μὲν οὖν] Τὴν ὑποδοχὴν λέγει· μεταβαίνει δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἀποικίαν ἀκολουθῶς, ἔδει γὰρ πρῶτον ὑποδέξασθαι, εἶτα ὡς μὴ χωρούσης τῆς Ἀττικῆς ἀποικίσει.
- 194, A. Τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλ.] Βούλεται εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἄνευ μαντείας οὐδὲ γνώμης τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς ἀποικίας ἐποιεῖτο· ἐξηγῇ τὴν δὲ καλεῖ τὸν διδάσκαλον.
- ib. Πατρῶον] Πατρῶος ὁ Ἀπόλλων κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Προσθήκην] Προσθήκην καλεῖ κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Καὶ πρῶτον μὲν] Τὸν Αἰγαῖον λέγει καὶ τὰς νήσους τὰς ἐν αὐτῷ· ἐπικειμένην δὲ λέγει τὴν γείτονα· γειτνιάζει γὰρ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ὡς αὐτῆς ὄν· ἐκάθῃρσε δὲ τοῦ ληστρικοῦ, ὅ ἐστιν ἡμέρωσε, καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· εἰρηκῶς δὲ τὸ εὐοικα, οὐ τὸ πρῶτον, ὥσπερ ἐλάβετο ξαντοῦ· ἀλλ' ἐρεῖ τις, ὅτι καλῶς εἶπε πρὸ τῆς ἀποικίας τὴν κά-

Φαρσιν, πρῶτον γὰρ τις καθαίρει, εἶτα ἀποικίζει· λέγουσιν οὖν, ὅτι χρόνος ἐστὶν ἀντὶ χρόνων, ἢν ᾗ· εἵκοι δὲ οὐ τὸ πρῶτον εἰρηκέναι (Cod. εἰρημέναι), ἐπεὶ ἐναντίον εὗρισκται· πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὸ, ὅτι ἐκάθαιρε τὴν ἐπικειμένην θάλατταν, εἶπε, προσλαβοῦσα γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα ἐξήγαγε πανταχῇ γῆς, ὅπερ ἐστὶ τῇ τάξει δεύτερον· πρῶτον γὰρ ἐκάθαιρεν, εἶτα καὶ ἀπώκισεν· ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, πρῶτον μὲν γὰρ τὴν ἐπικειμένην ἐκάθαιρε θάλατταν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ λήμην ἀφείλετο· λήμην δὲ λέγει τὴν ἀκαθαροσίαν, ὥσπερ ἡ λήμη ἐμποδίζει τῷ ὀφθαλμῷ (Cod. τῷ ὀφθαλμῷ) ὁρᾶν, οὕτω καὶ τὸ ληστικὸν ταῖς ἀποικίαις.

Τὸ ληστικὸν (sic Cod.)] Ἑλλήνας Κρητάς καλεῖν οὐκ 194, B. ἀνέχεται, ὅτι τρόπον ἐξήλωσαν βάρβαρον καὶ τῇ πράξει τὸ γένος ἠρνήσαντο. Vid. add. Pariss.

Καὶ καταναγκάσασα] Ἐξήτῃται (Cod. ἐξήτῃται) πῶς ib. τοῦ Μίνως ἐκβαλόντος τοὺς ληστὰς, αὐτὸς Ἀθηναίους λέγει; φαιμέν, ὅτι πρῶτον ὁ Μίνως τοὺς Κᾶρας ἐξήλασεν· ὕστερον δὲ τῶν Κρητῶν οὐδὲν ἤττον ληστευόντων Ἀθηναῖοι τούτους ἐξέβαλον.

Ἔστιν οὖν] Γέγραπται ἔστι ἡ (l. ἔστιν ἡ)· ὥσπερ, φησὶ, 194, C. νῆσος ἔχουσα τρεῖς πόλεις ἐν ἑαυτῇ, οὕτως οὖν ἀκινδύνως καὶ ἀφόβως ἀμείβειν καὶ ἐναλλάττει τρεῖς πόλεις παριόντα καὶ πλέοντα (sic)· τὸ δὲ ἔστιν ἡ (sic) οὐ κατὰ τὰς πόλεις εἴρηται, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἡμέρως (sic ex Arist. corr. Geelius, Cod. ἡμετέρως) πλεῖν· εἶπε δὲ ἔστιν οὗ (sic), οὐ γὰρ ἐπὶ πασῶν τῶν νήσων τοῦτο γίνεται· ἐπειδὴ δὲ τῶν ληστῶν ἐν τῇ γῇ ὄντων τῶν νήσων καὶ τοὺς πλείοντας ἐπιτηρούντων καὶ ληστευόντων οὐκ ἦν οὔτε βραχὺ πλεῦσαι ἀσφαλῶς· θέλει εἰπεῖν, ὅτι τῶν Ἀθηναίων τοὺς ληστὰς ἐκβεβληκότων, οὕτως ἦν λοιπὸν ἀδεῶς πλεῖν, ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς πόλεις θαυροῦντως ὑπερβαίνειν πλέοντα καὶ μὴ καταίρειν (sic Cant. pro καθαίρειν, ὃν τρόπον πόρρω τις) (sic Geel. V. D. pro πόρρω τις) ὢν τῆς θαλάττης καὶ βουλόμενος πλεῦσαι, τέσσαρας καὶ πέντε πόλεις ἔρχεται περὶ ἐπὶ τῷ φθάσαι εἰς τὴν παραθαλασσίαν· τινὲς δὲ ἄλλως ἐξηγήσαντο, ὅτι εἰρήνης οὔσης, ὥσπερ ἦν πλείους πόλεις διδοδεύεσθαι ἐν ἡπείρῳ,

οὕτως ἦν καὶ μίαν νῆσον ἔχουσιν ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις πλείσθαι τότε· τότε γὰρ παυσαμένης τῆς ληστείας καὶ πλησίον ἀλλήλων τὰς πόλεις ἔκτιζον, οὐ γὰρ ὑπῆρχον, ὥσπερ πρῶτῃν ἐπαναστάσεις.

ib. Πρὸς δὲ] Ἐκ τε τῶν δυτικῶν καὶ ἀνατολικῶν μερῶν, ἢ ἐκ τῆς ἀποικίας καὶ τῆς καθάρσεως.

ib. Τοὺς Ἑσπερίους] Ἑσπερίους τόπους καλεῖ τὴν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, τὰς περὶ τὴν Πελοπόννησον νήσους· ταῦτα γὰρ Ἑσπερία ἐπὶ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζάκυνθος.

194, D. Διχόθεν] Ὡς πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὰς Ἑσπερίους νήσους, ὃ ἐστι ἐξ ἑκατέρας τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῶν Κυκλάδων Κεφαλληνίας (sic).

ib. Λιμένει] Εἰσὶ γὰρ λιμένες κλειόμενοι περὶ τὰ στόματα.

195, A. Καὶ διεβίβαζεν] Καὶ τὴν Ἰωνίαν αἰνίττεται.

ib. Τὰς πολλὰς καὶ μ.] Δώδεκα πόλεις ἀπώκισαν· καλῶς δὲ εἶπεν, ὡς μίαν οὐσαν τῇ φύσει, ἐπειδὴ μερίζουσι τὴν γῆν εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην.

ib. Οὐ κεχωρισμένα (sic Geelius, Cod. οὐκ ἔχω)] Κατὰ κοινοῦ τὸ ὥσπερ (ed. ὡς), ἢ ὥσπερ οὐ κεχωρισμένα.

ib. Κατεσκεύασε] Τὸ γὰρ παραθαλάσσιον μέρος τῆς Ἀσίας ἔκτισεν· ἀντίπρωρον δὲ ἀντιπρόσωπον, καταντικρὺ γὰρ ἐστὶ τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· καλῶς δὲ εἶπε τὸ εἰ οἶόν τ', ἐπειδὴ ἐπὶ νεῶν λέγεται ἀντίπρωρον.

195, B. Κάλλιστον δὲ] Τῇ Ἀσίᾳ λέγει καὶ τῇ Εὐρώπῃ· κόσμον δὲ τὸ κάλλος, κόσμος γὰρ τῆς γῆς, ὥσπερ εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος· καίριον δὲ λέγει τὴν (Cod. τῷ) θέσιν τὴν καλὴν καὶ τὸ εἰς εὐαίρους τόπους ἀποικῆσαι.

ib. Τὴν ὁμόνοιαν] Τὴν εὐνοίαν· λέγει δὲ, ὅτι ἡ ὁμόνοια αὐτῶν πολλῶν γέγονεν αἰτία καλῶν τοῖς (sic G. pro τῆς) Ἕλλησι, διὰ γὰρ τὸ ὁμονοεῖν (Cod. μονοεῖν) ἀπώκισεν, ἐπεὶ οὐκ ἡδύτατο ἡσυχολημένη εἰς τὸ πολεμεῖν τοῖς Ἕλλησι. Πῶς οὖν κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad οὐ μόνον τῷ πλήθει, Leid. ἀλλ' ὅτις —

ib. Ὡσπερ κορηπῖδος] Ἀρμύζει δὲ τοῦτο καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους ἀποικίσαντας· Καὶ Ἰσχυράτης κ. τ. λ. vid. ed., Leid. ἀπώκισαν. —

Ἵσπερ ἄλλο τι μέτρον] Vid. add. Pariss., quae inde 195, C. a καλῶς sequuntur, desunt in Leid.

Ἰσαν τὸ] Ἀπὸ τοῦ τὸ οἰκεῖσθαι δυνάμενον, τινὰ γὰρ ib.
ἤδη διὰ ψυχρότητα ἢ θερμότητα ἦν ἀοίκητα· εἶπε δὲ ἐπ'
ἀμφοτέροις τοῖς πέρασιν τῆς γῆς ἡμετέρων παῖ-
δές παίδων οἰκοῦσι, ἐπὶ γὰρ τῷ Ἰστροῖ ποταμῷ ἄποι-
και ἦσαν τῶν Μιλησίων, οἱ δὲ Μιλήσιοι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπὸ Μασσαλίας] Vid. ed. cum add. Pariss. 195, D.

Τῷ Ταταΐδι] Τανάϊς ποταμὸς Σκυθίας· λίμνην δὲ 196, A.
λέγει τὴν Μαιῶτιν καὶ αὐτὴν οὖσαν τῆς Σκυθίας καὶ γενο-
μένου ἐξ αὐτῆς τοῦ ποταμοῦ (f. καὶ γενομένην ἐξ αὐτοῦ
τοῦ ποταμοῦ· ἐστὶ δὲ μεθόριον κ. τ. λ. vid. ed.

Μεμερισμένοι] Ἐν τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης περὶ τὰς ib.
Ἰσπανίας κυλουμένας.

Τοῦτο δὴ] Ἀνακεφαλαίωσις· πολλάκις δὲ κέχρηται τῇ 196, B.
ἀνακεφαλαίωσει· δηλοῦν δὲ καὶ τὸ διὰ βραχέων βραχεῖα
γὰρ ἐστὶν ἡ ἀνακεφαλαίωσις.

Καὶ δεῖξαι τὴν συνέχειαν] Ἀπὸ τοῦ κατὰ πολὺ, συνέ- ib.
χειαν γὰρ τὴν συνεχῆ εὐεργεσίαν· αὖξιν δὲ καὶ ποιότητα
καὶ ποσότητα· λέγει δὲ ὅτι ἡ πόλις ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῆς
Ἑλλάδος ἐπολιτεύσατο· ποῖον δὲ τοῦτο; ὅτι ὄνομα ἔχει τοῦ
ἐπαινον ἢ πολιτεία· τοῦτο δὲ γενικόν ἐστι, καὶ A. vid. ed.
ad πολιτείας, quibus in Leid. adduntur, quae in add. Pariss.
adscripta sunt ad διὰ βραχέων inde ab ἐπειδὴ δὲ ἐστὶ κ. τ. λ.,
Leid. εὐεργετῆσαι, βούλεται δεῖξαι ὅτι. —

Ὅτε μὲν γὰρ] Τὸ γὰρ λέγει, ὅτι τοὺς Ἡρακλείδας ἐδέ- ib-
ξατο κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Ἐπεὶ δὲ ἔδει] Vid. add. Pariss. 196, C.

Ἐν ᾧ] Ἡ χρόνῳ ἢ πράγματι· προτέρων δὲ ἰκετῶν ib.
τῶν Ἡρακλειδῶν.

Πολλὰς συμπεφ.] Τὸ τῆς ἀποικίας λέγει, λέγει δὲ τῷ 197, A.
φιλοτίμηται· ἔξω δὲ πόλεων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀποικοισθείσων.

Φιλανθρωπότερον] Διὰ τὸ δέχεσθαι τοὺς καταφεύ- ib.
γοντας.

Ἡ πρῶτον] Σημαίνει πάλιν τὴν ὑποδοχὴν, εἶτα τὴν 197, B.
ἀποικίαν.

- ib. Ὅμοίως τῇ τε] Μίαν, φησι, εὐτοίαν φυλάττουσα καὶ ἐπὶ τῆς οἰκείας καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς· ὁμοίως γὰρ, φησι, καὶ ἐν ταῖς ἀποικίαις ὑπεδέχετο αὐτοὺς (Cod. αὐτὸς) διὰ τὸ παρέχειν τόπους, ἔνθα οἰκήσουσιν.
197. C. Ἠγεμόνας τε] Τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀποικίας τὸν πόλεμον τὸν κόαρον (sic).
- ib. Καὶ λεῶν] Ἰνα μὴ δόξῃ (Cod. δέξης) διὰ τῆς ἀποικίας αὐτοὺς ἀτιμοῦν, καὶ Ἀθηναίους ἄνδρας συνεξέπεμπεν αὐτοῖς· λεῶν δὲ ἀττικῶς τὸν λαόν.
197. D. Βουλήματι] Vid. add. Pariss., Leid. Οὐκ ἐξ ἀνάγκης — ἀλλὰ προαιρέσει — πράξεως τῶν Ἀρ. — ἐστὶ, τὸ δὲ περὶ τῆς βουλῆσεως — βουλευέσθαι τοῦτο ποιεῖν, μεῖζόν ἐστι· τὸ δὲ προτέρους οὐ πάντων· ἄνω γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρότερον κἀκεῖνοι κατέφυγον, ἀλλ' ὧν μέλει αὐτὸς ἐπιφέρειν, τουτέστι τῶν Ἰωνων.
198. A. Καὶ προιοῦσι] Vid. add. Pariss.
- ib. Πολιτεία] Vid. add. Pariss.
- ib. Σώζεται] Εἰ μὴ ἔξω καθέστηκεν τούτων, ἡ δεῖγμα φιλανθρωπίας.
- ib. Καὶ μὴν τὸ μὲν τοὺς] Vid. add. Pariss., Leid. λέγει τις (ed. εἶποι γ' ἂν τις). —
198. C. Πρὸς τὴν παρὰ] Ὁ ἐστὶ χάριν ὀφείλειν τῇ πόλει τοὺς Ἕλληνας.
198. D. Οἱ γὰρ αὐτοὶ] Ἀλλὰ καὶ τῶν προσοικούντων αὐτῶν ἀπελθοῦσι, πρεσβύτατοι μὲν διὰ τὸ εἶναι ἀρχαῖοι, νέοι δὲ διὰ τὰς ἀποικίας.
- ib. Καθάπερ τὸν Διόνυσον γρ.] Vid. ed.
199. A. Τὸ προσῆκον] Vid. add. Pariss., quibus addit Leid. πρεσβυτάτων δὲ τῶν αὐτοχθόνων.
199. B. Καὶ μὴν τόγε (ed. τῷ γε)] Ἀμφω γὰρ φιλανθρωπίας τεκμήρια.
- ib. Πῶς οὐκ εἰς] Ἀντὶ τοῦ ὁμοιον καὶ ἴσον· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνο κοινὸν εὐεργέτημα πεποιήται πᾶσι μεταδοῦναι τοῦ σίτου οὕτω καὶ τὸ ἀποικίας παραπλησίον.
- ib. Σμήνη] Σμήνην εἶπεν, ἐπειδὴ παρέοικε τούτῳ καὶ τὰ

τῆς ἀποικίας πλήθῃ· σπῆνος γὰρ κυρίως καλεῖται τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν.

Ἀφορμῶν ἔνεκα (ed. εἵνεκα)] Ἀφορμὰς καλεῖ τὰ (sic ib. Geelius V. D., Cod. καλεῖται) σπέρματα· τὰ τοῦ βίου δὲ τὴν τροφήν καὶ τὴν ζωὴν.

Ἐκδέχεται δ' ἡ πάλαι τοῦ λόγου] Ὡς ἐπιθυμούντων 199, C. τῶν ἀκροατῶν ἀκοῦσαι τὰς πράξεις, ἣ ἵνα δείξῃ (Cod. δεῖξει), ὅτι καὶ ἐκ προοιμίων ἐζήτουν ἀκοῦσαι τῶν πολεμικῶν· τιτὲς δὲ λέγουσιν ὅτι εἰς δ' μέρη διεῖλε κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. μέρος λέγει — ἔρχεσθαι — οὔτοι γὰρ λέγων διαδέχεται· μετὰ κινδύνων δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ τὰ προσηρμῆνα πράξεις ἦσαν, οὐ μέντοι μετὰ πολέμου, πολέμους γὰρ καλοῦσι τοὺς κινδύνους (immo νεο τοὺς πολέμους γὰρ κ. κινδύνους)· ἐπιλαμβάνεται δὲ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον καὶ τὰς πρώην πράξεις μετὰ κινδύνων δείκνυσιν· ἀνάγκη γὰρ καὶ τοὺς ἀποικίζοντας μόχεσθαι, ὅπως ἂν τῆς χώρας κρατήσωσιν, ἐκώλυον γὰρ οἱ βάρβαροι.

Αἰ μετὰ τῶν κινδ.] Παρεμφαίνει καὶ τὸ πλῆθος τῶν ib. πράξεων καὶ τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀθηναίων· ἐγὼ γὰρ, φησί, μᾶλλον ἔχω κίνδυνον ὁ λέγων, ἢ τότε Ἀθηναῖοι, ὅτε ἐποίουν αὐτάς (sc. πράξεις).

Οὐ μὴν ἀλλ'] Ὡς δίκαιον καὶ τοῦτο προτίθησι. ib.

Καὶ τὰς ἐπὶ τῶν] Τῇ (f. τὰς) περὶ τοῦ δέχεσθαι τοὺς 199, D. ἀτυχοῦντας.

Μεῖζους δὲ] Ἐνὶ (sic) γὰρ πλείους μὲν, οὐ μεῖζω δὲ 200, A. εἶναι· ἐνταῦθα δὲ ἄμφω.

Ὅτου δεήσαντος] Vid. add. Pariss. 200, C.

Ἀφ' ὧν] Πάλιν βούλεται εἰπεῖν τὸν περὶ τῶν Ἡρακ λε- 200, D. δῶν πόλεμον· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπιχείρημα καὶ εἰς τὴν ἀνατροφήν ἐδέξατο, καὶ νῦν εἰς τὰς πράξεις· πολλάκις γὰρ ἔχομεν τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα ἁρμόζοντα ἡμῖν εἰς διάφορα κεφάλαια.

Τπὲρ τῶν Ἡρακλειδῶν] Τὸ αὐτὸ παράδειγμα ἔλαβε 201, A. καὶ νῦν τὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἄλλ' ἐκεῖ μὲν τὴν φιλάνθρωπίαν δεικνὺς διὰ τῆς ὑποδοχῆς, ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀνδρείαν διὰ τοῦ πολέμου· καλῶς δὲ τὸ τοὺς σὺν Εὐρυσθεῖ, οὐδὲ γὰρ πάντες αὐτῇ συνέπραττον· τὸ δὲ μεθ' ὅσου θαν-

μαστικὸν τὸ ὄνομα (f. *τύγμα*, quae confundi docet Creuzerus V. D. ad Plot. p. 285. Bast. comm. palaeogr. p. 784.)

- ib. Καὶ τὸ πρᾶγμα] Τουτέστι τὸ δεινόν· αὖξει δὲ αὐτό, ἵνα τὸ τῶν Ἀθηναίων ὑψώσις κατορθώμα, ἐπεὶ (f. ἐπὶ) νικῶντος καὶ δημοκρατίας τοῦτο λαμβάνει (f. λαμβάνεται).
- 201, B. Ὡστ' αὐτὸν οἴκοι] Ἐν γὰρ τῇ ὁδῷ τέθνηται, ἵνα ὑπὸ τῶν παριόντων καταπατῆται· ἐλεεινὸν δὲ διὰ τοῦτου τὸν θάνατον αὐτοῦ δείκνυσι.
- ib. Καὶ τῆς ἐξουσίας] Τῆς βασιλικῆς, τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἦν ἡ βασιλεία τῶν Πελοποννησίων.
- ib. Εὖρε καὶ ἄξιάν] Ἀντὶ τοῦ ἐν καλῷ καὶ συμφέροντι, οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τῶν ἀδικουμένων.
- ib. Τοῖς γὰρ ὑπάρχουσι] Τῷ πλούτῳ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ.
- 201, C. Τοσοῦτω χεῖρον] Ὡσπερ ἀντέπεσεν αὐτῷ, τί γὰρ ἔπισχον Πελοποννήσιοι; φησὶν οὖν, ὅτι δυσχερέστερον οὗτοι τῶν Ἡρακλειδῶν ἠτύχουν· ἐδούλευον γὰρ τῷ Εὐρυσθεῖ.
- ib. Αποβύθην] Πάλιν αἰτικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποβύθιεντος καὶ ἀπειληθέντος.
- ib. Ὅπως μὴ] Vid. add. Pariss.
- 202, A. Καὶ τῷ σχήματι] Τῷ εἶδει· πάλιν δὲ καὶ ἐνταυθα δείκνυσι διπλοῦν (sic corr. Geelius pro πλοῦν) ἐν ἐνὶ τὸ εἰδεργέτημα.
- ib. Ὑβριν] Ἀντὶ τοῦ τὴν ὁμότητα· καλῶς δὲ εἶπε δυστυχίαντας, ἵνα διαβάλῃ τὴν τῶν Θηβαίων νίκην, ὅτι τύχη καὶ οὐκ ἀνδρείᾳ νενικήκασι.
- 202, B. Τῷ συνειδότι] Leid. consentit omnino cum Ap. Mon.
- ib. Τοῖς δὲ τὴν τιμωρίαν] Οὐδεὶς (f. οὐδαμῶς) ἀπλοῶς τὰ γεγόμενα ἤτοι κατορθούμενα λέγειν καὶ διηγέσθαι χορή, ἀλλ' ἀναφέρειν τὸ πραχθὲν εἰς τι μέρος τῆς ἀρετῆς, ὥσπερ ἐνταυθα ὁμοῦ καὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐχόμενον δείκνυσι τὸ γεγόμενον.
- 202, C. Ὡσπερ ἐκ δυοῖν] Ἀντὶ τοῦ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, ἐκ μεταφορῶς τῶν πλοίων· ἢ ἀντὶ τοῦ προθύμως καὶ ἀνειδοιάστως παρὰ (f. inserend. τὸ) τοὺς σπειδόμενους ἀμφοτέροις (Cod. ἀμφοτέρως) ἐπείγεσθαι τοῖς ποσὶν (Cod. παισὶν), ἢ ἀντὶ

τοῦ δύο πηδαλίοις, ἵνα ἢ ὅμοιον τῷ ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν ἔδο-
ξαν· παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τάχους λεγομένη.

Καὶ στήλης ἄμεινον] Ἐπειδὴ εἰώθασι τὰ μικρὰ, τὴν ib.
ὑπερβολὴν ἐμφαίνει τῶν πράξεων.

Οὐχ ὅσον λανθάνειν] Ὡς ἐπὶ παραδείγματος τοῦτο ib.
εἶπε· ὥσπερ γὰρ, φησὶν, εἴαν τις ἐλλογιμώτερός ἐστιν ἐν
μικρῷ, οὐκ ἐστιν ἐπιφανής, ὁ δὲ πολὺν προέχων ἐν τῇ σοφίᾳ
λήθην ποιεῖ τοῦ εἶναι τὸν ἕτερον ἐλλόγιμον (Cod. τοῦ ἐτέ-
ρου ἐλλόγιμος), οὕτω καὶ ἡ πόλις προέχουσα τῶν λοιπῶν
πόλεων μεγάλως εὐτελεῖς ἐκείνους ἀποδείκνυσιν.

Εἰ δὲ βούλει] Τὸ σχῆμα διορθωτικόν· φησὶ δὲ δικαιο- 102, D
σύνην ἀντὶ τῆς φιланθρωπίας, τὸ γένος ἀντὶ τοῦ μέρους
δηλῶν· τῆς γὰρ δικαιοσύνης μέρος ἡ φιλανθρωπία.

Ὡσπερ γὰρ κήρυκες] Μεταφορικῶς εἶπεν αὐτοὺς κή- ib.
ρυκας, ὀνομάσας τοὺς καταφεύγοντας· καὶ πάλιν οἰκείως
τούτῳ (Cod. τοῦτο) ἐπήνεγκεν τὴν ἀνάβρῃσιν τουτέστι
τὴν ἀναγόρευσιν, ὅπερ κύριόν ἐστι κήρυκος· τὸ δὲ ἀπ' αὐ-
τῶν τῶν ἔργων καὶ οὐ διὰ τῆς φωνῆς κηρύξαντες.

Μῆτε ἁμείνους] Τὸ ἁμείνους ἐνταῦθα (f. inserend. 103, A
ἀντὶ) ἀνδρειότερους ἔλαβε, ἵνα δείξῃ πάλιν τὸ δίκαιον, καὶ
τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀθηναίων.

Ἀριθμὸν πληροῦσας] Τουτέστι μόνον ὄνομα ἔχουσας. ib.

Ὡστὶ ἄμφω τὰ γένη] Τὸ σχῆμα τοῦτο χυιστὸν ἐκλήθη, 103, B
διότι δύο προτάσεων οὐσῶν τοῦτε δίκαιον καὶ τοῦ δυνα-
τοῦ, ὃ μὲν ἔδει τῷ δικαίῳ ἀποδοῦναι, τοῦτο ἀπένευμε τῷ
δυνατῷ, ὃ δὲ τῷ δυνατῷ, τῷ δικαίῳ πάλιν ἀντέθηκεν (leg.
ἀνέθηκεν)· ἐναλλάξ (leg. ἐναλλάξας) τὰς ἐννοίας· καλεῖται
δὲ σχῆμα τοῦτο καὶ προκειμένου κακοῦ ἀναίρεσις, λέγεται
δὲ οὕτω, ἐπειδὴ παράκειται κ. τ. λ., vid. ed., Leid. ἀνέλε
δὲ τὴν — συγκριτικὸν τοῦ ὀνόματος (f. νοήματος), δοκεῖ καὶ
συγκριτικόν, ἀλλ' οὐκ ἐστίν· ἡ γὰρ ἂν ὀφείλειεν εἰπεῖν δικαιο-
τέραν, ἀλλ', ὥς εἴρηται, παρακειμένου κακοῦ μεθοδεύει ἀναί-
ρεσιν· τί οὖν θέλει τὸ ρόημα, ἐπειδὴ παράκειται ὡς δικαίους
τὸ πάσχειν, ὥς δὲ ἀνδρείους τὸ ἀδικεῖν; ἀνέλεν, ὥς εἴπα-
μεν, τὴν ἐκατέρου κακίαν, ἀντὶ τοῦ δικαία (ins. οὔσα) καὶ
οὐ πάσχουσα, καὶ ἀνδρεία οὔσα, καὶ ἀδικοῦσα· ἄλλοι δὲ

λέγουσι τοῦτο τὸ σχῆμα διάλληλον, ἄλλοι δὲ ἐπαγώνιον, παρὰ τὸ ἀγῶνα δοκεῖν ἔχειν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν νοημάτων· ἔτεροι δὲ στρεπτόλυτον, παρὰ τῶν ἀντιστροφῶν λῖον (leg. ex Photio: παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἀντιστροφῶν λύνειν) τὰ λεγόμενα· γένῃ καλεῖ τὰ συστήματα, τοὺς ἀνδρείους καὶ τοὺς δικαίους.

203, C. Ἐξειλεγμένα] Ἵνα δείξῃ, ὅτι πολλῶν ὄντων τὰ τίμια εἶπεν.

ib. Ἀμαζόσι] Ἐπειδὴ οὐδὲν ἐδόκει μέγα εἶναι τὸ τῆς νίκης, εἰ γυναικας ἐνίκησε, λέγει τὰς τὴν οἰκίαν φύσιν παραδραμοῦσας, αὖξων αὐτῶν τὴν δύταμιν, γυναικας γὰρ οὔσαι τοῖς ἔργοις τοὺς ἀνδρας ἐνίκησαν· πλέον δὲ αὖξων εἶπεν, οὐδεὶς αὐταῖς ἀντάραι τετόλμηκε· λέγει δὲ αὖ παρῆλθον τοῖς ἔργοις τὴν φύσιν, γυναικας γὰρ ὑπερέβαινε· τὸ ταῦτα εἰπεῖν.

ib. Παρολεθρία] Vid. add. Pariss. ad Ἀμαζόσι μεν γάρ, Leid. Ἱππολύτοις — νενίκηκε — παρὰ Θερμώδοντα ποταμόν reliquis, quae inde sequuntur, omissis.

ib. Ὡσπερ ἀπὸ] Τοῦτο κατὰ γεωμετρίαν εἶπε· πάντος γὰρ κύκλου αἱ ἀπὸ τοῦ κέντρου ἐκφερόμεναι (Cod. ἐμφ.) εὐθείαι ἴσαι ἀλλήλαις εἰσὶν· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐξισωκεσαν τουτέστιν ἴσως ἦσαν νενικηκυῖαι.

204, A. Παρατείνουσai] Ἐν σκῆπῳ, ἵνα δείξῃ τὸν δρόμον, ὅτι ἐσκήνουν μᾶλλον ἢ ἐμάχοντο.

ib. Ὡσπερ κάλου] Γράφεται καὶ κάλῳ ἀττικῶς, ἐπὶ εὐθείας τῆς ὁ κάλως· τὸ δὲ ῥα γέντος ἐμφαίνει τοῦ δρόμου τὸν τόνον· σχοίνῳ γὰρ τὸν δρόμον παρέβαλε τεινομένῳ καὶ τελευταῖον ῥαγέντι.

ib. Κάνταῦθα] Τῇ φύσει λέγει αὐτῆς (l. αὐτὴν) βεβοηθημέναι, διὰ τὸ ὑπὸ γυναικῶν ἀνδρας ἡττᾶσθαι· τὸ δὲ κάνταῦθα ὡς ἐπὶ τῶν Ἀργείων.

204, B. Οἶμαι δ' οὐδὲ] Καὶ οὗτοι γὰρ ὥσπερ αἱ Ἀμαζόνες ἡττηθήσαν· συμφορὰν γὰρ καλεῖ τὴν ἡτταν· ἔστι δὲ διπλῇ ἢ γραφῇ αὐτοῖς καὶ αὐταῖς καὶ διπλῇ ἢ ἐξηγήσει· ἢ γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐμέμψαντο, ὡς ἀναξίως ἡττηθῆσιν (f. ἡττηθεῖσιν, Pariss. ἡττηθῆσαν), ἢ αὐταῖς ἀτεμεμψαντο (sic), ὡς καὶ αὐτὸν ἡττηθέντες ὑπ' αὐτῶν· ὁ γὰρ τὰ αὐτὰ πάσχωιν ἑτέρῳ ἐγκαλεῖν οὐ δύναται (sic Gesliius V. D. pro δι-

νατον). Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον κ. τ. λ. vid. ed. ad 204, B. Οἶμαι δ' οὐδὲ Θραῦκας.

Ἐπὶ τῷ τάφῳ] Ἐπειδὴ ἀρμόζει τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα 204, C. ἐπιταφίῳ, μέμφεται τοῖς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ παραλιμπάνουσι τὸ λεγόμενον.

Βουλόμενοι τιτες] Πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως δεδώ- ib.
κασιν ἑαυτοὺς εἰς σφαγὰς· τὸ δὲ χρῆσασθαι εἶπεν ὡς ἀπο-
λαύσεσθαι.

Ἦν γὰρ ἐώρων] Παράδειγμα τῆς εὐψυχίας ἐποιοῦντο 204, D.
τὴν πόλιν.

Καὶ ἐκ τῶν κοιτῶν] Κοιτῶν λέγει ὧν ἐποίησεν ἡ πό- 205, A.
λις, ἰδίῳν δὲ, ὧν ἕκαστος ἑαυτὸν ἐπεδέδωκε· διὸ καὶ δι-
πλὴν εὐδοξίαν ἔχει ἡ πόλις.

Τὴν θυγατέρα] Vid. ed. ib.

Λέγεται γὰρ Ἐρ.] Vid. ed. ib.

Κόδρος δὲ] Τοῦτον τὸν Κόδρον εἶπεν ἄνω ξένον καὶ 205, C.
ἐπιδεδωκέναι πρὸς σφαγὴν (Cod. φυγὴν)· λέγεται δὲ κατὰ
χρησμὸν τοιοῦτον· Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων πολемоίν-
των ἔχρησεν ὁ θεὸς, τοὺς καταρχομένους (Cod. κατὰ ἀρχ.)
ἡττᾶσθαι· προσποιησόμενος οὖν προσαιτεῖν ἀπῆλθε πρὸς
Λακεδαιμονίους παροξύνων αὐτοὺς εἰς πόλεμον· εἶτα ἐκεί-
νοι ἀγνοήσαντες ἀνείλον αὐτὸν καὶ οὕτως ἡττήθησαν.

Καὶ οὗτος] Vid. ed. ib.

Ἦστε καὶ οἷς ὑπ.] Ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλὰ Κρέων ib.
ἐν Θήβαις Μενοικέα τὸν υἱὸν ἐπιδέδωκεν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ
τῆς πόλεως· λύει οὖν τοῦτο λέγων, ἀλλ' ἀρχηγὸς ἡ πόλις
γέγονε τούτου· ἠρίστευσεν δὲ Κρέων τὴν Ἀθηναίων πόλιν
ἔχων διδάσκαλον, οἷον κὰν ἔχωσιν εἰπεῖν Ἀργεῖους καὶ Θηβαί-
ους ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθνήσκειν ἠρήσαντο, τούτων τῶν
παρ' ἡμῖν μείζων οὐ γεγένηται παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἀρχηγὸς,
φησὶ, τούτων ἐγένετο ἡ πόλις, ὥστε κατὰ μίμησιν ἐκεῖνοι
ἐπέδωκαν ἑαυτοὺς· οὐ πρὸς τὸ ξένον δὲ ἀπήντησεν, ἀλλὰ
προσέταξε πρῶτον τοὺς πολίτας, ὕστερον δὲ λέγει περὶ τῶν
ξένων, ἔνθα λέγει τὸν Κόδρον· ἐπαινεῖ δὲ πάλιν τὸ ἀνδρεῖον.

Οὐδὲ καθ' ἑν] Βούλεται δεῖξαι καὶ τὴν πόλιν τῆς ib.
προθυμίας αὐτοὺς ἀμειψαμένην· οὐ γὰρ μόνον τῶν πολεμίων

ἐκράτει, ἀλλ' οὐδὲ τῶν εὖ ποιησάντων ἡτήθη· οὐκ ἐφάνη, φησὶν, ἀγῶμων (Cod. ἀγῶμων) ἡ πόλις πρὸς αὐτοὺς ἀλλὰ χάριτας ἀποδέδωκεν.

206, A. Κοδρῶ μὲν] Vid. ed., Leid. δωρεάν. — Cant. post Ἰώνων insertum vult ἀποικίας, ut est in bomb.

ib. Πάρεδρον] Ἀντί τοῦ ἱερέα· δεινῶς δὲ εἶπε πάρεδρον οἰονεὶ συγκαθέμερον.

ib. Καὶ ταῦτα μὲν] Τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν πράξεων διέλεν ἕς τε τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὑπὲρ τῶν καταπεφευγόντων (Cod. καταπεφευγόντων) εἰς αὐτήν, καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς· ἐνθα καὶ μέμνηται τῶν ἰδίᾳ προθυμηθέντων ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθανόντων, πολιτῶν τε καὶ ξένων· πάλιν δὲ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον διαιρεῖ εἰς τε τὰς μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πράξεις καὶ εἰς ἃ αὐτοὶ μόνοι ἐπεδείξαντο· ἐπιλογίζεται δὲ ἐνταῦθα, εἶτα εὐθὺς προοιμιάζεται (Cod. παροιμ.) περὶ τῶν νέων πολέμων.

106, B. Καὶ αὐτῶν] Ἵνα μὴ ἀπλῶς δείξῃ εὐτελεῖς τοὺς ἐπιδύοντας ἑαυτοὺς, εἶπε τὸ ἐπιφανῶν τουτέστι δυνατῶν.

206, C. Καὶ μὴ πολὺ] Ἀντί τοῦ μὴ τὰ πρῶτα ὕστερον λέγειν καὶ τὰ ὕστερα πρῶτον διηγῆσθαι.

ib. Ἐξεσι] Ἵνα μὴ μικρύνῃ τὸν λόγον, ἐν τῇ τῶν ἀκρατῶν (sic Geelius pro ἀκρατῶν) κρίσει καταλιμπάνει τὸ πρᾶγμα· ὅτε, φησὶ, λέγω τὰ Περσικὰ, ὑπονοεῖτε εἶναι κοινόν, ὅταν παρὰ (Geelius mavult δὲ περὶ) Θηβαίων ἢ ἄλλων, μερικόν.

ib. Εἰ μὲν οὖν περὶ] Τεχνικὸν τὸ προοιμιάζεσθαι, μὴ μόνον κεφαλαίων ἀρχομένων τεχνικῶς, ἀλλὰ καὶ πράξεων, ὅπερ κἀνταῦθα ὁ ὁρίτωρ πεποίηκεν· αὐξιδιν γάρ τινα καὶ μέγεθος βούλεται παραδεῖναι (f. περιδεῖναι) τοῖς πράγμασιν· μέλλων γὰρ ὑπτεσθαι τῶν Περσικῶν παραιτεῖται συγγνώμην αἰτῶν, εἰ μὴ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων δύναται μνησθῆναι· πρὸ μέντοι τῶν ἐν Μαραθῶνι μίαν διέξισι προῆξιν, τὴν περὶ τῶν τριῶν ἐθνῶν, περὶ ὧν ἐξῆς φησι.

ib. Ἄς γὼν δέσσει] Τὸ σῆγμα ἐγκωμιαστικόν· σοφίζεται δέ, οὐδὲ γὰρ παραλιμπάνει, ἀλλὰ ὑποκρίνεται, βουλόμενος δεῖξαι τὸ πλῆθος τῶν ἐγκωμίων.

Ταύτης ἀπάντων] Τί διαφέρει τοῦτο τῶν ἄνω; (Cod. 207, A. τὸ διαφέρειν τοῦτο τῶν ἄνω· λέγω μὲν) λέγομεν, ὅτι ἐπειδὴ ἐν τῷ προειρημένῳ ἤνιξται, ὡς καὶ ἄλλων ἐπαινεθείσων πόλεων σὺν αὐτῇ, ἐνταῦθα πλέον τῶν πασῶν αὐτὴν ἐπαινεθείσαν ἀποδείξει προήρηται (Cod. προείρηται).

Ἄλλ' ἀνάγκη] Οὐκ εἶπε τὰ μικρὰ, ἀλλὰ τὰ πλείστα, ὡς 207, B. καὶ ὄντων αὐτῶν μεγάλων.

Τριῶν γὰρ ἐθνῶν] Vid. ed., Leid. Κύκλον — ἀνα- ib.
γῶν — Κλησθένης.

Ἐπιθεμένων] Vid. ed., Leid. post Λαβόντες τοίνυν ib.
τὸν χρησμόν Λακ. pergīt ita: ἐπεμψαν κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλιον μετὰ στρατιάς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ· ὁρμισθέντες ἐπὶ τούτῳ Λακεδαιμόνιοι ἀπέστειλαν κατὰ τῶν κ. τ. λ., quae omnia exciderunt propter duplex Λακεδαιμόνιοι, Leid. κατεκαλέσατο. —

Τὸ μὲν αὐτῷ] Vid. ed. Leid. καλεῖ. ib.

Βοιωτοὶ δὲ] Vid. ed. 207, C.

Τῆς πόλεως] Τῇ φιλοτιμίᾳ· οὐ γὰρ τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν ib.
χρημάτων τῶν τὰ μεγάλα λέγειν ἀντὶ μικρῶν (sic).

Ὅτε γὰρ τοῖς Ἕλλησι] Ἐν τῷ θέλει ἄρχεται (noli ἐν 207, D. τῷ θέλει ἄρχεται, sed ἐνταῦθα θέλει ἄρχεσθαι) τῶν Μηδικῶν· καὶ πρῶτον λέγει τὰ κατὰ Μαραθῶνα, ὅτι καὶ πρῶτα ἐπράχθη· ἐκρίνετο δὲ οἷοι ἐδοκιμάζετο, διάκρισις γὰρ ἦν τότε Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς φύσεως.

Πρὸς πολὺ] Ὡς περὶ πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν μικρὸν ib.
ἔστι μέρος τὸ τῆς Ἑλλάδος.

Καλλίον εὐχῆς] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὅσον εὐχεταὶ τινι κἄν 208, A. (εὐχεταὶ τις νικᾶν), ἐδεέχθησαν νικῆσαντες· ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, παρῆλθον τὰς ἐλπίδας ταῖς πράξεσιν.

Τὸ δὲ πλέον] Τὸ βαρβαρικόν· λέγει δὲ ὑπὲρ ὃ ἦν ib.
χεῖρον ἐφ' αὐτῇ τῇ κακίᾳ (sic).

Ἐξέστι μὲν οὖν] Ὡς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν εἶπε τοῦ ib.
κρείττονος, ἀντὶ τοῦ συνηγωνίσασθαι αὐτῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ· ὥσπερ, φησὶ, μαντευομένη τὸν παρόντα λόγον οὐκ ἐιόχε, δι' οὗ ἐγκωμιάζεται· τὸ δὲ αἰτιάσασθαι ἀντὶ τοῦ αἰτιον ὀνομάσαι· οὐ γὰρ λέγει μέμψασθαι.

- 208, B. Καθάπερ τοὺς εἰωθότας] Οἷον τὰ Ὀλύμπια, τὰ Ἰσθμια, τὰ Νέμεα καὶ τὰ Πύθια καὶ τὰ κατὰ μέρος.
- ib. Συνεβάλετο] Τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ δαίμονος, οἷον τῆς μελλούσης νίκης τοῦ πολέμου· εὐλογον (f. νίκης· τοῦ πολέμου εὐλογον) ἔσχε πρόφασιν καὶ ἀξίαν τοῦ (f. τὸ) ὑπὲρ Ἰωῶν παίδων ὄντων ἀγωνίσασθαι.
- ib. Καὶ μετ' ἀξίου] Μετὰ καλλίστης προφάσεως εἶναι (f. καὶ) ἀξίας τῆς μελλούσης εὐτυχίας· συνεβάλετο οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἢ πόλις· πρόφασιν δὲ λέγει τὸ ἀμύνασθαι· ὑπὲρ Ἰωῶν.
- 208, C. Οὕτως ἐφειλύσατο] Ἀντὶ τοῦ, οὐκ αὐτῇ τῶν πολέμων ἀρξαμένη καὶ τὴν αἰτίαν παρασχούσα, ἀλλ' ἀμυνομένη καὶ ὑπὲρ τῶν Ἰωῶν ἐστρατεῖσαντο κατὰ τῆς Ἀσίας.
- ib. Οἱ ὕστερον] Vid. ed.
- 209, A. Στρατιᾷ κοινῇ] Τότε γὰρ μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐστράτευσαν εἰς τὰς Σάρδεις· ἐπεὶ δὲ ὕβριν ἐποίει τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Ἐρετριέας συνάψαι αὐτοῖς, παρενθήκη αὐτοὺς ἐκάλεσεν· εἶπε δὲ, ὅτι πορθήσαντες, μὴ νομισθῇ διὰ δουλείας ἐπέρχεσθαι, ἀλλὰ πολέμων.
- ib. Τέως δὲ ἐν Βαβ.] Τέως λέγει ἀντὶ τοῦ ἕως τότε καὶ πρῶτον· λέγει δὲ Βαβυλῶνος τῆς Περσίδος· λέγεται γὰρ ἰσχυρότατα τείχη ἔχειν Βαβυλῶν.
- ib. Καὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς] Λεῖπει τὸ θαυμάσιον· ἴσως δὲ διὰ τοὺς ἐλέφαντας λέγει τοῦτο· ἵνα δὲ μὴ νομίῃ τις, πόλιν εὐτελεῖ τὰς Σάρδεις εἶναι, λέγει Σάρδεις ἐθαυμάζοντο.
- 209, B. Παρενθήκη γὰρ τοὺς Ἐρετριέας] Καὶ αὐτοὶ γὰρ μετὰ Ἀθηναίων ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Σάρδεις.
- ib. Δύο δ' ὥς ἀληθῶς] Ἀληθῶς τὸ τῆς ὁργῆς· λέγει δὲ μὴ εἶναι τοῦτο.
- 209, C. Ἀλλὰ καὶ πάσης] Ἀντὶ τοῦ μὴ μόνης τῆς Ἀσίας.
- ib. Ἀνέλπιστον ἦν αὐτῶ] Τοῦτο εἶπαν, μὴ δόξῃ ἀδυνάτων ἔρῃ.
- ib. Καὶ ψιλῇ πορείᾳ] Οἷον διοδεῦσαι τὰς δεδουλωμένας αὐτῶ διὰ πολέμου καὶ στρατιᾶς.
- 209, D. Μέσην] Ἀμφοτέρων ἐγένετο καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἐπιθυμίας.

Καὶ τοῦ μετ' ἐκείνον] Ἐκείνου μὲν, τοῦ Δαρείου· 210, A.
μετ' ἐκείνου (sic) δὲ, Ξέρξον.

Περὶ τῆς γῆς] Ἦτοι βουλόμενος γῆν καὶ θάλατταν ib.
αὐτῷ ἀποδοθῆναι.

Ἐν τε ταῖς ἐπιστολαῖς] Τὰς πρὸς τοὺς Ἕλληνας λέγει 210, B.
γραφείσας, ἐν αἷς ἔλεγεν, ἔκδοτέ μοι τοὺς Ἀθηναίους.

Τοῖς ὑπάρχοις] Διὰ τὸ ψήφισμα τῆς ἀναίρεσεως τῶν ib.
κηρύκων· ὑπάρχοις δὲ λέγει τοῖς σατράπαις, ὑπάρχοις δὲ
τῷ Ἑλληνικῷ ὀνόματι.

Καὶ μὴ ὅσα] Τούτοις τοῖς Ἕλλησι, τοῖς κήρυξι ἢ τοῖς ib.
πράγμασιν, καὶ τοῖς διὰ τῶν κηρύκων ἐπιτάγμασι.

Ταῖς ἀποκρίσεσι] Αὐτὸς προῖων λέγει τὴν ἀπόκρισιν, 210, D.
ὅτι τὴν αἰαίρεσιν ἀπόκρισιν δηλοῖ τῶν ἀγγέλων.

Ὅτι Ἀθηναίων καὶ Περσῶν] Τῶν πραγμάτων λέγει, ib.
τοῦ τε τὸν βάρβαρον ἀπειλεῖν καὶ τοῦ τοὺς Ἀθηναίους ἀντι-
τετάχθαι.

Ἔργα λόγων] Λόγους λέγει τὸ ψήφισμα τῶν Ἀθη- 211, A.
ναίων περὶ τῶν ἀγγέλων, ἔργα δὲ αὐτῶν τὴν ἀναίρεσιν αὐ-
τῶν· μᾶλλον δὲ οὕτως· ἔργα λέγει τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις
γινόμενα τοῖς Ἕλλησι ἡττησθαι τῶν τότε λόγων τῶν Ἀθη-
ναίων.

Τῷ Διαφθεῖραι τοὺς ἀγγ.] Ἐμβαλόντες γὰρ αὐτοὺς ib.
εἰς φρέατα κατέχωσαν, ἀμφότερα αὐτοῖς παρέχοντες, καὶ ὕδωρ
καὶ γῆν.

Διὰ χειροτονίαν] Διάσκεψιν, ἵνα μὴ ἄκριτος ἀποθάνῃ. 211, B.

Καὶ τὸ ἰσχυρόν] Ἀντὶ τοῦ ἐν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτῷ ib.
περιέστη (sic Geelius pro περιέστιν).

Ἐρμηνεία] Vid. ed. ad Τῷ δ' ἐρμηνεύσαντι. 211, C.

Ὅτ' τὸ διαλλάττον] Οἱ μὲν γὰρ τριάκοντα μυριάδας 212, A.
εἶπον (Cod. εἶδον) αὐτούς· διὸ Ἀριστείδης φησὶν ἐν ἑτέρῳ
λόγῳ ἐπιταφίᾳ αὐτοῦ. (f. αὐτῶν vel αὐτοῦς) πεντήκοντα μυ-
ριάδας εἶναι· λέγει γὰρ αὐτός, οἱ μὲν ἐλάττους ὄντες
σύμπαντες ἐναντία σὲ μυριάδας ἐτάξαντο ἐν Μα-
ραθῶνι, τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν πρῶτος σιολος, ὃν κατέπεμψε
Δαρεῖος· διαλλάττον λέγει κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid.
ἀφηγουμένοις — $\bar{\mu}$ pro $\bar{\mu}\alpha$ — οἱ δὲ $\bar{\mu}\sigma\tau$ τότε οὖν, φησί,

τὸ διαλλαττόμενον καὶ (f. στ.) μυριάδες ἐποιοῦν μέγιστον ὄρον στόλου, ἀντὶ μέτρον (Cod. μέτρον) στρατεύματος ἱκανόν.

212, B. ἼΩ. δὴ προειρήκειν] Τὰς Περσικὰς ἀπειλὰς μμεῖται· ἀδύνατον γὰρ θυητὸν καταποντίσαι τὰς Ἀθήνας.

212, C. Ἐπερηχοῦντες] Ἀντὶ τοῦ πλέον ἤχουντες τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

ib. Ἀποστεροῦντες] Τῷ φόβῳ δηλονότι, ὡς μηδένα τολμᾶν ἰδεῖν τὴν ἐφοδὸν αὐτῶν ἢ τῷ τάχει, ὡς μὴ συγχωροῦντες (sic) ἰδεῖν, ὡς καὶ Ὅμηρος· παρήξαν δέ με ἵπποι.

212, D. Ὡς περ τι] Προοίμιον καλεῖ τὴν Ἐρετριάν, πόλεμον δὲ τὸν τῶν Ἀθηναίων, καὶ δόξαν ἀντὶ τοῦ δόξαντος· ἔστι δὲ Ἀττικόν.

213, A. Σαγήνην] Τὰς χεῖρας αὐτῶν συνδεσμεύοντες καὶ μητοδῶς περιλαβόντες, ὅπως μηδεὶς φύγῃ· ἰστέον δέ, ὡς τὸ σαγήνεῦσαι κυρίως εἶρηκε καὶ οὐ μεταφορικῶς.

213, B. Τῷ λόγῳ] Τῷ λέγοντι δηλονότι τῇ παροιμίᾳ· ἔστι δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων (V. D. Geelius mavult ἀσθενῶς, vid. add. Pariss.) ὅτι τὰ φεύγοντα διώκουσιν.

ib. Ἐκ τοῦ πελάγους] Τινὲς ἱστορικῶς τοῦτο ἐξηγοῦνται κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. κήτους — κατὰ Τροίας — ἐκπεσεῖν — Πειραῖα, ἢ ἄλλως σημαίνει κατακλυσμὸν ἢ σεισμόν ἢ θυέλλαν ἢ λοιμὸν καθ' ὃν (f. καθὸ) ἡ νῆσος ἢ τῶν Ἀθηναίων πρῶτον ἤψατο τοῦ Πειραιεῖος.

213, C. Τὸ μέλλον] Ἀντὶ τοῦ τὴν ἀπύλειαν μόνην λογιζόμενοι· τὸ δὲ ἐκάθηντο κατὰ ἀποκοπὴν ἔστι· παροξυτόως δὲ ἀγανωστέον.

ib. Ἡ δὲ πόλις] Ἔθος κ. τ. λ. Vid. add. Pariss., in Leid. Demosthenis testimonium desideratur.

213, D. Κεκοσμημένη (ed. κοσμουμένη)] Ἀντὶ τοῦ καλλωπισμένη· ὡς ἐπὶ πομπῆς δὲ εἶπε τὴν λέξιν.

ib. Ἰερὰ τε γὰρ] Vid. add. Pariss., Leid. ἐφόδοις. —

ib. Διεπρεσβεύετο] Πάλιν ὡς ἐπὶ πομπῆς τοῦτο εἶπεν, ὥσπερ ὀπλίτας, φησὶ, τούτους ὀπλίζουσα· λέγει δὲ Κήρυκας καὶ Εὐμολπίδας· τὰς δὲ εὐχὰς πρεσβείαν ἐκύλεσεν, ὡς πρὸς ὁμοίους.

"Ησκητο] Ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἐθεραπεύετο (l. ἐτεθ.) καὶ τε- 214, A.
τίμητο.

Τοὺς ἐν τοῖς] Τοὺς μεγάλους λέγει ἀγῶνας, ἐν οἷς ἀδί- ib.
δοντο στέφανοι· τὸ δὲ ἀπέκρυσαν ἀντὶ τοῦ ὑπερεβάλλοντο.

"Επειτα κρείττους] Τοῦτο εἶπεν κ. τ. λ. Vid. ed. 214, B.

Καὶ τῶν ἄλλων ἐφ.] Vid. ed. ib.

Χρείας] Vid. ed. 214, C.

Ῥπερβάλλοντες (ed. ὑπερβαλόντες)] Vid. ed. ib.

Ῥπερφηανία] Vid. ed. cum add. Pariss. ib.

Ῥκονιτί] Εἰκότως ὥς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπήνεγκε τὸ 214, D.
ἀκονιτί.

Δημοτελής] Ἀντὶ τοῦ κοινῇ ὑπὸ δήμου τελεσθεῖσα, ἀπὸ 214, A.
μεταφορᾶς τοῦ παντός πλήθους· ὥσπερ γὰρ ὁ πᾶς δήμος
ἅπας ἐν πανηγύρει συνάγεται, οὕτω συνάπαντες ἄνθρωποι·
εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς κρίσεως ἐγένετο, ἀλλὰ (f. ἀλλ' οὐ)
πάντων ἀνθρώπων· πρώτη δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ ἐν Σαλα-
μῖνι δημοτελής κρίσεως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ εἰς φόβον] Ὡς τοῦ μὲν πλήθους τοῦ βαρβα- ib.
ρισμοῦ (f. βαρβαρικοῦ) φόβον ἀπειλοῦντας, τῶν δὲ Ἀθη-
ναίων εἰς προθυμίαν μεταβαλόντων τὴν θέαν.

Τὴν ἀήθειαν] Εἶπε τὸ ξένον, ἅπερ ἄνω ἐκάλεσε φάσματα. 215, B.

Ὡσπερ χρημασιν (Cod. χρημά)] Ἀπολαύσει χρημάτων 215, C.
παραβάλλει τῶν βαρβάρων τὸν φύον.

Καὶ νῆες] Νῆες εἶπεν, αἷς προσομοῦσι τῶν βαρβάρων ib.
(sic) τῷ Μαραθῶνι· στρεπτοὶ (Cod. στρεπτόν) δὲ τὰ μα-
ριάκια.

Τῆς τύχης] Τὸ Δημοσθενικόν, φύσει δὲ ὑπάρχει ib.
τὰ (Cod. τὴν) τῶν ἀπόντων.

Ταῦτα καὶ] Δέκα ἦσαν οἱ στρατηγοί, καθ' ἑκάστην 215, D.
δὲ ἡμέραν ἀλλήλους διεδέχοντο καὶ ὁ ἄρχων κύριος (Cod.
κύριον) ἐγένετο τοῦ τὴν ἡμέραν στρατεύσαντος (f. στρατεύ-
σαι)· κατ' ἐκείνην οὖν τὴν ἡμέραν, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέβησαν
τῷ Μαραθῶνι, Μιλτιάδης ἦν ὁ κύριος.

Παιῶνος (ed. παιῶνος)] Παιῶν ἐστὶν ἄσμα πολεμικόν· ib.
φίλου δὲ λέγει, οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνοις Ἀθη-

ταίοις (Cod. ἐν Θηβαίοις, vid. supra pag. 36.), τουτέστι τοῦ συνήθους.

- 216, A. Καὶ τοῖς βαρβάροις] Ἐπασχον, φησὶ, οὐκ εἰδότες οἱ βάρβαροι, τὴν ὀξύτητα δηλῶν τῶν Ἀθηναίων· καὶ Ὀμηρος·
 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης . . .
- ib. Τάξεις ἐρύώγεσαν (Cod. ἐρύώγησαν)] Vid. ed.
- ib. Καὶ ἄνδρες] Δοκεῖ κουφὸν εἶναι τὸ λεγόμενον, πέλαι-
 γος γὰρ αἵματος ὑποτίθεται· ἀλλ' ὅτε, φησὶν (An scholi-
 orum, unde haec excerpta sunt, auctor?), ἔνδοξον τὸ πρό-
 σωπον τὸ ἐγκωμιαζόμενον, εἴτε βασιλεὺς, εἴτε πόλις ἐπίση-
 μος, ἔξεστι χρῆσθαι τῇ ὑπερβολῇ.
- ib. Καὶ τῆς εἰλκοντο] Vid. ed., Leid. ἐπιβαλὼν.
- ib. Καὶ χορεία Πανὸς] Vid. ed.
- ib. Ἦδη δέ τις] Εἰς Καλλίμαχον ἀποτείνεται· οὗτος γὰρ
 ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν τόξων στηριχθεὶς ἐπὶ
 τῆς γῆς εἰστήκει πεσεῖν μὴ δυνάμενος· εἰπὼν δὲ ὥσπερ
 ἄθ' ἀνατορ τὸ ἄτοπον τοῦ λόγου τῇ προσθήκῃ ἐκόλασε.
- 216, B. Καὶ τρόπαια] Βαρβαρικῷ φρονήματι Πέρσαι κ. τ. λ.
 vid. add. Pariss., Leid. διὸ ἐπὶ —
- ib. Πλείους αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν πεπτωκότων ἔγνωσαν
 Ἀθηναῖοι τῶν βαρβάρων τὸ πλήθος· δεικνὺς, ὅτι ζῶντας
 αὐτοὺς ὀλίγους ἐνόμιζον.
- ib. Ἔλος] Vid. add. Pariss., Leid. χωρίζον pro χωρίον —
 τῆς μάχης τὸν Μαραθῶνα.
- 216, C. Οὐδὲ διέξοδος] Ἀντὶ ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ τοῦ πλήθους
 τῶν νεκρῶν οὐκ ἦν τοῖς βαρβάροις διαφυγεῖν (Cod. διαφύγειν)
 διὸ ἐπήγαγε μέγιστον ἐναντίωμα αὐτοῖς ὑπ' ἧρξεν.
- ib. Ὀχλος] Ὀχλον καλοῦσιν οἱ ῥήτορες τὸ ματαιὸν πλή-
 θος· καὶ ὁ ῥήτωρ, ὡς ὁ μὲν δῆμὸς ἐστὶν ὁ ὄχλος.
- ib. Ἦ ὅσοις ἂν τις — ἀνιστῆναι] Ἦττους ἐνέοντο, εἰς τὸ
 κατὰ πόδας τῆς συντάξεως· ὁ δὲ νοῦς· ἀπώλοντο, φησὶ,
 πλείους στρατιᾶς οὐ μόνον ἐξαρκούσης εἰς πόλεμον, ἀλλὰ
 καὶ δειλίαν τοῖς ἀντισταμένοις ἐμποιούσης (Cod. ἐκπ.) το-
 σούτῳ πλήθει· ἦττους οἱ ὑπολειφθέντες τῶν Περσῶν ἐγέ-
 ροντο· ὡσαφὲς δὲ τὸ χωρίον, ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τὰ
 πλεον τοῦ στρατοπεδεύματος ἀπώλοντο, ὧ καὶ μόνῳ τῷ

ἀπολομένῳ χαλεπὸν ἦν ζῶντι πολεμεῖν· τὸ πλῆθος δὲ τῶν πεπτωκότων δεῖξαι βουλόμενος τοῦτο εἶπεν.

Ἦρκουν ἐν νοτίῳ] Vid. ed., Leid. item ἱλατώδει. ib.

Τῆς νίκης] Ἀντὶ τοῦ τὸ μέγεθος τῆς νίκης· καινοπρε- 216, D.
πῶς δὲ εἶπεν οὐκ ἀνίσταται (vide supra), ἡ ὑπὸ τῆς
ἡδονῆς ἢ ὅτι εἰς ἀνδρείαν κινεῖται.

Τῶν κατὰ τὴν] Ἐπειδὴ πρώτη ἐκινδύνευσεν Ἑρετρία, 217, A.
διὰ τοῦτο εἶπε τὸ κατὰ τὴν ἡπειρον, νῆσος γὰρ ἡ
Ἑρετρία. (Cod. bis Ἑρέτρια).

Καὶ τοῦτο] Φησὶ πρῶτον τὴν διαδοσιν σίτου, εἶτα 217, C.
τὴν ὑποδοχὴν τῶν φευγόντων, εἶτα τὴν ἀποικίαν.

Τοῖς πρὸ τοῦ (vulg. προτοῦ)] Τοῖς ῥηθείσει περὶ τοῦ ib.
σίτου καὶ τῶν ἄλλων.

Συγκληρωθῆναι] Τούτέστι κατὰ κληρονομίαν καὶ εἰ- 217, D.
μαρμένην· ἐκεῖθεν γὰρ εἶπε τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ εἵμαρτο
ἄρα δὲ (f. εἵμαρτο· ἄρα δι') εἵμαρμένης τινὸς ὁ πόλεμος ὁ
κατὰ Μαραθῶνα γενόμενος· τῇ τύχῃ οὖν κατὰ γένεσιν καὶ
εἵμαρμένην.

Εἰ καὶ νεανικώτερον] Ἀντὶ τοῦ μειρακιῶδες ἢ τυλμη- ib.
ρότερον, ἐπειδὴ δοκεῖ τοῦνομα τῆς μητροπόλεως κουφότερον
εἶναι· ἀφ' ὧν μὴ δὲ οἶον ἀρχὴ καὶ πρόφασις.

Ἀντὶ κορηπίδος] Vid. ed., Leid. Περόσιδι pro πατρίδι. 213, A.

Οὕτω διήνεγκεν] Vid. ed., Leid. ἤνησε, addit autem: ib.
τὸ δὲ ἅπαντ' ἂν ἔρῃει ἀντὶ τοῦ ἐφθείροιο.

Ὅσας μυριάδας] Ἀποδείκνυσιν, ὅτι οὐ μόνον τοὺς βαρ- 218, B.
βάρους νενικήκασιν, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους, συλλογιστικῶς.

Παραιτησάμενον] Τοῦτο δε ἐλήγαγεν διὰ τοῦ εἶπεν ib.
πάντας ἐνίκησε.

Τοῖς ὑπάρχουσι] Τοῖς οὖσιν αὐτοῖς πλεονεκτήμασι· λο- 218, C.
γίζεται δὲ, δι' ὧν κατασκευάζει, ὅτι πάντων κρείττους εἰσί.

Οἴμαι μὲν οὖν] Vid. ed., add. Leid. ὅπερ καὶ οὗτος ib.
ἐν ταῦθα ποιεῖται, τὴν ἀνακεφαλαίωσιν· ἐν τῷ. ἐξῆς δὲ σε-
λιδίῳ ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις πρὸς τὸ οὐ μὴν ἐῷσιν αἱ πρά-
ξεις (219, B), ἵνα ἢ οὕτως· οἴμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μόνα
ταῦτα εἶπον, ἔχειν ἂν πέρας τὸν λόγον, οὐ μὴν ἐῷσιν ἀπελ-
θεῖν αἱ πράξεις.

- 218, D. Ἀγεῖσαν] Ἀναδοῦσαν, σημαίνει τοὺς Ἀθηναίους αὐτόχθονας.
- 219, A. Ἀλλὰ καὶ πάντας] Καὶ τὴν ὑποδοχὴν σημαίνει τῶν εἰς αὐτὴν καταφευγόντων.
- ib. Πρώτην τε] Εἰ γὰρ ὁ μὴ ἔχων, φησὶ, τὰ ἴσα ἐλάττω ἐστὶ τοῦ ἔχοντος, πάντως ἄρα νενικήκασι, τῷ ἔχειν (Cod. τῷ ἔχον) τὰ πλείονα.
- ib. Τῶν ἐν τῇ ὑπ.] Vid. ed. ex Cod. Schell., Leid. post Ἰωάνων addit λέγει.
- ib. Τῆς ἀρχαίας Ἑλλ.] Vid. ed. ex Cod. Schell., add. Leid. λέγει δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι πόλεμον· τὸ δὲ οὐ διὰ παντὸς πῶς φησὶ; οὐ διὰ τοῦ ὅλου εἴποι τις εὐέγγεληματος τὴν πόλιν ἐλθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν.
- 219, B. Τὸ γιγνόμενον] Τουτέστι τὸ ὑφειλόμενον τέλος πεπληρωκέναι (f. πεπληρωκώς) δηλονότι τέλος τοῦ δρόμου, ὡς ἐπὶ ἀγῶνα (leg. ἀγῶνος) δὲ εἶπε τὴν λέξιν, ἐπειδὴ καὶ δρομέων ἐμνημόνευσε.
- ib. Ἐτέρους] Τὸ ἑτέρους εἰς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται.
- ib. Οὐ μὴν ἕωςί γε] Vid. add. Pariss.
- 219, C. Ἐξήτταται] Ἡ ἑαυτῷ λέγει ἐξήτταται, ἐπεὶ δοκεῖ φιλοτιμότερον εἰρηκέναι τὸν Λαρείου πόλεμον, ἢ τῇ πόλει ἐξήτταται.
- ib. Τοῖς ἐφεξῆς] Τὰ εἰρημένα ἐδήλωσεν· ἐφεξῆς γὰρ τοῦ Μαραθῶνος τὰ κατὰ Ξέρξην συμβέβηκε· τοῖς ἐφεξῆς οὖν λέγει τοῖς κατὰ Ξέρξην.
- ib. Ὅσον περ] Μόνη γὰρ αὕτη τὰ κατὰ Μαραθῶνα ἔπραξε.
- 219, D. Τολμήματος] Ἀστείως εἶπεν· οὐ γὰρ εἶπεν κατορθώματος, ὅτι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀντετάξαντο.
- ib. Ὡσπερ κοριοροῦ] Ἡ διὰ τὸ ἐλαφρὸν ἢ διὰ τὸ ἀηδές.
- 220, A. Ὑποπεπτώκει] Τεταπεινώτω πρὸς τὴν πόλιν· αἰτίους δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἰππίαν (sic Cant., Cod. τὴν αἰτίαν)· οὗτος γὰρ ἐκπεσὼν ἐκ τῶν (Cod. τοῦ) Ἀθηναίων ὡς τύραννος ἔπεισε τὸν Πέρσην κατ' Ἀθηναίων στρατεύσασθαι καὶ τοὺς Ἀλενάδας, καὶ αὐτοὶ γὰρ ἐκπεσόντες τῆς Θετταλικῆς τυραννίδος ἔπεισαν αὐτόν· σαφέστερον δὲ τοῦτο λέγει ἐν τῷ Μιλτιάδῃ.

Καταλιπὼν] Οὐδὲν κατέλειπεν ἄτοπον νομισθῆναι πα- ib.
ράδοξον τῷ πάντα δεικνύνει (f. νομισθῆναι· παράδοξον τὸ π.)

Ξέρξης] Ἐμφατικῶς τὸ ἀπὸ (del.) τοῦ πατρὸς· ἀτο- 220, B.
πότερος (Cod. ἀτοπότερον) ὁ νικήσας τῇ πονηρίᾳ τὸν φύσαντα.

Τῇ περιβολῇ (vulg. ὑπερβολῇ)] Τῇ προσθήκῃ καὶ τῇ 220, C.
δυναμεί.

Ἵσπερεὶ παιδιάν] Τὴν τοῦ πατρὸς· ἦλθε γὰρ, φησί, ib.
χιλίας ἔχων τριήρεις, ὅπερ Ξέρξης εὐτελὲς ἡγήσατο (Cod.
ἡτήσατο)· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἀμιλλήσασθαι· τὰ δὲ ἐξ
οὐρανοῦ δεινὰ καλοῦσι διοσημείας, οἷον βροντὰς καὶ
κεραυνούς, ἃ δὲ καὶ οὐράνια βέλη καλεῖ.

Ὅτι αὐτοῦ] Vid. ed. ib.

Ἀήθεις ἀστέρας] Vid. ed. ib.

Ἐσιῶσι] Ἀπὸ τοῦ θαυμάζουσιν, ὅ ἐστι (f. ins. οὐ) κάμ- 221, A.
πτεσθαι ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀπὸ μεταφορῶς τῶν ἀλόγων ζώων,
ἅπερ ὅτε θορυβοῦνται τὰ ὦτα κλίνουσι συνεχῶς καὶ οὐκ
ἐώσιν ὀρθά.

Τῆς δ' ἀγνωμοσύνης] Ἀγνωμοσύνης λέγει ἐνταῦθα 221, B.
τῆς ἀδικίας· ἀδικίαν γὰρ ὁ βάρβαρος ἐκάλει τὸ τολμῆσαι
τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ Μαραθῶνος ἀντιπαρατάξασθαι· ἔστι
γὰρ ἡ ἀγνωμοσύνη ἐν ἄλλοις χωρίοις ὀχαιοσύνη.

Καὶ μετὰ τῶν] Ὡς ἤδη πάσης τῆς ἄλλης γῆς δου- ib.
λευούσης.

Μετὰ τῶν προπατόρων] Ἀλαζονείαν ἐμφαίνει βαρβαρι- ib.
κὴν· τοὺς γὰρ θεοὺς ἐκάλει αὐτοὺς προπάτορας ὄντας.

Καὶ Ξέρξῃ] Τὸ Ἀθηναίους γνωρίσαι δεσπότην τὸν ib.
Ξέρξην.

Ἴππόκροτον] Στάδιον ἵππων κροτούμενον τοῖς τῶν ἵπ- 221, C.
πων ποσὶ· δηλοῖ δὲ διὰ τούτου ἐρημῶσαι αὐτὴν, ὡς εἶναι
πρὸς ἵπποδρομίαν ἐπιτηδείαν.

Καὶ θήκας] Βαρβαρικὴν τὸ φρόνημα, ὅτι καὶ θεοῖς ib.
καὶ νεκροῖς ἡπείλει (sic em. Geelius V. D., Cod. ἔπειλε).

Ἰερά τε] Vid. ed., Leid. εἰς τὸ αὐτὸ, quasi alterum ib.
scholion excidisset. Geelius amplius de iis pronuntiandum
statuit.

- ib. Ἀτλαντικοῦ] Τὴν μεταβολὴν σημαίνει τῶν στοιχείων· περὶ δὲ τῶν ὠκεανὸν εἶναι λέγεται τοῦτο τὸ πέλαγος· ἡπεῖ-
λει οὖν καὶ τοῦτο γεωργῆσαι τὸ πέλαγος, δηλονότι ἀπαν-
τλοῦντας, πέτρας δὲ ὀρύττοντας. Κληρουχίας δὲ
καλεῖ (sic Geel. pro κατὰ) τὰς γεωργίας, ὥσπερ ἔχομεν καὶ
παρὰ Δημοσθένει, κληρούχους γὰρ γεωργοὺς.
- ib. Κληρουχίας ἀτίμους] Ἀτὶ τοῦ δυστυχεῖς, οὐδὲ γὰρ
ἐστὶ γεωργία ἀτίμος· τοῦτο οὖν λέγει κληρουχίαν ἀτι-
μον· ἡκρωτηριασμένους λέγει προχοῦντας εἶναι, ἢν ἡ
σύNTAXIS οὕτως ἦ, ἡπεῖλει γὰρ ποιήσιν αὐτοὺς προχοῦντας
εἰς τὸ πέλαγος καὶ οὐχ εὐρίσκεται ἀντὶ μετοχῆς ῥῆμα κεί-
μενον· τὸ προχοῦν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ προχοῦντας· ἐπ' εὐθείας
γὰρ οὕτω προβαίνει, ἡπεῖλει κληρουχίας γῆς ἀτίμους ποιή-
σιν, ἦν (f. ἦν) γῆν προχοῦν ἀναγκάζειν εἰς τὸ πέλαγος
ἡπεῖλει (Cod. ἀπ.) καὶ τὰ ἑξῆς.
- 222, A. Τοσαῦτ' ἔχοντας] Χεῖρας καὶ πόδας, δι' ὧν εἰργάζοντο.
- ib. Καὶ οὐκ ἡπεῖλει (Cod. ἐπειδὴ) μὲν] Ὡσπερ ἀντιπί-
πτον λύει, ἵνα μὴ τις εἴπῃ (Cod. εἴποι), καὶ τί μέγα πε-
ποίηκε (sic Geel. V. D., Cod. μεταπ.) μόνον ἀπειλῶν;
ὁ δὲ λέγει, ὅτι τοῖς ἔργοις ἀπέκρυπτε τὰς ἀπειλάς.
- ib. Χρησασθαι] Πάντα, φησὶν, ἐποίει, πλην τοῦ τὴν πό-
λιν τιμωρῆσασθαι· ῥαχία δὲ καλεῖται ὁ πετρώδης τόπος
καὶ τοὺς τὴν ῥαχίαν οἰκοῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἤγαγεν.
- 222, B. Ἀπὸ τῆς ἕξω] Τοῦτ' ἐστὶ τῆς πλατείας, ἐξ ἧς οἱ κόλ-
ποι γίνονται. Φᾶσις δὲ ποταμὸς Σκυθίας· ἄνω δὲ περ-
σικὸν λέγει τὴν καλουμένην Κασπίαν θάλατταν.
- ib. Οὐχ Ὑγκανίαν] Τὸ (Cod. τὸν) μὲν πρῶτον σχῆμα καὶ
ἀπόφασιν, τοῦτο δὲ κατὰ ἐρώτησιν.
- 222, C. Ἡ Δαῖτις] Τοῦτον τὸν Δαῖτιν ἔπεμψε Δαρεῖος ἀνθ'
ἐαυτοῦ στρατηγόν, ὃς ἐπιβὰς Ἑρετρίας (Cod. Ἑρετρείας),
ὡς καὶ ὀπισθεν εἶπεν, καὶ πᾶσαν καταστρεφάμενος τὸ λοι-
πὸν τῶν ἀνδρῶν εἰς Ἀσίαν ἔπεμψε· ἐσχατιαῖς δὲ τοῖς
τελευταίοις τόποις.
- ib. Οὐχ οἱ πορθμοὶ] Ταῦτ' ὃν πάθος ἐπασχον καὶ πορθ-
μοὶ καὶ ποταμοὶ ξηραίνόμενοι, οἱ μὲν πινόμενοι (Cod. πίο-
μενοι) οἱ δὲ ξηραίνόμενοι, ὡς πατιούμενοι.

Διαφέρειν] Ἰσμεν, ὅτι οἱ πορθμοὶ (sic Geel. pro πολ- 222, D
λοῖ, sensu id postulante) στενοὶ ὄντες φοβεροὶ εἰσι τοῖς
διαπλέουσι, τῶν πελαγῶν εἰς αὐτοὺς προσρηγνυμένων· οἱ
δὲ ποταμοὶ εὐχερεῖς· βούλεται οὖν εἰπεῖν, ὅτι τῷ μὴ πίνειν
μόνον διέφερον τῷ βασιλεῖ τῶν ποταμῶν· ἄλλοι δὲ φασιν,
ἐπειδὴ οἱ πορθμοὶ πολλοῦ ὕδατος οὐκ εὐπυροῦσι (l. ἀπ.)
τοῦτο εἶπεν ἀντὶ τοῦ πάντα ἐνόμιζε τοὺς πορθμοὺς ἔχειν
τῶν ποταμῶν ὅμοια, πλήν τοῦ μὴ ἔχειν ἄφθονον ὕδωρ.

Καὶ νῦν] Ὅτι (f. ὅτε) διώρυξε τὸν Ἄθω· ἐγκωμιάζων 223, B.
δὲ τὸν Πέροσιν μεταβολὴν αὐτὸν στοιχείων λέγει πεποιηκέ-
ναι· λέγει δὲ, ὅτι νέα θάλαττα φαίνεται, ἀφ' οὗ διεβή
ἕως νῦν.

Καμήλοι] Ὡσπερ χιλίας διακοσίας εἶχε τριήρεις, οὕτω ib.
καὶ τοσαύτας καμήλους.

Κατέλαμπον] Οὐχ ἀπλῶς κατέλαμπον· βούλεται 223, C.
γὰρ δεῖξαι αὐτὸν οὐ μόνον θάλατταν μεταβεβληκότα, ἀλλὰ
νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ὅσον μήκιστον] Ὅσον, φησὶν (Cod. φασὶν), ἔστιν ἀνύ- ib.
σαι (Cod. ἀνώσαι) τῷ βαδίζοντι· διὰ δὲ τούτου τὸ πλη-
θος ἐμφαίνει τῶν καμήλων· οὐχ ἀπλῶς δὲ, ἀλλ' ὅτι χρειαν
ἐπλήρουν· οὐ πρὸς τὰ δύο δὲ παραδείγματα ἢ αἰτία, πρὸς
τὴν σκίαν καὶ τοὺς καμήλους, ἀλλὰ πρὸς τὴν μεταβολὴν
καὶ τὴν κίνησιν.

Λένδρον] Vid. ed.

ib.

Πολλοὺς δ' ἦν] Ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι πᾶσαν τὴν οἰκου- ib.
μένην εἶχε στρατόπεδον, ἀναγκαίως τὸ πλῆθος ἐπόμενον
ἡγνόει· ποῦ ἄρα ὁ προηγούμενος ἐτύγγανε τοῦ στρατεύματος.

Οὐδὲν δ' ἦν] Τυχὸς ἢ ἑκατὸν σταδίων ἦν Θράκη (f. 223, D.
Τεῖχος — vide infra — ὃ ἑκατὸν σταδίων ἦν· Θράκη) ἐκρύ-
πτετο ὑπὸ τοῦ στρατεύματος καὶ οὐδὲν ἔθνος οὕτω μέγι-
στον ἦν καὶ ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένον, ὥστε δύνασθαι μὴ κα-
λύπτεσθαι ὑπὸ τοῦ πλῆθους· ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτω
μέγα τὸ (f. τι) ἔθνος ἐτύγγανε, ὥς μὴ τῷ πλήθει τῷ ἐπο-
μένῳ καλύπτεσθαι.

Γετέσθαι] Ὡς ἀδυνάτου ὄντος τοῦ ἀριθμῆσαι το- 224, A.
σοῦτους.

- ib. *Καὶ μέτρον*] Ἐμέτρει μὲν διὰ τὸ πολλοὺς εἶναι, ἡρίθ-
μει (Cod. ἡριθμεῖν) δὲ διὰ τὸ πολλὰς εἶναι τὰς μυριάδας·
τίνι δὲ διαφέρει τὸ μέτρον τοῦ ἀριθμοῦ, αὐτὸς ἐν τοῖς προσι-
μίοις εἶπεν.
- 224, B. *Καὶ πάντα*] Οὐ μόνον, φησὶ, τὰ βάρβαρα, ἀλλὰ καὶ
τὰ Ἑλληνικά· διὰ τί δὲ οὐκ εἶπε κατὰ Ἀσίαν; λέγομεν οὖν,
ὅτι, ἐπειδὴ νῦν κατὰ τῆς Εὐρώπης εἰρήνη, ὅλως δὲ (f. δὴ)
τῷ εἰπεῖν τὰ ἐπὶ γῆς πάντα (legerat igitur sch. τὰ ἐπὶ
γῆς πάντα) περιέλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν.
- ib. *Ὡσπερ τὰ κοῦφα*] Οἶονεὶ τὰ φύλλα ὑπὸ τοῦ ἀέμου
φερόμενα.
- ib. *Τῆς ὑπερηφανίας*] Ἀντὶ τοῦ μεγέθους· οὐ γὰρ ἐπὶ
ἁλιζονείας νῦν κεῖται.
- ib. *Ἡ Θορύβου*] Ὡς ἄνωθεν ἀπὸ οὐρανοῦ πνεύματος τινος
κατιόντος.
- 224, C. *Τοῖς περὶ τὰς ἐπ.]* Ἐντεῦθεν ἄρχεται λέγειν τὰ πρὸ
τοῦ πράγματος· εἰς τρία γὰρ διαιρεῖ καὶ λέγει τὰ πρὸ τοῦ
πράγματος, τὰ ἐν τῷ πράγματι, τὰ μετὰ τὸ πρᾶγμα· ἡ δὲ
λέξις ἢ τοῖς ἀκροβολισμοῖς εἴρηται ἀπὸ τοῦ πόρρωθεν
βάλλειν κατὰ κράτος ἀλλήλους βούλονται πολεμεῖν (sic, forte
εἰ κατ. ἀλλήλοις)· λέγει οὖν ὅτι τοῖς ἀκροβολισμοῖς τοῖς
διὰ τῶν ἐπιστολῶν, διάπειραν γὰρ ἐποίει διὰ τῶν ἐπιστολῶν
ὁ βάρβαρος τῶν Ἀθηναίων· αὐτὸς δὲ εἰρηκὼς καὶ πείραις
ἐξηγήσατο, τί ἐστὶν ἀκροβολισμός· ἀκρουβόλιζεν γὰρ ἐστὶ τὸ
ἀποπειρᾶσθαι, εἰ θέλουσιν οἱ ἐνάντιοι πολεμεῖν.
- 225, A. *Αὐτῇ σκευῇ*] Σκευὴν καλεῖ τὴν ποικίλην ἐσθῆτα·
τοιαύτη γὰρ ἡ Περσικὴ.
- ib. *Καὶ τοῖς εὖ φρ.]* Εἰς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται, καὶ
αὐτοὶ γὰρ ἀπέκτειναν τοὺς ἐλθόντας παρ' αὐτοῦ ἀγγέλους.
- 225, B. *Κερδαινοῦσιν*] Οὐ τῷ (sic Geel. V. D. pro αὐτῷ)
σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ (sic G. pro τοῦ) τελευταῖοι πεσεῖν· οὐ-
δὲν μᾶλλον ὑφείτο, οὐχ ὑπεχώρησεν, οὐχ ὑπῆρξεν.
- 225, C. *Οὐδὲ ἐμίμητο*] Ἀπόκρισιν λέγει τὴν σφαιρὴν τῶν
ἀγγέλων.
- ib. *Μόνη φανῆται*] Ἵνα μή τις εἴπῃ, ὅτι ἀσθενὴς οὔσα
καὶ δεομένη τῆς συμμαχίας αὐτῶν συνήγαγεν αὐτούς.

Ἐπιήκειν ἀμφοῖν] Ἀμφοτέρων, τοῦτο (f. τῷ, quodsi 126, A. sequeretur καὶ, malletm τοῦ τε) μὴ ἔχειν ἐν ἄλλοις ἐλπίζειν τοὺς Ἕλληνας· ἤλπιζον γὰρ, ὅτι ὡς πάντας ἐν Μαραθῶνι ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι, τοὺς Πέρσας, οὕτω καὶ ἐν Σαλαμῖνι μέλλουσι νικᾶν.

Μετοικίζεται] Ἐπειδὴ οὐ μέγα ἦν τὸ μετοικίσασθαι, ib. προσέθηκε τὸ γῆς μὲν οὐδαμοῦ· ἐνταῦθα δὲ ἠντέλεισεν, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἠϋξησε· διὰ τοῦτο ἠντέλεισε, διὰ τὸ συγκρίειν αὐτὰ ὡς παρὰ τῶν Ἀθηναίων γεγόμενα.

Τὸν Ἀλέξανδρον] Vid. ed., Leid. ἐκφερήθη. 126, C.

Πλήν γε δὴ] Ἀντὶ τοῦ ὅμως δέ· ἐπειδὴ δὲ τὸ μὴ εὐ- ib. ρεῖν φυγῆς ἐστὶ τεκμήριον, ἐθεράπευσεν αὐτὸς εἰπὼν, ὅτι καλῶς εὔρεν ἐπὶ τῆς Σαλαμῖνος.

Ὡς περ τινός] Ἀντὶ τοῦ ὥσπερ μυθευομένης Γοργόρος. 126, D.

Περὶ τῶν λοιπῶν] Ἀντὶ τοῦ περὶ τῆς βασιλείας. ib.

Ἀθήνης] Τοῦ δεδιέναι τὸ Ἑλληνικόν. 127, A.

Φανεῖται] Ἀκόλουθα τῆς συντάξεως, φανεῖται πάντα 127, B. κατεργασμένη καὶ ἐξῆς.

Μὴ πρώτῃ] Τὸ πρῶτον ἔχει δεύτερον καὶ τὸ μάλιστα ib. συγκριτικόν ἐστὶ, ὡς καὶ ἄλλου πολεμήσαντος· θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε μάλιστα τῆς ἐλευθερίας αἰτία γέγονεν, ἀλλὰ δῆλον ὅτι μόνῃ.

Πρῶτον μὲν] Ἐντεῦθεν κατασκευάζει, πῶς μόνῃ τὸν 127, C. πόλεμον κατεργάσατο λέγουσα, παρέσχε γὰρ τὸν καλῶς βουλευσάμενον, δηλῶν (l. δῆλον vel δηλονότι) Θεμιστοκλέα· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐγκώμιον, ὅταν τὰ τοῦ ἐνὸς κατορθώματα πάσης εἴναι τις εἴπῃ (Cod. εἴποι) τῆς πόλεως.

Καὶ ὡς ἀληθῶς] Ἴδιον γὰρ Ἑλλήνων τὸ φρόνιμον, ib. βυρβάρων δὲ ἀνόητον.

Ἐπερέχοντα] Τὰ γὰρ τῆς γῆς ἐπαναστήματα εἰώθαμεν 127, D. (Cod. εἰώθημεν) τοῖς ποσὶν ὠθεῖν ἐπὶ τῷ ἐξισοιθῆναι (Cod. ἐξισωθῆναι) τὸ ὅλον.

Κατ' αὐτοῦ (ed. κατ' αὐτό)] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο ψη- 128, A. φισαμένων· σοφῶν δὲ λέγει φρονίμων· ὥσως δὲ εἰς Πλά- τωνα αἰνιττεται κ. τ. λ. vid. add. Pariss., in quibus quae

quae post ὁ τῶν Πλάτων κ. τ. λ. adduntur, in Leid. desiderantur.

- ib. "Ἄ σώσειν, (ed. σώζειν)] Δεύτερον τοῦτο κατόρθωμα εὐβουλίας δεικνυσι, τὰ δὲ ἄλλα μάταια· τοῦτο δὲ ὁ Πλάτων εἰς ἀνδρείαν τῆς πόλεως διέβαλε καὶ Θεμιστοκλέους λέγων, ὅτι καταλιπὼν τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλατταν αὐτοὺς μετήγαγεν· ὁ τῶν Ἀριστείδους ἐγκώμιον αὐτῶ (l. αὐτῶν vel. αὐτῆς) Θεμιστοκλέους καὶ τῶν Ἀθηναίων.
- 223, B. Οὐδείς γάρ] Οὐκ ἔστι τὸ αὐτό· σκαλιὸς γάρ ὁ πάντα ἄγνων καὶ ὁ ἀμαθής· ἐναντία δὲ τοῖς οὕσι φρονῶν ὁ ἐπιστάμενος μὲν, κακουργῶν δὲ περὶ τὴν ἀλήθειαν.
- ib. Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] Vid. ed.
- 229, A. Χειμάρρους] Vid. ed., Leid. Ἡ μὲν ἐν πᾶν τῶν.
- 229, C. Πρὸς γε τὸν] Ἀντὶ τοῦ σύγκρισιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ναυτικοῦ.
- 229, D. "Ἦστ' εἴ τις] Καθ' ὑπόθεσιν· πανταχοῦ δὲ τὸ σχῆμα ἀγωνιστικὸν καὶ ἀποδεικτικόν· ἐκ θεοῦ δὲ τὴν ἐρώτησιν εἶπεν, ἵνα πιστώσῃται τὸν λόγον.
- ib. Μηδ' ἐξείη] Μετὰ δὲ (f. μήτε) δυνατὸν εἶη, ἵνα δείξῃ ἀναγκαίαν τὴν αἴρεσιν.
- 230, A. Εἰς τὸ κοινόν] Ἦσαν γὰρ αἱ μὲν τῶν ἄλλων (rectius, quam ὅλων, quod — diversis item numeris — est in marg. Schell. ad Τῷ πλήθει τῶν τρ. p. 229, C.) Ἑλλήνων ἐκατόν, αἱ δὲ τῆς πόλεως διακόσμιαι.
- 230, B. Ἀλλὰ μὴν] Πληρώσας τὴν εὐβουλίαν κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Ὑπὲρ τοῦ μῆ] Ὅπερ ἐκ τῆς τύχης συνέβη, εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀναφέρει προαίρεσιν.
- 230, C. Ἐξωκίσθησαν] Τὸ (f. τῷ) ἐκβληθῆναι καὶ φυγαδευσθῆναι.
- ib. Ταῦτ' εἰς ἀρετὴν] Ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως ὅπως νικήσωσιν.
- 230, D. Τὸ καθ' αὐτοὺς] Ζητήσκειν ἄν τις, διατί εἶπε τοὺς (l. τὸ) καθ' αὐτοὺς, δηλοῦ γὰρ, ὅσον ἦκεν, εἰς αὐτοὺς τουτέστιν ἡθελῆσαν μὲν (sic); λεγόμεν, ὅτι καθ' αὐτοὺς εἶπεν ἀντὶ τοῦ μόνοι, ἄνευ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἀπέραντα] Vid. ed., adde, quod habet Leid. πο- 231, A.
ρεῖ pro ποιεῖ, quod praefero.

Ἐξετάζοντι] Πάλιν τὰ δοκοῦντα ὑπαίτια (sic Geel., ib.
Cod. ὑπαι) τῶν Ἀθηναίων προσποιῆται (leg. vel. προσποι-
εῖται vel προσπεποιῆται) ἐγκώμιον.

Ἀφορμῇ] Τοὺς Ἕλληνας λέγει πάντας· πάλιν δὲ ἐκ 251, B.
τοῦ ἀποβάντος κατεσκεύασεν, ἐπειδὴ τῇ νίκῃ τοῦτο ἐπισυμ-
βέβηκε.

Πρὸ τῶν κινδύνων] Πρὸ τῆς μάχης· οὕτω γὰρ ἤρξαντο ib.
τοῦ πολέμου.

Οὕτως ἄλογος] Ἀντὶ τοῦ παραδόξου εἶπε, μᾶλλον δὲ εὐ- ib.
λογος, τὸ γὰρ ἄλογον καὶ ἐπὶ τῆς ἀνοίας (Cant. in marg.
τοῦ ἀνοήτου, quam correctionem Geelius non necessariam
existimat) λέγεται.

Παρ' αὐτὸν] Ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ. ib.

Βούλομαι δέ] Ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης βούλεται εἰπεῖν ib.
περὶ τῆς ἐπιεικείας καὶ σοφίας τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τοσαῦτα
παρασχόμενοι εἰς τὸν πόλεμον ὑπέεικον τοῖς Λακεδαιμονίοις·
βούλεται δὲ, ὡς καὶ αὐτὸς φησι, περὶ τῆς ἡγεμονίας εἰπεῖν,
ἐπειδὴ καὶ τῇ τάξει πρὸ τῆς μάχης τοῦτο πρῶτον ἐνύγκηκε·
θαυμασίως δὲ ὁ Ἀριστείδης, ὅπερ (Cod. ὅσπερ) ἐδόκει τοῖς
Ἀθηναίοις ἀσθενείας ὑπαίτιον, τὸ παραχωρῆσαι στρατηγίας
Λακεδαιμονίοις, εἰς ἔπαινον μεταφέρει.

Εἰς μέσον] Ἐπειδὴ, ὡς εἵπομεν, αἰσχύνην ἔφερεν ἡ 232, A.
παραχώρησις τῆς ἡγεμονίας, Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἡγοῦντο καὶ
ἐκείνον τὸν χρόνον· λέγει οὖν, ὅτι μείζον ἐστὶ τοῦτο τὸ τῆς
πόλεως ἐγκώμιον, εἴγε ἐκείνοι μὲν ἡγοῦντο, οὗτοι δὲ κα-
τάρωθοον.

Τὰς Ἀθήνας] Ἐπειδὴ τότε ἐν τῇ θαλάττῃ ἦσαν. 232, B.

Τῇ δ' ἐπιεικείᾳ] Τῇ φιλανθρωπείᾳ, ὡς καὶ δι' αὐτὴν
παραχωρήσαντες τῆς στρατηγίας.

Τοσαύτην] Προθυμίαν μὲν λέγει τὴν κατὰλειψιν τῆς ib.
πόλεως, εἰσφορὰς δὲ τὰς τρυφάς.

Ορμούντων] Τροπικῶς εἶπεν ὡς ἐπὶ λιμένος. 252, D.

Ἐξάρων] Ὡς τὸ ὑπέρβατον πρὸς τὸ εἰρημένον ἄνω ib.
τὸ γὰρ τοσαύτην προθυμίαν παρεχομένου.

- 233, A. Τὴν ἐπὶ σχήματος] Οὐκ εἶπεν ἔργων, ἀλλὰ σχήματος δηλῶν Ἀθηναίων τὸ μεγαλόψυχον.
- ib. Οἱ τωθρότατοι (sic Geelius pro σίναθροι)] Οἱ δυσκίνητοι καὶ βραδεῖς καὶ ῥάθυμοι.
- ib. Μήθ' ὅλως] Ἐπειδὴ εἶπε φωνὴν ἀριέναι, ὅπερ ἦν βλάβημον, ἐπήνεγκε τὸ τούτων ἕνεκα, ὅπερ ἦν τῆς ἡγεμονίας· ἐνταῦθα δὲ διὰ μακροῦ ἢ ἀπόδοσις.
- ib. Οὐ πᾶσαν] Ἦν εἶπεν ἄνω ἐπιείκειαν καὶ προμότητα, ἐνταῦθα σοφίαν καλεῖ, ὅ ἐστι σύνεσις, καὶ ἐρμηνεύει λέγων οὕτως· εἰ ἦσαν, φησὶ, φιλονεικῆσαιτες, ἀπώλετο ἂν τὰ πράγματα, νῦν δὲ ὑπὸ φιλοσοφίας ἡσύχασαν.
- 233, B. Κατὰ ἔθνη] κατὰ συστήματα ἢ φυλάς· κατεχρήσατο γὰρ ἐπὶ μιᾷς πρότερον εἰρηκῶς ἔθνη.
- ib. Ἦ τις τῶν] Καθ' ὑπέρβατον· ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἢ τις, φησὶν, ὑπῆρξαι (l. ὑπῆρξεν) ἂν εἰς τὸ δέον τοῖς Ἑλλησι, τῶν εἴτε πλείους, εἴτε ἥττους ταῖς παρασχομεται, ἐπειδὴ κατὰ μέρος οἱ ἄλλοι Ἕλληνες εἰσῆνεγκαν τὰς τριήρεις.
- 234, A. Ἐκλείπεται τὰ κοινὰ] Τὸ χωρισθῆναι πατριδος καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν.
- 234, B. Οὗτοι δὲ] Δέκα γὰρ ταῖς ἔδωκαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.
- 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε] Vid. ed.
- 235, A. Ἦ ταῖς παρούσαις] Δηλοῖ, ὅτι καὶ ἡ παροῦσα ἀνάγκη μεγάλη ἦν, ὥστε μὴ παρῶδιν τοὺς λόγους αὐτῶν· ἐν γὰρ ταῖς μικραῖς ἀνάγκαις παρορῶμεν πολλάκις τὸ δίκαιον· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐνεχώρει (praestare hoc, judicat Geelius, vulg. ἀνεχ.) παρῶδιν.
- ib. Εἶπον ἂν] Ἄντι τοῦ ἐνταῦθα ἔλεγον· ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτος, οὐ λέγω, φησὶν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τόδε καὶ τόδε ὄφειλον τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν, ἀλλ' εἰ καὶ κοινὰ μὲν ἅπαντα ὑπῆρχε καὶ ἐξίστης τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν τριήρων ἢ εἰσφορὰ ἦν, καὶ τῶν (Cod. τὴν) μὲν κατὰ φύσιν, τῶν δὲ κατὰ τὸ πλῆθος λειπόντων, δέοι (f. δεόν) δὲ ἦν σκοπῆσαι, τίς ὄφειλε τῶν Ἑλλήνων ἡγήσασθαι, πῶς οὐκ ἂν ἡ Ἀθηναίων ἐξέλαμψε πόλις κἀνταῦθα;
- ib. Λειπομένης] Οὔτε γὰρ πόλεις, οὔτε οἰκίας εἶχον.

Ἀγωνιστάς] Οἶον ἀθλητάς· πρῶγμα δὲ λέγει τὴν σω- 235, B.
τηρίαν.

Προβεβληκότας] Ὡς ἐπὶ προβολῇ τὴν λέξιν τέθεικε ib.
(Ad haec annotat D. V. Geelius: post τέθεικε quaedam exciderunt; refertur autem sequens scholion ad Aristidis verba, ἀλλὰ καὶ πατέρων· Hactenus Geelius. Vereor ut ex re.), ὅ ἐστι μείζον τοῦ ἡγεμόνος, ὃ γὰρ πατήρ φιλοστοργότερος.

Ναύαρχοι] Vid. ed.

235, C.

Ἐρμῆνος] Ἀντὶ τοῦ ἐξίσου συνετέλουν, τοῦτο γὰρ λέγει ib.
ἔρανον.

Ἔδει δ' ἐκ] Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων λέγει πλεονεκτημάτων. ib.

Πῶς οὐκ ἐκείνοι] Ὡςδε ἡ ἀπόδοσις διὰ μακροῦ. ib.

Κατὰ τὴν ἐπιστήμην] Ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν ἐπιστήμην 235, D.
δὲ καλεῖ τὴν ναυτικὴν τέχνην· καὶ τοῦτο δὲ ἄλλο δικαίως
(sic) μὴ προβάλλεται.

Οἷς γὰρ] Τὸ νόημα τοιοῦτόν ἐστι, τοῦ παρόντος πολέ- 236, B.
μου κοινοῦ ὄντος, αὐτοὶ διὰ (Cod. δὲ) τῶν ἰδίων πάντας
ὑπερεβύλλοντο· διὸ, φησὶν, δίκαιοι ἦσαν τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν·
ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος δὲ τὸ ἐπιχείρημα.

Τῶν δὲ πάντων (vulg. παρόντων)] Καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις 236, C.
γὰρ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικαῖς τριήρεσιν εἰς Ἀθηναῖος ναύαρχος
διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Καὶ μὴν εἰ] Τὸ σχῆμα διλήμματον, ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ib.
τῶν προτάσεων συλλογίζεται· τὸ γὰρ ἀμφοῖν χεροῖν ἐπι-
τατικῶς ὡς τὸ ἐκ δυοῖν (Cod. ἐκ δύσιν) ποδῶν.

Τὸ πρόσθεν] Τουτέστι τὸν ἴδιον χρησμέν· λέγει δὲ τὴν ib.
ἡγεμονίαν διὰ τὴν δόξαν ἢ διὰ τοὺς φόρους.

Ἐπεὶ τὴν φύσιν] Εἶπε γὰρ, ὅτι καὶ τὰ κοινὰ τῆς φύ- 236, D.
σεως ἐξέλιπε.

Πρὸς ὄργην] Ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ὄργης· εἰ πρὸς ὄργην γὰρ ib.
ἐχώρησαν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδὲ ἔνομα ἂν ὑπελείπετο τῆς Ἑλ-
λᾶδος τῆς καὶ περὰ τοῖς βαρβάροις θαυμαζομένης, ἀντὶ
τοῦ προδεδώκεσαν καὶ εἷσαν μόνους· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ
ἐγκατέλιπον.

- 237, A. Τὸ θανυμάζεσθαι] Ἀντὶ τοῦ ὑπὸ βαρβάρων θανυμαζο-
μέτης.
- ib. Κατηρά/καστο] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐγίνετο.
- 237, B. Καταλειφθέντας] Προδοθέντας καὶ μονωθέντας.
- ib. Ἡ δίχα] Μερισθῆναι πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαι-
μονίους.
- ib. Οὐκ ἔχοντας] Διὰ τὴν στάσιν φησὶν οὐ δυναμένους πο-
λεμεῖν· ἀπὸ γὰρ κοινοῦ τὸ πολεμεῖν.
- 237, C. Ἐσχάτην βάσανον] Ἀντὶ τῆς μεγίστης· βάσανον δὲ
λέγει τὴν δοκιμασίαν ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ λίθου τῆς βασάνου.
- ib. Συνετάξαντο] Ἀντὶ τοῦ ἔταξαν ἐαυτούς.
- 237, D. Τοὺς δὲ ἐκόντας] Τῶν γὰρ Ἑλλήνων οἱ μὲν ὑπέειξαν
τῷ βασιλεῖ, ὡς Θηβαῖοι, οἱ δὲ ἄκοντες, ὡς Θετταλοί· ἢ
ἐκόντας μὲν τοὺς παρόντας, ἄκοντας δὲ τοὺς μηδίσαντας.
- 238, A. Τῆς ἡγεμονίας] Τὸ μᾶλλον πάλιν εἶπε τῆς ἡγεμονίας.
- 238, B. Κατεργάσασθαι] Ἀντὶ τοῦ καθορμηῆσαι (Cod. κατορμ.)
καὶ ἰσῦσαι.
- ib. Λακεδαιμονίους] Καὶ γὰρ τὰ παῖδιά εἰώθαμεν φιλο-
φρονεῖσθαι καὶ προτιρέεσθαι αὐτοὺς τῇ τιμῇ, μᾶλλον πρὸς
(sic, f. προστάξει aut id genus aliquid) ἢ ἐπιπλήξει.
- 238, C. Μιμῆσθαι] Μιμητὰς καθιστᾶν αὐτοὺς ἐν τοῖς ψηφί-
σμασι.
- ib. Καὶ τοῖς ψηφίσμασι] Οὐ γὰρ λόγῳ μόνον παρεχώρη-
σαν, ἀλλὰ καὶ ἐγγράφως ψήφισμα ποιήσαντες.
- 239, A. Ἄρχοντος] Ἀντὶ τοῦ ἐνδοξότερον· ἡγεμόνων γὰρ, φησὶν,
ἡγεμόνες ἐτύγχανον· ἄρχοντος δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου αὐτοῦ·
κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἦρχεν.
- ib. Τὰ ἀριστεῖα] Vid. ed.
- ib. Καὶ ἑωρακότων] Καλῶς τὸ ἑωρακότων, ἔστι γὰρ καὶ
ἀκοῆς μαρτυρίας, ἥτις καλεῖται ἐκμαρτυρία.
- 239, B. Καὶ μὴν] Προαναφωνεῖ· οὕτω γὰρ εἶχε πάντα.
- ib. Προεστῆσαντο] Προστίτην ἐποίησαντο, vid. Schell.
- ib. Οἱ σύλλογοι] Σίλλογός ἐστι κυρίως, ὅταν εἰς πόλιν
συνάγωνται τινες ἀπὸ μιᾶς μέντοι πόλεως, σύνοδος δὲ, ὅταν
ἐκ πόλεων πολλῶν εἰς μίαν συνάγωνται· πρὸς Ἀθη-
ναίους δὲ ἔστι τὸ (Cod. τῷ) ἐν τῇ πόλει ἰὼν Ἀθηναίων

ἔρχεσθαι συμβουλευομένους, παρ' Ἀθηναίοις δέ, ὅτι κἄν μὴ ὥσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀλλ' οὖν παρ' ἀνδράσιν Ἀττικοῖς συμβουλευόνται περὶ οὓς (f. περὶ ὧν) θελήσωσι· τοῦτο δὲ ἡγεμονίας σημεῖον.

Καὶ κατέστη] Τεκμήριον ἐκ τούτου εἶναι αὐτοὺς ἡγεμόνας· παρὰ γὰρ τοῖς προὔχουσι γίνονται αἱ ἐκκλησίαι· ἐπλήρωσε δὲ τὸ μέρος τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας· ὁμολογεῖ δὲ καὶ αὐτοὺς τῆς μνήμης τὸ περιεργον, διὸ θεραπεύει λέγων παρήνεγκε περαιοτέρω, ὅ ἐστι παρέσυρε· οὐκ εἶπε δὲ ἔξω τοῦ προκειμένου παρήνεγκεν, ἵνα μὴ δόξη περιτὸν εἰρηκέναι τι, ἀλλὰ περαιοτέρω.

Ἐπ' ἐξεργασμένοις] Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, καὶ 240, A. διὰ τί ἂν εἶπες (Cod. εἶπε) πάλιν ἐρεῖς; θεραπεύει δὲ πάλιν ἐπειδὴ ἐδόκει περιττὸν εἶναι τὸ μνησθῆναι τῆς παραχωρήσεως· μέμφονται δὲ τινες αὐτῷ, ὡς ταῦτα λέγοντι, καὶ τῶν Μηδικῶν γὰρ πανταχοῦ μέμνηται καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν· διότι οὖν ἀντέπιπτεν αὐτῷ, τί οὖν εἶτα εἰρημένα πάλιν λέγεις; τὸ γὰρ ἐπ' ἐξεργασμένοις τοῦτο σημαίνει· σκοπεῖτω οὖν τις, φησὶ, τὴν αἰτίαν δι' ἧς εἴρηται, ὡς οὐκ ἀργῶς ἀλλ' ἀναγκαίως.

Καὶ τῆς (ed. τήν) ἐκάστου] Διὰ τούτου δείκνυσιν, ἵτι 240, B. οὐκ ἀργῶς ἀλλ' ἀναγκαίως ἐμνήσθη τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας.

Ποῦ φέρει] Ὅπου ἀρμόζει· δηλοῖ δὲ πραότητα τῶν 240, B. Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐκ ἀσθενείαν.

Ἐφάμιλλα] Τί οὖν, εἰ μικρὰ τυγχάνει τὰ εἰρημένα; 240, B. ἀνάγκη, φησὶν, εἶπεν (leg. vel ἀνάγκη, φησὶν, εἶπεν vel ἀνάγκη, φησὶν, εἰπεῖν, quod praestat), ἵνα μὴ τῇ σιωπῇ ἀτιμάσωμεν.

Τῇ τάξει] Ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν πρὸ τῆς μάχης 240, B. τὴν παραχώρησιν, ἐπειδὴ καὶ πρὸ τῆς μάχης ἐφιλονέκησαν περὶ ταύτης.

Περὶ μηδενός] Τοῦτο εἶπεν (Cod. εἶπον), ἵνα μὴ τις 240, B. εἴπῃ (Cod. εἶποι), ἀλλὰ περὶ σμικρῶν.

- 240, C. Ἐκ γαιτόνων] Ἡ καθόλου λέγει, ὡς οὐκ ὄντων ἄλλα-
χοῦ τοιούτων, ἢ εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται· ἢ γὰρ
πρὸς ἐκείνους ζηλοτυπία ἐστὶ (sic).
- ib. Μικρολογεῖσθαι] Τουτέστι περὶ μικρῶν λέγει, κυρίως
δὲ μικρολόγος ἐστὶν ὁ φειδωλός.
- ib. Ἵπ' ἐκπλήξεως] Ἐπὶ γὰρ τῶν μεγάλων καταπλήττεται
τις, οὐκ ἐξισχίων τὸ πᾶν εἰπεῖν.
- ib. Περὶ τούτων] Ὑπερβατόν ἐστιν πρὸς τὸ ἀγωνιζόμεθα,
νῦν δὲ ὑπὲρ ὧν πάντες ἤτινται.
- 241, A. Οὐδ' ἀνεξέταστον] Τοῦτο εἶπε τὸ ἐνθύμημα καὶ ἀρχό-
μενος τῶν πράξεων ὀπισθεν.
- ib. Συμβάντος γὰρ] Ἀρχεται τῆς ναυμαχίας· καλῶς δὲ εἶπε
πάθους, οὐδὲ γὰρ ἠττήθησαν, ἀλλ' ἐδυστύχησαν προδο-
θέντες ὑπὸ Θετταλῶν· καὶ Ἰσοκράτης φησὶν ἐν τ. π. κ. τ. λ.
vid. ed.
- 241, B. Λαμπρῶς] Λέγει μεγάλως, ἀσφαλῶς (Geelius ex ipso
Aristide emendat σφαλερῶς) δὲ ἐπικινδύνως· μετὰ γὰρ τὸ
μηκέτι κολύσαι τούτων (leg ex Par. τούτους) τὴν εἰσοδὸν
αὐτῶν, ἐσήεσαν· οἱ βάρβαροι.
- ib. Ὡς περ πύλας] Ἀπὸ τῆς ὁμωνυμίας εἶπε τὸν τόπον·
καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον παρονομασία.
- ib. Ἀνοῖν μερίδοιν] Ἡ καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλατταν, ἢ ὅπερ
ἐπιφέρει, ἐκόντων καὶ ἀκόντων.
- ib. Οἱ μὲν γὰρ] Οὐ τὰ γένη λέγει Ἕλληνας καὶ βαρβάρους,
ἀλλ' ὅτι τῶν μὲν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἔκοντες προσετίθησαν τῷ
Πέρσῃ, οἱ δὲ ἄκοντες· ἔκοντες μὲν Θηβαῖοι καὶ Θετταλοὶ,
ἄκοντες δὲ Φωκεῖς. Τινὲς μὴ νοοῦντες ἀσύντακτον εἶναι
τὸν λόγον ὑπέλαβον· ἐστὶ δὲ ἐνταῦθα τὸ οἱ δὲ δεικτικόν,
ἵνα νοήσωμεν οὕτως, τῶν ἄλλων φευγόντων μόνον οὗτοι οἱ
Ἀθηναῖοι τούδε (Cod. τὸ δὲ) διέπραξαν.
- 241, C. Ἐπαύνημοι] Ὡς πολλάκις Θεοῦ προσηγορίαν εἰληφότες.
- ib. Τῇ τῆς Θεοῦ] Λεληθότως ἀπολογεῖται ὑπὲρ οὗ κατα-
λέγει τὴν πόλιν.
- ib. Ψήφισμα π.] Θεμιστοκλῆς μὲν ὁ γράψας, κοινὸν δ'
αὐτῷ (f. αὐτῷ) φησι, πρὸς τὴν χρεῖαν ἀρμοτιόμενος.

Διὰ τὴν πίστιν] "Οτι ἐπίστευσαν τῇ Ἀθηνᾷ· ἐξηγεῖται 242, A.
δὲ τὰ εἰρημένα.

Ἀπεξευγμένοι] Χωριζόμενοι, διὸ καὶ καρτερίας εἶπεν. ib.

Φέροντι τῷ] Τουτέστι προαιρέσει καὶ οὐκ ἀναγκαζόμενοι.

Ὑπὲρ τῆς τῶν] Σοφίζεται ἀπὸ τοῦ ἀποβάντος, ὑπὲρ ib.
γὰρ αὐτῶν ἐποίησαν.

Μεγαλοψυχία] Κυρίως κ. τ. λ. vid. add. Pariss. initio, ib.
quae inde ab τὰ δὲ ἐξῆς κ. τ. λ. sequuntur, om. in Leid.

Ἀλλὰ μὴν] Ἡ εἰς πρόθεσις, ἀλλὰ μὴν εἰς τόγε γινώ- ib.
ναι· καὶ ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαβεῖν, τίς ἀνθρώπων ἐκείνοις ὅμοιος·
τὸ δὲ γινῶναι ἀντὶ τοῦ καταγινῶναι· τίς ὅμοιος ἐκείνους εἰς
σοφίαν καὶ τῷ δόγματι τῆς εὐπειθείας τιμωμένη (f. τιμώ-
μενος) ὑπὸ τῶν ἀρχόντων· βούλεται γὰρ τοὺς ὑπηκόους τῷ
εὐπειθεῖς εἶναι αὐτοὺς νενικηκότας ἅπαντας· τοῦτο δὲ φησι,
ἐπειδὴ εὐπειθεῖς ἦσαν τοῖς ἄρχουσι.

Τὴν σοφίαν] Ἀντὶ τοῦ τὴν φρόνησιν, ἀπὸ κοινοῦ δὲ 242, B.
τὸ παρέσχοντο· δεῖ δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ λαβεῖν τὸ
ψήφισμα ἐποίησαν, καὶ πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ παρασχό-
μενοι σύμβολα, ἢ ἡ ὁ νοῦς οὕτως, καὶ ψήφισμα ποιουν-
ται παρασχόμενοι σύμβολα τῆς αὐτῶν σοφίας, δι' ἧς σοφίας
καὶ τῆς τιμωμένης ἐν τοῖς λόγοις θαυμαζομένης εὐπειθείας,
τῷ δόγματι τοὺς πάντας ἐνίκησαν· λέγει δὲ τῷ δόγματι
τῷ ἑαυτῶν· ποῖον δὲ δόγμα; ὅπερ ἔδοξεν ἑαυτοῖς, λέγει δὲ
τὸ εὐπειθεῖς εἶναι τοῖς ἄρχουσι καὶ ἀνυσχέσθαι ἡγεμονεύε-
σθαι· ἢ οὕτως, ἔστι δὲ καὶ φρονήσεως σύμβολα παρέσχοντο,
(sic, f. ἔστι δ' ἂ καὶ φρ. σ. π. vel. ἔστι δὲ καὶ φ. σύμ-
βολα, ἂ π.) διὰ τὸ γινῶναι τὸ μέλλον σώζειν τὰ πράγματα·
τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ἡ σοφία, τὴν αὐτὴν γὰρ φρόνησιν καλεῖ
καὶ σοφίαν, δι' ἣν σοφίαν (C. σοφία) καὶ τῷ (Cod. τὸ)
δόγματι τῆς εὐπειθείας τῆς γινομένης τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς
τιμωμένης ἐν τοῖς λόγοις πάντας ἀνθρώπους ἐνίκησαν.

Τιμωμένης] Ἀντὶ τοῦ ἐπαινουμένης (Cod. ἐπαινουμέ- ib.
νους)· ἔστι δὲ ἀντίπτωσις, ἀντὶ ὁρθῆς γὰρ εἶπε γενικῇ.

Ἀπεσκευασμένοι] Ἀποτευχθέντες παίδων καὶ γυναικῶν, 242, C.
ἢ τὰ περιττὰ ἀποθέμενοι ἢ θαλάττιοι γενόμενοι.

- ib. Κατείλον] Ἐωρακότες γὰρ τὸ πλῆθος τῶν νεῶν φεύ-
γειν ἐσκόπησαν.
- ib. Ὅμοῦ καὶ βαρβάρους] Πάλιν ἢ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά-
λατταν ἢ καὶ ἔκοντας καὶ ἄκοντας.
- 242, D. Ἐνταῦθα δὲ (Cod. δέ)] Ἀντὶ τοῦ τῷ καιρῷ, οὐ γὰρ
τὸν τόπον λέγει.
- 243, A. Αἱ δὲ γυναῖκες] Ἐν γὰρ Τροίῃ οὔσαι καὶ ἀκούσασαι
τοῦ Κυρσίλου τὸν θάνατον, τοὺς ἑαυτῶν ἐμιμήσαντο ἄν-
δρας εἰς τὴν ἐκείνου γυναῖκα.
- 243, B. Τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῃ] Vid. add. Pariss., Leid. Χωρίον
τῆς Εὐβ.
- ib. Διεκόλυσαν] Ἠνάγκασαν αὐτοὺς πολεμεῖν τῷ κωλύσαι
καὶ φυγεῖν· καὶ γὰρ vid. ed., Leid. ἐλθόντας προ ἐθέλον-
τας — item οἰκίου — ὑπετέθη — ἐδυνήθησαν. —
- 243, C. Ἐκδεχομένους (Cod. ἐνδ.)] Ἀντὶ τοῦ δεχομένους, δη-
λον δὲ διὰ τὸν φόβον.
- ib. Περιθέντες] Κακουργήσαντες καὶ μηχανησάμενοι· αἰνίτ-
τεται δὲ εἰς τὴν τοῦ Θεμιστοκλέους μηχανήν.
- 243, D. Παρόσον αἱ τριῆρεις] Τὸν ἕξω λέγει τῆς Σαλαμίως,
τὸν καὶ πλατὺν (Cod. πλατὴν).
- 244, A. Ἀλλὰ πρῶτοι (Cod. πρώτον)] Vid. ed., Leid. κινή-
θέντων pro νικηθέντων.
- 244, B. Ὡστε (Cod. ὥστ') ἐν τοῖς π.] Vid. ed., Leid. om. ὄν-
τες — μνήσθητε — Περωὼν pro πατέρων. —
- ib. Τῶν ὑφ' ἡλίῳ] Vid. add. Pariss.
- 244, C. Ὅπερ ἦσαν] Vid. add. Pariss., Leid. ναυτικότατοι.
- ib. Παντοδαποῖς τῶν ἔργων] Vid. ed.
- ib. Δοκοῦσι] Μόνοι γὰρ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Μα-
ραθῶνι· βοίλεται οὖν εἰπεῖν, ὅτι καὶ παρόντες ἴσοι ἦσαν τῶν
ἀπόντων ὥσπερ καὶ ἐν Μαραθῶνι.
- 245, A. Ἀπέλυσαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπολέμησαν, ἀλλ' ἀπέλυσ-
σαν μόνον τῶν λαφύρων.
- ib. Ὑστέρησαν] Ἐν τῷ Μαραθῶνι, φησὶν, ἀπάντων ὑστε-
ρησαν τῆς συμβολῆς, τοῦτο γὰρ ἐστὶ τῆς τροπῆς· οἱ συν-
τελεῖς δὲ οἱ συμπολεμοῦντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερέβαλον (sic),
τοῦτο γὰρ μῆζον τοῦ πρώτου τὸ παρόντας ὑστερεῖν.

Φιλοτιμίας] Ὁ ἐστὶ τῆς νίκης· λέγει δὲ, ὅτι ἔδοξαν 245, B.
νικῶν μὴ καμύοντες.

Ἐμπέπληστο (vulg. ἐκπ.)] Ἐπεπλήρωτο ἐκ τῶν βαρ- ib.
βαρικῶν ἢ τῶν ἐκπιπτόντων σκευῶν τῶν τριηρικῶν.

Πρὸς τὴν ἡπειρον) Ἐκεῖ γὰρ ἐκαθέζετο ἐπὶ θρόνου ib.
θεωρῶν τὴν μάχην· ἀπάδοντα λέγει ἀντὶ τοῦ ἀπαρέοντα
(1. ἀπαρέσκοντα)· περινοίας δὲ λέγει τῆς περιττῆς ἐννοίας·
περιττὰ γοῦν ἐνενόει τῷ πᾶσαν αὐτοῖς θέλειν ἐπιθεῖναι συμ-
φορὰν· τρυφῆς δὲ, ἐπειδὴ ταῖς ἐλπίσιν ἐτρούφα, νικᾶσθαι
νομίσας τοὺς Ἀθηναίους.

Τῆς ἐπιθήκης] Αὐτὸς δὲ ἐπιφέρει, τί ἐστὶν ἡ προθήκη 245, C.
πάρεργον καλεῖ τὴν Ψυτταλίαν, ἔργον δὲ τὴν Σαλαμίνα.

Τὴν πρὸ τῆς Σαλ.] Vid. ed. ib.

Ἀνταίρειν] Vid. ed. 246, A.

Τοὺς ἐκπίπτοντας] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐκπιπτόντων· ib.
ἐστὶ γὰρ ἀντίπτωσις.

Τὴν νῆσον] Τουτέστι τὴν Σαλαμίνα, ὡς ὁμολογουμέ- ib.
νης τῆς ἐν Σαλαμῖνι νίκης.

Καὶ περιέστραπτο] Εἰς τούναντίον περιέστη ἡ τόλμα. ib.

Ἄλλον τινὰ] Γυμνικόν, ἀλλ' οὐ πολεμικόν. 246, B.

Παλινοδίαν ἥδε] Vid. ed. 246, D.

Οὐ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος¹⁾] Φυγὰς γὰρ ἐγένετο 247, A.
ἀντὶ τοῦ βασιλέως.

Ἐν ἤδη τοῦτ'] Τὸ ζεύγμα τοῦ Ἑλλησπόντου, ἵνα μὴ ib.
λυθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Τῶν λοιπῶν (ed. τῷ λοιπῷ)μέρει] Τοῖς περὶ τὴν δύσιν ib.
λέγει.

Τίσι δὲ λέγω] Τὸ σχῆμα ἔοικεν ἀνακεφαλαιώσει· ἀνα- ib.
κεφαλαιοῦνται δὲ ὅσων (f. ἀνακεφαλαιοῦται δὲ δι' ὅσων)
Ἀθηναῖοι (Cod. Ἀθηναίων) νενικήκασιν.

1) Ed. σχήματος, quod eodem reedit. Nisi autem vulgo Scho-
liastae negligenter agerent in auctorum verbis describendis, ex hac
aliisque diversae lectionis indicia adduceret ad suspicandum, ho-
rum scholiorum auctorem alia Aristidis editione usum esse, quam
quae hodie vulgatur.

- 247, B. Τους σύμπατας (sic Cod., leg. ex Ar. συστάτας)]
Τους συμπολεμήσαντας Ἑλληνας.
- ib. Ταῖς τοῦ Θεοῦ μ.] Vid. ed.
- 247, C. Μόνη φέρεται] Ὅτι αὐτῆς μὴ παρούσης ἐν Πύλαις
ἀπώλοντο· τὴν τοῦ παντὸς δὲ κρίσιν τὸ τέλος τοῦ πο-
λέμου.
- 247, D. Τῷ τοὺς Ἑλληνας] Εἰς τὸ μὴ φυγεῖν· μετὰ γὰρ τῷ κί-
τησον (sic, f. μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι) ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δραπε-
τεύειν ἠβούλοντο, καὶ διεκώλυσεν ὁ Θεμιστοκλῆς.
- 248, A. Τῷ πλείστον] Μελλούσης τῆς ναυμ. vid. add. Pariss.
ad Τοῖς ἀπ' Ἑλ. φ.
- ib. Τοῖς ἀπ' Ἑλ.] Ἄκατος καὶ Δημάρατος¹ κ. τ. λ. vid.
ed. Addit Leid: Τοῖς παραδόξοις θεάμασι (vid. Schell.)·
σημαίνει δὲ τὴν συμμαχίαν Κόρης καὶ Δήμητρος, quae ex
alio in hunc locum scholio desumpta videntur².
- ib. Τοῖς παρὰ³ τῶν ἐχθρῶν] Οἱ γὰρ Πέρσαι ἐνόμιζον, μὴ
πρότερον κρατήσιν τῶν Ἑλλήνων, εἰ μὴ λάβοιεν πρώτους
Ἀθηναίους.
- Μαρδόνιος δὲ] Αὐτὸς γὰρ στρατηγὸς ἦν τοῦ πεζοῦ,
Ξέρξης δὲ τοῦ ναυτικοῦ.
- ib. Συνειδώς] Μεταβαίνει λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἐν Πλαταιῇ πε-
ζομαχίαν ἀπὸ τῆς ναυμαχίας.
- ib. Αἵτιος γεγονώς] Καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνέπεισεν αὐτὸν στρα-
τεῦσαι κατὰ τῶν Ἑλλήνων μετὰ Ἀλευάδων καὶ Πεισιστρατιδῶν.
- 248, C. Οὐ μὴν οὐδὲ πρὸς] Τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἦσαν ψηφι-
σάμενοι τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ δὲ ὄν· (Geel. vel

1) Scr. Δικαίος καὶ Δημάρατος, ut correxit in marg. Canterus. Vid. Herod. VIII, 65. ibiq. Valcken. partem hujus scholii proferentem. Herodotum autem negligenter inspexit scholiastes. Ille enim narrat, Dicaeum haec non regi, sed Demarato praedixisse. Quin hunc Dicaeo suasisse, ut sileret, ne regem sibi iratum redderet. — 2) Valck. in hoc sch. post τεκμήριον addit ἦν et distinguit post βασιλέα, ut γέγονε τοῦτοςignificet: itaque evenit. Nihil mutare malim, nisi τὸ in τοῦ. Vide praeterea Herod. VIII, 65. τὴν δὲ ὁρτὴν κ. τ. λ. Hanc autem Herodoti narrationem saepius respexit Aristides, quem vide omnino t. I, p. 451. — 3) Cod. τῆς περὶ, quod nihili est, quamvis concisa Aristidis oratio h. l. subobscura sit, nec mihi Jebbii conjectura expediri videatur.

delend. vel in οὖν mutandum existimat, sed leg. οὐ).
 Καὶ διὰ τὸ μὴ στάσιν γενέσθαι παρεχώρησαν οἱ Ἀθηναῖοι
 τῆς ἡγεμονίας· ἦσαν δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες πέμψαντες πρὸς
 Γέλωνα ἐπὶ τῷ συμμαχεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ φήμη (leg. ἢ δ'
 ἔφη μὴ) πρότερον συμμαχεῖν, εἰ μὴ λάβοι τὴν ἡγεμονίαν·
 μᾶλλον δὲ νοῆσαι (f. δεῖν), ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον εἴλοντο
 Ἀθηναίους ἡγεμόνας οἱ Ἕλληνες.

Καὶ τοῦτο προσεξεργάσατο] Σοφίζεται ἐνταῦθα· μάλ- ib.
 λον γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων ἦν τὸ ἔργον, Πανσανίου στρα-
 τηγοῦντος, ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συνέπραξαν, σοφίζεται.

Τοὺς στεφάνους] Εἰς τὸ πένταθλον αἰνίττεται τὸ ἔχον ib.
 τὰ ἀγωνίσματα.

Ὅσοι δὴ καὶ παρ.] Οὐ γὰρ πάντες οἱ Ἕλληνες παρῆ- 248, D.
 σαν, τινὲς γὰρ αὐτῶν ἦσαν μετὰ τοῦ Πέρσου.

Ὡς ἀληθῶς] Τὴν καταφρόνησιν λέγει τῶν χρημάτων, 249, A.
 ὧν ἐπηγγέλλετο ὁ Πέρσης αὐτῇ· τοῦτο γὰρ ἴδιον αὐτῆς
 πλεονέκτημα· καὶ παρὰ Δημοσθένει τοῦτο συνεχῶς.

Ὁ καὶ φρόνιμον] Φρόνιμον, εἰ πρὸς τέλος ἵκεν, εὖ η- 249, B.
 θῆς, εἰ διαφθεῖραι ἤλπισε χρήμασιν Ἀθηναίους· αὐτὸς δὲ
 ἐξηγεῖται, πῶς καὶ φρόνιμον καὶ εὖ ηθες.

Τὸ πάντων] Ἀδύνατον γὰρ ἦν τὸ Ἀθηναίους διαφθεῖ- ib.
 ραι χρήμασιν.

Τῶν ἐκ Δελφῶν λ.] Vid. edd. ex Mon. § quibuscum 249, C.
 ad verbum usque consentit Leid.

Ἀντὶ γὰρ ὧν ἤτει] Τότε γὰρ ἤτει βῶλον γῆς καὶ ὀλί- 250, A.
 γου (f. ὀλίγον) ὕδατος, νῦν δὲ ἐδωρεῖτο πᾶσαν γῆν Ἑλλη-
 νικὴν καὶ θάλασσαν.

Οὐκ ἀπὸ ἴσου] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις. ib.

Ἀλέξανδρος] Οὗτος ἦν ἐπὶ Ξέρξου, ὁ καὶ φιλέλλην κα- 250, B.
 λούμενος, πάννυ γὰρ ἐδόκει φιλεῖν τοὺς Ἕλληνας· ἤυξεν
 δὲ τῷ ὀνόματι τοῦ βασιλέως τὴν πρεσβείαν.

Ἄξια σφῶν] Ὡς ἐπὶ ἀγορασίας καὶ ὧν ἔειπεν ἄξια 250, C.
 αὐτῶν.

Τοῦ λοιποῦ πρ.] Vid. ed., Leid. λέγει τὴν μυρίαν. ib.

Ὡς οὐκ ἄνευ] Ἡ σύνταξις οὕτως, ἀπέστειλαν οὐκ ἄνευ 250, D.
 θανάτου τοιαῦτα πρεσβεύοντα τοῦ λοιποῦ.

- 251, A. Εἰς μὲν γὰρ] Συγκρίνει τὴν μάχην τὴν (l. τῇ) ἀποκρίσει.
- 251, B. Οἱ καὶ χρυσῷ] Ὅτι κατεφρόνησαν χρημάτων, σιδήρῳ δὲ, ὅτι οὐκ ἔδωκαν τὸν πόλεμον.
- 251, C. Ἐκρύπτετο] Ταῦτα γὰρ μέταλλά εἰσι τῆς γῆς, ὁ χρυσὸς καὶ ἃ εἶπεν· ἐν ὅσῳ δὲ ὑπὸ γῆν εἰσιν, οὐ δύναται ὠφελεῖν τοὺς ἀνθρώπους.
- 251, D. Εἰ προσεῖη] Ἠπόρουν γὰρ τότε Ἀθηναῖοι καταλείψαντες (Cod. καταλήψαντες) τὴν πόλιν.
- ib. Ἀκοῦσαι] Ὡστε ἀνέχεσθαι πολλάκις λεγόντων, ἡπαξ γὰρ ἀκούσαντες ἀπεδοκίμασαν, ὥσαντι ἔλεγεν, εἰ μὴ ὅσον ἦν ἐπὶ μόνου λόγου ἀκοῦσαι καὶ οὐκ ἡνείχοντο.
- 252, A. Συνέγνωσαν] Ὡς ἐπὶ ἁμαρτήματος εἶπε τὴν λέξιν.
- ib. Καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν] Κατεχόρησато εἰπὼν τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ ἐπὶ ὀργῆς, καὶ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς κατιφρονήσεως τῶν χρημάτων.
- 252, B. Τοὺς δόντας] Τοὺς πιστεύσαντας ἑαυτοὺς Ἀθηναίους.
- 252, C. Καὶ τηλικούτον] Ὡς κατόρθωμα εἶπε τὰ δῶρα τῷ νικῆσαι καὶ Λακεδαιμονίους.
- ib. Μέσον] Καλῶς εἶπε τὸ μέσον, ἐν μέσῳ γὰρ δύο κατορθωμάτων μεγάλων τύγχανον οὐκ ἐκαλύφθη· διὰ εἶπεν ἐξέλαμψεν.
- 252, D. Τοῖς Ἀθηναίοις] Ἀντὶ τοῦ τὴν ψῆφον αὐτοῖς παρέχοντες ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσι.
- 253, A. Οὕτω δ' ἐλπίσαντες] Ὅτι ἐπρεσβεύσαντο πρὸς αὐτούς· εἰ μὴ γὰρ ἤλπιζον εἰς αὐτούς, οὐκ ἂν ἤσαν πρὸς αὐτοὺς πρεσβευόμενοι.
- 253, B. Τῶν (vulg. τὸν) μὲν γὰρ οὐκ ἀνέχοντο] Τῶν τοῦ Πέρσου ὑποσχέσεων.
- ib. Τοὺς δὲ (Cod. δ') ἀπὸ πολλοῦ] Λέγει τοὺς Ἕλληνας.
- ib. Τοῦ κρείττονος] Ἐκ τοῦ παρέχοντος· λέγει δε τοὺς Λακεδαιμονίους.
- 253, C. Ἀκολουθεῖν] Ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖν· εἶπε δὲ δυναμένους, ὅτι πρὸ τῆς ναυμαχίας ἐφοβοῦντο· ἀκολουθεῖν οὖν δυναμένους ἀντὶ τοῦ προθυμοτέρους, πρότερον γὰρ ἰδεδίεσαν ἅπειροι ὅτιες τῶν Ἀθηναίων.

Διατριβῇ] Ἀντὶ τοῦ βραδύτης· βράδιον γὰρ ἀπαιτεῖ ὁ ib.
λόγος, οὐ περιγενομένης τῆς σπουδῆς.

Ἐξέστησαν] Παρεχώρησαν, ἅστε λοιπὸν εἶναι καταντι- 253, D.
κρὺ τῶν Περσῶν.

Ἀνθυπῆγε Μαργδόνιος] Ὁ νοῦς οὗτος· τοῖς Λακεδαι- 254, A.
μόνιους πολεμεῖν μᾶλλον ἤρεϊτο, εἰδὼς ὅτι γενναίως μὲν πο-
λεμοῦσιν, ἡττῶνται δὲ ὥσπερ ἐν Πίλαις, τοὺς δὲ Ἀθηναίους
ὑπέφευγε λυσitteλεῖν, ἡγούμενος μὴ πολεμεῖν πρὸς ἄνδρας
εἰδότας καὶ καλεῖ νικᾶν ὥσπερ καὶ ἐν Σαλαμῖνι.

Ταῦτα γάρ] Ἐκ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα πιστούμενος. ib.

Οἱ πυκταί] Περὶ τοῦ τόπου· φιλονεικοῦσι γὰρ ὑψή- 254, B.
λότεροι στήναι καὶ μὴ καταντικρὺ ἔχειν τὸν ἥλιον.

Καὶ δέησαν] Ἀντὶ τοῦ εἰ δεήσαντος (f. καὶ δ.), ἀττι- 254, C.
κῶς· οἱ γὰρ Πέρσαι ἡττηθέντες ἐν Πλαταιαῖς κατέφυγον εἰς
τὰς Θήβας· ὑποδεξαμένων αὐτοὺς τῶν Θηβαίων οἱ Ἀθη-
ναῖοι περιστάντες ἐτειχομάχουν· οἱ ἄλλοι δὲ, φησὶν, οὐκ
ἤδεσαν τειχομαχεῖν· λέγει οὖν, ὅτι αἰσχρὴν ἐστὶ λέγειν, τί
ἦσαν πρὸς αὐτοὺς, οἷον οὐκ ἤδεσαν (Cod. εἰδήσαν) τειχο-
μαχεῖν.

Ἔως τῶν] Τὰς Θήβας λέγει· πρὶ γὰρ τῆς ἡττης ὅλην ib.
εἶχον τὴν Βοιωτίαν· νῦν δὲ, φησὶ, κείμενοι εἶχον αὐτήν.

Ἀσύντάκτοι] Γυμνοὶ ἄνευ τάξεως· νύκτα δὲ ἡμέρας ib.
λέγει τὸ σκότος· οἱ γὰρ φεύγοντες ἀγαπᾶσι τὸ σκότος, ἵνα
λάθωσι φεύγοντες.

Καὶ πολλοὶ] Ὡς εἶναι καὶ τοὺς φεύγοντας πολλούς· 254, D.
πῶς οὖν εἶπεν ὀλίγοι; φανερὸν ὡς πρὸς τὸ ὅλον στρατόπεδον.

Τῆς ὑπερηφάνου] Ὡς καλῶς ἀπαγγείλας τὰ πρότερον ib.
εἰρημένα μέρη ἀθλητῇ (Cod. ἀθλητεῖ) εὐδοκμήσαντι παρα-
βάλλει ἑαυτόν.

Τούτων] Ὡσπερ ἐπιλογός ἐστι τῶν Μηδικῶν. ib.

Πολλοῦ τιнос] Ὁ νοῦς οὗτος, πολὺ ἀπέειχον τοῦ δοκεῖν 255, A.
τι ποιῆσαι ἄξιον τῆς πόλεως.

Ἐν τοῖς πράγμασι] Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πολέμῳ, βούλεται 255, B.
γὰρ κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad Τοσοῦτον γὰρ ἐπ.

Ὁρῶ μὲν οὖν] Τὸν λόγον εἰς τρία μέρη τινὲς διαιροῦ- ib.
σιν, ὡς κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. οὔσης post Ἀθη-

ναίων', εἰς δύο (pro δ', errore ex compendio nato) μέρη
 διαιροῦντες τὸν λόγον καὶ τὴν πανήγυριν εἰς ἡμέρας δ'.

255, D. Καθυφείς] Νῦν ἐπὶ τοῦ σιωπῆσαι καὶ ἡσυχάσαι εἶχε
 (f. εἶπε) τὸ καθυφείς.

ib. Συμβόλου] Σύμβολον κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

256, A. Τὸν ὕλον] Vid. add. Pariss., Leid. ἀλλ' οὖν οὐκ ἀχα-
 καιρὸν τὸν τῆς αὔριον· ἱερομηνίαν λέγει τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ραν· ἱερομηνία οὖν καλεῖται διὰ τὸ ἱερὰν εἶναι ἡμέραν τοῦ
 μηνός. ἁμείνων (Cod. ἄμεινον) γὰρ δοκεῖ τῶν ἄλλων ἐν ᾗ
 πανηγυρίζομεν.

ib. Χρησασθαι] Ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν τοῦ χρόνου τῆς πα-
 νηγύρεως.

256, D. Συγκεκληρωμένων] Τούτέστι προπόντων τῇ πανηγύρει·
 οὐδὲ γὰρ τῆς πανηγύρεως ὁ λόγος ἐστὶν ἐγκώμιον· ἔωλόν
 ἐστι τὸ χθεσινὸν ὄψον (Cod. ὄψιν), μεταφορικῶς οὖν εἶπε·
 τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτά λέγειν οἷς εἴρηκεν.

257, A. Ἀλλ' ἵνα] Ἐμφαίνει ὡς καὶ αὐτῶν μεγάλων ὄντων τῶν
 μελλόντων ῥηθήσεσθαι· ἦσθετο δὲ ἐκτείνας τὸ προοίμιον
 διὸ θεραπεύει· τὸ δὲ παραιτούμενος παραιτήσιν ποιού-
 μενος καὶ συγγάμην αὐτῶν.

ib. Πρὸς τοὺς ἐφεξῆς] Πάλιν ἐπιλογικὰ τυγχάνει τοῦ πρώ-
 του μέρους· μετὰ γὰρ τῆς νίκης, φησὶν, ἦγετο πανήγυρις·
 τὸ δὲ ἐαυτῆς ἐγένετο ἂντὶ τοῦ ὑγίανεν· ὡς ἐπὶ νοσή-
 ματος δὲ εἶπεν, ὥσανεὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐκ τοῦ κινδύνου ἔφυγεν.

257, B. Οἷας οὐτε] Ὡςπερ τὰ Ὀλύμπια καὶ τὰς ἄλλας ἐορτάς.

ib. Τακτῇ] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔθος ἦν· οὐ γὰρ τοσαύτην ἔχει
 τὸ ἡδονὴν τὸ ὠρισμένον, ὅσον τὰ διὰ τὰ κατορθώματα γι-
 νόμενα, τακτῇ δὲ ὠρισμένη.

257, C. Ἐνθυμέσθαι (ed. εὐθυμ.) Ἀντὶ τοῦ εὐθύμως ἔχειν·
 παθητικῶς δὲ εἶπεν ἂντὶ ἐνθυμεῖν ἐνεργητικοῦ.

ib. Ἐπ' αὐτοῦ κ. τ.] Vid. ed.

257, D. Ἐπιγοράμμασιν] Ἐπέγραψαν (Cod. ἐπέγραψε) γὰρ εἰς τὰ
 λάφυρα καὶ τὰς ἀσπίδας ὅτι ἀπὸ Μήδων λαβόντες ἀνέθεσαν.

258, A. Εἰς τοὺς κρείττους] Ἡ τοὺς Ἕλληνας δηλοῖ, ὅτι κρείτ-
 τους ἦσαν κατὰ δῖναμιν τῶν Περσῶν, ἢ τοὺς θεοὺς δηλοῖ,
 ὅτι βαρβάρων (sic) εἰς τὰ ἱγάλματα ἐμερίσθη.

Ἄντ' ἀναθήματος] Vid. ed., ubi quod ex selectis Leidd. 258, B. dedi αὐτῇ, id falsum, Leid. cum Mon. αὐτῇ. Idem obtinet in ὅσαι, quod cum Mon. servat Leid., non ὅσον, uti utraque haec Wyttenb. aut Creuz. correxerat.

Ἐν τῇ ὑπ.] Vid. ed., Leid. τῷ Ἀπόλλωνι, τῷ καλ. ib.

Καὶ τὴν τοῦ κύκλου] Τὰ μέτρα λέγει τοῦ τείχους, ἐπει- 258, C. δὴ ἐξέτειναν αὐτὰ καὶ πεποιήκασιν τὸν περίβολον τοῦ προτέρου μείζονα καὶ ἔνδον περιλαβεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πόλεως.

Καλλίων καὶ (ed. δέ)] Vid. ed., Leid. οὖν πρὸ - ἔγραψε 258, D. τοῦτο Ἄδρ.

Ἄκαρ] Ἀντὶ τοῦ οὐχ ἔκων τοῦτο ἐποίησα καὶ παραρῶπην ib. (sic) τοῦ λόγου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκολουθίαν.

Ἐπιδείξει] Τὸ πανηγυρίζειν καὶ τινὲς τοὺς θεοὺς (sic) 259, A. τοῦτο λέγει καὶ συμφέρον καὶ ἡδονὴν ἔχον.

Τοὺς τε γὰρ] Ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἴσης καὶ ὁμοίως τοῖς θεοῖς 259, B. τιμᾶσθαι· ὥσπερ γὰρ αἰτίους τοὺς θεοὺς ἡγνούμεθα τῶν ἡγαθῶν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν ταῖς τότε νίκαις (f. τῆς τότε νίκης) νομίζομεν.

Τὰ γὰρ σύμβολα] Σύμβολα λέγει τῆς εὐσεβείας ib. τὸ ποιῆσθαι (l. ποιῆσθαι vel πεποιῆσθαι) ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· τοῦτο οὖν καὶ τεκμήριον ἦν κάλλους, ὥς δι' αὐτοῦ καλλωπιζομένης τῆς πόλεως.

Ταῦτα τοῦ] Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις· ἀπὸ τοῦ πρώτου 259, C. μὲν πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι, ἀλλαχοῦ γὰρ οὐδαμοῦ ἀποδέδωκεν· εἰσβολὴ δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὰ ἐν Ἀσίᾳ γενόμενα καὶ τὰ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ στάδια.

Οὐδ' ἐπὶ τοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἡσυχάζειν ἐπὶ τῇ νίκῃ· ib. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐξαρκεῖν.

Ἄλλ ὥσπερ ἐπίβασιν] Ὡσπερ ἐπὶ κλίμακος τοῦτο εἴρη- ib. κεν, ὥσπερ γὰρ ἐαυτὰς διαδέχονται αἱ κλίμακες, οὕτω καὶ αἱ πράξεις κατὰ τάξιν ἀλλήλοις διαδέχονται (f. ἀλλήλας διαδέχονται)· ἰδίως δὲ εἶπε τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἀρχῆν καὶ προοίμιον καὶ θεμέλιον.

Τὰ δευτέρα] Ἐξηγεῖται αὐτά· ἐπάγει γὰρ, ὅτι ἐποιεῖτο 259, D. τὰ δευτέρα· σημεῖον δὲ τὸ ἀμύνεσθαι.

- 260, A. Δυσὼν γὰρ ὄντων] Τρεῖς διαφορὰς βούλεται εἰπεῖν πολέμου· ἓνα μὲν, ὅταν τίς τι ἐπέρχεται ἀδίκως, δεύτερον δὲ, ὃν ποιοῦνται διὰ τῆς ἀμύνης οἱ ἀδικούμενοι, τρίτον, οὗ (1. ὃν) ποιοῦνται οἱ ἀδικηθέντες κατὰ τῶν ἐπελθόντων· τούτων πρότερον μὲν τὸν ἀδικὸν τοῖς βαρβάροις περιήψε, τοὺς δὲ δύο δικαίους τοῖς Ἀθηναίοις.
- ib. Ἐὰν ἄρχῃ] Ὁ μὲν ἀρχόμενος πολέμου ὡς ἀνδρείος ὢν τοῦτο ποιεῖ, ὁ δὲ ἀμυνόμενος ἔχει μὲν τὸ δίκαιον, οὐ μὲντοι τὴν ἀνδρείαν· οἱ οὖν Ἀθηναῖοι τὴν ἀρχὴν μὲν εἶχον τοῦ ἀμυνομένου, τούτεστι τὸ δίκαιον, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ ἐπεξελθεῖν ἐν Μυκάλῃ (Cod. Ἀμυκάλαις) ἔδειξαν τὴν ἀνδρείαν.
- 260, B. Τῆς ἀνάγκης] Δηλοῖ τοῦ ἀρχαιοτάτου πολέμου.
- ib. Διὰ τὸ φύσει] Τουτέστιν οὐ γίνεται ὁ ἀμυνόμενος· τὸ δὲ ἐκ περιουσίας ἐξ ὑπερβολῆς καὶ προαιρέσεως.
- 260, C. Ὁ δὴ τρίτον] Δύο εἰδῶν ὄντων τοῦ πολέμου τρίτον λέγει τοὺς Ἀθηναίους ἐξευρόντας, ἐν γὰρ τὸ κατάρξασθαι, ἕτερον δὲ τὸ ἀμύνεσθαι, τρίτον δὲ τὸ ἐπεξελθεῖν, ὅπερ καὶ πεποιήκασιν Ἀθηναῖοι.
- ib. Ἐλευθερίᾳ] Ἀντὶ τοῦ τῷ εἶναι καθαρὸν καὶ ἐλευθέριον τοῦ ἀρχεσθαι τοῦ πολέμου· ἀεὶ δὲ οἱ κατάρχοντες τοῦ πολέμου ἀδικοῦσιν· οἱ οὖν Ἀθηναῖοι ἀρχόμενοι τοῦ ἐν Μυκάλῃ πολέμου, οὐκ ἠδίκουν, προηδικημένοι γὰρ ἦσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι.
- 260, D. Τῇ τῶν ἀμυνομένων] Ἀντὶ τοῦ καταρχομένων, ὅτι ἀδικηθέντες ἡμύναντο· τύχην καλεῖ τὸν πόλεμον, τύχης γὰρ ἔργον.
- 261, B. Ἀληθινῆς] Καλῶς προσέθηκε τὸ ἀληθινῆς· τὸ γὰρ κατάρξασθαι πολέμου τοῦτο οὐκ ἀληθὺς ἐστὶν ἀνδρείας ἀλλὰ πολλάκις καὶ θάρρους.
- ib. Οὐχ ἦττον] Ἐκόλασεν αὐτοῦ (sic, f. ἐαυτὸν, an ἐκόλασεν αὐτούς)· οὐ γὰρ εἶπε μείζονα, ἀλλὰ οὐκ ἐλάττωνα· πρὸς δὲ τούτῳ, ἵνα μὴ μόνον ἀνδρείαν δεῖξῃ τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ σύνεσιν.
- 261, C. Καὶ καθυράν] Ἡ φανεράν ἢ μεγάλην καὶ λαμπράν· ἐμφαίνει (Cod. ἐφ.) δὲ, ὅτι ὁ πολεμικὸς ἀπολαύει καὶ ἡσυχίας τὸ εἶναι φοβερός (leg. τῷ ex add. Pariss.) παρὰ τὸ θουκυδίδειον· τὸ γὰρ κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. δραστηρίου, in fine ἀδικοῦντες.

Διανοηθέντες] Δοκεῖ σόλοικον εἶναι τὸ σχῆμα, ἔοικε 262, A.
δὲ ὑπερβατόν· τὸ δὲ τί χρῆ ἐν μέσῳ ἔστι, ἵνα οἱ διανοη-
θέντες ἐνίκων.

Ἐν Μυκάλλῃ] Vid. ed., Leid. ἰδιώζει — praeterea haec ib.
addit: οὐ μὴν ἐν ὀλίγῳ (vid. Aristid.) τῷ διαφύρῳ καὶ ὑπερ-
βάλλοιτι· λέγει δὲ, ὅτι οὐκ ἐνίκων οὖν, ὥστε τροπὴν ποιῆ-
σαι μόνον, ἀλλ' ὥστε καὶ ἐξελάσαι αὐτούς ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Τῶν κατ' ἐμπορίαν] Ἐμιμήσαντο, φησὶν, ἐμπόρους· 262, B.
ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι πανταχοῦ προσορμούσιν ἐμπορίας χάριν,
οὕτως Ἀθηναῖοι πανταχοῦ περιέπλεον.

Ἐπ' ἀγκυρῶν] Οὐκέτι πρὸς τοὺς ἐμπόρους νοητέον, ἀλλ' ib.
ὡς πρὸς Ἀθηναίους, ἐπ' ἀγκυρῶν γὰρ ὥρμουν μὴ δυνάμενοι
πίεσμασι χρῆσασθαι, τῶν πολέμιων διακοπτόντων αὐτά·
ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἐμποροὶ πανταχοῦ διὰ τὴν ἐμπορίαν προς-
πλέουσιν, οὕτω καὶ Ἀθηναῖοι πανταχοῦ προσωρμίσαν τοτούς
ἐμπόρους μιμούμενοι.

Ἐν ᾧ παρῆκεν] Ἐκεῖνος γὰρ παρῆκε τὸ κολάσαι καὶ ib.
τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀδικήσαντας· διὰ γὰρ τὴν διάδοσιν ἀπ' αὐ-
τοῦ οἴτου, καὶ οὐχ ἵνα κολάσῃ τοὺς ἀδικούντας.

Εὖ ποιῶν] Ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχε καὶ κακοὺς καὶ ἀγαθοὺς ib.
εὖ ποιῶν· τῆς φύσεως δὲ εἶπεν, ἐπειδήπερ οὐκ ἤλπισαν
ὡς ἄνθρωποι ἡττηθῆναι ποτε ἀλλ' αἰεὶ νικᾶν.

Διὰ τῶν δεχομένων] Τῶν ἐπιδεχομένων, οὐδὲ γὰρ πάν- 262, C.
τες οἱ ποταμοὶ ναυτικά.

Χορείαν] Vid. add. Pariss.

262, D.

Ἐπεῖτ' ἀπῆραν] Vid. ed., Leid. Ὑπέστρεψάν φησι· 263, A.
καὶ Θ.

Τῷ Αἰγυπτίων] Ὡς φοβερόν τοῦτο λέγει τὸ πέλαγος· 263, C.
λέγεται γὰρ μέγα εἶναι.

Τὴν (ed. τῶν) Περσῶν] Τὸ πρᾶγμα εἶπεν ἀντὶ προ- ib.
σώπου· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν τοὺς ἀρχομένους.

Δύο τρόποιαι] Vid. ed., addit Leid. quae, leguntur ib.
in add. Pariss.

Περιεγένετο] Παραδόξως τὸ περιεγένετο εἶπεν ἀντὶ 263, D.
τοῦ ἐκάρθανε· κέρθος δὲ εἶπε τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ γενέσθαι
τὴν χώραν τοῖς τροπαίοις.

- 264, A. Οὐ λινοδέσμων] Τὸ ἀπὸ λίνου σχοινίον λινοδέσμων καλεῖται, ὃ λέγομεν καινάβινον.
- 264, B. Ἐφοδίοις] Ἀντὶ τοῦ ἰδίοις καὶ οἰκείοις (Cod. οἰκίοις) πλεονεκτήμασι· τὸ δὲ ἐφοδίοις καταχρηστικῶς ἐπ' ἀνδρείας εἶπε· κυρίως γὰρ τὰ ἐν τῇ ὕδρῃ ἀναλάματα ἐφόδια καλοῦνται.
- ib. Εἰ δὲ βούλει] Τὸ σχῆμα διορθωτικόν, ὥς τὸ μᾶλλον· καὶ ταῦτα οὖν, φησὶν, ἀνδρείας ἐστὶ δῶρα, οὐ τίχης.
- ib. Καὶ τοῖς χείροσιν] Ὁ ἀνδρεῖος γὰρ τοῦ ἀσθενοῦς (fort. τὰ τοῦ ἁ.) λαμβάνει.
- ib. Ἐπεικῶς] Ἀντὶ τοῦ γνησίως καὶ βεβαίως.
- 264, C. Ἵσσι' ἐκινήθησαν] Vid. ed., Leid. γὰρ καὶ Θ. — ἀπέστη ἀπὸ β.
- 264, D. Δίς ἤδη] Δεύτερον ἀποστάνας Αἰγυπτίους Πέρσαις κατεδουλώσαντο, ἅπαξ ἐπὶ Καμβύσου καὶ ἅπαξ ἐπὶ Ξέρξου (sed vid. add. Pariss.)
- ib. Τῶν ἐξ οὐρανοῦ] Οὐράνια καλεῖ βέλη, ὥς εἶπεν ὅπσιον διοσημείας, κεραυνούς, βροντάς καὶ τὰ τοιαῦτα.
- 265, A. Τῶν εἰς κοινόν] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἢ τοῦ κοινῇ ἐχόντων φροντίδα.
- ib. Τὴν μὲν οἰκείαν] Διὰ τὸ καταφρονῆσαι αὐτῆς· κακία νῦν λέγει τῇ ἀσθενείᾳ· λέγει δὲ, ὅτι τὴν τῶν ἀσθενῶν πόλιν ἀλλοτριαν αὐτῶν ἐνόμισαν, ὥς ἀναξίων αὐτῶν ἔχειν (Cod. ἔχει) τὴν πόλιν.
- ib. Φυλάκων (Cod. Φυλάκην)] Vid. add. Pariss.
- ib. Διὰ πάσης] Ἀντὶ τοῦ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικοῦ· πανταχοῦ γὰρ ἦσαν οἱ ἄποικοι Ἑλλήνων.
- 265, B. Ἀλλὰ τοὺς πλεῖστα] Οὐκ εἶπε τοὺς πλεῖστα δυναμένους δοῶν, ὑβρίζει γὰρ Ἀθηναίους, ἀλλ' εἶπε πᾶσχοντας, ἵνα δείξῃ αὐτοὺς ἰσχυροὺς, λέγει δὲ τοὺς Πέρσας· ἐγκώμιον δὲ καὶ τοῦτο Ἀθηναίων τὸ πρὸς ἰσχυροὺς ἔχειν.
- ib. Ἀνθ' ὧν] Τὸ ἀντιπίπτον λύει, ἀλλ' οὐδ' ἐνίκησαν· οὐδὲν γὰρ ἔβλαψαν· ἀλλ' ὅσον, φησὶν, ἤκεν εἰς αὐτοὺς, ἠδίκησαν· τῆς οὖν γνώμης καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως δίκαιον ἐνόμιζον ἀμύνασθαι αὐτούς.

"Τλην ἐπηρομένος] "Τλην, φησί, βασιτάζων ἡγωνίζετο κα- 265, C.
θάπερ ὅπλῳ τῇ ὕλῃ χρώμενος ἵνα θάττον ἦτιθη.

Ἄλλ' ἀνηλίσκετο] Πρὸς τὸ παράδειγμα εἶπε τοῦτο· ὥσπερ ib.
γὰρ, φησί, καὶ ἡ ὕλη αἰτία τοῦ καίεσθαι γίνεται.

Καὶ τὴν χώραν] Χώραν λέγει τὴν Ἀσίαν· ἦσθετο οὖν, 265, D.
φησί, τὴν χώραν τὴν ἐαυτοῦ ὀρυκτήριον οὖσαν κατ' αὐτοῦ,
ὅτι δι' αὐτῆς οἱ Ἀθηναῖοι ὀρυζόμενοι ἔβλαπτον αὐτόν.

Ἐκ γῆς καὶ θαλάττης] Vid. ed. 266, B.

Οὐδ' ὥς] Vid. ed. ib.

Πρύμναν] Παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸ ὀλίγου (f. πρὸς ὀλί- ib.
γον) ὑποχωρούντων· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ὑποχωρούντων ἐν
ταῖς ναυμαχίαις.

Μυρίας στ.] Vid. ed. ib.

Καὶ ἀρχῆς] Εἶπεν ἄνω μυριάδας σταδίῳ παρα- 266, C.
κεχωρημένα αὐτοῦ· εἰκότως οὖν οἱ βάρβαροι τουτέστιν οἱ
οἰκοῦντες τὴν χώραν ἦσαν ἐλεύθεροι· Πηριεὺς ποταμὸς Θετ-
ταλίας ἔξω τῶν τῆς Ἑλλάδος πυλῶν.

"Ομφαλον] Vid. ed., ad quae laudat Geelius V. D. 266, D.
Schol. et Heyn. ad Pind. Pyth. IV, 6.

Ἄντ' ἄλλου τινός] Ὡς ἐπὶ στεφάνου εἶπε, σημαίνων 267, B.
δόξαν καὶ νίκην.

Κατέκλεισε] Vid. ed., Leid. κατακλείετε — add. Leid. 267, C.
Κυλῶς εἶπεν ἐναντιώμασι vid. add. Pariss. ad h. v.,
Leid. καθ' ὑπὲρ pro καλύπτει — βουλομένη — quae in
add. sequuntur inde a: τὰς δὲ τῶν Ἑλλ., desunt in Leid.

Ἀνθελκόντων] Ἀντὶ τοῦ ἐπισπωμένων καθ' ἑαυτῶν. 267, D.

Αἰγυνητῶν] Vid. ed. 268, A.

Τὰ ναυτικά πρώτους] Vid. ed. ib.

Κορινθίων] Vid. ed. ib.

Καὶ Θασίων] Vid. ed. 268, B.

Καλούντων δὲ] Πάλιν πρὸς συμμαχίαν, ἣ ἀντὶ τοῦ ἀπο- ib.
στῆναι θελόντων καὶ μηκέτι εἶναι ὑπηκόων δηλονότι εἰς συμ-
μετρίαν καὶ διὰ τὸ ἱερόν, ὥς φησιν ὁ σ. κ. τ. λ. vid. ed.,
Leid. Εἴλωτος. —

Ἡ· καὶ δ.] Τὸ ἥ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ δι' ὅ· ἐστι· σοφίζε- 268, C.
ται δὲ πάλιν, τὴν γὰρ ὠδικίαν αὐτῆς περιστέλλει, ὅτι, φη-

σιν, ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑπὲρ αὐτῶν πολεμοῦσα οὐκ ὠργίσθη καὶ ἀπέστη πολεμουμένη ὑπ' αὐτῶν.

ib. Μεγαλοφυχίας] Νῦν λέγει τὴν καταφρόνησιν, ὅτι οὐκ ἔλυπτήθη ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσι.

169, A. Χωρὶς τοῦ] Ὑπερβατόν ἐστι· τοῦτο γὰρ πρὸς τὸ χωρὶς ἀποδέδωκεν, ἵνα χωρὶς τοῦ ὑπάρχειν τινὰ γνώμην θαυμάσαι· τοῦτο ταῦτα δὲ (Cant. em. τοῦ τοσαῦτα δὲ, sed f. τοῦ πρὸς τοσαῦτα ex ipso Aristide) τοῦ πολεμεῖν καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ μετὰ τῶν βαρβάρων· τὸ δὲ χωρὶς ἀπὸ κοινοῦ.

ib. Τῆς δὲ παρασκευῆς] Ὑπερβατόν ἐστι· χωρὶς τοῦ παρέχειν θαυμάσαι τῆς παρασκευῆς τὴν ὑπερβολὴν καὶ τῆς γνώμης τὴν ἀνδρείαν.

169, B. Οὕτω διωκῆσθε] Περιγέγνετο, φησὶν, τῶν δύο, ὥσπερ ἓνα μόνον ἔχουσα πόλεμον ἢ Ἑλληνικὸν βαρβαρικόν (f. ἢ βαρβ.).

ib. Τοῖς ἐνοχλοῦσι] Ἡ γὰρ λέξις τὴν ἀσθένειαν τῶν ἐναντιουμένων ἐδήλωσεν· οὐ γὰρ ἔβλαπτον, ἀλλ' ἠνώχλουν· ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἀριθμοί, ¹ ἐπὶ μὲν ὀνόματι κέχρηται, πολλὰ δὲ περιέχουσιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων.

169, C. Ἐνίκων δ' Αἰγινήτας] Ἐνίκων γὰρ τότε καὶ ἔλαβον τῶν Αἰγινήτων ναῦς ὁ, Λεωκράτους τοῦ Στροΐβου στρατηγούντος. Αἶγινα δὲ ἐστὶ νῆσος ἐπικειμένη τῇ Πελοποννήσῳ.

ib. Ἐνίκων δὲ Κορινθίους] Vid. add. Pariss. ad Αἰγύπτων. Leid. Ἀποστάσης Αἰγ. — κατ' Αἰγίνης· οἱ Κορ. βοηθεῖν Αἰγινήταις — βουλόμενοι καταλαμβ. — οἱ φυγόντες δὲ Κορ. — τρόπαιον κατέλαβον — ταύτην sine καὶ — ἡ ἱστορία δὲ κ. τ. λ. vid. ed. — Leid. Μυραΐδου.

170, A. Ἀπῆσαν] Τῇ ἀπουσίᾳ τῇ πρὸς τὸν βάρβαρον.

ib. Αἰγυπτίων χρεῖαν] Ἦγουν συμμαχίαν, ὠφελείαν καὶ τὰ δεύτερα (sic)· ἐκύλεσε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ νομίσαι σχολόσαι τοὺς Ἀθηναίους ἐλθεῖν κατ' αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο μὴ λαβεῖν τὰ Μέγαρα.

¹) Aristidis lectio h. l. incerta. Nam Scholiastem legisse οἱ ἀριθμοῦντες ipsum Scholion declarat.

Βοηθοῦσιν] Ἐξέρχονται· βοήθειαν γὰρ καλεῖ τὴν ἐξοδον. 270, C.
 Ἀκμῆς] Vid. ed., Leid. ὑπεριζων. ib.

Προσανιμήκεσαν] Ἀντὶ τοῦ προσηντλήκασιν ἑαυτοῖς ib.
 τουτέστι πεπόνθασιν.

Συσκευασθῆναι τοῦτο τὸ δεύτερον] Τὸ δεύτερον 270, D.
 λέγει, ὅτι καὶ δεύτερον ἐπεστράτευσαν οἱ Κορίνθιοι.

Ὡσπερ ἐν δράματι] Vid. ed., Leid. item ἐν γράμμασι. ib.

Ἀντιλαβῇ] Οἶονεὶ ἀντιλογία καὶ καταφυγή, ἡδύνατο 271, A.
 γὰρ ἀμφισβητεῖν τῆς νίκης· ἡ δὲ δευτέρα μύχη τὴν δευτέ-
 ραν (sic) ἐβεβαίωσε.

Καὶ τοὶ τοὺς ἀγωνιστάς] Ὅτι Ἰσθμια ἄγουσιν οἱ Κο- 271, B.
 ρίνθιοι τῷ Ποσειδῶνι τοὺς ἀθλητὰς ἀναγκάζοντες, ψησί,
 παλαίειν· καὶ τῷ (f. τὸ) τρίτον νικῶν ψηφιζόμενοι αὐτοὶ
 τρίτης πειρασθῆναι συμβολῆς οὐκ ἐθέλησαν· ἔστι δὲ χαριεν-
 τισμὸς τὸ κῶλον· τρίτον δὲ ἡγωνίζοντο διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ
 δόξη τύχης εἶναι καὶ προτέρα νίκης (f. νίκη), δευτέρα (f.
 δευτέραν ἐπάλειον· τὸ δὲ τρίτον πρὸς τέρψιν ἐγένετο.

Περίπλοισ] Ἐπειδὴ οὐκ ἔτι οἱ περίπλοι πολέμιοι εἰσιν, 271, C.
 ἀντιδιαστέλλων εἶπε.

Κρατεῖν] Ἐλαβον μὲν γὰρ τὴν Χαλκίδα, καὶ Σικυνώνιον. ib.
 ἐκράτησαν.

Στρατηγὸς ἐπὶ στρ.] Ἀντὶ τοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλω, ἵνα ib.
 δείξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ παρατυγχάνοντος.

Ἐκέκλειστο] Ἀπ' αὐτῶν Ἀθηναίων, ὅτε ἐν Τανάγρα ib.
 (Cod. Τανάγραις) συνέβαλον Λακεδαιμονίοις· βιάζεται δὲ
 τὴν νίκην τῶν Λακεδαιμονίων περιτρέψαι.

Κρισαῖος] Καλεῖται κόλπος ὁ μετὰ τῆς ἡπείρου καὶ 271, D.
 τοῦ Ἰσθμοῦ.

Ὅποι σ.] Vid. ed. 272, A.

Ἐν Τανάγρα] Vid. ed. cum add. Pariss. ib.

Τοῦ τολμήματος] Ἰσθν μύχην εἶπε γενέσθαι καὶ Ἀθη- ib.
 ναίοις χαριζόμενος καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰσχυρόμενος.

Ἐδοξαν] Καὶ τοὶ ἔσχον τῇ ἀληθείᾳ τὸ πλέον· ἀλλὰ ib.
 βιάζεται ὡς ἔφαμεν, τὴν νίκην αὐτῶν ἵτταν δεῖξαι.

Καὶ κινδυνεύει] Ἐξήττηται (Cod. ἐξήσχηται) διὰ μὴ 272, B.
 μᾶλλον τοῦτο ἐσιώπησεν ὡς φαῦλον καὶ ἔφυγεν, εἶγε Ἀθη-

ναῖοι ἡττήθησαν, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ συμφορᾶς πεποίηται; καὶ λέγομεν, ὅτι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα συμβάντων σοφίζεται, Λακεδαιμονίων γὰρ τὴν ἀναχώρησιν λέγει φυγὴν, οὔτε γὰρ νικήσαντες παρέμειναν· τὴν δ' Ἀθηναίων νίκην ἐκ τοῦ ἐπεξελεῖν Βοιωτοῖς πιστοῦται.

272, C. Βοιωτοὶ] Μετὰ γὰρ τὸ ἀναχωρῆσαι Λακεδαιμόνιοι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν καὶ νενικήκασιν αὐτούς.

ib. Καὶ Λοκροὶ] Vid. add. Pariss., Leid. ὡς μὴ ἀρμόττον ἐγκωμίων (l. ἐγκωμίων).

273, A. Αἰθ' ὣν τῷ] Ψεύδεται· οὐ γὰρ τοῦτον χάριν ἐστράτευσαν, ἀλλὰ βουλόμενοι τὴν Βοιωτίαν κησάσθαι. σιωπᾷ οὖν τὸ τῆς πλεονεξίας. ἑτέραν δὲ λέγει αἰτίαν τὸν μηδισμὸν.

ib. "Ετερον δ' ἔργον] Τὸ φιλάνθρωπον βούλεται εἰπεῖν· ὃ καὶ ἴδιον καλεῖ τῶν Ἀθηναίων.

ib. Καὶ δηλοῦν] "Ανευ γὰρ, φησὶ, τῆς προσηγορίας δηλοῖ τὸ ἔργον τοὺς δράσαντας.

273, B. Τῶν περιοίκων] Τῶν περιοικούντων τὴν Σπάρτην τὴν μητρόπολιν.

ib. Οὐκ ἔφθησαν] Ἐν τούτῳ ἐπεκαλέσαντο τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν τειχομαχίαν τῶν εἰλωτῶν ἀποστάντων· ἀπῆλθον δὲ Κίμωνος ἀντὶ τοῦ στρατηγούντος (sic, f. αὐτῶν στρ.)

273, C. "Ο καὶ τοὺς παρ.] Ψεύδεται· μεταξὺ γὰρ ἀπέπεμψαν αὐτούς, ὑποπτεύσαντες αὐτῶν τὸ νεωτεροποιόν.

ib. Καὶ δίκην λαβεῖν] Τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Μεσσηνίον, ὃ ἐστὶ τῶν Εἰλωτῶν. Ἡθός λέγει τὴν αἰτίαν· ὅτι ὑπὲρ τὰ τρόπαια τὴν αἰτίαν δεῖ θαυμάζειν, ὅτι κινδυνεύουσιν ἐβοήθουν.

ib. "Εξεστι] Ἀντὶ τοῦ δυνατὸν δὲ ἐκ (f. δεῖ ἐκ) τούτου σημαίνεσθαι (sic Geelius V. D. rescripsit pro σημαίνειν, interpretans colligere, conjicere) τὸ πληθός.

274, A. Εἰρήνην π.] Vid. ed.

274, B. Οὐ γὰρ ἦν] Ζητεῖται, πῶς τὴν Εὐβοίαν λαβόντων Ἀθηναίων· ἡν φηοῖν, ὅτι οὐδὲν ἀνταπέλαβον; λέγομεν, ὅτι τὴν Εὐβοίαν οὐ παρὰ Λακεδαιμονίων ἔλαβεν, ἀλλ' αὐτὴν παρεστήσατο (f. ἔλαβον — παρεστήσαντο)· τοῦτο δὲ σημεῖον

ποιεῖται τοῦ νερικηκέναι, ὅτι μὴ δυναμένων λαβεῖν ἐκείνων τὰ ἑαυτῶν, αὐτῇ ἀπέδωκεν.

Ἀμφοτέρων] Περγῶν καὶ Πελοποννησίων· καὶ Περγῶν 274, C.
 μὲν ὁμοῦ μὲν ἐν Σαλαμῖνι, χωρὶς δὲ ἐν Μαραθῶνι. Πελο-
 ποννησίων δὲ χωρὶς τῶν συμμάχων, ὅτε ἐσέβαλον ἐν τῇ Πελο-
 ποννήσῳ· ὁμοῦ δὲ μετὰ τὴν συμμαχίαν ἐν Αἰγίνῃ.

Μόνη δ' ἐκ τῶν] Τοῦτο λέγει νίκη, ὅτι εἰσὶν (sic) 274, D.
 ἡγεμονίαν ἔλαβε παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἀντὶ (sic) γὰρ ὁρῶν-
 τες αὐτὴν τοιαύτην προσβάλλοντο ἡγεμόνα αὐτὴν ἑαυτῶν.

Οὐ γὰρ ἐξ ὧν] Οἱ γὰρ δεσπόζοντες αἰεὶ δεσποῦσιν 275, A.
 τῶν ἡττωμένων.

Τοὺς αὐτοὺς χρόνους] Ἀντὶ τοῦ εἰς καιροὺς τοῖς μὲν ib.
 Ἑλλήσι ἤρεγκε τὴν ἐλευθερίαν, τοῖς δὲ Ἀθηναίοις τὴν ἡγε-
 μονίαν.

Αἰρετός] Χειροτόνητος ἀπὸ δοκιμασίας.

275, B.

Οὕτω δὲ τούτων] Vid. ed.

275, C.

Μέχρι τινός] Vid. ed.

ib.

Τῆς δὲ κοινῆς] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ Πελοποννησια-
 κοῦ πολέμου τῶν χρόνων· ῥητορικῶς δὲ ἐπὶ τὴν τύχην ἀνά-
 γει τὴν αἰτίαν, ἵνα μὴ ἀπὸ Λακεδαιμονίων αὐτὴν εἴπῃ προ-
 σελθοῦσαν· αὐτοὶ γὰρ δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους ἐνίκησαν
 τὴν μάχην· κοινὴν δὲ τὴν τύχην εἶπεν, ὅτι κοινῇ πάντες
 ἄνθρωποι σχεδὸν πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν, ἢ ὅτι κοινόν
 ἐστὶ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς τύχης κατὰ πάντων ἀνθρώπων, τὸ
 μὴ εἶναι ἐπὶ τῶν αὐτῶν τὰ πράγματα, ἀλλὰ κινεῖν· εἰ δέ τις
 εἴποι, τί οὖν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ οὐκ ἐνεωτέρισαν; πῶς
 οὖν ὥς μέγα τι τὸ νῦν λέγει; ἐροῦμεν, ὅτι ἐκεῖ ὀλίγοι πρὸς
 ὀλίγους τινὰς ἐμάχοντο, ὅπερ οὐκ ἦν μέγα, ἐνταῦθα δὲ κοι-
 νός τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχεν ὁ πόλεμος.

Οὐχ ὧν εὖ ἔπ.] Vid. ed.

ib.

Κατασχεῖν] Vid. ed., Leid. item ἐδεῖτο — δίκη. 276, A.

Ὅτε ἐνίκησεν] Καὶ μὴν Λακεδαιμόνιοι περιεγέγοντο, ἀλλ' ib.
 οὐ τὸ τέλος τοῦ πολέμου λέγει, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον, ὅτι
 τοὺς αὐτῶν ἔλαβον Ἀθηναῖοι ἀπὸ (f. ἐπὶ) τῆς Σφακτηρίας.

Καί μηδὲν] Ἀντὶ τοῦ ὥς ἔχαιρε λαβοῦσα καὶ ἀποδι- ib.
 δοῦσα ὁμοίως.

- 276, E. Τὰς ἐν Ναυπύκτῳ] Vid. ed., quibus addit Leid.: δύο δὲ οὐσῶν αὐτοῖς πολλὰς αὐτὰς ὀνομάζει αὐξῆσαι θέλων.
- ib. Ἄς οὐτε παρὰ] Ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ μόνον διῶξαι αὐτούς. (Vid. add. P.)
- ib. Οὐτε ὀλίγῳ] Ἐν μὲν γὰρ τῇ πρότερον (l. προτέρῃ) εἴκοσι ναυσὶ μὲν καὶ ἐν τῇ ὑστέρῃ ἑξ ταῖς αὐταῖς ἐνίκησαν (vid. add. Pariss.).
- ib. Κέρκυραν] Κινδυνεύουσαν ὑπὸ Κορινθίων ἐρρύσαντο.
- ib. Κατ' Ἀμβρακίαν] Ὅτε Ἀμβρακιῶται ἐμαχέσαντο κατὰ Ἀμφιλόχων στρατευόμενοι (add. Pariss. στρατευομένους).
- 276, C. Κατ' αὐτὴν δὴ τὴν Πύλον] Τὸν καιρὸν αὐτόν· σημαίνει δὲ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀθηναίων.
- 277, A. Πενταετ.] Vid. ed.
- ib. Οὐκ ἂν διὰ π.] Ἄπαντα τὰ πραχθέντα αὐτοῖς εἰπώμεν.
- 277, B. Ἄλλ' ἐὰν μηδὲν] Τοντέστιν οὐ πᾶσαν προᾶξιν φιλανθρωπίαν σημαίνουσιν, ἀλλ' ἐν πρᾶγμα χαρακτηρίζον φιλανθρωπίαν.
- ib. Ὡς δὲ ἐδόκει] Ὅ εἶπεν ἔμπροσθεν τύχην, ἣν (sic. G. pro ᾧ) δαίμονα ἐκάλεσε· βούλεται δὲ ἐπὶ τὰ Σικελικὰ μετελθεῖν, ἔνθα ἡτύχησαν Ἀθηναῖοι.
- ib. Κλυσοθῆναι] Ἀντὶ τοῦ κατακλυσοθῆναι ταῖς συμφοραῖς.
- ib. Ἐκ τῆς ὑπερορίας] Ἀπὸ Σικελίας, ὥστε βολεῖν Λακεδαιμονίοις Ἀθηναίους· εἰς τὴν ὑπερορίαν δὲ, εἰς αὐτὴν τὴν Σικελίαν.
- ib. Κατὰ συμφορὰς] Οὐ λέγει, ὅτι ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ διὰ τὰς συμφορὰς, ἃς ὑπέμειναν ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες ὑπὸ Συρακουσίων.
- 277, C. Ὑπὲρ τῶν Αἰγεσταιῶν] Σοφίζεται ὁ ῥήτωρ· οὐ γὰρ (sic Geelius pro τί, qui idem mox ἐστράτευσαν pro ἐστράτευσε) ὑπὲρ Λεοντίων συγγενῶν ὄντων ἀδικουμένων ὑπὸ Συρακουσίων δῆθεν ἐστράτευσαν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐπιθυμοῦντες Σικελίαν κτήσασθαι καὶ τῇ τῶν Αἰγεσταιῶν ἐπαγγελίᾳ δελεασθέντες· οἱ δὲ Αἰγεσταῖοι σύμμαχοι μὲν Ἀθηναίοις, βάρβαροι δὲ τὸ γένος ἐν Σικελίᾳ οἰκοῦντες.
- 277, D. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ] Ἴνα πάλιν τούτους καταδουλώσωνται· οὐδὲ γὰρ, ὡς λέγει, διὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνας,

ὅτι ἦσαν ἀδίκηθέντες ὑπ' αὐτῶν· παραλογίζεται οὖν· πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἐπὶ ἤλθοι Καρχηδόνοι τοῖς Σικελιώταις, καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὕστερον ἐπὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἵσπερ ἀπὸ πάσης] Τοῦτο, δηλοῖ τὸ πλήθος· βουλή- ib.
θεῖς γὰρ σημάσαι οὕτως εἶπε.

Ἀντέπεσε] Ἀντὶ τοῦ ὡς ἠγαντιώθη τὰ τῆς τύχης· θέλει 77^B, A.
δὲ καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ ἐν ἐγκωμίῳ τάξει λαβεῖν· ἐξή-
τῃται δὲ περὶ τῆς τέχνης παρακελευομένης ἐν τοῖς ἐγκω-
μίοις σιωπᾶν καὶ φεύγειν τὰ φαῦλα· ὁ ῥήτωρ ὁμολογεῖ τῶν
Ἀθηναίων τὴν ἥτταν; λέγομεν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ὁμολογεῖ,
ὅτε ἐκ τοῦ νομιζομένου κακοῦ ἔχομέν· τι ἀγαθὸν δεῖξαι γενό-
μενον καὶ ἀρετῆς ἐχόμενον.

Ἄλλ' ἀπόντων] Vid. ed. ib.

Βελῶν] Τῶν πρὸς πολιορκίαν ὁργάνων. 278, B.

Μεθεστηκυίας] Ἀντὶ τοῦ ἀπολογουμένης· δύναται δὲ ib.
καὶ ἐπὶ μετοικήσεως ἢ λέξις νοεῖσθαι, οὕτω γὰρ ἐπιφέρει,
ὅτι τοσαύτην ἐκεῖ ἀπέστειλαν παρασκευὴν, ὡς μᾶλλον κτί-
σαι Σικελίαν.

Λακεδαιμονίων κ. B.] Οὐ τῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀλλὰ τῶν ib.
ἐν Ἑλλάδι.

Ἐκ Λεκελείας] Vid. ed. ex marg. Schell., sed Leid. 278, G.
Λακεδαιμόνιοι κώμην, οὔσαν τ. —

Καὶ τῶν οἰκετῶν] Τῶν αὐτομολησάντων· λέγει δὲ δύο ib.
μυριάδας αὐτομολῆσαι (Quis dixit? Thucydidesne, an Ari-
stides, an enarrator, unde excerpta in Leid. servantur?)

Τοῖς βουλομένοις] Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ ἐώρων τοὺς αὐτο- ib.
μολοῦντας οὐ τιμωρομένους.

Περιουσίαν καρτερίας] Καρτερικοὶ προσφέρειν τὰς το- 278, D.
σαύτας.

Ἵσθ' ἕτερον] Ἑττηθείσης γὰρ τῆς πρώτης δυνάμεως ib.
ἐν τῇ Σικελίᾳ καὶ γράψαντος Νικίου, ὡς δεῖται στρατοῦ,
ἀπέστειλαν ἄλλο στρατεύμα καὶ αὐτὸ ἥττηθη.

Καὶ στρατηγούς ἐφαμίλλους] Vid. ed., Leid. item Νικίᾳ,
leg. Νικίου — νεφρίτιν —

- 279, A. Ποία ταῦτ' ἔνεστι] Ἡ σύνταξις οὕτως· τὸ δὲ μὴδὲ ὡς ἀντέπεσε τὰ πράγματα ἐφεξῆς, μὴδὲ τοσαύτην περιουσίαν καρτερίας ἐνδείξασθαι, ποία ταῦτ' ἔνεστι ψυχῇ παραβαλεῖν ἀνθρωπίνῃ.
- ib. Καί τινος οὐκ εὐτ.] Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ μήτε εἴη εὐτύχει (sic), οὐ δύναται ἀξίως θαυμάσαι.
- ib. Οὐ γὰρ οὖν σιωπήσομαι] Ἐνταῦθα φανερώς ὁμιλεῖ τὴν συμφορὰν τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ· παραδόξως δὲ ἐπιχειρεῖ τὸ ἀτύχημα τῶν Ἀθηναίων εἰς ἐγκώμιον μεθοδεύων· ἐπειδὴ δὲ ἤσθετο ἄτοπον ποιῶν ἐν ἐγκωμίῳ μεμνημένος συμφορῶν ἐπάγει οὐ γὰρ οὖν σιωπήσομαι· τοῦτο γὰρ δείκνυσιν τὴν ἀνδρίαν τῆς πόλεως, ὅτι μετὰ τὴν ἥτταν οὐκ ἐπαύσατο τοῦ πολεμεῖν, οὐδὲ ὑπῆξαι (f. ὑπεῖξε) τῇ τήχῃ.
- ib. Ἔτι μεῖζω] Πρὸς τοῦ (f. τοῦς) φάσκοντας μὴ δεῖν ὁμολογεῖν ἀτυχίαν ἐν ἐγκωμίοις ἀποτείνεται.
- ib. Τοῖς ὑπολοίποις] Ἀντὶ τοῦ τῷ μετὰ ταῦτα πολέμῳ· πράγματα γὰρ εἶπε τὸν πόλεμον.
- 279, B. Τὴν μὲν τῶν τρόπων] Vid. add. Pariss., Leid. τὸ τοῦ εὐκόλου — ἔχειν δοκεῖ γὰρ π. ὁ τοῦ τρόπου — δὲ ὁ Θ. — οὐκ ἔτι — addit Leid. ὑπὲρ τοῦ μὴδὲν ποιῆσαι, τουτέστι παραχωρῆσαι τοῖς Λάκωσι, vid. ed. ad ὑπὲρ τοῦ μὴδὲν κ. τ. λ.
- ib. Καὶ τάξιν] Ὑπὲρ τοῦ μὴ εἶξαι Λακεδαιμονίοις συνέστευλαν τὴν δίαίταν.
- 279, C. Ὑπαρχόντων] Διὰ τί λέγει τῶν ὑπαρχόντων; καίτοι εἶχον πολεμίους· ἀλλ' ὑπάρχοντας καλεῖ τοὺς Λακεδαιμονίους μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκιβιάδου ἀποσιάντος, ὅπερ περὶ τῶν ἡρώων ἐκρίνετο (Quae emenda ex add. Pariss.) Ἡπειρον δὲ λέγει τὴν Ἰωνίαν· καὶ γὰρ οὗτοι συναπέστησαν Ἀλκιβιάδῃ πρὸς Λακεδαιμονίους.
- ib. Ἔτι δ' ἀγνωμοσύνης] Ἀχαριστίας (Cod. εὐχ.), ὅτι τὸν Πέρσῃν ἤρπαγον κατ' αὐτῶν, παρ' οὗ ἔσωσεν αὐτοὺς ἡ πόλις.
- 279, D. Μάλα ἀσμένως] Ἀσμένως (Cod. ἀσμένως) ἐπήκουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ Πέρσης, ἐπειδὴ ἐμνησικακεῖ Ἀθηναίους, ὅτι ἥττησαν τὸν Ξέρξην τὸν πρόγονον αὐτοῦ.
- 280, A. Καὶ ναοὶ] Τὸ ἔχειν πλῆθος ἀνδρῶν, ἐν μὲν γὰρ τῇ γῇ πεζῶν, ἐν δὲ τῇ θαλάτῃ ναυτικῶν· μετὰ γὰρ τὴν νίκην

λθον οἱ Σικελιῶται ἐν Λακεδαιμονίᾳ βοηθοῦντες αὐτοῖς,
ὥσπερ ἀμειβόμενοι, ἀνθ' ὧν αὐτοὶ συνεμάχσαν ἐν Σικελίᾳ.

Ἦν μὲν οὐδείς] Ἡ ἀπόδοσις ᾧδε, περιστάτων δὲ αὐτοὺς ib.
καὶ τὰ ἐξῆς, εἴτα ἀποδέδωκεν εἰπὼν, ἣν μὲν οὐδείς, ὅστις
οὐκ ἂν ἤλπισεν.

Ἵτι καὶ τῆς πολ.] Vid. ed. — Leid. αὐτὸ ἄρξαι — 280, B.
ἀλλὰ καὶ κατ. — in fine addit τότε.

Ἀλλοτριωθέντων] Vid. ed., Leid. γενομένων. Addit ib.
Leid. ἐκάλεσε δὲ αὐτὸ, ἐπειδὴ ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πει-
ραιῶς ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν.

Πλὴν Σάμου] Βιάζεται πόλεμον ἔτερον δεῖξαι Μηδικόν· ib.
τότε γάρ, φησί, μόνην εἶχον τὴν Σάμον.

Κατεστήσαντο] Ἡ ἀπόδοσις ᾧδε, καὶ τῆς πολιτείας 280, C.
κινήσεως κατεστήσαντο μὲν τὰ οἴκοι.

Ἐκράτησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαυσαν τὴν τυραννίδα τῶν ib.
τετρακοσίων.

Διέλαβον] Ἀντὶ τοῦ ἐμερίσαντο· λέγει τὴν Κύζικον. ib.

Ὡς ἐτέρῳ προειρ.] Vid. ed.; Leid. κακέϊτος τὸ ἐνθύ- 280, D.
μημα ἐν τῷ πρ. — ποιούμενος — ἐν ἧ —

Συμπεσόντες] Ὁ γὰρ Ἀλκιβιάδης αὐτοὺς κατεναυμάχησε. 281, A.

Ἄει μὲν οὖν ἔγωγε] Vid. add. Pariss., Leid. αὐτὴν ib.
τοῖς Λακεδαιμονίοις — Θουκυδίδου ἢ — τὸν κελεύσαντα.

Παρ' ὅσας] Ἀντὶ τοῦ χωρὶς ὧν διέφθειραν. ib.

Ἐπεισάγοντες (ed. ἐπεισάγοντες)] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ib.
τριήρων ἱστάμενοι.

Οἱ δ' ἀπὸ τῶν] Οἱ δ' Ἀθηναῖοι· λέγει δὲ ἂντὶ τοῦ 281, B.
οὔτοι δέ· ὁ γὰρ Ἀλκιβιάδης αὐτοὺς κατεναυμάχησε.

Χορηγίαν] Ἀντὶ τοῦ ἀφορμὴν οὐκ ἔχων οὐδὲ χορηγίαν, ib.
πάντα γὰρ αὐτοῖς διέφθαρτο.

Ὡσπερ ἐκ ναυαγίας] Οἱ γὰρ ναυαγῶν περιπίπτοντες, ib.
οὔτε ἦν φοροῦσιν ἔσθῃτα, (Cod. αἰσθητά) δύνανται σωθαι.

Οἱ δ' ἀπὸ τοσούτων] Οἱ Λακεδαιμόνιοι· πλεονεκτι- 281, C.
μῶτων δὲ λέγει τῶν διαφόρων συμμαχιῶν· εἶχον γὰρ βασιλεία
καὶ Συρακουσίους.

- ib. Κατέφυγον] Μετὰ γὰρ τὴν ἐν Κυζίκῳ ναυμαχίαν ἐπ' Ἀργινοῦσαις (Cod. Ἀργεννοῦσαις) οἱ Λακεδαιμόνιοι ἤττη-
θέντες περὶ εἰρήνης ἐπρεσβεύοντο· παραδόξως δὲ ἀπὸ τῶν
συμφορῶν συγκρίνειν ἐπεχείρησε τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν ἀνδρείαν
(f. ἀνδρείας), δεχόμενος τὸ δύνασθαι φέρειν τὰς συμφοράς.
- 281, D. Ἐκείνους (ed. ἐκείνους) μὲν γάρ] Ἀντὶ τοῦ ἐκείνους
ἀποῦσι· λέγει δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους· βλασφημίαν καλεῖ
τὸ ἀνόμοιον τῆς συγκρίσεως.
- 282, A. Κρίνονται] Τὸ γὰρ συγκρίνειν οὐκ εἴρηται.
- 282, D. Πᾶς τις] Τουτέστιν ὅταν πᾶς καὶ ὁ μὴ μαχεσάμενος
χωρῆσῃ τῆς νίκης τῷ κρείττονι τῶν Ἀθηναίων.
- 283, A. Τιθέσθα (ed. διαθέσθα)] Ἐν Σικυῶνι μετὰ Σικελίας
νικήσουσι.
- ib. Εἴ τις εἰρήνην] Μετὰ (sic, fort. inser. τὰ) ἐν Σικελίᾳ
ἐνίκησε τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ πόλις ὡς εἶπεν· ἐν Κυζικῷ
οὐκ ἐνίκησεν, ὥστε Λακεδαιμονίους ἐπιθυμῆσαι ἰδεῖν τινα
παρακαλῆσαι τὴν πόλιν, ὥστε ἄγειν εἰρήνην.
- ib. Ἐν Μιτυλήνῃ] Vid. ed.
- 283, B. Ἀλλὰ πλεύσαντες] Ὅτε οἱ δέκα στρατηγοὶ νικήσαντες
οὐκ ἀνείλοντο τὰ σώματα διὰ τὸν χειμῶνα καὶ θανάτῳ ἐξη-
μιώθησαν· ἡ ἱστορία δὲ φησιν, ὅτι τοσοῦτος χειμῶν γέγο-
νεν, ὥστε τοὺς στρατηγοὺς μηδαμῶς λαβεῖν τῶν πεπτωκό-
των· διὸ κατηγορήσαντος αὐτῶν Καλλιξένου καὶ νενικηκό-
τος, τεθνήκασιν ἀκρίτως· ὕστερον δὲ μεταγνόντες Ἀθηναῖοι
καὶ τοῦτον ἀνείλον καὶ νόμον ἔθειτο, ἄνευ κρίσεως μὴ κτεῖ-
ναι τινα.
- ib. Ὅσαις οὐδ' ἂν] Οὐ διὰ τὸν ἀριθμὸν· ἀλλὰ διὰ τὰς
συμφοράς τὰς ἐν Σικελίᾳ συμβάσας· ἐλάττωσι δὲ, ἑκα-
τὸν καὶ ἑβδομήκοντα εἶχον ἐκεῖνοι, Ἀθηναῖοι δὲ ρση.
- ib. Ἐν δὲ τῷ Καρὶ] Vid. ed.
- ib. Οὔτε τῆς Καλλικῆ.] Στρατηγὸς γὰρ οὗτος ἑδοξός Λα-
κεδαιμονίων ὁ Καλλικρατίδης.
- ib. Ἀλλ' ὥσπερ ἐξαρκούν¹⁾] Εἰς νίκην, τὸ μόνον εἰς τὴν
θάλατταν αὐτοὺς ἰδεῖν.

1) Hoc ἐξαρκούν amplexendum est pro vulg. εἰς ἐξαρκούν.
Significat igitur ἐξαρκούν cum sufficeret, nota sermonis elegantia.

‘Ομοῦ τῷ σκηπτῷ] “Ὅν εἶπε χειμῶνα, νῦν σκηπτὸν 283, D.
ἐκάλεσε· ἰστέον δὲ, ὅτι ἔφυγε δεθεῖς ὁ Καλλιξενος καὶ ὕστε-
ρον ἐπανελθὼν λιμῷ διεφθάρη.

“Ὅτι τὸν ἄνδρα ἔ.] Εἷς γὰρ ὢν (vid. ed. ex marg. 284, A.
Schell.) τῶν δώδεκα στρατηγῶν ὁ Κόνων ἔφυγεν αἰσθόμε-
νος κ. τ. λ. — Εὐαγόρα συμμαχοῦντος βασιλεῖ — addit
praeterea Leid. κατέλυσε δὲ τὴν δυναστείαν Λακεδαιμονίων
ἐν Κνίδῳ· τὴν δὲ ἱστορίαν Ἰσοκράτης λέγει ἐν τῷ Εὐαγόρα·
παρόντας λέγει ἐν τῇ μάχῃ, ἀπόντας δὲ καὶ τοὺς
μὴ ὄντας ἐν τῇ μάχῃ, ἀλλ’ ἀκηκόοντας τὴν ἥτιαν καὶ εἰρή-
νης ἐπιθυμήσαντας.

“Ὅτι νικῶσα] Οὐ τῷ (sic G. pro οὕτω) πλείονα ἀτυχῆ- 284, B.
σαι λέγει αὐτὴν νενικήκηναι, ἀλλὰ τῷ (sic G. pro τῷ) φέ-
ρειν τὰς συμφορὰς καὶ μὴ ταπεινοῦσθαι.

Τοῦ μὲν οὖν] Τοῦ νικᾶν φησι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν 284, C.
τῷ κατορθοῦν· χωρὶς ἔστιν ὢν κατὰ αὐτῶν ἔπραξ Λακε-
δαιμονίων, δύο ταῦτα ἅλута τεκμήρια· καλῶς δὲ τὸ ἐν οἷς
κατώρθωσε ἡ προσθήκη· βούλεται γὰρ αὐτὴν, καὶ ἐν
οἷς ἡττήθη, νικᾶν.

Τοὺς ἀντιπολιτευσαμένους] Ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀντισεμν- ih.
τομένους, ἵνα λέγῃ Λακεδαιμονίους· λέγει δὲ, ὅτι χωρὶς ὢν
ἐνίκησαν αὐτοὺς Λακεδαιμονίους ἕτερα διττὰ σημεῖα νίκης
ἅλута αὐτῇ ὑπάρχει, ὥστε μόνῃ νενικήκος (sic f. μόνῃ νενι-
κηκνία) ἐν Μαραθῶνι καὶ ἅ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν
Σαλαμῖνι· ἐν ἐκάστῳ γὰρ, φησὶν, ὑπερεβάλλετο πάντας.

Οὐχ ὅσον] Ἀντὶ τοῦ οὐ μικρῶς· ἡ γὰρ μικρὰ ὑπερβολὴ 284, D.
πολλάκις λανθάνει.

‘Ομοῦ πάντες] Ἀντὶ τοῦ πάντες μικροὶ εἰσιν εἰς τὸ συγ- ib.
κρίνεσθαι τῇ πόλει· ἐσχημάτισται γὰρ ἡ λέξις· κρείττων δὲ
γέγονε τῶν νενικηκότων τῷ φέρειν τὰ δυσχερῆ.

Ἐθνῶν ἅμα] Ἡ συστήματων λέγει ἢ πολλῶν ὁμοῦ γενῶν. 285, A.

Sed hujus sch. verba me permovent, ut apud Arist. voces εἰς ἐξ.
transponenda esse censeam, nti ibi legatur, ὥσπερ ἔξαρκούν εἰς
τὴν θαλ. ἰδεῖν, quasi vero sufficeret, si oculos in mare conjice-
rent. Similis plane locus est Arist. p. 295, ὥσπερ ἀρκούν ἀρετῇ
νενικηκέναι.

- ib. "Οστις ου μετὰ] Vid. ed., Leid. συμβάλλοντες.
- 285, B. "Η τις ἢ οὐδείς] Vid. ed.
- ib. "Ισα καὶ ἀήττ.] "Η ὁμοίως (sic) καὶ σχεδὸν ἀήττητός ἐστιν, ἢ παρέλκει ἀττικῶς τὸ Ἴσα (sic).
- 285, C. Οὐδείς γάρ] Βούλεται καὶ ἐν τῇ προαιρέσει τὴν νίκην εἶναι· οἷς ἡττηθεῖσα οὐκ ἐταπεινώσεν ἑαυτήν.
- ib. Λεδούλωται] Κατεδουλώσατο τῷ φεύγειν αὐτὴν τοὺς πάντας.
- ib. Οὐχ ἥττον] Πλέον τοὺς ἀκούοντας τῶν πεπονθότων τῷ ἐπιθυμῆσαι εἰρήνην.
- 285, D. "Η τοὺς ἐν ταῖς] "Τπὲρ τοὺς παρόντας οὕτως (igitur forte, ὥσπερ τοὺς π., οὕτω) καὶ τοὺς ἀπόντας ἐνίκησαν.
- ib. Τὸ τῶν πόλεων] Τὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων.
- 286, A. Οὐκ ἀήγγεγκαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέλαβον, οὐκ ἀνεσώθησαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ναυαγίων τῶν μὴ ἀναφερομένων.
- ib. Ἄλλ' ὥσπερ] Ταῖς γὰρ πόλεσι παρέπεται ποτὲ γε ἀκμάζειν, ποτὲ δὲ ὠσθενεῖν· ἄνθρωπος δὲ ἐπὶ (Geelius V. D. mavult ὅταν) ἀποθάνῃ, οὐ δύναται ἀναζῆσαι.
- ib. Εἰρήνην μὲν γάρ] Ψεύδεται· οὐ γὰρ ἀπηξίωσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἢ τοὺς (Geelius emendat ἥττον) αὐτοὺς ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τοὺς ἰδίους συμμάχους τοὺς Μεσσηνίους αὐτονόμους εἶσαι, διὰ τοῦτο οὐκ ἐβουλήθησαν.
- ib. Ἀναμειχθέντες] "Ο ἐστι κοινῇ πολεμήσαντες μετὰ Πελοποννησίων Θηβαίους.
- 286, B. Τὸ μέριστον] Ἀντὶ τοῦ μέγα αὐτοῖς ἐβοήθησαν, ὅτε οἱ Θηβαῖοι νικήσαντες ἐν Λεύκτροις ἐξήτησαν αὐτοὺς κατασκάψαι καὶ οὐκ εἶασεν ἡ πόλις.
- ib. Καταιγίς (ed. καταιγίδος)] "Ἔστιν ἀνέμων συστροφή· μιμεῖται δὲ τὸν στροβίλον, ὃ ἐστι σημεῖον σκυτῶδες.
- ib. "Η δὲ πυλὶς] Τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς λέγει· κλοπὴν δὲ εἶπε τὴν νίκην, ἐπειδὴ ἀπόντος τοῦ Κόρωνος μετὰ τὴν νίκην ἐπὶ λαχανισμόν καὶ φρυγανισμόν (sic) Λύσανδρος ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων εὐρὼν ἐρήμιας τὰς τριήρεις ἐπιθέμενος λαθῶν πως ἀφείλετο.

Τῶν νηῶν (ed. νεῶν)] Νικήσαντες γὰρ Λακεδαιμόνιοι 286, C.
ἐλθόντες ἠνάγκασαν τοὺς Ἀθηναίους ταῖς ἑαυτῶν χερσὶ κα-
τασκάψαι τὰ ἑαυτῶν τείχη.

Δι' ἐνός] Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει διὰ τοῦ Κόνωνος ib.
ἐν τῇ Κνίδῳ.

Αὕτη δ' ἐπέστη] Ἦρξε καὶ ἡγεμόνευσεν· Ἑλληνικὰ ib.
δὲ λέγει τὴν ἡγεμονίαν.

Ἡ τὰς εὐπρ.] Βαρὺ γὰρ καὶ χαλεπὸν φέρει εὐτυχίας. 286, D.

Διέθετο] Ἀντὶ τοῦ διέλυσε· λέγει δὲ τὴν τῶν λ' καὶ ib.
τὴν τῶν υ'.

Ὅρον] Ἀντὶ τοῦ κάνονα τῆς εὐβουλίας· τοῦτο γὰρ εἶπε ib.
σωφροσύνην, εὐβουλίαν, διότι ἅμα ἐστασίασε καὶ διηλλάγη
πρὸς ἑαυτήν.

Ἀποφητὶ] Vid. ed., Leid. Ἀθηναῖοι ἐπ. — 287, A.

Μηδέν τι] Ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς πρὸς πλεόνους ἀγωνισά- ib.
μενοι· τριάκοντα γὰρ, φησὶν, ὄντων τῶν τυραντούντων καὶ
οἱ δημοκρατούμενοι ἀντιμαχησάμενοι ἑαυτοῖς λ' ἦσαν.

Σωφροσύνης] Ὅτι καλῶς παρεσκευάσαντο τὸ λ' μ' δὲ, ib.
ὅτι ὀλίγοι ὄντες πρὸς τοσοῦτους ἀντῆσαν.

Ὀλίγω μὲν] Vid. add. Pariss., Leid. ἦν καὶ τὸ τὴν 287, B.
— εἰργασμένον — τὰ κατορθώματα.

Πρὸς τε τὴν Λακ.] Οὐχ ὅτι συνεμάχουν τοῖς λ', ἀλλ' ib.
ὅτι ἐδάμεισαν αὐτοῖς χρήματα.

Καὶ πρὸς τοὺς] Πάλιν τὴν ἀπὸ χρημάτων συμμαχίαν ib.
αἰνίττεται.

Τῶν ἐν τοῖς δεινοῖς] Vid. ed. 287, C.

Εἰς λόγους] Εἰς σπονδὰς· ταύτην ἐν τοῖς ἄνω εὐβου- 287, D.
λίαν εἶπε, διὰ τὸ μὴ ἐκμεῖναι (sic f. ἐμμεῖναι) τῇ στάσει.

Μὴ εἶναι διελέσθαι] Ἀντὶ τοῦ μὴ δύνασθαι διακρῖναι, ib.
ποτέρά ἢ στάσις πατάρα ἐστὶν ἐχθρῶν ἢ φίλων εὐχί.

Αὐθεῖσαν] Τὸ τάχος λέγει τῆς διαλύσεως καὶ τὰς σπονδὰς. 288, A.

Ἐπερ τῶν ἀνδρῶν] Τῶν Δημοσθεϊκῶν, τῶν ἐπὶ τῶν λ'. ib.

Καὶ τοὺς Μαρ.] Αὐξῶν αὐτοὺς τοῖς προγόνοις, ἐν τοῖς 288, B.
(f. τούτοις) συνέκρινεν αὐτοὺς.

Ἐν πλήθει συντάγματος] Ἰλ' ἤθει, οὐχ ὥς πρὸς τοῖς ib.
βαρβάρους, ἀλλ' ὥς πρὸς τοὺς ἐν φιλῇ μαχεσσομένους.

- ib. Οὐδ' ὀλίγω] Πάλιν αἰνίττεται εἰς τοὺς πεντήκοντα.
- ib. Εὐθηνούσης] Καλῶς πραιτούσης, εὐτυχούσης.
- 288, C. Ἐτέρως] Εὐφήμως ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶς (Cod. εὐτ.)
- ib. Καὶ τῷ μετὰ τὰς] Τῷ σπείσασθαι κατὰ (f. μετὰ) τὴν μάχην.
- 288, D. Ἀνεκτήσαντο] Ἀνέλαβον· ὡς ἐπὶ νόσου δὲ εἶπεν.
- 289, A. Οὕτως ἀκολούθως] Ἀντὶ τοῦ καὶ τοῖς πρώτοις καὶ τοῖς ὕστερον (sic) ἐκάλυψαν τὴν ἐκ τῆς στάσεως συμφορὰν.
- 289, B. Ἄξιον εἰπεῖν] Κατὰ παράλειψιν, ἀντὶ τοῦ οὐ βούλονται (f. βούλομαι) εἰπεῖν.
- ib. Ἐπὶ τὸν δ.] Vid. ed.
- ib. Τὰς συνθήκας] Τὰς σπονδὰς· ὥμοσαν γὰρ μὴ μνησι-κακεῖν τοῖς λ'.
- ib. Ὅπως ὠμίλουν] Ἀντὶ πῶς ἀμονόουν ἀλλήλοις.
- 289, C. Ἡ δὲ πόλις] Ἐμφαίνει τὴν ξενηλασίαν.
- ib. Οὕτω θέσθαι] Ἀντὶ τοῦ καλοῖς καὶ φιλικῶς τὴν κατά-λυσιν τῶν τυράννων· μαρτυρίας (ed. μαρτύρων) δὲ εἶπεν, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Λακεδαιμονίων τῶν ξενηλατούντων.
- ib. Προπέμψασα (ed. πέμψασα) γὰρ] Οἱ προστάται κ.τ.λ. vid. add. Par'ss. ad τὸ γοῦν Ἀργ. πλ., Leid. ὑπονοήσαντες pro συναναγκ.
- 290, A. Πρὸς τὰς] Πρὸς τὰς στάσεις τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας.
- ib. Οὐ δὴ] Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς δὴ· ἔστι δὲ τὸ νόημα συλ-λογιστικόν· ἤκοντας δὲ λέγει Λακεδαιμονίους, ὅτι τὸ πα-λαιὸν Λωριεῖς ἦσαν καὶ ἐκ τῆς Βοιωτίας κατήλθον εἰς Πε-λοπόννησον· ἐργάζεται δὲ ἐνταῦθα συγκρίσεις· ἄλλοθεν δὲ λέγει ἤκοντας ἐκ τῆς Λωρίδος.
- 290, B. Καταδειξ.] Vid. ed.
- ib. Πλὴν τῶν εἰς τ. π.] Vid. ed.
- ib. Ἡ ταύτη νικώσης] Ἀποδείξει βούλεται τὴν Ἀττικὴν τὰ πολέμια ἀρίστην· ἀλλὰ τὸ κῶλον τὸ ἐναρτίον δηλοῖ· ἔστιν οὖν ὑπερβιβασμός τὸ σχῆμα καὶ δεῖ ἀναγρῶναι, τῆς πόλεως πλέων (f. πλέον) ταύτη νικώσης, τοιγέστιν ἐν τῷ μέρει τῶν πολεμικῶν, ἢ τοῖς ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ ἥπερ ἐν ταῖς ἄλλοις.
- ib. Οὐ ταῦτα μόνον (ed. μόνα),] διὰ μακροῦ ἢ ἀπόδοσις· ἔστι γὰρ πρὸς τὸ οὐ δεῖ τοὺς ἄλλοθεν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ] Εἰς αὐτὴν τὴν κίθοδον προεδεσθέντας, ib.
οὐδὲ τὸ εὖ παθόντας πρὸς εὖ ποιήσαντας ἀμιλλᾶσθαι, οὐδὲ
τὸ τοὺς νόμους ἐτέρωθεν λαβόντας τῆς πόλεως.

Πάσχω δ' ἔγωγε] Πληρώσας (Cod. πληρῶσαι) ἐνταῦθα 290, C.
τὰς συγκρίσεις ἐπιφέρει τὰς λοιπὰς πράξεις, ἀρξάμενος ἀπὸ
τῶν μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Κάλλιστον φαίνεται] Τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν ἐροῦντων ib.
(sic Cant. pro ἀρετῶν)· πᾶν γὰρ μέρος τοῦ σώματος ἡγοῦντο
καλὸν εἶναι.

Θεῶν τις ἂν] Μὴ ὡς αὐτὸς δυνάμενος κρῖναι τὸ κάλ- 290, D.
λιον μέρος τῆς πόλεως.

Ἐξ ὧν ἅμα] Vid. ed. ib.

Ἄστοπον] Ἄστοπον λέγει ἀντὶ τοῦ παραδόξου, ὅτι ὑπὲρ 291, A.
ἐχθρῶν τῶν Θηβαίων ἐπολέμησαν πρὸς Λακεδαιμονίους.

Ἵπὲρ Θηβαίων] Ἐνίκησαν γὰρ Ἀθηναίους, καὶ ἄρξαι ib.
τῆς Ἑλλάδος βουλευθέντας (f. βουλευθέντες) κατὰ τῶν ἰδίων
ἐχώρησαν συμμαχῶν.

Ἐπειδὴ γάρ] Ὅτε τὰ τεῖχη αὐτῶν κατεσκάφη καὶ οἱ ib.,
ἴ' κατέστησαν τύραννοι.

Φρουρὰν ἐπὶ Θ.] Vid. add. Pariss., Leid. παριῶν τὴν ib.
— δεῖσθαι βοηθησοὶ Καδμεῖαν τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβε καὶ
ἐφρούρει τὰ ἐκεῖ.

Ἀμφότερα] Ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφοτέρω εἰς θαῦμα ἤγαγε ib.
καὶ ἐπαινέσαι παρέσχον (Cod. παρέσχων).

Οὐκ ἐφήσθη] Vid. add. Pariss. 291, B.

Μῆτε τεῖχος] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ἀνέστησε. 291, C.

Τοὺς ἀπαντῶντας] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ib.
καὶ ἅμ.

Ἐπομνήματα] Τὴν ἤτταν λέγει, ἣν ἔσχον ὑπὸ Θηβαίων ib.
καὶ μᾶλλον ἵνα δείξῃ τὸ φιλάνθρωπον τῆς πόλεως, ὥσπερ
δὲ ἔλεγεν, οὐπω τῶν συμφορῶν τῶν οἰκείων ἐπιλαθόμενοι.

Ἐξεληθόντες] Vid. add. Pariss., Leid. ὅτε καὶ τελείως ib.
ἐνίκησαν· ὁ Λύσανδρος δὲ ἐπειδὴ δῆθεν αὐτοὺς ἐνίκησεν ἐν
Αἰγὸς ποταμοῖς, μέγα ἐφρόνει· δύο δὲ ἦσαν οἱ στρατηγοί,
ἀλλ' ὁ Πανσανίας οὐ παρῆλθεν ἐν τῇ μάχῃ· ἔστι δ' οὗτος
ὁ Πανσανίας ἀπὸγονος τοῦ μεγάλου, τοῦ προδύτου.

- 291, D. Ὡνειροπόλησε] Ἀντὶ τοῦ ἐφάντασθαι νικῆσαι, οὐ μέν-
τοι γε ἦν νικῆσας τῇ ἀληθείᾳ.
- ib. Ἡ μὲν γὰρ εὐθύς] Ἡ ἥ, πόλις τῶν Λακεδαιμονίων ἦν
ἐν συμφοραῖς, ἥ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἀποβεβλήκει· τότε
γὰρ ἤρξαν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν νίκην.
- 292, A. Ἑλληνική] Ἀντὶ τοῦ φιλάνθρωπος· μετὰ γὰρ Θηβαίους
καὶ κατὰ Κορινθίων ἐχώρησαν Λακεδαιμόνιοι· τὸ δὲ Ἑλ-
ληνικὸν ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ σωφρονίσαι πρὸς ἀντιδιαστολήν
τῶν βαρβάρων ἢ καὶ πολεμοῦσι.
- ib. Καταφεύγουσι] Vid. ed.
- ib. Ὅτιοῦν δρῶσαν] Εἴτι δὴ τότε, φησὶν, ἔδρασαν Ἀθηναῖοι
εἰς Κορινθίους, ἀξίαν δίκην οὐκ ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν,
ὅτι καὶ τοῦ πολέμου αἵτιοι αὐτοὶ ἐγένοντο καὶ ἄλλων κακῶν
τοῖς Ἀθηναίοις.
- 292, B. Πᾶς τις ἂν εἵκασεν] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν ἐποίησαν εἰς αὐ-
τούς· ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ἦν πᾶς τις ἂν εἵκασεν οὐκ ὅν
ποτε τὴν ἱκανὴν δίκην ἔχειν νομίσαι· ὅτι οὖν τῶσα (sic)
κακὸν αὐτοῦς· ἡ γὰρ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀπόδειξις ἐστὶ τοῦ
νομίζεσθαι· λέγει τὴν πόλιν κακῶς πᾶν Κορινθίους τοιῆσαι.
- 292, C. Τὸν Ἀκροκόρ.] Ἡ ἀκρόπολις Κορινθίων ὁ (Cod. ἡ)
Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, ὥσπερ ἡ τῶν Θηβαίων Καδμεία.
- 292, D. Τῶν Περσῶν βας.] Menda Ap. Mon. religiose ser-
vat Leid.
- ib. Θρυλλουμένην] Vid. add. Pariss., Leid. ὅπως ἂν —
σπεύσασθαι ἢ ποιήσῃ αὐτοὺς κατακρ. αὐτῶν.
- ib. Περὶ ὧν οὐδὲν] Κατὰ ἥθος λέγει· δεῖ γὰρ κατηγορεῖν
τῶν τοῦτο ποιησάντων· ἀλλὰ δεινῶς ἀπολογεῖται ὑπὲρ αὐτῶν
δεικνὺς τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, δι' ἣν εἰς τοῦτο ἤλθον, οὐχ
ἵνα συμμαχήσωσιν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων σπεύσασθαι (me-
liora et pleniora his leguntur in add. Pariss. ad τῶν Περ-
σῶν βασιλεία).
- 293, A. Πότερον ἐκόγτες] Διλήμματον τὸ σχῆμα.
- ib. Εἰ δ' ἄκοντες] Ἐξ ἀμφοτέρων φανλίζει τοὺς Λάκωνας.
- 293, B. Εἴτε ἐξεπίτηδες] Τὸ μὲν εἶτα παρέλκεται ἀπτικῶς·
ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις οὕτως· οὐ γὰρ ἂν ἐξεπίτηδες τοιαύτην
αἰσχύνην ὑπέστησαν, εἴγε εἶχον ὅτι χρήσονται.

Ἐπεὶ δὲ τῆς] Συγκρίνει εἰρήνην πρὸς εἰρήνην. ib.

Τοσοῦτον] Οὕτως ἀσθενεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι. 293, C.

Εἰ καθ' αὐτήν] Ἀντὶ μόνη, δίχα συμμαχῶν. ib.

Τοῖς τρισὶ καιροῖς] Οὐ τοῖς τρισὶ χρόνοις τῷ προελ- 293, D.
θῶντι καὶ τῷ ἐνεστώτι καὶ τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ πρὸς τὸ προ-
κείμενον εἶπε τὸν πρὸ τοῦ πολέμου, τὸν ἐν τῷ πολέμῳ,
τὸν μετὰ τὸν πόλεμον.

Δρόμος] Vid. add. Pariss., Leid. Κατ., δρόμος γὰρ λεγ. 294, A.

Ἀλλὰ μὴν τῆς γε] Αὕτη γὰρ ἔμεινε διώκουσα μόνη τὸν ib.

Πέρσην καὶ ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ μέχρι τῆς Παμφυλίας
Κίμωνος τοῦ στρατηγοῦ.

Ἄλλ' αὐτῆς] Ὡς παρὰ τῆς πόλεως ὁ λόγος πρὸς τὸν 294, B.
βασιλέα· τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς πρὸς τὸν ἵππου δρόμον ἡμέρας
μὴ καταβαίνειν ἐπὶ θύλαττιαν.

Καὶ τοῖς ἄλλοις] Τοῖς (Cod. τοὺς) ἐν Εὐρώπῃ· οἱ 294, C.
γράψαντες ὥστε βασιλέα συμμαχεῖν τοῖς δεχομένοις τὴν εἰρή-
νην κατὰ τῶν ἐναντιουμένων καὶ μὴ θελότων αὐτονόμους
εἶσαι τοὺς Ἕλληνας.

Ἀρετῇ] Ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου· τὸ δὲ ἀρκυῶν ἀντὶ τοῦ 295, A.
ἀρκούντος.

Εὐπρεπὲς] Ἀντὶ τοῦ εὐφημον· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ ib.
πάντων Λακεδαιμονίων κατηγορεῖ, ἀλλὰ τινὰς εἶπε, δηλῶν
οὐ πάντας, ἀλλὰ τὸν Λύσανδρον· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν καὶ
οὐδὲν προστίθῃμι Λακεδαιμονίους δείκνυσαι αἰτίους, οὐκ
ὀργισθέντας αὐτῶν (f. αὐτῶ).

Ἄλλ' ὅμως] Ὅτι τοιαῦτα παρὰ τῶν Ἀθηναίων οὐ πε- 295, B.
πόνθασιν ἱκεθέντες, ἀλλὰ φιλανθρωπίας ἔτυχον.

Ἀποχρῶν] Ἀντὶ τοῦ ὀποχρῶντος· ἔστι δὲ ἄττικόν. ib.

Κατὰ τοὺς ἄνω χρόνους] Τοῦ Πελοποννησιακοῦ λέγει· 295, C.
σημαίνει δὲ τὰς τριακοντούτεας σπονδὰς.

Περαιτέρω] Ἀντὶ τοῦ πλέον οὐδὲν ἐζήτησε. ib.

Καὶ ταῦτ' ἀπέδωκεν] Ὅτε τὰς τριακοντούτεας ἐποίησεν ib.
σπονδὰς.

Δοκεῖ δ' ἔμοιγε] Λεῖπει τὸ κατόρθωμα· λέγει δὲ τὸ ib.
ἀποδοῦναι τοὺς αἰχμαλώτους, τοῦτο γὰρ ἐστὶ φιλανθρωπίας.

αὐτὸς δὲ κατασκευάζει αὐτὸ οὐ μόνον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ἀνδρείας.

- ib. "Ὅλως, τὸ τοιοῦτον (ed. τοιοῦτο)] Τὸ μὴ ἀναφέρειν εἰς πάντας τὸ πταῖσμα, καὶ λέγει Λακεδαιμόνιοι· πάντες ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς· νόσοις μὲν γὰρ· δεινότερον (Superiora corruptissima; pro νόσοις μὲν γὰρ ex ipso Aristide lege ὅσοις μὲν γὰρ] Δεινότερον) ἐμφαίνει τῇ ἀποσιωπῇ· σημαίνει δὲ, ὅτι ἐκόλασεν αὐτούς· τὰ γὰρ ἄκρα αὐτῶν ἀπέτεμε.
- 296, A. Τύχης] Vid. ed.
- ib. Ἐξ ἴσου τοῖς] Vid. ed.
- 296, B. Καὶ Λακεδαιμονίους] Vid. add. Pariss. ad οὐδ' ὅτι οὖν, Leid. Ἵνα λέγῃ τὸν Πέρσῃν, ἵνα μὴ τις εἴποι, ὅτι κ. — πάλιν πρὸς —.
- ib. Κτησάμενοι] Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς· τότε γὰρ ἔλαβον Λακεδαιμόνιοι τὴν ἡγεμονίαν.
- ib. Διεῖλον] Διέκριναν καὶ διώκησαν· διοίκησαντα (297, A.) δὲ λέγει τὸν τοὺς φόρους τάξαντα, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀριστείδην.
- 297, A. Ἀπὸ τούτου] Καλῶς προσέθηκε τὸ ἀπὸ τούτου, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, ὅτι δι' ἄλλην αἰτίαν δίκαιος Ἀριστείδης ἐκλήθη.
- ib. Ἦν δι' ἐκείνου] Ἦντινα, φησὶ, δόξαν διὰ τοῦ Ἀριστείδου ἐκτήσατο· λέγει δὲ τὴν τῆς δικαιοσύνης.
- ib. Τοὺς παραδόντας] Τοὺς πιστευσάσας καὶ ὑπακούσαντας.
- ib. Ὡστε κάλλιστ' ἀνθρ.] Vid. ed., Leid. ἄλλος ἂν οὖν — μετριάζωμεν· δεινῶς δ' ἐνταῦθα ἀπολογία καλεῖ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀδικημάτων, ὣν ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι· ἔστιν οὖν καινοπρεπὴς τόπος οὗτος ἀπολογίας, τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῆς Λακεδαιμονίων ἀδικίας ἀπολογίαν ἐκάλεσε.
- ib. Τῶν κατὰ τοὺς καιροὺς] Σημαίνει τὰ περὶ Ἡλείων (leg. Μηλίων) καὶ Σικυωνίων, ἐφ' ὃ (f. α) μετὰ μικρὸν ἔρχεται.
- 297, B. Αἴτιον δ' οὐκ] Ἀπολογεῖται ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτι οὐδὲ ὠμότητα ἠδίκησαν, ἵνα πλέον αὐξήσῃ τὴν Ἀθηναίων φύσιν, ὅτι μὴ ἔχοντες τὴν ὁμοίαν αὐτοῖς φύσιν ἡμάρτανον· τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ μὴ ἐξικνεῖσθαι τὰς φύσεις ἄλλης τοῦ ἴσου.
- 297, C. Οὐδ' εἰς τρεῖς] Vid. ed., Leid. μετρίως ἤρχον — ἀποβλέπων —.

ἴσως μὲν οὖν] Ὡςπερ ἀντιπίπτον θεραπεύει τὸ ἐναν- ib.
τίον δοκῶν ποιεῖν.

Καὶ δι' αὐτά γε] Τουτέστιν αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα ib.
φαίνομαι εἰρηκῶς τὰ τῶν Ἀθηναίων δι' ἃ λέγω, μὴ δίκαιον
εἶναι συγκρίνειν αὐτοὺς τοῖς Λακεδαιμονίοις.

Ἵσθ' εἴ τις ἄξιοι] Ἀντὶ τοῦ, εἴ τις ἄξιοι μὴδὲ ἔμοι 298, A.
ταῦτα ἐλέγχεσθαι· λέγει δὲ τὸ συγκεκριμέναι ἡγείσθω (sic)
ὅτι οὐκ ἐξεπίτηδες αὐτὰ εἶπον.

Ἵσθ' ἐξ ὧν ἔφευγον] Ἐφευγον παραβάλλειν, ἵνα μὴ τὸ ib.
παραβάλλειν ἐλαττώσῃ τὴν πόλιν· ἀνάγκη οὖν παρατιθέναι
καὶ δεικνύειν αὐτῶν τὰ πλεονεκτήματα, διὰ τὸ παριστᾶν
(Cod. παρῆσταν) ἐκ τούτων, ὥς οὐκ ἔστι δίκαιον τὴν κατὰ
τοσούτου (sic) προέχουσιν ἐτέραν.

Καὶ δι' ἐκείνου] Ἀντὶ τοῦ ἐνδοξος γίνεται καὶ ἐπίσημος 298, B.

Παραβάλλεσθαι] Vid. ed. 298, C.

Ἄ μὲν διείλοντο] Τὰ Μηδικὰ λέγει τὰ ἐν Πύλαις, ὅπου ib.
οἱ τριακόσιοι αὐτῶν ἀπέθανον· διείλοντο δὲ τουτέστι διε-
μερίσαντο.

Οὐ μὴν ἄλλ' Συνεπέρανε τὴν κρίσιν· εἰς ἄλλα δὲ κα- 298, D.
ταβαίνει κατὰ Λακεδαιμονίων γεγόμενα.

Δρόμου] Vid. ed., Leid. Ἀλικαρνασσεὺς —. 299, A.

Ἐν Λεχαίῳ] Vid. ed., Leid. Λέχαιον λιμὴν ἔστι Κορίν- 299, B.
θου· ἥ δὲ ἴσθ. — ἐπ. κατὰ Κορ. — συνεστρατεύοντο —
νῦν δὲ ἂδ. — ἐν τῷ Λέχαιῳ τῷ λιμένι νενικήκασιν, reliquis
omissis.

Καὶ διέφθειραν] Vid. add. Pariss., Leid. καὶ ἃ ἐφ. ib.
ἐπ. — μετὰ τὸ κόψαι τὴν μοῖραν — τὰ ἐν Ὀρδοῦντι καὶ
ἐν Κρομμύωνι καὶ Οἰνότη. π. εἴλε τὰ φρ.

Τὰ ἐν τῇ (in vulg. deest) Κορίνθῳ] Ταῦτα ἔστι τὰ ib.
Κορινθιακά (sic Geelius pro Κορίνθια καὶ) φυλακτήρια
τὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κορινθίων.

Καὶ τὰ τεῖχη] Ἄ ἦσαν περιβαλόντες αὐτοῖς οἱ Λακεδαι- ib.
μόνιοι τοῦ (Cod. τοὺς) πολιορκῆσαι αὐτούς.

Τοὺς ἐν Φλιοῦντι] Vid. ed., Leid. Φλιοῦσα δὲ — quae 299, C.
post διέφθειραν adduntur in bomb., desiderantur in Leid.

- ib. *Μαντινέων*] Vid. ed., Leid. ἡ *Σικωνίων*. δὲ — οὗτοι καὶ *Λακ.* —
- ib. *Καὶ ταῦτα τῶν* (ed. πάντα τῶν)] Ταῦτα διὰ *Θρασυβούλου* τοῦ *Πειραιῶς* ἐπρόδη (sic, f. ἐπράχθη).
- ib. *Τοὺς ἐπιλοίπους*] *Καὶ γὰρ Θηρίμαχον* τὸν ἄρμωστήν ἀπέκτεινεν *Θρασύβουλος* καὶ τὴν *Λέσβον* προσεκλήσατο· ἔγνωμεν δὲ πολλὰς, ὅτι οἱ ἄρχοντες, οὓς κατέστησαν οἱ *Λακεδαιμόνιοι* ἐν τῷ τέλει τοῦ *Πελοποννησιακοῦ* ἄρμωσται ἐκαλοῦντο, διὰ τοῦ μεταρμόζειν τὴν δημοκρατίαν εἰς ὀλιγαρχίαν.
- 299, D. *Τοῦ περὶ τὴν Καδμείαν*] Ὅτε παριῶν ὁ *Φοιβίδας* κατέσχε τὴν *Καδμείαν* καὶ τὴν φρουράν κατέστησεν.
- 300, A. *Αἰσχρᾶς*] *Αἰσχρᾶς* μὲν λέγει διὰ τὸν Ἀνταλκίδην, ὅτι τοὺς *Ἰῶνας* παρέχωρησε δι' ἐκείνου τῷ *Πέρσῃ* (f. παρεχώρησαν, vel servato numero sing. δι' ἐκείνης)· δικαίαν δὲ διὰ τὸ αὐτονόμους εἶναι τοὺς Ἕλληνας, ἢ ἄλλους (f. ἄλλως) δίκαιον λέγει τὸ ἐμμένειν τὰς συνθήκας ὕστερον συνθεμένους (sic, f. ταῖς συνθήκαις)· τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων καλὰ φησὶ τὴν ἐλευθερίαν.
- ib. *Ἵν' ἀμφοτέρων*] Ὅτε κατὰ (f. μετὰ) τὴν κατάληψιν τῆς *Καδμείας* οἱ περὶ *Χαβρίαν* Ἀθηναῖοι πρὸς *Κλεόμβροτον* ἐπολέμησαν τὸν *Λάκωνα*· αὐτὸς δὲ ἐπιφέρει· ἔστι δὲ ταῦτα τὸ τελευταίους συνθέσθαι, καὶ τὸ *Λακεδαιμονίοις* ἐπεξελεῖν ἀδικοῦσι τοὺς Ἕλληνας· πρῶτον δὲ αὐτοὺς ὑπεδέξαντο, εἴτα ὕστερον ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ὀπλων καὶ ἐβοήθησαν αὐτοῖς.
- ib. *Καὶ οὐ πρότερον*] Ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἠνέσχοντο τοιαύτης εἰρήνης, ἐν ᾗ ἐξεδόθησαν οἱ ἅποικοι αὐτῶν τῷ *Πέρσῃ*.
- 300, B. *Καὶ Διονυσίῳ*] *Τῷ Σικελίας τυράννῳ*· λέγει οὖν, ὅτε εἰ μὴ ἐδέξαντο τὴν εἰρήνην, ἀνάγκη ἦν αὐτοῖς τοῦτοις πᾶσι πολεμῆσαι.
- ib. *Ἀπῆρχον παρσκευασμένοι*] Τὸ ἀντιπίπτον λῦει, οὐκ ἔδει οὖν καὶ τοῖτοις πολεμεῖν ἕνεκα τῶν *Ἰῶνων*· λέγει οὖν, ὅτι καὶ τοῖτοις ἐβουλεύοντο πολεμεῖν· τούτο δὲ καθ' ἑαυτοῦ (ἑαυτοὺς), ἐπεὶ (Cod. ἐπὶ), φησὶ, παρσκευάσαντο

πολεμῖν, ὥστε μὴ συγχωρῆσαι μὴ τοὺς συμμάχους εἶχον ἀντιπράττοντας.

Καὶ οὐδ' οὕτως] Τοῦτο καθ' αὐτόν, διὰ μέσου γάρ ib.
ἔστι, καὶ τὸ τοῖς συμμάχοις μέλλοντες πολεμῖν.

Ἀλλὰ τῶν γε] Εἰς Ἱερικράτην (l. *Επικράτην*) αἰνίττεται· ib.
κατέγνωσαν δὲ λέγει τὸν θάνατον δηλονότι.

Παρά ταύτην] Τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου· ἐπανέρχεται γάρ 300, C.
εἰς ὅπερ ἔλεγεν· ἐπειδὴ οὖν, φησὶ, καὶ κακὴν συνθέμενοι
εἰρήνην ὅμως οὐκ ἐφύλαξαν, ἀλλὰ πρῶτοι παρέβησαν κατὰ
τῶν Ἑλλήνων στρατεύσαντες.

Φεύγω λέγειν τοῦνομα] Τουτέστιν, εἰς τὴν Καδμείαν, ib.
ὅπερ καὶ ὀπισθεν εἶπε, τὸ Λακεδαιμόνιον (l. *Λακεδαιμο-
νίων*, sc. ὄνομα) δηλονότι· τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δόξῃ
αὐτοὺς διαβάλλειν παρεισφύρων.

Οὐχ ἔν είδος] Ἐκ καταθέσεως καὶ ἀναιρέσεως τὸ ἐπι- 300, D.
χείρημα.

Τὴν φυγὴν] Vid. ed. ex Ap. Mon. et marg. Sch. ib.
Ἀντὶ προσώπου τὴν φυγὴν τὸ πρᾶγμα εἶπεν· ἔδει γάρ
εἰπεῖν τοὺς φυγόντας· καταλαβόντων γάρ τὴν Καδμείαν
τῶν Λακεδαιμονίων κατέφυγον Θηβαῖοι πρὸς Ἀθηναίους·
συνθέντες δὲ λέγει, ἀντὶ τοῦ κακουργήσαντες· λέγει δέ,
ὅτι ἐδίδαξαν αὐτοὺς κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. ad πρᾶξιν,
Leid. item δώθασιν.

Ὡςπερ δρᾶμα] Καὶ γὰρ ἐν τοῖς δράμασι σκοπῶσι καὶ 301, A.
προμελετῶσι, πῶς καὶ τίνα εἰσελθεῖν δεῖ· πρᾶξιν δὲ λέγει,
ὅτι γυναικείῳ σχήματι εἶπον αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἄρμοστὰς
εἰσελθεῖν.

Καὶ Βυζ.] Vid. ed. ib.

Καὶ τῆς διὰ τῶν] Μετὰ γὰρ τὸ ἀνελθῖν (sic emend. ib.
Geelius pro ἀνελθεῖν) τοὺς ἄρμοστὰς μετεπέμψαντο τοὺς
Ἀθηναίους Θηβαῖοι καὶ οὕτως ἔσχον τὴν πόλιν.

Τὴν προτέραν αὐτῶν ἔξοδον] Ἦν ὑπὲρ αὐτῶν Θηβαῖοι 301, B.
ἦσαν ποιησάμενοι, ὅτε ἐξέβαλον τὴν φρουρὰν αὐτῶν· τότε
γὰρ ὀλίγους ἐπεμψαν μετ' αὐτῶν, νῦν δὲ τελείαν δύναμιν·
προτέραν οὖν ἔξοδον λέγει τὴν ἐν Ἀλιάρτῳ γενομένην,

ὅτε Λύσανδρος καὶ Πανσανίας ἡγοῦντο Λακεδαιμονίων ἐν Ἀλιάρτῳ ἐν τῇ προτέρα ἐξόδῳ.

ib. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις] Ἡ προτέρα ἐξοδος τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, ὅτε ἐν Ἀλιάρτῳ συνεμάχησαν Θηβαίοις μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῆς Λακεδαιμονίων φρουρᾶς τῆς διὰ Φοιβίδαν καταδότησης, ἔνθα σωθέντες Θηβαῖοι στήλας ἔστησαν περὶ συμμαχίας· εἴτ' ἀποστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους κατέβαλον τὰς στήλας· ἀλλ' ὅμως Ἀθηναῖοι πολεμουμένοις αὐτοῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν ἐν Κορωνείᾳ.

ib. Καὶ τῶν στηλῶν] Σωθέντες γὰρ ἐν Ἀλιάρτῳ ἐν στήλαις τὴν συμμαχίαν ἀνέγραψαν, ὕστερον δὲ πάλιν καθείλον ὡς ἀχάριστοι, ἐγράφετο γὰρ καὶ συμμαχίαι ἐν στήλαις, ὥσπερ καὶ δωρεαί· λέγει οὖν, ὅτι οἱ Θηβαῖοι τὰς στήλας τῆς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων καθείλον, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν ἔννοιαν (f. ἄν.) οὐχ ὑπελογίσαντο· τῇ λέξει δὲ θεραπεύει αὐτῶν τὴν ἄνοιαν.

301, C. Τοῖς δικαίως] Διὰ τὸ καθελεῖν αὐτῶν τὰς στήλας εἶπεν αὐτοὺς δικαίως κινδυνεύοντας.

ib. Ἡ τοῖς ἀδίκως] Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει, ὅτι καταδεξάσασθαι (sic, f. καταδουλώσασθαι) αὐτοὺς ἠβούλοντο.

302, A. Στρατηγούς τε φοβ.] Vid. ed.

302, B. Τῆς ἐν Νάξῳ] Τὴν Χαβρίου φησὶν, ὅτε σὺν ναυσὶ πολιορκῶν Νάξον πρὸς αὐτοὺς ἐναυμάχησε μετὰ Πάρου καὶ Νάξου καὶ κατέδυσε μὲν κα (in marg. Schell. καδ) ναῦς, δύο δὲ αὐτάνδρους ἔλαβεν, ἄγων καὶ τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπώλησεν ἐπὶ τοῦ πωλητηρίου.

ib. Περὶ Κέρκυραν] Vid. ed., Leid. παρ' αὐτῆς — ἡκούσας βοηθεῖν. —

302, C. Ἐπειδὴ] Ἦλθον γὰρ εἰς τὴν Λακωνικὴν αὐτὴν Θηβαῖοι μετὰ (sic Cant. pro καὶ) τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην.

302, D. Τὰ πράγματα] Τὰ πράγματα, φησὶ, τῶν Λακεδαιμονίων οὕτως ἦν, ὥστε δεῖσθαι ἢ τινα τῶν Θεῶν συμμαχῆσαι αὐτοῖς ἢ τοὺς Ἀθηναίους κοινωνῆσαι τῶν κινδύνων· αὕξων δὲ τὸ δεινὸν ἐπαινεῖ τὴν Ἀθηναίων ῥοπήν.

Καίτοι ἀφίκο] Τοῦτο μέσον ἐστὶ, παρεκβολή· κάτω 3ο3, A. γὰρ ἐπιφέρει τὴν ἀπόδοσιν.

Κήρυξ παρὰ τ. Θ.] Vid. add. Pariss., Leid. ἤλθεν αὐτοῖς ib. ὁ κ. εὐαγγ. νίκη — αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἐγένοντο ἐν τοῖς πρ. πολέμοις, ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ Κορωνεῖα· ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, τῶν προσόντων ἀγαθῶν ἢ προσώπῳ ἢ πράγματι τὰ μὲν ἐστὶν ὁμολογούμενα, τὰ δὲ ἀμφισβητούμενα· ἢ οὖν παρελευσόμεθα, ὅταν πᾶν ἄδελον τοῖς ἀκούουσι τὴν δόξαν ἀμφίβολον ἔχῃ, ἢ λύσομεν φανερωθέντες (f. φανερῶς θέντες) περὶ αὐτῶν ἀντίθεσιν, ὅταν ὁ ἀκροατὴς (sic Geelius V. D. pro ἀκρατὴς) δι' ὑπόληψιν ἐναντίαν ἐνίσταται πρὸς τὰ ἐπαινούμενα.

Κελεύουσα] Ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσα, ἔστι δὲ ἀττικόν· ib. ἐπ' ἀναιρέσει δὲ λέγει ἐπὶ κατασκαφῇ τῆς Σπάρτης (inde lacuna in marg. Sch. κατασκαφῇ suppl., non καταιρέσει).

Εἰ δὲ μὴ] Ἀντὶ τοῦ εἶπερ περιῦδεῖν (sic)· ἔστι δὲ ὁ ib. συνδεσμός συγκριτικός.

Δόξης] Δόξαν λέγει νῦν τὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν· 3ο3, B. ἥλπιζον γὰρ οἱ Θηβαῖοι τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ κήρυκος ἡδεσθαι.

Μνημονεύσαντες] Ἀντὶ τοῦ μνησικακήσαντες· ἡ σύνταξις 3ο3, C. οὕτως, ἀλλὰ νομίσαντες αὐτοῦ εἶναι καλῦσαι ἃ πείσονται Λακεδαιμόνιοι.

Περιοφθέντες] Τουτέστιν παραθέντες. ib.

Ἀκολουθοῦντας] Ἀντὶ τοῦ ὑπακούοντας, ἐν ὑπηκόων ib. τάξει· οὐχ ἀπλῶς δὲ λέγει ἀλλ' ἐπὶ (f. ἐπεὶ δόξαν) ἣν ἢ (sic, fort. μὴ) στρατηγεῖν ἐν πολέμῳ, δυνάμενοι οὖν αὐτοὶ, φησὶν, τὴν στρατηγίαν ἔχειν, ἅτε παρακαλούμενοι βοηθεῖν αὐτοῖς, ἐπὶ τῇ ἴσῃ τιμῇ ἐδέξαντο, ὅ ἐστιν ἴσον ἀξίωμα ἔχειν συμμαχίας.

Ἵσθθέντας] Vid. ed., Leid. κακῶς, pro quo irrepsit 3ο3, D. καλῶς. —

Καὶ τὰ λοιπὰ] Λεῖπει ἡ εἰς, ἵνα ἡ, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ 3ο4, A. τῆς Πελοποννήσου, πᾶσαν γὰρ ἐξήτουν λαβεῖν· ἢ τὰ λοιπὰ λέγει τοὺς συμμαχοῦντας Θηβαίους Λακεδαιμόνιοις· ἔχον γὰρ, ὡπὸ τῆς Λακωνικῆς συμπράττοντας ἑαυτοῖς μετὰ Θηβαίων τινάς.

ib. Συνέδριον] Τουτέστι βουλευτήριον· σημαίνει δὲ τὴν ἡγεμονίαν, ἴδιον γὰρ τῶν ἀρχόντων πόλεως τὸ συνέδριον εἶναι παρὰ τοῖς τῶν (sic) ἀρχομένων.

304, B Θαυμάζω τοίνυν] Διαβάλλουσί τινες τὸν Ἀριστείδην διὰ ταύτην τὴν ἀντίθεσιν· οὐ γὰρ ᾔδει, φησὶν (f. φασίν), ἐν ἐγκωμίῳ μεμνησθαι συμφορῶν καὶ ἐγκλημάτων, ἐγκώμιον δὲ ἔστιν αὐξήσις τῶν προσόντων ἀγαθῶν· πρὸ τοῦτο οὖν διπλοῦν ἔστι τὸ τῆς λύσεως θεώρημα· τινὲς γὰρ τῶν τεχνικῶν παντοίως ἀναιροῦσι τὸ μεμνησθαι τοιοῦτου τινὸς ἐν ἐγκωμίῳ· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι δεῖ μὲν τιθέναι τὰ λυπηρά, ἵνα μὴ τῇ σιωπῇ βεβαιώσωμεν τὰ ἐγκλήματα· ἐκάτερον δὲ θεωρημάτων ἰσχυρόν· ἡμεῖς δὲ φαμεν, ὅτι ἐὰν ἰδιώτου ἐνὸς ἐγκώμιον ποιῶμεθα, δεῖ σιωπᾶν τὰ λυπηρά, οὐδὲν γὰρ θαυμαστόν, ἓνα ἄνδρα εὐρεῖν ἀναμάρτητον· ὅταν οὖν πῶλον ἐγκωμιάσωμεν, καὶ ἀνάγκη διὰ τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων εἶναι λυπηρά· θετέον τὰ τοιαῦτα καὶ λυτέον, καὶ οὐκ ἴδιον ἑαυτοῦ ἡμῶν τοῦτο λέγομεν (sic, f. αὐτῶν ἡμῶν, an vero αὐτοῦ ἡμεῖς?), αὐτοὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν τοῦτο ἡμῖς διδάσκουσιν· ἰδοὺ γοῦν καὶ αὐτὸς Ἀριστείδης διδάσκει ἡμᾶς τὸ θεώρημα, ἄλλωστε εἰ μὴ δὲ ἰδιώτου ποιῇ τὴν κρίσιν, ἀλλὰ πόλεως καὶ ταύτης πρεσβυτάτης τῶν Ἑλληνίδων· εἰ δὲ τις εἴποι, πῶς οὖν ἐν τῷ Βουσίριδι εὐρίσκομεν ἀντίθεσιν καὶ ταῦτα ἐνὸς ὄντος καὶ οὐ πόλεως ὄντος τοῦ ἐγκωμιαζομένου; λέγομεν, ὅτι βασιλικὸν ἦν τὸ πρόσωπον καὶ μέγα, διὸ ἠναγκάσθη ὁ Ἰσοκράτης κακεῖ θεῖναι ὠτίθεσιν, ἵνα τὸ ἀδηλον ποιήσῃ ὁμολογούμενον, ᾗδηλον γὰρ ἦν, ἐὰν (f. εἰ, vid. proll. Sop.) ὁ Βούσιρις αὐτίς ἐγένετο τῶν τοιούτων ἀγαθῶν Αἰγυπτίοις· καὶ διὰ τῆς λύσεως ἀποδείκνυσιν, ὅτι οὐδεὶς τούτων ἄλλος αἰτιός ἐστιν, εἰ μὴ ὁ Θεῶν παῖς ὢν ὁ Βούσιρις. (Hoc demum scholion innuere videtur Sopater in proleg.)

ib. Μηλίων καὶ Σκ.] Vid. ed., Leid. ἐν τῷ δΨ. —

ih. Ταῦτα κατηγοροῦσι] Ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεῖν καὶ ὀνειδίξειν· οὐχ ἀπλῶς δὲ ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι οἱ ταῦτα λέγοντες ἀγνοοῦσι τῆς πόλεως τὰ ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ πλεονεκτήματα.

Οὐδὲν ὡς ἔοικε] Συλλογιστικῶς νῦν ἀγωνίζεται· δοκεῖ 304, C.
δὲ τὸ αὐτὸ λέγειν· λέγομεν, πῶς μὲν λέγει πάντα τὰ
πεπραγμένα αὐτῇ, συμβάντα δὲ τὰ περὶ Μηλίων καὶ
Σκιωναίων.

Γνωρίζεται] Ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦσιν αὐτῆς τὰ ἴδια, ἀφ' ὧν 304, D.
γνωρίζεται.

Εἰ δὲ τὰ συμβάντα] Οὐχ ὅτι, φησὶν, ἄδικόν ἐστι τὸ ib.
συμβάν, διὰ τοῦτο μέμφονται, ἀλλ' ὅτι ἀνάξιον ἐγένετο τῆς
φιλανθρωπίας τῆς πόλεως.

Προσκεισθῶ γάρ] Vid. add. Pariss., Leid. συμβαίνει pro 305, A.
σημαίνει — ἀλλ' ὅταν καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα, τότε ἔγκλημα.

Εἰ μὴδὲ ιδιώτου (Cod. μὴ δι' ιδ.)] Ἀντὶ τοῦ ἐνὸς ἄν- ib.
δρος, ἰδοὺ δὲ καὶ αὐτὸς δηλοῖ, εἰ ἔστιν εἰς ἀνὴρ ὁ ἐγκω-
μιαζόμενος, δεῖ παραλιπεῖν ἢ ἔσχεν ἐλάττωμα.

Οὐκ ἔρω πῶς] Vid. ed., Leid. δόξας — τὰ περὶ — 305, B.

Εἰ τοῦτο] Τῆς ἀρχῆς δηλονότι· μεταστατικῶς δὲ ἀπο- 306, A.
λογεῖται τῆς ἀρχῆς τὴν αἰτίαν, ἄγων ἐπὶ φύσιν τοῦ πράγματος.

Τὸν τῆς ἰσότητος] Καὶ ἔξω τῆς ἰσότητος νόμου, ἃ ἔστιν ib.
αὐτός (sic).

Τοῖς οὐδὲν δεομένοις] Εἰσὶ γὰρ πολλὰς ἀνδρωποι μὴ 306, B.
δεόμενοι νόμων· ἢ τῷ οἴκοθεν νοεῖν τὸ ἀίκαιον ἢ τῷ ὅμοιον
εἶναι τὸν τρόπον.

Ἄ γὰρ περὶ Μιτυλ.] Ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς ἂν οὕτω, πρὸς 308, B.
ὃν ἐξ ἀρχῆς ἐβουλευσατο, μετέγνω, ἃ, φησὶ, περὶ Μιτυλη-
ναίων μετέγνωσαν καίτοι ἡδίκηκότων καὶ ἀξίων δοῦναι δίκην·
τίς οὕτως ἀπ' ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἡδίκηκόσιν, ἀλλὰ φιλῶς
ἔχουσι προσηρέχθη (sic), τουτέστιν ἃ περὶ (f. παρὰ) τῶν φί-
λων τοῖς φίλοις ἐστὶν ὀφειλόμενα, ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἔχ-
θραν καὶ τιμωρίαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Μιτυληναίοις μετα-
γνόντες ἐβουλευσαντο.

Ἄ μὲν τῇ πρ.] Vid. ed., Leid. τούτου — addit Leid. 308, C.
ὥσπερ δὲ ἀντιπίπτον λύοι, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, καίτοι θάνατον
αὐτῶν κατέγνωσαν.

Ἐκώλυσεν] Ὅτε Λακεδαιμόνιοι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν, 309, C.
Φοιβίδου καταλαβόντος Θήβας, μετὰ δὲ Πελοποννησιακὰ,
ἡνίκα ἐξεληθόντες ἐν Ἀλιάρτῳ σεσώκασιν αὐτούς.

- ib. *Οἷα Κορ.] Ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς· τείχη δὲ λέγει κ. τ. λ.; vid. add. Pariss.*
- ib. *Καὶ τὰς μετ' ἐκ.] Ὅταν (τ. Ὅτε) Θηβαῖοι νικήσαντες κ. τ. λ. vid. add. Paris. ad Οἴους, Leid. ἀνελθεῖν pro ἀνελεῖν. —*
- 309, D. *Μαντίνεια] Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἐν ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτε Θηβαῖοι μετὰ τὰ Λευκτρικά ἐζήτουν αὐτοὺς ἀνελεῖν· οὐχ ἀπλῶς δὲ εἶπεν ἱππομαχίαν, ἀλλ' ὅτι ἱππικώτατοι ἐδόκουν εἶναι μόνοι Θηβαῖοι, καὶ αὕτη ἦν περὶ τοὺς πολέμους αὐτῶν ἡ δόξα· λέγει οὖν, ὅτι ἐν ᾧ προέχειν ἐνόμιζον, ἐν τούτῳ ἡττήθησαν· ἡ δὲ σύνταξις οὕτω, τῇ περὶ Μαντίνειαν ἱππομαχίαν.*
- 310, A. *Κεφάλαιον] Ἐνταῦθα ἐπλήρωσε τὴν δοκοῦσαν ἀντίθεσιν.*
- ib. *Διονυσίου] Vid. ed.*
- ib. *Ἐπάρχοντος] Καλῶς ἡ ἐπὶ πρόθεσις, πρὸς γὰρ τῷ ἄρχειν τῆς Σικελίας καὶ ἄλλων πόλεων ἦρχε.*
- 310, B. *Τοὺς προσοίκους] Vid. ed., Leid. λέγει. —*
- ib. *Ἀπὸ Σικελίας] Ὁ Χαβρίας ἦτοι Τιμόθεος. — Καταναυμαχθέντων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων ὑπ' Ἰφικράτους ἐδοξε τῇ εἰρήνῃ θῦσαι.*
- 310, C. *Οὐ τύραννον] Τοῦτο εἶπεν, ὥς τῶν Λακεδαιμονίων διὰ τοῦτο ἐπαγομένων Διονύσιον.*
- 310, D. *Καὶ γὰρ τοι πάντες] Μεταβαίνει ἐπὶ τὰ Φιλιππικά· ἀκολουθεῖ ταῦτα τοῖς χρόνοις.*
- ib. *Τοὺς μὲν ὑπερεῖδε] Λαμβάνει τὸν μὲν καὶ ἄλλων, τὸ δὲ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους μᾶλλον· τότε γὰρ ὥς ἀσθενῶν κατεφρόνει τῶν Λακεδαιμονίων Φίλιππος.*
- 311, A. *Ὡςπερ ὅρον τινὰ] Ἀντὶ τοῦ ὥςπερ κανόνα τινὰ, ὅστις λέγει τὸ ζητοῦντα δουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα Ἀθηναίοις πολεμεῖν.*
- ib. *Τοῖς δ' ἐν πατρίδος] Χαλκιδεῦσι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ μετὰ Χαιρώνειαν Εὐβοέων τισί.*
- ib. *Τὸ σύμβολον] Οἷον τὸ πρόσρημα τὸ Ἑλληνικόν, τὸ καλεῖσθαι Ἑλλήνας, ἢ τὴν ἐλευθερίαν, ἐπειδὴ φαίνονται Ἑλλήνες ὑπὲρ αὐτῆς οἱ μάλιστα πρὸς πάντας ἀγωνισάμενοι.*

Ἐκλιναν] Ἀντὶ τοῦ ἔπεσον, ὡς ἐπὶ τείχους εἶπε, τεῖ- 311, B.
χος ἦν τῶν Ἑλλήνων τῶν Ἀθηναίων ἢ πόλις· οὐκ εἶπε
δὲ ἀπέκλινεν ἢ τύχη πρὸς Φίλιππον, ἀλλὰ τὰ πράγματα
ἐκλίναν, ἵνα ὑψώσει τὸν Φίλιππον.

Οὐ γὰρ πρότερον] Μετὰ γὰρ τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ τὴν ib.
εἰρήνην Ἀθηναῖοι παρεδέξαντο κ. τ. λ. vid. add. Pariss.,
Leid. πολίτην παρεδέξαντο. —

Γένει πολέμου] Ἀντὶ τοῦ γενικοῦς· λέγει δὲ οὐκ ἀπλῶς 311, D.
γενικοῦς, ἀλλ' ὅτι ἕκαστος ἔχει ἐν ἑαυτῷ πολλοὺς ἰδίους.

Θηβαίους] Ἀπὸ κοινοῦ ἔσωσεν, ὅτε κατέλαβον τὴν 312, B.
Καδμείαν.

Εὐβοέας] Vid. ed. ib.

Ἀπὸ Θηβαίων] Vid. ed. ib.

Καὶ τὴν χώραν] Vid. ed. ib.

Ἀνθις Εὐβοέας] Vid. ed. 312, C.

Καλκιδέας] Λέγει τοὺς Ὀλυνθίους· εἶπε δὲ τὸ κατ' ib.
αὐτὴν, ἐπειδήπερ ἐπεμψαν Χάρητα τὸν στρατηγὸν αὐτοῖς
πρὸς βοήθειαν· ὁ δὲ ὑστερήσας ἀπώλεσε τὴν Ὀλυνθον.

Ἰσοπερ ἄγαλμα] Τὸ ἄγαλμα μεῖζον τῆς εἰκόνης· οὕτως ib.
οὖν, φησὶν, εἶδει τιμᾶσθαι τὴν πόλιν.

Τὸ πρυτανεῖον] Τόπος σιτήσεως καὶ εὐεργεσίας· ὅπερ 312, D.
οὖν, φησὶν, τὸ πρυτανεῖον τῇ πόλει, τοῦτο ἢ πόλις τῇ
Ἑλλάδι.

Τῶν τροπαίων] Τρόπαιον μὲν καὶ ἐπίγραμμα καὶ ib.
νίκην μόνον σημαίνει· ἢ δὲ ὑπόθεσις καὶ αἰτία τοῦ πολέμου
τὴν γνώμην δηλοῦ, μεθ' ἧστινος χωρεῖ, εἴ τε δίκαιος ἢ
ἄδικος ἢ καλὴ ἢ αἰσχροῦ.

Καλλίους αἰεὶ] Ἀντὶ τοῦ καλλίους τῶν τροπαίων τὰς ib.
αἰτίας τῆς μάχης παρέχουσα, οἷον τὸ ὑπὲρ ἐχθρῶν ἀγανί-
ζεσθαι (Cod. τὰ ὑπὲρ ἐχθρῶν ἀγανίζεται)· ταῦτα δὲ πάντα
τὴν φιλανθρωπίαν αὐτῆς (Cod. αὐτοῦ) δείκνυσιν.

Ἐν μὲν τοῖς ἄνω] Ἐπὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου συνέ- 313, A.
θεντο Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ δόξαντα μετὰ τῶν Ἀθη-
ναίων· ἢ δὲ δόξα ἦν, ἐὰν νικήσωσι τὸν πόλεμον, δεκατεῦ-
σαι τοὺς Μηδισάντας, ὅ ἐστιν δέκατον μέρος ἀνελεῖν· ἐβού-
λοντο οὖν μετὰ τὴν νίκην οἱ Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ

δόξαντα, καὶ Ἀθηναῖοι κεκωλύκασιν· τινὲς δὲ λεγουσιν, ὅτι Θεμιστοκλῆς ἐκώλυσεν (Vid. add. Pariss. ad συνθηκῶν).

- 313, C. Ὡν δ' οὐδείς] Ἐνταῦθα παραδόξως βούλεται καὶ αὐτῶν τῶν λόγων τῶν Ἀττικῶν εὐρεταὺς αὐτοὺς γεγονέναι, καὶ εἰς τὸ τῶν λόγων ἐγκόμιον ἐλθεῖν· καὶ γὰρ ὥσπερ Θεμιστόν μοι φαίνεται λόγοις τὰς πράξεις (Cod. ταῖς πράξεσι) κοσμήσαι, οὕτω καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐν μέρει μὴ παρελθεῖν τῇ μνήμῃ· κυρίως εἶπε τοῦτο τὸ τρόπαιον ἀναιμακτον τὸ ἄνευ αἵματος καὶ σφαγῆς· λέγει δὲ τὸ πάντας νικῆσαι καὶ ὑπερβαλέσθαι τοῖς λόγοις τοὺς τῶν ἄλλων λόγους.

- 314, A. Ὅμοφίλων] Ἐνταῦθα καλεῖ πᾶν τὸ ἀνδρώπειον γένος Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

- 314, B. Ἀμφισβητήσιμον] Ἀντὶ τοῦ ἀμφίβολον· προεῖται (sic) δὲ τοῦτο ἦδη, ὅπου Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν τῇ ἀληθείᾳ Λακεδαιμόνιοι· ἐβιάσατο δὲ ὁ Ἀριστείδης τοῦτο τὸ τρόπαιον δεῖξαι φυγὴν τῶν Λακεδαιμόνων.

- ib. Τὴν ἐν Μαραθῶνι] Εἶπε τὴν ἐν Μαραθῶνι καὶ οὐ τὴν ἐν Σαλαμῖνι, ἐπειδὴ ἐκεῖ μὲν ποινὴ νενικήκασιν, ἐνταῦθα δὲ μόνοι.

- ib. Ἦν Διὸς π.] Vid. ed., Leid. φιλογενῶς τε. —

- 314, C. Δίαυταν καὶ φωνήν] Φωνὴν λέγει τὴν Ἀττικὴν, ἀπέκλινε δὲ ἀντὶ τοῦ ἔρεψεν (f. ἔτρεψεν), οἷον εἰ πᾶσαι αἱ πόλεις τὸ τὰ (sic) τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἀττικῆς ἡράσθη φωνῆς· δύναμιν λέγει τῆς πόλεως τὴν ἀρχήν· τοῦτο δὲ εἶπεν ἐπειδὴ ἔθος εἶχον οἱ ἄρχοντες φοβούμενοι περὶ ἀποστasiaς τινος πόλεως δύναμιν ἐγκαθιστάναι, ὅπως μὴ ἀποστῇ ἀλλὰ πρὸς ἀνάγκην ὑπακούσῃ.

- ib. Καὶ οὔτε Ἡρακλέους] Δείκνυσιν τὸν Ἀττικὸν ἔρωτα τῶν λόγων καὶ ὑπὲρ τὴν οἰκουμένην τυγχάνοντα, μᾶλλον δὲ οὐ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σημάται βούλεται, ἀλλὰ τοὺς δυσχερεῖς τόπους.

- ib. Λιβύης κολωνοῖς] Εἶπεν ἀντὶ τοῦ τὴν Λιβύην, ἔστι δὲ περιφραστικόν· τὸ δὲ ὀρίζεται ἀντὶ τοῦ περατοῦται καὶ τέλος ἔχει, τουτέστιν, οὐδὲ μέχρι Λιβύης πέρας ἔχει.

Βοσπόρῳ ὁποτέρῳ β.] Vid. add. Pariss., Leid. τῷ ib.
πόντῳ, καὶ Θράκιος ὁ ἐν Ἑλληςπόντῳ, ἐνθα ὁ Λεύκων.

Καὶ τοὺς νομέας] Τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττωτος. 315, A.

Τῶν παρ' ὑμῶν πρώτων (ed. ὑμῖν)] Τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ 315, B.
οἱ πρωτεύοντες ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀθη-
νας παραγίγνονται λόγων ἕνεκα.

Τὰ ἐπὶ Θράκης] Τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ πολλοὶ αὐτῶν 315, D.
ἤρξαν, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Φίλιππος.

Παρ' ὑμῶν παραβάλλειν] Καλῶς τοῦτο, πρὸς Ἀθη- 316, B.
ταίους γὰρ παραβαλλόμενοι δοκοῦσιν ἀπαιδευτοί, πρὸς ἐτέ-
ρους δὲ οὐ.

Καιροῖς καὶ τόποις] Δικαστηρίοις καὶ ἐκκλησίαις καὶ ib.
θαλάμοις καὶ τάφοις.

Καὶ δι' ἴσου] Πρὸς πόλεμον καὶ πρὸς εἰρήνην ἰκανή 316, C.
ἐστι· τὸ δὲ δι' ἴσου πρέπει ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἀρμόζει,
ἐπειδὴ οὐ δυνάμεθα λέγειν, ὅτι ἐν τῷδε μὲν πρωτεύει, ἐν
ἄλλῳ δὲ ἡττᾶται.

Διὰ πάντων ἀγῶνος] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ib.
ὡς πέφυκε δι' ὅλου τὸν ἀγωνιστικῶς ἔχοντα τὰ ὑπ. — τὸν
τόνον καὶ δρόμον καὶ τὸ κράτος· (ταῦτα γὰρ σχήματά
ἐστι τοῦ λόγου τοῦ ἀγωνιστικοῦ καὶ ὁ τόνος καὶ ὁ δρόμος·
τόνον δὲ λέγει τὴν σφοδρότητα, παρὰ καὶ σύντονα· δρό-
μον δὲ τὸ εὐτροχον καὶ στρ. τ. λ., διὰ πάντων τῶν ἀγω-
νιστικῶν ἔφη, μιν ἐστὶ δι' ὅλου τοῦ δικανικοῦ (Cod. τὸ
δικανικόν) πρὸς ἀντιδιαστολήν — ἐν τούτῳ pro ἐπὶ τούτοις. —

Κράτος] Τοῦτέστι τῆς δυνάμεως· σημαίνει δὲ τῶν ἐπι- ib.
χειρημάτων.

Μετέχει] Τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλ' οὐκ 317, A.
ἔχει τὴν Ὀμηρικὴν ποίησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, φησὶν, Ἀττικὴ
(Cod. Ἀττικὴν) πάλιν (f. ἔμπαινον) τυγχάνει.

Τῆς ἀποίκου πόλεως] Τῆς Χίου λέγει ἢ Κολοφῶνος ib.
ὅθεν Ὀμηρος εἶναι νομίζεται, ἀποίκος δὲ αὕτη Ἀθηναίων.

Καὶ οὐς οἱ παρ'] Καλῶς τοῦτο προσέθηκεν· ἐπειδὴ ib.
γὰρ εἶδεν, ὅτι οὐ μόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι τοὺς λόγους,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, λέγει δὲ, ὅτι παρὰ τῶν Ἀθηναίων πάντες
ἐδέξαντο.

- 317, B. Διαφέρει (ed. ἀναφέρει)] Ἀντὶ τοῦ ἀναφέρει ἔχει.
 ib. Ξενία] Vid. ed.
- 317, C. Καὶ τοῦτ' ἔχει (ed. ἔχοι)] Ἀντὶ τοῦ καὶ ἄλλος ἐπι-
 θυμῇ λόγων ἔχειν (f. μετέχειν), καὶ τούτους ὥσπερ τὰ ἄλλα
 χαρίζεται.
 ib. Πρῶτερον μὲν] Παραβάλλει τοὺς λόγους ἐνταῦθα τῇ
 τελετῇ τῶν μυστηρίων.
- 318, A. Εἰσφορῶν] Vid. add. Pariss., Leid. ὥς καὶ συγκρ. —
 ἔκφορα τοὺς λόγους κατὰ τινας· καλῶς δὲ τὸ πρεπούσαις
 εἰσι γὰρ κ. τ. λ.
 ib. Ὑγγι] Vid. ed.
- 318, C. Ἄξιον τοίνυν] Ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι· λέγει δὲ τὸ τῆς
 αἰδοῦς τῆς (Cod. τῶ) τιμῆς παρὰ πάντων τυγχάνειν.
 ib. Τῇδε τῇ πόλει] Τούτεστι καὶ ἐν ταῖς εὐτυχίαις.
 ib. Τῇ περὶ Χαιρωνείαν] Ἀμφοτέρους γὰρ ὁμοῦ ἐν τῇ
 Χαιρωνείᾳ νενίκηκεν· ἔστι δὲ τόπος οὗτος τῆς Βοιωτίας, ἔνθα
 συνέβαλε· φρουρὰν λέγει τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, ὥστε
 πρὸς ἀνάγκην δουλεύειν.
- 319, A. Κατὰ χώραν] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἡσυχίας· οὐκ εἶπε δὲ φόβῳ,
 ἀλλὰ αἰδοῖ.
 ib. Αἰδοῖ] Vid. ed., Leid. θαύματα — ἀσύμβουλον. —
 ib. Καὶ σιωπῶ] Vid. ed., Leid. ἔπεμψαν — συνέγραψε —
 in fine addit φησίν.
 ib. Ἦτε νῦν ἀρχή] Vid. ed., Leid. τοῦ ante βασ. om. —
 βασιλεύς· καὶ γὰρ ἐπ' Ἀντ. —
 ib. Οὐκ ἀναίνεται] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπαρνεῖται, οὐκ αἰσχύνεται.
- 319, B. Μὴ οὐκ ἐν δ.] Vid. ed.
 ib. Οὐ πραγματοποιεῖται· τὰ δὲ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας] Ἀντὶ
 τοῦ οὐκ ἔχει κινδύνους καὶ πολέμους, ἀλλ' ἄνευ κινδύνων
 εὐτυχεῖ.
- 319, C. Προσόδων] Vid. add. Pariss., Leid. γὰρ, φησίν, Ἄδρ.
 — αὐτοῦ — ἐκεῖθεν πρόσοδοι καὶ κέρδη συνέβαινον αὐτῷ.

1) De voce Ὑγξ vid. Intt. ad Hes. s. v. Hoc autem sch.
 convenit cum Nicephoro in Synes. p. 362, C. nisi quod ibi: ἄλλοι
 δὲ κισθάραν ἐμμελεστάτην φασὶ τὴν ὕγγα. Anecd. Bekk. p. 265.
 Ὑγξ — ὥδη καὶ πειθῶ, unde liquet lynga et citharam et chordam
 et cantilenam significasse. Locus Theocriti est Idyll. II, 47:

Ἡ δ' οὐ τοσοῦτον] Οὐ τοσοῦτον, φησὶν, ἡτύχησε, ὅσον 310, A.
 ἡτύχησε (l. ἡτύχησε) καὶ τετίμηται, ὥς εἶναι πλείονα χρόνον
 τὸν τῆς εὐτυχίας τοῦ τῆς δυστυχίας· διὸ λέγει, ἐξ ὅσου
 τουτέστιν ἀφ' ὅσου, καὶ ὅσω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅσον, δηλῶν
 καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ πλήθος τοῦ χρόνου.

Δῆλον δὲ] Τοῦτο δύναμιν ἔχει επικρίσεως, ἀντὶ τοῦ ib.
 εἰκότως καὶ δικαίως.

Αἰγαῖς] Αἰγαὶ πόλις Λακεδαιμονίας· ἐντεῦθεν δὲ λέγε- ib.
 ται εἶναι Ὀλυμπίας, ἥ γυνὴ Φιλίππου.

Ἰδιωτῶν] Οὐ λέγει τῶν ιδιωτευόντων, ἀλλὰ τῶν ἰδία 320, B.
 καὶ καθ' ἓνα σημαίνων τὸν Ἀδριανόν.

Οἰκισθεῖσα] Οἶον Εὐβοεῖς αἱ ἐν Θράκη, Χαλκίδι καὶ ib.
 πόλιν ἢ Ἰῶνες (sic).

Δύναμιν] Τὴν εὐτυχίαν νῦν λέγει δύναμιν. ib.

Ζητοῦσαι] Πανταχόθεν, φησὶ, περιέρονται ζητοῦσαι ib.
 εἰς ὑμᾶς ἀναφέρειν τὸ γένος καὶ ἐπιδεικνύναι, ὥς Ἀθηναῖοι
 εἰσι τὸ γένος.

Πέντε] Ἀντὶ τοῦ πέντε γεγονάσι βασιλεῖς ἐνδοξοί. 320, C.

Πρεσβυτάτης] Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ πρώτη ἡ τῶν Ἀσσυρίων. ib.

Ὅσα τῶν θεῶν] Ἡ τὰ περὶ τῶν θεῶν αὐτοῖς δεδομένα. ib.

Εἰς τοῦτον ἔμπ.] Τὸ ἐπίδημησαι καὶ δοῦναι τοὺς καρ- ib.
 πούς τὸ δικάσασθαι περὶ τῆς γῆς.

Τῇ τετάρτῃ] Τῇ τῶν Μακεδόνων. ib.

Πάντα ἀρίστης] Τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τουτέστι τῶν Ῥω- 320, D.
 μαίων.

Εἰ τὰ ὑπάρχοντα] Τὸ μὲν σχῆμα καὶ μέρος τοῦ λόγου 321, A.
 ἔοικε ἀνακεφαλαίωσις εἶναι τῶν εἰρημένων· ἐξεῦρε δὲ σχῆμα
 καινοπρεπές, ἡ (sic) γὰρ ἀναμνησκει τῶν εἰρημένων καὶ
 ξενίζει τῷ σχήματι.

Καὶ δοίη τις] Κατὰ κοινοῦ τὸ φιλοτιμοῦτο, ἀντὶ τοῦ 321, C.
 εἰ λάβοι τις ἑτέρα (Cod. ἑτέρας) πόλιν διτιοῦν τῶν ὑπαρ-
 χόντων τῇ Ἀθηναίων πόλει καὶ τοῦτο (f. τούτω) φιλοτιμοῦτο.

Ἵσπερ τοῖς ἅπασιν] Ἵοικε καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἄλλο εἶναι 321, D.
 πάλιν μέρος ἀνακεφαλαιώσεως, ἑτέρα δὲ σχήματα εἰσάγει·
 λέγει δὲ, ὅτι ὥσπερ τοῖς πᾶσιν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ μέρος
 σεμνύεται, τῷ μὲν τοῖς πᾶσι δηλῶν τὸ γενικὸν καὶ τῷ

λέγειν τοῖς καθ' ἑκάστον· σαφέστερον δὲ αὐτὸς αὐτὸ ποιεῖ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς.

- 322, A. Δύο μὲν] Ταῦτα τὰ δύο καθολικὰ λέγει καὶ γενικὰ, τὸ (Cod. τῷ) τοὺς Ἀθηναίους φιληθῆναι παρὰ (Cod. περὶ) θεῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους θεοὺς (sic, volebat dicere schol. καὶ αὐτοὺς — f. καὶ αὖ τοὺς — θεοὺς παρὰ τῶν Ἀθηναίων).
- 322, B. Τοὺς ἐν τέλει] Vid. ed.
- ib. Δήμητρος] Ἡ μὲν γὰρ ἄμφι Κελεὼν (Cod. Κλέον), Διόνυσος δὲ ἄμφι τὸν Ἰκαρον.
- ib. Ἡ δὲ τοὺς (ed. inserit τοῦ) Διονύσου] Vid. ed.
- ib. Καὶ τῶν ἄλλων] Τῶν ἀκροδρῶν· λέγεται γὰρ ταῦτα πάντα Διονύσου κατὰ (sic f. μετὰ) τῆς ἀμπέλου χαρίσματος.
- ib. Τὴν τῆς Ἀθηνῶς] Τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σοφίαν· ἢ τὴν μὲν ἐλαίαν, διπλῆν δὲ, ὅτι εἰς βρωσιν καὶ ἐς ὑγίαιαν ἐπιτηδεῖα ἐστίν, ἢ αὐτοῦ (sic) τὴν ἐλαίαν καὶ τὸ ἐλαιον, ἢ τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν παιδευσιν.
- 323, B. Πρῶτον μὲν γε] Εἰς ἄλλο πᾶν μέρος ἀνακεφαλαιώσεως μεταβαίνει.
- ib. Ἡ τῶν τελετῶν] Πάλιν τὴν Ἐλευσινίων λέγει.
- ib. Τῆς τοίνυν σοφίας] Vid. ed.
- 323, C. Κατορθώματα] Vid. ed.
- 324, A. Συρῶει] Ἐπειδὴ εἶπε πηγὴν, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ εἰπὼν τὸ συρῶει.
- ib. Τῇ χρεΐα] Τὰς εὐεργεσίας ὥσπερ πηγὴν τινα εἶναι λέγει καὶ γενικόν τι, ὃ μερίζει πάλιν εἰς πολλὰ μέρη.
- 324, B. Ὅροι] Ἀντὶ τοῦ κακόνες καὶ ἀποδείξεις.
- 324, C. Μαντινεία] Ταύτην προεῖπεν ἔμπροσθεν ἐν τοῖς (f. τῇ) δοκούσῃ ἀντιθέσει, ὅτι ἔσωσεν ἵππομαχίαν Λακεδαιμονίους, (sic, leg. ὅτε ἔσωσαν ἵππομαχίαν Λακεδαιμονίους, vid. ad 309, D.)
- 324, D. Οὕτω καὶ δια] Ἀντὶ τοῦ καὶ διὰ τοῦ γενικοῦ, ὅπερ καὶ πρὸ μικροῦ εἶπε.
- 325, A. Καὶ στρατηγοὶ] Δι' Ἀλκιβιάδην λέγει, διὰ Χαβρίαν, δι' Ἀριστείδην, διὰ Θεμιστοκλέα, διὰ Νικίαν.
- 325, B. Κοινὸν ἀμφοῖν] Λέγει τὴν τροφήν· καὶ γὰρ ἐν τῷ καιρῷ πολέμου καὶ εἰρήνης δεῖται (Cod. δέεται) τῆς τροφῆς.

τὸν τῆς εἰρήνης δὲ καιρὸν λέγει τὴν τῆς παιδείας, ἐν γὰρ τῷ πολέμῳ πῶς δύναται τις λόγοις παιδεύεσθαι;

Τούτων τοίνυν] Τουτέστι περὶ ὧν κεκτήμεθα· λέγει 325, C. δὲ τροφῆς, παιδείας· ἡ δὲ σύνταξις οὕτω, τὸ δὲ ἀμύνεσθαι περὶ τῶν ὑπαρχόντων δυνατοὺς εἶναι ποιεῖ ἐνῆλλακται γάρ.

Καθ' ἣν ἂν τις] Ἀντὶ οἷω δῆποτε (sic) αὐτὴ ψηφί- ib. σθται.

Ταῖς χώραις] Οἷονεὶ τοῖς τόποις καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασι 325, D. τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς, ἢ ταῖς τάξεσιν οἷον τῇ παιδείᾳ, τοῖς ἀναγκαίοις, τῇ κατασκευῇ τῶν πολέμων.

Ὅτι χρὴ καὶ πρώτην] Φησὶν, ὅτι ἡ πόλις οὐ μόνον ib. τὰ πρῶτα καὶ κρείττονα νικᾷ, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα· ἔως γὰρ τεσσάρων ἀνεκηρύττοντο, ὅτι ὁδε πρῶτος ἐνίκησε κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad ὥσπερ ἐν ἄρμασιν — Leid. τρίτος ὁ δεῖνα, τέταρτος μετὰ τόνδε, μετὰ δὲ τὸν τέταρτον κ. τ. λ. — ἀνακηρυχθῆναι, τῶν ἄλλων ἡττηθέντων.

Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικ.] Vid. ed.

326, A.

Τὸ δ' αὖ τοῦ μεγέθους] Δοκεῖ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, οὗ ib. ἐποίησεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖ ἐκφράζει τὴν πόλιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· ἀλλὰ ἐκεῖ μὲν τὴν θέσιν εἶπεν, πῶς ἔχει ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ, ἐνταῦθα δὲ τὰ κατὰ μέρος, οἷον λουτρά, οἰκοδομήματα καὶ τὰ τοιαῦτα· διδάσκει οὖν ἡμᾶς ὁ ῥήτωρ, πῶς δεῖ ἐγκωμιάζειν· πρῶτον μὲν τὰ προοίμια, τοῦ οἰκιστὴν (f. τὸν οἰκ.) ἐὰν ἔχωμεν (Cod. ἔχομεν), εἰ καὶ ἐνταῦθα παραλέλοιπε (Cod. παραλέλοιπε) διὰ τὸ μὴ ἔχειν, εἶτα τὴν θέσιν τῆς χώρας, ὅπερ ἐστὶ τοῦ γένους, εἶτα τροφήν καὶ πράξεις καὶ σύγκρισιν, εἶτα ἀνακεφαλαιώσει χρήσεται, εἶτα λοιπῶν μερῶν αὐτῆς τῆς πόλεως τὰ κάλλη, ὅπερ πεποίηκε νῦν ὁ ῥήτωρ, καὶ οἱ ἐπίλογοι.

Αὐτὸν τὸν κύκλον] Τὸν περιέβολον, τουτέστιν αὐτὸ τὸ ib. τεῖχος.

Ἀντιστρόφους] Ἀντὶ τοῦ ἴσους· σημείον δὲ ὅτι τοῦ 326, B. Πειραιῶς τὸ τεῖχος, ἴσον δ' ἐστὶ τοῦ τεύχους τῆς ἀνω πόλεως.

Ἐξαίρετος] Γράφεται καὶ δι' ἐνὸς ἐστὶ (sic), τουτέστι 326, C. τῆς περιεχούσης σφαίρας τοῦ κοινου (sic f. κόσμου).

- ib. Ἔτι δ' αὖ¹] Διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἐν ὕψει καὶ ὄρει, ὡς προεῖπε, κεφαλῇ (Cod. κεφαλή) παραπλησίως. αὐτῆς δ' ἀντὶ τοῦ ἡδέως πνοῆς τιнос προσερχομένης.
- 326, D. Ὅπως] Ὅπως ἔχῃσι τῆς θήσεως τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ κρᾶσις συμβαίνει· πᾶσι οὖν, φησί, πόλεις κἄν ἔχῃ ἄριστον ἄερα, ἀλλ' ἦττον ὅμως ἔχει τὰ ἐκτός καὶ τοῦ τῆς χώρας ἁέρος· ἐνταῦθα δὲ ὁ τῆς πόλεως ἀμείνων τοῦ ἐν ἀγροῖς.
- 327, A. Ἄριστος] Πανταχοῦ, φησὶν, ἡ χώρα τῆς πόλεως λεπτότερον ἄερα ἔχει, ἐνταῦθα δὲ ἡ πόλις τῆς χώρας, καὶ τοσοῦτον, ὥσπερ (f. ὥστε) πόρρωθεν ἂν ἴδοις, ὅπου κεῖται ἡ πόλις, τὸν περὶ αὐτὴν ἄερα λαμπρότερον ὁρῶν, διὰ λεπτότητα, καθάπερ αὐγὴν.
- 327, B. Ἀγάλματα] Vid. ed.
- ib. Ἄνευ τῶν οὐρανίων] Vid. ed.
- 328, B. Οὐδένα κοινωνὸν] Ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἰδίοις πλεονεκτημασιν οὐδένα ἔχει παραπλήσιον· τὸ δὲ διὰ τέλους ἀντὶ τοῦ μέχρι τέλους, ὅ ἐστιν ἐκ μέρους κεκοινωνήκασιν.
- 328, C. Οἶον Ἀργεῖοι] Vid. ed.
- ib. Οὐχ ὅμοια τὰ τῶν Ἀργ.] Vid. ed.
- 329, A. Τῶν διὰ Θησέως] Τοῦτο ἦδη προεῖπεν, ὅτι νικήσαντες ἐν Λεύκτροις Θηβαῖοι ἐζήτησαν κατασκάψαι τὴν Σπάρτην αὐτὴν καὶ ἐκώλυσαν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ Λακεδαιμονίων πολεμήσαντες, ὅτε ἐν Λεύκτροις ἐνίκησαν συμμαχησάντων αὐτοῖς Ἀθηναίων ἐν Ἀλιάοργῳ καὶ ἐν Κορωνείᾳ.
- 329, B. Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες] Vid. ed.
- 329, C. Ὁ τῶν Παναθηναίων] Vid. ed.
- ib. Σαμόθρακες] Vid. ed.
- ib. Τὴν εἰς Δελφοὺς ὁδὸν] Vid. ed.
- 330, A. Ἐπιβάλλειν] Vid. ed., Leid. omittit ἄλλων.
- 330, B. Τὸ παρ' ὑμῖν ἐν τῇ πόλει] Vid. add. Pariss.

1) Hanc lectionem praetulerim illis, quae apud Ar. sunt: ἔτι δ' αὐτῆς τῆς ἀρχ. Non video enim, quae vis sit in αὐτῆς, aut cur a rhetore arx ceteris opponatur. Frequentatur autem Aristidi adv. αὖ, et ni fallor sequenti quoque pag. 327. legend. τῶν δ' αὖ τῆς τέχνης, ubi pronomine αὐτῆς nihil opus est. Cf. Koen. et Schaef. Greg. Cor. p. 14 et p. 257.

Ἀκούσῃς τε τῷ Δ. κ. Σ.] Vid. ed. 330, D.

Ἀδυνάτους] Vid. add. Par., Leid. οἰκίαν — ἐλεοῦντες. 331, D.

Ψηφίσματα] Σημαίνει, ὅτι οὐκ ἔξην πολεμεῖν ἄνευ 332, A.
ψηφίσματος· ἐμφαίνει δὲ ὅτι τὰ προειρημένα περιέχει τὰ
πολλὰ ψηφίσματα.

Ἀτίμους] Vid. add. Pariss., Leid. αὐτὸν — ἢ τινα —. 332, B.

Εἰ μὲν ὅλοις ὁμολογεῖται] Ἐπειδὴ περ ἡ πρεσβεία δεή- ib.
σεως ἐστὶ σημεῖον, τοῦτο διορθοῦται, λέγων, εἰ φανερόν
ἐστὶ διεπόμενον, φησὶν, οὐχ αὐτῇ δεομένους, ἀλλ' ὑπὲρ
τῶν δεομένων πρὸς αὐτοὺς δεομένους πρεσβεύουσα· τοῦτο
δὲ τὸ νόημα σαφέστερον ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς δηλοῖ λέγων, ὅτι
ἀγαπητόν ἐστιν οἱ (l. ὅταν) δεόμενοι καὶ πρε-
σβευόμενοι δυνηθῶμεν σώζειν τοὺς κινδυνεύον-
τας· τρία δὲ ἐνὶ περιέλαβε τῶν Ἀθηναίων ἐγκώμια, εὐσε-
βειαν, ἀνδρίαν, πρᾶξιν.

Κορινθίων] Vid. ed., Leid. λέγει καὶ Δ. — τὴν τῶν Ἀθ. 333, A.

Κορίνθιοι] Δήλον ὅτι δεδοικότες τοὺς τῶν Ἀθηναίων ib.
στρατηγούς.

Ὡς ἀρχαῖα] Vid. ed., Leid. ἀλλ' ὡς τὰ — Ἰσθμῷ. — 333, B.

Πολυάνθρωπίᾳ] Τουτέστιν, ὅτι αἱ τοῦ παρελθόντος 333, C.
ἔτους πλείων (Cod. πλείον) συνάγεται ἄνθρωποι.

Πεντητηρίδος] Ἐπειδὴ διὰ πέντε ἐτῶν αἱ μεγάλαι πα- ib.
νήγυρις συνάγονται· τοῦτο δὲ εἶπεν οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι
ἢ διὰ χρόνου ἀγομένη πατήγυρις, ἢ τε ποθεινότερα τυγχά-
νουσα, ἀνάγκη καὶ πολυάνθρωπος γίγνεται (Cod. ἀνάγκη —
γίγνεσθαι)· λέγει οὖν, ὅτι κατ' ἐνιαυτὸν ἡμεῖς ἄγομεν πα-
νήγυριν, οὐκ ἐλάττωνα τῆς διὰ πέντε ἐτῶν ἀγομένης.

Τοῦ πρώτου τέλους] Τέλους λέγει νῦν τοῦ διαπανή- 334, A.
ματος· τοῦτο γὰρ ἀγῶνος ἐγκώμιον τὸ πολυδαπανὸν καὶ
μεγαλόψυχον.

Οἱ μὴδὲν ἔχοντες φ.] Vid. ed. 334, B.

Οὐδὲ (ed. οὐδὲν) κοινόν] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κοινὸν πόλεως ib.
κατόρθωμα.

Γεωπεῖναι] Οἱ πένητες, οἱ μὴ ἔχοντες γῆν, οἱ γῆς ἐν- 334, C.
δεως κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. δι' ἐνός — δεικνύ-
τες ὡς εἰσὶ τινες.

- ib. Τοῦ ἡδύσματος] Οὐκ εἶπε φιλοτιμήματος, ἀλλὰ ἡδύ-
σματος, εὐτελίζων.
- 336, A. Τῶν ἐπωνύμων] Λέγει ἅψ' ὧν αἱ φυλαὶ ὀνομάζονται·
καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς γενομένων ἀρίστων ἡρώων εἶχον
τὰ ὀνόματα· λέγει οὖν τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀπὸ τοῦ Αἴαντος.
- ib. Συνέταξε] Vid. ed., Leid. καὶ τοῦ Μίνως — ὅτι
ἐθάρόρησε —
- ib. Ὁ δέ γε αὐτὸς οὗτος θεὸς] Vid. ed.
- 336, B. Βούλομαι δὲ] Πρὸ τούτου (Cod. τοῦτο), φησὶ, τέσσα-
ρες ἦσαν φυλαί, ὕστερον δὲ γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος δέκα
αὐτὰς ἐποίησαμεν· ἐντεῦθεν δὲ διαφόρως ἐπαινεῖ τὴν πολι-
τείαν τῶν Ἀθηναίων· φησὶ γὰρ, ὅτι (Cod. ὅσοι) τριῶν
εὐσῶν τῶν γενικῶν πολιτειῶν, ἀριστοκρατείας, δημοκρατείας,
βασιλείας, αὕτη ἐξεῦρε ταῦτα τὰ τρία εἶδη καὶ πᾶσιν ἐχρή-
σατο καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν· ἀπ' ἀρχῆς γὰρ ἐβασιλεύοντο, εἶτα
ὀλιγαρχούντων (f. ὠλιγαρχοῦντο) διὰ τῆς βουλῆς τοῦ Ἀρείου
πάγου, οὗτοι γὰρ ἔξ ὄντες διώκουν τὴν πᾶσαν πολιτείαν,
ὕστερον δὲ δικαστήριον ἔμεινεν ἔχουσα τὸ πρότερον ὄνομα,
λέγω δὲ βουλήν· ὕστερον δὲ δημοκρατίαν ἐποίησατο καὶ
τερφθέντες ἔμειναν ἐν αὐτῇ.
- 336, C. Ἐνὸν] Λέγει τὸ ἀκριβές τῆς παρ' αὐτοῖς (Cod. αὐτῆς)
πολιτείας οὐδεὶς ἠρευνήσατο· βούλεται γὰρ ἐκάστην τῶν
τριῶν πολιτειῶν μὴ εἶναι ἀπλὴν, ὥς ἐπιφέρει, ἀλλὰ πρῶ-
την μὲν ἀπλὴν, ἔπειτα δὲ ἐκάστην μικτὴν ἐκ τῶν τριῶν
συγκειμένων· λέγει γὰρ, ἐγὼ δὲ ἀπλοῦν τε καὶ οὐχ
ἀπλοῦν λέγωι, βουλόμενος δεῖξαι καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐκάστης
πολιτείας.
- ib. Ἀπλοῦν μὲν] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. τρεῖς
πολιτείας, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, δημοκρατίαν· ἐκάστης
γὰρ τὸ μὲν χρήσιμον ἐκτήσατο, τὸ δὲ φαῦλον ἀπέφυγεν.
- 336, D. Ἀλλὰ καὶ τῶν ὕστερον] Vid. ed., addit Leid. τοῦτο
οὖν φησὶν ὁ Ἀριστείδης, ὅτι βασιλείαις χρωμένη φαίνεται,
οὐ μόνον ἐπὶ τῶν Ἐρεχθιδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὕστερον
ἀξιοφθέντων τῆς βασιλείας· εἰ μὲν γὰρ ἄξιος ἦν ὁ Μέλατ-
θος τῆς ἀρχῆς, οὐκ ἂν ἐδέχετο παρὰ Θυμοίτου ταύτην.
- 337, A. Ἀριστοκρατείας εἰκόνα] Οὐκ εἶπεν ὀλιγαρχίας· διαφέρει

γὰρ τῷ τὴν ἀριστοκρατίαν μὲν ἀπὸ ἀρίστων ἀνδρῶν συγκεῖ-
σθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ ἀπὸ ὀλίγων πλουσίων.

‘Ὁ δὲ ἐστὶ μείζον] Ἐντεῦθεν βούλεται δεῖξαι τὸ μικτὸν *ib.*
καὶ τὴν μίξιν τῶν πολιτειῶν.

Τὴν κοινότητα] Λέγοι ἂν περὶ Θησέως, καὶ (*f. inser. 337, C.*
γὰρ) συτήγαγεν αὐτοὺς εἰς μίαν πόλιν, ὅθεν καὶ συνοικία
θύουσιν.

Καὶ μάλιστα] Τουτέστι τὴν φιланθρωπίαν, ἥπερ ἐστὶ *ib.*
δημοκρατίας ἴδιον· δείκνυσιν οὐκ ἐν τῇ βασιλείᾳ τὴν δημο-
κρατίαν οὖσαν διὰ τὸ φιλάνθρωπον· τοὺς πολλοὺς δὲ
λέγει τὸν δῆμον, ὅπερ ἐστὶ δημοκρατίαν.

‘Ὁ, τε δῆμος] Πάλιν δείκνυσιν τὴν δημοκρατίαν ἔχουσαν *ib.*
ἐν ἑαυτῇ τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἵνα δείξῃ
ἐν ἐκάστῃ τὰς τρεῖς.

Καὶ ἡ βουλὴ] Δείκνυσιν πάλιν καὶ τὴν βουλὴν ἢ τὴν *337, D.*
ὀλιγαρχίαν ἔχουσαν ἐν ἑαυτῇ τὴν δημοκρατίαν.

‘Ὡστ’ εἰκότως] Τουτέστιν οὐ μόνον ἐκάστην πολιτείαν *338, A.*
ἐστὶν ἐν αὐτῇ θεάσασθαι, ἀλλὰ καὶ κρίνοντα ἰδεῖν ἀρίστas
ἀπασῶν τὰς ἐν αὐτῇ μόνῃ, τῷ καὶ δι’ ἀλλήλων κρῶσιν αὐτὴν
λαμβάνειν.

‘Ὡςπερ γὰρ ὁ πᾶς] *Vid. add. Pariss., in Leid. καὶ ib.*
ἀλλότριον τοῦ ῥήτορος *desunt* — παράδειγμα τὸ νόημα·
τέσσαρα στοιχεῖα εἰσιν ἐξ ὧν — ἀλλ’ ὅτε — τὰ ἄλλα τρία·
Πλάτωνος δὲ κ. τ. λ. *vid. ed.*

Βουλὴν] Λέγει τὸν Ἄρειον πάγον, νῦν μὲν ὄντα δικα- *338, B.*
στήριον, τότε δὲ βουλευτήριον· διὸ καὶ συνέδριον ἐκά-
λεσε διὰ τὸ ἄρχεν τῆς πολιτείας.

‘Τπὲρ τῆς δημοκρατίας] Ἐπειδὴ τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ὄνομα *338, D.*
οὐκ ἦν καλὸν περιβάλλειν τῇ Ἀττικῇ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀλι-
γαρχίας βουλευτήριον εἶπεν, εὐφημοτέρῳ ὀνόματι χρη-
σάμενος.

Τ’οἷς μὲν βουλευμασιν] Ἐπειδὴ λοιπὸν αὕτη τελευταία *ib.*
ἐκράτησε.

Καὶ μὴν ἐκεῖτό γε] Οἷον τὸ πῦρ, εἰ καὶ ἔχει δυνάμιν *339, A.*
τινα τοῦ ψυχροῦ ἢ τοῦ γεώδους, ἀλλ’ οὐκ θερμὸν καλεῖται.

Τὰ τῇ φύσει τρίτα] *Vid. add. Pariss. 339, D.*

340, A. Τιμημάτων] Τίμημα καλεῖ τὸν πλοῦτον, Πλατωνικῶς· τιμήματα (Cod. πλοῦτον· Πλατωνικῶς τιμήματα) ἐκάλουν τὰς οὐσίας· ἀποτετίμηντο γὰρ ἐκάστων κ. τ. λ. vid. ed. ex Cod. bomb.

ib. Τῶν Ἑλληνικῶν οἰκων] Οἴκων ἀντὶ τοῦ γενῶν· ἄλλοι δὲ τῶν περιουσιῶν, οὐ γὰρ εἰς ἣν οἰκοῦμεν, οἶκον δὲ τὴν οὐσίαν αὐτὴν· περὶ Ἀριστείδου δὲ λέγει τοῦ Λυσιμάχου· οὗτος (add. Par. οὕτω) γὰρ, φησὶν (Enarratorne an Ar.?), ἣν πένης, ὥστε κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad Ἔνα τῶν, in quibus quae inde ab τοῦτον οὖν sequuntur, in Leid. considerantur.

340, B. Προστασίαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρχήν· λέγει τὸν Ἀριστείδην, ὃν ἔταξαν καὶ ἐχειροτόνησαν, τοὺς φόρους κατατάξαι τοῖς Ἑλλήσι.

ib. Ἐκρινεν] Ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησε· λέγει δὲ τὸν Ἀριστείδην.

ib. Προκατείληπται] Ἀντὶ τοῦ προεῖρηται· λέγει δὲ περὶ τῶν ἐγκωμιαζόντων.

ib. Κατ' ἐξουσίαν] Τὸ ἐρίσαι καὶ τιμηθῆναι κατ' ἀξίαν· ἐν δὲ τοῖς (Cod. τοῦ) ἐξῆς ἐρμηνεύει τοῦτο· τῷ βελτίστῳ μὲν ἐπάγει τὸ τιμᾶσθαι τοὺς ἀρίστους, τῷ δὲ κατ' ἐξουσίαν τὸ τὴν δίκαιαν ἀνεῖσθαι κοινοτάτην πᾶσιν.

340, D. Ἐν ᾗ ζῆν] Vid. ed., addit Leid. ὅτι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατ' ἐξουσίαν ἐστὶν αἰρεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι κατ' ἀξίαν φανέντα τινα βέλτιστον ἄνδρα· λέγει δὲ, ὅτι τὸ καλὸν τῆς πολιτείας καὶ τὸ ζῆν κατ' ἐξουσίαν συνέδραμον.

341, B. Εἰ δέ που] Vid. add. Pariss.

ib. Πένταθλοι] Vid. ed., Leid. γ' τρεῖς ε' παρὰ νίκην — πάλλη — ἄκμα —.

341, C. Ἡ ποίοις αἰ (ed. ἄν) λόγοις] Οἶονεὶ βούλεται τις διὰ λόγων παροξῦναι στρατιώτας εἰς μάχην, οὐχ εὐρίσκει λόγους κρείττους τῶν αἰ παρ' Ἀθηναίων (sic Cant. pro Παναθηναίων) λεχθέντων ἐκ τὸς πολέμοις (forte ἐν τοῖς πολέμοις), οἳ ἀδημηγόρησαν (Cod. ἐδημηγόρησεν) ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ.

341, D. Ἄλλ' ἐν τῇ τῶν λόγων] Καλῶς διεῖλεν· ἄλλο γὰρ λο-

γικὴ κατασκευὴ κατὰ δύνάμιν προφορικὴν, καὶ ἄλλο ψυχικὴ
 παιδεύσεις ἐκ φιλοσοφίας.

Γένη τῶν φιλ.] Τῷ (Cod. τὸ) σώζεσθαι τὰ βιβλία· 342, A.
 λέγει δὲ γένη τοὺς Στωϊκοὺς καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἐν κατόπτῳ] Ὁ γὰρ ἀναγινώσκων λόγους Ἀθηναίων ib.
 μέμνηται· ἐξ Ἀθηναίων γὰρ οἱ λόγοι.

Καὶ τὸ αὐτὸ] Ὅτι οὐκ ἀνθρώπινον, εἰ μὴ θεῖον εἶποις. 342, B.
 Βασιλεῖς] Vid. add. Pariss. ib.

Προηροσίαν] Vid. ed. 342, D.

Ἀετὸν ἐν νηφ.] Vid. ed., Leid. πτολίετρον Ἀθηναίους ib.

ἀδολίαν — νεφέλαις —.

Δύο τὰναντία] Ταῦτα λέγει δύο τὰναντία, ὅτι καὶ 342, D.
 πάντες τὴν πόλιν εὐεγκωμίασαν (sic), καὶ οὐδεὶς κατ' ἀξίαν
 αὐτῆς (Cod. αὐτοῖς) εἴρηκεν, ἀλλὰ παρὰ πάντων ἐγκωμια-
 σθεῖσα πασῶν ἐλάττονα τῶν πόλεων ἤκουσεν (Cod. ἤκουσαν).

Τὸ τῆς σοφίας πρυτ.] Vid. ed., in Leid. εἰς deest. — 343, A.
 τῆς περὶ τῆς ἐστίας τῆς Ἑλλ. — δαιμόνων —

Εἴσω πίπτειν] Περιέχεσθαι· πᾶν δὲ περιεχόμενον μι- ib.
 κρόν ἐστι· ὃ οὖν λέγει, τοιοῦτον, νῦν δέ μοι δοκεῖ ταῦτα
 πάντα μικρὰ εἶναι καὶ οὐκ ἔχεσθαι τοῦ ἀκριβοῦς, ἀντὶ τοῦ
 ἐξεληλυθέναι ἐπὶ τὸ ἔχεσθαι τῆς ἀληθείας· ἀπὸ μεταφορᾶς
 κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Οἶμαι δὲ οὐδ' αὐτοῖς] Ἀθηναίους· ἐπεὶ δὲ εἶπε τοῖς 343, C.
 Ἑλλησιν, ὅτι οὐ δεῖ ὑμᾶς ὑποχωροῦντας τῇ πόλει ἐρυθρίαν,
 παρεμυθήσατο τοὺς Ἑλλητας καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων
 λαβὼν τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι οὐδὲ τοὺς Ἀθηναίους λυπεῖ τὸ
 (Cod. τῷ) τὴν ἀκρόπολιν τιμιωτέραν τῆς πάσης Ἀττικῆς
 λέγεσθαι, οὐδὲ τοῦτο αἰσχύνῃν αὐτοῖς φέρει· κορυφὴν δὲ
 οἰοῖται κεφαλὴν, ὃ ἐστι τοῦ ὅλου σώματος τιμιώτερον.

Ἀντὶ τοῦ π.] Vid. ed. 344, A.

Ἦσπερ καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ π.] Τοῦτο εἶπεν, ἥ ὅτι πάν- ib.
 τες οἱ λόγοι καθόλως εἰς τὴν Ἀθηναίων ἀναφέρονται πόλιν,
 ἢ οὗτος ὁ λόγος τῆς Ἀθηναίας ἐστίν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Πανα-
 θηναίοις εἴρηται.

I N D E X

in scholia et notulas, in quo conficiendo paginas, quae inde
a pag. 193 — 196 duplices occurrunt, apposito * insignivi.

A.

- Accus. partic. pro infin. 150. 280., *Ἀνάθημα* et *ἄγαλμα* inter se differunt, 69.
pro genit. 338. 373. 442. *Ἀνακτᾶσθαι* de aegrotantibus, 376.
Ἀκροτελεύτιον, 291. *Ἀναποδίζειν*, 297.
Ἀδελφοῖς et *ἐν Ἀδελφοῖς* confusa, 45. *Ἀναποδίζειν*, 297.
Ἀδριανοπολίτης, *Ἀδριανουπολίτης*, 8. *Ἀναξαγώρας*, 169. 298.
Ἀδύνατοι, 386. *Androtion*, 89. 206.
Ἀετοί, *ἀετώματα*, fastigia, 408. *Ἀνέωγε*, *ἀνήωγε*, 49.
Ἄγαλμα et *εἰκὼν* inter se differunt, *Anniceris*, 261.
505. *Anthedon*, 248.
Ἀγνώμων, 354. 431. 455. *Ἀνθρῶπινα* et *οὐράνια* conf. 103.
Ἄγραυλος, *Ἀγραύλη*, *Ἄγλαυρος*, 41. *Antiochus*, 103.
Αἰγεσταῖοι, *Ἐγέσταῖοι*, *Ἀεεσταῖοι*, *Ἀντίτροφος*, 168.
Σαγεσταῖοι, *Σεγεσταῖοι*, 170. *Ἀπατούρια*, 42.
Αἰρεῖν pro *νικᾶν*, 177. *Ἀπηχῆς*, 196.
Aeschines Socraticus, 255. *Ἀφροδίτη*, uti *venus* de oratione, 176.
Aeschines orator, 20. 107. 168. 171. *Aphthonius*, 258.
177. 206. 217. 273. 280. 419. *Ἀπό*, ex persona alicujus, 125.
Aeschylus, 190. 273. *Ἀπογίγνεσθαι*, *ἀπέρχεσθαι*, 35.
Aesopus, 277. *Ἀπολλο* cur *πατρώος*, 14.
Alcman, 131. 185. 248. *Ἀπόντες*, defuncti, 77.
Ἄλλοι, *ἄνθρωποι*, *Ἀθηναῖοι*, *οὐρανοὶ* conf. 163. *Apsinthii* 209.
Ἀλογίον, 280. *Archelaus*, 137. 165.
Ἀμαρτῆσαι, 139. *Archilochus*, 155.
Ἀμίλοι, 277. *Aristides sophista*, 93. 97. 139. 151.
Ἀμνησῆ, 277. 159. 222. 236. 258. 260. 294. 302.
303. 317. 354. 449. 513.

- Ἀριστείδης, Ἀριστοφάνης, Ἀριστοτέ-*
λης, et cett. conf. 192.
 Aristophanes, 85. 123. 144. 158. 179.
 184. 194*. 202. 203. 277. 289. 344.
 362. 373.
 Aristoteles, 167. 197.
 Aristoteles nescio quis junior, 105.
Ἀριθμητὸς et ἀριθμητικὸς conf. 129.
Ἄρμενον, ἄρμενον, 115.
 Arrhianus, 98.
Ἀργοποῖός, ἀργοπόκος, ἀργοπόκος,
 240.
Ἀσβεστον πῦρ, 420.
Ἀσελγής, 197.
 Aspasia, 173.
Ἄτακρος et τακτός, παῖς et ἄπαις
et similia conf. 246.
Δι' Ἀθηναίων et διὰ Θηβαίων, μετ'
Ἀθηναίων et μετὰ Θ. et cett. conf.
 36.
 Athanasius, 76. 168. 182.
Ἄτιμος, 387.
 Auxesia 73.
- B.
- Bacchum cur juvenem eundem et
 senem pinxerint veteres, 39. cur
 vitem dederit Athen. 26. unde ejus
 nomen, 100.
 Bacchylides, 102.
 Bacides, 123.
 Bosphorus duplex, 382.
Βουζύγης, 177.
βωμολοχέυσθαι, 206.
- C, H et X.
- καὶ duplex, 50. adde Divum Paul.*
ad Rom. I, 13.
καιρός pro συμφορά, 187.
 Candaules, 139.
 Canobi alae, 12.
- κατὰ πόδας, 178.*
καταβάλλειν de serendo, 204. de
athletis, 304.
καταβολή, 207.
κατηγορεῖν, 166. κατηγορία, 287.
κατόρθωμα, 101.
 Cecrops cur biformis, 9.
Κελεύειν attice pro παρακαλεῖν, 91.
 380.
 Ceres cur Atheniensibus fruges de-
 derit, 22. ei gratias referunt Athe-
 nienses, 26. auxilio venit Athe-
 niensibus, 66. 251. *Δημήτηρ Λι-*
βύσση, 105.
 Charax 9. 27. 404.
χάριν ἐκτίνειν et ἐκτείνειν, 7.
χαρώνιον, 27.
χειρογαστρορες et χειρογαστερες, 136.
χελιδονίαι, 367.
χι χιαστόν, 39. 443.
χιασμός, 104. 407.
χιλός, 269.
χορεία Πανός, 50 seq.
χρεῖ et χράται, 62.
χρένα, 398.
χρόνοι, anni, 76.
χρῶμα, 191.
κισσάρωδος et κισσαριστής inter se
diff. 117.
κίνδυνος pro πόλεμος, 186.
κίσσηρις, 401.
κληροῦχος, 237. 355.
 Clisthenes, 44. 110.
κολάζειν, 414.
κολοφών, 245.
 Comicus 96. 298.
 Conon, 80. 81. 86.
 Constructio verbi *χρηθῆναι, 138.*
 Cratinus, 24. 74.
οἱ Κρείττονες, 179.
 Ctesias, 384.

Κυανία, 368.

Cyclopes, 136.

Cylon, 44. 45.

Cynaegirus, 50.

Cyrsilus, 62.

D.

Damostratus, 176.

Danaidae, 59.

Darii exercitus, 47.

Dat. pro genit. 225.

Δε in *ἀποδόσει* 358.

Delium, 242.

Democritus, 356.

Demosthenes, 1. 4. 26. 29. 30. 37.

58. 40. 41. 44. 52. 53. 61 bis.

72. 73. 83. 87. 90. 95 bis. 96.

97. 101. 108. 112. 134. 158. 160. *Ἡ*, 368.

161. 162. 164. 168 bis. 169. 172. *Εἰκάζειν* attice pro *κρίνειν* 61. 287.

183 bis. 186. 187 bis. 193. 194. *Εἰλωτες* et *Εἰλωται*, 75.

195*. 194*. 196* bis. 197. 198. *Εἶναι παρέλκει*, 134. 140.

204 bis. 205. 207 bis. 208. 218. *Ἐκβολή*, 4.

219. 220. 224. 238. 243. 246. 247. *Ἐκ μαρτυρία*, 464.

252. 253. 256. 260. 271. 286. 290. *Ἐκ ποδός*, 79.

292. 295. 300. 308 bis. 317. 329. *Ἐλεύθερος*, 327.

339. 352. 355. 362. 378. 382. 397. *Ἥλιος* quo signo indicetur, 14.

398. 416. 436. 451. 471. αἱ *Ἑλληνικαὶ* sc. *ἱστορίαι* et τὰ *Ἑλληνικά*, 79.

Δημιῶν, 218.

Δημήτηρ et *Δήμητρα*, 22.

Δημοφῶν et *Δημόφιλος* conf. 102.

Διὰ διφθόγγου γράφειν, *διφθογγο-*

γράφειν, 7.

Διάγραμμα, 278.

Διαγράφειν, 269.

Διαδόσεις, 191.

Διαφέρειν pro *ἀνύειν*, 52. 169.

Διαφθεῖρειν, 44.

Dicaeus et *Demaratus*, 66.

Digitus in numerando, 272.

Dii in Athenienses munera conferunt, 21.

Δικαστήρια Atheniensium, 28. 111.

Δίκη et *γραφὴ* diff. 202.

Dinarchus, 196.

Dion, 244.

In *Dionysiacis* quid sit factum, 11.

Dionysius ὁ περιηγ., 14. 38.

Dionysius de musica, 203.

Diotima, 172.

Dolonci, 209.

Dolopes, 204.

Dorismus Simonideus in *Aristide* edendo ubivis fere a viris doctis neglectus, 58.

Δρόμος, 88. 378.

Dryopes, 32.

E.

Ἡ, 368.

Εἰκάζειν attice pro *κρίνειν* 61. 287.

Εἰλωτες et *Εἰλωται*, 75.

Εἶναι παρέλκει, 134. 140.

Ἐκβολή, 4.

Ἐκ μαρτυρία, 464.

Ἐκ ποδός, 79.

Ἐλεύθερος, 327.

Ἥλιος quo signo indicetur, 14.

αἱ *Ἑλληνικαὶ* sc. *ἱστορίαι* et τὰ *Ἑλληνικά*, 79.

Ἑλος Aegypti tractus, 71.

Ἑμβραχυν, 277.

Ἑμπειρία, 197.

Empedocles, 298.

Ἑμποῦσα, 19.

Ἐναρα, 27.

Ἐν τῇ ἀντιδόσει, *παραπρεσβεῖα*, 41.

Ἐωλα, 364.

Ἐπάγειν, *ἐπάγεσθαι*, *ἐπειδάγειν*, 2.

Ἐπεισόδια, 138.

Ἐπη, 297.

Ἐφεις, 28.

Ἐφόλκια, 49.

Ephorus, 5. 94. 400.

Ἐφορος de deo deave, 13.

ἐπι, *ἰστορεῖται ἐπὶ* c. gen. de scriptore, qui memoriae aliquid pro-
dit, 9. pro *κατὰ*, 44.

Ἐπιβάλλειν, 107.

Epigrammata, 48. 52. 58. 59. 144. 289.

Ἐπισηφίζειν, 168.

Ἐπιστάτης pro *Πρύτανις*, 260.

Ἐπιγέθενσις et *ἐπιγέθενμα* diff. 121.

οἱ *Ἐκώνυμοι*, 109.

Ἐκον, 243.

Erechtheus, 25. 42.

Ἐρως dicitur *ἐμπίπτειν*, *παρεμπ.* et
προσπ., 24.

Ἐρχεσθαι ἐν pro *εἰς*, 156. *εἰς τινα*
pro *πρός τινα*, 171.

Ἐστία, 264.

εὐ et *ἄ*, *εὐρυχία* et *ἀρυχία* et cett.
conf. 86.

Eumolpus, 40.

Εὐπατερεία, non *εὐπατεῖρα*, 96.

Eupolis, 162. 174. 177. 257.

Euripides, 28. 40. 75. 131. 179.
232. 243. 257. 280.

Eurytion, 170 seq.

εὐς et *ἦς* in clausulis nominum
prop. 181.

Ἐξ οὐρίας, 196.

Ἐξάειρ et *ἐξαιρεῖν φόβον*, 191.

Ἐξήκειν, 35.

Ἐξήκον et *ἐξήκον* conf., 34.

Ἐξούλης δικάζεσθαι, 20. 330. 419.

F.

Formicae indicæ, 18. 46.

Fructus, unde *ωρεία*, 16.

G.

Gelon, 223.

Γεωπεῖναι, 109.

Γοργία καραλή, 154.

Gratiae, cur nudaæ sint pictæ, 25.

Gregorius Magnus, 309.

Γρίφος, 193.

H.

Halirrhodius, 26.

Helena, Trojam non pervenit, 56.

Hellanicus, 84.

Heraclidae, 18. 55. 39. 252.

Herodotus, 5. 17. 19. 25. 31. 35.
45. 46. 56. 61. 74. 164. 171. 180.
206. 209. 212. 221. 222. 249. 250.
251. 253 bis. 259. 262. 310. 350.
351. 384.

Hersa, Herse, 40.

Hesiodus, 23. 207.

Homerus, 7. 11. 12. 48. 50. 56. 60.
64. 72. 78. 80. 88. 109. 113. 160.
172. 188. 195. 195*. 197. 201.
206 ter. 211. 221. 222. 224. bis.
236. 240 bis. 243. 245. 247. 251.
258. 262. 273. 300. 307. 361. 396.

Hyperides, 13. 409.

I.

Ἰερὸς pro *μέγας*, 30.

Inarus, 71.

Indi, 2.

Insulani liberos vendunt, 194.

Ἰστογραφεῖν, 7.

Isocrates, 29. 38. 46. 54. 62. 65 bis.
75. 81. 83. 84. 95. 101. 173. 178.
186. 235. 256.

Ἰωγέ, 98. 508.

L.

Λαμβάνεσθαι cum gen. *ἐπὶ κατα-
γνώσεως*; 93.

Λαμία, 18.

Lamprocles, 203.

Launii metallæ, 416.

Leges, quatenam earum genera, 1. Neleus et Medon fratres de principatu inter se contendunt, 32. 43.

Ληστικὸν et *ληστικὸν*, 38.

Libanius, 16. 71.

Λιβυκῆς, *Λιβυστικῆς*, *Λιβυδικῆς* *Νότιος*, 52.

conf. 38.

λιθοὶ καὶ ξύλα, 418.

λιμὴν et *ὄρμος* diff. 11. 406.

λιμὸς et *λοιμὸς* conf. 267.

Longinus, 102.

Lycidas, 228.

Lysias, 103. 180. 339.

M.

Massagetae, 2.

ἀπὸ μηχανῆς, 75. 232.

Medon et Neleus, 32. 43.

Μεγαλοπρέπεια, 191.

Μεγαλοφυχία, 359. 365.

Melanippa, non Menalippa, 151.

Meles, 228. 308.

Μήλιοι et *Μηλιεῖς*, diff. 192.

Μεμνησθαι cum acc. 308.

Menander comicus, 3. 22. 132. 194*.
205.

Menander, Aristidis enarrator, 13. 84.

Μήποτε, fortasse, 60.

Μέροπος et *Αἰρόπος* conf. 137.

Μικροῦ δεῖν, 224.

Minerva crocodilo inequitans 9. cur
πρόνοια, 13.

Molionidae, 266.

Μορμῶ, 18. *Μορμολυκεῖα*, 18. 417.

Μυκάλη, 70.

Μῦς, 47.

N.

Ναύαρχοι apud Lacedaemonios, 260.

Negans verbum ad enuntiationem
affirm pertinens, 51. Negatio sim-
plex pro duplici, 334. Duplex
negatio pro affirm 347.

O.

Ὠδίνω, 289.

Oedipus, 212.

Οἰκέται, 194*.

Olynthiacae Demosthenis orationes,
29.

Ὦν, οὔσα, ὃν apud τυγχάνω om. 404.

Ὀνειδος, 256.

Onomacritus, 206.

Ὀνομαστί, 289.

Ὀνοσκελῖς, 19.

Ὀφελία, 371.

ὄπου, ὅπως pro *ποῦ*, πῶς, 150.

Oracula, 32. 65. 108. 114. 208. 213.
214. 229. 230. 251.

Ὀργᾶς, ἡ, 184.

Orestae ossa, 43. cum Furiis judi-
cium, 28. 218.

Ὀρμος et *λιμὴν* differunt, 11. ὄρμη-
τήριον, 184.

Orpheus, laud. 173.

Ὠρύεσθαι, 257.

Ὅτι, omissa voce σημειῶσαι, ση-
μειωτέον, κ. τ. λ. 39.

Oxylus, 34.

P.

Παιᾶν et *παιών*, 50.

Παῖδας et *πέδας* conf. 46.

Παιδικά, 24.

de *καλλαδίῳ* Diophontis, 192 seq.

Pan, 215, seq. *Πᾶν* et *πᾶν* conf. 51.
εἰς πᾶν ἐλθεῖν, 194.

Παναθήναια μικρά et *μέγала*, 106.

Pandrossa, 41.

Pantellii epigramma, 48.

- Παντελλόγιμος*, 396.
Παρά in comparando, 88.
Παραβολών, genera, 400 et 407.
Παρατεῖσθαι, 286.
Παρακόπτειν et id genus plura, 88.
Παραγράφειν, 269.
Παραπολὺ, 139.
Παρενθήκη, 169.
Παρήκειν, παρείκειν, 5. 599.
Πᾶς Πειδίστρατος, 164. *πᾶς Σωκράτης*, 238.
Πάση τέχνῃ, π. μηχανῇ, 195.
Pelaggi, 32.
Πηγιοὶ δύο, 72.
Πένταθλοι, 112.
Πέπλος, 115.
Περιγράφειν, 269.
Περίοικοι, 76.
ὁ περιστερὸς et ἡ περιστερά, 273.
Περιτροπή, 598.
Φάσις, 218.
Φασιθέα, 43.
Pherecydes, laudatur 100. 103.
Φιλίππιδης et φειδιππίδης conf. 51.
Φιλίππικαὶ et φιλιππικά, 79.
Philochorus, laud. 23.
Philostratus, 18.
Philoxenus, 262. 284.
Phoebias, 36.
φρυκτοὶ, 255.
Phrynichus, 203.
φοῖνιξ, 155.
φυγή pro φυγάδες, 89.
Phylarchus, 103.
Pindarus, laud. 5. 102. 115. 152. 170. 215. 231. 302. 334.
Pisistratidae, 209.
Πλασταί, 141.
Πλαταιᾶσι et Πλαταίασι, 68.
Plato, laud. 5. 18. 79. 111. 112 bis. 114. 120. 124. 125 bis. 126. 127. 128. 130. 131. 142. 143 bis. 144. 153. 163. 165. 166 bis. 167 bis. 168. 169. 172. 173. 178 bis. 182. 194. 200. 205. 206. 224. 225. 227. 228. 242. 244. 246. 247. 248. 249. 253. 266 bis. 274. 276. 277. 290. 294. 295. 301. 309. 357. 388. 389.
πλεῖν pro πλέον, 129.
πλείων pro μείζων, 186.
Plutarchus, 121. 189.
πνῦξ, 225.
ὁ ποιητής est Homerus, 80.
ποιεῖν pro γράφειν, 173.
ποικίλῃ et π. στοά, 218.
Polemon, laudatur 105 bis.
πολλοστὸν, 204. 241.
κατὰ πόλεις, 253.
Polycrates, laud. 180.
Polycrates tyrannus, 259.
Polymela, Polymele, 171.
πορθμεὺς, 299.
ποτνιασθαι, 256.
προηροσία, 23. 113.
προκεισθαι, 405.
Πρόνοια, Minerva, 13.
πρὸς, vi comparandi, 84.
προσεῖναι, 183.
Προσκεῖσθω, 380.
πρόσδοος, 364.
προσθήσασθαι, 597.
πρόσχημα, 351.
Proverbia: 'Επὶ δεῖν ὀρμεῖν, 30.
ἱερὰ ἄγκυρα, ibid. *καλινωδῖαν ἄδειν*, 65. *πρύμναν κρούσασθαι*, 72. *ἐν Καρὶ κίνδυνος*, 80. *ἐν Καρὸς μοῖρα*, 81. *εἰς οὐδεῖς*, 82. *ἐπὶ κεφαλὴν ὠσθῆναι*, 91. *τριῆρης τὴν τριῆρη*, 94. *πᾶσι τοῖς κραταῖς νικᾶν*, 101. *τὰ πλείστον ἄξια*, 130. *οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο*, 155. *πρῶτος καὶ μέσος καὶ τελευταῖος*, 158. *Σικελικῇ τρα-*

πέλα, 170. αὐτόθεν καταβάλε, 172.
 τὴν ὕδραν τέμνειν 181. χρόνου φεί-
 δεσθαι, *ibid.* οἱ οἰκοὶ θησαυρός, 182.
 ὁ Ἥρῃς τὸν πόντον, 180. ὁ Σικελός
 τὴν θάλασσαν, *ibid.* Καδμεία νίκη,
 188. εἰς κύβος, 189. μὴ λέοντα ξυ-
 ρεῖν, *ibid.* λίον λίνω, 190. ἀφ' ἐστίας
 ἀρξάμενος, 194. ἐν ταῖς Πύλαις
 μάχη, 196*. ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα
 πῆματα, 198. δεινοὶ μηχανὰς πλέ-
 κειν Αἰγύπτιοι, 210. ἀπὸ γραμμῆς,
 227. οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη, 241.
 Κολοφών, 243. ὑπὸ τῷ τειχίῳ, 247.
 τὸν ξύοντα ἀντιξέειν, 257. ἄλιεὺς
 πληγεῖς νοῦν ἔχει, 260. τὸ Φιλοξέ-
 νου οὐ, 264. τοῖς αὐτοῦ πτεροῖς,
 268. Ἐρμῆς κοινός, ξυνός Ἐνυάλιος,
 272. ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν, 348.
 442. τὸ ἀνδρικόν θερίζειν, 281.
 ὁδὸς εὐθεία, 289. ἀπὸ τραγημάτων,
 328. γῇ κρύψας ἔχειν, 332. ἐστῶσι
 τοῖς ὤσι, 354. ὁμοῦ πάντα χρήματα,
 556. ἀμφοῖν χεροῖν, 358. λίθοι καὶ
 ξύλα, 418.
 προξενία, 362.
 Prytaneum, 21.
 Psyttalia, 64.

Q.

Quadringenti Athenis principatum
 affectant, 82.

R.

Ῥαχία, 55.
 Ῥᾶχος, 229.
 Res pro persona, φυγή pro φυγά-
 δες 89, οἱ πένταθλοι pro οἱ τοῦς
 πεντάθλους νικῶντες, 113.
 Rufus, 205.

S.

Sabinus, 189.
 Samothracae, 106.

Sardanapalus, 159.

Saron, 248.

Σχήμα στρεπτόλυντον, διάλληλον, ἐτα-
 γώνιον, διαγώνιον, χῆ χιαστών,
 πλεκτόν καὶ λυτόν, προκειμένου
 κακοῦ ἀναίρεσις, 59.

Sexti et Pyrrhonis philosophia, 158.

Σικελοὶ et Σικελιώται, 95.

Simonides, laud. 58. 59. 70. 190. 200.

σκόλια, 184.

σμιερολόγος, 466.

Σωκλῆς et Σωσικλῆς, idem nomen,
 63. uti Ναυσίστρατα et Ναύστρατα,
 Σωπάττη et Σωσικάττη, Benti.
 ad Terent. Phorm. V, 2, 18.

Solon, 195*.

Sopater, 30. 258. 330. 355.

Sophocles, laud. 37. 93. 111. 126.

155. 190. (ad quem L. v. Jen. L. Z.
 Erg. 1825. Nro. 14. p. 109) 259.
 358.

σοφός, 113. Σοφοὶ de Graecis, 3.

Cfr. ep. D. Pauli ad Rom. I, 13.
 σπάζω, 405.

Stesichorus, 56. 65. 203.

στρατηγός apud Athen., 260.

Substantiva ex verbis supplenda,
 γεγύρα ex γεγυροῦν, 135. cum
 casu verbi, unde originem tra-
 xerunt, 196*.

Συκινός, 62.

σύλλογος καὶ σύνοδος differunt in-
 ter se, 61.

συμβαίνειν pro ἀρμόζειν, 321.

οἱ σύν ut οἱ ἀμφί, 90. σύν attice
 apud pron. αὐτός om. 556.

σύνθημα, 225.

συνοικία, 20.

T.

Tamia, 75.

Tantalus, 59.

- τάξεις*, 404.
τέχνη μᾶ, πάση, 195*.
τέλειος attice pro τέλειος, 327.
tempora inter se mutantur, 144.
Terpander, 228.
ἐπὶ θάτερα, 456.
θανμάζειν, 562.
θία pro κάθεδρα, 529.
Thebae a Lacedaemoniis captae,
Phoebida duce, 35 seq. 89.
Theocritus, laud. 18: 98. 235.
Theon, 258.
Theopompus, 197.
Theseum Athenis, 69. *Thesei ossa*,
 212 seq. 267.
Thessali, 226.
Theuth, 277.
Thimbron, 218.
Θυμοίτης et Θυμίλης, 42.
Thucydides, laudat. 4. 5. 10. 15.
 18. 24. 29. 30. 33. 35. 38 ter. 39.
 48. 49. 50. 52 bis. 59. 67. 70. 71.
 74 ter. 75. 76 quater. 78 ter.
 79 bis. 81 bis. 82. 83. 86 ter. 92
 bis. 94. 95. 101. 112. 129. 144.
 157. 161. 164. 165. 168. 170. 171.
 173. 178. 179. 183 bis. 184 bis.
 186. 187 bis. 189. 194. 193*. 195*.
 198. 201. 205. 207. 209. 217. 226.
 228. 234. 241. 259 bis. 260. 268.
 282. 292. 293. 300. 310. 317. 321.
329. 342. 344. 361. 365 bis. 366
 bis. 368. 369. 371 bis. 379. 382.
τιμήματα, 112.
Timocreon, 278.
τὸ, 377. *τις*, 359.
τρεις in compositione, 210.
τρόπαιον, 505.
τρόφιμος, 22. 333.
- X.
- Ξενία*, 97.
Xenophon, laudatur 78. 80. 90. 194.
 217. 226. 278. 374.
- Y.
- Ὑλακτεῖν*, 237.
ὑπερηφανία, 49. 226.
ὑπερορᾶν, 290.
ὑπεύθυνος, 221.
ὑποχορίζεσθαι, 158. 252.
οἱ Ὑπομηματισταί, Pindari enar-
 ratores, 216.
ὑποτιθέναι de aedificio, navigio, 224.
ὑφεικῶς, 193.
ὑφίσθαι, 196. 296.
- Z.
- Ζῆλος pro ἔρως*, 382.
ζητεῖν εἰς, 156.
ζωστήρ, 409.

E M E N D A N D A.

Prae reliquis omnibus lectorem id monitum volumus, ne ea, quae inde a prima plagula ad octavam fere, ubi numeri sunt adpositi ad notulas spectantes, distractis typis sunt excusa, pro ipsis scriptoris alicujus verbis habeat, quae ita insignire erat propositum. Error autem inde exortus, quod in mscr. ad juvandos typothetae oculos verba, quibus notulae responderent, sublineata erant, id quod auctor plagulas corrigendas sibi remissum iri arbitratus operis indicare neglexit. Noli igitur hoc in malam partem accipere, benevole lector, et pro Valk. ubique scribere Valck., ad ipsius summi viri, non ad multorum ceteroquin doctissimorum virorum exemplum. Reliqua vel meo ex oculis liberantis vel operarum errore acciderunt.

Pag. 1, lin. 10. leg. *φορεῖν*. l. 11. leg. *λέγει*; *λέγομεν*. l. 15. *διόπερ*; *φαμέν*. l. 14. *ἐλέγγο*, *δημ.* l. 2 f. *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Δημ.* — p. 2, l. 5. *τροφεάς*. l. 11. *τιμῆς ἐστὶ παρ' αὐτοῖς*. l. 14. *Διὸ εἶπε τὸ οἶμαι*; l. 19. *εἶπε τροφεύσι*. — p. 3, l. 3. *γὰρ τὸ λεπτ.* l. 15. *καὶ διὰ Κελεού*. l. 16. *Τροφῶν*] Sch. ed. l. 21. *Διαφερόντως*] Sch. ed. — p. 4, l. 1. *κυρίως*. l. 7. *Ἐρεῖ τις, ὅτι*. l. 14. *Ἡ Θουκ.* — p. 6, l. 14. *εἶπεν αἰν.* l. 2 fin. *οἶον λ.* — p. 7, l. 3. *Ἡ γὰρ τοσ.* l. 9. *οὐκ ἐστὶ*. l. 15. *αὐξομεν* 2) quibus respondent infra lin. ult: ed. Ald. 2) *αὐξομεν*. l. 18. *εἰρημέ- νον*. — p. 8, l. 8. leg. *φανερῶν*] *Προφαινομένον*. l. 18. *κἂν*. l. 6. f. sic habere: l. 4. f. in his vocula forte latet *μέλλει* et mox leg. corr. *καταριθμεῖν*. — p. 9, l. 11. *ιστόρηται*. l. 14. fin. *ιστόρηται ἀπό*. — p. 10, l. 5. *ἐποχεῖσθαι*. l. 19. *οὐκ ἐστίν*. — p. 11, l. 7. *γραμμικόν ἐστὶ τὸ σχῆμα*. ὁ δὲ λέγει. l. 16. *ὄρμος*, et mox τὸ. l. 17. *μετέωρος*. — p. 12, l. 14. *τοῦτο ἐπὶ τῶν*. l. 15. fin. *feruntur*, ob oc. — p. 14, l. 17. f. *οὐ γὰρ, ὡς T.* l. 8. f. desunt. — p. 15, l. 1. *οὐτω*. l. 4. *μείδων*. l. 11. *ἡστυνός*. l. 10. f. p. 172, B. — p. 16, l. 17. *εἰπεῖν, μεμνησθαι τῆς θέσεως*. l. 18. * *ἐμελλε διεξ.* et refer sodes hoc ad lin. 6 fin. ubi leg. * *ἐμελλε διεξ.* l. 5. f. praeterea. — p. 17, l. 12. *διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν*. p. 18. l. 2. *τέμνεσθαι*. l. 13. *ὡς*. l. 15. *ἡ Ἰταλία διαφ.* l. 2 f. *αὐτῆς*. — p. 19, l. 17. *ἐπαινεῖ κατὰ μέγεθος καὶ ὅτι χρυσὸν ὀρύσσουνσι καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσαν, ὡς Ἡρόδ. κ. τ. λ.* — p. 20, l. 5. *οἱ δὲ Μιλήσιοι μετεβάλλοντο κ. τ. λ.* l. 17. *Ἐνέχονται*] Supra. l. 19. *κατέχεσθαι τῷ ἐπιβάλλον αὐτῷ*. — p. 21, l. 10. *πρώτοι*. l. 14. *διτηγν.* l. 19. *πυρός, διό*. l. 22. *Ἡ τὸ γεν.* l. 11. f. *νομίζοντες*. — p. 22, l. 1. *ὡς ἡ*. l. 15. f. *καὶ τὸν θρέψαντα, τὸν δ.* — p. 24, l. 12. p. 183, D. l. 19. *Τοῦ τε*] — p. 25, l. 5. *Ψηρισαμένον τοῦ οἴκου αὐτοῦ*. l. 8. *τοῦ τε*. l. 10. *Τοὺς ἀνταγωνιστάς 5)*] l. 17. *Ὁ τῆς δε τῆς Θεοῦ πάρεδρος*] ib. de Erechtheo. l. 21. *ἀκροπόλει ὀπίσω*. l. 26. in quibus, quae — edidi, des. l. 8. f. passim pro subinde. — p. 26, l. 19. *ἐπιχειροῦντα ἀνείλε*. — p. 27, l. 17. f. cum nesciret. l. 7. f. *χαρωνίω*. l. 4. f. quandoquidem hic s. — p. 29, l. 1. *ἀφικνεῖται*. l. 9. f. *παρίστη*. — p. 50. l. 7. *credidisset*. — p. 32, l. 15. f. *Ἰνθιαν.* l. 14. f. desunt. — p. 33. l. 1. *δὲ, ὅτι*. l. 8. f. sic Leid. — p. 34, l. 17. *ὑπήντησαν*. l. 9. f. *ἐν*

τω πολέμῳ εἰς. 1. 3. f. Apogr. ἀναπολήσαντας. — p. 36. l. 17. ἐλεύθε-
 ραὶ εἰσι. 1. 18. Φιλίδας. 1. 16. f. pro penultima leg. statim. 1. 7. f.
 ὠπλισμένους. — p. 38, l. 1. κεφαλαίων (sic) ποιῆσαι. 1. 19. Ἐπανελ-
 θῶν] p. 39, l. 11. χι χιαστόν, στρεπτόν. — p. 40, l. 18. ἱστορίαν ταύ-
 την. 1. 2. f. Δημοσθένης. — p. 42, l. 12. ὁ Θυμοίτης. 1. 21. εἰρημέ-
 νον. 1. 5. f. Μον. ἔδωκε. — p. 43. l. 13. ἀκοδομήθη. — p. 44. l. 8. f.
 διὸ. 1. 7. f. ea quid sibi. — p. 45. l. 8. f. adduntur, praetermissa a
 Valck., innuit. — p. 46, l. 3. f. ed. L. — p. 47, l. 10. ἀπωκίσθησαν. —
 p. 49. l. 14. f. δέον. 1. 6. Ern Porpo. — p. 50, l. 4. ἀδόμενος. 1. 3.
 f. ἔφαμεν. — p. 51, l. 2. ὁ Πάν. 1. 8. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν οὐκ.
 l. 11. νοητέον, non νοητέον. l. 11. f. sequitur — Atheniensibus —
 p. 53, l. 14. συμπεκληρωκώς. 1. 9. f. Διός. 1. 4. f. superarat. — p. 54,
 l. 3. f. εἰς. — p. 55. l. 4. πρὸς. — p. 56, l. 4. non pertinerent. —
 p. 57, l. 14. f. ᾗρήσαντο. — p. 58. l. 9. ἐξολέσαντες. 1. 5. f. ἡμῖν. —
 p. 59, l. 1. σεινύων. — p. 60, l. 13. f. δέ κε. — p. 62. l. 18. ἐδογμα-
 τισαν. 1. 26. ἐπερίθη. — p. 64. l. 7. μετ' αὐτῶν τὸ. 1. 13. Ἡελίος θ' ὅς.
 l. 21. διαφθείρωνται. ult. Valck. p. 246, A. — p. 65. l. 10. f. παρὰ τα-
 ξιν. — p. 66. l. 5. quam cum nubem. ib. delapsam. — p. 68. l. 3. δψ.
 l. 15. ὥς. 1. 12. f. εἰς θεούς, εἰς. p. 69, l. 20. καὶ οὐ Θησεὺς ὠκο-
 δόμησεν. 1. 2. f. τοῦ. — p. 72, l. 10. κρούσασθαι. 1. 20. καὶ κατὰ
 3αλ. 1. 9. f. ἀνθρωπίνον. — p. 74, ult. Eandem historiam de Cor.
 p. 76, l. 1. Βουτιάς. — p. 77. l. 9. οὔτε ὀλίγω πλείονας — p. 78.
 l. 1. Νικίας. 1. 15. τετρακόσιοι. — p. 79, l. 5. f. φιλιππικοῖς. — p. 80,
 l. 21. τὸ δὲ οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι. 1. 3. f. quae ad g) legun-
 tur, inducenda sunt. — p. 81, l. 9. in marg. adscribe: p. 283, C. —
 p. 82, l. 3. παρεσκευάσαντο. — p. 84, l. 1. Ἑλλάνικος. 1. 6. ὅτε. 1. 8.
 ὥς ἔφαμεν, τὴν δὲ. — p. 85, l. 16. f. de eo sanando. — p. 87, l. 12.
 κατεπολεμήθησαν. 1. 13. f. πάρεργον, οἶον. — p. 88, l. 20. καλούμε-
 νος, ἦν. — p. 91, l. 12. f. κακῶς παθόντας. — p. 92, l. 7. κατεσκάφη
 et lin. 20. 1. 25. θρακική. — p. 93, l. 12. τοὺς ἀντιτιθέντας, νῦν. —
 p. 96, l. 3. ἐξήγησε. — p. 98, l. 14. ἐκφαίνει· φησί. 1. 19. κατὰ χώ-
 ραν. — p. 99. l. 7. f. τὸ εἰς αὐτὸν Ποσειδῶ. — p. 100, l. 2. ἐπιδήλους.
 l. 4. Διονύσου. — p. 101, l. 21. ad Ὅσοι] refer numerum 324, B. qui
 cum altero 325, C. loco motus paullo infra in marginem migravit. —
 p. 103, l. 12. Διπτερόν. 1. 14. καὶ ὅπερ. — p. 104, l. 5. λέγει τὰ δ.
 l. 10. διπτερές. — p. 105, l. 3. f. Ἀστέριον vocari. — p. 107, l. 10. f.
 τῆς θυσίας· τοῦτο. — p. 108, l. 2. f. subl. — p. 112. l. 6. f. praeter-
 misit. — p. 113, l. 8. Ἀργοναυτῶν, τοῦτον. — p. 116, l. 2. ἐκ τινος.
 p. 117. l. 11. f. ὁ μὲν. 1. 6. f. ὑστέρω. 1. 3. ex Apogr., neque ex
 bomb. — p. 118, l. 5. p. 4, B. Τὸς δὲ τῶν ἀστρ.] Sch. ed. 1. 10
 ἔνοπλοι. — p. 119, l. 3. συνθῆκαι 1) lin. 5. διὰ μέδον 2) lin. 11.
 οὕτως τε καὶ 3) lin. 13. ἤρισαν 4) l. 19. βαίχ 5) lin. 19. Βαίχης, lin.
 20. αἰται 6) l. 8. f. διενεγκεῖν 7) — p. 120, l. 12. τὴν συνουσίαν. —
 p. 121, l. 14. οἶον. — p. 125, l. 4. ἐν Γοργία. — p. 127, l. 8. f. λόγον
 τὸ μή. — p. 129, l. 5. aliquid. — p. 130, l. 16. ὥσπερ. — p. 132, l. 6.
 ὅλον. 2. fin. Meinek. — p. 133, l. 14. τὸ δια. — p. 136, l. 11. Τρία.
 l. 21. βουλῇ. — p. 137, l. 3. f. Μέρω. — p. 159, l. 1. κἀνταῦθα. —
 p. 140, l. 3. κυβερνᾶν. — p. 144, l. 16. φασίν, ὅτι. — p. 145. Inde
 ab hac pag. ad p. 193 usque, per ipsas tres plagulas numeri sunt
 confusi, ut pro 149 legendum sit 145 et ita reliqua deinceps. — p. 151,
 l. 16. δυσχερές ἐστιν. — l. 24. τις. — p. 153, l. 9. pro τίθενται forte
 leg. κείθονται. — p. 154, l. 1. Αἰγυπτίαν. — p. 156, l. 4. et 7. in marg.
 leg. 180, C. 1. 10 f. ἐρχεσθαι ἐν haud. — p. 157, l. 5. τὴν. — p. 160,
 ult. Ap. θ' ἀγνύοντα. — p. 169, l. 1. ἐπεψήφισεν αὐτός· Ἐφορος
 ὦν, εἰς τὴν ἐκπλησίαν Λακεδαιμονίων. 1. 4. f. πλείον ἢ, πλείον,

quod. — p. 170, l. 5. f. praefixa. Leguntur. — p. 171, l. 6. f. εἰς τὴν Πυθίαν. — ult. 9) Σωφροσύνης subl. Valck. — p. 172, l. 3. Αὐτόθεν. l. 13. f. porrigat. — p. 175, l. 9. ad. (i. e. adagiorum). — p. 176, l. 2. ἐπὶ τοῖς. l. 17. Ἀφροδίτῃ (quam — p. 177, l. 1. in marg. add. 215, D., l. 9. adde in marg. ibid., et l. 16, 216, A. — p. 178, l. 11. ἐταίρων. — p. 183, l. 1. ἐξοικισάντες Ἰστιάϊδς αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. — p. 184, l. 7. ἦδον. — p. 185, l. 3. f. quod ad Alcmanis fragm. non facerent. — p. 187, l. 12. ἦταν. — p. 188, l. 9. τῶν ἐπὶ βλάβῃ. — p. 189, l. 5. ἦταν. l. 17. πεπόνθασιν 4) l. 19. Ἀργίστῃ 5. l. 21. Πλούταρχος 7) l. 29. εἶδε 8) — p. 194, ult. haec ad κοινήν. — p. 202, l. 7. ποῦ χοροῦ. l. 8. χοροῖς. l. 11. ἄμφω γὰρ ἐστί, ῥήτωρ χρηστός, στρ. ἄρ. — p. 205, l. 22. f. ἄσμα: — p. 205, l. 15. καὶ συγγραμμάτων] Id., et in marg. leg. ibid. — p. 206, l. 2. Ὀρφεὺς. — p. 212, l. 16. f. Ἀθηναῖοι pro Ἕλληνας. — p. 217, l. 11. in marg. adscribe: ibid. — p. 222, l. 13. 297, C. — p. 224. 1. καὶ pro ὅτι. — p. 232, l. 19. πάθους — p. 233, l. 14. f. εἰλεῖν, id. l. 3. fin. — p. 235, l. 2. in marg. lege: ibidem pro 315, C. — p. 239, ult. χρειῶν. — p. 242, l. 11. f. ὥς. — p. 243, l. 5. Ὑπηρείας. l. 7. Οἱ τοῦ ζῆν] Apogr. Mon. Τοῦτο. — p. 244, l. 10. alterutrum οἱ δὲ delendum. — p. 245, l. 2. Ἀρμόδιον. — p. 247, l. 8. Οὐκ οὐκ x. τ. λ. distractis typis erant excudenda. — p. 248, l. 1. in marg. lege: 337, A. l. 4. κακόν ἐστί — p. 250, l. 7. μαρτυροῦντα. — p. 252, l. 21. στενών. — p. 259, l. 18. Ὡς ἐφῃ Σοφοκλῆς] Apogr. Mon. ib. ἐν τινι. — p. 264, l. 2. διαφνῶν τὰς. l. 13. ὁμοίως ἐστίν. — p. 271, l. 12. Οἶον εἰ. — p. 276, l. 17. ὥστε pro ὅστις. — p. 290, l. 14. Περδίκκου. — p. 292, l. 1. γὰρ αὐτῇ del. — p. 293, l. 9. διδασκάλοις. — p. 328, l. 1. μεγάλῳφυλον. l. 19. ὀνομάζει. — p. 331, l. 9. ζητητέον. — p. 338, l. 16, τὰς Ἑρινῦς. — p. 343, l. 20. Ἐκποδών. — 352, l. 1. διαλάττων. — p. 379, l. 11. τ. μόραν. — p. 432, l. 2. f. εἰ δὲ τοι x. τ. λ. deleantur, quae ex seq. pag. 10. f. irrepserint. — p. 434, l. 3. πάντων οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς deleantur. — p. 436, l. 15. τέσσαρας. — p. 437, l. 5. f. pro καθάριεν] ὃν τρόπον πόρρω τις (sic et cet. — p. 439, l. 12. τοῦ ποταμοῦ)· ἐστί δὲ. — p. 441, l. 9. f. Ἡρακλειδῶν. — p. 444, l. 4. ἀντιστροφῶν. — p. 445, l. 21. πόλεμον. — p. 447, l. 21. τῷ τέλει. l. 9. f. ἐδείχθησαν. — p. 448, l. 9. ἀμύνασθαι ὑπὲρ. — p. 457, l. 6. εὐποροῦσι. — p. 486, l. 10. μεμνημένος. — p. 502, l. 2. f. ἀγνοοῦσι. — p. 511, l. 11. f. Cod. παραλέλοιπα.

